

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000213465

OLD
884.01
ΠΙΝ
1798
v.1

Λογισμικό για τον υπολογιστή
2/12/11

S. M.
Pohissale
1/9/58

PINDARI
C A R M I N A
ET
FRAGMENTA.

VOL. I. II. III.

PINDARI
CARMINA

CVM
LECTIONIS VARIETATE
ET
ADNOTATIONIBVS

ITERVM CVRAVIT
CHR. GOTTL. HEYNE.

VOLVMEN I.

GOTTINGAE
TYPIS JO. CHRISTIAN. DIETERICH.
MDCCXCVIII.

Ap. Bibl. Elect. 17843

Praefatio.

Quid in hac Pindari editione propositum habuerim, exponam paucis.*)

Pindari Carmina ante XXV. hos annos prelis repetenda curaueram: quo consilio, ingenue professus sum in praefatione. Consequutus eram opera mea, quod volebam, ut in promptu essent exemplaria ad scholas interpretando Pindaro habendas, utque studium Pindari inter nostrates accenderetur. Interpretatus eum sum aliquoties; quoties autem novas lectiones instituerem, videbam multa quidem me nondum satis intelligere, incidere tamen nec minus in loca, in quibus sentiebam, ipsum me antea aut nihil intellexisse aut parum acute vidisse. Interea exarserant studia popularium meorum. Fragmenta collegit et Pindari vitam perscripsit magno cum labore doctissimus I. G. SCHNEIDER,

*) τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεται που ἐν Βραχίστοις, ut cum Pindaro loquar in Isthm. VI.

DER, qui fuerat in familiaribus meis, tum autem Argentoratum abierat. Erant qui in lyrico in patrium sermonem conuertendo desudarent; qui quidem conatus eam habet vtilitatem, vt multa sic melius perspicias quam singulis tantum locis ac verbis difficilioribus interpretandis; etsi idem facile homines eo adducit, vt, seu verborum ambagibus seu sententia vniuerse expressa, ea, quae obscura sunt, oblegantur potius quam aperiantur et illustrentur. Extiterunt, qui aut carmina singula ederent, aut plura vno volumine comprehenderent, adiectis quoque commentariis.*) Me ex iis profecisse multum, et in multis, de quibus minus recte statueram, sententiam mutasse, merito ac lubenter profiteor; vtpote qui beari me sentiam, si a iunioribus, multo magis si a familiaribus et discipulis meis, aliquid proponi videam, quod ipse non animadverteram; aut quod melius ac disertius exponant ipsi. Quae enim laus maior esse potest litteras bonas profitenti, quam existiisse ex eius disci-

*) Recensum eorum dederunt viri docti Harles. Biblioth. gr. Fabric. Vol. II. p. 26. Schummel. Blankenburg in addit. ad Sulzer. Eminuit inter eos, qui in Pindaro studium collocarunt, vir felicitatis ingenii et variis doctrinae copiis instructi, FRIDERICUS GEDIKE, qui nunc iisdem litteris, quas excoluerat, cura sua tuendis praeest.

disciplina alios, qui ad maiora progressi sint, aut accepta ad alia rerum genera transtulerint?

Cum tamen in his virorum doctorum studiis haud pauca animaduverterem, quae solerti magis commento, quam sermonis graeci ratione et indole se tuebantur: multo magis intellexi esse elaborandum in eo, vt orationis Pindaricae vim et vsum rite assequerem, vtque carminum sententias singulas clare ac perspicue ante oculos ponerem, enodaremque difficiliora sic, vt et lyricae orationis vis haud obtunderetur et sententia ipsa esset aperta et expedita.

Quo in conatu fieri potuit, quod interdum accidere solet, vt, dum nimium subtilis essem, mihi ipsi nubeculas obicerem, ab aliis facile dispellendas; etsi altera ex parte saepe viderim aliter sentientes ne causam quidem difficultatis quae subsit perspicere solere, adeoque nec tollere; aut, interpretatione aliqua reiecta, proponere novam, quae tamen nouam quoque reprehensionem, quam non videbant, haberet. Interea, vt grauiores saltem errores siue a me siue ab aliis commissos, nominum tamen mentione nulla facta, diluerem, ante hos septem vel octo annos *Additamenta* vulgavi.

Sub

Sub idem tempus nuntiatum est, deficere excusa prelo Pindari exemplaria, ita vt nec scholas lyrico interpretando per aliquot annos habere possem; itaque cogitandum erat de noua editione. Dum varia consilia animo verso: audio nouam editionem a viro doctissimo, CHR. D. BECKIO, parari, adiectis Scholiis, quod valde probabam, notisque illustrantibus; prodiit quoque a. xcii. Volumen primum Olympia, et xciv. alterum Pythia et Nemea complexum. Deposui consilium meum; vti antea ab Apollonii Argonauticis eorumque Scholiis recensendis recesseram, et ex paratis copiis Brünckio, quae vellet, miseram. Cum tamen viderem post plures annos opus in incili haerere, et vel sic exemplaria paratu facilia et lectionibus habendis idonea deesse: coepi ipse consilia antiqua retractare, et constitui duplex exemplarium genus curare, alterum scholis habendis accommodatum, sola Graeca complexum, alterum cum Scholiis et earum rerum apparatu, quibus is, qui poetam interpretatur, instructus magna difficultatum et molestiarum parte exsolutum se esse sentiat.

Iam in votis erat, vt liceret nouam totius operis formam describere, nouam Pindari recensionem parare. Huic vero consilio consequendo videbam vires, tempora, aetatem et
otium,

otium, verbo, deficere omnia, necdum eorum adductam esse, ut critica feliciter satis ac tuto exerceri possit; expendenda ac praeparanda superesse plura; omnino non nisi metris accurate constitutis de toto Pindaro constituendo cogitari posse. Quod itaque animo bene designatum habebam, numeris suis absolutum, facile intellexi relinquendum esse aliis felicioribus; mihi autem arripiendum esse consilium, cui exsequendo par essem; etsi haud nesciebam, quibus incommodis illud premeretur; retinendam enim mihi esse antiquam operis formam, retinendum esse variae lectionis apparatus, qualem priore opera institueram; ita ut prior editio fundus nouae esset, cui, quantum liceret, noua et meliora superstruerem. Nec tamen vel sic me nihil acturum esse putauit, si in retractanda, emendanda et locupletanda, editione priore me continerem; quae bonae frugis in Additamentis haberentur, suis locis insererem et nouis copiis augerem.

Quae cum satis constituta animo haberem: curandum esse vidi, ut cetera consilio congruerent. Quandoquidem lectionem Pindaricam a capite ad calcem satis subtiliter emendatam redhibere non poteram: nolui nec mutare aliquid in locis singulis; nisi quoties manifesta
vicia

vitia erant tollenda; apponere malui iudicium ac censuram in Var. Lect. et in Notis; nec pro arbitrio pronuntiare (molestum enim esse putavi) ne tum quidem, cum mihi viderer veriora reperisse; saltem non nisi causis et rationibus apposis; sensus enim me meus docet, non vacare hoc superbia, si, in viro- rum doctorum dissidiis, quid tibi placeat, praecise pronunties, causa iudicii tui, cur ita censeas, cur alia reiicias, alia admittas, non addita; id quod multo molestius accidit in cri- tica, quippe in rebus tenuibus et exilibus oc- cupata, quam in vlllo alio doctrinae genere. Verum, vt dixi, aperte falsa corrigere haud refugi; exactam ad certas regulas dialectum Pindaricam restitui; nisi quoties animo aliis curis districto locus vnus et alter me fugit. *)

Videbantur mihi tanto maiore cura digna ea, sine quibus omnis emendandi impetus et
conatus

*) Ita effugit oculos meos Ol. IX, 91. *ἐφάψας*, quod esse debet *ἐφάψαις*, Ol. VII, 8. et X, 58. *τιμάσαις*, et P. III, 190. *ἐπιβρῖσαις*. Porro genitiuos debebam forte pluribus locis dorice inflectere; vt Ol. XIII, 52. *μηρός τε τῶντοῦ*, debebam exarare *τῶντῶ*. — P. II, 170. *μηχανῶνται*, forte *μαχανῶνται*: cum sit *μαχανο* pluribus locis P. I, 79. III, 100. 194 etc. P. III, 47. *μηλοδόκῳ Πυθῶνι*, forte *μαλοδόκῳ*. Nam sunt *μᾶλα* aliis locis: vt Ol. VII, 116. Nem. VIII, 4. *γλεφάροις* pro *βλεφάροις*.

P r a e f a t i o. II

conatus vanus est, (loca enim in Pindaro corrupta, saltem sic, vt sententia ex corruptela laboret, sunt paucissima;) ea scilicet, quae ad interpretationem facerent; vt, quod supra innuebam, carmen lyricum legatur quidem eo cum sensu animi et affectu, quem illud sibi postulat, sententiis tamen singulis satis perspectis et intellectis, nec, vt contenti sint lectores obscura aliqua nec satis explicita verborum ac sententiarum notione. Saepe enim legi et verti vidi Pindarica scite et eleganter, vt tamen aperte mihi constaret, nec verborum vim nec sententiae notionem claram ac disertam animis insedisse; satis visum esse, dummodo generalis aliqua enuntiatio redderetur. Cum tamen eos, qui ad Pindarum legendum accedunt, graecis litteris iam aliquantum imbutos esse credere par sit; porro cum relinquenda essent alia iis, qui lectiones aut recitationes in Pindarum instituunt; adiectisque nunc Scholiis multa ex his peti possint; mihi autem breuitatis studium cordi esset: continere me constitui interpretandis et illustrandis iis, quae aut minus recte passim esse accepta videram, vt tamen neminem refellerem nec aliorum dicta congererem, aut quae ipse difficiliora esse et obscuriora senseram. In his quidem postremo loco memoratis

ratis visum est versari sic, vt, quoties viderem manere sententiam ambiguam, nec rem ad liquidum perducere posse, varios modos exponerem, quibus sententia erui ac constitui posset; hoc enim modo effici posse, vt aut ipse veriore rationem inuenirem aut ad eam eruendam et inueniendam aliis viam aperirem. Solet enim omnino in hermeneuticis et criticis usu venire idem quod medicis in morbis mendendis, vbi is, qui vltimo loco vocatur, remediis, quae iam ab aliis tentata fuerant, sibi narratis, facilius, interdum casu, incidere potest in nouum aliquod remedium, quod ceteris salubrius sit. Quae si recordaremur, modestius forte sentiremus de inuentis quamuis felicibus: nisi enim alii ante nos impedimenta remouissent, via nobis libera et expedita haud esset; ita partem gloriolae nostrae haud exiguam in rebus seu grauibus seu exilibus debemus aliorum, qui ante nos eadem tentauerant, erroribus. Omnino est admodum diuersa conditio eius, qui interpretationem cum critica coniungit, et quidem per totum librum, et eius qui criticam solam tractat, et desultorie, delibando quae voluerit, et subsistendo in iis locis, in quibus aliquid habet quod afferat; cum alteri, si quidem religiose officium boni interpretis tueri voluerit, necessitas imposita sit,

sit, ne quid omittat, quod aliis impeditum et obscurum esse possit. Magnam quoque in his vim habet ipsa aetas, et fieri potest, ut senectus timide nimium et caute molestias sibi aliisque creet, cum iuventus calore abrepta, quae primo oculorum coniectui se obtulerunt, pro certis et exploratis habeat. Exhilaratum me sentio, si quem videam tam felicem, ut de nulla re, quam ipse protulerit, aut ipse ambigat aut ab aliis ambigi posse ac debere censeat.

Ceterum de Pindari interpretatione omnino ita statuo: cum ille, ut dixi, recte legi non possit, nisi cum sensu aliquo ad lyricum spiritum attemperato, spiritum illum interpretatione grammatica haud dubie frangi; antequam tamen cum sensu isto legi ille possit, grammaticae poetam intelligendum esse; alioqui notiones obscuras, phantasmata vaga effrenique impetu ruentia, aegri somnia, ei affingi; expeditis autem iis, quae singularum sententiarum intelligentiam impedire poterant, instituendam esse alteram lectionem, cum fructu et voluptate saepius repetendam; ita tandem poetae sensu nos satis imbutos videri posse.

In varias partes trahebatur animus, quotiescunque lectio et critica ad rem metricam me vocabat. Bene perspexeram in Pindaro vel
maxime

maxime eam esse necessariam; refugiebat tamen animus, quoties ad eam accedere constituëram; videbam enim rem esse quae multum otii et studii sibi postularet; at alterum mihi deerat, alterum, vtpote in subtilitatis genere positum, quod cum rebus ipsis et sentiis parum habet cognationis, ab ingenio meo vix extorquere poteram. Incerta videbam praeterea pleraque: ab antiquioribus nihil ad nos de hac doctrina manasse, ne ab Alexandrinis quidem; qui tamen, quantum assequor, ipsi nec studium rei metricae antiquae nec notitiam habuere; ea autem, quae a serio-ribus grammaticis profecta sunt, noua esse commenta, nominibus ac vocibus pedum, versuum et metrorum obscurata; antiquiorum rem metricam coniunctam fuisse cum musica et saltatione, chororumque variis generibus; enimvero haec omnia ignorari; porro choris ea tradita fuisse sine metrorum, per litteras, signaue aut nomina, praescripto; sed solo exemplo praeëuntis poetae et choragi; atqui ea, quae solo oculorum auriumque sensu cognosci recte possunt, quomodo coniectando recte assequamur? Insidebat animo Pindari metra, eorumque componendorum rationem debuisse esse simplicissimam, vt reliquorum veterum lyricorum; subtiliores enim et exquisitiores

sitiores numerorum et modorum rationes non nisi per musicos cantus studiosius elaboratos, maxime in scena, accessisse nouimus; subrisurumque adeo esse Pindarum, si reuiuisceret, nominibus his mirificis metrorum auditis. Igitur ad priscae aetatis simplicitatem reuocanda esse omnia statuebam. Suauitatem numerorum in multis sentiebam; si ad numeros et ictus versus recitabam; at enim eundem versum saepe videbam non vno modo in diuersas formas recte dispesci, quamnam praefendam dicerem non habebam. Supererant alia, in quibus ratio et sensus aurium iudiciumque me destituebat. Ad aurium enim iudicium pleraque redire, facile erat ad assequendum; at non tam facile assequendum, quale illud Pindari fuisset, aut, si meum sequerer, qua auctoritate hoc stabilirem. Quomodo enim in sermone, cuius vsus et vera pronuntiatio ante mille annos exoleuit, de tono et accentu, de euphonia et eurhythmia sine haesitatione statuerem? multo magis, cum in ipsa Graecia, ab antiquissimis inde temporibus, non eadem vbique, nec per omnes aetates, nec per omnem Graeciam pronuntiatio obtinuerit? quid de Aeolum, Dorum pronuntiatione? quid de dialecto Pindaro propria? qua fide aliis persuaderem, quid Pindari

Pindari auribus probatum fuerit, quid minus? In ipso patrio sermone videbam quam ambiguum et fallax sit aurium iudicium; multo magis in linguis aliorum populorum, e quibus nisi aduenas loquentes audieris, de tono et accentu iudicare nunquam licet; quid tandem in linguis, quarum vsus dudum interiit, audebimus? Graeca pronuntiat quisque ad sermonis sui patrii morem, tonum ac rhythmum; ex eo quisque suauitatem numerorum constituit. At quam diuersa haec iudicia esse videmus inter eos ipsos qui eundem sermonem patrium habent! Mihi hiatus auditu sunt intolerabiles; alios iis delectari video. Mihi versus, qualis hic in Pindaro est, Pyth. I, 135. *σύν τοῖ τίν κεν* — omni barbarie horridior est; alios ad eum offendere non video. Auditum itaque meum, sensum et iudicium, aliis obtrudere refugiebam: inprimis, cum, in quas turbas me committerem, facile praeuiderem. Haec recte an falso statuerim, nunc non quaero; ingenue tantum profiteor, quae me tenuerint, ne ulterius progrederer. Intelligebam tamen altera ex parte, necesse esse aliquid, quod ponatur, hypothesin nostri homines dicunt, probabilem aliquam rationem, quae interea teneatur, donec certiora, si modo reperiri possunt, reperta fuerint; probabilior

rem

rem in multis ea, quam recentiores metrici sequuti erant; comparandis subtilius carminibus eorumque partibus, h. e. strophis et epodis.

Inter haec venerat in manus egregius D. JO. ALOYSII MINGARELLI libellus: *Coniecturae de Pindari metris*. Cum in his viderem fundum, cui, saltem ex parte, insistere liceret, applicui me ad Senem venerabilem, et per litteras cum eo egi de argumento hoc; erat Viri optimi tanta humanitas, vt non modo edoceret me quae vellem, verum vt etiam a NIC. SCHOW, qui tum Bononiae degebat, compellatus et edoctus, gratum se mihi ita facturum esse, offerret, quicquid ipse operae olim in metra Pindarica parasset. Opibus his a. xc mihi ditato nihil deerat, quam otium liberale et animus aliis curis expeditus: qui tamen, ex loci mei et muneris rationibus, per omne inde tempus mihi defuit. Cum viri docti, qui iam grandaeuus, Bononiae, Abbas generalis, ad meliores abiit nec patriam suam nouis rebus turbatam vidit, cum eius, inquam, ductus litterarum sint minuti lectuque difficiles, meorum autem oculorum ea sit debilitas, vt non nisi magno cum dolore intentiori visui indulgeam: non licuit eo tempore plura tentare, quam vt schedulas sparsas ac solutas colligerem ac digererem, et potiora, quae se of-

b ferebant,

ferebant, exciperem. Nunc opes illas in bibliotheca nostra academica reposui, et aliorum vsibus reliqui.

Nam, cum ita, vt dixi, ambigerem, et, vt fieri solet in iis, quibus non satis confidimus, dum animus refugit, rem ex die in diem procrastinarem, et metra excutienda in vltimum operae locum differrem: opportune euenit, vt viri doctissimi, GODOFREDI HERMANNI, liber *de metris Graecorum* prodiret: in quo videbam eum ita disputare, vt omnes ante se, etiam Mingarellum, superaret; neque esse alium, a quo expositio metrorum Pindaricorum tam feliciter tractari possit. Videbar nunc mihi actum agere velle, si post ea, quae ab ipso proposita erant, aliquid conarer; fuitque Pindaro fortuna tam propitia, vt, cum eum litteris adissem, vellet in partes operae in Pindaro collocatae venire, et rem longe difficilissimam in se recipere, precibus ille meis locum relinqueret; postulauit quoque hoc ab eo, vt, cum ex ipsis metris recte constitutis noua critices materia suppetitura esset, quicquid e doctrinae copiis aut ingenii acumine afferendum haberet, Pindaro impertiret; a me enim non meam, sed Pindari causam et commodum in omni hoc negotio spectari. Quae quam praeclare ab ipso peracta sint, docet Commentatio

tatio de metris Pindari Vol. III. inserta; ita ut, si nulla alia in re de Pindaro bene meruerim, mihi haec saltem gratia maneat integra, quod virum doctissimum ad bene de Pindaro merendum excitavi.

Quae cum ita essent constituta, continui me in praescripto, et omnibus, quae de re metrica aut critica eram ad poetae calcem adiecturus, abiectis, ne turbarem aliquid aut aliqua in re molestus essem, perrexi ad Scholia emendanda. Latinam enim versionem satis habui corrigere in iis, quae manifeste a vera ratione abhorrent. Scholiis exscribendis tradidi exemplar editionis Beckii: sustuli vitia cum librariorum tum operarum, quantum fieri potuit; adhibito Cod. Gottingensi, saltem in locis suspectis, et ex eo, seu criticis de causis, correxi plurima: in hoc tamen rerum genere rem inutilem esse credidi de quavis, vel leuissima, correctione monere, aut varietatem lectionis adscribere, vbi discrepantia ad ipsum poetam non faciebat, nec alium fructum asferre poterat. Alio enim loco habendus est auctor classicus, alio grammaticus: etsi in suo ordine inter praestantissimos habendus. Possunt tamen in eo codice adhuc latere, quae me fugerunt; et dignus ille videri debet, quem aliquis aetate iunior integrum comparet: sunt enim Scholia ampliora inter-

interdum, nec omni bona fruge vacua. Codicis descriptio infra dabitur.

Fragmenta Pindari mihi magis cordi sunt, quam forte aliis videbitur necessarium esse. Ego vero ita censco, magno nos beneficio obstringere eos, qui scriptorum antiquiorum, quorum pleraque interierunt, omnes reliquias, quae quidem reperiri possint, conquirunt; multarum enim rerum origines, antiquissimam aliarum auctoritatem, multa exquisitoris literaturae, in iis occurrere noui; illustrari alia, et ex iis digestis et illustratis multa scriptorum loca lucem foenerari. Lyricorum autem fragmenta ex strage poetarum huius generis seruata maioris etiam momenti sunt, quod et sermonis lyricorum, et metrices, et argumenti ab iis tractati vestigia subministrant. Collecta Pindari Fragmenta sunt incredibili cum labore a viro doctissimo, SCHNEIDERO, ante XXIII annos; facile ab eo impetraui, vt liceret ea retractare et huic editioni inserere, nouo cum instituto, vt ea collocarem alio ordine et digererem secundum scriptores, qui illa seruarunt; cum, si hoc nouarem, adiecto praeterea indice singulorum locorum, ita effecturum me esse viderem, vt in promptu sit, si qua alia fragmenta se obtulerint, suis ea locis inserere, simulque reperire ea, quae iam in recensu
facto

facto habentur. Quae auxilia et subsidia cum antea deessent: potuerunt in SCHNEIDERI recensu desiderari, quae in eo latebant, et potuit esse, qui pronuntiaret, fragmentorum partem magnam SCHNEIDERUM fugisse; vellem vnum et alterum exemplum appositum fuisset! Carmina Pindari, e quibus fragmenta supersunt, memorata sunt ad calcem in *Ordine Fragmentorum*. Quorum praeterea carminum nomina a Suida aut aliis notata sunt, fide non vbiq̄ue satis certa, ea videri possunt in Biblioth. Gr. Fabricio-Harlesiana To. II. p. 78 sq. hic ea commemorare opus non erat.

Ita nec necesse erat, vt de vita Pindari sollemnia praemitterem, de qua cum eadem Bibliotheca adiri potest, tum SCHNEIDERI libellus extat. De indole et caractere carminis lyrici Pindarici egerunt multi; inter nos quidem post SCHNEIDERUM praecipue JACOBS in *addit. ad Sulzeri Theoriam art. elegant.* Nec vim lyricam commode satis hominibus nostris nisi vernaculo sermone exponi posse arbitrabar. Iis, qui antiqua curant, sufficiunt nota Horatii et Quintiliani iudicia cum *grammaticorum notitiis*.

Reliquum erat, colligere ea quoque loca, quae passim in scriptoribus e Pindari Epiniciis laudantur; et habeo paratum huius generis
nume-

numerum haud exiguum. Cum tamen pleraque sint versus sententiosi, ita repetiti, ut vsum seu criticum seu exegeticum vix habeant magnum, alia sint verborum singulorum notationes, in Etymologo, Hesychio, et aliis grammaticis, ad doctrinae copias ostendas haud inutiles, verum a consilio meae operae, uti illud circumscripsi, alienae: singularem his operam impertire nolui; uti nec ex animaduersionum et observationum criticarum libris et virorum doctorum commentariis conquirere, quibus quisque modis Pindarica tentauerit; vagatus essem extra oleas, enotassem multa nullo cum fructu, partim perperam coniectata, partim ea, in quae facile quisque in his litteris versatus et ipse incidat; forte etiam, si iudicium adiungere volebam, certaminibus me obiecissem, a quibus paullo prudentior quisque abhorret.

Cum Indices, qui in ed. Oxon. prostant, sint lacunosi, parumque diligenter confecti, sunt alii iam parati opera et studio docti iuuenis, *Raphaelis Fiorillo*; excreuerunt tamen illi ad eam molem, ut Voluminis huius tertii Partem alteram constituent; neque ea quisquam Pindari studiosus aequo animo carere poterit. Sunt enim Indices tres: I. verborum, etiam in Fragmentis obuiorum, qui pro fundo omnis orationis

tionis poeseos lyricae haberi poterit, labore molestissimo elaboratus; II. Scholiorum; inserta vtrique notabilia e notis, etiam in Fragmentis et in libro de Metris; III. Auctorum veterum in Scholiis laudatorum, cum notatione ipsorum locorum et verborum illustratorum.

Descripsi ingenue formam operae meae, reddidique rationem eorum quoque, quae meditatus eram et animo designaueram, quae tamen aliis vt perficerent relinquenda esse videbam; curatum a me est, vt ad vltiora pergentibus via sit expeditior, Scholiorum quoque vsu nunc a multis impedimentis liberato; quandoquidem existimo, hominum ordinis mei laudem aliquam esse hanc quoque, si, quo ipsi peruenire nequeant, eo vt alii peruenire possint, effecerint.

Scripsi sub anni XCVIII. exordia, vtinam bonis litteris bene auspicata!

Restat nunc, vt e priore editione repetam ea, quae *de Pindaricae lectionis fontibus et riuulis* apposita erant; perscripta a. LXXIII. adiectis e seriori tempore *potioribus virorum doctorum studiis in Pindaro* collocatis.

* * *

Fundus Pindaricae lectionis vulgatae habenda est *editio Romana*, Zachariae Calliergi Cretensis
opera

opera emendata, qui post Aldum alios eosque emendatiores codices contulit, metrici quoque et scholiorum rationem habuit. *Calliergum* neglecto fere Aldo sequutae sunt edd. sequentes: *Cratandrina*, *Brubachiana*, *Morelliana*, *Stephaniana*; etsi in vna alteraque editione, virorum doctorum opera, nonnulla passim emendata, saltem immutata sint. Fuere autem ad manus editiones Pindari fere omnes; saltem eae, quae criticum vsum praestarent; eaque opportunitas, quae bibliothecae nostrae academicae debetur, non parui ad animum meum erat momenti, vt laborem hunc susciperem.

Stephanianarum autem editionum discrepantem lectionem deprehenderam multis in locis, donec illud animaduvertere licuit: alteram a. 1566. nouum, sed haud paullo audaciorem, nactum esse correctorem, et ad hanc alteram, relicta priore, quae tamen multum praestat, exaratas esse editiones Stephanianas sequentes omnes, etiam Paulli Stephani Geneuensem 1599. 4. At *Stephanianam* priorem repetitam intellexi in *Plantino-Raphelengiana* et *Commeliniana*. Stephanum autem suspicor exemplar quidem Morellianum tradidisse operis, passim tamen illud inter interpretationem Latinam, quam conficiebat, modo ex *Cratandrina* et *Aldina*, modo, multoque magis, ex ingenio et ratione critica emendatum.

Schmidium miratus sum Stephano seposito exemplar *Cratandrinum* repetiisse; hoc enim
eum

eum suis curis adornatum et suis emendationibus interpolatum operis tradidisse, multorum locorum comparatione deprehendi. Primus is fuit, qui post Aldum et Calliergum codices scriptos inspiceret, tres Palatinos et fragmentum Augustanum, de quibus paullo post, de ceteris autem scriptis editisque totoque apparatu Pindarico inferius nonnulla tradentur. Hoc loco monere satis est, virum doctissimum suam poetae recensionem fere totam ad rationes metricas, quamvis lubricas et saepe parum tutas, interdum etiam manifeste commentitias, exegisse; constituuisse tamen plurima egregie, acumenque aliquod etiam tum praestare, cum iudicium mentis sincerum et subtile desideres.

Sequuti eum sunt *Oxonienses*, sed parum constanter; nam modo ei adhaeserunt, cum deserendus esset; modo deseruerunt, vbi acute ille et praeclare veram lectionem restituerat. Subiecerunt illi poetae verbis, praeter subiectas e Schmidio varias lectiones, alias e Bodleianis quinque codicibus enotatas, quibus tamen dubito an vlla in toto poeta lectio emendata sit aut emendari possit.

Pindarum mirari licet pro vetustate sua tam parum mendosum ad nos peruenisse. Scilicet vitia, quibus foedati codices sunt, ad dialectum fere, alia ad metrum spectant; eorum autem mendorum, quibus sententia corrumpatur, multo minor quam in Virgilio et Horatio, vt hos potissimum

tissimum memorem, est copia. Atque hoc illud est, quod saepe miratus sum, Homerum et Pindarum, adde Herodotum, antiquissimos scriptores, multo magis incolumes sincerosque esse seruatos, quam multos scriptores qui post C. N. vixerunt; vtenturque, si lubebit, eo argumento, qui de hebraicorum auctoritate defendenda sargunt. Potuit quidem, nec inficior, ipse orationis ad certos numeros et metra adstrictae periodisque sententiarum finitis inclusae habitus, etiam carminis obscuritas, contundere impetum librorum, ne solita licentia grassarentur. Verum metrorum dimensiones et versuum distinctiones eiusmodi, quales nunc in editis habemus, non fuere in priscis voluminibus, continua fere verborum ambage et circumductu scriptis; vnde tam diuersae versuum dimensiones natae sunt. Obscuritas autem sententiarum tanto molestior esse debuit librariis, cum nec intentatam eam reliquerint, dorica fere forma ad vulgarem, quantum per ipsos fieret, deflexa.

Notabile est in Pindari fortuna etiam illud, quod et paucissimi et admodum recentes huius poetae codices extant. Vix ad XL. exemplaria, quae vsquam seruentur, memorari video; quae integram *περίοδον* contineant, paucissima sunt, pleraque Olympia exhibent, alia aliam particulam: at ex iis multa sunt multo recentiora, quam vt vlla eorum auctoritas esse possit. Pleraque enim omnia ex saeculis XVI et XV. sunt: quae

quae saeculum XIV. excedant, nulla adhuc vidi commemorata. Probabile itaque sit, casu servatum aliquem codicem haec tempora attigisse satis integrum, et protractum in lucem a pluribus descriptum esse. Corrupta autem multo magis Olympia sunt, cum Isthmiorum fine, quam Pythia et Nemea. Sed et in aliis scriptoribus hoc animadvertere licet, copia magna codicum integriorem et meliorem lectionem non facile praestari; contra e librariorum stupore vel oscitantia molestam variantis lectionis farraginem nasci, parum aut nihil profuturam, sed multo magis obfuturam etiam criticis studiis.

Quot et quos codices Aldus et secundum eum Calliergus expresserint, non constat. Nec iisdem eos libris per totum opus vsos esse liquido cognouimus. In Olympiis Aldus codicem recentem habuisse videtur, qui ad dialectum vulgarem plurima inflexisset et mutasset. Longe meliorem librum expressit in Pythiis et in Nemeis: alium, eumque satis corruptum, in Isthmiis. Calliergus vero in Olympiis statim emendatiores libros adhibuit, plura quoque ex Scholiis, quae primus apposuit, mutuatus est.

Omnes, quotquot Calliergum exceperunt, editores codicibus scriptis aequo animo caruerunt. Diligentior fuit opera Schmidii, popularis nostri, viri, vt erant ea aetate homines, accurate eruditi, qui tres Palatinos ex Elect. Palat. Bibliotheca

theca Heidelbergensi nactus erat, quos Pal. A. B. C. insignire solet. Primus membranaceus fuit, quantum quidem ex lectione enotata intelligere licet; alter et tertius chartacei, et exigui vsus et auctoritatis; tertius cum Aldino exemplari adeo conspirat, ut interdum dubitauerim an inde transcriptus esset. Priores duo Olympia, tertius Olympia et Pythia continebat. Fragmenti Bibliothecae Augustanae a Dav. Hoeschelio collati lectio ad paruum Pythicorum particulam spectabat. In Nemeis et Isthmiis scriptum librum omnino nullum habuit Schmidius; sed et in Olympiis et Pythiis pauca vidi, quae e codd. melius constituta essent a Schmidio aut constitui possent. Tandem novos codices adhibere licuit editoribus Oxoniensibus. Apponemus ea, quae de illis passim ipsi obseruauimus.

Sunt igitur ii numero quinque, siglis suis notati, quas et ipsi seruauimus: Ms. Bodleianus, C. 71. Ms. Guil. Laudi, quem simpliciter Bodl. C. laudare solemus, tum notati α , etiam Laudi (qui et ipse Bodl.) β . γ . (est Baroccianus 67). Olympia omnes complectuntur, at Pythia nullus praeter C. et γ . et ille quidem in Pyth. quarta videtur deficere, hic autem γ . vsque ad Nem. III. procedere. Tertius hic satis bonus codex est, et in Pythiis fere cum Aldo consentit; sed reliqui vix digni erant, in quorum varietate enotanda viri docti tantam religionem praestarent, cum ea librario-

brariorum fere stupori aut studio sinistro dialectum ad vulgarem sermonem reuocandi debeat.

Cum semel haec animaduersa a me essent, utebar iis ad melius ordinandam et disponendam lectionis varietatem: contentus hoc vno, quod a principio propositum erat, vt transferrem, quae Oxoniensis editionis essent copiae criticae. Aldum imprimis diligentius comparabam, cum eum a nemine viderem curiose satis in partes vocatum. Cum tamen variae lectionis maiorem partem ad inanes quisquillas et ineptias librariorum indoctorum aut grammaticorum, dialectum poetae ad vulgarem sermonem deflectentium, redire intellexissem, vnde fructus aliquis nec ad Pindarum nec ad me perueniret: taedio, quod ex enotatione capiebam, ne enecarer, quandoquidem ea, quae iam exhausta erant, gustum dare poterant, quantum satis esset, varietatis lectionis, quam codices, imprimis Bodleiani, suppeditant: sensim sensimque, et multo magis ab Olymp. inde X, 43. omittere coepi lectiones nimis leues et meras aberrationes dialectiue immutationes; nisi alia esset ratio critica, quae suaderet vt apponerem. Nam in Nemeis et in Isthmiis, ad quae nullus nec Schmidii nec Oxoniensium codex processit, atque etiam in Pythiis, quae duo tantum codd. alter Bodleianus γ . alter Palatinus C. complectuntur, Aldinae et Romanae comparandae multo diligentioerem addixi operum

industriæ et acumini imprimis debetur, si, quod spero, nullo grauiore mendo foedatus est poeta. Traditum erat operis exemplar Glasguense, Oxoniensis apographum., sed correctio adhibita ex ipso Oxoniensi; præter vitiosam interpunctionem sphalmata sublata sunt non pauca eaque satis graua.

Grammatici, imprimis Alexandrini, fuere olim plures, qui Pindarum illustrarunt. Alii aliis locis passim laudantur; sed occurrunt adhuc Ammonii, Aristarchi, Aristodemi, qui eius discipulus fuit, Artemonis, Asclepiadae, Didymi, Dionysii Phaselitæ, Chrysippi, qui in Nemea et Isthmia commentatus videtur, nomina in Scholiis, quæ habemus. *) Sunt autem ea nihil aliud quam apospasmata ex veteribus grammaticis, adpersa passim codicum marginibus, et per insequentes ætates nouis aliorum obseruatis et commentis aucta, atque hinc iterum, modo cum delectu, modo prout fors librariuæ festinatio vel oscitantia ferebat, in noua exemplaria varie transcripta. Ex iis exemplaribus, quæ in Calliurgi manus peruenerant, vulgata sunt Scholia quæ habemus, *vetera* dicta, quibus multa præclara fragmenta veterum grammaticorum nobis

spondere fauorem speratum meritis. Certe quamdiu melior sacrorum librorum, imprimis N. F. interpretatio, in laude habebitur, viri præstantissimi memoria erit integra et cara posteris.

*) Pleniorem nunc horum recensum habemus in Biblioth. gr. Fabricio-Harles. To. II. p. 65 sq.

bis seruata sunt, quae si periissent, multa in Pindaro nunc ignoraremus. Nihil his Scholiis aliunde accessit, etsi repetita fuerunt in edd. Brubach. Geneuens. et Oxoniensi; nam, quae in hac variis lectionibus ad Olympia interspersa sunt breuia scholia et glossae interlineares e Bodl. codd., exigui aut nullius sunt momenti. Dubitari etiam potest, si aliorum codicum Scholia comparentur, an ex iis multa erutura sit virorum doctorum industria, quae vulgatis at-
 texti et inseri mereantur. Subiecta sunt, statim in ed. Romana, ad calcem carminum Olympiorum *Scholia recentiorum*, quae vocant, Demetrio Triclinio, vt in fronte eorum notatum est, vulgo tributa. Id quod tamen et ibi parum liquida fide fit, et, nisi lacinae alienae passim insertae sunt, Scholio ad Olymp. XIII, 69. p. 156. ed. Oxon. col. 1. f. refellitur, vbi auctor se de Iasone narrationem copiosius ad Lycophronem exposuisse ait. Factum autem hoc in vulgatis sub Tzetzae nomine ad Lycophronem commentariis ad v. 174. 5. vt adeo, nisi hinc ea transcripta sunt, vtrisque Scholiis idem auctor fuisse videatur. Multa in iis sunt grammaticorum seriorum commenta et minutae quaestiunculae; ad verborum tamen singulorum et sententiarum grammaticam declarationem haud pauca occurrunt, quae Pindari studiosos iuuare possunt. Eustathii etiam olim Commentarii in Pindarum fuerunt: quorum praefationem satis longam et eruditam

manuscriptam in bibliotheca Basileensi se vidisse ait la Croze in ep. ad Io. Chph. Wolfium. Thesaur. Epistol. T. III. p. 256. Quae tandem praefiguntur singulis carminibus Scholia *περὶ τῶν κῶλων*, in Olympiis et prima Pythia antiqua sunt, reliqua a Triclinio confecta, qui et priora emendasse fertur. cf. Schol. p. 169. (p. 15. ed. Oxon.) In metris definiendis an vlla antiquiorum grammaticorum fuerit opera, pronuntiari nequit; si fuit vlla, librariorum incuria ea est intercepta. Grammatici seriores de metris multum laborarunt, fama ne aliqua an ratione vlla ducti, incertum est; certe eos multa commenta attulisse, metrum ex vna alteraque stropha constituisse, reliquasque typo metri semel confecto accommodare voluisse passim manifestum fit. Quae res toties transuersos egit, cum alios, tum Erasmum Schmidium, qui grauem obiurgatorem nactus est Pauwium, virum haud dubie graece doctum; sed, vt fastum intolerabilem et agrestem durumque animum viri superciliosi et stomachosi taceam, commentis grammaticis non minus nimium tribuentem, alia pro arbitrio agentem, noua somnia veteribus substituentem. In iis tamen accuratius disquirendis opera nostra occupari nec poterat nec debbat, vti nec in dialecto restituenda: in qua dubito an ad regulas ac praecepta satis tuto nunc res vbique reuocari possit.

Inter-

Interpretatio in Pindaro nequaquam critica opera inferior est habenda, quin potius criticam subtilitatem, quae verborum et apicum vestigia rimatur, multis modis antecellit, multoque plura requirit, quae cum accurata non modo graecarum litterarum scientia, verum etiam cum ingenii aliqua vi, phantasmatum audacia, lyricoque afflatu et numerorum modorumque sensu coniuncta sunt. Quae quidem in vno homine esse facile omnia vix arbitror. Quo magis diuisis quasi operum vicibus conferenda sunt a singulis, quae pro virili quisque praestare potest. Itaque constitui olim aliquando alio volumine, si non commentarium perpetuum, locorum tamen praecipuorum illustrationem, difficiliorumque enodationem subiicere, et si qua alia, etiam critici generis, siue in enarrationibus publicis siue in virorum doctorum scriptis occurrerint, addere. Haud enim ignorabam in recentiorum criticorum scriptis occurrere nonnulla, in veteribus vero grammaticis alia, quibus lectio et sententia Pindarica illustrari aut confirmari possit; in his vero conquirendis nunc desiderare nolebam. Recepit vero eam operam in se vnus ex familiaribus et sodalibus Seminarii philologici, *Io. Gottl. Schneider*, *) qui graecae exquisitoris alicuius doctrinae specimina iam publice proposuit, idemque, ex quo tempore

*) nunc Professor Academiae Francofurt. ad Viadrum doctrina scriptisque celeb. nominis.

tempore nobiscum vixit, ingenium suum ad eam humanitatem finxit et expoliuit, quam hae litterae, quas profitemur, vel nomine suo a nobis exigunt. Idem doctissimus iuuenis fragmentorum Pindari collegit apparatus longe copiosorem eo, quem primus post Mich. Neandrum ad calcem Aristologiae Pindaricae Stephanus, et secundum eum Schmidius cum Oxoniensibus vulgarunt. Indicis Pindari ad certam rationem conficiendi partem iam absoluit memoratus supra a me *Koppius*, ornatissimus iuuenis, qui idem versionem latinam passim emendauit, quam ex Oxoniensi editione Graecis vt subiiceremus ex librarii vtilitate fieri visum est.*) Scr. a. LXXIII.

* * *

Pindaricae lectionis fontes et riuulos paullo ante exposui. Quod vero pollicitus sum, me appendicis seu corollarii loco totum apparatus Pindaricum, quo instructus narrationem illam instituire potui, subiectorum esse: id nunc vt exsoluam necesse est. Feci hoc idem in Tibullo et Virgilio: neque enim aliter et criticorum desiderijs et vero etiam tot aliis rei litterariae vtilitatibus, quas prae vnus rei criticae studio aut negligere aut contemnere velle turpe est, consuli posse arbitror. Lectionis enim, seu textus vulgati, quem vocant, alicuius auctoris, origines et causas nemo facile rite inuestiget, qui non editionum

ante

*) Quae sequuntur, perscripta sunt et adiecta *Interpretationi Latinas* a. LXXIV. emissae.

ante omnia diligentem recensum, operaeque in eo scriptore, transcribendo, vulgando, emendando vel corrumpendo, inprimis a renatis inde litteris, collocatae notitiam accurate elaboratam in manibus habeat.

Apponam itaque, iudicio meo, quoties opus esse videbitur, interposito, editionum recensum aliorumque libellorum notitias, qui ad Pindarum studiumque in eo illustrando collocandum aliquo modo spectare possunt. Ita et eorum desideriiis satisfaciam, qui ad intelligendum et illustrandum Pindarum copias paratas habere volent; et iis, qui honestam voluptatem libris conquirendis aut notitiis eorum comparandis sequuntur, potestatem faciam, vt et ipsi, quid in copiis suis habeant, cognoscere; et quod a me praeteritum ignoratumue sit, explere possint.*)

Πινδαρίου Ὀλύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ἰσθμια. — subiecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria. (omnia graece) Venetiis in aedib. Aldi et Andreae Asulani soceri, mense Januario 1513. 8. fol. 373.

Praefixa est Aldi Manutii ad And. Naugerium epistola a Maittairio quoque redhibita Annal. To. II. p. 148. in qua significat, primum hunc esse e scriptoribus graecis, quos excusos emittere constitucrit; — Naugerio se
iuscri-

*) Poteram forte opera hac nunc supersedere, remittendo lectorem ad Bibliothecam graecam Fabricianam a V. Cl. Harles locupletatam To. II. p. 68 sqq. Visa tamen res est cum consilio nostro ita coniuncta, vt omitti vix posset; et subiicienda ac corrigenda erant nonnulla, quae locum suum desiderabant.

inscribere Pindarum etiam propterea, *quia*, inquit, *sic delectaris hoc poeta, ut saepe eum tua manu accurate descripseris; puto, ut tibi magis fieret familiaris, tum ut ediceretur a te facilius et teneretur memoria tenacius.* Fieri ergo potest, ut inter recentiores codices sint nonnulli Naugeriano calamo exarati. Nec multum absum, quin ad hos, saltem tanquam fontes, referam Palatinum C. Bodleianum C. et Augustanum. Paulo post subiungit Aldus: *Commentaria autem in Pindarum et ceteros, quos ei adiunxi comites, nec non in Hesiodum, Sophoclem, Euripidem, Aeschylum, Theocritum, Oppianum, breui daturi sumus vno volumine.*

Quod volumen cum aliis Aldi meditatis intercidisse dolemus. In Olympiis eum recentiorem codicem, in Pythiis et Nemeis longe praestantiorem, nec minus veterem, sed corruptum, in Isthmiis expressisse videri, iam in praefatione monui.

Πινδάρου — (graece) *Impressi per Zachariam Callergi* (ita pro Calliergi, Καλλιέργου a καλλιέργης) *Cretensem* — in aedib. Augustini Cisii (τοῦ Κισίου), eiusdem sumtibus, hortatu Cornelii Benigni Viterbiensis, opera et industria Zachariae Calliergi Cretensis, ut ex fine intelligitur. M. Augusti d. XIII. Leone X. regnante (a. III.) Romae, 1515. 4.

Praestantissima editio, in qua Scholia primum accesserunt, quorum partim comparatione, partim codicibus adhibitis lectionem Pindaricam praecclare emendavit vir doctus. Codices quidem ut diserte enumerati sint, frustra aliquis expectet; sed in Olympiis, Nemeis et Isthmiis meliores Aldinis, in Pythiis deteriores fuisse, vsu deprehendimus.

Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. Expressit eam Cratander, Brubach. Morell. Stephan. sed emendatrice manu adhibita.

Praefatio

Praefatio in Pindarum extat in Stephani Nigri o gr. transl. p. 79. Mediolani. Jo. de Castelliono. 1521. 4. sed interpretationem illa Pindari, non editionem, indicit in Gymnasio Mediolanensi. Praefixi sunt octo versus Lampridii ad Cornelium Benignum, quibus eius munificentia (σοῖς, Κορηλῆς, δώροις) effectum docet, vt hoc opere graeco preli ope expresso vrbs princeps Roma opprobrio liberata sit, cui obnoxia erat *graccorum librorum typis excudendorum* incuria. Lampridius est Benedictus Lampridius, Cremonensis, Lascaris discipulus, quem Iouius commemorauit.

Florentiae expressum Pindarum Fabricius ex fide Conr. Gesneri (in Biblioth. vniuers. p. 563) memorat; sed perperam, id quod mihi nunc satis constare videtur.

Pindarus gr. sine scholiis. Basileae, per And. Cratandrum. 1526. 8.

Emendatissima editio, ad exemplar Romanum Jac. Ceperini opera emendatum, comparata quoque Aldina editione. Praefatus est Huldricus Zwinglius satis aequus pro theologo in Pindaricam Musam et pietatem; idem in epilogo adiuncto parentat Ceperini memoriae, qui opere vix profligato mense Decemb. 1525. studii intemperantia obierat. Nondum annus exierat, ex quo Gymnasio Tigurino litterarum graecarum Professor renunciatus fuerat. cf. inf. ad 1556. 8.

Pindari Olymp. hymnus primus et secundus latinitate donati Menrado Molthero, *Interprete simul et paraphraste*, apud Henricum Grau. Hagenoae, 1527. 8. Maitt. T. II. p. 690.

— *e versione Io. Loniceri latina (prosaica).* Basileae, 1528. 8. *et ex altera recensione, cum enarrationibus e graecis scholiis et optimis quibusque vtriusque linguae auctoribus decerptis.* Basil. 1535. 4. (et forte iam

iam 1532. quo anno praefixa epistola, in seqq. edd. repetita, scripta est.) *iterum excusae Tiguri 1543. et 1560. 8 maj.*

Est haec prima versio latina Pindari: cui deinceps meliores successere. Lonicerum de singulis verbis potius, quam de sententiis fuisse sollicitum, iis quidem locis, quae inspeximus, facile intelligi poterat.

Italice versa Pisae 1531. f. Pindari carmina narrari video: sed corrupto numero. v. ad 1631.

— *Olympia et Pythia graece. Parisiis apud Welch. 1535. 8.*

Memorata vidi in Catalogo biblioth. Askew.

— *gr. cum Schol. Francofurti, opera et impensa Petri Brubachii. 1542. 4.*

E Romana expressam esse liquido mihi constat; in margine variantes nonnullae lectiones adscriptae, sed ex ed. Ald. Emendatrix tamen viri docti manus in ea locasse videtur operam; ita v. c. Nem. V, 2. *ἑλλινύσουτ' ἐργάζε* — partim emendauit, partim deprauauit *ἑλλινύζουτο μ' ἐργά* —

In Catal. impressor. bibliothecae Bernensis To. I. p. 338. etiam *Basil. 1545.* laudari video, quae nusquam alibi memoratur. Subiicitur tamen ea laudatis iam edd. 1535 et 1542.

— *graece. Hae victoriae ad emendatum doctiss. Jacobi Ceperini exemplar collatae nunc exeunt Basileae per heredes Andreae Cratandri 1556. M. Septembri. 8.*

Nitida editio: sed mera repetitio Cratandrinae 1526.

Ad apparatusum Pindaricum pertinet

Aristologia Pindarica graeco-latina: opera ac studio Mich. Neandri Sorauiensis. Basileae per Ludovicum Lucium, 1556. 8.

Quam,

Quam, vt omnia doctissimi huius viri scripta, non sine magno fructu conferri a studiosa iuuentute posse iudico.

P. — per Phil. Melanchthonem latinitate donata Basileae per Jo. Oporinum, 1558. 8.

Casp. Peuceri praefatio docet, calamo esse eam exceptam ab auditore in scholis a Melanchthone habitis.

— *graece, sine schol. Parisiis apud Guilielmum Morellum, in Graecis typographum Regium. 1558. 4.*

Splendida editio: ad Brubachianum exemplar, sed a viro valde erudito, quem ipsum Morellum fuisse nullus dubito, esse curatam intellexi, Cratandrino tamen exemplari non adhibito.

Editionem gr. cum Schol. Paris. eiusdem anni memorat Fabricius, perperam et hoc, arbitrator.

Odae nonnullae ad metra redactae reperiuntur in libro: *De generibus carminum graecorum Renato Guilionio auctore. Paris. Andr. Wechel. 1560. 4.*

Accedimus ad Stephanianas editiones.

Pindari — ceterorum octo lyricorum carmina — nonnulla etiam aliorum. Omnia Graece et Latine.

Pindari interpretatio noua est caque ad verbum. —

Excudebat Henr. Stephanus Huldrici Fuggeri typographus (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formae, seu 16.

De his conf. Stephanor. histor. p. 246. Phil. Melanchthoni sunt inscripta, qui eodem anno XIX. Aprilis obiit. In altero Tomo post Alcmanis fragmenta Πινδαρου μέλη sequuntur, quae nulla alia sunt quam fragmenta.

Successit *Editio II. Graeco-Latina H. Stephani, recognitione quorundam interpretationis locorum et accessione lyricorum carminum locupletata a. 1566. ead. f.*

(Paris.)

(Paris.). Quae Tom. II. p. 433-468. (non 566) subiecta sunt, in hac primum edit. accesserunt.

Ed. III. cum Is. Casauboni notulis, 1586. quas miror in seqq. edd. non esse repetitas. Eminere eam inter Stephanianas ait Gotth. Fridem. Loeber in Exerc. crit. in Pindari Olymp. Oden XI. Ien. 1743. sed est illa ad verbum expressa ex edit. II.

Ed. IV. — Excudebat Paulus Stephanus a. 1600. iisdem foliorum numeris expressa est ex secunda. Habeo in manibus *aliam Ed. IV. Lugduni apud Ioan. Pillehotte sub signo nominis Iesu 1598. ead. forma. et sub f. Lugduni ex typographio Ioannis Hanard, alias Iamet a. 1589.* ex Edit. Stephan. III. ad verbum expressam, nisi quod ad calcem Epistola Sapphus Ouidiana omissa est.

— *Ed. V. Oliua Paulli Stephani 1612.* mera est repetitio Editionis quartae, sed caractere et charta deteriore, vti et *altera repetitio 1626. et*

Editio VI Ebroduni ex Societatis Heluet. Cald. 1624. Aliam Paulli Stephani v. inf. ad a. 1599.

Stephanum, cum primum Pindarum excudendum daret, Morellianum exemplar operis tradidisse multis locis manifestum fit v. c. Ol. II, 78. 122. VIII, 50. IX, 39. 98. Sed comparauerat vir doctus Scholia et ed. Cratandrinam, quam sequutus est, nonnunquam etiam, vbi deberere eam debebat v. c. Ol. II, 56. Nouum correctorem nacta est altera, qui nonnulla menda sustulit, alia etiam deprauauit. Eam tamen expresserunt Stephanianae reliquae omnes.

— *gr. lat. Antwerpiae ex officina Chrph. Plantini. 1567. 8 min.*

Ad verbum ex Stephan. prima est reddita.

— *opera omnia latino carmine reddita per Nic. Sudorium (le Sucur) et eiusdem commentarius in Nemea.*

mea. Parisiis, ap. Fed. Morellum. 1582. 8 min. et iam ante, vt memoratum video, 1575. 8.

Aliam video laudari Venetam hoc anno; vitiose, vt arbitror, vt et a. 1592. ap. Fabric. Memorant quoque

Pindarum cum vers. lat. et commentariis Sudorii. Venet. 1598. 8. corrupte et hoc, si quid video. cf. inf. ad 1623.

Franc. Porti *Cretensis Commentarii in Pindari Ol. P. N. I.* (Geneuac.) *Apud Ioannem Sylvium. 1583. 4.* (non 1587. vt a nonnullis laudari video.) *Edidit filius, Aemilius, eo tempore Professor Lausaniensis.*

Interpretationes multas bonae frugis inesse posse nolo dubitare; sed delectus eius, quod tolli possit, plus otii postulare videtur, quam nobis quidem contigit.

Olympia graece, ap. Stephanum Prevosteau. Paris. 1568. 8.

Laudari ea video a Maittair. P. II. Ind. *Titulus, inquit, praefert etiam Pythia, Nemea et Isthmia; editio tamen, quam consului, Olympia tantum complectitur. cf. mox a. 1600.*

Commentarii absolutissimi in P. Authore Benedicto Aretio Bernensi. Excudebat Ioannes le Preux. 1587. 4.

Rarior, sed nullius plane vsus libellus, praeter ineptam ad rhetorum praecepta argumentorum analysin non nisi vulgaria complexus.

P. — graece, Lugduni Batauorum ex officina Plantiniana, apud Franc. Raphelengium. 1590. 8.

Eam ex Stephaniana prima expressam liquido cognoui. Vide v. c. Ol. VIII, 50.

Quarta Pythiorum Ode a Neandro vulgata hunc in modum: *Theocriti, Idyllia — Pindari Lyricorum principis*

cipis Argonautica. Cum expositione grammatica de ore Michaelis Neandri excepta. Impensis Iacobi Apelii 1596. 8. Inscriptus libellus Guil. Budaco, alumno disciplinae Ilfeldensis, tum in Academia Basileensi medicinae studioso, hinc medico Helmstad. et archiatro Ducum Brunsvic.

— *gr. et lat. Latinam interpretationem M. Aemilii, P. Fr. Porti C. F. Linguae Graecae Professor (Heidelberg.) nouissime recognouit, accurate repurgauit et passim illustrauit.* Apud Hieronymum Commelinum Elect. Pal. typograph. 1598. 8.

Splendida professio, nihil tamen praestitum, quam ut Stephaniana prima recuderetur. Altera parte, nouo titulo praefixo, qui interdum in fronte totius operis occurrit, Lyricorum fragmenta subiiciuntur cum Henr. Stephani diss. in Anacreontem, et hinc p. 171 - 191. *M. Aemilii Porti — breuis in Euripidem (voluit Pindarum dicere) et aliquot Lyricorum poetarum fragmenta. dum opus typis mandaretur, notae raptim scriptae.* Sunt eae satis ieiunae et vulgaria recoquunt.

— *cum Schol. interpretatione latina ad verbum.*

Oliua Paulli Stephani. 1599. 4.

Haec, quod mireris, editio intelligenda est, quoties Schmidius et Oxonienses ad Stephanum prouocant. Expressa sunt poetae verba ex Stephanianis aetate proximis; vnde etiam versio repetita. Tertia est editio, quae Scholia exhibet. In praef. ad Iac. Bongarsium *mendis scatentem se veterem editionem, quae saepe aliter in textu, aliter in scholiis scriptum habeat, emendasse* ait Paullus. Scilicet Brubachianam (nam Romanam ne inspexisse quidem videtur) ante oculos habuit eamque ad Stephanianam recensionem alteram correxit: est satis bona editio, et lectoris, qui criticam subtilitatem non sectatur, vsibus perquam accommodata. Expectabat

bat Paullus adhuc Is. Casauboni observationes, quas tamen accepisse non videtur.

Aliam Paulli Stephani editionem Pindari a. 1600. quae *quarta* inter minores est, supra vidimus.

Etiam Parisiensem huius anni habemus foeturam huiusmodi: *Ex Pindaro Ecloga Graece e typograph. Prevostaei. Paris. 1600. 4.*

cf. Maittar. Annal. T. III. P. I. p. 837. graece expressa typis sunt Olymp. IV. V. Pyth. VII. VIII. Nem. I. II. Isthm. III. V.

In apparatu Pindarico habendum quoque *M. Aemilii Porti Lexicum Pindaricum. Hanouiae 1606. 8.*

Accommodatum illud est ad edit. P. Steph. 1599. Doctrina Graecanica grammatica multa in illo viro erat, sed nulla iudicii subtilitate subacta.

Editiones Steph. 1612 et 1626. et Ebrodunens. 1624. minore forma supra attigimus.

— *gr. lat. in Corpore poetar. Gr. Iac. Lectii T. II. Geneuae 1614 f.*

Tandem ad Schmidium peruentum est, editorum Pindari facile principem. Non vacat adscribere titulum libri, qui passim manibus teritur:

Πινδαρου περιόδος — opera Erasmi Schmidii Delitiani, Gracc. et Mathemat. P. P. (Vitebergae) 1616. 4.

Idem, quod nos, sequutus erat institutum vir doctissimus, ut interpretaretur Pindarum lectionibus suis; sed paullo lentius processit. Nam in interpretatione sua Pindarica septem, et quod excurrit, annos consumsit, a. d. inde XXI. Octob. 1604. initio facto; Isthmia autem enarrare aestate demum a. 1611. aggressus est. Vulgauerat ille iam anno hoc 1611. *Pindari plus quam sexcentis in locis emendati specimen.* Inde missi ad eum sunt Iani Gruteri cura tres codd. Mss. ex
Elect.

Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi, de quibus supra pag. 28 sq. diligenter dictum est. Sed idem antiquis edd. instructus fuit egregie; laudat edd. quatuor cum manu Viti Winshemii ad se missas, item Romanam; tum Aldinum exemplar Rittershusii cura emendatum, transcriptis quoque nonnullis a Ioach. Camerario in margine sui exemplaris adspersis. Sed Rittershusianas illas copias non adeo opimas fuisse, tum ex ipsa re iudicare licet, tum ex iis, quae a Loebero in supra memorata Exercitatione critica p. VIII. narrantur: nam usurpauit ille librum eundem ex Cypriani theologi Gothani bibliotheca. Eninvero Schmidius, doctissimus vir, multo minus videtur tribuisse scriptorum vel impressorum librorum auctoritati, quam certis rationibus metricis, quas ipse sibi ex antiquo metrico, interdum metro ad arbitrium constituto, finxerat, acute utique et docte, saepe tamen re nondum satis explorata, cum et ipse metricus vitio laboraret, aut perperam metrum constitueret, aut Schmidius metro ad vnam alteramue stropham, nonnunquam ad eam, quam omnium minime sequi debebat, constituto pariles nimis audacter refingeret. Itaque acerbe, et saepe scurrili licentia exagitatus est a Panvio, pro istius aetatis more. Quam quidem maledicentiae et amarae insectationis infamiam a studiis nostris, quae ipso nomine humanitatem profitentur, nunc*) esse depulsam magnopere gratulamur. Saltem doctus et aequus quisque iudex fatebitur, Schmidii acumine et diligentia infinitis locis emendatiorem nos habere poetam; tum in iis quoque, in quibus hallucinatur, ingeniose tamen et sagaciter hariolari virum doctissimum. Exemplar ante oculos habuisse et excudendum dedisse videtur Cratandrinum, deserto Stephano, quem non satis diligenter passim consuluit, uti nec Aldum et Calliergum; id quod merito mireris.

Etiam

*) Scripta haec erant a. LXXIV,

Etiam scholia et metaphrasin interlinearem, quam binis ex Palatinis adiunctam fuisse ex Sylburgii Catal. Mss. biblioth. Palat. discere licet, neglexit. In commentario vero opera quidem eius est haud contemnenda, et doctrina praeclara, sed iudicium illorum temporum studia et exempla sufflaminabant. Cum enim recte hoc vidissent homines, in omni oratione, etiam ea, quam quis interpretetur, ad argumenti summam, rerumque tractationem ac dispositionem animum esse intendendum, nec, summa ac capite operis omisso, haerendum in singulis voculis et enuntiationibus: errarunt tamen in eo, quod omnem orationem, etiam poeticam, ad rhetorices praecepta, quae tum ex Melanchthonis vel Chytraei aliorumque libellis addiscere solebant, exigèrent. Itaque poetam suum Schmidius ad rhetoricum schema reuocatum ab omni diuiniore animi vi et impetu prorsus deturbavit, et, dispositionis synopsi cuique carmini praemissa, humi afflixit tamquam pedestrem ex vulgo scriptorem: quo factum est, vt, etsi magna Graecarum litterarum copia instructus, contorte multa et inuito carminis lyrici Genio interpretaretur; vtque omnino in iis locis, quorum obscuritatem vel difficultatem vt tollas, sensus aliquis poeticæ virtutis vel spiritus audacior et ad Pindaricam sublimitatem assurgens requiritur, infelix fere ille esset opera et interpretatione. In chronologicis, quae ad Olympiadas et Pythiadas spectant, Sethi Caluisii opera adiutus longius progressus est, quam illo tempore, studio hoc vix inchoato, expectari poterat. Spem tandem fecerat vir doctissimus Lexici Pindarici, sen Πινδαρολογίου, cuius specimen proposuit in praefat. quod tamen intercidisce non dolemus.

Πινδαρου περιόδος — Io. Benedictus M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguae Graecae Prof. — Salmurii 1620. 4.

Titulum

Titulum operis promissis satis magnificum describere necesse non est; nec minus magnifice plurima pollicetur praefatio. Habebat tamen vir doctissimus, quae vere de se praedicare poterat: nam in interpretandis sententiis praeclara eius est opera, partim versione recognita et paraphrasi latina primum addita, partim ipsis commentariis, qui, etsi in iis multa vulgaria accumulata sint, bonae tamen frugis pleni, et praeclaro aliquo exemplo ita instituti sunt, ut lyrica oratio verbis vulgaribus graecis illustretur; ex scholiorum fere apparatu non sine iudicio excerptis; ut hac quidem parte, quae enarrationem attinet, Schmidio longe praefendum arbitrer. Sed nec codd. scriptis, quod videri voluit, usus est, nec contextum ad metri normam examinatum restituit: sed Schmidianum exemplar exscripsit; etsi operam iam ad Nemea perductam fuisse narrat, cum illud nancisceretur.

Pindari Ol. P. N. I. graece, sumptibus C. Morelli, typographi Regii. Paris. 1623. 8.

Tantum ex Maittairio T. III. P. I. p. 882. de ea constat: ut et de ea, quae sequitur:

Pindari Olympia, Latino carmine reddita per Nic. Sudorium. Sumptibus eiusd. eod. anno.

Exc Pindari odis excerptae genealogiae principum veteris Graeciae, gnomae illustres etc. studio Davidis Chytraei. Rostoch. 1695. 8.

Male hoc; nam libro nunc inspecto video a. 1596. reponendum esse.

Peruentum est ad *Oxoniensem, curantibus Rich. West et Rob. Welsted. 1697. fol.* Modestiam et aequitatem virorum doctorum facile probes; etiamsi doctrinae subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel reiiciendis interpretationibus et lectionibus aesti-

aestimandis desideres ingenium. Textum Schmidianum sequuti sunt, *nisi*, inquit, *numeri carminis, aut aliquid aliud, reclamarent*. Sed fatendum est, nec lyricorum metrorum rationes, nec Pindaricae orationis indolem viros praestantissimos satis esse assequutos, et modo damnasse, quae retinere, modo retinuisse, quae damnare debebant. Itaque interdum mihi ipse displicui, quod non ab initio statim lectiones perperam ab illis mutatas eliminare in animum induxeram. Variantes lectiones ex Schmidiana editione repetiuerunt, alias addiderunt, non quidem, quod quis expectabat, antiquis edd. excussis et comparatis: etsi *ex impressis plurimis edd.* varietatem lectionis petitam memorant: *sed ex Bodleianis codd.* exscriptas; de quibus tamen codd. nihil satis diserte narrant; quae ipsi obseruauerimus, supra exposita sunt. Versionem seruarunt ex Schmidiana, paraphrasin subiecerunt ex Salmuriensi editione, vna cum argumentis. Indicem locupletem ipsi confecerunt. Oxoniensium Pindari editorum desideratae ἀκριβελος specimen proposuit R. Dawes. *Miscell. crit. Sect. II. p. 33-68.* (ed. Burg. p. 37.) Pauvium minus acerbe cum iis agere interdum miratus sum.

Repetitus est contextus poetae ex hac editione, primum edit. Glasguensi, 1744, cum interpretatione latina; et graece 1754. 24. tribus voluminibus nitidissimis, et 1770. 8. 2 Voll. Adde Londini 1753. ap. Bowyer. Venet. 1762. 8.*)

Veniunt

*) Nuntiatum erat, V. C. *Richardum Chandler* nouam Pindari recensionem parare; verum ipse priuatis litteris mihi significauit, alienum se ab hoc consilio esse. Audiui tamen, ab eo curatam esse codd. Vatic. Pindari comparisonem, et *Guilielmum Clarke* codices Marcianos quinque contulisse in Chandleri vsum. Monebo porro, ne in errorem incidas, *Jo. van der Dussen Prodrorum nouae Pindari editionis*, Campis, 1769. 8. ad Epitomen *Hiadis perperam* hoc nomine inscriptam spectare.

Veniunt tandem in recensum hunc

Jo. Corn. de Pauw Notae in Pindarum. Traj. ad Rhen. 1747. 8. tum praeter vitam Pindari, Carminum Pindaricorum Fragmenta. Curavit Jo. G. Schneider. Argent. 1776. 4. quae Volumini huius ed. tertio inserta sunt. Friderici Gedike autem ingenii doctrinaeque specimina in Pindaro in nostrum sermonem vertendo et illustrando annis LXXVII, LXXIX et LXXXVI supra iam memoravi, et nunc iterum debita cum laude memoro. Nec minus nouam editionem a V. C. Chr. Dan. Beck paratam Lipsiae: Olympiorum quidem xcii. 8. vna cum Scholiis et Obs. crit. et Pythia ac Nemea xcv. vna cum Scholiis.

Si hic de re libraria ageretur, non de critica: laudandi essent et ii libelli, quibus passim inserta sunt singula carmina Pindarica. Sic Institutionibus Gr. L. *Cleopardi* Ode prima repetita (ed. Sylburg. Frf. Wechel. 1598. p. 411.), Olymp. I. Pyth. VII. Nem. II. Isthm. III. in *Vorstii* vett. poem. gr. select.; item: Ode tertia in Hieronem a *Jac. Laureo* carmine donata, ad calcem *Aeliani Vari*: Hist. latine ab eodem versarum, Ven. ap. Gabr. Iolium: 1550. 8. *Gotth. Erdm. Löberi* Exercitatio critica in Pindari Olympicarum Oden XI. Jen. 1744. qua paullo contentior versuum primorum istius carminis interpretatio affertur. De P. Odis coniecturae D. *Jo. Aloysii Mingarelli*. Bonon. 1773.*) Sunt forte alia, quae dum haec scribebamus, memoriae non succurrebant: vt *Dammii* Lexicon Homericum-Pindaricum. Berol. 1765. opus *Herculei* laboris; in quo vtinam Pindarica seorsum ab Homericis vulgasset!

Vt

*) Illo tempore, quo ista scribebam, nomine tantum et fama nota. Mox vero, cum eas lectione et usu cognouissem, inter praestantissimos rei metricae magistros *Mingarellum* habere coepi. Curata est diligens eius censura in *Philolog. Biblioth. Vol. II. p. 650. 1774.*

Vt versiones saltem verbo attingam, integrum Pindarum latinitate primus donavit *Jo. Lonicerus*, sub ann. 1528. hinc ex *Phil. Melanchthonis* scholis *Peucerus* vulgavit a. 1556. Meliorem interpretationem *Henr. Stephanus* dedit, ad verbum, vt ipse ait, et vt Philippinam in consilium vocaret: eam emendavit in editione altera, vnde in reliquas edd. fluxit. Eandem recognouerunt *Aemilius Portus* in edit. Commeliniana, et *Benedictus* in Salmuriensi, qui paraphrasin a se confectam adiecit. Nouam interpretationem *Schmidius* adornauit nimis ad verbum, sensu etiam obscurato, et poetica vi penitus sublata; retinuerunt eam *Oxonenses* vna cum *Benedicti* paraphrasi, adiecta ad calcem *Sudoriana* interpretatione versibus comitis et elegantibus, sed in quibus Pindarus ad Horatianos numeros, sententias et structuras reuocatus Horatium mentitur, Pindarum exiit.

Interpretationes recentiorum idiomatum sigillatim enarrare nec vacat, nec necesse est; imprimis, cum ad libellos remittere possim lectorem, in quibus illae diligenter recensentur. Italicam *Alex. Adimari*, admodum probatam Italis, quae Pisae 1631 (non 1531) prodiit, aliasque nonnullas enumeratas videre licet in *Filippo Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori* To. III. p. 293 sq. Accessit nuper *Jo. Bapt. Gualtierus*. (conf. eiusd. praef. p. xi. xii.) Vulgati enim ab eo sunt:

Ὀλυμπιονίκαι. I Vincitori Olimpici di Pindaro, tradotti in Italiane Canzoni ed illustrati con postille da Gianbatista Gantier. In Roma, 1762. et Ἡλυθιονίκαι, 1765. 8 maj. graecis ex aduerso appositis.

Ornamentis libellus typographicis insignis est; nec deceat interpretationi elegantia sua; sed graecae lectionis interdum ne vestigia quidem in Italo interprete videas, qui omnino ex latina versione et ex *Adimaro* sapere videtur. Laudatur tamen libellus certatim ab Italis. v. *Argelati*

gelati Biblioteca degli Volgarizzatori. Addizioni To. V. p. 614. 764. Sunt praeterca *Odi scielte di Pindaro di Gius. Mazari.* Sassari, 1776.

Gallicas, etiam singularum Odarum, interpretationes, cum iis, quae in Commentariis Academiae Inscript. et Elegant. Litt. occurrunt, videre licet ap. Abb. Gujetum *Bibliothèque Française* To. IV. p. 249. Inde a. 1754. *Les Olympiques de Pindare, trad. par Mr. de Sozzy.* 12. prodiere, vnde specimina, cum poetae aduersus obtrectatores defensione, inserta vidimus in libello non ineleganter scripto: *Discours sur la Poesie lyrique.* Paris. 1761. 12. (auctore Mr. Gossart.)*

Superiore anno duo interpretes Gallici extiterunt Parisiis, qui certatim alter ad verbum interpretando, alter sententias omnino reddendo, in Pindaro vertendo et illustrando desudarunt. Alter est *Chabanon*, Academiae Reg. Inscr. et Elegant. Litt. Sodalis, qui, quae primum in Commentariis (Memoires de l'Academie des I. et B. L.) To. XXXII. et XXXV. vulgarat, superiore anno singulari libello emisit: *Les Odes Pythiques de Pindare, traduites avec des Remarques.* Par. 1772. 8. praemissa disputatione super carmine lyrico et Pindarico. Cum essent inter Gallos, quibus ea versio ad verbum facta nimisque adstricta Graecis videretur; successit alius vir doctus, qui liberiore spiritu efferri, et, sententiis ad Gallicae orationis genium reuocatis, Pindarici carminis vim assequi videri voluit libro hoc: *Essai sur Pindare. Contenant une traduction de quelques Odes — avec une Analyse raisonnée et des Notes historiques, poetiques et grammaticales. Le tout précédé d'un Discours sur Pindare et sur la vraye manière de le traduire.* Par Mr. Vauvilliers, Lecteur et Prof. R. pour la Langue Grecque. Par. 1772. 8.

Proba-

*) Diligentius haec nunc exposita sunt ab Harlesio in *Bibl. gr.* To. II. p. 75 sq.

Probamus doctorum virorum studium, sermonis patrii amorem, iudiciiue elegantiam, in altero etiam grammaticum acumen: sed nollemus vanam consumi operam in transferendo eo poeta, qui nullo modo alia lingua reddi potest; multo minus ea lingua, quae omnium maxime a Pindarica vi, audacia et sublimitate abhorret.

Inter Britannos *Gilbert Westii* interpretatio Odarum nonnullarum (Olymp. I. II. III. V. VII. XI. XII. XIV. Pyth. I. Nem. I. XI. Isthm. II.) Lond. 1749. 8. celebris habetur: cui successit *Henr. Io. Pye* et *Ed. Burnaby Green* docta opera in toto Pindaro redhibendo. Sed nec has nec Germanicas, quas habemus, interpretationes excutere et comparare satis diligenter licuit, vt quicumque de iis tuto pronuntiare ausim. *) Ex Damii, viri doctissimi, totius poetae interpretatione non dubito adminicula interpretationis nonnulla passim peti posse, si quis in subsidiis externis bonas horas perdere, nec ex ipso potius poeta sapere maluerit.

Omnino equidem, qui laudem summam studio huic tribuo, operam, in lyrico poeta in patrium sermonem transferendo, ei, qui eam suscepit, video esse posse longe utilissimam ad sermonem patrium poliendum et ornandum, poeticamque, lyricam imprimis, orationem locupletandam, ad excitandum ac fingendum instruendumque ingenium; factam autem iam versionem etiam consuli recte posse ab eo, qui ipsum poetam legat, partim in singulis locis; si modo ipsa poetae sententia expressa sit, non alia, vt saepe fit, in eius locum substituta; partim ad totius carminis structuram tanto facilius perspicendam; lineas quoque et umbram formae assequentur inde alii, quibus Venerem ipsam haud videre licuerit,

*) Enumeratae haec versiones sunt in eadem Biblioth. gr. ab Harlesio l. l. p. 76. 77. et a Blankenburg. ad Sulzer.

licuerit; sed fore, vt populares nostri Pindari gustum talem inde capiant, quo vel admirationem eius vel amorem concipiant, admodum dubito. Vt enim poetam intelligas, antiquas litteras animo complecti, rerum a poeta pertractatarum notionem habere, fabulas et historias, in quibus versatur, tenere necesse est: quae omnia qui habet, is ipsum poetam adibit; qui non habet, ex versione nihil intelliget; quatenus intelligere non est: verba, sed: sententias percipere; multo minus tali lectione delectari aut antiquorum hominum sensus inducere poterit. Itaque qui in vertendo scriptore ingenioso operam ponit, multo magis sibi patrioque sermone consulit, quam aliis qui nec studium satis magnum ad antiqua haec cognoscenda adhibere solent; verbo, sibi quisque scribit, populares parum inde metunt.

Nonnulla alia sunt, quae in penu Pindarico haberi possint. Sed si vtilitatem, non rerum solum copiam spectes, ex iis quoque, quae iam commemorata sunt, multa esse videas, quibus melius careamus. Disputationes habemus, imprimis Gallorum, multas super lyricorum veterum, interque hos praecipue Pindari, ingenio et indole; in iis quoque, quae quidem euoluimus, multa vidimus eleganter disputari. Sed iuuenum animos, his quidem disputationibus, ab ipsa Pindari lectione auocari nolimus. Pindari omnino lyrica vis, character carminis, et argumenti numerorumque ac modorum ratio, tam diuersam habent omnia indolem a ceteris, multo magis a Romanis et a recentioribus, poetis lyricis, vt diuersorum generum res comparare et contendere dicendus sit, qui Pindarum ipsum in his quaerere velit.

Non pigebit nunc extremo loco subiicere codicum nonnullorum notitias, quae, dum in studio hoc lectionis Pindaricae inuestigandae versabamur, nobis in ma-

nus

nus venerunt. Iuuabit vno tanquam obtutu subiectas recognoscere copias omnes Pindaricas, quibus temporum iniuria pepercit; etsi haud exiguam partem codicum sub ipsa typographiae inuentae tempora scriptam esse non obscuris iudiciis constat. Eadem tanquam transitione facta, ad codicem, qui nuper nobis oblatus est, deducemur paucis describendum.

Non quidem iis de codicum aetate iudiciis, quae vulgo in librariis recensibus feruntur, multum tribuimus: esse tamen recentiores Pindari codices omnes, liquido apparet.

Medicea nouem scriptos codices habet, quos a Bandinio V. Cl. in Catalogo Codd. Bibl. Medic. T. II. p. 81. 128. 178. 195. 196. 197. 202. 203. 209. commemoratos videre licet. Omnes sunt recentiores, et plerique voluminibus iisdem plura alia v. c. Euripidis, Hesiodi etc. complectuntur. Quatuor Olympia tantum cum scholiis exhibent, Sect. XIV. XV. XVI. scripti, iique chartacei, vno bombycino excepto. Olympia et Pythia duo, Saec. XIV. scripti, alter quidem bombycinus, cum scholiis et glossis interlinearibus, sed in Pyth. quinta deficiens. Restant duo, qui cum Olympiis et Pythiis etiam Nemea et Isthmia continent: alter membranaceus Saec. XVI. sine Scholiis, alter chartaceus Saec. XIV. cum scholiis, quae vsque ad finem vltimae Isthmiae procedunt, vterque cum X. versibus, de quibus v. ad calc. Isthmiorum. Subiecta Pindaro sunt in vtroque volumine alia: in illo Hesiodi opera et dies; in hoc Theocritus, Lycophron et alia. Ex omnibus his codd. saltem vltimo loco memoratum accuratius inspectum esse vellem.

In Vaticana primum Pindari Olympia cum scholiis, tum eadem sine scholiis; decem Odas (nescio an Olympiorum) cum scholiis; porro integrum Pindarum; tum fragmentum ex bibliotheca Alex. Petauii; (cuius
alius

alius codex Pindari ad Is. Vossium et hinc in bibliothecam Leidensem peruenit) porro Pindari opera cum vetere Scholiasta, e biblioth. Reginae Sueciae, Homeri Batrachomyomachia et aliis adiectis, memorata videmus a Montfauconio; et in bibliotheca Ottoboniana Pindari codicem non antiquum. De Palatinis codd. supra vidimus. Praeter tres illos quartus in Vaticanam illatus esse debet, quem Sylburg. n. 99. memorat.*) Florentiae, praeter Mediccos supra memoratos, bibliotheca Monasterii Ord. Benedict. B. Mariae Pindarum cum scholiis Sec. XIII. scriptum: Patauii bibliotheca Theatinorum Olympia: Mediolani Ambrosiana codices seruat saltem tres: obscura enim sunt, quae de iis tradit Montfauconius: et alium bombycinum recentem. Venetiis bibliotheca Grimana †) alium recentem a Caesare Stratego scriptum: (vixit ille medio Saec. XV. Montfaucon. Palaeogr. Gr. p. 82.) S. Marci autem opes librariae primum habent chartaceum recentem, quo rhetoricis graecis aliisque praemissis subiiciuntur Pindari Olympia et Pythiorum pars cum scholiis Thomae Magistri et Manuelis Moschopuli, quae a vulgatis non diuersa videntur; duo alios chartaceos recentes Saec. XIV. quorum alter Olympia et Pythia complectitur; quartus Saec. XV. membrana-

ceus,

*) Scripsit *Mingarellus* ad me litteris a. 1778. datis: "In Vaticana bibliotheca non quinque vel sex codices Pindari Odas aut omnes aut aliquas continentes asseruantur; sed triginta circiter, nisi memoria me fallit, oculis ipse meis olim vidi, quorum nonnulli perantiqui sunt, etsi decimo saeculo posteriores, plerique vero alii saeculis XIV et XV exarati." Porro in Bibliotheca Angelica Pindarum cum Scholiis saec. vt putant XIV. perscriptum, chartaceum tamen, se inspexisse, litteris mihi mandauit b. *Siebenkees* Febr. xc. scriptis; conuenire eum fere cum ed. Basil. ad-eoque cum Aldina.

†) Falso hoc tradi, docuit me *Morellius*; fuit ille asseruatus olim in Bibliotheca SS. Jo. et Pauli: Montfaucon. in *Diario Ital.* p. 43. et in *Biblioth. Mss.* p. 479. Migravit inde in Bibliothecam S. Marci.

ceus, Aristophane praemisso, Pindari Olympia, Pythia et Nemea cum scholiis in margine *); quintus tandem Saec. XIV. chartaceus cum Oppiano Olympia exhibet, scholiis iisdem, quae supra memoravi, recentioribus instructus. De quibus Theupolus videndus. †)

In Escurialensi bibliotheca Pindarum, cum Lycophrone, Commentariis instructum, latere Montfauconius narrat. Accuratus tradita expectamus a Michaele Casiri, (Codicis Biblioth. Regiae Matritensis descriptionem dedit Iriarte p. 445 sqq.)

Codices Bodleianos quinque apud Oxonienses iam supra enumeravi. Nunc hoc vnum addam, Codicem ab Oxoniensibus C. 71. Ms. signatum, vna cum codice α , Guil. Laudi munere inter opes Bodleianas illatum esse Praeter hos codices iam excussos, habet bibliotheca Collegii S. Emanuelis Cantabrigiae Pindari librum scriptum, qui a Pythiis incipit: et ecclesia Westmonasteriensis alium, qui Olympia, Pythia et Nemea comprehendit. Etiam Pindari particulam cum scholiis possedit olim Tho. Gale.

Inter Is. Vossii libros, tres scriptos codices Pindari nacta est bibliotheca Leidensis, vnum bombycinum, Olympia cum scholiis, duo reliquos chartaceos, alterum

*) Nemeorum non nisi Odae quatuor priores extant. Scholia sunt antiqua auctiora vulgatis, teste Morellio.

†) Omnes hi fuerunt olim Bessarionis Card. Accessit postea, quod me docuit humaniss. Jac. Morellius, codex Strategii paullo ante memoratus; et ex biblioth. SS. Jo. et Paulli alius cod. chart. saec. XVI. qui Olympia et Pythiorum Odas quatuor sine Scholiis continet. Specimen variae lectionis ex iis codd. Olymp. carminis primi a. XC ad me misit idem vir optimus, humanitate inter viros doctos insigniter eminens, quod fidem facit iis, quae de horum codicum usu suspicatus eram. Docuit me idem vir doctus, immerito me Theupolo tribuisse operam, quae Antonio Zanetio et Antonio Bongiovannio in Catalogo Mss. S. Marci conscribendo debetur.

alterum Olympia, alterum Pythia cum iisdem complexos: omnes, quantum quidem intelligo, recentiores; quae de re tamen viris in litteris Graecis principibus, Valkenario et Ruhnkenio, nostri amantissimis, iudicium relinquimus.

Bibliotheca Regia (nunc Reip. Franc.) Parisiensis Pindari codices habet ad tredecim: ut mirum sit, nec Chabanonum nec Vauvillerium de inspiciendo libro scripta cogitasse. Omnes sunt recentes satis, nonnulli recentissimi. Plerique Olympia tantum, alii eadem cum Pythiorum parte, alii Pythia et Nemea, totum Pindarum tres tantum exhibent, vnus Saec. XV. alter XVI. tertius bombycinus ad Saec. XIII. spectare fertur, cum scholiis in margine et glossis inter lineas; vnus ille inter omnes ceteros, quem inspectum a viro docto et comparatum cum vulgatis esse velim. Est is n. 2403. Cleomedem Gr. aliaque habens eodem volumine comprehensa.

In Germania tandem Vindobonensis bibliotheca codices Pindari saltem quatuor: Olympiorum binos, alterum cum scholiis; et duo alios, qui omnia Pindari carmina exhibere narrantur: (Omnes sunt recentiores, quantum ex Nesselii notitia biblioth. Vindob. assequi licet). Augusta autem Vindelicorum in bibliothecae publicae pluteis seruat codices quatuor a Reisero p. 78. 81. 83. in Indicem relatos. In primo Demosthenis Orationibus nonnullis subiectae sunt P. Odae aliquot. cf. Reiskium in praefat. Demosth. p. LXIX. LXX. atque haec fragmenta esse arbitror, quorum discrepantes lectiones ad Schmidium miserat Dav. Hoeschelius: cum eo tempore nondum alius scriptus Pindari liber in ea bibliotheca extaret. Alter*) Nemea, quem cum vulgata lectione compareret utinam vir doctus vna cum Scholiis

in

*) Esse hunc in amissis, nuntiatum mihi est.

in Isthmia, laudatis Reisnero p. 79. duo reliqui Olympia exhibent, vnus cum Scholiis, ab Adolpho Occone medico scriptus, alter cum glossis interlinearibus. Misit nuper ad me perhumaniter Reiskius varias lectiones cum scholiis, seu potius glossis, e codice Augustano papyraceo recente, quem hunc vltimo loco memoratum esse necesse est. Nec enim vltra Olympia procedit, et ex recentissimis est; eumque aut ex Aldina descriptum, aut cum illa et cum Palat. C. ac Bodl. C. ex eodem fonte fluxisse arbitror. *)

Illatus nuper est in bibliothecam Georgiae Augustae Codex bombycinus, folio minore, vetustate et situ haud parum attritus, Olympia et Pythia cum scholiis complexus; subiectis Nicandri Theriacis et Alexipharmacis, in quibus permulta alio ordine, quam in vulgatis, exhiberi vidimus, itidem cum Scholiis. In Pindaro quidem, Olympiorum prima ab alia manu in charta suppleta est, etiam in Pythiorum vltima viginti nouissimi versus. Saeculo XIII. vel XIV. et hic liber scriptus esse videtur. Interpunctione raro sententiae distinguuntur; litterarum compendia satis frequentia, multo magis in scholiis. Variorum doctorum virorum manibus liber versatus est; hinc et glossae passim inter lineas adpersae, et in margine nonnulla adscripta, quae fere ex recentioribus scholiis excerpta deprehendi. Quotquot quidem adhuc loca comparauī, pleraque vidī conspirare cum ed. Aldina; codicis autem Palatini C. varietatem fere vbique deprehendi; vt et in eam suspicionem inciderim, sitne noster hic codex ille ipse Palatinus? Verum retinet me non tam Schmidius, qui

CS60

*) Est quoque Codex recentior Olympiorum cum Schol. in bibliotheca acad. Lips. quod ex Loesner. praef. ad Hesiodum didici. Alium Cizensem video ab Hermanno inspectum esse. Alium in bibliotheca Norimbergensi notatum a V. C. Murr (*Beschreibung von Nürnberg* p. 95.)

esse eum chartaceum tradit, quam Sylburgi narratio in Catalogo Mss. Graec. bibl. Palat. 40. Peruenit ille ad nos cum aliis ex copiis librariis Io. Nadleri, Duci Principi Saxon. Coburg. Meinung. a Consiliis Secret. et Senatus rer. eccles. Praesidis; a quo ex Italia eum apportatum esse, traditum accepimus. Firmat quidem et hic Codex id, quod in praefatione posui, ex scriptis libris, cum omnes tam recentes sint, Pindaro, antiquissimo poetae, parum auxilii videri esse expectandum: paullo plus ex critica subtiliore, accuratiore sermonis lyrici et dialecti, qua vsus est, tractatione, et glossographorum ac grammaticorum aliorumque veterum scriptorum, qui verba ex eo laudant, inspectione; forte etiam ex diligentiore rei metricae studio. Curabo tamen, vt codex hic diligenter cum vulgatis comparetur: nec, ne nullus omnino inde fructus proueniat, verendum esse video.*)

*) Curatum id est in Bibliotheca philologica Gottingensi, 1779. Vol. I. p. 8 sq. et 1780. Vol. II. p. 45. Cum varietatem eam iam enotatam in editione Beckii viderem eamque studiose pertractatam persuasum haberem: nolui in ea iterum expendenda operam ingratam consumere.

* * * * *

Omnino hoc aliqua cum fide nunc tradere posse mihi videor:

Saeculo XIV. classem codicum exaratam esse, qui Olympia et Pythia complectuntur cum scholiis τῶν νεωτέρων. Sunt hi νεώτεροι Thomas Magister et Manuel Moschopulus Cretensis. Inde per Saec. XV. inuasit studium describendi Pindari multos viros doctos, plerumque e codd. illis recentibus; quod et obtinuit sub primordia Saec. XVI. antequam Aldina editio (1513) poetam typis redditum euulgauit. E qua classe sunt codd.

Bodl.

Bodl. A. B. Aug. et plerique alii. Prioris generis vnus ab amico, cui vel nomine non adiecto gratum me profiteor, doni loco acceptus, et a me bibliothecae academicae illatus est, quaternionibus: complectens Olympia cum Scholiis recentiorum solis: caractere admodum minuto exarata. Inter lineas rubro colore, magna tamen ex parte tam subpallido, vt meos oculos litterae fugerent, adscripta est glossa perpetua.*) Cum pluribus locis comparatis intelligerem conuenire codicem cum ceteris huius classis, nolui tempus consumere comparatione totius codicis instituenda. Scholia comparauī multis in locis, passim etiam ex codice emendatiora apposui. Quae Scholiis praemitti solent, de vita Pindari et de metris, videntur fere ex hac codicum classe fluxisse. Ita quoque conuenit cum nostro hoc codice codex Matritensis ap. Iriarte n. cxii. p. 445 sq. Poterit alius me iunior et oculis valentior, cui quidem prospectus vitae longior suppetit, librum totum comparare; etsi fructus ex tali labore vix alius vberior expectari potest, quam vt lectiones enotentur, quas alii iam ex aliis libris notatas modo bonas modo prauas redhibuerunt; nouas aut meliores lectiones quae fortuna propitia offerre possit, non video.

Ita quoque vidi rem se habere in aliis codicibus, quorum aut lectio varians, aut specimina ad me missa sunt humanitate virorum doctorum, quorum nomina honoris caussa appono.

Varietas lectionis e codd. binis chartaceis Saec. XV. bibliothecae Synodalis Mosquensis Pindari Olympia comple-

*) Eodem rubro in capite Carminis I. scriptum legitur: τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Θωμᾶ τοῦ Μελίστρου καὶ τοῦ Μοσχόπουλου Κρητῆς Μανουῆλ σχόλια ὅτι ἐνθάδε ἔχει ἀρχήν. σημειώσεις τοῦ Μοσχόπουλου. Ad calcem codicis subscripta sunt: Ἰτελείωθη ἡ βίβλος αὕτη διὰ χειρὸς ἰμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ Γρηγορίου. A Gregorio igitur aliquo monacho scriptum esse librum discimus.

complexis. Prior varios alios libellos poeticos continet, alter scholia habet adiuncta: „auctores Scholiorum no-
„tantur Moschopulus et Thomas Magister. Ex horum
„scholiis intelligitur, multa ab ipsis in contextu mu-
„tata esse propter metrum.”

A V. C. Io. Aloys. Martyni - Laguna varia lectio docte et subtiliter excerpta, ex Fragmento Olymp. X-
XIV. quod in bibliotheca Zuickauensi seruatur.

Variam lectionem carminis I. Olymp. e codd. Mar-
cianis Ven. iam supra commemoravi.

E recentissimis est codex chartaceus olim biblio-
thecae Rostgardiensis, nunc bibliothecae Regiae Haf-
niensis, e quo specimen lectionis var. trium priorum
carminum a. XCI. ad me misit B. G. Niebuhr, Carsteni
filius, cuius ingenio et studio mirifice tum delectabar.
Continet Olympia, sed carmen XIV. deficit.

Alius Codex chartaceus, quaternis, nitide scriptus,
e bibliotheca Ducis Sereniss. Brunsvic. Guelpherbytana,
quem inspiciendum mihi eximia cum facilitate con-
cessit meritissimus bibliothecae praefectus, *Ern. Theod.
Langer*: erat ille olim Nic. Heinsio dono missus a
Carolo Dati. Complectitur Olympia et Pythia.

Quae ex his ac similibus enotantur, sunt tantum
non omnia varietates e neglecta dialecto, versuum mo-
dulo longiore seu breuiore, insertis vel omissis parti-
culis $\delta\epsilon$, $\gamma\epsilon$, $\tau\epsilon$, et similibus.

VITA

VITA PINDARI

PER ANNOS DIGESTA

CVM

NOTATIONE VICTORIARVM

QVAE

EIVS CARMINIBVS CELEBRATAE SVNT

PROBABILI.

Olymp. 65, 1. ante Chr. 520. natus Pindarus. Suidas Ol. 65. Idem pugnae Salaminiae anno quadragenarium fuisse ait. Corsini Fast. Att. To. II. p. 64. et To. III. p. 122. subtilius ex verbis Plutarchi Sympos. VIII. qu. 1. p. 717. D. ὁ Πίνδαρος ἐν Πεδίοις γενόμενος ad annum III. reuocat, adeoque ad a. 518. Ita vero in Olymp. 75, 1. nondum a. 39, attigerat.

ant.	Olymp.	Pyth.	a. C.	
22.	70,5	22	498	victor Hippocleas Pyth. X.
30.	72,3	24	490	Xenocrates Pyth. VI. Annus pugnae Marathoniae. Eadem Pythiade vel 25 Midas tibia Pyth. XII.
32.	73,1		488	Epharmostus Ol. IX.
36.	74,1		484	Agesidamus Ol. X. et XI.
40.	75,1		480	Pugna Salaminia.
42.	75,3	27	478	Hiero celete Pyth. III.
44.	76,1		476	Asopichus Ol. XIV.
46.	76,3	28	474	Megacles Pyth. VII. Telesicrates Pyth. IX. At Hiero perperam ad h. a. refertur.
48.	77,1		472	Theron Ol. II. et Ergoteles dolicho Ol. XII.
50.	77,3	29	470	Hiero quadrigis Pyth. I. forte et II.
54.	78,3	30	466	Telesicrates Pyth. IX.

64 Vita Pindari per annos digesta.

ast.	Olymp.	Pyth.	a. C.
56.	79,1		464 Xenophon stadio Ol. XIII.
58.	79,3	31	462 Arcesilaus Pyth. IV. et V.
60.	80,1		460 Alcimedon Ol. VIII.
66.	81,3	33	454 Thrasydaeus Pyth. XI.
68.	82,1		452 Psarnis Ol. IV. et V.
74.	83,3	35	446 Aristomenes Pyth. VIII.

Eidem anno mortem Pindari assignat Corsini ad Olymp. 80 $\frac{2}{3}$. (vitio an errore Ol. 82. 3.) v. diss. IX. To. II. p. 50 sq. 62 sq. De anno mortis varie traditur et statuitur inter Olymp. 78, 4. ad Olymp. 87. Fuit Aeschylis aequalis; minor natu Simonide, maior Bacchylide. conf. Grammaticos de vita Pindari Vol. II. in fronte Scholiorum p. 155. Vixit senior Alcmane ad 150 annos, Alcaeo ad 100, Stesichoro ad 50 annos; vt senior, ita politior lyricis ceteris.

CARMINA

CARMINA PINDARI

CVM NOTATIONE

VICTORIARVM ET ANNORVM

AD QVOS EAE PROBABILITER

REFERRI POSSVNT.

Olympia.

I. *In Hieronem Syracusanum, celete.*

f. Olymp. 75, 1. a. C. 480. Perperam Schol. Olymp. 73, 1. a. C. 488. At Gelo frater hoc anno quadrigis vicit: secundum Pausan. VI, 9. 52. dictus Gelous, nam Syracusas non nisi a. 4. Olymp. 73. occupavit. Olymp. 75, 3. successit Hiero: ita Diodorus. De dissensu aliorum v. Corsin. ad Olymp. 75. 1. Hiero iterum vicit Olymp. 78, 1. ap. Schol.

II. *In Theronem Agrigentinum, curru.*

Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol. cf. Isthm. II, 41.

III. *In eundem:*

eademne an alia victoria, incertum.

IV. *In Psaunidem Camarinaeum, quadrigis.*

Refertur ad Olymp. 82, 1. a. C. 452.

V. *In eundem: eadem Olymp. quadrigis, mulabus, celete victorem.*

Schol. ad Ol. V. pr.

e

VI.

- VI. *In Agesiam Syracusanum, mulabus.*
Schol. Olymp. 83 vel 84. (a. C. 448. 444.) immo Hierone regnante Olymp. 76. (a. C. 476.) 77 vel 78. Corsini Olymp. 77. cf. Fast. To. II. p. 62 sq.
- VII. *In Diagoram Rhodium, pugilatu.*
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Schol.
- VIII. *In Alcimedontem Aeginetam, lucta inter pueros.*
Olymp. 80, 1. a. C. 460. Schol.
- IX. *In Epharmostum Locrum Opuntium, lucta.*
Olymp. 73. a. C. 488. Schol. ad v. 15. Idem victor Pyth. 50. Olymp. 78, 5. Schol.
- X. et XI. *In Agesidamum Locrum Epizephyrium, pugilatu inter pueros.*
Olymp. 74, 1. a. C. 484.
- XII. *In Ergotelem Himeraeum, dolicho.*
Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol.
- XIII. *In Xenophontem Corinthium, stadio.*
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Diodor. et al. Eodem die pentathlo. Schol.
- XIV. *In Asopichum Orchomenium, stadio inter pueros.*
Olymp. 76, 1. a. C. 476. Schol.

Pythia.

Pythia.

- I. *In Hieronem Aetnaeum, quadrigis.*
Pyth. 29. (Olymp. 77, 3. a. C. 470.) Aetna deducta Olymp.
76, 1. a. C. 476.
- II. *In eundem, quadrigis.*
Eadem, an alia, Pythiade, non satis constat.
- III. *In eundem, celete.*
Pyth. 27. vel seq. (Olymp. 75, 3. a. C. 478.) Idem vi-
cerat celete Pyth. 26. Olymp. 74, 3. a. C. 482.
- IV. *In Arcesilaum Cyrenaeum, quadrigis.*
Pyth. 31. (Olymp. 79, 3. a. C. 462.) Schol.
- V. *In eundem, curru.*
Eadem Pythiade, ait Schol.
- VI. *In Xenocratem Agrigentinum, quadrigis.*
Pyth. 24. Schol. Isthm. II. pr. Ol. II, 83. 90. (Ol. 72, 3.
a. C. 490.) Vicit quoque Olympicis ludis, forte
Olymp. 72, 1. Schol.
- VII. *In Megaclem Atheniensem, quadrigis.*
Pyth. 23. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) cf. Corsin. P. I. p. 60.
- VIII. *In Aristomenem Aeginetam, lucta inter
pueros.*
Pyth. 35. (Olymp. 83, 3. a. C. 446.)
- IX. *In Telesicratein Cyrenensem, armatorum
cursu inter pueros.*
Pyth. 23. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) Idem Pyth. 30.
Olymp. 78, 3. a. C. 466. victor stadio. Schol.
- X.

X. *In Hippocleam Thessalum*, diaulo inter pueros.

Pyth. 22. (Olymp. 70, 3. a. Chr. 498.) Schol. Etiam Olymp. 72. et Olymp. 73. vicerat. Schol.

XI. *In Thrasydaem Thebanum*, stadio inter pueros.

Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) et iterum Pyth. 35. (Ol. 81, 3. a. C. 454.) Schol. qui et adnotat, eundem Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) puerum diaulo et stadio vicisse.

XII. *In Midam*, tibia.

Pyth. 24 et 25. (Olymp. 72, 3. a. C. 490. et Olymp. 73, 3. a. C. 486.)

Nemea.

I. *In Chromium Aetnaeum*, quadrigis.

forte Nem. 48. (Olymp. 76, 4. a. C. 473.)

II. *In Timodemum Atheniensem*, pancratio.

III. *In Aristoclidam Aeginetam*, pancratio.

IV. *In Timasarchum Aeginetam*, lucta.

V. *In Pytheam Aeginetam*, pancratio inter pueros.

cf. Isthm. V, 21. VI, 4. Schol. VI, 89.

VI. *In Alcimidam Aeginetam*, lucta puerorum.

Praxidamas auus victor fuerat lucta Ol. 59. a. C. 544.

VII.

VII. *In Sogenem Aeginetam, pentathlo inter pueros.*

Nem. 14. (Olymp. 79, 2. a. C. 463. ex computo Corsini: Diss. Agonist. p. 52. 53. vt prima Nemeas procedat ab Olymp. 72, 4. a. C. 489. anno post pugnam Marathoniam; seu Nem. 53. ex antiqua computandi ratione.

VIII. *In Dinidem Aeginetam, stadio.*

IX. *In Chromium Aetnaeum, quadrigis, in Pythiis Sicyone habitis.*

X. *In Thiaeum Argium, lucta, Argis in Hecatombaeis.*

XI. *In Aristagoram Tenedium: inito magistratu.*

Isthmia.

I. *In Herodotum Thebanum, quadrigis.*

II. *In Xenocratem Agrigentinum, quadrigis.*
Ad Tkrasybulum eius filium.

III. et IV. *In Melissum Thebanum, quadrigis et pancratio.*
vid. Not.

V. *In Phylacidam Aeginetam, pancratio.*
Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. a. C. 480.
(v. 63.)

VI. *In eundem, pancratio.*

VII.

VII. *In Strepsiadem Thebanum*, pancratio.

Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. (ex v. 34. Corsin. To. II. p. 62. 63.) nisi ad bella antiquiora inter Thebanos et Athenienses spectat locus: Ol. 60 a. C. 504 sq.

VIII. *In Cleandrum Aeginetam*, pancratio.

Post eandem pugnam Salaminiam (v. 9 sq.)

ORDU

ORDO EORVM

QVAE IN HAC EDITIONE SVNT COMPREHNSA,

VOLVMEN I.

Praefatio: p. 1-70.

de huius editionis consilio;

*de Pindaricae lectionis fontibus et rivulis, a
priori editione, emendata et aucta; nec non
de potioribus virorum doctorum studiis in Pin-
daro collocatis inde a priori editione.*

*Vita Pindari per annos digesta, cum nota-
tione victoriarum, quae eius carminibus ce-
lebratae sunt, probabili.*

*Carmina Pindari cum notatione victoriarum
et annorum, ad quos eae probabiliter re-
ferri possunt.*

*Pindari Carmina cum lectionis varietate et
adnotationibus p. 1-668.*

VOLVMEN II.

*Pars I. Pindari Carmina ex interpretatione
latina emendatiore, et Scholia in
Olympia vetera et recentia p. 1-
476.*

*Pars II. Scholia in Pythia, Nemea et Isth-
mia p. 483-855.*

VOLVMEN

VOLV MEN III.

Pars I. Carminum Pindaricorum Fragmenta
olim a Jo. Gottl. Schneider, Prof.
Acad. Francof. ad Viadr. collecta
nunc iterum digesta et aucta, cum
praefatione p. 1 - 176.

Godofredi Hermanni, Prof. Philo.
Vniv. Lips. Commentatio de me-
tris Pindaricis p. 177-351.

Pars II. Indices tres:

primus vocum graecarum etic
in Fragmentis obuiarum;

alter, rerum in Scholiis memora-
biliorum;

tertius, auctorum veterum in Scho-
liis excitatorum.

ΟΑΥΜΗΙΑ

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

Α

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος α.

ΊΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ

Κέλητι.

Argumentum.

Omniū certaminū primariū ac princeps est Olympicum, in quo victoriā celeste retulit Hiero, carmine celebrandus 1 — 37. Sequitur digressio de Pelope, qui Pisam olim et Olympiam occupavit et intra Altin pro heroe colitur — 159. Redit poeta ad laudes victoris, et facit bona vota — ad f.

Στροφή

Στροφὴ α'. Κώλων ιζ'.

"Ἄριστον μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ

Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ

"Ἄτε διαπρέπει νυ-

κτὶ μέγανος ἕξοχα πλούτου

5 Εἰ δ' ἄεθλα γάρυεν

"Ἐλδεαι, Φίλον ἦτορ,

Μηκέθ' ἀλίου σκόπει

"Ἄλλο

Variae Lectiones.

5. εἰ δὲ ἐσθλὰ γ. emendabat Pauw, parum feliciter dum vim lyricam non assequebatur. 7. μηκέτ' ἀλίου Ald. et Palat. C. emendatum iam in ed. Rom.

N o t a e.

Hiero Dinomenis f. equo celete victor Ol. LXXIII. a vetere Grammatico traditur; perperam, quantum quidem ex multis rationibus intelligi potest. Syracusanus certe adscribi non potuit ante Ol. LXXIV, i. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelae dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Ol. LXXV. victoria haec Olympiaca reportata esse. cf. Pyth. I. II. III. Diodor. XI, 38. 48. 49. (et ad c. I. Wessel.) 67. 68. Pausan. VI, 12. p. 479. et 480. Anthol. Steph. p. 506. et Anal. Brunck. To. III. p. 174. CXVIII.

1 - 12. *Inter certamina Olympiacum eminet, ut inter elementa principatum tenet aqua, inter metalla*

aurum, inter astra solis. Haec esset vulgaris oratio, quam, ut poeta lyricus, invertit. ἄριστον: inf. Ol. III. 75. ἀριστεύει, principatum tenet, sc. κατὰ τῶν στοιχείων, quippe ex aqua crassiore prodiit terra, ex aqua tenuata aer, ex hoc ignis. Perditum apparet ex antiqui poetae cosmogonia, ad sensus pinguius res exponentis. Omnino hic modus comparandi Pindaricus est animaduersione dignus: videtur eum affectare Theocrit. XVII, 9.

4. Iungenda: ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει (κατὰ) πλούτου, ἄτι πῦρ αἰθόμε. διαπρέπει νυκτι.

5. Pro vulgari: κατὰ δὲ τῶν ἀθλων. nullum certamen est insignius Olympiaco, vel nullum sidus sole clarius.

Ἄλλο θαλπνότερον
 Ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
 10 Ἐρήμας δι' αἰθέρος
 Μῆδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
 Φέρτερον αὐδάσομεν
 Ὅθεν ὁ πολύφατος
 Ὕμνος ἀμφιβάλλεται

Σοφῶν

9. ἡμέρα Pal. C. Hanc tamen non varietatem, sed librariorum stuporem, enotare piget.

9. ἐρήμας δι' αἰθέρος. per vacuum aethera Horat. interdiu, vacante caelo ceteris astris.

12. μῆδ' αὐδάσομεν. post σκόπει debet sequi μῆδ' αὐδα.

13. ὅθεν ab Olympico certamine. Ὕμνος ut persona: etiam inf. Ol. III, 18. Πίσσα, τὰς ἀπο θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους Ἀοιδαί. et IX, 30. X, 118. De sequentibus nondum vidi meliora. Si vel maxime expeditam habes unam vel alteram vocem, non tamen concinunt reliqua. Ita, si ἀμφιβάλλεται Hymnus Iovem, sit, amplectitur: molesta sunt quae adiacentur: σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν. amplectitur Ionem ut cum canat per carmina poetarum. Haec quis animo a quo ferat! Si saltem absolute dictum esset: ἀμφιβάλλεται Κρόνου παῖδα! ita conveniret cum eo, quod

Heinrichs noster comparabat Ol. X, 118: κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον. Latet nos vsus loquendi vocis ἀμφιβάλλεσθαι. Sententia postulat notionem accedendi, procedendi: Hymnus procedit Olympia, ἐπέρχεται, παραγίνεται, ut celebret Ionem μητίεσσι σοφῶν h. e. διὰ μήτιας, poetarum curis, (v. c. Nem. III, 15.) per carmina poetarum: Ita quoque in varietate lectionis ἰκόμενοι, (quod ut nunc est, retrahendum est ad αὐδάσομεν) latere videri potest ἰκόμενος sc. ipse Hymnus. Quo quidem modo omnia essent expedita et Pindaro digna: Ὅθεν ὁ πολύφατος Ὕμνος ἀμφιβάλλεται, (h. e. προσέρχεται) σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεῖαν ἰκόμανος μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίν. Pro κελαδεῖν Pindaricum esse debuit κελαδέν.

- 15 Σοφῶν μητίεσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἰκόμενοι
Μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν

Ἄντιστρόφη α. Κ. ιζ'.

- Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκάπτρον ἐν πολυμάλῳ
20 Σικελία, δρέπων μὲν
Κορυφαῖς ἀρετᾶν ἀπο πασᾶν
Ἄγλαίζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν αὐτῷ,
Οἷα παίζομεν Φίλαν
25 Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ Φόρμιγγα πασσάλου

Λάμει

15. μητίεσι non modo Steph. sed iam Rom.cett. — μητίεσι, quod metrum postulabat, reuocauit Schmidius ex Aldo. 16. ἰκόμενοι Pal. A. et B. Bodl. a. Gott. et a. m. sec. ἰκομένους. Similiter Augustanus. ἰκόμενοι Bodl. MS. et C. et in marg. Pal. C. ei hoc praestat, vt αὐδάσομεν, ἐς ἀφνεὰν ἰκόμενοι iungantur, reliqua in medio interiecta sint. 17. ἀφνεὰν μάκαιραν ἐστίαν duo epitheta iunxit! 19. σκάπτρον Ald. cum codd. parte: iidem fere cum aliis 21. ἀρετῶν ἀ. πασῶν et 23. μουσικῆς. Versum 22. recitat Athenacus I. p. 3. B. 27. f. πασσάλῳ.

18. ὃς ἀμφέπει — Inf. Ol. VI, 158. Sicilia — τὰν Ἰέρωνος θαμὰ σκάπτῳ διέπων —

20. ἀποδρέπων pro ἀποδρεπόμενος. Monet Eustath. p. 694, 41. Debebat sequi ἀγλαίζόμενος δὲ, h. e. λαμπρυνόμενος. κοσμούμενος.

24. οἷα, ὡς. Apollon. Rh. I, 458. accumbebant heroes, μετέπειτα δ' ἀμοιβὰ δὲ ἀλλήλοισι Μυθεῦνδ', οἷα πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνω Τερπνῶς ἐψιόωνται — 26. Δωρίαν Φόρμιγγα. Δωρικὴ ἀρμονία ἡρμοσμένη quod Ol. III, 9. Δωρίῳ Φωτῶν προσκρμόξαι πεδίλῳ.

Λάμβαν' εἴ τι τοι Πίσας τε
 Καὶ Φερενίκου χάρις
 30 Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
 ταις ἔθηκε Φροντίσιν
 "Οτε παρ' Ἀλφεῶ σῦτο, δέμας
 Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην

Ἐπωδὸς α'. Κ. ιγ'.

35 Συρακόσιον, ἵπποχάρμαν
 Βασιλῆα. λάμπει
 Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ
 Πέλοπος ἀποικία τοῦ μεγασθενῆς
 Ἐράσσατο γαϊάοχος Ποσειδᾶν,

Ἐπεὶ

28. *πίσας* Pal. B. Male. Nam brevis syllaba requiritur; et prior in *πίσα* ubique est brevis, contra quam Pauw contendebat. v. Mingarell. Coniect. de Pind. Odis p. 47. 32. *ἔπ' Ἀ.* Pal. B. 33. *Ἀκέντητον* Ald. emendatum in Rom. 35. *Συρακούσιον* Pal. B. et sic Crat. non *Συρακουσίων* quod Schmid. ait. Porro *μαν* in alterum versum reiiicit Bodl. MS. et α. 38. *γρ. ἐποικία* ap. Schol. et hoc forte verius. Nam *Pelopis colonia* non nisi improprie diceretur seu Olympia seu Pisa. At fuit *sedes*. *Πισίαν ἔσχε καὶ Ὀλυμπίαν.* Pausan V, 2. p. 376. — Versus 38-42. recitantur in Schol. ad Lycophr. 156. quod conf. 39. *ἠράσσατο* Pal. B. *ἠράσατο* Ald. *Ποσειδᾶν* Bodl. C. Pal. C. Aug. in marg. Gotting. et Ald. recte. vulgo *Ποσειδῶν*.

28. *Si decus e victoria — adegit te, o anime mi, ad canendum, impellit te. Φροντίδες, cura, studium poetae, quod idem μῆτις, μέριμνα.*

33. Homer. II. ψ, 387. *ἄνευ κέντροιο θεούσι.*

34. *κράτει δὲ προσέμιξε, νίκη ἤρμοσε. προσῆγε. ἐπέλασε.* Pindarica ratio loquendi ex Homero ducta. Notat quoque Eustath. p. 383.

36. *λάμπει — gloria ipsi parva est Olympiae ex victoria.*

40 Ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε
 Κλωθῶ, ἐλέφαντι φαίδιμον
 Ὠμον κεκαθμένον.
 Ἡ θάματα πολλά.

Καλ

40. ἔξε- 41. λε κ. Bodl. MS. et α. ἔξελε Ald. et Pal. C. 43. θάματα τὰ πολλὰ omnes libri Palatt. et Bodloi. etiam Aug. Gott. sed et sic omnes edd. ante Schmidium; quod varie exposuerunt viri docti. Schmidius Eustathium sequutus θάματα reposuit, vt sit pro θάμαστα: vt γνωστὰ, γνωτά. Sicque θάματα ἔργα, Hymn. in Mercur. 80. et 439. cf. Ruhnken. Epist. crit. p. 26. hoc tamen sensu θάματα multo melius a lyrico dicerentur. Hoc sensu θάματα dixit Eurip. Bacch. 666. (Br. 656.) 715. (705.) Athenaeus XI, p. 505. F. ὡς ἀνέπλαττε πλάτων, πεπλασμένα θάματα εἰδώς. hoc itaque Oxonienses receperunt, Aretium se sequi professi; sed hic idem ex ingenio resinxerat ἢ ἄ. non bene; nam subintelligi id poterat in illa lectione: ἢ θάματα πολλά. (γίνεται). Mox in καὶ πού τι καὶ oratio ieiuna existit.

40. 1. 2. Quando Parca e nitente lebete extraxit, ἔξεῖλεν, κεκαθμένον (κατὰ τὸν) ὦμον φαίδιμον ἐλέφαντι, pro καὶ ἔκασεν, ἐκόσμησεν αὐτὸν apposito humero ex ebore. Fabulam puta ita instructam fuisse: Iupiter, fraude animadversa, Parcā iubet frustra carniū iterum in lebetem coniecta coquere, vt noua pueri forma prodeat: cui cum deesset humerus a Cerere consumtus, apponendus erat humerus eburnus. Inuentum petitum ex vulgari loquendi modo, quo iuuenes pulcris humeris celebrati, comparari solitis cum ebore; acceptum autem a diis dicebatur, quic-

quid *insigne* esset. Summam antiquitatem redolet fabula: similis Medae commento recoquendi Peliae ap. Ouid. Met. Carnes autem humanas ad explorandum numen appositas habemus quoque in fabula Lycaonis. — Pueri sic restituti amore capitur Neptunus. Fabulam suo more exponit Lycophr. 152 sq.

42-52. Sane multa mirabilia l. fiunt l. narrantur: delectant ea animos, etsi fabulosa, a poetis suauiter narrata.

43. Eadem sententia Nem. VII, 32. σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις. cf. Pyth. X, 76. 7. 8.

Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας
 45 Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
 Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
 Ἐξαπατῶντι μῦθοι

Σ. β. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
 χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
 50 Ἐπιφέρουσα τιμάν,
 Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
 Ἐμμεναι τὸ πολλάκις.
 Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
 Μάρτυρες σοφώτατοι.

Ἔστι

44. φρένα vulgg. inde a Romana. φρένας ex Pal. A. B. reposuit Schmid. φάτις Ald. et Pal. C. φάτιν Schol. sed hoc ad sequentem versum spectasse videtur, ita vt eius locum occuparit λόγον, interpretamentum: ὑπὲρ τὰν ἀληθῆ (ἀλαθῆ) φάτιν. 48. ἅπερ πάντα Pal. C. 50. ἐπιφέρουσα duo Pal. et duo Bodlej. 51. Importunum τὸ πολλάκις; emendat Gedick. τι. 54. μάρτυροι. Pal. C. Homericum.

48. Χάρις δ' (pro γάρ.) nunc generali notione vt inf. Ol. XIV. χάριτες: vbi v. 7. Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ γλυκέα Γίνεται πάντα βροτοῖς. Est adeo venustas, quae placet, et gratiam adspersit ac Veneres afflat rebus vt eae placeant. Aliis locis de poesi, imprimisque lyrica, adhibetur vox a Pindaro Conuenit, sententia

cum illa vulgari: μόνον τὸ καλὸν φίλον. Theogn. 17.

51. ἐμήσατο pro praesenti, μηχανᾶται, efficere solet, ἐπιφέρουσα τιμάν (nam haec iungenda) afferendo honorem, decus, vim vt placeat.

53. 54. Inf. Ol. X, 66. ὅτ' ἐξελέγχων μόνος Ἀλάθθαιαν ἐτήτυμον Χρόνος. Ita et h. l. ἐλέγχει ὁ χρόνος, μαρτύ-

55 Ἔστι δ' ἀνδρὶ Φάμεν
 Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων κα-
 λὰ μείων γὰρ αἰτία.
 Ὑιὲ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
 α προτέρων, Φθέγξομαι,
 60 Ὅπότ' ἐκάλεσε πα-
 τῆρ ἐς εὐνομώτατον
 Ἐρανον, Φίλαν τε Σίπυλον,
 Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
 Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι,

A.

58. εἶο δ' Aug. ἀντία 59. προτέρων, Steph. nec tamen priores Steph. edd. sed Paull. Steph. 1599. 60. ἐπότε κάλεσε Ald. Pal. A. B. Bodl. mutatum in Rom. 61. -τῆρ ἐς εὐνομώτατον 62. Ἐρανον, φ. Bodl. β. et γ. Mosq. et sic est emendatum pro vulgari: πατῆρ τὸν εὐν. ἐς Ἐρανον. metro nec intercedente. Molestum erat τὸν. Convenit ἐπότε τότε cum v. 52. ὅτε κατ' Ἄλφ. 65. δεῖπνα θεοῖσι. Bodlej. C.

μαρτύρῃται. μάρτυς ἐστὶ. καταμηνύει. arguit commenta etiam poeticis ornamentis blandientia. Respicit locum Xenoph. H. Gr. III, 3, 2. συμμαρτυρεῖ ταῦτ' αὐτῶ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι.

55. μείων αἰτία, ἄλλη, pro οὐδεμίᾳ. ita in nullam reprehensionem incidit. Ita P.I, 159. μείων ἔπεται μᾶμος. et P.XI, 45. οὐ μείονα Φθόνον.

57. Possumus vel sic errare in fabulis exponendis: minore tamen cum culpa,

et reprehensionis periculo, bona saltem fingendo, non prava. Referenda haec ad religiosam Pindari mentem, cuius plura argumenta videbimus. Porro habemus hic exemplum mythi alio modo, quam traditus erat, uarrati, consilio pietatis.

58. ὦ υἱὲ Ταντάλου, Φθέγξομαι, contra quam prisci poetae, τὸν Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι σε τότε, ὁπότε — χρυσέαισι τ' ἀν' ἱπποῖς μεταβᾶσαι (μεταβιβάζειν σε) ποτὶ etc.

A. β. K. ιζ'.

- 65 Δαμέντα Φρένας ἰμέρω,
Χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις
"Υπατον εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι
"Ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
70 "Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τῶντ' ἐπὶ χρέος.
"Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι Φῶτες ἄγαγον
75 "Ἐννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
κα Φθονερῶν γειτόνων,
"Υδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμᾶν
Μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
80 Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
Σεθεν διεδάσαντο, καὶ Φάγον.

E.

66. χρυσέαισι κᾶν ἵπποις Pal. C. χ-αισιν ἵπποις Bodl. α. β. -αισιν ἀν' ἵπποις Steph. et Bodl. MS. et γ. quin haec Ald. et omnium edd. est lectio a Schimidio ex ingenio emendata: nec male. 69. ἐνδ' ἀνωτέρῳ χ. emend. Pauw. male et hoc. v. Not. 72. ὕφατος Bodl. β. Aug. 74. ἔγαγον Ald. et pars codd. emendatum in ed. Rom. 78. ἐπ' ἀκμᾶν Ald. et Pal. C. emendatum in Rom. 80. ἀμφὶ δεύτατα Athenaeus legit (lib. XIV. p. 637. C.) et in secundis mensis accepit. et sic Ald. Morell. Steph. Pal. B. Bodl. C. et γ. Aug. At ἀμφιδεύτατα iam Ed. Rom. et hinc Crat. et alii. Equidem τραπέζαισι ἀμφὶ iungam, vt distributas carnes circa mensas innuat

69. δευτέρῳ χρόνῳ pro
ἄλλῳ. et

71. eadem de causa.

77. ὅτι τε — τραπέζαι-
σι τε.

80. ἀμφὶ ἀκμᾶν ὕδατος
ζέοισαν

E. β. K. γ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἶπειν.

Ἀφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
85 Θάμινά κακαγόρως. Εἰ δὲ δὴ τιν' ἄν-
δρα θνατὸν. Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη

innuat. δούτατα κρεῶν, extremæ partes, accipi possunt: cum humerus tantum consumptus fuerit. Vnus ex Schol. δούτατα - τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, et legisse videtur: δευτὰ τὰ κρεῶν, α δεύειν. Et sic, vel ἀμφίδευτα τὰ, Pauw emendat, maault tamen accipere *lebeti immersa*. τὰ κρεῶν σεθεν Pindaricum esse non dubito; notissima res est, vbi de parte agitur, casum secundum poni; adeoque pro τὰ κρέα σου. Ambigo praestetne τραπέζισσι τ' ἀμφὶ an ἀμφίδευτα, idem quod δευτὰ cocta. Goes. em. τραπέζισσι δ' ἀμφὶ δαῖτα τὰ κρεῶν. Respicit locum Irenaeus c. Haeres. II, 21. sed nil inde lucreris. 82. ἄπορον Ald. A. Pal. C. (ex interpretatione). 82. -μαρ- 83. γον μ. Bodl. MS. 84. ἀκέρδειαν Pal. C. 85. κικηγόρους. κικαγόροσ. κικάγορος. καλαγόρους aberratt. edd. et scriptt. Veram scripturam iam habet ed. Rom. et hinc Crat. Steph. et rel. 87. κα- 88. ταπέψαι Bodl. MS. γὰρ abest Pal. A. B. 88. μέψαι Aug.

ζέοισαν πυρὶ dictum pro ὕδα-
τος ζέοντος πυρὶ, et hoc pro
εἰς ὕδωρ ζέον. Est enim
ἀκμή τῆς ἀναζέσεως τοῦ
ὑδατος.

82. Similia loca Ol. IX,
54. P. II, 96. Nem. VII, 94.

84. ἀκέρδεια, βλάβη, vt
N. V, 30. λέλογχε τοὺς κα-
κηγόρους, pro sollenni ἔλα-
χε, (h. e. κατέλαβεν. ἔλαβε)
quod inf. P. II, 50. 51.

Verum et Theocr. IV, 40.
σκληρὸς δαίμων. — ὅς μ' ἐλε-
λόγχει et VII, 103.

88. οὐκ ἐδύνατο καταπέ-
ψαι μέγαν ὄλβον *perferre*
aequo animo felicitatem.
quod P. II, 48. μακρόν γ' οὐχ
ὑπέμεινεν ὄλβον de Ixione.
πέψαι proprie *iram repriri-*
mere. Exempla congestit
doctiss. Schneider p. 110.
Vitae Pind.

νάσθη κόρω δ' ἔλεν
 90 Ἄταν ὑπέροπλον,
 Τάν οἱ πατήρ ὑπερκρέμα-
 σε, καρτερόν αὐτῶ λίθον,
 Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
 Εὐφροσύνας ἀλάτῃ.

Σ.

91. ὑπερκρέμασ- 92. σε. Bodl. C. et β. γ. ὑπὲρ κρέμασε disiunctim Aug.
 92. καρτερόν MS. Bodl. 93. λέι Ald. et Pal. C. αἰε in Crat. ed.
 nihil aliud est quam sphalma tyrogr. κεφαλῆς Bodl. α. β. γ. et sic
 Rom. Brub. at emendate Crat. Morell. Steph. vt iam
 Aldina habebat.

89 — 94. Nondum vidi, quod satis faceret, post Additamenta. Non enim satis est exsculpsisse aliquid, quod non prorsus absurdum sit. Pindarica quærimus. Videamus quo lectio vulgata ducat. Tantalus ἔλεν (ἔλαβεν, vt P. II, 54.) ἄταν ὑπέροπλον κόρω, διὰ κόρου, δι' ὕβρεως accessiuit sibi malum ingens: πόνον v. 98: τάν (καθ' ἣν) πατήρ ὑπερκρέμασε λίθον καρτερόν οἱ αὐτῶ. hic ieiuna sunt οἱ αὐτῶ quorsum enim ei ipsi? non alii? inprimis cum disiuncta sint; sine καρτερόν αὐτῶ, grauem ipsi, malis; et ieiunum τάν. In Aug. gl. δι' ἣν. non magis commodum, propter quod malum. Nam ἔτη nunc non est culpa, sed ελεῖν ἄτην, vt ελεῖν μόχθον P. II, 54. Τοῦτον τὸν λίθον μενοινῶν αἰεὶ βαλεῖν

κεφαλᾶς remouere a capite curiens, ne in se irruat saxum desuper suspensum, εὐφροσύνας ἀλάτῃ, priuatur animi tranquillitate, in anxietate versatur. Hic illa βλεῖν κεφαλᾶς nullo modo feliciter expedias. Qua propter locum corruptum esse censeo; nec emendationis fundus idoneus suppetit: cum fabula variis modis tractata et ornata fuerit, nec constet, quid Pindarus maxime sequutus sit. Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον dixit J. VIII, 20. 21. — Eurip. Or. 6. κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, Ἄερι ποτᾶται. v. ibid. 980 sqq. Vnde inter argumenta mythica ap. Agath. p. 6. Tantalus ἐν ἄερι φερόμενος. cf. ad Antonin. Lib. 36. — 49. Eurip. Tro. 635 ψυχὴν ἀλάτῃ τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

Τέλλεται, πέδασον ἔγχος.

Οἰνομάου χάλκεον

Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-

125 των πόρευσον ἀρμάτων

Ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον,

Ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις

Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

E. γ. K. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδου-

130 νος ἀναλκιν οὐ Φῶ-

τα λαμβάνει. Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,

Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ

Καθήμενος ἔψοι μάταν, ἀπάντων

Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὔτοσι

Ἄθλός

124 — 9 versus recitantur in Schol. Lycophr. 156. 127. τρεῖς

MS. Bodl. Aug. et Schol. Lycophr. 156. — Porro ὀλέσας

olim legebatur. At ὀλέσαις est Doricum. Ita Schmid. et

sic ex grammaticis legendum esse monuerat iam Casaub. in

Notulis ed. Steph. tert. Scilicet ita legerat Gregor. de Dial.

p. 94. ed. Koen. idque haud dubie verius. 128. Μνα-

στήρας & Ald. quod deseruit statim Rom. μνηστήρας Pal. C. et Gre-

gor. l. l. cum Sch. Lycophr. l. l. cf. Schol. rec. 129. κίνου

130. δυνος MS. Bodl. et α. β. γ. Versum 129 repetit Damascius ap.

Phot. in Vita Isidori p. 1032. 132. τὰ κέ Gregor. p. cit. per-

peram iudice quoque Casaub. l. l. 134. οὔτος

MS. Bodl. et α.

122. πέδασον ἔγχος, ha- οὐ λαμβάνει, οὐ δέχεται,
stam quam in procos cursu
tardatos ipse insequutus
immittebat. v. Pausan. VIII,
14. p. 629. νοι admittit hominem
ignauum.

129. κίνδυνος h. l. faci- 133. γῆρας ἔψοι μάταν.
pus audax, aleae plenum, quod πέσσειν P. IV, 330.

132. τὰ κέ Gregor. p. cit. pro κατανα-
λίσκειν. Π. β, 237. pro κατανα-

135 Ἄθλος γ' ὑποκίεσται τὸ δὲ
Πρᾶξιν Φίλαν δίδοι.

Ὡς ἔννεπεν, οὐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσ-
σι τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς

140 Ἔδωκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῖ-
σιν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. Κ. ιζ'.

Ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον
Τέκε δὲ λαγέτας ἔξ

145 Ἄρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.

Νῦν

135. Ἄθλος Bodl. C. et γ. Aug. 136. δίδου Bodl. MS. et β. Vul-
gatam laudat quoque Gregor. de Dial. p. 95. 138. ὧν abest
Pal. C. ἔπει Ald. Steph. et Bodl. tres. 140. ἔδωκε MS. Bodl.
144. ἔ τέκε λ. Schol. et Steph. et iam Ald. Rom. Morell. Crat.
Brub. et Bodl. β. in marg. Vulg. a Schmidio e Pal. A. B. repoi-
sita est. τέκε τε Canteri MS. Nov. Lect. II, 5. Bodl. C. β. γ.
145. μεμαλότας Pal. C. et Bodl. β in marg. μεμαλώς Ἄρεταῖς, *alumnus*
Virtutum. Male tamen habet me, quod μέμαλα non occurrit.
Verius adeo videtur μεμαλότας Ἄρεταῖς, pro (ἐν, σὺν) ἀρετῇ. v. Not.
Nomina filiorum sunt ap. Schol. Inter eos Atreus, Thyestes:
Schol. II. β, 104-7.

135. ὑποκίεσται. ego hoc ἀπλόαις ζωᾷς ἐφαπτοίμαν,
certamen subibo. Dicitur *insistam, incedam*. P. VIII,
quis ὑποστῆναι ἀγῶνα. Simili 86. ἐφάψατο τέχναις συγγό-
nodo ἀγῶν ὑπόκειται, πρό- νοισι μαντευμάτων, *tractat*
εἴται, ipsi. *paternam artem vaticinan-*
138. οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' *di*. Si esset ab ἄπτομαι,
ν ἔπεσσι. Est ab ἄπτω, *ταίγο*, deberet esse ἐπέων.
φάπτω. *iniungo*, vnde Ho- 141. ἵππους ἐν (pro σὺν)
ier. Ἀχαιοῖς κῆδε' ἐφῆπται. πτεροῖς. πτερωτούς. noto ge-
φάπτεισθαι est adeo *admo-* nere loquendi. v. I. V, 68.
ere se, *accedere, aggredi.* 145. Pelops genuit sex
af. Nem. VIII, 60. κελεύδοις *filios Ἄρεταῖσι μεμαλότας.*

B

Ita

Νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 Ἀγλααῖσι μέμικται,
 Ἀλφειῦ πόρῳ κλιθεῖς,
 Τύμβον ἀμφίπολον
 150 Ἔχων πολυξενωτάτῳ πα-
 ρὰ βωμῶ. τὸ δὲ κλέος
 Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ὀ-
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχυ-

τά:

148. πόρῳ Bodl. C. 150. -τάτῳ 151. παρὰ Bodl. β. 152. τηλός
 MS. Bodl. τῶν Bodl. α:

Ita scribo, Ἄρετι sunt tan-
 quam Nymphae nutrices; et
 ipsi sex Pelopidae, *alumni*
Virtutum: μελήματα, vt
 aliò modo formosus iuuenis
 νέαισι παρθένοισι μέλημα P.
 X, 92. Μέμηλέ τι τινὶ, διὰ
 Φροντίδος ἐστίν, vt ad Hom.
 Schol. ε, 876. β, 25. Alio
 ap. eum modo aliquis μέγα
 πτολέμοιο μεμηλᾶς dictus est.
 cf. Hesych. h. v. Nec tamen
 altera lectio damnanda: ἀρε-
 ταῖσι μεμαότας, *acres virtu-*
te. μεμαότας, ὀρμωμένους, ἐν,
σὺν ἀρετῇ. Conuenit Home-
 ricum: μεμαότες ἐγχείησι,
 προθυμούμενοι σὺν ὄρασι. II.
 β, 818.

146. Nunc Pelops sepul-
 tus ad Alpheum pro heroe
 colitur. ἐμμέμικται, ἐντυγ-
 χάνει ἐναγίσμασιν — inferiis
 impertitur, κλιθεῖς (παρὰ)
 πόρῳ Ἀλφειῦ. Intra Altin
 τὸ Πελοπίον τέμενος maceria

circumdatum. v. Pausan. V
 13 pr. cf. inf. X, 30. Non
 longe abest Ara Iouis cine-
 ritia: ibid. V, 13. p. 409.

151. τὸ κλέος Πέλοπος δι-
 δορκε τηλόθεν, *lucet e lori-*
ginq̄uo, longe coruscat,
δρόμοις τᾶν Ὀλυμπιάδων σ-
πανηγύρεων, inter certamina
Olympica: quippe quae i
 vicinis locis habentur:
 Ol. X, 29. ἀγῶνα ἐξείρετον,
 ἀρχαίῳ σάματι παρ Πέλοπ
 βίῃ Ἡρακλέος ἐκτίσσατο. v.
 Pausan. V, 13. Sic Nem. I.
 f. Ἴν ἀπὸ Μεγάρων δέδορκε
 Φάος, *coruscat virtus et la-*
tua. et N. IX, 98. vbi Ἐπι-
 ρος κλέος ἀνθήσαι Σικυμα-
 δρου χεύμασιν ἀγχοῦ dictu
 erat, tum apud Helorum
 δέδορκεν παιδί τοῦτ' Ἀγχοῦ
 δάμου Φέγγος ἐν ἀλιμίῃ πρὸ
 τα, *illuxit virtutis laus*
honor.

155 τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
 Ἄκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
 Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

A. δ'. K. ιζ'.

Ἄεθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἀ-
 160 εἰ παράμερον ἔσλόν,
 Ὑπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῶ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 Κεῖνον ἰππικῶ νόμῳ
 Αἰοληίδι μολπᾷ
 165 Χρή. πέποιθα δὲ ξένον
 Μή τιν' ἀμφοτέρα.

Καλῶν

157. ἀμφιβίον MS. Bodl. et sic Rom. Crat. Brub. ὁ νικῶν
 δὲ noua sententia, magis lyrice. Alioqui iungi posset cum su-
 perioribus. 160. παραμένον Klotzius ad Tyrtaeum p. 43. uti
 Gesnerum in scholis emendasse accepimus. Sed et metro haec
 lectio aduersatur, et παράμερον multo magis cum lyrico spiritu
 conuenit, eodem sensu. Est sic ἐφήμερον, εὐήμερον et παρεμερεύειν.
 ἐσλὸν quatuor Bodl. 162. βροτῶν Bodl. u.

159. τὸ δὲ pro γὰρ — ὕπα-
 τον ἔρχεται, ἐστὶ. nam Acoles olim Thebas
 coluerunt. νόμος ἰππικός,

162. Hedit ad Hieronem. carmen in certamen eque-
 stre: inf. Καστόρειος Isthm.
 At mihi de praesenti victo-
 ria est agendum. I, 21. P. II, 127.

164. Αἰοληίδι μολπᾷ. su-
 pra erat Dorica: Δωριαν Φόρ-
 μιγγα v. 26. add. P. II, 128. 165 sq. Satis noui, me
 Nem. III, 137. Sunt ergo non habiturum esse inter
 nomina synonyma. Sane eos, qui nunc viuunt alium
 prisci Acoles et Dores non hospitio iunctum, quem
 admodum dissimiles inter celebrem tanquam praecla-
 se esse potuere, ut nec ser- ris studiis magis imbutum
 mō nec modi cantus. Nisi simulque opibus praecellen-
 pro Thebano carmine dixit; τῶν ἰδίων supple μάλλον ἴδριν.

Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
 ναμιν κυριώτερον,
 Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 170 λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
 Θεὸς, ἐπίτροπος ἐ-
 ῶν, τεαῖσι μῆδεται,
 Ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἰέρων,

Μερίμναισιν.

167. ἀμα καὶ Ald. et Pal. C. ἄλλον καὶ Steph. et iam Rom. Crat. Brub. ἄλλον ἢ Schmid. ex Pal. A. et B. reposuit. ἄλλον τινὰ, (κατ' ἀμφοτέρω, καλῶν τε ἴδριν ἢ δύναμιν κυριώτερον. Est aliquid in hoc versu, quod, tenue quidem, tamen moretur. Non hic sibi respondent τὲ et ἢ, tum ἴδριν et κυριώτερον. In altero hoc ad ἴδριν supplendum puta μᾶλλον, quod saepe tenendum est; durius est prius τὲ — ἢ pro τὲ — καὶ, cui facile medearis scribendo καλῶν γε. Sunt plures alii modi succurrendi, quos e Pauw. et Mingarell. repetere nunc non vacat. Praestat scribi, ἄλλον ἰδὲ δέ. Nam respondent sibi τε et ἰδέ. Vnum monebo: ne γε ἴδριν hiatus deformari putes, tenendum ἴδριν fuisse inter voces, quibus in pronuntiando digamma praefigeretur. 173. τοῦτο τὸ κ.

Bodl. C.

170. ὕμνων πτυχαῖς ad ambitus stropharum videtur spectare. Nam πτυχαῖ sunt περιβολαί.

171. Numen ait secundare eius studia laudum et gloriae. Varia eorum, quae sequuntur, fieri potest structura grammatica. Sequar hoc: Debes hoc diuino alicui beneficio; *propitium est numen, fauet, consiliis tuis, μῆδεται*. Si μῆδεται τεαῖς μερίμναις iungi potest, nouo hoc more fit: nam μῆδεσθαι τι vulgo dicitur, vt saepe apud Homerum, v. c.

Il. η, 478. Hesiod. Εργ. 49 et Ol. VI, 159. ἄρτια μηδόμενος. Apud sequiores es μῆδεσθαι τινος. Potest tamen etiam iungi Θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις μῆδεται (αὐτῶν). ἔχων τοῦτο κῆδος. κηδόμενος. haben hanc curam, tanquam sibi propriam. Ad sensum par modo P. X, 18. Ἀπολλων, ὁ μὲν που τοῖσι μῆδεσι τοῖσι ἐπραξε. tua cura, ore. cl Ol. III, 68. VI, 137. Om natur autem poeta ex hoc ipso victoriam illustriorem scilicet quadrigarum.

Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
175 Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

E. δ'. K. ιγ'.

Σὺν ἄρματι θεῶ κλειῖξείν,

Ἐπίκουρον εὐρών

Ὅδον λόγων, παρ' εὐδείελον ἔλθῶν

Κρόνιον.

175. γλυκυτέραν. f. γλυκύτερον. vt γλυκύ τι γαρύμεν. Nem. III, 55. add. Isthm. VIII, 18. 176. κλει- 177. ξειν ε. MS. Bodl. et a. Rittersh. κλειξείν recte emendabat.

174-179. Sententia est aperta; in votis habet, vt Hieroni aliquando victoria quoque curulis Olympiaca obtingat. Ad λίποι v. 174. substitue ὁ θεός. At Schol. substituunt modo Μοῦσα, modo βίος. Ad λίποι reuoca μηδόμενος. Non habet γλυκυτέραν quo referas; etsi substituunt νίκην, et Pauw μέριμναν. Si iunxeris ἔτι γλυκυτέραν ὁδὸν λόγων, dictum erit κλειῖξείν absolute sine nomine. Forte fuit γλυκύτερον, in quod et Gedik. V. C. incidere. Si deus porro adfuerit, spero fore, vt etiam dulcius canam. Saltem in Schol. vnus: δύνησουαί σοι καὶ αὐτίς τεθρίπῳ νικήσονται γλυκύτερον καὶ ἡδύτερον ὕμνον γράψαι. Sane exemplum ommissae vocis νίκης esset Ol. VII, 150. ἐστε Φανώσατο, εὐτυχεῶν ἄλλαν ἐπ' ἄλλα h. κατ' ἄ. νίκην. νίκη σὺν ἄρμασιν, alias ἐν, esset

ex vsu poetae: vt P. XI, 72 consequenti decus victoriae σὺν ἵπποις. Nunc σὺν ἄρματι erit pro ἐπί. Nisi praestat iungere: εὐρών ὁδὸν λόγων ἐπίκουρον σὺν ἄρματι, per victoriam quadrigarum nactus materiam opportunitam carminum. Nam λόγοι sunt laudes, carmen, vt saepe. Possumus ὁδὸν λόγων simpliciter accipere pro laudibus ipsis, paraphrastice dictum, vt ἀλαθελος ὁδός P. III, 184. sicque apud alios ἐπέων κέλευθος, οἶμος, pro ipsis ἔπεσι. Malim tamen viam laudum, ad laudes. N. VII, 75 factis praeclaris Aeacidarum ait sibi esse ὁδὸν κυρίαν λόγων οἴκοθεν, viam laudum (h. e. materiam) propriam, peculiarem, ex ipsa familia; et εὐρών ὁδὸν, vt Nem. VI, 92 καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὐρον. Iam ὁδός ἐπίκουρος, facilis, ex-pedita, proprie iter adiuvans.

Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-
 180 τατον βέλος ἀλκᾶ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-
 σι δ' ἄλλοι μεγάλοι τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
 Φοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι
 Πάπταινε πόρσιον.
 Εἴη σέ τε τοῦτον
 185 Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
 Τε τόσσάδε νικαφόροις

Ὅμιλεῖν,

180. ἐπ' abest Pal. C. et Schol. 181. κο- 182. ρυφούται tres Bodl.
 183. πάπταινε MS. Bodl.

vans. Inf. XIII, 137. ipse poeta est ἐπικούρος, laudator, patronus; qui τιμάρος IX, 124. μάρτυς IV, 6. παρὰ Κρόνιον ἐλθών. tanquam ipse Olympiam adfuturus poeta. Mons Cronius Alti imminet: Pausan. VI, 20. cf. inf. V, 40.

179. *Equidem laudes tibi seruo pulcerrimas.* Notum nunc phantasma lyricum, comparatione laudum et carminum cum sagittis quae emittuntur a poeta. Feriunt scopum laudes iustae. Vide Ol. II, 149. 160. IX, 8. XIII, 133 sq. Nem. VI, 47. Isthm. V, 59. Mox iungo καρτερώτατον ἀλκᾶ pro simplici καρτερὸν vel ἀλκῆεν. Magna autem est Graecorum libertas in hoc tropo. Etiam τοξεύειν pro appetere, votis et consiliis. Vnde et Horat. *Quid breui fortes iaculamur aeuo multa!*

180. ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι — Noua sententia. Hieronem ait consequutum esse summa quaeque: neque esse quod votis expeti possit nisi hoc vnum, vt habeat fortunam perpetuam et permanentem. Sententia fere eadem P. III, 150-3.

184. εἴη σε πατεῖν ὑψοῦ τοῦτον τὸν χρόνον. πατεῖν ὑψοῦ, incedere, viuere, ἐν εὐδαιμονίᾳ, in fortuna alta, conspicua. τοῦτον τὸν χρόνον. Substituendum erit aliquid: διὰ, ἐπὶ, εἰς. Nouissimis his versibus nondum satis confido. τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὄν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius (ἐς) χρόνον, ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es. Hoc tamen parum placere potest. Expectes potius διὰ πάντα χρόνον, per omnem vitam.

Ὀμιλεῖν, πρόφαντον σοφία καὶ Ἑλ-
 λανας ἔντα παντᾶ.

187. πρόφαντον Schol. σοφίαν Bodl. MS. et C. et Steph. et iam Rom. Crat. Brub. 188. πάντα Pal. A. B. tres Bodl. sed παντᾶ recte pro Dorum more. v. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Valken. ad Theocr. IX, 4. XIII, 39. Sic κρυφᾶ sup. 75. ἀμᾶ. ἐμᾶ. conf. Schol. ad Pyth. III, 65. Nec Toupus audiendus cf. inf. ad Ol. III, 38.

vitam. τοςσάδε grammaticae non potest esse nisi vel τοιούτως, vel pro τοςσῦτο, ἐπὶ τοςσῦτο, eousque, ad illud usque tempus. Vide an praestet: σε τοιούτον, in hac fortuna constitutum, et χρόνον, διὰ χρ. diu. τοςσάδε, pariter diu.

186. νικαφόροις ὀμιλεῖν h. l. dicitur poeta, qui victoribus carmine celebrandis ad-

est. — Omnino vix est aliud carmen, in quo ad tot scopulos offendas, quam hoc primum Olympicum, si modo diligentis interpretis officio fungendum tibi esse putes, nec in eo acquiescas, si modo probabilem aliquam sententiam verbis allinxis: id quod in poeta lyrico, in quo ingeniose multa comminisci facile est, haud multum studii desiderat.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ

"Αρματα.

Argumentum.

Victoriam gratulatur Theroni, orto a maiōribus, qui multa aduersa experti erant, cum vicissitudine tamen fortunae melioris. 1-82. Theronis laus e certaminibus et impensis in ea factis, opumque magnarum, quas haberet, vsu recto ad studia praeclara: quorum praemia etiam post mortem expectare licet: interponitur itaque locus nobilissimus de inferis. — 149. Reuocat se poeta a digressionē, quam a reprehensione aduersariorum liberat, — 159. et vela contrahit in Theronis laudibus.

Theron Aenesidami f. genus ducebat a Cadmo, et quidem a Thersandro, qui inter Epigonos erat, Polynicis, ex Argia Adrasti, filio, Oedipi nepote; (cf. Freron *Defense de la chronologie* p. 77 sq.) tenebat Agrigentum et Himeram: v. Diod. XI, 48. 49. 53. Filiam Demaratam elocauerat Geloni; quo mortuo frater Gelonis Polyzelus

eam

eam duxerat. Is in suspensiones Hieronis fratris adductus ad socerum fugit, qui ad generum tuendum arma Hieroni intulit; fertur tamen interprete Simonide pax esse restituta. Videntur haec locum fecisse iis quae de fortunae vicissitudinibus poeta memorat. Victor fuit Theron Ol. LXXVII. quadrigis. Eius frater Xenocrates, de quo v. P. VI. Isthm. II.

Σ. α' Κ. ιδ.

Ἄναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
 Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
 Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 Ἦτοι Πίσσα μὲν Διὸς
 5 Ὀλυμπιάδα δ' ἔστα-
 σεν Ἡρακλέης,
 Ἀκρόθινα πολέμου
 Θήρωνα δὲ τετραορίας

Ἔνεκα

2. τίνα θεῶν Pal. B. 3. δὲ excidit Bodl. γ. τίν' ἄνδρα Bodl. β:
 4. vulgo ἦτοι. At 55. ἦτοι. Ipsi gramatici diversa in hoc statuunt
 etiam in Homero. 7. ἀκρόθινα v. Ol. X, 69.

1. Ἄναξιφόρμιγγες ὕμνοι. *mus deorum, Iupiter, cuius quatenus concentus est inter lyram et cantum, regit cantus et moderatur lyram: vicissim alio modo et aliis ocis lyra regit cantum. cf. Batak. Opp. p. 237. Horat. 12 Quem virum aut heroa*
 2. *mus deorum, Iupiter, cuius sunt ludi; summus heros, qui certamen instituit; summa victoria quadrigarum; summus vir, victor Theron ad 5 sq. cf. III, 20. X, 51 sq.*
 3. τὴν l. τὰ ἀκρόθινα πολέμου *propr. manubias, h. l. de ludis factis victoriae causa reportatae de Augia, Elide capta: Apollod. II, 7, 2.*

4. Sane in hoc carmine omnia consentiunt: sum-

Ἐνεκα νικάφορου
 10 Γεγωνητέον ὀπί,
 Δίκαιον ξένον,
 Ἐρείσμ' Ἀκράγαντος,
 Εὐωνύμων τε πατέρων
 Ἄωτον, ὀρθόπολιν

A. α. K. ιδ'.

15 Καμόντες οἱ πολλὰ θυμῶ,
 Ἴερὸν ἔσχον οἶκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 Ὀφθαλμὸς, αἰὼν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμος, πλοῦτόν
 20 Τε καὶ χάριν ἄγων
 Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.

Ἄλλ'

14. tollit interpunctionem post ἄωτον Pauw. 17. Σικελίαν τ
 Bodl. β. 18. ὀφθαλμοὶ malit Pauw. perperam. 19. in μέρος
 15. ultima longa duas breves repraesentat. Sed vereor ne πλοῦτος
 interpretatio sit alterius vocis, v. c. ἐπ' ὄλβον - ἄγων.
 Suspicionem iuuant Schol.

15. Rhodo oriundi Agrigentum accesserant maiores Theronis: v. Schol. Rhodum autem insederant cum Argiuis colonis: vt e Menecrate Schol. cf. Fragm. Pind. (p. 93, cxvi.) καμόντες — θυμῶν puto ἐν θυμῶν vsu antiquo. At Mingarell. σύν θ. animose, vt Ol. VIII, 8. P. IX, 179.

16. 17. Agrigentum ad Acragantem fluuium: inf. P. XII, 4.

19-21. ἔφεπε aut est praecepit (cf. Abresch. Anit aduerss. ad Aeschyl. p. 214) insequutus est status rerum aeuum — aut felix rerum status ἔφεπεν αὐτούς, excepit eos (propr. prosequuti est illos, vt P. I, 97. διήνη vel coluit eos, adfuit, P. I, 57. IV, 524.) Alterum hoc Mingarellus malebat. χάριν decus ex opibus, ὄλβον. — ἐπ' ἀρεταῖς γνησίαις veris, διὰ τὰς ἀρετάς. M

Ἄλλ', ὦ Κρόνιε παῖ Πέας,

Ἔδος Ὀλύμπου νέμων,

Ἀέθλων τε κορυφαῖν,

25 Πέρον τ' Ἀλφειῦ,

Ἰανθεῖς ἀοιδαῖς,

Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσι κόμισον

E. α. K. η.

Λοιπῶ γένοι. τῶν δὲ πεπραγμένων,

30 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν

Ἀποίητον

28. εφίσι Bodl. β. γ. Aug. Gott.

23 magnifice dicta: Iupiter moderatur coelum et Olympica certamina et Olympiam.

26. κóμισον ἔτι σφίσι, λοιπῶ γένοι, iis qui eorum posteris sunt, τοῖς ἐγγόνοις, Theroni et Xenocrati. κóμισον, cura, tuere, ἰανθεῖς ἀοιδαῖς, exoratus, permotus, carmine meo: εὐφρανθεῖς.

29. Multa miscentur ad h. l. v. Schol. Est hoc perpetuum ac sollenne poetae, ut a generali sententia exordium dicendorum faciat. Multas magnasque fortunae vicissitudines experti erant maiores. Ergo sententia generalis: praeteritorum natorum remedium vnicum, melior fortuna si successerit. — Qui primo aspectu occurrit sententiarum nexus, est: eorum quae iuste vel

iniuste perpetrata sunt, nihil infectum reddi potest. Atqui haec sententia Theroni parum honorifica; tum non conuenit ei quod sequitur: meliore fortuna subsequente aduersarum rerum obliuionem fieri; quod exemplis vicissitudinum fortunae declaratur. Videtur adeo v. 30 minus bene vulgo ad πεπραγμένων retrahi; sententiam itaque sic procedere puta: praeteritorum, τῶν πεπραγμένων ἔργων τέλος (h. c. τὰ πεπραγμένα) οὐδὲ χρόνος δύναιτο θέμεν ἀποίητον ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν pro, vlllo modo, nec per fas nec per nefas, h. e. nec solito rerum ordine nec praeter morem quicquam e praeteritis mutari potest. Ad hunc sensum mutata quoque est interpunctio, quae erat post παρὰ δίκαν.

Ἀποίητον οὐδ' ἄν
 Χρόνος, ὁ πάντων πατήρ,
 Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
 Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
 35 Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
 Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθῆν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπη
 Ἄνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
 40 Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
 θον αἰ μεγάλα. πένθος
 Δὲ πιτνεῖ βαρὺ
 Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
 45 Ἀποθανοῖσα βρόμῳ

Κεραυνο

35. *εσλῶν* reposuit Schmid. e Pal. C. et a pr. manu B. ut prin-
 syllaba corripereetur. Vulgg. *εσθλῶν*. cf. Koen. ad Gregor. Corint
 p. 95. Hoc renocat Pauw. 36. *πέμπη ἀνεκὰς*, an fuit *ἐν ἐκείνῳ*
 Est autem vel de tempore, *nullo tempore elapso*, ut Ol. X,
 vel de loco, coelitus, *οὐρανόθεν*. 38. *ἀναβᾶσα δ.* Pal. C. vitios
 et inuito metro, etsi Schol. explicat: *ὑψωθεῖσα*. 39. *εὐθρόν*
 male Aretius emendat. *εὐθρόνοι* ex more antiquo deae et herc
 nae, ut reginae, praeclare ad dignitatem declarandam, ut ali
χρυσόθρονοι. Argutantur Intpp. 42. *πιτνεῖ*. ita per sententia
 efferuntur haec. Mingarell. conj. *πίτνει*, pro *ἐπίτνει*, ut
 narratio continuetur.

39. *Ἐπεται δὲ λόγος, ἀρμό-* 41-3. *Mala eorum sup-*
ζει, cadit in Cadmi filias rata sunt maioribus bon-
dictum. Affectat ita loqui insequitis. Mutatum
 Pausan. VIII, 10. p. 620, 13. sententiam.
 XII. p. 625, 8.

Κεραυνοῦ, τάνυεθει-
 ρα Σεμέλα Φιλεῖ
 Δέ μιν Παλλάς αἰεῖ,
 Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα Φιλεῖ
 50 Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

A. β'. K. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ Θαλάσῃ
 Μετὰ κόραισι Νηρηῶος
 Ἄλῃαις βίοτον ἄφθιτον
 Ἴνοῖ τετάχθαι τὸν ὄ-
 55 λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
 Βροτῶν κέκριται

Πεῖρας

48. Post hunc versum aliud κἄλον, φιλέοντι δὲ Μοῦσαι, appositum in codd. nonnullis, etiam in Gott. et in Aug. c. nota in marg. rescuit ex metri lege is, qui Scholia, quae νεωτέρων appellant, conguessit, Demetrius Triclinius. Lectum quoque in Aldina sustulit Calliergus. Habuere idem Palat. tres et tres Bodl. Ortum versum ex lectionis discrepantia sibi persuaserat Pauw. —
 51. λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ. f. λέγοντι δ' ὦν καὶ, vt alibi. 52. Νη-
 ρεῖος Gott. 54. τὸν 55 ὄλον Bodl. γ. 56. βροτῶν γε Bodl. β. γ.
 Gott. Steph. et Bened. cum Aldo. Scilicet γε sustulit Schmidius
 auctoribus Pal. A. et B. sed hoc idem iam factum in Rom.
 quam deseruit Cratander et Steph. sed Brubach. et
 Morell. parauerunt Calliergo.

47-50. Honore eam habent primores inter deos.
 54. τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον, pro διὰ, εἰς. in perpetuum. εἰσαεῖ. vt 47. αἰεῖ.
 55. Ἦτοι βροτῶν. Praeparat sequentia per sententiam generalem. Sane incerta est rerum humanarum conditio, et succedunt earum vicissitudines aliae ex aliis.
 56. οὐ κέκριται, οὐ διακριμένον, οὐ δῆλον, σαφές ἐστι, (κατὰ) τι, villo modo, quando mors mortales oppressura sit. Similia Nem. VI, 10-13. In seqq. 58-61 senten-

Πείρας οὐ τι θανάτου,
 Οὐδ', αἰσύχιμον Ἀμέραν
 Ὅποτε, παῖδ' Ἀλίου,
 60 Ἄτειρεῖ σὺν ἀγαθῶ
 Τελευτάσομεν.
 Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
 Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
 Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

E. β'. K. η'.

65 Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρώϊον
 Τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον,

Θεόρτα

59. ὅποτε laborat seu sensu seu vsu seu scriptione. Vulgo accipitur ac si esset πότερον. In Schol. redditur ποίαν, ποδαπήν, πότε et οὐδέποτε. 60. ἄτειρεῖ Schol. vitiose. 63. εὐθυμιᾶν MS. Bodl — 65. & γε Pauw', non male; sed & τε, ἢ τε eandem vim habet 66. τὸν δ' Bodl. α. β. γ. Et τὸνδ' ego praeferam: Fortuna, quae secundum

sententia est impedita. ὅποτε est quando, cum, quo tempore, et respondet τῶ τότε, aut alii definito; grammatica itaque ratio ordinat verba: οὐδὲ κέκριται, neque certum est, non constat, (eo tempore) quo diem finiemus integra cum fortuna. Quae ieiuna sunt: siue Ἀμέραν de singulis diebus, siue de nouissimo die seu de vita intelligas. Nec quaeritur, quando, sed num, πότερον, integra felicitate morituri simus. Videtur adeo ὅποτε requirere τότε in anteced. οὐδὲ (κέκριται πέρασ θανάτου

τότε sc. γενησόμενον) ὅποτε τσλ. nec liquet, mortem no oppressuram esse tum, cum integro fortunae statu vitam tranquille finire licebit Sin Ἀμέραν de singulis diebus dictum est, erit accipiendum: ne tum quidem πέρασ θανάτου constat, quum quoties diem hilariter integra felicitate exigemus. Quod vix placere potest.

62-4. Vicissitudines variae rerum secundarum et aduersarum μετέβησαν ἑπέρχονται, hominibus contingere solent, μετέρχοντα ἐπέρχονται.

Θεόρτω σὺν ὄλβῳ
 Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει
 Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ
 70 Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λαίῳν μόριμος υἱὸς
 Συναντόμενος, ἐν δέ Πυ-
 θῶνι χρῆσθ' ἐν παλαίφατον τέλεσσε.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὄξει' Ἐριννὺς

Πέφνεν

cundum hunc rerum cursum, faustam hanc conditionem, a maioribus transmissam, sernat, retinet, inter opes diuino munere datas, alias etiam calamitatem affert etc. τῶν δ' ad ἄνδρας v. 64 referunt, hosque de virili Cadmi stirpe interpretantur: perperam. Nam vicissitudines bonorum et malorum alias aliae μετέβαν ἐς ἄνδρας, hominibus euenire solent. 67. 68. vnum κῶλον efficiunt in Bodl. γ. Θεόρτω δὲ Schol. sed δὲ est particula, qua Scholia in subiicienda interpretatione perpetuo vtuntur. 70. μόριμος Ald. et 71. συναντόμενος cum Gott. 73. Ἰδοῖσα Steph. et omnes edd. inde a Romana; at Ald. ἰδοῖσα quod recte e Palat. tribus reuocauit Schmidius. ἰδοῖσα ἐξὺ Pal. B. aduerso metro.

65. Quae sequuntur, aut per sententiam efferi putanda sunt, aut narratione procedere. Si prius: non bene conuenit v. 70. ἐξ οὐπερ, cum sequatur Ἰδοῖσα δ' ὄξεια. Erat enim sententia finienda post χρόνῳ, et inchoanda noua: ἐξ οὐπερ — τέλεσσε, ἰδοῖσα ὄξεια Ἐριννὺς πέφνεν. hic vero obstat δὲ post ἰδοῖσα. Sin posterius, vt narrata sint omnia etiam a v. 65: requiri videtur ἄγεν pro ἄγει, Μοῖρα πῆγε καὶ πῆμα τι ἄλλῳ χρό-

νῳ, ἐξ οὐπερ. Ita Parca, quae Fortunam huius gentis moderatur, (πατρώϊαν, maiorum) secundis rebus submisit vicissim (πῆμα παλιντράπελον pro πάλι) alio tempore aduersas res, ex quo Oedipus patris caede ἄγος, piaculum, commisit, et ἄτην contraxit. — Quod si ἄγεν probare nolis, est ἄγει de praeterito accipiendum; quemadmodum in narrationibus fit.

73. Ἰδοῖσα δ' ὄξει' Ἐριννὺς — Erinnys acris, infesta, cum

Πέφνεν ἐοῖ σὺν ἀλλαλο-
 75 Φονία γένος ἀρήϊον.
 Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
 ριπόντι Πολυνείκει,
 Νέοις ἐν ἀέθλοις
 Ἐν μάχαις τε πολέμου
 80 Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν

Θάλος

74. "Επεφνε Bodl. C. οἱ Ald. οἱ Bodl. γ. et August. cum glossa
 ἔπεφνε, φονευθῆναι ἐποίησε. Et hoc ἔπεφνε οἱ verum esse iudico.
 Nam ἐοῖ, aut ᾤτιος ἔοι, quod vno hoc loco occurrit, esset sibi
 ἔοι αὐτῷ, sibi ipsi. de quo apud Apollonium de Syntaxi disputa-
 tur. vnde οἱ, οἱ αὐτῷ. quod abiit in encliticam οἱ pro αὐτῷ. 76
 δὲ excidit Pal. B. 77. ἐ-ριπέντι Gott. 78. νέοις ἐν ἀέθλοις reuo-
 cavit Schmidius ex Ald. et trinis Palat. vt duae breues ἐν ἀ- pro-
 vna longa sint. At Calliergus sublata ἐν ediderat νέοις ἀέθλοις
 Hoc sequitur Crat. Brub. et sic Bodl. C. At Morell. primum
 νέοις ἀέθλοισιν quod Steph. Plant. Commelin. seruarunt. 80
 Ἀδραστείδαν Steph. et Bened. et omnes edd. Ald. Rom. etc. etian
 Schol. ductu, puto, praue exarati metrorum typi, Scholiis praefixi;
 ita quoque ms. Gott. Ἀδραστιδανῶν Pal. A. Ἀδραστείδαν Bodl. C.
 Ἀδραστειδᾶν Schmidius emendauit ex Pal. B. quod et MS. Bodl.
 exhibet. Ducit ille ab Ἀδραστῆς. vt plur. pro singulari sit pos-
 tus. At Ἀδραστιδῶν hoc esset, nec — δᾶν inde fieri posset. Pau-
 tuetur Ἀδραστείδαν. Equidem malim ab Ἀδραστιδῆς repetere
 Ἀδραστιδᾶν. Nota ratio, Adrastidarum germen.

cum vidisset ἄγος illud, ad
 vlciscendum illud effecit, vt
 mutua filiorum Oedipi cae-
 des insequeretur. δὲ potest
 accipi dictum pro γὰρ. ἐοῖ
 αὐτῷ. v. V. L. γένος αὐτοῦ.
 76. Ὑπελείφθη δὲ ὑπὸ τῷ
 Πολυνείκει Θέρσανδρος, —
 ἐριπόντι. θανόντι. vt ap. Ho-
 mer. δεδουπῶς dicitur.
 78. νέοις ἐν ἀέθλοις non
 accipiam nisi de certaminii-

bus iuuenum; nam opp. μά-
 χαι πολέμου. Locus omnino
 Epigonos respicit: i
 quorum laudibus etiam ἀγά-
 νες, vt in laudibus τῶν ἐπι-
 fuer. Mingarellus νέος pro
 iuuenilis illustrabat ex Eu-
 rip. Med. 48. νέα γὰρ φροντ-
 οῦν ἀλγεῖν φιλεῖ. In v. 79
 de bello ab Epigonis reuo-
 vato agi, dubitari nequit.

Θάλος ἄρωγόν δόμοις.

Ἄθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει

Τὸν Αἰνησιδάμου

85 Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυραῖν τε τυγχανέμεν.

A. γ'. K. ιδ'.

Ἄλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς

Γέρας ἔδεκτο Πυθῶνι

Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν,

90 Ἰσθμοῖ τε, κοινὰ χάρι-
τες ἄνθεα τεθρίππων

Δωδεκαδρόμων

Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,

Πειρώμενον ἀγωνίας,

95 Παραλύει δυσφρόνων.

Ὁ

81. ἄρωγός Bodl. β. γ. 82. ἄθεν Bodl. MS. ἔχοντα Schmidius emendavit, praeclare, sine codice, quantum video; vulgg. omnes etiam Gott. Aug. ἔχοντι. Lapsu librariorum propter adstantis πρέπει. Nec ἔχοντι pro ἔχουσι satis idoneum. 87. οἶος malit Pauw. Sed αὐτὸς pro ἴψω, solus, saepe occurrit. Ἄλυμπια - γέρα iungebat Gregor. Cor. p. 100. 90. χάριτες 91. ἄνθεα Bodl. β γ. 95. δυσφροῶν Bodl. β. γ. sed alterum in marg. δυσφροσύναν παραλύει Pal. C. et Gott. ex Schol. arripuit.

93 sqq. Obscurus locus, si de singulis sententiis earumque nexu quaeras. Priora sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summa voluptate frui victorem in certaminibus*, vt iam Ol. I, 157. 8. 9. et vniuerse Ol. V, 34 sq. παραλύεσθαι τῶν δυσ-

φρόνων, a sollicitudine et aerumna liberari, pro, *frui gaudio*: vt solet poeta a contrariis rem designare; tum τὰ δυσφρονα, τὸ δυσφρον, pro δυσφροσύνη. Victoria est ἀμνηστικῶν Ol. VIII, 9. τυχεῖν. v. ad Nem. IV, 148. Vulgaris itaque oratio: *et*

C

volupta-

Ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς
 Δεδαίδαλμένος
 Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
 Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
 100 Μέρμναν ἀγροτέραν,

E. γ.

100. Goes. p. 33 ἀρετέραν conij.

voluptatem, quam victoria affert, experti estis, imutata est lyrice in sententiam generalem: Liberat ea res a curis, facit molestiarum finem, laetitia perfundit, si quis certamen ingressus victoriam consequitur. ἀγωγή est id. q. ἀγών. v. Pyth. V, 150. Nem. VII, 15. Haec omnia expedita sunt. At obscura et impedita sunt, quae sequuntur. Certamen curule sine magnis opibus adiri non poterat; adeoque victoria opum et divitiarum tanquam praemium et ornamentum est, et opes laudantur cum virtute, cum studio τῶν καλῶν coniunctae. Ergo ὁ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαίδαλμένος sunt regiae opes cum virtute, aut virtutis et laudum studio. Tribuntur τῷ πλούτῳ ea, quae de iis praedicantur, qui opes possident; et nunc ad solum Theronem spectant; is moderate fert fortunam, et abhorret ab ὕβρι. Obscurant locum plura: primo, hyperbaton ὁ πλοῦτος — ἀστὴρ, tum, indefinitum

τῶν τε καὶ τῶν, tandem, praedicatum: πλοῦτος ὑπέχων μέρμναν. Ubique iungenda sunt πλοῦτος σὺν ἀρετῇ, adeoque cum recto usu, cum studio gloriae, inprimis ex certaminibus. Ad gloriam dicta spectant ista: ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλατίνων ἀνδρῶν Φέγγος, afferunt istae opes et laudum studia splendorem vitae. Mox τῶν τε καὶ τῶν καιρὸς explicandum arbitror ex proximis: τοῦ πειρᾶσθαι ἀγῶνας, (seu certaminum, seu generalius, rerum arduarum) et τοῦ τυχεῖν, h. e. τοῦ ἐπιτυχεῖν, ut felici successu utatur aliquis. (Aliquoties occurrit hoc τὰ καὶ τὰ; modo designat res secundas et adversas, ut P. VII, 24. V, 74. J. V, 66. Aliis locis simpliciter est haec et illa, varia vel multa, ut Nem. VII, 80. 81. I, 43. Priorem sensum si h. l. inferas, sententia est: perfert aequo animo utramque fortunam, scilicet consideratione adhibita. Sic Grammaticus acceperat in Schol. Cod. Gotting. Alter sensus

E. γ' K. η.

Ἄσπῆρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἄνδρὶ φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχει
Τις, οἶδεν τὸ μέλλον,

"ΟΤΙ

101. A. a. ἐτυμώτατον Ald. aduersante metro, et ex interpretatione: et sic quoque Pal. C. cum Gott. Emendatio iam Rom. ἀλαθινὸν adscripto in marg. γρ. καὶ ἐτήτυμον. At ἀρίζηλος debuit esse ἀρίζηλος. vt ζαλωτός 103. οἶδε Steph. et omnes cett. edd. οἶδεν tacite recepit Schmid. metro poscente, et cum ipso Bened.

sensus accommodatior superioribus, quem sequuntur viri docti: *afferunt opes, quae virtutem animi comitem habent, opportunitatem variarum rerum gerendarum*). Nunc aenigmatis similia sunt illa: βαθεῖαν ὑπέχαν μεριμναν ἀγροτέρων. μεριμνα est vel *studium* vel *contemplatio*. Ergo πλοῦτος dicitur seu *subiicere, praebere, seu adhibere considerationem, altam, inuestigatricem*. Suspiciari sic licet, ex sententiarum nexu, spectare haec ad *opportunitates, ἀφορμὰς, rerum gerendarum exquirendas*, vt illi, qui opes habent, intentum ad has habeant animum; (etsi vel sic μεριμνα βαθεῖα, ἀγροτέρω difficultius et grauius quid postulare videtur.) aut est *studium rerum praeclararum et laudum, altum et acre, quod iniiciunt, instillant, opes* magnae. Ita forte idem πλοῦτος, ἀσπῆρ,

propter gloriam rebus praeclare gestis partam. Simile fere erit sic illud Pyth. V, 74-76. et pr. πλοῦτος ἀρετῆ κερραυένος, εὐρυσθενῆς, est potens, ad res gerendas multum valet. Quae sequuntur; εἰ δέ μιν ἔχει τις, οἶδεν τὸ μέλλον. etc. referenda sunt ad notionem non minus obuiam in poeta: *magnas opes, imprimis in ciuitate libera, plerumque comitatur ὕβρις*, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμοι φρένες: *quicumque (εἴ τις pro ὅστις) diuitias cum virtutis studio coniunctas possidet, (μιν non nisi ad πλοῦτον referri potest, tanquam subiectum in proximis: ἀσπῆρ — at μεριμνα est remotior) qui diues est virtute instructus, qua ad res praeclaras gerendas vti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab iniuria, abhorret ab ὕβρις, quia post mortem, κατὰ γὰρ, ἐν Ἄδου, poenae iniustos manent;* (εἴ τις αὖ

"Οτι θανόντων μὲν ἐν-
 105 θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι Φρένες
 Ποινὰς ἔτισαν. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
 Ἄλιτρα, κατὰ γᾶς δικά-
 ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκη.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

"Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
 110 "Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις, ἄλι-
 ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
 Ἔσθλοὶ νέμονται βίο-
 τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
 τες ἀλκᾷ χερῶν,

Οὐδὲ

107. γᾶς Bodl. α. 108. φράσαις, doricum et Pindaricum, Pauv-
 iam malebat. ἐχθρᾷ - ἀνάγκη Pal. A. ad quae inferri oporteret φρά-
 σασ' ἀνάγκη. 109. ἴσαις δὲ Gott. 110. ἴσαις δ' ἐν ἀ. idem Gott.
 Ald. iuncto metro. 112. ἔσθλοὶ Steph. ἔσθλοὶ δὲ δέρονται Pal. C.
 et Gott. sed hic sine δέ. Repugnat metrum, vitio librarii glos-
 sam respicientis. 114. ἐν χερῶν ἀκμᾷ Ald. et Pal. C. cum Gott.

et

(ἔτισαν pro τίνουσι. τὰ δὲ
 pro τῆ γᾶς.) h. e. reputans
 ea, quae in altera vita ma-
 nent ὑβριστῆς. Color ora-
 tionis haud dissimilis est in
 fragm. Pind. p. 83. LXXXI.

105. ἀπάλαμνοι ἐνθάδε Φρέ-
 νες, indomitae, insolentia
 efferatae, ὑβριστικαί; et 108
 λόγον φράσαις, sententiam fe-
 rens, non in gratiam, sed
 ita ut flecti nequeat, iustitia
 inexorabili, ἀνάγκη ἐχθρᾷ,
 infesta. Nomen iudicis non
 memorat.

109. αἰεὶ ἐν Φωτὶ ὄντες.
 ἴσον δὲ — ἴσα δὲ, pariter.
 h. e. ἐπίσης νυκτὸς καὶ ἡμέ-
 ρας. cf. locum e Threnis in
 Fragmentis. — ἀπονέστερον
 βίον νέμονται ἔσθλοὶ (qui
 opp. τοῖς ἀπαλάμοις Φρένας,
 ὑβρισταῖς) h. διαγούσιν ἀπό-
 νως. fere ut de Aegyptiis
 Herodot. II, 14. cui putes
 Pindari versus ante oculos
 fuisse. ἀπονέστερον pro ἀπο-
 νώτερον observat Eustath. ad
 Odys. β, 190. p. 1441. 10.

114.

115 Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
 Κεινὰν παρὰ δίαιταν ἀλ-
 λὰ παρὰ μὲν τιμίσις
 Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
 ρον εὐορκίαις,
 120 Ἄδακρον νέμονται
 Αἰῶνα. τοὶ δ' ἀπροσόρα-
 τον ὀκχέοντι πόνον.

A. δ'. K. id'.

Ἄσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρεῖς
 Ἐκατέρωθεν μείναντες

Ἄπο

et forte vere. Est certe magis poeticum. Sic ἀμὰ ποδῶν Isthm. VIII, 83. et ἀμὰ ἰσχύος sup. I, 156. Metrum antispasticum admittit vtrumque. 116. κεινὰν Pal. C. quod eodem redit. Pauw conj. κλεινὰν perperam. Est pro διὰ τὴν ἄπορον δίαιταν, βίον. pauper, tenuis, victus, dum vinebant, labores tolerare cogebat, quo nunc sunt leuati. 118. 119. Bodl. α. tanquam vnum κῶλον exhibet. 122. ὀκχέοντι Steph. vitium Morellianac sequutus.

114. κεινὰν παρὰ δίαιταν. διὰ ἄπορον δίαιταν. δι' ἀπορίας. propter pauperem, tenuem, victum.

117. 8. Non apponit, quoniam illi dii sint τιμίσις, honoratioribus; ut nec locum constituit, in quo boni illi versantur. De Olympo non agit; sed de locis inferis. An Pluto, Ἄδης, et Proserpina? Hoc et glossa cod. Aug. et Schol. recent. subiiciunt.

123. Redit ad priores illos, ad bonos: quos ex locis

illis, in quibus post mortem degunt, iterum in vitam redire, tacite innuit. Quod si ii ter vitam, in quam revocati sunt, iustitiam colendo exegerint: tum illi migrant ad Croni regiam. Potest illa videri in ipsa Insula Beatorum esse. Verum verba 128. ἐνθά vix hoc admittunt. Videtur potius, antequam ad Insulam illam in Oceano sitam perueneris, regia Croni (forte in extremo Occidente) adiri, et hic iudicium haberi a Crono, assi-

125 Ἄπο πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
 Ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς.
 Ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
 σιν ἐνθά μακάρων
 Νᾶσον ὠκεανίδες

Ἄυραι

126. ἔσειλαν Pal. C. cum Gott. 129. νᾶσος Casaub. in Notulis ad Steph. ed. III. emendabat, dorica forma pro νήσους, vltima correpta (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 147. 148.), et sic Bodl. MS. et C. a. m. pr. cum Gott. Aug. addita glossa, νήσους. Hoc adeo tenendum. νᾶσος Pal. C. νᾶσον Ald.

assidente Rhadamantho v. 137-141. Tum mittuntur in Insulam. Alio loco, in Threnis, ap. Platon. in Menone (v. Fragm.) pono anno vitam reddi dixit et hos euadere reges, viros fortes et sapientes; post mortem autem (an tertio?) insequutam fieri heroes.

126. ἔτειλαν Διὸς ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν — h. e. κατὰ τὴν ὀδὸν Διὸς, τὴν ἐπὶ Κρόνου τύρσιν (regiam) ἄγουσαν. At ἔτειλαν insolens prorsus est; etsi sententia obuia: ἐπορεύθησαν. Schol. ἔτειλαν, ἐτελείωσαν, ἤνυσαν. Esset igitur τέλλειν noua forma pro τελειοῦν, ducta a τέλω, tanquam primitiuo. Obuium est ἔτειλαν pro ἔσειλαν habere; in Aug. Cod. glossa est, ἔσειλαντο, ἐπορεύθησαν. Ita ἔσειλαν, pro ἔσειλαντο. Analogiam haberent haec. Sed exemplum non-

dum vidi. Apud Apollonium III, 277. τέλλεται pro στέλλεται dictum vult Schol. At ibi οἶον τε νέοις ἐπὶ Φορβύσιν οἴστρος τέλλεται est pro ἐπιτέλλεται, inuadit. Sup. I, 122 τέλλεται erat pro γίνεται. Saturnus alias in Tartaro, a Pindaro in Beatis Insulis collocatur. In Mon. Regillae: ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος βασιλεύει. vbi Salmasius aliam auctoritatem desiderabat. At Visconti V. C. aliam reperit in Picturis Sepulcri Nasoniani tab. VIII., vbi a Mercurio anima ad eum sedentem adducitur. — In eod. titulo in Triopio Regilla in Elysium deducta σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει. sedet igitur is cum insigni iudicis.

127. ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν. τὴν ἐπὶ Κρόνου οἶον ἄγουσαν. Sequentia putes Euripidem ante oculos habuisse in Hippol. 748 sq.

150 Αὔραι περιπνέουσιν ἄν-
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
 γλαῶν δενδρέων,
 ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει
 135 Ὀρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
 πλέκοντι καὶ στεφάνοις

E. δ'. K. η'.

Βουλαῖς ἐν ὄρθαῖς Ῥαδαμάνθους
 Ὀν πατήρ ἔχει Κρόνος ἔτοι-
 μον αὐτῷ πάρεδρον,
 140 Πόσις ὁ πάντων Ῥέας

Ἵπέρ-

130. περιέπουσι malebat Casaub. caussam non video. 152. ἀπ'
 135. ἀγλαῶν Bodl. γ. χερσόθε, κ' ἀπ' conj. Pauw. quod Intpr. alios
 flores terrae, alios arboribus tribuunt. Melius ὁ' adiunges post
 δενδρέων. vt sit δενδρέων ὁ' pro τε. Mingarell. τὰ μὲν χερσόθε, τὰ δ' ἀ-
 δενδρέων Aug. 135. χερσὶ Bodl. α. cum Aug. perperam. Vulga-
 tam etiam Gregor. Corinth. habet p. 97. 136. στεφάνους Pal. A. C.
 π. καὶ κεφαλῆς conj. Pauw, ductu Schol. 137. ἐν excidit Bodl. C.
 et in Aug. est deletum aduersante metro. 138. pro κρόνος, γῆς,
 Ald. Pal. C. et Gott. 140. πόσις ἀπάντων alii, nescio qui,
 teste Schmidio.

132. Sane ἀνθεμα possint
 ad duo tantum genera reuo-
 cari, arborum et aquatica-
 rum plantarum; melius ta-
 men, quod et Mingarell. vo-
 luit, ὁ' apponas post δεν-
 δρέων, vt sit: τὰ μὲν χερσό-
 θεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων ὁ',
 ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει. mutata
 orationis forma pro τὰ μὲν
 ἐκ χερσοῦ seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ
 δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος.

137. Βουλαῖς ἐν ὄρθαῖς h.
 κατὰ κρίσεις δικαίας. Prae-
 cessit itaque iudicium et
 sententia, qua admitteren-
 tur Manes ad aduendas In-
 sulas Beatas. — Tum Crō-
 nus habet assessorem indi-
 cii Rhadamanthum, πάρε-
 δρον ἔτοιμον, πρόθυμον, prom-
 tum ad caussas diiudican-
 das, qui semper ipsi adest.

Ἐπέρτατον ἐχρίσας θρόνον.

Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·

Ἄχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ

Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. ε. Κ. ιδ'.

145 Ὅς Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τροίας

Ἀμαχὸν ἀστραβῆ κίο-

να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·

Ἄοῡς τε παῖδ' Αἰθίο-

πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-

150 νος ὠκέα βέλη

Ἐνδὸν ἐντὶ Φαρέτρας

Φωνᾶντα συνετοῖσιν ἔς

Δὲ τὸ πᾶν, ἐρμηνέων

Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-

λά

141. Ὑπατον ε. παῖς θ. Pal. C. et Gott. ex interpolatione. 142. ἐν τοῖσι ἀλέγοντι Bodl. C. a m. pr. 152. φωνᾶντα Pal. A. φωνᾶεντα Pal. C. et B. cum Gott. φωνᾶετα Ald. Sine φωνᾶεντα seu φωνᾶντα scribas, idem est. φωνεῖντα Aug. et Eustath. p. 775, 48. 153. πᾶν h. l. corripī necesse est; itaque saltem scribendum: πᾶν, et ἰς τὸ πᾶν esse debet idem ac πάντως, vt alias εἰς πάντα. Pauw conj. ἰς δὲ ἔπαν, ε.

142. ἐν τοῖσιν scil. beatis illis. Achillem igitur Thetis in Insulas Beatorum venit, seu, precibus a Ioue obtinuit, vt Achilles in haec loca veniret.

146. κλονα, et inf. Olymp. VIII, 36. Idem quod sup. 12 ἔρεισμα, columen et tutela.

153. εἰς δὲ τὸ πᾶν, πάντως, ἐρμηνέων χατίζει, pro ἐρμη-

νείας, quae eloquentio est antiquis; verbis, carmine, reddenda sunt illa animi cogitata. Ait scilicet, se adhuc multa habere, quae huic digressioni subiungere possit; se enim naturae beneficio arti lyricae natum, non studio et usu poetam factum, vt alios, qui inani- bus verbis strepant.

55 λὰ εἰδὼς Φυᾶ.
 Μαθόντες δὲ, λάβροι
 Παγγλωσσία, κόρακες ὡς,
 ἄκραντα γαρυέμεν,

A. ε. K. 10'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

10 Ἐπεχε νῶν σκοπῶ τόξον,

ἄγε,

1. παγγλωσσία emendat Canter. N. L. II, 5. vt sit pro loquaci-
 s. Ita legerat Aristides Oratt. T. III. p. 47. (T. II. p. 378. Iebb.)
 tante Rittershusio et Cantero l. c. et sic Gregor. Cor. p. 98.
 γλωσσία tres Bodl. et sic lib. Barocc. ap. Aristid. l. c. 15S.
 ἕτερον vulgata erat lectio, vt esset dualis pro plurali, damnata
 a Schol. qui meliorem lectionem seruauit γαρυέμεν, vt sit
 λάβροι γαρυέμεν, probatam quoque Dawes p. 49. conf. Not.

159. ὄρνιχα Voss. Cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor.

pag. 97.

155. Τὸ εὐφυνὲς et alibi
 indicat: Ol. IX, 152. Τὸ
 Φυᾶ κράτισον ἄταν. Nem.
 1, 69 συγγενεῖ " τις ἀρετῆ
 γὰ βρῖθει. "Ὅς δὲ διδάκτ'
 εἰ, ψεφηνὸς ἀνήρ εἰς. Μοχ
 βροι παγγλωσσία, h. e. πο-
 λογία, Homero sunt λα-
 χγόραι. In v. 158 malui
 in Dawesio stare Misc. cr.
 12. in restituendo γαρυέ-
 μεν, et loca, in quibus dua-
 de pluribus dictus occur-
 rit, aut corrupta, aut aliter
 interpretanda putare: Etsi
 ultra sentiunt viri docti,
 Ern. ad Il. α, 566. Len-
 ox. ad Gregor. Cor. p. 97.
 v. 158. v. 159. v. 160. v. 161.
 v. 162. v. 163. v. 164. v. 165.
 v. 166. v. 167. v. 168. v. 169.
 v. 170. v. 171. v. 172. v. 173.
 v. 174. v. 175. v. 176. v. 177.
 v. 178. v. 179. v. 180. v. 181.
 v. 182. v. 183. v. 184. v. 185.
 v. 186. v. 187. v. 188. v. 189.
 v. 190. v. 191. v. 192. v. 193.
 v. 194. v. 195. v. 196. v. 197.
 v. 198. v. 199. v. 200.

p. 55. Ita res se habet in
 laudato loco Il. α, 566. et in
 Il. δ, 452. 5. vbi ποταμοὶ συμ-
 βάλλετον occurrit, manife-
 stum sit poetam de duobus
 annibus cogitasse. Erit sic:
 μαθόντες δὲ, (qui non inge-
 nio euecti, sed mero studio
 et vsu progressi ad artem
 lyricam) εἰσὶ λάβροι γαρυέ-
 μεν (σύν) παγγλωσσία, ὡς κό-
 ρακες (sc. λάβροι εἰσὶ γαρυέμεν)
 ἄκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον
 Διός. Il. ψ, 478. 9. Ἄλλ' αἰεὶ
 μύθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε
 χροὴ λαβραγόρην ἔμεναι.

160. Sed redeundum est
 ad propositum. v. ad Ol. I,
 179.

Ἄγε, θυμέ. τίνα βάλλομεν

Ἐκ μαλθακᾶς αὐτε φρε-
νὸς εὐκλέας οἴστους

Ἰέντες; ἐπί τοι

165 Ἀκράγαντι τανύσαις,

Αὐδάσομαι ἐνόρκιον

Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,

Τεκεῖν μὴ τιν' ἑκατόν

Γε' ἐτέων πόλιν

170 Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον

Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-

φθονέστερόν τε χέρα,

E. é. K. ἡ.

Θήρωνος. Ἄλλ' αἶνον ἔβα κόρος

Οὐ δίκαια συναντόμενος, ἀλ-

165. Ἀκράγαντα Pal. A. B. Bodl. MS. et a. 169. γ' ἐτέων S
et edd. ante Schmidium, qui metri caussa refinxit γε
hiatu. Leg. ἰφ' vel δι' ἐτέων. Saltem τινά γ' ἑκα- τὸν ἐτέων
172. χειρ' emendat Pauw. At poeta varietati studet. 173.
Ald. et Pal. C. Mingarellus emendat: Θήρωνος. αἶνον δ' ἐπέβα

166. Similis locus sup.
Ol. I, 165. inf. Ol. VI, 36.
XIII, 140. ἐπιτανύσας (τὸ τό-
ξον) Ἀκράγαντι ἢ ἐπὶ Ἀκρα-
γαντα.

167. ἐνόρκιον λόγον *laudem*
tanquam iurato pro teste
editam dixit, vt λόγος saepe:
v. c. IV, 29. et *iurato alibi*
similiter, vt VI, 34. μὴ πό-
λιν τεκεῖν (pro τετοκέναι: vt
et II. v, 826) ἑκατόν γε ἐτέων

(ἐπὶ vel ἐντὸς h. *inde a*
bis Agrigenti origine
enim fere annos vrbs
(rat.) ἄνδρα τινά μᾶλλον
λοις εὐεργέταν πραπίσι
nesicium in amicis a
suo) ἀφθονέστερόν τε
Θήρωνος.

173-8. Locus impe-
ditus multis de caussis; na-
m ipsa res obscura est,
tent nos facta, quae
res

5 λά μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
 Τὸ λαλαγήσαι θέλων
 Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
 Ἔργοις.

do esset ἀίνω! Est quidem ἐπιβῆναι cum casu quarto, sed de eo adit vel superuenit: vt Sophol. Elect. 492. ἄλεκτρε', ἀνυμφα γὰρ ἰα μισιφόνων γάμων ἀμιλλεμαθ' οἷσιν οὐ θέμις. *infausti coniugii stultim incessit eos, qui legitimo modo nuptias facere non poterant.* . τι λ. Pauw emendat. 177. Alii κρύφιον vt et Pal. A. C. At κρούφιον. ita saltem κρύφιον δὲ θέμεν ἐσθλῶν rescribendum, vt et w suavit: sed ὁ κρύφος, quod iam Aristarchus docuit, est pro me. v. Valken. p. 351. ad Theocritum In Aug. κρυφὸν est scrip- tm. Quod adiunctum est τε, prorsus ratione caret. Licet tare in τιδέμεν, melius tamen reponas κρύφον θέμεναι ε. κ. Iam Pal. A. C. ἐσθλῶν Ald. Pal. B. κακοῖς Ald. omisit. Ita ait Schmid. sed nostra Aldina hoc retinet. ἐσθλῶν καλοῖς Gott.

picit; varia in Scholiis inorantur, sed ambigua incerta fide. Κόρος potest ε ὕβρις, potest et satietas, iudium esse. αἶνον ἐβχος vix sanum esse potest; nec melius ἐπέβα, quod Ald. et Pal. C. est. Potest gi συναντεσθαι δίκη, διάδικαίως, potest et esse ἰντεσθαί τιμι σὺν δίκη, ag- li, inuadere iure vel ina. Tolerabile visum, si sic constituerem: ἐ κόρος οὐ δίκη (σὺν δίκη), ἐ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν (pro πῶ. Sic P. X, 105 ἀνελῶν ις ὑπὸ ματέρος) συναντό- ς, ἐπέβα αἶνον (deb. ἐπέ- ἐπέρχεται, αἶνω, laudem ssit, impugnat). Scilicet puto melius exponi, vt

sit *fastidium, inuidia, obtrectatio laudum*, quas modo enarrauerat. At, inquit, *laudi obstrepit inuidia*. Sic alibi in laudibus, quae nimiae esse videri possunt: Pyth. VIII, 43 μὴ κόρος ἐλθῶν κνίση. Nem. X, 37 ἐσι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι. cfr. N. VII, 76 sq. Nec meliora habeo. Vetus Schol. qui reddit: τὸ δὲ χα- ρακτηριστικόν, Φησι, τοῦ Θή- ρωνος ἐπέβησε πολλοὺς, εἰς ὕβριν, δηλονότι, αὐτοὺς προσ- ηγάγετο: vix ad eam, quam habemus, lectionem specta- re potuit. κόρος ei est ὕβρις μετ' ἀδικίας, (οὐ δίκη συναν- τόμενος) et τὸ λαλαγήσαι, τὸ δορυβῆσαι τῷ λόγῳ, τὸ ὕβριζεῖν. Tribuitur ita τῷ κόρω,

Ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφεν
Ἐκεῖνος ὅσα χάσματ' ἄλ-

180 λοῖς ἔθηκεν, τίς ἀν φράσαι δύναιτο;

178. ψάμμω ε. scribit vel ψάμμος pro quarto casu Dorico at Pauw cum Mingarello: at multo dignius lyrico vulgatur

179. κἄκεῖνος Ald.-c. Gott. χάσματα Bodl. C. 180. Bodl

et a. ad f. στίχους εἶδους notant ρπβ (182) licet prior tantum κῶλον (sup. post v. 48.), alter vero ne vnum quidem vulgari numero adiecerit.

κόρω, quod faciunt homines, in quibus κόρος, ὕβρις, est: hi id agunt, ut obtrectatione obscurent bona alterius facta. Quae sequuntur, pendent a κόρος, sc. κό-

ρος, ille, ὁ θελῶν, τὸ γῆσαι, obtrectationem, ναὶ κρύφον ἐσθλῶν κακῶν, obscureare laudes rursus maledictis.

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος γ'.

Θ Η Ρ Ω Ν Ι.

Argumentum.

rofitetur poeta, se Theronem canere velle
lympicum victorem, modo probetur carmen
oscuris et Helenae. -Inde 17--66. a memora-
one oleagineae coronae transit ad narrationem
Hercule, quomodo ab Hyperboreis oleam sil-
strem petiit, qua Olympia fuit consita. Hanc
atulatur Theroni tanquam decus summum,
ad assequi possit mortalis.

Σ. α. Κ. Ϛ.

Τυνδαρίδαις τε Φιλοξείνοισ ἀδείν,
Καλλιπλοκάμῳ Ϛ Ἑλένα,

Κλεινάν

1. φιλοξείνοισ ante Schmidium legebatur inde a Romana. At ille,
metro consuleret, ex Pal. tribus φιλοξείνοισ reposuit, vt iam
Aldina exhibuerat.

Inscriptum carmen a stitutis debetur, petitum
ammaticis τῷ αὐτῷ Θηρωνι ex vss. pr. et 71. 72 his qui-
θεοξένια. Supplent Scho- dem male intellectis: quasi
δύοντι; eisdem totum de aduentu deorum agerent.
c. puto, commentum de Dioscuri et Helena heroes,
neoxeniis a Dioscuris in- vt pluribus locis, praecipuo
aliquo

Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, εὐχομα
 Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν
 5 ὕμνον ὀρῶσαις, ἀκαμαντοπόδων
 ἵππων ἄωτον.

Μοί

3. κλεινῶν Bodl. β. γ. 5. Pauw malit ὀρῶσαις, ἀ. ἰ. ἄωτα e-
 rum flore, h. equis praestantissimis. Sensit ἄωτον ἵππων non
 posse decus equorum: sed equos praestantissimos. Forte suf-
 interponere τ' in ἵππων τ' ἄωτον, celebrare Theronis laudem et p-
 claros equos victores. Scilicet iungenda sunt cum superiori
 Ἀκράγαντα γεραίρων ἵππων τε ἄωτον.

aliquo cultu habiti esse de-
 buere Agrigenti, (hocque
 iam Aristarchus monuerat
 in Schol.) forte a gente The-
 ronjs, aut a tribu Emmeni-
 darum, (68. 69) quos et inf.
 P. VI, 5. memorat, ex qua
 ille fuit. Traducta, vt proba-
 bile fit, religio Argis; hic
 enim Castorum fuit religio:
 vid. Pausan. II, 22. p. 161.
 His itaque diis carmen pro-
 bari cupit, vt alibi aliis diis
 tutelaribus vrbium ac prae-
 sidibus. Haud dubie scri-
 ptum est carmen in victo-
 riam Olympicam, eandemne
 cum priore illa an diuersam
 quis dixerit? Iam autem
 iidem Dioscuri inter praesi-
 des certaminum Olympico-
 rum erant v. 64. lisdem etiam
 vult poeta carmen suum
 ἀδεῖν, probari. Τὰ Θεοξένια
 prorsus sunt aliena ab hoc
 carmine; sunt enim ea sa-
 cra, quibus dii hospites, ξέ-
 νοι, adesse visi (vnde dicti

ξενικοί), aut omnino,
 certi dii; vt Apollo et M-
 curius Pallenae, vnde Apo-
 θεοξένιος: Pausan. VII,
 Erant Θεοξένια Delphis:
 ex Athen. IX. p. 372. A.
 tet, et sic alibi alia. Φι-
 ξενοί autem sunt Diosci
 non propter τὰ Θεοξέ-
 sed quia σωτῆρες sunt ho-
 num in discrimine vers-
 tium: quod Simonidis
 emplo constat, imprimis
 mèn nauigantium. Theoc-
 XXII, 6 - 9. et 23. ὦ ἄ-
 θνατοῖσι βοηθῶσι, ὦ Φι-
 ἄμφω.

4. 5. 6. Est impediti
 quid in his versibus: Θή-
 νος ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ἀ-
 καμαντοπόδων ἵππων ἄωτον
 ἰώσας (scu verius ὀρῶσαις)
 Sensit quoque Mingarell
 qui ὀρῶσιν ὕμνον recte d-
 negat; ὀρῶσιν esse extoll
 laudibus. Isthm. I, 64.
 65. P. IV, 106. (quo l-
 confirmare animum.) At

Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέστα
 Μοι νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον,
 Δωρίῳ Φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλω

A. α. K. 9'.

Ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν
 Ζευχθέντες ἐπι στέφανοι
 Πράσσοντί με τοῦτο θεύδματος χρέος,
 Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν,
 Καὶ βεῶν αὐλῶν, ἐπέων τε θέσιν,

Ἀίνησιδάμου

Παιδὶ συμμίξαι πρεπόντως

Ἄ, τε Πῖσα με γεγωνεῖν τὰς ἄπο
 Θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰοδαί,

E. α.

ὕτω τοι Pal. C. Schol. probare videtur quoque παρέστα pro παρί-
 α. ades mihi Musa, ut. 12. θεύδματος MS. Bodl. 17. γεγωνεῖν
 ut Pauw. Perperam. Supple γεγωνεῖν πράσσει ex v. 12. 18.
 μοροι Ald. cum Aug. et sic forte olim alii, notante Pauw. θεβ-
 μοροι Gott. νίσσοντ' MS. Bodl. et Aug.

38. est διορθοῦν λόγον, ἵππων ἄωτος utique pro ἕμνων ἄωτος
 dem, idem quod ὀρθοῦν dici nequit, nec ἄωτος ἵππων
 ον. Ductum puta a mo- pro ornamento equorum.
 nento vel statua; ὀρθοῦν
 λην. Grauius est, ἵππων
 ον esse non posse nisi
 estantes equas. Corri-
 gitur vir doctus: Θήρω-
 ολυμπιονικῶν ἕμνω ὀρ-
 ας ἀναμνητοπόδων ἵπ-
 ἄωτον, hymno extollens
 celebrans praestantissi-
 Theronis equas, quibus
 oriam Olympiae retu-
 Vide in V. L. an me-

lius coniecero. ἕμνος ἄω-
 τος utique pro ἕμνων ἄωτος
 dici nequit, nec ἄωτος ἵππων
 pro ornamento equorum.

7. 8. οὕτω ποι Schol. in-
 tr vt probarer Dioscuris. Me-
 lius: Μοῦσα παρέστα μοι,
 εὐρόντι οὕτω τοι ν. τρόπον
 ἄγλ. (ὥστε) ἐναρμόξαι Φ. Δ. π.
 Sed nec hoc satisfacit.

13. 14. Iungit lyram et
 tibiam saepe Ol. VII, 21. 22.
 X, 113. 114. Nem. IX, 19.
 Isthm. V, 34. 35. et tibiam ap-
 pellat Lydias Ol. V, 44.

Ε. α. Κ. 9'.

ᾠ τινι, κραιῖνων ἐφειμαῖς

20 Ἡρακλέος προτέρας,

Ἄτρεκῆς Ἑλληνοδίκας γλεφάρων

Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν

Ἄμφι κόμαισι βάλοι γλαυ-

κόχροα κόσμον ἐλαίας. τάν ποτε

25 Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγαῖν ἔνεικεν

Ἄμφιτρωνιάδας,

Μνάμα τῶν Οὐλυμπία κάλλιστον ἄθλων

Σ. β'. Κ. 9'.

Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἄπόλ-

λωνος θεράποντα. Ὅγε

Πιστ

19. κραιῖνων Rom. 21. Cum aliis locis γλεφάρων scribat poe
P. IV, 216. Isthm. VIII, 99. probable sit etiam h. l. fuisse γλεφ
ρων pro vulgari βλεφάρων. 23. βάλῃ MS. Bodl. et C. Aug. Got
27. καλλίστων vitium ed. Paulli Steph. 28. πείσαις, Doric
vt Pauw quoque monet. 29. -τα ὄγε cum hiatus. Pal. C. λέγ
item Gotting. qui ὄγε habet in marg. Etiam Schol.
λέγω habuit in suo libro.

25. Locus notabilis pro-
pter veterum inscitiam geo-
graphiae et vagam Hyper-
boréorum notitiam. Olea-
ster pefitus esse non potuit
nisi ex australibus Europae
terris. De Istri fontibus
non minus inscite Herodót.
II, 33. 34. Auct. de Mirab.
Ausc. c. 112. Repetit sua ex
Pindaro Pausan. V, 7. p. 392
sed nil emendatius tradit.

29 sq. Totum locum in
terpunctione laborare suspi-
cor, et continuandam opti-
tionem esse, a v. 24 ad 3
τάν ποτε — ἔνεικεν Ἄμφι-
τρωνιάδας, — δᾶμον Ὑπε-
βορέων πείσαις, Ἄπόλ-
λωνος θεράποντα, λόγω, πισ-
τι Φρονέων Διὸς αἶται, πανδο-
ῦλαι, σκιαρὸν τε Φύτευ-
ξυὸν ἀνδρά τοις, τέφρανον
ἀρετᾶς, quam oleam (ὄγε)
propri

30 Πιστὰ Φρονέων, Διὸς αἴτει πανδόκῳ
 Ἄλσει σκιαρόν τε Φύτευμα
 Ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.

Ἦδη

30. αἴτει inde a Romana edit. sicque Aug. Gott. At Aldina legebatur αἴτει, quod renouavit Schmidius. Mirum est, Grammaticos, Eustathium p. 581. et Gregor. Corinth. p. 98. ab αἴτος hoc repetere, ut sit pro ἐνδιαίτημα. Obuia est suspicio, quam Koenius quoque illo loco proposuit, posse ἄλσει in ea voce latere; ἄλσει enim haud dubie id. q. ἄλλος. Sed quid tum faciemus τῷ ἄλσει v. 31? si versus mutilus relinquendus non est? Librorum vel veterum scriptorum auctoritas est expectanda; videtur enim vlcus latere, etiam lectione λόγῳ v. 29. id prodente; et θεράποντα ὄντι facit hiatum intolerabilem. Quid si πείσαις λόγῳ iungimus? hortatu mouens. Ita non est ieiuna vox; est is mos lyrici, generale vocabulum pro deducto ponere, quod formam aut partem notat. πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει, (sedi, quam ille incolit) πανδόκῳ ἄλσει, σκιαρόν τε φύτευμα ἔ. ἀνθρ. στέφανόν τ' ἀρετᾶς sc. ἔνεικεν. Etsi oratio et ita instrui potest, ut αἴτει sit petiit.

32. ἀρετᾶν Gott.

proprie) Hercules attulit, precibus datam ab Hyperboreis, memor sani Iouis, arborem umbrosam, hospitalem et virtutis praemium. Ita reminere licet grammaticorum rationem, ut αἴτει sit ἀπὸ τοῦ αἴτος, διαίτημα, τέμενος τοῦ Διός. Etsi αἴτει pro ἦτει recte se haberet, ut P. IX, 189 ἦτειον. Nec vero ἄλσει in ἄλσει mutandum, nam et tibi ἄλλος Διός vel Πίσας, ixit. Ξυνὸν ἀνθρώποις scil. propter umbram, ex σκιαρόν. potest quoque cum Beckio ieiuen - Διὸς αἴτει, πανδόκῳ ἄλσει, bene iungi: h. εἰς ἄλ-

σος, ἐν ᾧ Ζεὺς οἰκεῖ. Modo iungantur ista ἔνεικεν A. πείσαις λόγῳ. Sequitur v. 33 sq. Nam iam semel habitata fuerant ab Hercule Olympia, victo Augea; (v. inf. Ol. X, 30 sqq.) at erat tum locus arboribus vacuus et solis radiis obnoxius: cf. sup. II, 5. 7 et X, 51 sq. Post ludos actos ad Cernam acripedem capiendam profectus est: qui fuit proximus ab Augea labor secundum nostrum; diuersa narrant alii. Apollod. II, 7, 2 post omnes XII labores exantlatos Augeam victum memorat.

D

"Ἦδη γὰρ αὐτῶ,

Πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγισθέν-

35 τῶν, διχόμενις ὄλον χρυσάρματος

Ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μῆνα,

A. β. K. 9.

Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν

Καὶ πενταετηρίδ' ἀμᾶ

Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἄλφειοῦ.

40 Ἄλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλε

Χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.

Τούτων ἔδοξε

Γυμνὸς αὐτῶ κᾶπος ὀξεί-

αις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀλίου.

45 Δῆ τότε ἐς γαῖαν πορεύεν θυμὸς ὄρμαι-

E. β. K. 9.

ν' Ἰστροίαν νιν. Ἐνθα Λατοῦς

Ἰπποσόα

38. ἀμα MS. Bodlei. Aug. et alii, vt Ald. v. Ol. I, ext. Quod Toup. Add. ad Theocr. IX, 4. pronuntiat, ἀμᾶ vocem nullam esse, nimis pro arbitrio pronuntiatum esse, docent tot alia similia.
40. ἔθαλλεν Bodl. quatuor, Aug. Gott. ἔθαλλεν Ald. 42. ἔδοξεν tres Bodl. et Ald. 43. ὕμνος MS. Bodl. 45. πορεύεν Dorismus postulat, non πορεύειν. 46. Ἰστροιανν Steph. et omnes edd. ante Schmi-

35. 36. Ludi habebantur die proximo a plenilunio eius mensis, cuius nouilunium proxime post solstitium aestiuum subsequutum erat. Ergo Μῆνη χρυσάρματος διχόμενις (inde a novilunio) ἀντέφλεξεν ὀφθαλμὸν, (illustrauerat, ad ver-

bum, ex aduerso spectantibus, *plenum vultum*, i. e. erat plenilunium) καὶ ἔσπερας — καὶ — κρίσιν — θῆκε Λύνα, tanquam tempus, quo illa facta sunt.

41. χῶρος Πέλοπος, Olympia, ἐν βάσσαις Κρονίου (ὄρμαι I, 178. 9.)

Ἴπποσόα θυγάτηρ
 Δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δει-
 ρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν
 50 Εὐτέ μιν, ἀγγελίαις Εὐ-
 ρυσθέος, ἐντὺ ἀνάγκα πατρόθεν
 Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
 θ'· ἂν ποτε Ταυγέτα
 Ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσία ἔγραψεν ἱεράν.

Σ. γ'. Κ. θ'.

55 Τὰν μεθέπων, ἴδε κακείναν χθόνα,
 Πνοιάς ὅπιθεν Βορέα
 Ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαίνε σταθεῖς.
 Τῶν νιν γλυκὺς ἴμερος ἔσχεν,
 Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
 60 Ἴππων φυτεῦσαι.

Καί

Schmidium, sicque Aug. et MS. Bodl. Meminit lectionis etiam
 Schol. Ἰστρίαν νιν Schmidius ex Pal. C. recepit: idque discrete
 Scholiastes exhibebat vna cum altera lectione Ἰστρία νιν, vt cum
 A. I. θυγάτηρ iungatur: hoc quidem minus bene. 47. Ἴπποσία
 Bodl. β. γ. 49. πολυγνάμπτων Rom. 50. Locum recitat Aelian.
 H. Anim. VII, 39. Iunxit et ille εὐρυσθέος ἀνάγκα. 51. -ρυσθέ-
 νεος Aug. ἂ. πρόσθεν Schol. recentiora. 52. αὐξενθ' Aug. et ta-
 men cum gl. κομίσοντα. 55. εἶδε vitiose Gott. Ald. et Pal. A. B.
 et Bodl. 56. ὅπιθεν Steph. et omnes vulgg. ante Schmidium,
 qui Pal. C. et metri legem recte sequutus est, Aldina porro cum
 Aug. et Gott. πνοιαῖς vt habebant quoque codd. apud Greg. Co-
 rinth. p. 99. qui recte ὅπιθεν adserit. βορέας Bodl. α. cum iisdem
 codd. Gregorii I. c. 57. σταθεῖς. τῶν νιν h. τούτων (τινά) νιν.
 Ita haec seiunxi. Erat antea: σταθεῖς τῶν, h. c. ἐξ ὧν, minus ly-
 rice. θαύμαζε Aug. cum altero in marg. 58. ἔσχε Steph.

56. ὅπιθεν Βορέα. v. ad v. 25.
 58. Plin. XVI. s. 89 Olym-
 piae oleaster, ex quo Her-
 cules primus coronatus est,
 et nunc custoditur religiose.

Καί νυν ἐς ταύταν ἑορτάν
 Ἴλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
 Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

A. γ'. K. 3'.

Τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὐλυμπόνδ' ἰών,
 65 Θαιτὸν ἀγῶνα νέμειν
 Ἄνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμΦαρμάτου
 ΔιΦρηλασίας. Ἐμὲ δ' ὦν πα
 Θυμὸς ὀτρύνει Φάμεν, Ἐμμενίδαῖς
 Θήρωνί τ' ἐλθεῖν

70 Κῦδος, εὐίππων διδόντων
 Τυνδαριδᾶν ὅτι πλείσταισι βροτῶν
 Ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,
 E. γ'.

91. καὶ νυν recte Schmidius emendavit. metro exigente. Vulgg. καὶ νῦν. 62. ἀντιθέοισιν legit Schmidius, vt ultima producat; etsi illa produci potest et sine v finali. νίσσεται et νίσσεται in Bodleianis, perpetua varietate. 63. διδύμοις Ald. nec male, cum Gott. alioqui media in διδύμοις producta esse dicenda est: quod Schmidius quoque et Pauw viderunt.

67. διφρηλασίας Aug.

61. ἐς ταύταν ἑορτάν, ad victoriam Theronis celebrandam (non ad Θεοξένια). Patet e seqq. et Nem. X, 96 sq. etiam Dioscuros fuisse inter deos praesides ludorum Olympicorum. Et nunc adest ille propitius sollenni victoris vna cum Dioscuris, quos olim iussit praeesse ludis, se ad deos euocato. Tum interpunxi: τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὐλυμπόνδ' ἰών, Θαιτὸν ἀγῶνα νέμειν ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμΦαρμάτου διφρηλασίας: est enim ἀγὼν περὶ ἀρετῆς καὶ διφρηλασίας.
 67-74. Et nunc victoriam curulem hanc Olympicam Emmeuidarum tribui et Theroni non alio quam Dioscurorum studio obtigisse pronuntio: quia eos praecipua aliqua religione colunt. Similis locus est inf. Ol. VI, 137. add. Ol. I, 171. ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνει, ποι

E. γ'. K. 3'.

Εὐσεβεῖ γνώμα Φυλάσσου-
 τες μακάρων τελετάς.
 75 Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων
 Δὲ χρυσὸς αἰδοίστατον
 Νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θή-
 ρων ἀρεταῖσιν ἰκάνων ἄπτεται
 Οἴκοθεν Ἡρακλῆος στηλᾶν. τὸ πόρσω
 80 Δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον
 Κᾶσόφοις. οὐ μὴν διώξω. κεινὸς εἶην.

76. αἰδοίστατος Bodl. β γ. αἰδοίστατον emendat Pauw, metri causa. Non capio argutias viri de metro solliciti. Induxit forte Grammaticus in metri typo: ἰωνικὸν δίμετρον: Videtur is scripsisse ἰαμβικὸν δίμετρον 79. τὸ πρῶτον Schol. 31. οὐ μιν Ald. et in marg. Rom. οὐ μὴ malebat Mingarell. κείνος alii ap. Schol. κείνους Rom. εἶη Schol.

non possum non, quin eloquar. τελεταὶ μακάρων sunt ipsorum Dioscurorum festa. τραπέζης ξενίας de epulis sacrorum accipio, quibus adhibentur alii, tanquam hospites.

75-81. Victori in Olympicis ludis summam ait adesse gloriam, qua nulla maior expectari possit. Lyrica audacia hoc declaravit: εἰ δὲ ἀριστεύει μὲν ὕδωρ — νῦν γε. Si — nunc quoque, pro: ut aqua et aurum (inter elementa illud, hoc inter metalla) primum tenent locum: sic Thero ad summam felicitatis et gloriae fastigium pervenit: νῦν γε Θήρων, ἰκάνων ἀρεταῖς (διὰ ἀρετῶν) οἴκοθεν (h. c. διὰ οἰκειῶν ἀρετῶν) πρὸς ἐσχατιὰν, ἄπτεται στηλῶν Ἡρακλῆος: extre-

mum terminum attigit. Hic verborum ordo. Variavit et inuertit orationem carminis I. Ol. princ. Addit 81. 2. 3. hacc: *ultra columnas illas procedi non posse, nec cuiquam hoc tentandum esse: οὐ διωκτέον εἶναι.* vt Scylax de Cerne insula p. 53. τὰ ἐπέκεινα οὐκέτι ἐστὶ πλωτὰ — Pronuntiauit hoc, vt solet, tanquam de se: οὐ μὴν διώξω· κεινὸς εἶην. pro, κεινὸν εἶη τοῦτο. Ceterum fastigium gloriae ex certaminibus saepe sic declarat Pindarus: v. Nem. III, 35-38. IV, 112-115. Isthm. IV, 18-90. VI, 14-19. quod sequuntur et alii, vt Eurip. in Hippol. 750. Aliud inuentum v. ib. Isthm. V, 17. VII, 60 sq. aliud P. X, 42 sqq. et Ol. V, fin. Nem. IX, 109.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος δ'.

Ψ Α Υ Μ Ι Δ Ι Κ Α Μ Α Ρ Ι Ν Α Ι Ω

Ἴ π π ο ι ς .

Argumentum.

Ad Iouem conuersus vota facit pro Psaumide Camarinaeo victore quadrigis — 24. Subiicit laudes — 27. quarum veritatem re ipsa argui ait; quod fabula illustrat de Ergino, quem, propter canos risu exceptum, cursus, adeoque ipsa res, pedibus valentem declarauit.

Σ. α. Κ. ιέ.

Ἐλατῆρ ὑπέρτατε βροντᾶς

Ἀκαμαντόποδος

Ζεῦ τεαὶ γὰρ ὦραι

Ἵππῶ

1. ελατῆρ, Aug. πλατῆρ, in Gott. gl. διοικητὰ ὑψιστε. 3. Schmi-
dius parenthesis sustulit, quam Cratandrina intulerat; (τεαὶ-
ἔσθλοί.) Nil refert siue apponatur siue omittatur. Ratio
loquendi est frequentissima,

Inscribitur Ἴπποις, quod
idem est ἀ τε τριππῶ ἄρματι.
Vnde est v. 19 Ψαύμιος γὰρ
ἦκει (ἐπ') ὀχέων. Sic Ἴπποι
saepe in nostro quoque, vt
Ol. V, 15. et sic inscripta est
Isthm. III. Diuersa fuit vi-

ctoria haec, quae ad Olymp.
LXXXII. refertur, ab ea,
quam carmine sequenti ce-
lebrat: v. ad eius pr.

3. Ζεῦ — ἀλλ' ὦ Κρόνου
παῖ — δέκευ, Excipe pro-
pitia mente Hymnum in vi-
ctoriam

Ἵπὸ ποικιλοφόρμιγγος αἰοιδᾶς
 5 Ἐλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν,
 Ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων
 Ξείνων δ' εὖ πρᾶσσόντων, ἔσαναν
 Αὐτίκ' ἀγγελίαν
 Ποτὶ γλυκεῖαν ἔσλοι·
 10 Ἄλλ', ὧ Κρόνου παῖ, ὅς Αἴτναν ἔχεις,
 Ἴπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
 κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
 Οὐλυμπιονίκαν
 Δέκευ Χαρίτων ἑκα-
 15 τι τόνδε Κῶμον, Α. α.

9. Isid. Steph. 10. Ἄλλὰ κρ. Bodl. MS. etiam Ald. κρόνιε παῖ
 Schol. recent. 11. Ἴπὸν alii, nescio qui, apud Schmidium,
 vt Aetna furnus, caminus sit, Typhioni ignem spiranti impositus.
 Ἴπος est onus impositum: vt ἵπὸν est πίεζεν. Aeschyl. Prom. 365.
 cf. Not. τὸν ἵπον interpretantur πῖεσμα καὶ βᾶρος, vt ἵπὸν est θλί-
 βειν apud Etymol. M. Scholia recent. τιμωρίαν καὶ κόλασιν reddunt,
 ex etymologia arguantia. In Pal. B. Ἴππον male. 12. ὀβρίμου
 Ald. et Aug. 14. δέκει Ald. et Pal. C. c. Gott. ex Scholio.
 Idem χαρίτων δ' quod et Schol. inuenerat.

ctorem Psammidis; nam
 tuum sollemne poscit me, vt
 celebrem summam victoriam
 carmine lyrico, cum hospes
 meus sit renuntiatus victor.
 Haec lyrice quomodo extu-
 lerit, vide. τεχὶ γὰρ ὄραι,
 tuum sollemne (Olympicum)
 ἐλισσόμεναι (voluens se, red-
 iens anno quinto) ἔπεμψάν
 με (πέμπουσι, μεταπέμπον-
 ται, arcessunt me) μάρτυρα
 ἀέθλων ὑπὸ π. αἰοιδᾶς (διὰ,
 σὺν, nam poeta dicitur μαρ-
 τυρεῖν ea, quae celebrat: v.

c. Ol. VI, 35.) Mox 7. ἔσα-
 ναν, σαίνουσιν, ἤδονται.

11. Ἴπον esse onus impro-
 situm, dubitari nequit, post
 illustrationes voc. ἵποῦσθαι,
 a viis doctis propositas:
 Hemsterh. ad Aristoph. Plu-
 tum p. 279. Brunck. ad Ly-
 sistr. 291. tum ap. Aeschyl.
 Prom. 365. et Gedik. Carm.
 select. ad h. l. τὸν ἵπὸν
 illustrat Dawes Misc. crit.
 p. 200.

14. Χάριτες spectant ad
 victoriae decus, quod con-
 sequuntur

A. α. K. ιε.

Χρονιώτατον Φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν.

Ψαύμιος γὰρ ἦκει

Ὀχέων ὄς, ἐλαία στεφανωθεῖς

20 Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι

Σπεύδει Καμαρίνα. Θεὸς εὐφρων

Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς ἐπεὶ μιν

Αἰνέω, μάλα μὲν

Τροφαῖς ἔτοιμον ἵππων,

Χαίρον-

18. ψαύμιος Ald. tres Pal. et tres Bodl. Aug. Gott. v. ad V, 7. ΐκει Ald. et Pal. C. G. 19. ἰχέων vel κῶμος vel φάος ait Pauw. Non capio. An vir doctus voluit continuare sententiam? δέκει - κῶμον. χρονιώτατον φάος εὐ. α. ψαύμιος γὰρ ἦκει ἰχέων, h. e. φέρον adducit carmen laudes virtutum Psaumidis. Ita vero particula γὰρ molestiam facit. Nec minus in Mingarelli Coniectur. p. 60. τότε κῶμον. χρονιώτατον φάος ε. α. ψαύμιος γὰρ ἦκει ἰχέων, vehens. Immo est ἐπ' ἰχέων. 21. εὐφρων Aug. c. gl. εὐμενής, πρῶτος. 24. ἵππον Steph. (vitium operarum edd. Paulli Stephani.)

sequutus est Psaumis. Est enim χάρις saepe ἡ νίκη, et χάριτες eodem modo: vt χάριτες et χάρις omnino quodvis decus, laus; v. c. P. IV, 490. porro beneficium, χάριμα P. III, 127. tum χάρις etiam est hymnus, et Χάριτες poetae lyrico sunt Musarum loco: quo nihil frequentius, v. c. Nem. III, pr. Hinc et Χάριτες dicuntur fauere, propitiae esse victori, vt Nem. V, extr. et potest sic etiam h. l. Χαρίτων scribi, vt sit Χαρίτων ἑκατι, Chari-

tum, quibus victoriae decus debetur, beneficio, propter victoriam. Sic Διὸς ἑκατι Isthm. V, 37. Similiter Κάστορος ἑκατι P. V, 10. 11. N. VII, 22. et sic aliquoties. — Excipe, Iupiter Aetnae, Hymnum huncce, Κῶμον. In voc. Κῶμος adiuncta est hymno notio pompae victoris, dum carmen accinitur: nam mox ille v. 19. Κῶμος ἦκει (ἐπὶ) ὀχέων Ψαύμιος. In personam autem illum mutari a poeta, obuium est.

25 Χαίροντά τε Ξεινίαις πανδόκοις,
 Καὶ πρὸς ἄσυχίαν Φιλόπολιν
 Καθαρᾶ γνώμα τετραμμένον.
 Οὐ ψεύδει τέγξω
 Λόγον. διάπειρά τοι
 30 Βροτῶν ἔλεγχος.

E. K. ιβ'.

"Α περ Κλυμένοιο παῖδα
 Λαμνιάδων γυναικῶν
 Ἐλυσεν ἔξ ἀτιμίας.
 Χαλκοῖσι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν

Δρόμον,

25. ξεινίαις Gott. sicque rescribit Pauw, vt Epionicum metrum
 it. Equidem his metrorum nominibus parum tribuo; et alter
 versus, qui huic respondet, sup. v. 10. defendit vulgatum.
 χαίροντά τε. Cum μὲν praecesserit, debuit sequi χαίροντα δὲ ξ.
 26. vulgo ἄσυχίαν. 27. τετραμμένον. aliud vitium Cratand. et
 Steph. 31. ἄπερ καὶ κλ. Gott. 32. γυναικῶν Bodl. β. γ. male.
 34. χαλκοῖσι δ' ἐν Ald. χαλκίοισι Gotting. recte, dummodo εοι pro-
 nuntiando contrahas; sicque Brubach. in marg. at χαλκοῖσιν δ' ἐν
 Rom. et seqq. edd. Videtur ad metri normam correxisse
 Schmidius.

29. Dixerat: non conta-
 minabo laudem mendacio,
 hoc est veram laudem clo-
 quar, quam ipsa res veram
 esse arguet. Hoc dixit: ex-
 perientia, ipsa res, euentus,
 verum arguit, ἐλέγχει. Ea-
 dem sententia erat Ol. I, 53.
 31. vid. Schol. Sufficit
 enere, in certaminibus
 duentu Argonautarum in
 senno ab Hypsipyle habitis
 rodiisse ad cursus (et qui-
 em ὀπίστρου vt v. 34 patet)

certamen Erginum iam aeta-
 te prouectum. Exceptus
 risu feminarum, mox victor
 ad praemium ab Hypsipyle
 repetendum accedens *Ecce*
me, ait, *pedum velocitate*
satis valentem; nec minus
manuum virtute et animo.
 Ergo et in hoc ipsa res ar-
 guebat Erginum pedum ve-
 locitate et corporis robore
 valere. Debuit autem hoc
 ex antiquiore Argonautico-
 rum scriptore notum esse.

- 35 Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλεία,
 Μετὰ στέφανον ἰῶν
 Οὗτος ἐγὼ ταχυτάτι
 Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
 Φύονται δὲ καὶ νέοις
- 40 Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
 Θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἀλικίας
 Ἐοικότα χρόνον.

35. Ὑψιπυλεία Bodl. C. quasi esset casus quintus, ὃ τ. 37. ταχυτάτι Bodl. γ. Antea interpungebatur: ἐγὼ ταχυτάτι χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον Bodl. C. Aug. 40. ἐν ἀνδράσιν Bodl. C. Aug. 41. Ὡμὰ, παρὰ τε τὸν ἀ. legisse videtur Metricus, monente Pauw. πὰρ Aug.

39. Volunt Psaunidem aliena. Immo vero est hoc epiphonema poetae. Fieri interdum potest, ut aliquis mature canus sit, iuuenilis tamen vigore et robore utatur. Olymp. V, 51. Omnia sunt

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος ε΄.

Τ Ω Ι Α Υ Τ Ω Ι Ψ Α Υ Μ Ι Δ Ι

Ἀπὴνη.

Argumentum.

Poeta vrbi Camarinae gratulatur ciuem victorem, intexta eius laude – 38. tum facit bona nota.

Σ. α. Κ. ιθ΄.

Ἵψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ
Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν

Τῶν

In inscriptione additum in codd. τεθρίππο, ἄ. καὶ ἔλγχι. in octe. v. Not. Schol. vet. αὕτη ἢ ᾧδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν. ἐν τῶν Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου. Quae illa ἐδάφια sc. ἀντίγραφα εἰν, ignoratur. Originalia interpretatur Schmidius; sic “ἐν τοῖς ἀντιγράφοις” esset legendum. Sed ad haec prouocare vix potuit grammaticus. Pauwii emendatio vix memoratu digna ἐν τοῖς ἐλαττοῖς, in paucissimis. Probabile mihi sit, τὰ ἐδάφια esse vulgaria, quae in bibliothecis habentur. Apud Eustathi. p. 960, 21. τὸ κοινὸς λεγόμενον σχεδιάριον, ὁ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἐδάφιον Videtur vox senioris vsus fuisse. Quicquid est, saltem liquet hoc, abfuisse olim

Victoria fuit parta cursu
nularum currui iunctarum,
patet ex v. 6 δῶρα ἀπὴνης.
adscitus ille fuerat Olym-
piis Ol. LXX. v. Paus. V, 9.

Male grammaticus inscri-
psit pro sola ἀπὴνη tria ex
v. 15. Spectat Ode ad aliam
Olympiadem quam superior.

Τῶν Οὐλυμπία,
Ὀκεανοῦ θύγατες,

5 Καρδία γελανεῖ
Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ
Ψαύμιός τε δῶρα

Ἄος, τὰν σὰν πόλιν αὖξων,

Καμαρίνα, λαοτρόφον,

10 Βωμοὺς ἔξ διδύ-

μους ἐγέραρεν ἑορ-

ταῖς θεῶν μεγίσταις,

Ἵπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-

πταμέροις

olim a nonnullis exemplaribus hoc Carmen. Porro Aldina cum Aug. aliter ac vulgg. inde a Romana carmen distinxerat; pro-
vua enim Strophe, Antistrophe et Epodo ternas habet; scilicet
Strophe v. 1-7. Antistrophe 8-14. Epodos 15-19. et sic in An-
tistrophe et Epodo. Omnino ea, quae in vulgg. Epodos est,
vix recte ita appellari potest, cum sit Strophae et Antistrophae
par, quod insolens plane est, vt Pauw quoque monuit, quem
vide in Notis p. 32. qui tres Strophas faciendas esse censet; id
quod ipse faciendum esse censui. 3. τῶν Ὀλυμπία Ald. 7. ψαύ-
μιος et hic Ald. tres Palat. et Bodl. a. cum Aug. Gott. recte: nam
sic Dorice. At ψαύμιδος est vulgaris forma. 9. καμαρίναν Ald.
cum Pal. C. et Gott. et mox 11. γέραρεν.

5. *Camarina* λιμνη tan-
quam vna e Nymphis Ocea-
nidibus exhibetur. Alluit
urbem *Hipparis*, inf. 27. qui
etiam in numis occurrit, iu-
venili specie, capite cornu
instructo. v. nunc Eckhel
V. C. Doctr. Num. T. I,
p. 199. De urbis origini-
bus v. Diodor. XI, 76.

11. ἑορταῖς. Suppleo et
accipio ἐν ἑορταῖς θεῶν μεγί-
σταις pro singulari in sol-

*lenni Olympico, inter sacri-
ficia et certamina, quae ha-
bentur per quinque dies, a
die XI - XVI, curru, mulis
et celete.* Nec haec de Psau-
mide, sed vniverse erant
accipienda. ἐγέραρεν autem
tanquam victor, sacro facto
in sex aris XII. deorum, cum
in singulis essent duo σύμ-
βωμοι, v. c. Iupiter et Ne-
ptunus: v. Pausan. V, 14. et
Schol. ad h. l.

πταμέροις ἀμίλλαις,

- 5 Ἴπποις, ἡμίονοις τε, μοναμπυκί-
α τε. τὴν δὲ κῦδος
Ἀβρὸν νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ
Ὀν πατέρ' Ἀκρων' ἐκάρυξε, καὶ
Τὰν νέοικον ἔδραν.

Σ. β'. Κ. ιθ'.

- 10 Ἴκων δ' Οἰνομάου καὶ
Πέλοπος παρ' εὐηράτων
Σταθμῶν, ὦ πολί-
δοχε Παλλὰς, αἰεί-
δει μὲν ἄλσος ἀγνὸν
15 Τὸ τεὸν, ποταμόν τε Ὀλλανον, ἐγ-
χωρίαν τε λίμναν,
Καὶ σεμνοὺς ὄχετοὺς, Ἴπ-

παρις

τοὺ δὲ Bodl. β γ. sed alterum in margine. 17. νικάσαι Ald.
te, nisi f. νικάσαις. Vulgo νικήσαις. 20. Ἴκων reposui metri
ssa, pro ἱκῶν ἑλθῶν Pal. A. B. tres Bodlej. Aug. et Rom. cum
ibach. in margine. 21. εὐηρατῶν Bodl. β. γ. vitio librarii.
5. ὄανιν et ὄανιν in Schol. legitur. ὄανον sine ἐν Gott. Ed.
Brub. in marg. alias ὄανος (voluit ὄανις) καὶ ὄανις.

20-38. Camarina a Syra-
anis bis vastata restituta
Ol. LXXIX. Psanmidis
zna videtur in noua vrbe
truenda fuisse opera;
idem ei nouum splen-
em parauit victoria
mpica obtinenda. Re-
ur ca ad Ol. LXXXII.
eqq. vereor ne imponi
is patiamur a gramma-
, quasi in fluuio Hip-
pari ratibus aduecta fuerint
ligna ad vrbe[m] extruen-
dam. Ne sic quidem flu-
uius dici potest πολλῶν θα-
λάμους. Verum Psanmis
ille est, qui suis opibus
adiuuit colonos nouas do-
mos sibi exstructuros. Il-
lustrat victor suam vrbe[m],
adeoque et lucum Palladis,
et Oanum et Lacum, καὶ
σεμνοὺς ὄχετοὺς (alueum,
πον,

παρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν,
 Κολλᾶ τε σταδί-
 30 ων θαλάμων ταχέως
 Ὑψίγειον ἄλσος,
 Ἄπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς Φάος
 Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
 Αἰεὶ δ', ἀμφ' ἀρεταῖσι, πόνος δαπά-
 35 να τε μάραται πρὸς
 Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
 Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
 ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Σ. γ'

32. δπ' Pal. C. et Aug. Vterque a pr. m. Idem cum Gott. Ald. ἀμαχανίας propius ad Dorismum. 34. Erat ζει. Verum
 λειδ legendum cum Pauw propter versum antitheticum sup. 10
 Et sic Aug. tum Ed. Rom. Crat. et rel. Versum 34. 35. respicit
 Themist. Orat. VIII. pr. et Or. XXI. p. 246. A. B. ed. Harp
 35. πρὸς ἔργον. 36. κινδύνῳ Bodl. β γ. 36. κεκαλυμμένον Schol. legi
 κεκλασμένον Schol. ad Isthm. IV, 52. 37. Nondum mihi per
 suadere possum, tam turpem hiatum a Pindaro venisse εὖ δὲ ἔχον-
 τες. ε. δὲ γ' ἔχοντες. Pro σοφοὶ καὶ Jacobs animaduers. p. 188.
 conj. σοφισταί.

non, canalem) Ἰππαρις οἷσιν
 ἄρδει στρατὸν, (populum pro
 urbe). Nunc ad Psaunidem
 spectant reliqua: κολλᾶ τε
 (κόλλα, pro ἐκόλλα, praestaret,
 et δὲ, ad αἰεῖ μὲν) ταχέως ἄλ-
 σος (h. πλῆθος) ὑψίγειον θαλά-
 μων σταδίων· magnum aedi-
 ficiorum numerum celeriter
 educit, ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς
 Φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν, in-
 columitate, conditione lae-
 ta, populo restituta. Fecit
 ille hoc cum impensis suis

magnis: hoc in seqq. orni
 generali sententia v. 34-35
 in magnis conatibus, coeptis
 rebus, (ἀμφ' ἀρεταῖσι, sae-
 pe pro ipsis factis, v. c. Or.
 VI, 14. et inde pro certa
 mine et victoria) labor ἢ
 impensa nititur, aduersus
 fortunae aleam, h. c. sem-
 per virtute et sumtu certat
 tur ad consequendam rem
 arduam, discriminis plenam
 (propter incertos exitus et
 successus). πόνος et δαπάνη
 iungun

Σ. γ'. Κ. ιθ'.

Σωτήρ ὑψιμεφές Ζεῦ,

40 Κρόνιον τε ναίων λόφον,

Τιμῶν τ' Ἀλφεὸν

Εὐρὸν ῥέοντ' Ἰδαί-

όν τε σεμνὸν ἄντρον,

Ἰκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις

15 Ἀπύων ἐν αὐλοῖς,

Αἰτήσων πόλιν εὐα-

νορίαῖσι τάνδε κλυταῖς

Δαιδάλλειν σέ τ', Ὀ-

λυμπιόνικε, Ποσει-

50 δαιρίοισιν ἵπποις

Ἐπιτερπόμενον, Φέρειν γῆρας εὐ-

θυμον, ἐς τελευτὰν

Υἱῶν,

ῥέοντ' reposui ex Ald. et Gott. probante Panw. pro ῥέοντα;
 ima in Ἰδαίην longa est, et spondeus pro dactylo requiritur.

ἵππων MS. Bodl. et C. Aug. 47. τήγε Bodl. α. 48. deb.

δαιδάλλειν et 51. φέρειν. 49. Ποσειδωνίοισιν Pal. A. B. Bodl.

MS. et C. 52. τελευτήν Bodl. γ.

nguntur in his, vt inf.

hm. I, 58. 59. VI, 14. 15.

όνον respicit ὁ κίνδυνος, vt

itim VI, 14 ἀρξται ἀκίνδυ-

sunt res gestae ἀνευ πό-

1. ἀπονοι. — 37. Εὐ δὲ

οντες, at qui laelo suc-

tu vtuntur, (εὐ πράξαντες,

υχοῦντες) habentur viri

udentes etiam a ciuibus

5, h. e. laudes ferunt.

14. Λυδοῖς ἐν αὐλοῖς. Me-

rantur quoque Ol. XIV,

Nem. IV, 73. VIII, 25.

Nec tamen dicam, proprie

ne sint accipienda an tan-

tum pro epitheto ornante.

48 - 53. Iunctura verbo-

rum: καὶ (αἰτήσων τὸν Δία,

ὥστε) γῆρας εὐθυμον Φέρειν

σε, Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικε, ἐπι-

τερπόμενον Π. ἵπποις, ἐς τε-

λευτὰν υἱῶν παρισκαμένων etc.

Te, Iupiter, vt rogem, —

et vt te, o Psaumi, senectus

tranquilla deducat (tibi con-

tingat). Interpunxi nunc

post εὐθυμον. Grauior sen-

tentia

Υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγι-
εντα δ' εἴ τις ὄλβον

55 Ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν προστιθεῖς, μὴ ματεύ-
ση θεὸς γενέσθαι.

55. *Ἐαρκῶν* tres Pal. Bodl. MS. et *α.* "Ἄρδει: licet ceniicere ἀλδῶν
auget. Sed v. Not.

tentia est υἱῶν παρισταμένων
ἐς τελευταίαν, ut superstites
sint liberi parentibus: quae
votorum summa est.

v. 54 ad f. nondum satis
expedita habeo: quia ἄρδειν
ὄλβον et ὄλβον ὑγιεντα dicta
sunt nouè, et quidem tropi-
ce et ambigue. Age sim-
plicissima ratione vtamur.
Sententiarum nexus est hic:
si quis magnas opes, quibus
ad res praeclaras gerendas
vtitur, et optatum successum
habet, (fere vt v. 34 sq.) is
summam felicitatem est ade-
ptus. ἄρδειν est ποτίζειν,
rigare; plantae quae rigan-
tur, *aliuntur*, vt crescant, vt
perennent; vnde et ἄρδειν
pro αὐξειν: cf. Intpp. ad Eu-
rip. Suppl. 207. (vbi νηδὺν
intellige Telluris). αὐξειν
est voc. quo poetae saepe
ad ornatum vtuntur pro
tenuiore ἔχειν, φέρειν, sed
cum notione magnitudinis
et amplitudinis adiuncta: vt
Latini poetae *alere*, *fouere*
pro habere. Isthm. VII, 42
μέγιστον κλέος αὐξων pro
ἔχων. Igitur verba reddo:

*si quis alit, fouet, diuitias
ita, vt ex opibus suis im-
pensas faciat, sustineat,*
(vt v. 34. 35. nam ἐξαρκεῖν
κτεάτεσσι, διὰ κτεάτων. Nem.
I, 47. est φίλοις ἐξαρκεῖν, et
ἐπαρκεῖν simpl. pro παρέχειν.
Nem. VI, 103.) *et gloriam
consequatur: nae is sum-
ma quaeque assequutus est.*
Sententia est Isthm. V, 16.
vbi pro hoc est σύν ὄλβω.
ὄλβον ὑγιεντα ex linguae
ratione non aliter dici posse
arbitror quam *fortunas in-
tegras, stabiles, rectas, sc.*
quia sunt bene partae, οὐ
νοσοῦντα. ὑγίεις est τέλειος,
qualis est ὄλβος Φυτευθεῖς
σύν θεῷ, adeoque προαμονώ-
τερος ἀνθρώποις N. VIII, 27.8.
Nouissima: μὴ ματεύσῃ θεὸς
γενέσθαι, Pindarico more de
eo, qui summam felicitatem
assequutus est. Simile est
iis, quae ad Ol. III, 75 sq.
notata sunt. Ornauit idem
hoc P. X, 42 sqq. Isthm. V,
17 sq. cf. P. I, 191 sq. Du-
ctum ex h. l. ap. Isocr. Epp.
III. f. οὐ γὰρ σοι λοιπὸν ἐστίν,
ἢ θεὸν γενέσθαι.

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος 5'.

ΑΓΗΣΙΑ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ

Ἀπύνη.

Argumentum.

Agesias genus ducebat ab Iamo Apollinis filio ex Euadne, Aepyti Arcadis filia, vate nobilissimo, a quo Iamidae dicti; adeoque et ipse vates et sacrificus ad aram Iouis Olympiae,*) (v. 7 et 118) et idem vir fortis. 1-17. Poeta eum laudat Adrasti dicto de Amphiarao; - 36. inde redit ad laudes auctoris stirpis, Iami, et fabulam de eius natalibus, nutritione et accepta a parente Apolline vaticinandi arte narrat, et Iamidas celebrat. - 128. Maternum genus victor ducebat ex Arcadia, cognatum cum Thebanis, itaque hoc quoque laudat. - 143. Transit inde ad laudes victoris et bona vota sic, vt Aeneae, chori magistro, praecipiat.

*) Nam ex ea familia abierant in alias terras nonnulli, vt Spartam ap. Pausan. III, 13. p. 237. alii Syracusas: qui tamen ius suum Olympiae sacrificandi retinuisse videntur. Nobilem Iamidarum familiam in Elide aruspicina fuisse, docet quoque Cicero de Div. I, 41. et Pausan. VI, 2. p. 455. qui ad Pindari ἔργον prouocat.

Σ. α. Κ. ια΄.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐ-
 τειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
 Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
 Πάξομεν. ἀρχομένους δ' ἔργου, πρόσωπον
 5 Χρῆ θέμεν τηλαυγές. εἰ
 Δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
 Βῶμῳ τε μαντείῳ ταμίᾳς Διὸς ἐν

Πίσᾳ,

1. εὐτυχεῖ vitiose Ald. et MSS. Pal. B. εὐτοιχεῖ Bodl. MS.
 1. εὐτυ- 2. χεῖ Bodl. β. γ. Aug. 4. ἀρχομένους omnes edd. et
 scripti, etiam Aug. Gott. At ἀρχομένους Schmidius reposuit ex
 Luciani Hippiā c. 7. et recte, tanquam elegantius et carminis,
 inter cetera praeclari, dignitati conuenientius. Verborum or-
 dinem et interpunctionem Pauw sic facere volebat: χρυσέας —
 κίονας ὡς, ὅτε θαητὸν μέγαρον, πάξομεν vt sit ὡς πάξομεν, ὅτε β. μ. sic
 ἀρχομένους δὲ est pro αὐτῶ καὶ. nec vidit vir doctus, ita vim lyri-
 cam splendidi exordii infringi, dum illud ad vulgarem verbo-
 rum ordinem reuocat. Immo vero: πάξομεν ὑποστάσαντες κίονας
 προθύρῳ, ὡς ὅτε μέγαρον (πηγνύομεν) θαητὸν. Comparandum erat vel
 Carminis primi exordium. 5. χρῆ θέσαι Themist. Or. IX. sci-
 licet memoriter laudans. Iungebat Mingarell. εἰ δ' εἴη μὲν (δ)
 Ὀλυμπιονίκας β. μ. ταμίᾳς. 7. βῶμῳ τε μαντείῳ Rom. et Crat. dorice,
 ita vulgaris verborum structura esset.

1 - 13. Ordo sententiarum
 obscuratur per particulas,
 quarum vsus in Pindaro pa-
 rum seuerē, vt solet in an-
 tiquioribus, est constitutus.
 Nam δὲ est pro καὶ, pro γάρ,
 pro οὖν. Ex vulgari ratione
 erat: Carminis praestantio-
 ris exordium facere par est
 splendidum, tanquam aedi-
 bus magnificis vestibulum

columnis ornatum. Nunc
comparans et comparatum
 commiscet poetarum more.
 Pro πῆξω πρόθυρον θαλάμου
 ὑποσήσαν κίονας, dixit: ὑπο-
 στάσαντες προθύρῳ κίονας
 πάξομεν, ὡς ὅτε sc. πάξομεν
 μέγαρον θαητὸν. Mox ἀρ-
 χομένους δὲ est pro γάρ.
 tum ei δὲ pro, cum vero.

Πίσσα, συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρα-
 κουσᾶν' τίνα κεν Φύγοι ὕμνον
 10 Κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις ἀφ' Ἰόνων
 Ἄστῶν ἐν ἡμερταῖς ἀοιδαῖς;

A. α. K. ια.

Ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδί-
 λῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
 Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
 15 Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις,
 Τίμιαι. πολλοὶ δὲ μέ-

μνανται,

8. Πίσσα Bodl. β. γ. συνοικιστήρ bene reuocauit ex Aldina Schmid. accedentibus Palatt. tribus. Romana cum ceteris vulgg. et binis Bodlej. συνοικιστής, quae vulgaris forma est. 9. -κουσᾶν et φύγη Gott. 10. κεῖνος Rom. ἐπικύρσαις maualt dorismus, monente Pauwio. 15. ἐν ναυσὶ κοίλαις. Monebat Mingarell. "talìa epitheta (per se ótiosa et mere ornantia) rariùs apud Pindarum occurrere, quam apud Homerum." Nec mirum, cum lyrico sit breuitati studendum.

8. συνοικιστήρ, non ipse, sed, habuit maiores, qui Syracensis condendis adfuerunt, συνοικίζοντες. Adscripsit Mingarell. οἰκιστήρας pro ἐνοικοῦντας ap. Aeschyl. VII. in Theb. 19.)

9. Συρακουσᾶν' τίνα κεν φύγοι ὕμνον κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις, pro τίνα ὕμνω μὴ ἐπικύρσαις; quem hymnum se non consequatur, οὐχὶ κεντὸς ἂν ὕμνου ἐπιτύχοι; ἀοιδαῖς ἄστῶν ἀφ' Ἰόνων, h. ἰδιώτατος ὑπ' ἄστῶν, a ciuis inuidia vacuis. Pergit 13: *Iam talis hymnus*

conuenit tibi, victor. Ἴστω ἔχων πόδα ἐν τούτῳ πεδίλῳ' ita ut hic calceus tibi conueniat: non debuit indignum carmine esse ex istius aetatis sensu. Etiam decorum ac dearum πέδιλα diligenter memorant poetae. Addit epitheton *pedi δαιμόνιον* pro ἀνδρός δαιμόνιου.

14. Quod si tu non sine impensa et discrimine (quandoquidem spe excidere poteris) victoriam obtinuisti: hoc ipsum nunc facit gloriosam victoriam. conf. V, 34-36.

μνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῆ.
 Ἄγησία, τὴν δ' αἶνος ἔτοιμος, ὃν ἐν
 Δίκα ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰ-
 20 κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραιον
 Φθέγγατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτὸν τέ νιν
 Καὶ Φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

E. á. K. id.

Ἐπτά δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
 σθέντων, Ταλαιονίδας

Εἶπεν

17. μένεται MS. Bodl. 18. Mingarellus scribebat Ἄγησία vt
 pro ἠγησίας dictum esset Dorice Ἀγησίας. Erit tamen vel sic
 adspiratio tollenda. Habemus quoque in Pindaro Ἀγησίχορος P. I, 6.
 Ἀγησίδαμος Ol. X. et Ἀγησίμαχος N. VI, 56. 19. γλώσσας vt alibi
 pro vulg. γλώσσης repono. οἰκλείδαν per diaeresin omnes scripti
 Palatt. et Bodl. etiam ed. Brubach. et Steph. sed aduersus metri-
 cam legem. 20. Ἀμφιάραιον Palatini, et Bodl. MS. et C. Aug.
 Gott. a pr. m. et edd. Rom. et Brub. Ionismum recte aliae de-
 seruerunt. 24. Ad hunc versum in Rom. et Brub. edd. appi-
 ctum τδ'χ'. Haud dubie Grammatici notare voluerunt insolentiam
 formae πυρᾶν τελεσθέντων pro τελεσθειῶν' etsi nec in Atticis,
 nec inter Dores exempla desint passim a viris doctis notata. Mi-
 nor sane Pauwium contra contendere et pronuntiare, sine dubio
 rescribendum esse τελεσθειῶν. Manifestum est Pindarum, si qui-
 dem verba sic iunxit, τελεσθέντων non ad rationem grammaticam,
 sed ad sensum attemperasse. Nam πυρᾶν nullorum sunt quam
 mortuorum, ad hoc genus retulit. cf. Schol. Nicand. Ther. 529.

vbi

18. Ἄγησία, τὴν δ'. Idem
 color P. VIII, 54 sq. et al. —
 ἀπὸ γλώσσας, vt iterum P. III,
 2. Seqq. ex antiquo poeta.

23. Simplicissimum est,
 iungere: νεκρῶν τελεσθέντων
 ἑπτὰ πυρᾶν, consumitis ca-
 daueribus septem rogorum,

h. e. quae distributa erant
 per septem rogos, vt suum
 quaeque turma haberet ro-
 gum. — ἐν Θήβαισι ad τε-
 λεσθέντων, in agro Theba-
 νο, impetrata a Thebanis,
 Thesei interuentu, sepe-
 liendi venia.

25. Εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος
 Ποθέω στρατιᾶς
 Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφοτέρων,
 Μάντιν τ' ἀγαθόν,
 Καὶ δουρὶ μάργασθαι. τὸ καὶ
 30 Ἄνδρὶ κώμου δεσπότη
 Νῦν πάρεστι Συρακοσίῳ.
 Οὐ φιλόνεικος ἔων,
 Οὔτ' ὢν δύσερὶς τις ἄγαν,
 Καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσας,
 35 Τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρή-
 σω. μελίφθογοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Σ. β.

ubi κατὰ ψυχθέντες ἀκάνθης. Similis caussa eius, quam vocant enal-
 lagen, etiam aliis exemplis subest. At nec indigemus ea h. l.
 v. Not. ταλαινώδης Aug. vitiose. 25. ἐν Θήβαις γε Pal. C. 31.
 εἶπεν πάρεστι editum primum a Calliergo. Aldus πάρεστι Σ. cum
 Pal. C. et Bodl. aliquot et Gott.; quod mutasse videtur Gram-
 maticus, qui metro metuebat. πάρεστι durum pronuntiat Pauw;
 pse emendat: Νῦν παρ τὸ Σ. h. e. πάρεστι κατὰ τί. quodammodo.
 si tamen mutare volebat, erat propius ad manus Νῦν ἐστι, quod
 Colenne, cuius glossa fuit πάρεστι, in contextum illata. Συρα-
 κοσίῳ Aug. et Aldus cum sequent. edd. quod recte correxit
 Stephanus, ad metri normam, adstipulante Gotting. 32. 33.
 iuerso ordine Ald. οὔτε δύσερὶς (vitiose) ἴδων οὔτ' ὢν φιλόνεικος ἄγαν.
 et Pal. C. et Gott. et οὐ δύσερὶς τις ἴδων οὔτ' ὢν φ. a. Bodl. C. et
 γ. et Aug. a m. sec. Vtraque ratio ferri potest. Quod nunc
 legitur, Calliergus primus excudit, firmatum a binis Palat. nisi
 quod ὢν habent, alter saltem a manu secunda. οὔτε φιλόνεικος
 Scholiastae socordia dedit. 36. ἐπιτρέψοντι

Bodl. β. γ.

32. *Etsi alioqui non fa- iurato, laudabo, eodem en-
 le contendo cum repugnan- comio impertiam, Musis
 bus, hunc tamen, etiam suffragantibus.*

Σ. β. Κ. ια'.

ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤ-
 δη μοι σθένος ἡμιόνων,
 Ἄι τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
 40 Βάσομεν ὄκχον, ἱκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
 Καὶ γένος κείναι γὰρ ἐξ
 Ἄλλαν, ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
 Ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμ-
 πία ἐπεὶ δέξαντο. χρὴ τοίνυν πύλας
 45 Ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς.

Πρὸς

37. Ἄλλ' ὦ φίντις Schol. puto, explicatiue. Idem φίντις, pro φίλτις, pro φίλτατε accipit, vt animum suum alloquatur; per se non male. Praestat pro nomine aurigae habere. Sic quoque Valken. praef. ad Phalar. Epist. p. κχιιι. Lenney Etymol. p. 1064. Fuit quoque φιντίας. v. Opusc. T. II. p. 250. 39. ὦ τάχος Ald. nec debebat deseri a Calliervo, et reponi ἤ. Etiam Gott. αἰ. Potest autem iungi et cum antec. et cum seqq. 40. βάσομεν Schmidius emendauit, metro postulante; sicque iam ediderat Aldus. vulgo: βάσωμεν, a βᾶω transitine; vt Isthm. I, 55. ὄφρα βάσομεν ἱκωμαί τε. aequiparato futuro et aoristo subiunctiui, vt apud Homerum fit. 42. ἄλλαν Pal. C. et Gott. quod et ipsum doricum. ἄλλων Pal. B. a pr. m. et Bodl. γ. 45. ὕμνον Ald. ἀναπιτνάμεν Bodl. C. ἀναπιτνάμεν Aug. a m. sec. cum gl. ἀναπετανύειν. ἀνοιγνύσαι.

37. ὦ Φίντις. Parat sibi *rent; nam eadem via Pitaviam ad episodium de Iamo. nam, quae vicina vrbs est ad Eurotam, peruenitur, in qua Iamus, stirpis auctor, natus est. Hic est fundus lusus ingeniosi, lusus tamen; si recte iudico. Similis locus est Pyth. IV, pr. Interposita sunt v. 44. 45. χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς propter id ipsum*

Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον,
Δεῖ σάμερόν γ' ἔλθειν ἐν ᾠρᾷ.

A. β'. K. ια'.

"Α τοι Ποσειδάωνι μι-
χθεῖσα Κρονίῳ, λέγεται

50 Παῖδ' ἰοβόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.

Κρύψε δὲ παρθενίαν ᾠδίνα κόλποις.

Κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμ-

ποισ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν

"Ἡρώϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα

55 Βρέφος γ', ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἀνασσε Φαι-

σάνα, λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν.

"Ἐνθα τραφεῖσ', ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκεί-

ας πρῶτον ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

E. β'.

47. δὲ Ald. idem γ' omittit, cum trinis Palat. et Schol. add. Gott.
48. ποσειδάωνι ed. Rom. cum seqq. quod emendauit Schmidius ex
Ald. et Pal. A. B. 50. ἰοβόστρυχον Schmid. metro poscente re-
cepit ex Brub. ed. cui praeiuit Rom. Gott et Aldus: ἰοπλόκαμον
ex glossa, quam Cratander et reliqui retinere. 51. κρύψε δὲ
reposituit idem Schmidius ex Palat. B. C. add. Aug. Vulgg. κρύψαι
ἐν π. Aug. vel παρθενία. habet hoc e Schol. rec. in quibus gram-
maticus: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, κάλλιον "παρθενία" γράφειν, pro ἐν τῇ παρθενία,
ἐν τῇ δοκεῖν, παρθένος ἔτι εἶναι. quam ieiune! Idem praestare hoc
pro ait, si παρθενία legeris (pro ἡ παρθένοσ.) hoc enim et magis
perspicuum esse, et magis sic sibi constare syntaxin. Non
gitur sensit, quanto magis lyricum sit παρθενίαν ᾠδίνα pro ᾠδίνα
ἢν παρθένοσ. 52. κυρίῳ recte defendit Schmidius aduersus auda-
ciam nonnullorum qui refingebant καιρίῳ. 55. γ' omissum in
Ald. tribus Pal. binis Bodl. et Gott. 56. ἔλαχεν τ' Gott.

usum (quod στεφάνουσ ἐν rice: Carminis argumentum
λυμπία δέξυτο) laudis nunc esto Pitana, (Eurotae
ditus debetur ipsis in car- f. quae e Neptuno Euadnen
mine. Πρὸς Πιτάναν δὲ, ly- concepit, Iami matrem.)

E. β'. K. ιδ'.

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ

60 Κλέπτουσα Θεοῦ γόνον.

Ἄλλ' ὁ μὲν Πυθῶναδ', ἐν θυμῷ πῖσας

Χόλον οὐ Φατὸν ὀ-

ξεία μελέτα, ὄχετ' ἰῶν

Μαντευσόμενος

65 Ταύτας περ ἀτλάτου πάσας.

Ἄ δὲ Φοινικόχροον

Ζώναν καταθηκαμένα,

Κάλπιδά τ' ἀργυρέαν,

Λόχμας ὑπὸ κυανέας

70 Τίκτε Θεόφρονα κοῦρον.

Τᾶ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραῦμη-

τίν τ' Ἐλευθῶ συμπαρέστασέν τε Μοίρας.

Σ. γ'. K. ια'.

Ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχμων ὑπ' ὠ-

δίνος τ' ἐρατᾶς Ἴαμος

Ἐς

61. πυθῶν' ἐν Gott. 65. πέρ' erat: quod volunt esse pro περ — non placet Pauwio, et reponit ille περ, vt tribrachys sit pro iambo. Sed praestat scribere ταύτας περ, quidem, et subintelligere ἔνεκα. ἀτλάτου Bodl. β. γ. 66. ἡ δὲ Bodl. γ. 71. τῆ μὲν Bodl. β. γ. 71. πραῦμητίν 72. τ' εἰλείθειαν, παρέστ. Ald. cum Palat. C. et Gott. vitiose et ex glossa. Emendatum in Rom. τς ante μοίρας abest ab Aug. 73. ἦλθε ante Schmidium, qui metro iubente praetulit ex Pal. A. B. ἦλθεν δ'. et sic Pauw scribere iubet.

Idem emendat ἀπὸ σπλάγχμων. v. Not. 74. ἐρατᾶς v. Not. an δ' ἐρατᾶς fuit? ἐρατὸν γ' Matthaei, vt ref. ad φάος.

60. Iungenda sunt οὐκ νοῦσα ἐκ Θεοῦ. Respondent ἔλαθεν Αἴπυτον κλέπτουσα, sibi ὁ μὲν 61, et ἄ δὲ 66. κρύπτουσα, h. e. ἔχουσα, ge- 73 - 76. Non satisfacio stans fetum utero. ἐγνυμο- mihi in seqq. Non placet in

5 Ἐς Φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
 Λεῖπε χαμαὶ· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
 Δαιμόνων βουλαῖσιν ἐ-

θρέψαντο δράκοντες, ἀμεμφεῖ

Ἰῶ μελισσᾶν, καδόμενοι. βασιλεὺς

10 Δ' ἐπεὶ πετραέσσας ἐλαύνων ἴκετ' ἐκ

Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ

Εἴρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι

Φοίβου γὰρ αὐτὸν Φᾶ γεγάκειν

A. γ'. K. ιά.

Πατρὸς· πέρι θνατῶν δ' ἔσε-

5 σθαι μάντιν ἐπιχθονίοις

"Ἐξοχον. οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.

"Ὡς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκούσαι,

Οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο, πεμ-

πταῖον

καδόμενοι, ex Ald. Eam male deseruit Rom. cum seqq. edd. quae
 sent καδόμεναι. 83. γεγάκειν. Ergo γεγάκειν et γεγάκειν ex γέγηκα.

Fuit, censeo, γεγάκειν Dorice. 86. ἐκλείψειν 87. γενεάν

Bodl. C.

lyrico repetitum ὑπὸ et
 nec tamen ἀπὸ accom-
 datum satis. Forte glos-
 nati cessit ἄρα, et fuit:
 τὸν δ' ἄρα σπλάγγων ὑπ'
 ἰός τ'. Nam ὑπὸ σπλάγγ-
 ὶων tenendum est; etiam
 Nem. I, 53 de Hercule:
 ὑπὸ σπλάγγων ὑπὸ ματέρος
 ἵνα θνητῶν ἐς αἴγλαν —
 να Φεύγων — μόλεν. vi-
 ur ὑπὸ esse pro ὑπέκ.
 τὸ ὠδῖνος ἐρατᾶς! quale

hoc epitheton! Esset potius
 ἐρατῶς Ἰαμος. An dicendum
 est, ὠδῖνα h. l. esse pro *ute-
 ro, ventre*, dictum. Vt P.
 IV, 175 γαστήρ πολιά est?
 Aut ὠδῖνα ἐρατᾶν dixit ab
 effectu? γλυκεῖαν? *partum
 iucundum*? Forte interpun-
 gas: ἦλθεν — ἐς Φάος. αὐτί-
 κα τὸν μὲν κνιζομένα λεῖπε
 χαμαί. erit λυπούμενη, *do-
 lens*; expectabam puerum
 κνυζόμενον, *vagientem*. αὐ-
 τίκα

πταῖον γεγεναμένον. ἀλλ' ἐγ-
 90 κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατία τ' ἐν ἀπει-
 ράτῳ, Ἴων Ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις.
 Ἄκτισι βεβρεγμένος ἄβρον
 Σῶμα τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖ-
 σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτῃς

E. γ'. K. ιδ'.

95 Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Τερπνᾶς δ' ἐπεὶ
 • Χρυσοστεφάνοιο λάβεν
 Καρπὸν ἤβας, Ἄλφεῳ μέσσω καταβάς,
 Ἐκάλεσσε Ποσει-
 δᾶν' εὐρυβίαν ὄν πρόγονον, Καί

90. ἐγκρύπτετο Pal. C. et Gott. metro reclamante. Porro βατία τ' ἐν ἀπειράτῳ ediderat Aldus. Sic et Gott. Sed est ἀπέραντος, ἀπέραντος, vox in tragicis obuia, et ἀπείρατος, ἀπέρας vel πείρας. PRO syllaba γα breuis requiritur. Leg. ἀπειρίτω, vt ap. Homer. πόντος ἀπείριτος. Heinrichs Obs. p. 9. conj. ἀκράτω. Alterum βατία agnoscit Eustath. p. 351. extr. 92. ἀκτίσι. Pauw emendat. ἄκραισι. Hoc est: χαλκῆ ἀντὶ χρυσῶν. Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in roris guttis sole aduerso rubescentibus et splendentibus. hac imagine adiuncta δρόσους, quibus humectatur puellus, βρέχεται, praeclare ἀκτίνας dixit ξανθὰς καὶ παμπορφύρους. 95. Primo Lyricus λάβεν, non λάβεν solet dicere. Tum ἤβας habet duplex epitheton, καρπὸν nullum. An fuit τερπνὸν δ' ἔ. ὄνυμ' Pal. B. 97. Ἄλφεῳ μέσσω καταβάς pro εἰς Ἄλφειδν in medium Alpheim ingressus. Vt alias ii, qui Neptuno preces faciunt, ex littore in maris vada procedunt. cf. Ol. I, 114 sq. Scholiastes tamen dubitationem de lectione huius loci facit: ἐπειδὴ - τότε δὴ, inquit, παραγενόμενος εἰς Ἐπίδαυρον ἠύξατο· ἐν μέσῳ γὰρ Ἠλίδος καὶ Ἀρκαδίας ἢ Ἐπίδαυρος etc. In haec quomodo ille incidit, si nostram lectionem habuit, equidem non assequor. 99. Ποσειδᾶν' Ald. et Pal. C. Dorice, pro quo vulgatum obtinebat ποσειδῶν'.

τίνα video bene etiam superioribus adstantibus 71. 72. facilem partum expectes.

ο Καὶ τοξοφόρον
 Δάλου θεομήτας σκοπὸν,
 Αἰτέων λαοτρόφον
 Τιμάν τιν' ἑᾶ κεφαλαῖ,
 Νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀν-
 5 τεφθέγγεατο δ' ἀρτιεπῆς
 Πατρία ἕσσα, μετάλλα-
 σέν τέ μιν Ὀρσο, τέκνον, δεῦρο πάγ-
 κοινον ἐς χώραν ἴμεν, Φάμας ὄπισθεν.

Σ. δ'.

θεομήτας Rom et hinc aliae. Dorismum ex Aldina renoca-
 Schmidius. σκοπὸν Bodl. C. 102. λαοτρόφον Ald. actiue,
 alit fouet, ditat, ciues suos. Magis decorum regibus,
 am quod aluntur ipsi. At Romana et reliquae, etiam Schmi-
 s λαίτροφον, vt passim exponatur. In Schol. vtrumque occur-
 Equidem prius praeferam. 104. νυκτὸς ὑπ' αἰθριος Ald. —
 i. Cum μεταλλῶν sit exquirere, inuestigare, Pauw opinatur
 ibendum esse: "μετὰ πλάσεν τέ μιν. vt sit μετά μιν πλάσεν ad eum
 essit: πλάω, πλάω, πλάζω" Saltem hoc exposuissem: arcessiuit
 i ad se; est tamen vel sic, multo durius id, quam, quod vul-
 um est: μεταλλάσεν τέ μιν. Quid autem intercedere dicemus,
 i minus μεταλλῶν simpliciter poetae sit, compellare? cf. quo-
 me ad P. I, 101. 108. χώραν Pal. C. et Ald. cum Schol. rec.

107. Age, fili, sequere me, Collem Cronium, Olympiae
 i parte vox mea praece-
 , huc Olympiam, in qua
 ut aliquando magni ho-
 um conuentus; ita in-
 pretamur χώραν πάγκοι-
 , vt ad πανήγυριν refera-
 ; possis quoque laudare
 116. Nescio tamen an
 estet: in locum, quo nos
 ueniamus. Χώρα πάγ-
 oc simpl. ἢ κοινῆ, in lo-
 i communem conuenire
 m latine dixeris. Inde
 cesserunt vterque ad

imminentem, ibique Apollo
 lamum arte vaticinandi im-
 pertiuit, tum quidem arte
 augurali, mox etiam exti-
 spicina, τῇ διὰ θυμάτων μαν-
 τελα, quae tamen latius et-
 iam ad flammam, victimas
 et alia spectasse videtur. —
 Φωνῶν 112 nude positam de
 cantu auium accipere, video
 quidem quam praeceps sit;
 nec tamen res et verba aliud
 suppeditant.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Ἴκοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
 110 τραν ἀλίβατον Κρονίου
 Ἐνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
 Μαντοσύνας τόκα μὲν, Φωνὰν ἀκούειν
 Ψευδέων ἀγνωστὸν εὖ-
 τ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθῶν
 115 Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλλος Ἀλκαϊδᾶν,
 Πατρὸς θ' ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον,
 Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
 Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότε αὖ
 Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

A. δ'.

110. ἀλίβατον Rom. Brub. Steph. prima: et sic Bodl. β. γ. at Crat.
 et Steph. altera cum reliquis, etiam Schmidiana, ἀλίβατον. Ea-
 dem scripturae varietas, quae in ἡλίβατος et ἡλίβατος: quae etiam
 in Scholiis ad h. l. occurrit. cf. Hesych. sub h. v. Aeolicum
 est adspirationem tolli. 112. ἀκούειν esse debuit; pro vulg.
 ἀκούειν. 114. δὲ post εὖτ' ἂν excidit in Rom. et hinc in aliis.
 At Ald. exhibuerat, cum trinis Palat. 115. θάλλος Bodlej. γ.
 Ἀλκαϊδᾶν Pal. B. et Bodl. MS. perperam. 116. πατρὸς θ' Ald. Pal.
 C. et Gott. Tum duplex copula offendit Pauwium, qui alteram
 in γε mutandam censet. Non repugnabo; sed commode iungi
 possunt: ἑορτάν τε — τεθμόν τε. Tandem πλειστόμβροτον Palat. A. et
 Schol. 118. ἀκροτάτῳ manifeste est emendandum, vt in Rom.
 Crat. Brub. diserte expressum. Emendauerat quoque sic Gesne-
 rus in scholiis suis, et hinc Klotz. ad Tyrt. p. 44. τότε αὐτοῖ Ald.
 τότε αὐτῷ Pal. C. Gott.; duo haec vocabula Pal. B. plane omittit.
 Mirum vero τότε hic scribi, cum paullo ante v. 112. scriptum
 esset τόκα. τότε pro τότε conj. Goes. ad Aeschyl.
 Agam. p. 62.

118. Vt antea interpun- in Alti, in qua habebantur
 gebatur: ἀέθλων, Ζηνὸς ἐπ' agones. Vix tamen dubitā
 ἀκροτάτῳ βωμῷ ἐπὶ β. erat interpungendum esse: Ζη-
 iuxta. Sane ara Iouis erat νὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότε
 (γε

A. δ'. K. ιά.

ο Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἑλ-
 λανας γένος Ἰαμιδᾶν.

"Ολβος ἄμ' ἔσπετο. Τιμῶντες δ' ἀρεταῖς,
 Ἐς Φανεράν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
 Χρῆμ' ἕκαστον. Μῶμος ἐκ

5 Δ' ἄλλων κρέμαται Φθονεόντων
 Τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον
 Δρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν αἰδοῖα ποτι-
 στάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.

Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος,

ο Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες

E. δ'.

l. Haud dubie distinguendum post Ἰαμιδᾶν, vt fecimus. Sic
 i expressum est in Rom. edit. Sic quoque Pal. C. 122.
 os δ' ἄμ' idem Pal. C. Gott. et Aldina, quae cum illo codice
 m exemplum constanter sequitur. 124. μῶμος δ' ἐξ ἄλλων
 ol. Bodl. z. et Aug. 126. πρώτοις Ald. quod recte praefert
 in vulgato πρώτων. ἐπὶ δωδ. Rom. 127. γ' post δρόμον debe-
 ed. Romanae. Aldinae, codd. Palat. et Aug. excidit. 128.
 στάζει Pal. C. Gott. Ald. et hinc Brub. in marg. εὐκλεᾶ Gott.
 μορφὴν Bodl. γ. 129. κυλλάνοις MS. Bodl. ὄροις Ald. Aug.
 ὄροις Palat. omnes, duo Bodl. Gott. perperam.

l potius τόκ') αὖ χρηστή-
 θέσθαι κέλευσεν. Nam
 ιαντεῖον, τὸ ἱεὺ θυμάτων,
 in ara Iouis: vt sup. 7
 imus: cum hic ex Iami-
 Agesias sit βωμῶ μαντεῖω
 τας Διὸς ἐν Πίσσῳ. Intel-
 nda autem est Ara ma-
 a Iouis Olympii ante
 opium: vt sup. Ol. I,
 vidimus. Ea ab Her-
 dicebatur facta; vt idem
 a et lucum instituerat:
 sup. Ol. III. et inf. Ol. X, 51
 sq. eratque e cinere victima-
 rum exstructa, saltem aucta
 v. Pausan. V, 13. Videntur
 sacra in hac ara fecisse et
 Iamidias consuluisse de vi-
 ctoria certaturi: vt colligas
 ex Ol. VIII, pr.
 122. Τιμῶντες δ' ἀρεταῖς —
 puta per sententiam vniucr-
 se dici, quae de Iamidias
 erant memoranda.
 129. Noua sententia: De-
 bet

E. δ'. K. ιδ'.

Ναιετάοντες, ἐδώρησαν Θεῶν
 Κάρυκα λιταῖς θυσίαις
 Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως,
 "Ὅς ἀγῶνας ἔχει

135 Μοῖρᾶν τ' ἀέθλων, Ἀρκαδίαν
 Τ' εὐάνορα τι-
 μᾶ' κείνος, ᾧ παῖ Σωστράτου,
 Σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ,
 Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.

140 Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ
 Γλώσσα ἀκόνας λιγυρᾶς,
 "Α μ' ἐθέλοντα προσέλκει

Καλλ

131. δώρησαν Schol. et Gott. 132. Turbat Pauw, dum λη-
 non, vt P. IV, 385. pro λιτανευτικαῖς dictum esse, quod primam
 corripit, sed a λιτός, *exiguus, tenuis*, prima longa, dictum esse
 contendit, ipso metro repugnante, quod breuem postulat. Me-
 liora v. in Notis. 139. κρέννει MS. Bodl. 140. τιν' (σοι) πρὶ
 τινᾶ legisse putabant Oxonienses Schol. recent. et idem exhibet
 Steph. nisi operarum vitium est. Nec video, quam opportuna
 inde sententia exeat. 141. ἀκοῆς emendat Pauw, quod ipse
 condonabimus. Multa periclitantur Intpp. Sed v. Not. 142.
 προσέρπει Ald. cum omnibus Palat. et tribus Bodl. et Gott. Sin-
 quoque Schol. vetus, qui accipit: δόκησις ἥτις θέλοντι μοι καὶ βούλη-
 μένα προσπίπτει ἐπὶ ταῖς τῶν ἀλλῶν προαῖς, vt fere Schol.

bet Agesias victoriam Mer-
 curio a maioribus coli solito.
 Similis color Ol. III, 67 sqq.

132. λιταῖς dictum pro
 λιτανευτικαῖς: nam prima
 brevis esse debet; est enim
 versus prosodiacus. Non
 a λιτός, *tenuis, exiguus*, quod
 habet primam longam, vt e

Callimacho constat; a λιτός
 communi origine cum λιτός
 et λιστός; at λισσομαι, λισ-
 τομαι, λιτός, adeoque λιταῖς
 scil. εὐχάρι. Hinc et λιταῖς
 ἐπαροῖται, Pyth. IV, 385.

140-3. Non sine lyrici
 tumore dicta haec tropi-
 confusis. Vult dicere: εὐχάρι
 ἀλλῶν

Καλλιρόοισι πνοαῖς. ματρομά-
τωρ ἐμὰ Στυμφαλῖς, εὐανθῆς Μετώπα,
Σ. ἑ.

144. Στυμφαλῖς Pal. A. perperam, et εὐανθῆς Bodl. C.

*ne aliud quid, quod se
ortum materni generis
oris ex Arcadia comme-
audum impulerit; esse
n Thebanis communem
inem maternam ex Ar-
ia; quandoquidem The-
a qua vrbs nomen duxit,
i filia Asopi, qui Boeotiae
ius est, ex Metope La-
is filia; atqui Ladon Ar-
ae fluuius est. conf. inf.
n. IV, 36. et ibi Schol.
m. VIII, 34 sq. Hinc et
dicarunt sibi fabulas Ar-
am Bocoti, vt de Atlante
aus. IX, 20. p. 749. Iam
ebat dicere: est quod
ellat me, δοκεῖ μοι εἶναι
ἡ ἐπὶ γλώσση, videor
i habere in lingua cotem,
i in cote acuatür lingua
sonos edendos acutos,
es: ea cos (inuitamen-
) impellit me iam alias
liuem ῥοαῖς, πρὸς ῥοαῖς,
uaues sonos, ad canen-
. Vt in tropum cotis
leret, facit hoc, quod
ci dicunt γλώσσαν ἰξεῖ-
et ὀξύνεσθαι γλώσσαν,
ε. Si acuitur. lingua
iri sermone: affinxit
i vt poeta, qua acui-
ingua ad eloquendum,
trum ad secandum. Et
in pedestri diceret:*

*mentione Arcadicae originis
facta παροξύνουμαι πρὸς τὸ
λέγειν. Simili tumore seu
audacia, quam et Galenus
reprehendebat, (Locus est
in fragm. Pind. p. 88. xcvi)
dixit Pindarus Pyth. I, 166.
impedita sententia: (esto
verax, ἀλήθευς) ἀψευδεῖ δὲ
πρὸς ἄκμοι χαλκευέ γλώσ-
σαν. Hic χαλκεύειν dixit
pro ὀξύνειν, nouo tropo,
forte etiam duriore: pro-
cudere, acuerē linguam, ora-
tionem, ad dicendum verum,
non simulate. Proprie dicta,
verba, sunt ἀψευδῆ, hinc
lingua ἀψευδῆς, et cum tra-
xit ad ἄκμονα, vt esset ἀψευ-
δῆς, quo procuduntur vera,
ἀψευδῆ, ἀληθῆ. Simile est
illud Antimachi in Analect.
Brunck. T. II. p. 115. ver-
sus χαλκευτὸς ἐπ' ἄκμοσι Πιε-
ριδῶν, versus procusus; et
Horat. versus male torna-
tos (simpl. pro cusos) incudi
reddere, vt ferrum iterum
conflatum resingitur. Sim-
plicius dixit Ol. XIII, 15.
ἔχω καλὰ τε φράσαι, τόλμα
τέ μοι εὐθεῖα γλώσσαν ὀρ-
νύει λέγειν. (vbi ὀρνύειν fere
quod h. l. προσέλκειν, alias
εγείρει, vt Ol. IX, 72. Nem.
I, 16. X, 39.) τόλμα καὶ ἀμ-
φιλαφῆς δόναμις ἔσποιτο id.
Ol.*

Σ. ε. Κ. ιά.

145 Πλάξιππον ἂ Θήβαν ἔτι-
 κτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
 Πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
 Ποικίλον ὕμνον. "Οτρυνον νῦν ἑταίρους,
 Αἰνέα, πρῶτον μὲν "Η-

ρα

147. ἀνδράσι idem. αἰχματαῖσι Gott. vt Nem. V, 13. et al. vulg.
 per η editum αἰχμηταῖσι.

Ol. IX, 122. Proprie est vox
 ὀξεῖα. Et ὀξύνετχι ἢ Φωνή
 πρὸς τὸ λέγειν. Inseruit eos
 ad acuendum. Videtur nunc
 sibi habere cotem in lingua,
 quae acuat vocem, itaque
 illa est λιγυρὰ, canora cos.
 Iam lingua seu vox procliuis
 est ad eloquendum vel can-
 nendum, adeoque ea lacessit
 poctam ad eloquenda ea,
 quae adhuc animo habet:
 προσέλκει πρὸς προάς. Est
 adeo δόξαν ἔχω ἀνόνας, pro
 ἀκόνη δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ τῇ
 γλώσσῃ. Est aliquid, quod
 me impellat, vt aliud quid
 adiiciam. Non possum quin
 hoc addam.

143. Scilicet fuit, vt paullo
 ante dixi, cognatio aliqua
 inter maiores Thebanorum
 et maternum genus Iamida-
 rum ex Arcadia oriundum.
 Nam Thebe fuit filia Asopi,
 Boeotiae fluii, ex Metope,
 Ladonis Arcadiae fluii, fi-
 lia. Thebes sororem vide-
 bimus inf. (Nem. IV, 36. vbi
 vid. Not.) Acginam; add.
 Paus. V, 22 extr.

148. "Οτρυνον νῦν. Noui
 forma transitus ad alia Me-
 minero etiam hoc carmini
 Iunonis, et v. 156 Syracu-
 sarum cum Hierone. Con-
 versus ad χοροδιδάσκαλο.
 Aeneam, praecipit, quae
 canenda sint a choro: nam
 hi sunt ἑταῖροι: ἔπειτα
 δὲ γνῶναι, iube eum, mani-
 festum facere, non caderi
 in nos vetus prouerbiū.
 Boeotos esse stupidos; se-
 te multorum hymnorum esse
 peritum: hoc ornate decla-
 rat: cum esse ἄγγελον ὀρθεῖ
 verum κήρυκα, ἐρυμνέα, est
 eum scytalen Musarum, h
 e. memoria tenere hymnos
 tanquam librum, quo illi
 scripti sunt; et comparat
 cum cratere, in quo dulcis
 potus: solent enim saepe
 carmina cum melle, vino
 potione, comparari: vt sta-
 tim VII, 12. Tam diuerso
 tropos misceri, in Pindar.
 ferendum est.

150. Ad Arcadicam gen-
 ris materni originem spe-
 ctare videtur et hoc, quod

Iunou

50 ραν Παρθενίαν κελαδῆσαι·
 Γνώναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
 θέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν
 Ὑν. ἐσσι γὰρ ἄγγελος ὄρθός,
 Ἡυκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς
 55 Κρητῆρ ἀγαφθέγκτων αἰοιδᾶν.

A. ε. K. ιξ.

Εἶπον δὲ, μεμνᾶσθαι Συρα-
 κουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·

Τὰν

γνώναί δ' ε. malit Pauw. Respicit locum Plutarchus T. II. p. 995. E. 152. ἀλαθέσιν primum dedit Steph. scilicet Ed. dh. altera vsque ad quintam 1612. At Ed. 1620. iterum εἰ cum Ald. et ceteris, quod et in Aug. Tacet minutia: sed his ipsis assequutus sum hoc, ut mihi constaret, quod Schmidius de ed. Steph. loquitur, ei non primam, sed secundam, quae seu socordis seu audacis correctoris manum exiit, aut ex seqq. aliquam ante oculos fuisse. εἰ ἐκφεύγομεν, l Schmidius in notis excitat, sphalma typographicum esse tur, ita tamen locum recitat Galen. Protrept. c. 7. f. 155. 3 κακῶν sycophanta. Aristoph. Acharn. 955. κλήτηρ conj. Goes. gamemn. p. 62. v. Not. αἰοιδᾶν Bodl. γ. 157. Συρακοσᾶντε Ald. Συρακοσᾶν τε Rom. Συρακοσᾶν τε Pal. C. Gott.

nis Partheniae memo- cadat Βοιωτία ὅς v. Fragm.
 fit a monte Arcadiae Pind. pag. 49. ex Schol. et
 tenio, tanquam patriae Strab. VII. p. 495. A. Male
 Alioqui Parthenia audiit ὅς eadem notione,
 ad Samum pertinet: ut pro stupido, ut inter nos asi-
 : Callim. et Apollon. I, nus. ὅς Ἀθηναῖν. γνώναι vi-
 δ. et aliunde constat. detur h. l. transitive dictum,
 . Aeneam, forte et ut et Schol. accepit, γνωρί-
 Thebanum aut Boco- σαι, notum reddere, celebra-
 arte sua declarare iu- re; ut inf. XIII, 3 γνώσομαι
 tantum cantu ac cho- εἰς γνώσιν ἄξω.
 endo excellat; ita ut 156. εἶπον δὲ, praecipe
 i vetus proverbium de porro, ut chorus celebret
 rum stupore haud Hieronem.

F

- Τὰν Ἱέρων καΐαρῶ σκάπτῳ διέπων,
 Ἄρτια μηδόμενος, Φοινικόπεζαν
 160 Ἄμφέπει Δάματρα, λευ-
 κίππου τε θυγατρὸς ἑορτῶν,
 Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι
 Δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ
 Θραύσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων.
 165 Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις
 Ἄγησία δέξαιτο κῶμον,

E. ε. K. id'.

Οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων
 Τειχέων ποτινισσόμενον,
 Ματέρ' εὐμάλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας.

Ἄγαθαί

158. σκάπτῳ Aug. 162. Αἰτναίου a m. sec. Aug. ἀδύλογοι Bodl. β. γ.
 165. εὐηράτοις Pal. A. a m. pr. et Bodl. α. 167. Mingarelli
 illustrationem petit ex Liban. Epp. 149 et 358. Sed is tantum
 alludit ad h. v. οἴκοθεν οἴκαδε. 168. Τειχέων dissyllabum ἐπι
 ποτινισσ. MS. Bodl. et Aug. προσνεισσ. Bodl. γ. 169. μητέρ' M
 Bodl. εὐμήλοιο. Debuit εὐμάλοιο scriptum esse, vt μάλα alibi
 sup. I, 19 πολυμάλοιο ἐν Σικελίᾳ.

166-173. Excipito Hiero
 victorem redeuntem Syra-
 cusas. Poeta enim *Stym-
 phalo* Arcadiae venire dicit,
 vnde origo victoris materna
 ducta. Κῶμος ergo e *Stym-
 phalo* nunc redire putandus
 Syracusas: οἴκοθεν οἴκαδε vt
 et Ol. VII, 6. Nam si victo-
 rem κωμάζοντα, Olympia
 reducem, *Stymphalum* in-
 gressum esse dicereimus, ar-
 gutum, magis esset quam ve-

rum. At alterum est *lysi-
 cum*, victorem altera patria
Stymphalo redire Syracusas
 quia ex iis locis venit, quae
 Olympiac vicina sunt.

169. μητέρα Ἀρκαδίας
metropolitan Arcadiae vix be-
 ne dixeris *Stymphalum*. μη-
 τήρ est vrbs, quatenus μητρί-
 ciues. Sic infra IX, 31.
 Opuntem appellat Λοκρῶν
 μητέρα.

- 170 Ἄγαθαι δὲ πέλον-
 τ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θεῶσ
 Ἐκ ναῶσ ἀπε-
 σκίμφθαι, δὴ ἄγκυραι. θεὸς
 τῶνδ' ἐκείνων τε κλυτὰν
 175 Αἴσαν παρέχοι Φιλέων.
 Δέσποτα ποντόμεδον,
 Εὐθύν δὲ πλέον, καμάτων
 Ἐκτὸς ἔοντα, δίδοι, χρυ-
 σαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρί-
 180 τας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

173. ἀπεσκίμφθαι cum Pal. C. exaravit Schmid. Alii, vt Aug. πεσκίμφθαι recte. Tum deb. esse τῶντ' ἰ. τε. 174. κλυτῶν Bodl. β. γ.
 175. παρέχοι φιλέων. Δ. Gott. 178. δίδοι. Ald. et Pal. C. cum Aug. t Gott. non δίδου. cf. sup. I, 136. 179. πόσις vltima producitur. Pauw. Itaque Mingarell. πόσις τ' vel πόσις ᾧ Α. 180. εὐτερπὲς Bodl. β. γ. quod metro vim facit.

170. Ἄγαθαι δὲ πέλοται ὅσ' ἀγκυραι, (ὥστε) ἀπεσκίμφθαι· pro vulgari: ἀγαθὸν ἔστιν, ἔχειν δύο πατρίδας, ὥστε ἔχει δύο ἀγκύρας, vt posat denitti, ἀπεσκίμφθαι. Astath. II. β, p. 1140. I. 20 ἰ ἀγκυρα παρὰ Πινδάρῳ ἱμπεται. Sic et ἔροτρον IV, 399. Duxit hinc Epietus suum illud: οὐτὲ ναῦν μιᾶς ἀγκύρας, οὐτὲ βίον μιᾶς ἐλπίδος ὀρμιστέον. in gm. Stobaei Serm. CX. de Vpton. p. 771. habet.
 175. Neptunum invocat, quam auctorem stirpis idarum v. 48. δίδοι Φιλέων, da propitia voluntate. ius tamen iungitur cum ἔχοι Φιλέων.

179. χρυσαλάκατον prae- stare de aurea colo accipere, quae deam decet, putabat Toll. ad Apollonii Soph. lex. p. 714. Si tamen ἡλακάτη omnino designat lignum teres, arundinem, adeoque sagittam, colum, fusum, partem mali: quidni etiam hastile, adeoque hastam s. sceptrum declarauerit? Dianae epitheton est ap. Hom. II. π, 183. et υ, 70. — 180. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος pro simpl. τοὺς ὕμνους ἐμοὺς. fac vt hymnius meus placeat. ἀέξω est alere, fouere, amplecti, tum illustrare, honorare.

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος ζ'.

Δ Ι Α Γ Ο Ρ Α Ἰ Ρ Ο Δ Ι Ω Ἰ

πύκτη.

Argumentum.

Profitetur poeta se celebrare velle victorem Rhodium, - 35. cuius genus celebrandum sibi sumit - 43. Cum genus ille paternum ducat a Tlepolemo, narrat, quomodo is perpetrata caede Lycymnii abierit Rhodum ex responso Apollinis, in quo insula per imbrem aureum in ea factum declarata fuerat - 61. Inseruntur fabulae de Rhodi originibus et primo quidem de Palladis natalibus, aureoque imbre, et antiquissimo Palladis sacro sine igne fieri solito, per Heliadas instituto, et de muneribus a Pallade impertitis - 99. tum de Rhodi origine et causa insulae Soli consecratae, e quo tres heroes oriundi fuerunt, trium insulae urbium conditores - 141. Colitur Tlepolemus tanquam heros, etiam certaminibus, quibus Diagoras victor fuerat; vnde procedit poeta ad ceteras eius victorias enumerandas - 159. Subiiciuntur bona vota.

Σ. α. Κ. ιά.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀ-

Φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλών,

Ἄμπέλου ἔνδον καχλάζου-

σαν δρόσῳ, δώρησεται

5 Νειανία γαμβρῶ προπίνων

Οἴκοθεν οἴκαδε, πάγ-

χρυσον, κορυφὰν κτεάνων,

Συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμά-

σας ἔδον, ἐν δὲ, Φίλων

10 Παρέοντων, θῆκέ μιν ζα-

λωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς

Α. α.

πύκτη, dictum ut παλαιστῆ et alia, sc. πύκτη νικῶσάντι. ut in Ald. Rom. et aliis νικῶσάντι τὴν οὐδ' Ὀλυμπιάδα, vel πύκτη νικητῆ, ut Bodl. γ. legisse videtur. Alias πυγμῆ sollemne erat. 1. ὡσεὶ τις Schmidius nouavit. Omnes praeter Pal. C. scripti et editi ὡς εἴ τις. eodem redit, sed hoc retinebo. 3. Ἄμπέλου ἔνδον. ordo verborum ab Oxoniensibus profectus est, ad ductum vnius Bodl. C. ne metri leges violentur: Vulgo ἔνδον ἀμπέλου. Cum quarta syllaba producenda sit, Schmidius fieri id posse putabat, propter liquidam λ, nec male. Sed Pauw monet in versu trochaico ditrochaicum bene poni. καχλάζουσαν Aug. 5. νειανία emendauit Schmidius metro consulturus. Vulgg. νειανία. Sed Pauw et hic monet, in iambico iambum representare recte spondeum.

8. κᾶδος Bodl. γ. et τε mox omittit Bodl. C. malim

pro hoc γε.

1-12. Pulcherrimum locum sic ordina: ὡσεὶ τις —
 ἰαρήσεται — ἐνέθηκε τέ μιν ζ.
 — (οὕτω) καὶ ἐγὼ ἰλάσκομαι.
 Ergo pro δωρεῖται καὶ ἐντίθη-
 ν. tum pro ὡσεὶ τις ἀφνειός
 λῶν σὺν χειρὶ δωρεῖται, est
 ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς. ἐν χειρὸς.
 I. pro ἐν φίλοις παροῦσι θῆκε

dixit ἐνέθηκε, Φίλων παρέον-
 των. Mingarell. ἐν δὲ acci-
 pit pro ἐν τούτῳ δὲ, et ita.
 Sane nil impedit, absolute
 ἐν positum accipi: ut et ali-
 bi occurrit ap. Homer. et inf.
 Ol. XIII, 31. 32 Ἐν δὲ Μοῖσ'
 etc. Ad 12 cf. N. III, 134.

A. α. K. ιά.

Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
 Μοισᾶν δόσιν, ἄθλοφόροις
 Ἄνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρ-
 15 πὸν Φρενός γ', ἰλάσκομαι
 Οὐλυμπία· Πυθοῖ τε νικών-
 τεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
 Φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.
 Ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζω-
 20 θάλμιος, ἀδυμελεῖ
 ὦ ἅμα μὲν Φόρμιγγι, παμφώ-
 νοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

E. α. K. ιγ'.

Καὶ νυν ὑπ' ἀμφοτέρων
 Σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
 25 Ἕμνέων παῖδ' Ἄφροδίτας
 Ἀελίοιο τε, νύμφαν

Ῥόδον,

14. ἀνδράσι Bodl. α. 15. γ' omittunt tres Bodl. Aug. Gott. Ald.
 16. οὐλυμπία a Schmidio ex Pal. A. et B. repositum est. propter
 antitheticum v. 5. cett. Ὀλυμπία. Sic et Aug. n. m. sec. 21.
 θαμᾶ Gott. pro θ' ἡμᾶ. 23. καὶ νυν debetur et haec scriptura
 Schmidio. Vulgo καὶ νῦν inuito metro. 24. τὴν Bodlej. γ.
 25. Ἀμφοτρίτας alii apud Schol. vet. diuersam eamque vulgarem
 Rhodi genealogiam sequuti. v. Schol. et Apollod. I, 4, 5.

19 sq. Alio tempore alium
 celebraui carmine: nunc
 Damagoram: *Musa cum ly-*
ra et tibia inuisit modo hunc
modo illum. ζωθάλμιος, ἢ
 θάλλειν τὴν ζωὴν ποιούσα,
 quod βιοθάλμιος Hymn. in
 Ven. 188. vbi cf. 104. 5. 6.

23 - 35. Ordo: καὶ νῦν
 κατέβαν (νῦν δὲ ἔρχομαι)
 Ἕμνέων Ῥόδον σὺν Διαγόρᾳ,
 venio ad celebrandam insu-
 lam et victorem. Nisi ma-
 gis lyricum esse putes: σὺν
 Διαγόρᾳ κατέβαν sc. Olympia
 cum victore procedo ad lau-
 dandam

Ῥόδον, εὐθυμάχαν

Ἦφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἄλ-

Φειῶ στεφανωσάμενον

30 Αἰνέσω, πυγμαῖς ἄποινα,

Καὶ παρὰ Κασταλία,

Πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκα,

Ἄσias εὐρυχόρου

Τρίπολιν

27. Minus bene interpungebatur post Ῥόδον εὐθυμάχαν. Melius εὐθυμάχαν ad πελώριον ἄνδρα referunt alii, quibus Pauwvius accedit, cum Schol. recent. et vetere: hic quidem etiam εὐθύμαχον scriptum exhibet, forte interpretandi gratia. Sane εὐθύμαχος, vt δρασμαχης, et alia, Pindarico similis esse videtur, quam alterum εὐθυμάχα ab εὐθυμάχος; etsi Ῥόδος nymphea non minus bene eo epitheto ornari posset, quam θίβη πλεξιππος sup. Ol. VI, 145. Versum respicit Aeschines Epist. IV. pr. 53. εὐρυχόρου edd. inde a Romana. At Ald. cum tribus Palat. et Gott. εὐρυχόρου, quod metro flagitante recepit Schmidius. Similis varietas, seu potius corruptela scripturae apud Homerum in eadem voce occurrit Il. β, 498. et saepe alibi, quam viri docti sic expediunt, vt dicant longam vocalem corripri. Mirum est non vidisse Grammaticos, χορὸν esse etiam ipsum locum, in quo choreae habentur; adeoque eundem locum esse elegantius εὐρύχωρον, qui vulgari modo est εὐρύχωρος. Res ex Homero satis nota. Vide v. c.

Odyss. ε, 264. πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν.

laudem Rhodum in honorem victoris. Eam Nympham dixit ποτιταν, in mari habitantem, vt Nereides πόνται, ἄλιαι. ὑμνέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελλοῖό τε, Νύμφαν Ῥόδον εὐθυμάχαν Ἦφρα πελώριον ἄνδρα αἰνέσω — πατέρα τε Δαμάγητον — ναλοντας Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾶ. Ita interpunctionem emiando. Etiam Mingarell. v. 24 κατέβαν in insulam Rhodum ac-

cipit, et comparat Ol. VIII, 67 δεῦρο. et sup. v. 170. vbi κῶμος Stymphalo aduenit. Quae in medio posita sunt, sic iungo: στεφανωσάμενον πυγμαῖς ἄποινα, certaminis praemia sibi improuendo, παρ' ἌλΦειῶ καὶ παρὰ Κασταλίας. Sic N. VI, 32-34 Ἐρνεα ἀπ' ἌλΦεῖ στεφανωσάμενος. — 32. ἀδόντα Δίκα, probatum Iustitiae, adeoque virum iustum.

Τρίπολιν νᾶσον πέλας
35 Ἐμβόλω ναίοντας Ἀργεΐα σὺν αἰχμᾶ.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ἐθελήσω τοῖσιν ἔξ
Ἀρχᾶς ἀπὸ Γλαπολέμου
Ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶ-
σαι λόγον, Ἡρακλέος

Εὐρουσθε-

35. Ἐμβόλω primus videtur Steph. scripsisse. Ceterae etiam Gott. cod. (quo alludit Aug. ἐμβόλων superscripto οὐ) Ἐμβόλω, ut Doricus genitius sit; quod equidem praefero. νείοντας Rom. in quo quis argutari possit; sed manifestum sphalma est. 36. τοῖσιν. γρ. καὶ τοῖνυν Ed. Rom. in marg. Hinc alii repetunt. Est quoque τοῖνυν in Aug. 38. ἀγγέλλων Aug. Ald. Rom. et al. emendatum ἀγγέλλων a Steph. 39. λόγων ut κοινὸν λόγων sit pro κοινὸν λέγει. Schmidius reposuit, ut metro succurreret; Omnes scripti et editi λόγον, quod expeditam sententiam exhibet. Vt metro fulcrum ne desit, est Pauwii medicina, λόγον γ', Ἡ.

35. Ἐμβόλω. De loco quaeritur, primum sitne nomen proprium *Embolus* vel *Embolium*, an poeta a forma rostri vel cunei locum quendam sic appellauerit; alterum, sitne in Rhodo ille locus quaerendus, an in Asia opposita. Vtraque ratio partim in scholiis proponitur, sed sine idonea auctoritate, partim ab interpretibus defenditur. Donec mihi de loco et de re aliunde constabit, sequar id quod simplicissimum: ναίοντας τρίπολιν νᾶσον πέλας (κατὰ τοῦ) Ἐμβόλω Ἀσίης εὐρυχόρου, et accipiam de Peraea,

quae Rhodo obiecta est, ita ut in cuneum fere exeat: ut in tabulis geographicis cernere licet. Alioqui ex scholiis illud arridet, quod aiunt locum esse iuxta Argandam Lyciae, olim Embolum, mox Trierem dictum. De altero hoc ex Plinio et Strabone constare aiebat Schmidius; sed ii de Triere Syriae loquuntur, cuius et Stephanus Byz. meminit. Itaque de vno atque altero melior fides expectanda.

36-40. Iungenda: τοῖσιν, per appositum, Ἡρακλέος εὐρουσθενεὶ γέννη' οἷς ἐθέλω ἀγγέλλ-

- ο Εὐρουσθενεῖ γέννα. τὸ μὲν γὰρ
 Πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὐ-
 χονται τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
 Ματρόθεν, Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώ-
 πων φρεσὶν ἀμπλακίαι.
 5 Ἀναρίθματοι κρέμανται.
 Γεῦτο δ' ἀμάχανον εὐρεῖν,

A. β'. K. ιά.

Ὅ τι νῦν, καὶ ἐν τελευ-
 τᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

Καὶ

ἀναρίθματοι Aug. a m. sec. v. ad N. X, 86. 46. ἔστι δ' ἀμάχανον G.
 e rotundius. ἀμάχανον Bodl. C. et Schol. 47. ἐν καὶ Bodl. C.
 Aug. Gott. cum Ald. nec id spernendum. ὁ καὶ νῦν ἐν καὶ τ.
 t. 48. τόχει vel τόχη Pauw malebat. Scilicet caliginem
 scit viro docto, forte et priscis Intpp. praua distinctio, quam
 rexiimus. Sensus est vel: τοῦτο δ' ἀμάχανον (ἔστιν) εὐρεῖν, (ὥστε
 ο) φέρτατον, ἢ τι νῦν (τυγχάνει), καὶ ἐν τελευτᾷ ἀνδρὶ τυχεῖν: *Difficile
 illud assequi, ut felicitas, quae nunc adest, etiam ad mortem
 e homini contingat; vel, ut in Nota. Est enim τὸ φέρτατον et
 κατὸν et τὸ εὐτυχές. Pindaricum autem est, sententia ex facto
 narrando praerepta viam sibi ad narrationem parare.*

ἄλλων διορθῶσαι λόγον *σαι καλόν. ξυγόν λόγον λαί-
 ἀγγέλλειν, praecognis dem communem toti genti.*
*e laudes pronuntiare, vt 46. Similem locum cf. N.
 X, 2. 3. ἐθέλω ἀγγέλλων V, 25 sq. Sententia inde a
 νεῖν. διορθῶσαι Schol. 43 vulgari modo sic se ha-
 βῶσαι, διασημῆναι, εἰπεῖν. beret: Multa committunt
 ergo ἐξηγεῖσθαι ὀρθῶς? furore et animi impetu ab-
 istat retinere lyricum reпти homines, dum non vi-
 , de quo supra ad Ol. dent, id quod in praesens
 ;. dictum est. ὀρθῶν ituat, quandoquidem viam
 est ductum a columna, vel cupiditatem explent, in
 amento, quod erigitur; posterum magnam calamita-
 t Isthm. I, 64 ξυγόν ὀρθῶ- tem ipsis esse allaturum.*

Per

Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνη-
 50 τον νόθον σκάπτω θένων
 Σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τί-
 ρυνθι Λικύμνιον, ἐλ-
 θόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας,
 Τᾶσδε ποτὲ χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθεῖς.
 55 Αἱ δὲ Φρενῶν ταραχαὶ
 Παρέπλαξαν καὶ σοφόν. Μαν-
 τεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθόν.

E. B.

50. σκάπτω duo Palat. et Bodl. et Aug. perpetua varietate. v. sup. I, 19. 51. ἔκταν' ἐν emendauit Calliergus. ἔκτανεν T. Ald. et Pal. B. Aug. ἔκτανε T. Pal. C. 53. Scholiastes legisse creditur: ἐλθόν τ' ἐκ θ. Male, si quidem ita legit: Midea Licymnii mater, Electryonis pellex, qui ex coniuge, Lysidice, Pelopis Alcmenam susceperat, vnde ille h. l. Ἀλκμήνας κασίγνητος ἦν. Licymnium igitur ex thalamo matris Mideae prodeuntem occidit Tlepolemus. Sic saltem Pindarus. Nam aliter fabula tractata fuit ab aliis, inprimis a Tragicis, vt ex Apollodoro II 8, 2. et Diodoro IV, 58. intelligitur. 56. παρέπλαξαν reduxerant Oxonienses MSS. suis obtemperantes; sic et edd. apud Schmidium, qui παρέπλαξαν ex Pal. C. recepit: quod sane solenne est; idque et alibi Pindarus sequitur, Nem. X, 10. ὄψ' Ἰπέρμνηστρα παρεπλάγχθη. Nec aliter Schol. vet. legerant: αἱ δ' — προπετεῖς ὄργαι ἤδη που τοὺς σοφοὺς διασφάλλεσθαι ποιῶσι. Oxonienses ex Scholio Bodl. MSS. laudant: πλάζω, πλανῶ, facere futurum πλάξω, vnde ἔπλαξαν. Vellem id aliunde probatum dedissent vni docti! Apud Hesychium quidem: ἀποπλάξαντες legitur, ἀποπληνθέντες, sed manifesta est corruptela pro ἀποπλάξαντες. Α πλάξω, πλάγγω, est πλάξω. Sed πλάξω et πλαξῶ doricā dicenda esse form

Per sententiam generalem exponit, quod de Tlepolemo narrandum erat: is errore animi ira occaecati Licymnium fratrem expullice

occidit, cum nec reputasset exulandum sic sibi fore patria domo. cf. V. L. ad 43

55. αἱ δὲ Φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαξαν κ. σοφόν. Sup. ei.

E. β. K. ιγ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσσοκόμας
 Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόον
 Εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
 Στέλλεν ἐς ἀμφιθάλασσον
 Νομὸν, ἔνθα ποτὲ
 Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
 Χρυσταῖς νιφάδεσσι πόλιν,

'Ανίχ'

a pro πλῆξω ex πλῆσσω. Haecenus h. l. παρέπλαξαν ferri possit.
 ε δὲν satis nunc illustratum a viris doctis est, ut nemo
 Schmidio emendet, ες σκοῦ. Poeta pro ἐλθῶν ἐνθῶν dorismus
 ulat, monente quoque Pauw. Nimis multa tamen sic fuis-
 per totum Pindarum mutanda. 59. ἐξ ἀδύτου ναῶν, inter-
 it Ald. et omnes edd. ante Schmidium, qui bene ναῶν
 (ἐνθῶν) πλόον iunxit; quod poeticum est; adytum templi esset
 are, etiamsi cum Schmidio ναῶ, pro ναοῦ, legeretur. 61.
 ε Schol. et Ald. idem Rom. in margine, etiam Gott. habet:
 dubie pro εὐθύναι, ex glossa male intellecti στέλλεν, unde et
 odl. MS. et C. fluxit στέλλε; et Aug. στέλε, cum gl. στέλλου,
 tamen στέλλεν pro στέλλειν sit. 62. νόμον alii apud Schmi-
 i, incommode. Ceterum prava interpunctio in hoc loco
 carminis flumen tanquam agger obiectus morabatur: Νο-
 εθα ποτὲ, Immo vero Oraculi verba respexit in his, quae
 untur: Iussus est Tlepolemus concedere in eam insulam, in qua
 ando aurum pluisset. Dum fabulam narrat poeta, phan-
 tum vi et copia abreptus mox ad alia, quae cum fabula
 iuncta sunt, progreditur v. 71. usque ad v. 141. 63. Re-
 c h. l. Aristides T. I. p. 546. cum aliis apud Meurs. in
 odo I, 17. etiam Strabo XIV. p. 964. C. 64. χρυσταῖς
 et χρυσταῖσιν in Schol. occurrit.

cipienda: *Etiam pru-*
m virum ira ad prava
abducere solet. Fere
 Homer. II. δ, 549 χό-
 ε τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει
 ἤθεσσι νόον πύκα περ
 Φρονεόντων. Iungenda au-
 tem antecedentibus, et vni-
 verse sunt dicta, cum esse
 deberet: *atque sic eum per-*
turbatio animi ex ira ad
tantum facinus perduxit.

65 Ἀνίχ' Ἀφάιστου τέχναισι,
 Χαλκελάτῳ πελέκει,
 Πατέρος Ἀθαναία κορυφᾶν κατ' ἄκραν
 Ἀγορούσασ', ἀλάλα-
 ξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
 70 Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Τότε καὶ Φανσίβροτος
 Δαίμων Ὑπεριονίδας
 Μέλλον ἐντείλεν Φυλάξα-
 σθαι χρέος παισὶν Φίλοις,

71. Φανσίμβροτος Bodl. MS. et C. et Aug. a m. sec. cum Göt

73. ἐντείλε (Ald. Brub.) Steph. εἰτείλε Aug. c. gl. ἐνετείλαται

71 sqq. Vt fabularum ordinem et nexum, impetu ac spiritu poetae turbatum, teneas, haec monenda sunt: Palladem Rhodii apud se natam tradidisse videntur. Pluerat autem aurum in Rhodo (v. 64 πόλιν dictum pro χώραν, insulam) nata Pallade. Inhabitabant tum insulam Heliadae. Hos iussit pater Sol primos inter omnes alios Palladi sacrum instituere. Iam autem erat in Rhodo antiquissima Palladis ara, in qua fiebant sacra ἄπυρα, mera libatione et frugibus. Huius sacri originem nunc a praecepto Apollinis repetit poeta. Iam v. 71 sq. sententia est: *Sub eodem tempus, cum Pallas*

esset nascitura, Sol monuit, iusserat filios suos servare rem iamiam futuram, ut, nata dea, antequam tendo alios, primi ara deae in loco conspicuo construerent, et, sacro in facto, cum Ioue Palladem propitiam sibi redderent. ἐντείλε pro ἐνετείλαται. χρέος potest esse vel χρέος vel quod iniungitur, quod praestandum est, ut aliquoties ap. Pindar. vnde πρόσειν (pro, εκπράσσειν) χρέος. Τότε καὶ, illo natalium Palladis tempore. 73. μέλλει εἰς τὸ μέλλον. Heliadis et poetae mente praeceperat Sol, ut primi omnium sacrum facerent Minervae cum Ioue. Fuit scilicet

Ὡς ἂν θεᾶ πρώτοι κτίσαιεν
 Βωρὸν ἐναργέα, καί,
 Σεμνὴν θυσίαν θέμενοι,
 Πατρὶ τε θυμὸν ἰάναιεν Κόρα τ' ἐγ-
 χειβρόμῳ. ἐν δ' ἀρετὰν
 Ἐβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώ-
 ποισι προμαθέος αἰδῶς.

A. β'.

ieff. Pal. C. 77. σεμνὴν Bodl. γ. 79. ἐγχειβρόμῳ Schol. rec.
 βαλε. Ald. 81. προμαθέως primum Romana et hinc aliae.
 i caussa προμαθέος scripsit Schmidius, vt iam exaratum in
 et Aug. a pr. m. Quod vero Prometheus huc induxerunt,
 ομαθέος αἰδῶς pro προμηθεὺς αἰδέσιμος accipiebatur, vix prouide
 factum; praestat illud a προμηθεὺς ducere, vt προμηθεὺς ipse sit
 qui monerat filios quid factu opus esset: ita tamen, vt in
 utiam mutatum et γνωμικῶς enuntiatum esse vel ex voc.
 ποιαι appareat: Reuerentia et fides prouido habita, (si quis
 mperet prudenter monenti) hominum animis virtutem et ala-
 tem instillat quidem. Fieri tamen potest, vt obscura caligo
 ionis offuscet mentem et rerum gerendarum rationem rectam
 o et memoria excutiat, excidere faciat. Quod et tum accidit
 Heliadis. Nam de his, non de Tlepolemo agitur.

l Rhodios antiquissima
 io Palladis Lindiae,
 sacro ἀπύρῳ, quae ab
 adis repetitur. Spectat
 narratio, fuisse anti-
 n vaticinium, Miner-
 deam praesidem fore
 populi, qui primus ei
 im faceret. Praeuerte-
 Rhodii, sacro facto,
 κτύρα. Ita Athenienses
 visi sunt Rhodiis hanc
 iam praeripuisse. vid.
 l. V, 56. et Schol.

79. αἰδῶς προμαθέος, re-
 uerentia erga prudentem, h.
 eum qui prudenter monet,
 ἐνέβαλεν (pro ἐμβάλλει) ἀν-
 θρώποις ἀρετὰν καὶ χάσματα,
 solet instillare hominum
 animis robur et alacritatem.
 Aeschyl. Suppl. 709 τὴν πό-
 λιν κρατύνο: προμηθεὺς εὐκοι-
 νόμητις ἀρχά. magistratus
 prouidus. Haec generaliter
 extulit, cum vellet dicere:
 Heliadas paruisse deo. De
 his v. inf. 131.

A. γ. K. ιαε

Ἐπὶ μὲν βαίνει τι καὶ
 Λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
 Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὄρ-

85 θὰν ὁδὸν γ' ἔξω φρενῶν.

Καὶ τοὶ γὰρ αἰθούσας ἔχοντες
 Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὐ·

Τεῦξαν δ' ἀπύροισ ἱεροῖς

Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοισι μὲν ξαν-

θα

82. μὲν Bodl. γ. 85. ἀτέκμαρτα Schmidius emendavit, ut me-
 tro caueret. Vulgo ἀτέκμαρτον. quod tamen ipsum Pauw defen-
 dit, si colon in anapaesticum resoluatur, ut tum pro anapaesto
 dactylus sit. 85. γ' inseruit primum Rom. Deest Bodl. MS.
 et γ. c. Aug. 86. καὶ τοὶ γὰρ h. οἱτοὶ malit Pauw. et sic Aug.
 c. gl. οἱτοὶ. 88. τεῦξαν δ' ἐν ἀ. Aug. 89. κείνοισι tres Bodl.

82. Iterum hoc γνωμικῶς
 pro vulgari: *Paruere illi
 quidem parentum monitis;
 verum obliti sunt ignem ap-
 portare. Haec sic extulit:
 Solet interdum fieri, ut, cum
 curare aliquid volumus vel
 maxime, obscura obliuionis
 caligo offuscet mentem, et
 rectam rerum gerendarum
 rationem animo excutiat,
 excidere faciat. Scilicet et
 Heliadae obliti sunt ignem
 ad sacrum apportare.*

88. 89. Dicendum erat:
 ἀπύρα ἱερὰ fecerunt et deae
 τέμενος consecrarunt, in
 eoque aram ad sacra. Fuit
 sane πεδίων καὶ ἄλσεων με-
 στῆ ἀκροπόλις secundum Ari-
 stidein in Rhodiaca. ἄλ-
 σος pro τέμενος, ut de Her-

cule Olymp. III, 24 sq. X,
 41. Subtilior esset ratio,
 ἄλσος accipere ἀπὸ ἄλσος, et
 τεῦξαν, absolute, ut ῥέξαν,
*Litarunt sacro sine igni
 facto in loco.*

89 sq. Redit ad superiora
 v. 63. Nata Pallade imber
 aureus decedit; at ipsa dea
 recens nata, imbuit Heli-
 das omni ad artes exercen-
 das sollertia, facto sacro de-
 lectata. Imber quidem au-
 reus manifestauit praesentia
 numinis. Scilicet ut
 omnino praesentia deorum
 similibus prodigiis declara-
 tur, sic et aureo imbre
 Apolline nato in Delo omnia
 facta sunt aurea: v. Hymn.
 Hom. in Apoll. 135 sq. Cal-
 lim. in Del. 260. et de Ina-
 cho.

Θάν ἀγαγὼν νεφέλαν,
Πολὺν ὅσε χρυσὸν αὐτὰ
Δέ σφισιν ὤπασε τέχνην

E. γ'. K. ιγ'.

Πᾶσαν ἐπιχθονίων

Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοισ χερσὶ κρατεῖν.

5 Ἔργα δὲ ζωῆσιν ἔρπόν-
τεσσὶ θ' ὁμοῖα κέλευθοι

Φέρον. ἦν δὲ κλέος

Βαθύ. Δαέντι δὲ καὶ σοφία

Μείζων ἄδολος τελέθει.

Φαντί

ἔ. νεφ. zeus Ald. et Pal. C. in fine additum habent, quod me-
m non fert. Durissimum tamen videtur etiam Pauwio, ut
nen Iouis subaudiendum sit; itaque ipse coniecit: ζᾶν (pro
, zeus) οἷσι μὲν vel κείνοισί μιν ζᾶν Ἀνταγωγῶν vel Ἀντ' ἀγαγῶν. pa-
n feliciter. Meminisse debebat vir doctus, sollenni more
itti zeus in voc. ζειν, et ad ὅσε θεός subintelligendum esse et
. Mingarell. conj. κείνοισι δὲ μὲν — 92. σφιν Steph. et Bodl. C.
erprungebatur post πᾶσαν. Melius aut omnino non, aut sic
erprungitur: αὐτὰ δὲ σφισιν ὤπασε, τέχνην πᾶσαν ἐπιχθονίων, γλαυκῶ-
, ἔ. χερσὶ κρατεῖν· ut sit: αὐτὰ δὲ γλαυκῶπις ὤπασεν αὐτοῖς, κρατεῖν
ἐπιχθονίων ἔ. χ. (κατὰ) τέχνην πᾶσαν.

o in Lav. Pall. 49. Vnde
kisse quoque videtur fig-
ntum magnae felicitatis
dae, ut omnia eius tactu
aurum mutata esse dice-
itur. Videri potest Ho-
ricum πλεῦτον κατέχευε
3, 677. Pindaro ante ocu-
fuisse.

18. Δαέντι δὲ καὶ σοφία
ζῶν ἄδολος τελέθει. Sen-
tia, breuitate obscurae,

meliolem interpretationem
non habeo, quam Schmidia-
nam: *perito artis etiam per-
magna intelligentia sine
fraude, sine praestigis ma-
gicis, obtingere potest.* Sci-
licet respici suspicor *Telchi-
nes*, qui olim in Rhodo
fuere, mirabilibus operibus
et ipsos claros, sed cum ve-
nesicii infamia: v. Diodor.
V, 55. Iis nunc opponuntur
seriorum

- 100 Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
 Ῥήσιες, οὐπω, ὅτε
 Χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ ἀθάνατοι,
 Φανεράν ἐν πελάγει
 Ῥόδον ἔρμεν ποντίῳ·
 105 Ἄλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθη

Σ. δ'. Κ. ια'.

Ἄπεύγτος δ' οὐτίς ἐν-
 δειξεν λάχος Ἀελίου·
 Καί γὰρ μιν χώρας ἀκλάρω-
 τὸν λίπον ἀγνὸν θεόν.

Μνασθέντι

105. βένθεσι Rom. et al. 109. λίπον Ald. vt etiam tres Palat. Bodl. u. et Gott. Reuocandum hoc fuit pro λίπονθ'. Etsi Aug. habet λίπονθ'. ἔλιπον. Nam, vt iam a Dawes. p. 51 (54) Misc. c. monitum, est λιπέσθαι τινός et λιπεῖν τινα, cum quarto casu, vt λαβεῖν τινα et λαβέσθαι τινός, sicque alia. cf. Not. ad Isthm. VIII, 126.

Vt vero syllaba producat, Dawes confugit ad digamma Aeolicum, in voc. ἀγνός.

seriorum artes. τοῦ δαέντος γίνεται (εἶναι δύναται) τέχνη μέγιστη (nam μελζων, maior quam aliis, vt saepe ponitur) ἀνευ δόλου, γοιτείας. Dixit vniuersae, quod pergere debebat narrare de Rhodiis: *magna eorum erat celebritas, et excellabant operibus arte et ingenio, non praestigiis, vt olim Telchinum in eadem insula, elaboratis.* Sententia a v. 95. procedit: *Loca publica urbis habebant artis opera viuentibus et incedentibus similia; et erat gloria eorum magna.* Nec, quod vulgo de Telchi-

nibus narratur, praestigiis illi hac in re vsi sunt; nam *ei, qui vsum rei habet, ars summa etiam siue praestigiis contingit.*

100. Vt a Pallade artes acceperant Rhodii: ita propitius ipsis fuit Sol, cui tanquam γέρας assignatum fuit inter ceteros deos insula. Hinc noua digressio. Est autem haec orbis terrarum diuisio diuersa ab illa distributione, quae post bellum cum Titanibus facta est apud Hesiodum in Theogonia, quando dii suum quisque γέρας acceperunt.

10 Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
 λεν θέμεν. ἀλλὰ μιν οὐκ
 ἔϊασεν ἐπεὶ πολιᾶς
 εἶπέ τιν' αὐτὸς ὄραν ἔνδον θαλάσσης
 ἀύξομένην πεδόθεν
 5 Πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώ-
 ποισι, καὶ εὐφρονα μάλοισ.

A. δ'. K. ιά.

Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
 Χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
 Χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὄρ-
 0 κον μέγαν μὴ παραφάμεν,
 Ἄλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι,
 Φαενὸν ἐς αἰθέρα μιν
 Περμφθεῖσαν ἑᾶ κεφαλαῖ
 Ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύτα-
 5 σαν δὲ λόγων κορυφαί

Ἐν

αἶαν Gott, sed syllaba producenda erat. 116. μέλοισ duo
 l. et Schol. 117. κέλευσε Ald. c. Gott. 119. ἀνθεῖναι sphal-
 steph. 120. παραφάμεν coniectat Schmidius Pal. C. legisse,
 uo adscripta erat glossa παραβῆναι. at v. Notam. Repugnat in
 hoc metrum; nam in παράβαμεν media longa ex βήμεναι. cf.
 l. 69. 124. ἔσσεσθαι Schmid. ex vno Palat. inuito Pauwio.

Vulgo omnes ἔσσεσθαι.

10. θεῶν δ' ὄρκον μέγαν μεν, s. φάμεναι, φάναί, non
 ἀρφαμέν. παραφάναί aut recusare pro dicere, eloqui.
 bilenni notione deciper- 124-6. Ex sermonis in-
 a est, ne deciperet, sed dolo et vsu alius verborum
 sibi iuret per Stygem; sensus esse nequit quam
 est recusare: tum μὴ hic: euentum suum vere ha-
 τάμεν est idem ac φά- buere dicta. πετοῖσαι, vt
 G πίπτειν,

Ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι.

Βλάσπε μὲν ἐξ ἀλὸς ὑγρᾶς

E. δ'. K. ιγ'.

Νᾶσος ἔχει τέ μιν ὁ-

ξεϊᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,

130 Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.

Ἐνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεῖς

Τέκεν ἑπτὰ, σοφώ-

τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων

Ἀνδρῶν παραδεξαμένου,

135 Παῖδας ὧν εἰς μὲν Κάμειρον,

Πρεσβύτατόν τε Ἰά-

λυσον

126. ἀλαθείᾳ Ed. Rom. et Bodl. MS. Emendata scriptura erat iam in Ald. vt et alterum πετοῖσαι iam ab Aldo expressum video, quod deseruit mox et vulgarem scripturam πεσοῖσαι reduxit Romana cum ceteris omnibus, etiam Schmidio. πετοῖσαι reuocarunt Oxonienses sed nec monito lectore, ne de hoc quidem, quid in Bodleianis inuenissent. Hoc et Pal. C. exhibebat, Pal. B. c. Gott. πεποῖσαι, sed emendatum τ a m. sec. et Pal. A. πετεῖσαι. 128. μ δ 129. ὄξειᾶν γενέθλιος Ang. Mallet δέ μιν Mingarell. post βλάσπε μὲν. 129. ὄξειᾶν Brub. Rom. et hinc aliae. ὄξειῶν Bodl. γ - 135. εἰς μὲν Cercaphus est natu maximus, qui Camirum, Ialysum et Lindum, conditores trium urbium, suscepit. διδ καὶ τινες γράφουσιν, pergit Schol. ὧν εἰς μὲν K. πρεσβύτατος τε. Obstat tamen adiectum τε saltem in γε mutandum. Sed praestat vulgaram retinere.

πίπτειν, a sortibus ductum: vt Ol. XII, 14. πολλὰ δ' ἀνδρώποισι παρὰ γνώμαν ἔπεσεν. ἐν ἀλαθείᾳ, σὺν ἀλ. pro ἀληθῶς, vero euentu. ἐτελεύτασαν πετοῖσαι ornate pro simplici; et κορυφαί λόγων sunt ipsi λόγοι, vt λόγων κο-

ρυφῇ ὀρθῇ Pyth. III, 141 pro λόγος ὀρθός, dictum verum. Sic ἔργων τέλος pro ἔργον Ol. II, 33. Sunt autem h. λόγοι vel verba iurisiurandi simpliciter, vel cum Solis postulatis.

λυσον ἔτεκεν, Λίνδον τ'. ἀπάτερθε δ' ἔχον,
 Διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
 σάμενοι, πατρῷαν
 40 Ἀστέων μοῖραν κέκληνται δέ σφιν ἔδραι.

Σ. ε. Κ. ιά.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς
 Οἰκτρᾶς γλυκὺ Γλαπολέμῳ
 Ἴσταται Τιρυνθίων ἀρ-
 χαγέτα, ὥσπερ Θεῶ,
 5 Μάλων τε κνισσάεσσα πομπᾶ,
 Καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοισ.
 Τῶν ἀνθεσι Διαγόρας
 Ἔστεφανώσατο δις κλεινᾶ τ' ἐν Ἴσθμῳ
 Τετράκισ εὐτυχέων,

Νεμέα

τέκεν Ald. Gott. Eadem ἄ. δ' ἔ- 138. χοντι διὰ γ. et 138. τρί-
 um Bodl. 143. ἴσταται Schmidius emendauerat; nulla nec
 oritate, nec necessitate. Τιρυνθίῳ Pal. A. 145. μῆλων pars
 leianorum. 147. ἀνθεσιν vulgg. Rescidit τὸ ν Schmidius metri-
 ca. 149. Post τετράκισ malit interpungere Pauw, et εὐτυχείων
 τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλῃ iungere: quod sane minus durum. Quae-
 , quid subintelligendum sit in ἄλλαν ἐπ' ἄλλῃ. Schol. νίκαν
 (cf. sup. ad I, 175.) Pauw τύχαν. Mingarell. ἡμέραν. Nec
 male. Sic per ellipsin τῆ ὑστεραίᾳ. τῆ προτεραίᾳ.

1. Τόθι. *Iam hic, in* tis. Debuere esse dicta τὰ
insula, Pterolemio tan- Τληπολέμια. Caesus ille ad
heroi sacrum sit cum Troiam a Sarpedone: Il. ε,
mine publico: λύτρον, 655 sq.
usatio laborum. Pte- 147. Similis locus Ol. XIII,
io tanquam heroi ho- 45 sq. IX, 124 sq. Sequen-
habiti a Rhodiis, nec tia certamina partim e Schol.
inferiis factis, verum partim ex Pausan. et ex ipso
am deo, victimis cae- poeta passim facile possunt
certaminibus institu- illustrari. Add. Excerpta
 Phile-

150 Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα,
Καὶ κρاناαῖς ἐν Ἀθάναις.

A. é. K. í.

Ὅ, τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔ-
γνω μὶν· τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
Ἔργα καὶ Θήβαις ἀγῶνές

155 Τ' ἔννομοι Βοιωτίοι·

Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-
θ' ἑξάκις ἐν Μεγάροι-
σὶν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα

Ψᾶφος ἔχει λόγον. Ἄλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νῶ

160 τοισιν Ἀταβυρίου

Μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου

Τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν

E. é. K. íγ.

Ἄνδρα τε, πύξ ἀρετᾶν
Εὐρόντα· δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν,

165 Καὶ ποτ' ἀστῶν, καὶ ποτὶ ξεί-

156. K' Αἴγινα malit Pauw, ne copula desit. Aldus et Gott. Πα-
λάνα τε, Αἴγινα τε ν.

157. Μεγάρεσσιν Steph. exhibet nescio quare an consulto.

158. σὶν τ' propter metrum legendum con-

sebat Schmidius. Vulgg. σί τ'. 160. τοῖς Ἀταβ. mauult Pauw

164. δίδου Bodl. tres cum Schol. rec. perpetua aberratione

165. ποτ' vel πότ' — ποτὶ ξείνων ἐπεὶ in Bodl. C. exciderat.

Philemonis ap. Villois. ad
Apollonii Lex. Hom. p. 856.
Sed video de his certamini-
bus iam docte notata esse
multa a Beckio in Not. ad
Schol. p. 434.

157. ἔχ ἕτερον, non alium,
eundem, titulum (nam hic

est λόγος) habet columella
(Ψᾶφος λιθίνη, στύλη) πο-
τα Μεγαρίσ: sc. et ibi esse
victorem fuisse. Mox ibi
iungere fere malim ὕμνον
τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, (τί)
c. Ol. III, 4.) ἄνδρα τε π.
ἀρετᾶν εὐρόντα (h. νικῆν).

νων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
 Ὀδὸν εὐθυπορεῖ,
 Σάφα δαεῖς, ἄτε οἱ πατέρων
 Ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
 70 Ἐχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν
 Σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνα-
 κτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει
 Θαλίας καὶ πόλις. ἐν
 Δὲ μιᾷ μόρᾳ χρόνου,
 15 Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὔραι.

2. Ἐρατιδᾶν Ald. cum Pal. C. Gott. et Schol. Ἐρατιδῶν Bodl.
 γ. Vera lectio iam a Calliergo prodita: tribus nomen apud
 odios esse creditur. Post καλλιάνακτος interpungunt, et seqq.
 unam sententiam cogunt Melanchthon et Canterus, Nov.
 t. III, 17. et ut nunc video, etiam Pauwius, in quo tamen
 hts iam praeinerat, nec tamen probō. In illis ἐν δὲ μιᾷ latet ra-
 precum ad Iouem factarum: μὴ κρύπτε. serua incolumem stirpem
 rium filiorum Diagorae ex filia Callianacti nupta susceptam,
 i tribulibus Eratidis. Sane et tota vrbs (an Ialysus?) laetitiam
 victoria D. communicat. Adeo tamen incerta et instabilis est
 un humanarum conditio, vt sine cura tua prouida, o Iupiter,
 e nequeant. Haec vt lyricus extulit. 173. Θαλίαι Bodl. γ.
 piget talia transscribere. Ad ἔχει θαλίαι adscripserat Mingarell.
 | Theocr. XVII, 22. vbi Hercules inter deos ἔχει θαλίαι.

68. σάφα δαεῖς (ἐνεῖνα) perire — nec laeta haec
 οἱ ἐξ ἀγαθῶν πατέρων fortuna ullo graui casu
 i, γεννηθέντι) φρένες ὀρ- euertatur. Hoc expresit
 ἔχραον· mens bona, di- a caussa: nam variae sunt
 lina domestica bona nu- fortunae vicissitudines, με-
 , monet (pro χρόνου. ταβολαί, s. μετατροπία, vt
 μωδοῦσι, h. e. παραινοῦ- dixit Pyth. X, 32. αὔραι, vt
 scil. in magnis opibus πνοαὶ ἀνέμων P. III, 186-8.
 iendum esse sensum διαιθύσσουσιν exquisite de
 itatis et modestiae. celerrimo motu: pro, emer-
 3. Nexus sententiarum: gunt, succedunt.
 κρύπτε — serua, ne sine

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος ἦ.

Α Λ Κ Ι Μ Ε Δ Ο Ν Τ Ι

παιδὶ παλαιστῆ.

Argumentum.

Gratulatur Alcimedonti victoriam Olympicam consequuto, vt paullo ante frater Timosthenes victor fuerat renuntiatus in Nemeis; - 27. praedicat insulae Aeginae felicitatem hanc, eiusque laudes subiicit, quas ab ipso conditore Aeaco repetit: - 40. quem Apollo et Neptunus in muris Troiae exstruendis socium operis habuere - 69. Inde laudes Melesiae aliptae - 97. Meminit quoque poeta tribulium Blepsiadarum, - 101. Iphionis et Callimachi cognatorum vita iam defunctorum. - 109. Bona vota.

Σ. α. Κ. θ'.

Μᾶτερ ᾧ χρυσοστεφάνων
Ἄέθλων, Οὐλυμπία,

Δέσποινα

Inscriptum in codd. carmen: Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῆ, τῆς
εἰς Νέμεα, ἀδελφῆ αὐτοῦ Νέμεα, καὶ Μελεσίᾳ ἀλείπτῃ. Inscriptio-
nes Carminum a Grammaticis profectas esse nemo facile dubi-
tet; sed si quis dubitet, vel hoc exemplo doceri potest, τῆς
Ἰωνίας.

Δέσποιον' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες,
 Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παραπει-
 5 ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου,
 Εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι
 Μαιομένων μεγάλην
 Ἄρετάν θυμῷ λαβεῖν,
 Τῶν δὲ μόχθων ἀμυνοῦν.

A. α.

h Pindaro non deberi. Incpte enim Grammatici eorum, quo
 a mentio fit in carmine, nomina Alcimedonti, in cuius lau-
 1 scriptum est carmen, adiunxerunt. *Alcimedon*, Aegineta
 Blepsiadarum tribu, inter cuius maiores Iphion et Callima-
 s erant (v. 106 sqq.) Ol. LXXX. inter pueros lucta vicit.
 s frater erat Timosthenes, Nemeis victor; magister autem
 esias, qui olim et ipse Nemeae inter pueros lucta, mox adul-
 pancratio victoriam obtinuerat, hinc ad magisterium gym-
 i se contulerat. v. 71 sq. παιδὶ omissum in Rom. et seqq.
 v. inf. 72. 86. ἀδελφῷ αὐτοῦ aberat Bodl. β et Νέμεα a Bodl. γ.
 Ὀλυμπία reposuit Schmidius metro obsequitius ex Pal. A. B.
 Vulgo Ὀλυμπία. 5. ἀλαθείας MS. Bodl.

6. Male distingebatur:

ἔχει λόγον ἀνθρώπων
 ; nam, λόγον ἔχειν περὶ
 , vix graece dicitur.
 un iungenda sunt: Iac-
 ie (v. Ol. VI, 118) sacris
 s, qui ad certamina ac-
 nt, factis, παραπειρώ-
 ιδος, περὶ ἀνθρώπων μαιο-
 ν, *Iouis mentem explor-*
super, de, viris. εἴτι-
 ρει λόγον, φροντίδα sc.
 ut respiciat eos, pro-
 s iis sit victoria lar-
 a.

7. 8. Iunge: μαιομένων θυ-
 μῷ, (h. e. σπουδαζόντων) λα-
 βεῖν (pro ἐπιλαβεῖν) ἀρετὴν
 μεγάλην, *altam laudem ex*
victoria consequi (vt ἀρετὴ
 paullo ante Ol. VII, 163. ἄν-
 δρα πύξ ἀρετὴν εὐρότα, h. e.
 νίκην, nam est ἀρετὴ οὐπε-
 id, quo quis praestat aliis,
 excellit: vis animi, corpo-
 ris) τῶν δὲ μόχθων ἀμυνοῦν,
 h. e. victoriam, recreatio-
 nem post tot aerumnas et
 labores, vt Ol. II, 93-95.
 Ol. I, 157.

A. α. K. ιθ'.

10 "Αννεται δὲ πρὸς χάριν εὐ-
σεβέων ἀνδρῶν λιταῖς.

'Αλλ', ὧ Πίσας εὐδένδρον ἐπ' Ἄλφεῳ ἄλσος,
Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν
Δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεὶ,

15 Ὡς τινι σὸν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν.

"Αλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν

Ἄγαθῶν,

10. 11. "Αννεται δὲ — λιταῖς. Lectio haec expressa est in Schol. vet. a pluribus grammaticis: dissident ii tantum iudicio, quid sup-
plendum sit. Alii id, quod de Iouis voluntate scire audent. Alii
τὰ μαντεῖα, dantur responsa piorum precibus, εἰς χάριν, propitia in
eos Iouis voluntate. Possunt plura substitui ad explendam sen-
tentiam: τὸ παραπειῶσθαι Διὸς ἔνεται, pro γίγνεται. Aut etiam ἔπι-
ται, ἔνεται, sc. ἃ μαίονται. Si vero ἔνεται active dictum, vt ἔνεται
P. II, 89. 90. est Ζεὺς ἔνεται. In Schol. vet. legitur: "secundum
nonnullos, Asclepiadem scripsisse λιταῖ, vt sit ἔνεται — λιταῖ"
nota illa figura, de qua vide ad Ol. XI, 5. vt verbum singulare
cum nominatio plurali iungatur. Cum hoc iudicium sit vitii
grammatici, qui forte doctrinae subtilitatem in scripturae vitio
ostentabat, cum in eius exemplari excidisset ε in λιταῖς, nolo
tantum tribuere, vt lectionem relinquam grammaticae magis
consentaneam. — In Pal. A. et B. et Bodl. omnibus cum Aug.
legitur aliud vitium: πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταῖ
quod ex interpolatione ad glossam facta profectum est; nec au-
diendus Pauw, qui duplicem olim lectionem fuisse pronuntia-
bat. In v. 12. redit ad Olympiam v. 1. 2. sollenni formula ἀλλ' ἴ.
Porro εὐσεβείας Ald. et Pal. C. cum Gott. quod et in scholiis occur-
rit. 13. στεφαναφορίαν Schmidius recte, et sic iam Rom. Grae.
At Ald. Brub. Steph. et al. στεφαναφορίαν, aduerso metro. 14.
τὸ ex Rom. profectum. Ald. tres Palat. duo Bodl. μέγα τοι, cum
Aug. quod praeferam, vt magis Pindaricum. 15. ἔσπητ' ἴ.
tium Stephan. 16. ἔβαν. Mirum poetam maluisse hoc,
non ἔβαν.

10. "Αννεται δὲ πρὸς χ. voto. piorum hominum
rata autem haec fiunt ex preces factas.

Ἄγαθῶν, πολλάι δ' ὁδοὶ
 Σὺν θεοῖς εὐπραξίας·

E. α. K. ιά.

Τιμόςθενες, ὕμμε δὲ κλάρωσεν Πότμος
 20 Ζητὶ γενεθλίῳ ὄν μὲν
 Ἐν Νεμέα πρόφατον,
 Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ
 Θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
 Ἦν δ' ἔσορᾶν καλὸς ἔργῳ
 25 Τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων,
 Ἐξένεπε, κρατέων
 Πάλα, δολιχῆρετμον Αἴγιαν πάτρην
 Ἐνθα Σώτειρα, Διὸς ἑνίου
 Πάρεδρος, ἀσκεῖται Θέμις

Σ. β.

εὐπραξίας Schmidius ex Palat. A. B. emendauit, metro mon-
 te. Vulgg. omnes εὐπραγίας. 19. ὕμμε Steph. emendauit,
 opius ad dorismum. Al. ὕμμε. Aldus quoque δ' ἐκλάρωσε. Bodl.
 κλήρωσεν. 20. ὄν μὲν. Etiam haec lectio Schmidii acuminī
 tico debetur, suffragante Pal. A. et B. Vulgg. inde a Rom.
 μὲν aduersante metro. At Ald. ὅς σε μὲν, haud dubie lenius,
 ita dispescas: ὅς σε μὲν Νεμέα πρ. Hoc etiam Mingarell. am-
 ctitur. Ieiunum, liante metro, ὅς σε Ἐν N. Pauw propinat.
 πρόφαντον omnes ante Schmidium. Sic et Schol. πρόφατον,
 φάω, h. e. φαίνω, eodem sensu Schmidius ex Pal. B. reposuit,
 tri caussa. φατὸς, πρόφατος, ceheber. 22. δὲ omittunt Bodl. β. γ.
 κατ' εἶδος Ald. 26. ἐλέγχων ἔξενεπε malo iungere sensu et
 distinctione cum Pauw, non cum ἦν.

19-23. Dixit lyrice pro: τὸν δὲ — Μοχ 23. Θῆκεν
 ἰς δὲ, ὧ Τιμόςθενες καὶ idem πότμος. — 24. Simi-
 κίμεδον, πότμος ἐκλήρωσε lia loca Nem. III, 32. 33.
 1) Ζητὶ γενεθλίῳ, propri- Isthm. VII, 30. — 28. Ea-
 Ioue vestrorum nata- dem Aeginae laus P. VIII. pr.
 n praeside, τὸν μὲν, — et 31. Nem. IV, 19.

Σ. β'. Κ. 3'.

- 30 Ἐξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ
 Πολύ, καὶ πολλᾶ ῥέπει,
 Ὅρθᾶ διακρίνειν Φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν,
 Δυσπαλές. τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων
 Καὶ τάνδ' ἀλιερκέα χώραν
 35 Παντοδαποῖσιν ὑπέστασε Ξένοισ
 Κίονα δαιμονίαν,

30. Vulgo distinguitur post πολὺ. vt accipiatur hoc pro πολλῶν, ἄλλος. Omnino interpretes laborant in hoc loco, qui saltem sic ex eorum animo erat interpretandus: *magnam hominum multitudinem institutis vitae, studiis et consiliis inter se dissimilem, qualis mercatorum Aeginam commeantium est, regere iudicio recto et singulis caussis conuenienter difficile est.* Sed praestat simpliciter accipere verba, vti se offerunt, ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾶ ῥέπει quod multum et multas in partes, vario, inclinat, cuiusmodi peregrinorum negotia et caussae sunt, in quibus ius saepe varium, incertum et obscurum est. 31. πολλᾶ Schmidius ex Pal. A. B. et Schol. Accedit pars Bodleianorum. Vulgo: πολλά. Porro ῥέπει Schol. 33. Post ἀθανάτων interpungit Ed. Rom. quia etiam Ald. et Brubach. Primum distinctionem sustulit Ceperinus in Ed. Cratandr. vel Scholiis monentibus. 34. καὶ Bodl. C. 35. παντοδαποῖς ὑπέστασε, Ald. παντοδαποῖς ὑπέστασε, Bodleiani cum Aug. metro saltem sic incolumi; sed cum hiatus.

30-34. Male interpungebatur post διακρίνειν. Iungenda sunt: *δυσπαλές (ἔστι) διακρίνειν (σύν) ὀρθᾶ Φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν, (non im- perite) debbat sequi τὰ πολλὰ ὄντα καὶ ῥέποντα πολλῶν, dixit: (ἕκαστον) ὅ, τι πολὺ, καὶ πολλᾶ ῥέπει, quod mul-* *tiplez est et multis modis variat, pro rerum, temporum, personarum, rationibus: vt sunt iura, caussae, negotia mercatorum. conf. V. L. Fuit igitur apud Aeginetas species aliqua eius, quod nos iudicium mercatorium appellamus.*

(Ὁ δ' ἐπ' ἀντέλλων χρόνος
Τοῦτο πράσσω μὴ κάμοι)

A. β. K. 9.

Δωριεῖ καὶ ταμει-
ομέναν ἐξ Αἰακοῦ
Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον
Τεῦξαι, καλέσαντο συνεχρῶν
Τείχεος ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
5 Ὀρνυμένων πολέμων
Πτολιπέρθοις ἐν μάχαις
Λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

E. β. K. ιά.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς,
ο Οἱ δύο μὲν κάπετον,

Αὔθι.

37 et 38. ab aliis in parentheses inclusi, nec male. 38.
Bodl. β γ. 41. Ποσειδᾶν pars Bodl. MSS. cum Aug. in
et ποτε pro τε. 43. τεύξειν. MSS. Bodl. quatuor. 44.
é in Schmid. et Oxon. post πεπρωμένον interpungitur. Ordo
ὅτι πεπρωμένον ἦν, νιν (τὴν Ἰλιον) ἀμπνεῦσαι καπνόν etc. li. κατα-
βῆναι. 47. ἰμπνεῦσαι καρπὸν Aug. 50. κάπετον constanter
nae edd. κάπεσον primum Morell. et ex hac Steph. prima
einceps aliae; sed altera Steph. dedit: κάπεσον. Pal. C. κάπ-
ι. Aug. κάπτειτον, et a m. pr. κάπετον. Apud Homer. κάππεσον
pro κατέπεσον aliquoties, vt Il. α, 593.

7. 38. in parentheses in- per omne tempus! Tribui-
osita sunt, pro voto: tur hoc tempori tanquam id
am insula sit praesi- efficienti: ex poetico more.
u tale aduentium eam

Αὔθι δ', ἀτυζομένω, πνοὰς βάλλον
Εἰς δ' ἐσόρουσε βοάσας.

Ἐννεπε δ' ἀντίον ὄρμαί-
νων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·

55 Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς,
Ἦρωσ, χερὸς ἐργασίαις ἀλίσκεται,
(Ὡς ἐμοὶ Φάσμα λέγει Κρονίδα
Πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός.)

Σ. γ'. Κ. ς'.

Οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. ἀλ-
60 λ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται
Καὶ τετράτοις. Ὡς ἄρα θεὸς σάφα εἶπας,
Ξάνθον

51. αὔθι τ' scribendum esse, bene monet Pauw. ἀτυζόμενοι Ald. et fere omnes Bodl. Aug. cum Schol. ψυχὰς Ald. Scholion τῆ πνοάς. 55. τεαῖς emendatum a Schmidio, pro τεαῖς, quod ubique legitur. Rotundius tamen alterum esse negari nequit. 56. χερὸς Bodl. γ. 57. ὡς Rom. et al. ὡς Ald. et Pal. C. cuius Schol. καθὰ exponit, idem κρονίου. 58. βαρυγδούπου Bodl. γ. 60. ἄρξεται, peribit, cadet, coni. Pauw, perperam veritus, ne ἄρξεται cum τετράτοις male dicatur. At quam frequens is poetarum moribus bina vel plura verba copulandi, quae ex parte tantum grammatico significatui respondent nominis eius, ad quod referuntur

61. τέτρασι Bodl. C. τετάρτοις β. γ.

55 seqq. Iungenda sunt τοῖς πρ. pro σὺν τῷ πρώτῳ ἀλίσκεται οὐκ ἄτερ παίδων καὶ τετάρτῳ παιδί, per Telamonem et Neoptoleum, ἀντίον ὄρμαίνων, propius accedens. At Schol. reddit: στυχάζόμενος εὐθέως, vt sit ὄρμαίνων ἐν Φρῆσιν, interpretatur portentum extemplo, versans animo.

55 seqq. Iungenda sunt ea parte, qua tu, Aeace, mirum duxisti, capietur Pergamus, tuorum quidem posterorum opera: sed eueniet hoc prima et quarta generatione, ἄρξεται, γενήσεται, τὸ ἀλίσκεσθαι, σὺν

Ξάνθου ἠπειγεν, καὶ Ἀμαζόνας εὐ-
ίππους, καὶ ἐς Ἴσθμον, ἐλαύνων.

Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἴσθμὸν ποντίαν

5 Ἄρμα θεὸν τάνυεν,

Ἀποπέμπων Αἰακὸν

Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

A. γ'. K. θ'.

Καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐπο-

ψόμενος δαῖτα κλυτάν.

ο. Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.

Εἰ

ἐπ' Ἴσθμῷ ποντία Ald. cum Schol. doctius et a vulgari magis
edens. 67. ἐν ἵπποις Bodl. γ. cum Triclinio. Vt nunc inter-
rogitur, heros Aeacus anectus est diuinis equis; at, si post δεῦρο
interpungas cum Παῦω, ipse deus vectus est equis: quos aureos
bellat, siue, quod ἵπποι pro curru dicti, siue, quod omnia di-
ta sunt aurea. Respexit et ornauit locum Apollon. III, 1240.
70. ἐν ἀνθρώποις Aug. ἔσεται in Schol.

52. An alia sit auctoritas,
constet Apollinem ab
tazonibus cultam fuisse,
vt eas nunc adire dica-
t, ignoro. Tum si Xan-
thi est Lyciae, mira est
fectio per Lyciam ad
iazonas et ad Hyperbo-
s, quos per Istrum de-
nat, vt sup. Ol. III. Nam
ersa loca eum commemo-
e, quae ille forte adire
sit, vix poetam deceret.
gis consentaneum esset,
illinem ad vnum certum
um properare, vt Neptu-
ad Isthmum, non tria

diuersa loca et sacra adire:
nam adeunt dii loca, in qui-
bus praecipua religione co-
luntur. Verum nec hoc
poetam velle puto; sed
Apollo tendit ad Hyperbo-
reos, qua via ducit, ex pri-
sca terrarum situs ignora-
tione, per Amazonas in bo-
realibus locis habitantes;
Xanthus autem est Troadis
fl. inde a quo iter in septen-
trionem ingreditur. Ad
eum relictis equi pabulum
carpebant, vt apud Homer.
70 sq. Viam sibi parat ad
laudem Melesiae, aliptae:
in

Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησία ἐξ ἀγενεί-
ων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνω·
Μὴ βαλέτω μὲ λίθῳ τραχεῖ Φθόνος.
Καὶ Νεμέα γὰρ ὁμῶς
75 Ἐρέω ταύταν χάριν·
Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν·

Ε. γ'. Κ. ιά.

Ἐν παγκρατίῳ. τὸ διδάξασθαι δέ τοι,
Εἰδότει βραίτερον. ἄγνω-
μον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.
80. Κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων Φρένες.

Κεῖνα

71. *Μειλησία* Ald. tres Palat. quod et ipsum ferri poterat v. Pauw. *Μειλησία* iam Rom. ed. exhibuit. 74. *Νεμέα* MS. Bodl. κέν Ν. malit Pauw. at in centies omittitur. 76. Pauw interpungit: τὸ δ' ἔπειτ', ἄ. 77. ἐκ παγκρατίου Ald. Pal. C. Brubach. in marg. eodem sensu et metro. 78. βραίτερον, trisyllabum, quod plerumque occurrit βραίτερον. Scilicet sic est pronuntiandum. 80. ἀπειράτων Ald. vitio.

in qua interserenda invidiam deprecatur. Non omnibus eadem probantur. Si ego itaque laudes Melesiae carmine repeto a victoria, quam ipse olim inter pueros lucta retulit: invidi me non reprehendant. εἰ δ' ἐγὼ Μειλησία ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνω· pro ei οὖν ἀνατρέχω, percurro, pertexo laudes carmine. Sic ἀναδραμεῖν et alii; item ἀελθεῖν, vt apud Euripidem.

73. μὴ τίς με Φθονεῖτω. cf. Schneid. Vita Pind. p. 117.

Scilicet ex heroum aetate petitum, qui non minus saxis pro telis vtuntur. Invidia autem petere aliquem dicitur.

75. ταύταν χάριν paullo durius pro τὴν αὐτήν, commemorare enim possum similiter eum olim inter pueros Nemeis vicisse, et postea ἐν ἀνδράσι πανκρατίῳ ἀνδρῶν.

77-80. τὸ διδάξασθαι — Melior est alypta is, qui ipse certamina ingressus est.

Contra

Κεῖνα δ' ἐκεῖνος ἂν εἴποι

Ἔργα περαιότερον ἄλλων,

Τις τρόπος ἄνδρα προβάσει,

Ἐξ ἱερῶν ἀέθλων

5 Μέλλειτα ποσεινοτάταν δόξαν φέρειν.

Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων,

Νίκαν τριακοστὰν ἑλών·

Σ. δ. Κ. Ϛ.

Ὅς τύχα μὲν δαίμονος, ἄ-

νορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν

1 Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις

Νόστον ἔχθιστον, καὶ ἀτιμοτέραν

Γλῶσσαν,

κεῖνα δὲ κείνος idem Ald. cum Aug. τῶνα δὲ τῆνος ἂν εἴποι ad
recti normam a poeta scriptum fuisse suspicatur Pauw. 90.
Ed. Steph. et iam Morell. quod metro postulante probat
Pauw. sicq. Aug. vulgg. τέτρασι.

tra imperiti hominis est,
re velle alios quae ipse
a non didicerit. Inex-
i homines nihil habent,
satis firmiter insistant;
fluctuant in artis prae-
is tradendis. 81. Ita-
iste ista quod attinet
mina docere potest do-
, quomodo aliquis vi-
am consequatur. κεῖνα
pro κατ' ἐκείνα, ἐν ἐκεί-
γῶσι, in quibus ipse
fuit.

-92. In vulgari inter-
ndi ratione sensus qui-
..τέτρασιν παῖδας ἐν-

κῆσε, bene se habet: sed
vix expedias grammaticam
in ἀπεθήκατο νόστον ἔχθι-
στον ἐν γυίοις τέτρασι παίδων.
Nam ἐποτίθεσθαι non est
reddere, (Triclin. ἀντὶ τοῦ
ἐπέθηκεν: quo vsu aut ex-
emplo?) et quid ἐν? Ad
sermonis itaque vsum sic
constituere malim: ὁ (σὺν)
τύχη μὲν δαίμονος, (h. σὺν
δαίμονι, deo iuvante) ἀνορέας
δὲ οὐκ ἀμπλακῶν ἐν τέτρασι
παίδων γυίοις, et virtute vsus
in quatuor pueris, (quibus-
cum luctatus est; erant sci-
licet duo paria, quibus suc-
cessit

Γλῶσσαν, καὶ ἐπίκρυφον οἶμον
 Πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσε μένος
 Γήραος ἀντίπαλον.

95 Ἄϊδα τοι λάθεται
 Ἄρμενα πράξαις ἀνὴρ.

A. δ'. K. ιά.

Ἄλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν
 Ἄνεγείροντα φράσαι

Χειρῶν

92. γλῶσσαν tres Bodl. cum Aug. quod Aeolicum, non γλῶτταν
 γλῶσαν Ald. 95. ἐνέπνευσε tres Bodl. 96. πράξαις scribendum:
 pro πράξαις. monuit etiam Pauw. 98. ἀνεγείροντα Aug.

cessit ipse ἔφεδρος) ἀπεδή-
 κατο (amouit a se) νόστον ἔ.
 etc. h. τὴν ἦτταν. cf. Pyth.
 VIII, 119 sq. Sic ἀποθέσθαι
 νεῖκος κρεσσόνων Ol. X, 47.
 Porro γλῶτταν ἀτιμοτέραν,
 vt loquerentur sine auctori-
 tate; opp. victorum iactan-
 tia. Alio in carmine ἀγρυ-
 ξίαν dixerat: v. Frāgm. LVI.

93. *Animum victor iuueni-
 tae quasi reddidit, et effecit,
 vt vitam ei producat laeti-
 tia.* Hoc iterum enuntia-
 vit generatim.

96. ἄρμενα πράξαις ἀνὴρ.
 εὖ πράσσειν (opp. κακῶς πράσ-
 σειν) est bene rem gerere,
 successum habere, quod
 idem est, felicem esse. Ol.
 XI, 4 εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ
 πράσσοι. Ol. IV, 7 ξείνων εὖ
 πρασσόντων. Pro εὖ nunc
 ἄρμενα. vt πράσσειν ἀντία

pro κακῶς Pyth. VIII, 71.
 ἐπεικῶς πράσσειν ap. Atticos.
 Hoc modo sane fieri potest,
 vt πράττειν et πᾶσχειν pos-
 sint latine iisdem verbis in-
 terdum reddi: non autem
 πράττειν et πᾶσχειν eandem
 notionem per se habent; ita
 εὖ παῖσιν et εὖ ἀκούειν, bene
 rem gerere et laudem conse-
 qui, Pyth. I, 191. 2. Isthm.
 V, 17. N. I, 46. Ergo animi
 cui tam prospera fortuna
 fuerat, vt nepotem victorem
 videret, vitam recreatur
 gaudio producit.

97. *At mihi etiam Ble-
 psiadarum tribulium memo-
 ratio cum laude est facien-
 da, e quorum medio sextus
 iam victor renuntiatur, et
 quidem luctae et pugilatus
 ἄωτον ἐπίνικον χειρῶν, pro
 ἄωτον νίκης τῶν χειρῶν. De
 hoc cf. dicta ad III, 5. 6.*

Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,

00 Ἐκτος δῖς ἤδη στέφανος περίκει-
ται Φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.

Ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσι μέρος
Καννόμον ἐρδόμενον.

Κατακρύπτει δ' οὐ κόνις

25 Συγγόνων κεδνὰν χάριν.

E. δ'. K. ιζ.

Ἐρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων

Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν

Καλλιμάχῳ λιπαρὸν

Κόσμον Ὀλυμπία, ὃν σφιν ὤπασεν

0 Ζεὺς γένει. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς

Ἔργα

κᾶν νόμον Ald. Rom. Brub. Morell. Aug. καννόμον Steph. pr.
iinc. reliquae, qs. καί ἔννομον. καννόμον Schmidius recte, vt
emendauerat Ceperinius in Cratandr. h. κατὰ νόμον. Porro
ἔνων Schmidius resinxerat, paullo audacius, probante tamen
vio. 109. ἢ σφιν Ζεὺς γένει 110. ὤπασεν Ald. 110. ἐσλὰ δ'
ἐπ' ἐσλοῖς dorice Steph. iam praeiuerat Aldina, pro ἐσλὰ
et ἐσλοῖς.

2. 3. Tandem et mor- est Ἠχώ. μέρος τι (sc. co-
um in carmine mentio- rum quae in carmine me-
facit poeta, Callimachi morantur) ἐστὶν ἐρδόμενον
phionis. Videtur Iphion κατὰ νόμον καὶ θανοῦσι, quod,
excessisse tempore in- tanquam inferiarum honos,
ictoriam et carmen in- persoluitur mortuis rite.
no, nuntio tamen de Non enim terra occuliat
ria accepto: itaque is cognatorum gloriam, quo
ας τῆς Ἀγγελίας nun- minus ad inferos perveniat,
a inferis Callimacho. h. e. resciscunt illi suorum
Ἀγγεῖλα inf. XIV, 29 superstitem gloriam.

Η

Ἔργα θεοὶ δόμεν ὄξει-
 ας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.

Εὐχομαι ἀμφὶ καλῶν

Μοῖρα Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θεμεν·

115 Ἄλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον,
 Αὐτοὺς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

113. Deprecatur invidiam
 Fortunae in tanta felicitate.
 Recte subiectum constitui-
 tur, εὐχομαι, μὴ τὸν Δία
 ἀμφιθέμεν Νέμεσιν μοῖρα κα-
 λῶν, (ἢ ἐπιτιθέσθαι, ἐπιβα-
 λείν). *Nemesin dicit διχό-
 βουλον, infestam, ut δίχα*

*νοεῖν. δίχα φράζειν. apud
 Homer. Ἄλλα (Ζεὺς) ἄγων
 (ἐπάγων) βίοτον ἀπήμαντον,
 ἀέξοι αὐτοὺς τε καὶ πόλιν,
 beet (ut Callim. in Iov. 9)
 οὐκ ἀρετῆς ἄτερ etc.) αὐτοῦ
 s. πολίτας, s. victorem a
 gentem ex γένει v. 110.*

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος 9'.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩΙ ΟΠΟΥΝΤΙΩΙ

παλαιστῆ.

Argumentum.

A laudibus victoris exorsus statim ad Opuntis, urbis patriae, laudes progreditur; - 55. ut eas celebret, ingenio si satis valeat, quod solius naturae beneficio debeatur - 62. Redit ad urbis laudem et originem. Deucalion et Pyrrha post diluuium conserant circa Opuntem in Locride, reparata humana gente. Locrus erat improles, cui Iupiter compressam a se Opuntis ex Elide adductam filiam matrimonio iunxit. Appellatus ille aui materni nomine Opus rexit urbem Opuntem; in qua heroes fuere et (119) victores certaminum, in quibus Epharmostus. Hinc eius laudes.

Σ. α. Κ. 15'.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
Φωνᾶεν, Ὀλυμπία

Καλλίνικος

2. φωνᾶεν Schol. Nem. III, 1. omnes edd. et codd. praeter
3odl. α. qui dissoluit φωνᾶεν, quod Schmid. ex Pal. B. recepit,
vt

11 sq. Sensus lyricus docte dictum, vt Lat. poetis
et, μέλος φωνᾶεν esse epitheton canorum, vocale;
idem

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδῶς,

"Ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄ-

5 χθον ἀγεμονεῦσαι

Κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-

μόστῳ σὺν ἑταίροις·

'Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων

Μοισᾶν

vt ἐν φωνᾷ Ὀλυμπία dictum sit pro σὺν vel διὰ φωνῆς Ὀλυμπικῆς, h. qualis Olympiae auditur vel audiri solet. Ita fere Schmidius et Pauvius accipiunt. Verum meliores curae docent magis poeticum esse μέλος φωνᾶεν. *carmen canorum*, quod canitur; Ordo autem verborum hic: τὸ μὲν Ἄ. μέλος φωνᾶεν, ὁ Καλλίνικος τριπλόος κεχλαδῶς (ἐν) Ὀλυμπία, παρ' ὄχθον Κρόνιον ἀγεμονεῦσαι Ἐφαρμόστῳ κωμάζοντι σὺν ἑταίροις φίλοις, ἄρκεσεν (ἄν.) Apparet enim, Olympiae victorem inter amicos et populares ad eum confluentes post victoriam statim sollemni pompa et chorea incessisse, forte per stadium, inter tibiarum et lyrae cantum, ad quem Archilochium carmen Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ canebatur. Hoc est κωμάζειν. Porro κεχλαδῶς mallet Pauw. Videtur fuisse χλάζω, vt κλάζω, κράζω, vnde καχλάζω; et χλήζω, vnde κέχληδα, dorice κέχλαδα, vnde α producitur. Etiam Aug. gl. κεχληδῶς, εὐτυχήσας. At est qui insonuit, φωνηθεῖς, cani solitus. cf. inf. ad P. IV, 318. 4. 5. Κρόνιον παρ' ὄχθῳ ediderat Schmidius, vt metro seruiret. 8. ἑκατοβόλων

Bodl. C. a pr. m.

idem μέλος, καλλίνικος (ἕμνος) ὁ τριπλόος κεχλαδῶς (ἐν) Ὀλυμπία, ἄρκεσε etc. *Etsi sollemne illud carmen, Callicus, trinis strophis constans, Olympiae cani solitum, (vid. V. L.) sufficere poterat: nunc tamen aliud accinam in victoriam Olympicam; quae declaratur, e more, per Iouem et per Olympiam: quae designatur nunc per Elidem a Pelope*

olim occupatam. καλλίνικος ἕμνος expresse Nem. IV, 26. nec tamen vbique cum Musgrauio ad Eurip. Med. 45 substituendum putabo; est enim καλλίνικος i. q. νικητήριος, et occurrit καλλίνικον κῦδος. ἄρμα. χάρακ. καλλίνικος πάλη inf. Pyth. XI, 70. et ipsi victores καλλίνικοι, vt P. I, 63 Hiero. Quidni igitur καλλίνικον στέφανον in Euripidis loco feramus?

In

Μοισᾶν ἀπὸ τόξων

10 Δία τε Φοίνικοστερόπαν

Σερμόν τ' ἐπίνειμαι

Ἀκρωτήριον Ἀλίδος

Τοιοῖσδε βέλεσσιν,

Τὸ δῆποτε Λυδὸς ἦρωσ

15 Πέλοψ ἐξάρατο κάλλι-

στον ἔδνον Ἴπποδαμείας.

A. α. K. 15'.

Πτερόεντα δ' ἴει γλυκὺν

Πυθῶνά δ' οὔστ' οὔ-

τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψη,

Ἄνδρός

1. Pauw conj. ἐπίνειται a νέεσθαι, ἔρχεσθαι, v. Not. 13. βέλεσσιν
 caelare Schmid. ex Pal. C. reliqui omnes μέλεσσιν. Me tenet
 ex τοιοῖσδε, quae non satis magnam vim habere videtur, etiamsi
 ἴδδασ, talibus, respectu vs. 8. 9. aut, hisce telis, hoc carmine.
 ἐξήρατο Bodl. MS. et α. 16. ἔδνον γ' Pauw in medium pro-
 fert, vt anapaesticum sit colon.

Archilochi hymno Καλλι-
 ος erat Hercules, et hinc
 mnus, cuius exordium
 t: Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ,
 bellatus et ipse Καλλίνικος.

17. Memora quoque vi-
 ctoriam Pythicam. οὔτοι
 χαμαιπετέων λόγων ἐφάψη,
 non vanas laudes allinges;
 ex merito laudabis. Pyth.
 VI, 37 χαμαιπετέες δ' ἄρ' ἔπος
 οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ, non ir-
 ritam vocem Nestor emisit.
 Nec alia est γνώμα κενεᾶ χα-
 μαιπετοῖσα Nem IV, 65. 66
 consilium inane, irritum.
 Fucrat autem Epharmostus
 iam ante Olympicam victo-
 riam victor Pythiis, v. 17. 18.
 et vna cum Lampromacho
 fratre vel cognato Isthmiis,
 v. 124.

1. ἀπόνειμαι βέλεσσιν ἀπὸ
 των Μοισᾶν Δία. Insolens
 e hoc: ἐπινέμεσθαι βέλε-
 σσι. Forte sic expredias:
 ἐπινέμεσθαι βέλη ἐπὶ τι,
 res in pedestri quoque
 ione: distribuere, ad
 ias res dirigere sagittas.
 visitiis nunc ἐπινέμε-
 σθαι βέλεσι more poeta-
 sollenni in similibus.

- 20 Ἄνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν
 Φόρμιγγ' ἐλελίζων
 Κλεινᾶς ἐξ Ὀπέεντος, αἰ-
 νήσαις ἔ καὶ υἷόν·
 Ἄν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ
 25 Σώτειρα λέλογχεν.
 Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
 Θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἴ-
 σον τε Κασταλία παρ' Ἄλ-
 φειοῦ τε ῥέεθρον·
 30 Ὄθεν στεφάνων ἄωτοι
 Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείρον-
 τι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

E. α. K. 1.

- Ἐγὼ δέ τοι Φίλαν πόλιν
 Μαλεραῖς ἐπιφλέγων αἰοδαῖς,
 35 Καὶ ἀγάνορος ἵππου Δᾶσσον

Καὶ

22. ἐξ Ὀπέεντος· αἰνήσαις ἔ καὶ υἷόν. Ita distinguere iubet cum Ald. et Rom. Pauw, vt αἰνήσαις non sit pro αἰνήσαις, sed noua sententia: laudes eam et ciuem eius, quae. Equidem vix sequar. 27. ἴσσον Aug. ἴσσον Bodl. β. γ. et ed. Rom. 28. -σόν τε K. omnes edd. et codd. Bodl. καὶ tacite refinxit Schmidius, vt metro caueret, perperam sollicitus: nam antispasti variant millies, mouente Pauw; sed hic elegantius legi arbitratur Κασταλίαν. Iam alius veniet, et profitebitur se malle Κασταλίαις vt ad ῥέεθρον referri possit. Est pro ἐν κα — h. e. ἐν πυθόσ, Pythiis. 32. ματέρα Pauw ex poliuuit, vt simile faceret colon strophico suo. v. 16. cf. v. 58.

23. αἰνήσαις ἔ καὶ υἷόν, sobolem. pro αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ τὸν πολίτην.
 24. ἄν Opuntem urbem, bonis legibus et reip. administratione claram.

Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾶ
 Ἄγγελίαν πέμψω ταύταν,
 Εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμα
 Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι
 40 Κᾶπον· κείναι γὰρ ὄπασαν
 Τὰ τέρπν'. ἀγαθοὶ δὲ
 Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες

Σ. β'. Κ. 15'.

Ἐγένοντο. ἐπεὶ ἕναν-
 τ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-
 45 ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;

Ἄνιπ'

16. νῆς Bodl. γ. et mox ταύτην et παλάμη. Sed haec non tam pro
 varietate notari, quam pro stupore librarii haberi debebant.
 παντᾶ Steph. refinxit. v. ad Ol. 1. f. 39. ἐξαιρέτων sphalma est
 Steph. et quidem ex Morell. 43. ἀντία πῶς ἕν et ἀντίον in Schol.
 occurrit. 45. σκύταλον ex MSS. Bodl. reposuerunt Oxonienses
 pro vulgato σκυτάλην· quod esse debebat σκυτάλην. et sic iam exhi-
 buisse Aldum video. utrumque τὸ ῥόπαλον designat.

38. σὺν τινι μοιριδίῳ παλά-
 μα. Nouo tropo poesis per
Musarum vireta, hortum,
 eu arbusta, declaratur: ea
 colit poeta: si laeto cum
 arborum prouentu, *manu
 austa* id facere putandus
 est: haec est χεῖρ, παλάμη.
 μοιριδίος, *diuina*: per quam
 declaratur ingenium diuini-
 is datum. Grammatici,
 ἡ δαιμονία μηχανῆ καὶ
 ἔχνη reddunt, vsum lo-
 uendi Pindaricum sequuti
 sunt, quo aliquid dicitur
 fieri, contingere, σὺν θεῷ,
 ἢ θεοῖς, σὺν τύχῃ θεῶν, et
 Ol. X, 25 θεοῦ σὺν παλάμα,
 itaque et h. l. σὺν μοιριδίῳ
 παλάμα: colit *Musarum vi-
 reta*, iuuante deo; pro quo
 σὺν παλάμῃ θεῶν, δαιμονία,
 dicere poterat; vel σὺν μοι-
 ρα θεῶν, Ol. II, 37. dixit igi-
 tur σὺν παλάμῃ μοιριδίῳ. Est
 idem mox κατὰ δαίμονα, quod
 alias ἐκ θεῶν, vt Pyth. I, 79
 h. e. θεῶν μοίρα. Fortes et
 ingeniosi viri nascuntur
 deorum numine, voluntate.
 Nam si hoc ita se non ha-
 beret, quomodo Hercules
 tam animosus esse potuisset,
 vt vel cum diis pugnaret etc.

Ἄνικ' ἀμφὶ Πύλον σταθεῖς
 Ἥριδε Ποσειδᾶν.
 Ἥριδέν τέ μιν ἀργυρέω
 Τόξω πολεμίζων
 50 Φοῖβος. οὐδ' Αἶδας ἀκιν-
 νήταν ἔχε ῥάβδον,
 Βρότεια σώμαθ' αἰ κατάγει
 Κοίλαν πρὸς ἀγνιᾶν
 Θνασκόντων. Ἀπό μοι λόγον
 55 Τοῦτον, στόμα, ῥίψον·
 Ἐπεὶ τόγε λαιδορῆσαι

Θεοῦς

47. Ἥριδε Schmid. e suis emendavit. Vulgo ἕριδε. Ald, ἕριδε. At
 versu seq. ἕρει δὲ τέ μιν vbi Romana statim emendatiorem habet
 lectionem. ποσειδᾶν vulgg. ποσειδᾶν Ald. Gott. Beck. recte. 48.
 ἀργυρῶ Schmid. intulit. ἀργυρέω Ald. Rom. et ceterae edd. cum
 Pal. C. Bodl. γ. Aug. quod eodem redit, si contracte legas. Ve-
 teres autem contracte pronuntiarunt, non scripserunt. 50.
 Ἀείδας Bodl. C. 51. -νήτων Bodl. γ. 52. σώματα Schmidius ex-
 tulerat, quod metrum ita postulare credebatur. ἢ Bodl. γ.
 et v. 54. omnes Bodl. θνησκόντων.

47. Ποσειδᾶν ἕριδέ μιν,
eum repulit, repressit. Est,
 vt puto, petium a lucta, in
 qua alter alterum ἕρειθει,
obnixus protrudere laborat
et prosternere. Diversum
 est ἕρειθειν (scil. ἑαυτὸν) εἰς
 τινα, κατὰ τινα.

50-59. οὐδ' Αἶδας ἀκιννή-
 ταν ἔχε ῥάβδον, etc. pro:
 καὶ Ἀθης ἐκίνει. ἀνέσχεν. ἀνέ-
 τεινεν. et Pluto hastam in-
 tentavit in ipsum suam, qua
 ille animas ad Orcum du-
 cere solet. ῥάβδος de hasta,

(nam ea vitur h. l. pugnan-
 do,) quae nunc, vt saepe,
 pro sceptro est, quo ille
 compellere umbras dicitur,
 ab aliis Mercurius. De
 Herculis descensu ad Cer-
 berum auferendum malim
 intelligere, ne iterum ad
 Pylum redeat poeta, de quo
 iam actum erat v. 46. Variis
 modis potuit etiam hoc Her-
 culis facinus a poetis tra-
 ctari. βρότεια σώματα dixit,
 quae Homerus εἰδῶλα κα-
 μόντων.

Θεοῦς, ἐχθρὰ σοφία· καὶ
Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

A. β'. K. ις'.

Μανίαισιν ὑποκρέκει.

Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-
αῦτ'. Ἴσα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
Χωρὶς Ἀθανάτων. Φέροις
Δὲ Πρωτογενείας
Ἀστει γλῶσσαν, ἴν', αἰόλο-
βρόντα Διὸς αἴσα,
Ἰὺρῶρα Δευκαλίων τε, Παρ-
νασοῦ καταβάντε,
Δόμον ἔθεντο πρῶτον· ἄτερ
Ἦ' εὐνάς, ὁμόδαμον
Κτησάσθαι λίθινον γόνον.

Λαοὶ

is Bodl. C. inepte. 70. κτισάσθαι aut, quod scribendum
κτισάσθαι, defendit Schmidius pro ἐκτισάσθαι a κτίζειν. Nec
d aliunde, quam, siue vitio, siue correctoris interpola-
primum in Morell. et hinc in Steph. ortum videtur.
m. et hinc aliae κτησάσθαι, recte vtique et ad metrum et
m: sibi compararunt, monente etiam Pauw. Sic quo-
MSS. Bodl. Aug. et Schol. cum Eustath. p. 25. extr.

59 bene enodavit τὸ δέον, plus quam fas est,
narrare de diis tur- sc. detrahendo deorum lau-
scedit ad vesaniam: dibus. Κρέκει proprie lyri-
illis Ol. I, 82. Re- cen, qui fides pulsat et so-
meta a narratione nu- num elicit, hinc κρέκειν, so-
digna, pugna inter nare: vnde et fides κρέκεισι.
sta. καυχᾶσθαι pro nunc ὑποκρέκειν, ὑπηχεῖν,
t cum notione osten- succinere, respondere cantu.
s, σμυνέσθαι, pla- Haec forte Schol. dicere
ninium in Hercules voluit.
παρὰ καιρὸν, παρὰ

Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.

Ἐγείρ' ἐπέων σφιν οἶμον
 Λιγύν. αἶνει δὲ παλαιὸν
 Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

E. β. K. i.

75 Νεωτέρων. Λέγοντι μὰν
 Χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
 Ὑδατος σθένος· ἀλλὰ Ζητὸς
 Τέχνης ἀνάπωση, ἐξαίφνης
 Ἄντλον ἐλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν

72. Ἐγείρ' ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν. Sano οἶμα, οἶμος, proprie t
 plectrum per fides oberrat; tunc et cantus; et ἐγείρειν ἀν
 σαν, λύραν, obuia stunt. Elegans tamen est coniectura
 εὔρον, quod et Pyth. IV, 3. Nem. VI, 49. occurrit. H
 conj. αἶνον. ἔρμον videtur habuisse in suo libro Schol
 τὸν τῶν ἐπέων λιμένα καθόρμισον εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον. 73.

metri caussa scribere suadet Pauw, et v. seq. οἶνον γ' νί
 16. 32. 75. μὲν Bodl. a. 78. ἄμπωτιν Ald. et hinc i
 Rom. item Schol. ἀνάπωση August. ἀνάπωση Pal. A. B.
 qui legant, teste Schmidio, non inuenio. ἐξαίφνης cod

79. λαβεῖν Palat. A. B. et Bodleiani, Scholion τοῦ

72 - 74. Pedestre esset:
 molire, moue carmen noui
 argumenti, quod genus
 carminum delectare solet.
 Omnino Locrenses mythi
 non multum a poetis tra-
 ctati esse videntur. Tum
 75 - 79 narratio est, aquas
 obruisse solum; mox eas
 refluxisse iterum Iouis ope-
 ra, numine. In 78 sq. puta
 subiectum esse τὸν ἄντλον,
 τὸ πλῆθος ὕδατος. has aquas
 ait ἐλεῖν ἄμπωτος, refluxisse.

79. κείνων δ' ἔσο
 Videamus primo, qu
 per se, et ordine s
 stituta, suggerant. D
 tiorum maioribus
 Dicuntur fuisse D
 et Pyrrha, aut ipsi,
 iis nati. At iidem
 χᾶθεν κοῦροι Φύλλο
 τριουδος, κορᾶν τε φ
 Κρονιδᾶν. origine te
 genies stirpis Iape
 liarum primorum
 rum. Hic haeremus

Χαλκίσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
 Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος
 Φύτλας κοῦροι κορᾶν τε Φερ-
 τάτων Κρονιδᾶν, ἐγ-
 χώριοι βασιλῆες αἰεὶ.

Σ. γ.

abatissima haec sunt et verbis et sensu, e vulgata lectione temerata; multoque magis e Scholiis. Grammatici Prö- am, Deucalionis et Pyrrhae filiam, eandem esse volunt, cocro nupta fuerit et a Ioue compressa: sic etiam apud Apollonii lib. IV. extr. legitur. Ex Pindari mente Lo- Deucalionis et Pyrrhae filius, Locrideni tenebat, quo res concesserant v. 63. Ad hunc Iupiter in matrimonium t Opuntis ex Elide filiam, gravidam in Maenali recessu factam, vnde progenitum puerum Locrus pro suo filio it, et ab auo materno Opuntem appellavit. De Protoge- ndarus nihil memorat, nisi quod v. 63. *Opuntem πρωτογε- τυ* dixit. Ab aliis illa commemorata est, tanquam Aeth- pta, e qua Endymion susceptus, qui Elidem tenuit et Epeo n reliquit, a quo Epei dicti v. Pausan. V, 1. At in Pin- obscura et impedita est oratio, quod maiores Locrensi- calione et Pyrrha orti origine stirpis Iapeticae, iidemque bus (nam κέραι non esse possunt *amicae*, sed sunt *filiae*: sae κέραι Διός) primorum e Cronidis orti dicuntur. Variis versavi et tentavi versus, vt ad fabulas vulgares senten- comodarem. v. Not. Emendabam quoque *φερτάτω Κρονι- δᾶν*,

et Pyrrha auum ha- iis itaque filiae natae esse
 Iapetum et Asiam: hi debueret, quae matres erant
 e ortum ab Oceano, factae maiorum Locrensi-
 ere inter Titanes. At Atqui has ignoramus. His
 quomodo maiores illi tamen quomodo occurri
 esse potuerint κοῦροι possit, video: poetice plu-
 Φερτάτων Κρονιδᾶν, ralis pro singulari poni so-
 e filiabus primorum let, dictumque adco est ni-
 darum, obscurum est. hil aliud, quam maiores du-
 pres Cronidae sunt lu- xisse ab Iapeti stirpe, et ab
 Neptunus, Pluto. Ex vna filia Iouis Saturnii. At-
 qui

Σ. γ'. Κ. ις'.

85 Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμῶν,
 Τὰν παῖδ' ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
 ῶν Ὀποῦντος ἀναρπάσας, ἔκαλος

M

δᾶν, pro φερτάτου, qui *Iupiter* est; et κόρας τε. At ignoratur n-
 nus eius *filia*, quam *filiae*, quae hic locum habere possit.
 urget illud πρὶν. quod omnes modos emendandi et interp-
 turbat. Si scripseris κοῦροι κόραι τε φερτάτω κρονιδᾶν. δ δ' ἴ-
 — omnia sublata videas: at quam multa mutata! Ita r
 ea, quae in Notae- extrema parte posita sunt. 82. κορά
 Cod. et α. In Aldina sic legitur: ὁ. πρὸγονοι ἀρχαῖθεν, ἴ.
 κοῦροι κοραῖν καὶ φερτάτων κρονιδᾶν. 86. θυγατέρ' ἀπὸ Ald.
 Bodl. et α. 87. Ὀπέντος et ἀναρπάσας Ald. ἔκκλητος Bod

qui ignoratur etiam haec.
 Tum vero noua et grauior
 difficultas oritur e temporis
 notatione: πρὶν — Nam
 maiores illi v. 79, a Deuca-
 lione et Pyrrha orti, debuere
 esse ante Locrum: πρὶν v.
 85. Reponas: πρὶν absolute
 positum esse, antea, κατὰ
 τὸ πρὶν, seu, vt Schol. κατὰ
 τὸ παλαιόν. Sic ipse ali-
 quando tuebar locum. At
 enim parum proficias. Nam
 primo nimis abrupta esset
 oratio: — βασιλῆες αἰεῖ.
 Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμῶν —
 μίχθη. Manet porro omnis
 reliqua difficultas in *filiabus*
 seu *Cronidarum* seu *uius*
Iouis. Ad hoc πρὶν tan-
 quam ad scopulum impacta
 omnis haeret interpretatio.
 Nam inter *Deucalionem* et
Locrum non alii interces-
 sisse feruntur quam *Opus*

et eius *filia* a Ioue
 crum adducta: adda
 ex Schol., Amphicty
 Deucalionis f. Locri p
 Itaque in interuall
 non esse potuere ἐν
 βασιλῆες αἰεῖ. Multo
 assequi licet, quinam f
 κοῦροι κοραῖν φερτάτω
 νιδᾶν, seu φερτάτω
 δᾶν, h. e. Διὸς, ex f
 Iouis nati? nec pro
 κόρας legeris: nam r
 quidem Iouis *filia*
 Deucalionem et L
 fuisse memoratur. O
 autem *filia* et serior
 ex Ioue Locrum, nor
 lam, peperit. —
 interpretatio sic insti
 v. 81-84 tanquam in
 posita includantur, t
 v. 85 referatur non a
 σιλῆες αἰεῖ, verum ad
 δ' ἔσσαν χαλκᾶσπίδες

Ἰχθη Μαιναλίσαισιν ἐν
 κείραϊς, καὶ ἐνεικεν
 οὐκρῶ, μὴ καθέλοι μιν αἰ-
 ῶν, πότμον ἐφάψας,
 ἰσφάνον γενεᾶς. Ἔχε
 ἐ σπέρμα μέγιστον,
 ἰλοχος. εὐφράνθη τε ἰδῶν
 ἰρως θετὸν υἱόν,
 ἰάτρως δ' ἐκάλεσσε μιν,
 ἰώνυμον ἔμμεν,

Ἰπέρ-

Schmidii commentum est, ut doricum sit pro ἰμίχθη.
 ἰμίχθη pro ἰμίχθησαν. De hoc nemo dubitet; sed idem
 fieri potest in singulari. Pauwius recipere ait Anti-
 arietatem; seu, quod idem est, prima versus Glyconii
 chichium, Iambum, Trochaicum et Spondeum admittit.
 cf. Hephæst. p. 35. 92. ἰσχεν Bodl. C.
 97. ἰσώνυμον Rom.

νοι: orti ab illis ignorari a nobis origines
 iorès vestri, ante- Locrorum, et inter Deuca-
 piter Opuntis si- lionem et Locrum interesse
 ocrum adduxit: ut potuisse plures generatio-
 um memoratio or- nes, in his ductas a Iouis
 αρχᾶθεν κοῦροι Ἰα- filiabus seu filia. Nexus
 Φύτλας κορᾶν τε tamen verborum et senten-
 κρονιδᾶν, viri ab Ia- tiae filias Iouis cum Iapeti
 et a filiabus Iouis; stirpe coniungit: αρχᾶθεν
 se dicat: maiores Ἰαπετιονίδος Φύτλας κοῦροι
 ai esse ortos a filia- κορᾶν τε Φερτάτων (vel Φερ-
 At enim ignora- τᾶτω) Κρονιδᾶν. Iapetus
 um inter maiores Vrani fuit filius, adeoque
 e filiabus siue ex Vranidas expectes; Croni-
 ois nati fuerint. dae locum non habent. —
 tis filia Opuntem Ex his itaque colligo: Pin-
 erit, non filiam. darum fabulam sequi a vul-
 o statuendum, gari diuersam nobisque mi-
 nus

Ἵπέρβατον ἄνδρα μορφαῖ
 Τε καὶ ἔργοισι. πόλιν δ' ὤ-
 100 πασεν λεῶν τε διαιτᾶν.

A. γ'. K. 15'.

Ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι,
 Ἐκ τ' Ἀργεος, ἔκ τε Θη-
 βᾶν, ἰδ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισαῖ.
 Ἰία δ' Ἀκτορος ἐξόχως
 105 Τίμασεν ἐποίκων
 Αἰγίνας τε Μενόιτιον.
 Τοῦ παῖς, ἄμ' Ἀτρεΐδαις

Τεύ

98. Ἵπέρβατον Schmidius ex Commelin. et Plantin. mem-
 tiouse exaratum; sed vitium hoc iam in Stephanianis oc-
 primum a Morellio venit. 100. λεῶν τε emendat de
 ad v. 16. 32. 105. οἱ δ' Ἄ. Ald. Emendatum hoc est
 Rom. ἰδ' Ἄ. quod neglectum in edd. seqq.; post Crati-
 reuocauit Schmidius. Canterum sequutus Nov. Lect. V.
 tamen potest alterum οἱ δ' utpote in Phalaecio
 Tum Bodl. C. Πισαῖτε.

nus notam de puella, ex Iapeti stirpe, a Ione amata, e qua progenies fuit, quae Locridem tenuit iam ante Deucalionem. Sic omnia bene procedunt: v. 79 κελίων, ab istis (Deucalione et Pyrrha puta) genus duxere maiores vestri, origine prima illi ex Iapeti stirpe prognati, et a filiabus Iouis, (potest esse dictum indefinite pro vna, si non admittas κόρας τε) indigenae reges huius regionis ante Locrum, patrem Opuntium. Hunc autem Patroclum et Opuntem et anteriores, quam v. 79 annos detrusit; namque Patroclum facit aequalem Patroclio, Patrocli patri.

107. Spectantem Patroclum narrata homerica, copiosius colligas ex Tzetze hom. 269 sqq. vbi

Τεύθρανος πεδίον μολῶν,
 Ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
 Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς
 Τρέψαις ἀλίσαισι
 Πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
 Ὄστ' ἔμφροσι δεῖξαι
 Μαθεῖν Πατρόκλου βιατᾶν
 Νέον γ' ἐξ οὗ Θέτιος γό-
 νος οὐλίω μιν ἐν ἄρει

E. γ'. K. I.

Παραγορεῖτο, μήποτε
 Σφετέρας ἀτερθε ταξιοῦσθαι
 Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Εἶην
 Εὐρησιεπῆς ἀναγεῖσθαι
 Πρῶσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρω·
 Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναμις
 Ἔσπριτο. προξενία δ' ἀρετᾶ

T'

Τεύθρανος Schmid. refinxit vt respondeat antitheticis vsu Pin-
 co. Legitur vbique Τεύθρανος. 114. βιοτᾶν Ald. βιατῆν Bodl. γ.
 βίῳ βιατῆς, vt ex βιάζω βιαστῆς, pro βίαιος. 115. γ' abest
 et Pal. trinis, binisque Bodl. male, si Pauuuium audias.
 in Ald. et Pal. C. οὐλόϊω Pauw propter hypothesin v. 16. 32.
 Εὐρησιεπῆς statim Rom. recte. Ald. εὐρεσιεπῆς. sic et Schol.
 S. Bodl. εὐρεσιεπῆς alter a m. pr. 122. ἀμφιλαφῆς Cratand.
 δύναμις Plant.

9 seq. εἶην εὐρεσιεπῆς, et vis. At aliud est quod
 εἶσθαι etc. Videtur sen- ago: Veni, adsum, (ἤλθον)
 tia haec esse: Possem vt commemorem plures vi-
 sedere (ἠγεῖσθαι, ἀνηγαῖ- ctorias, quas Epharmostus
 inuchi) in digressione; cum Lampromacho (fratre
 rem quae dicere possem; vel cognato) consequutus
 etiam ingenii audacia est. προξενία. τ' ἀρετᾶ τε,
 propter

Τ' ἦλθον τιμάορος Ἴσθμιαί-
 125 σι Λαμπρομάχου μί-
 τραις; ὅτ' ἀμφοτέροι κράτησαν

Σ. δ'. Κ. 15'.

Μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.

"Αλλαι δὲ δὺ' ἐν Κορίν-

σου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρι

130 Ται δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρ-
 μόστῳ κατὰ κόλπον·

"Αργεῖ τ' ἔσχεθε κῦδος ἀν-
 δρῶν. παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.

Οἶον ἐν Μαραθῶνι, συ-

135 λαθεῖς ἀγενείων,

Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων,

"Αμφ' ἀργυρίδεσσιν;

Φῶτας δ' ὄξυρεπεῖ δόλω

"Απτῶτι δαμάσσαις,

Δι

124. τιμῶρος legere mauult Pauw. Certe in τιμάορος est au-
 vno sono efferendum. Tum Ἴσθμιαίς τε leg. offert Pauw
 pula accedat, qua cum superioribus haec coniungantur.
 Post χάρις interpunctionem mutauimus; est enim Ἐφαρ-
 τιν ad ἄλλαι δὲ δὺ' ἐγένοντο assumendum; nam de hoc so-
 agitur. ται δὲ καὶ aliae autem victoriae ei contigerunt
 nec addit, duae ne an plures. 132. ἔσχε tres Bodl.
 Schmidius metri caussa pro οἶον δ'. quod ferri potest in G.
 Ex Pindari tamen vsu retinui οἶον. 138. ὄξυρεπεῖ Ald.
 δαμάσσαις Schmid. ex Pal. A. B. vulgo, δαμάσας, infestum n

propter hospitis necessitu- X, 102. Nem. IX, 17.
 dinem et praeclaram virtu- II, 3. VIII, 134.
 tem victoris. Currus Mu- 138. Φῶτας δ' ὄξυρ-
 sarum, quo poeta fertur, λω ἀπτῶτι δαμάσσαις.
 lyricum inuentum. cf. Pyth. ὄξυρεπῆς est simpl.

40 Διήρχετο κύκλον ὄσσα
 Βοᾶ; ὠραῖος ἐὼν καὶ
 Καλὸς, κάλλιστά τε ῥέξαις;

A. δ'. K. 15'.

Τὰ δὲ Παρῤῥασίῳ στρατῶ
 Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη
 45 Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγουριν Λυκαίου·
 Καὶ ψυχρᾶν ὀπότ' εὐδια-
 νὸν φάρμακον αὐρᾶν
 Πελλάνα φέρε. σύνδικος
 Δ' αὐτῶ Ἰολάου
 10 Τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευ-
 σὶς ἀγλαΐαισιν.
 Τὸ δὲ Φυᾶ, κράτιστον ἅπαν.

Πολλοὶ

3. Παρῤῥασία Rom. et al. 145. Λυκαίου Bodl. α. β. male. Distin-
 onem post φάνη sustuli, quae totium locum obscurabat. Est
 m: τὰ δὲ (κατὰ δὲ τὰ προχθέντα) ἀμφὶ πανάγουριν Ζηνὸς Λυκαίου (ἐν πα-
 ρῤῥαίῳ, in Lycæis Pausan. VIII, 2. et 38.) θαυμαστὸς ἐὼν φάνη στρατῶ
 ῤῥασίῳ, populo Arcadiae. 150. εἰναλία γ' Rom. et Brub. At
 l. Ἰναλία τ', unde correxit statim Ceperinus, ut nunc legitur.
 ἀγλαΐαισιν. μέμικται τὸ δὲ Ald. et mox v. 155. ὠ. ἀνεῖσθαι. 152.
 κράτιστον Schmidius refinxerat, sine causa metro et hic
 metuens. Noua ab hoc versu procedit sententia.

ος, calliditas luctatoris. ferri praestet: ut inde a v.
 iungitur alterum epithet- 134 οἷα δὲ pro ὡς, sic nunc
 ἄπτῳτι. Licet conie- τὰ δὲ (pro ἄ δὲ, h. ὡς) —
 τε ἄπτῳς τε, ipse non pro- Λυκαίου; καὶ ψυχρᾶν ὀπότ'
 atus, μὴ πεσῶν, ut et — φέρε;
 ol. explicat. Sed doctius 152 sq. Victorem dicit a
 id ipsum in epitheton natura ad luctam esse fa-
 tari, ut ars sit ἄπτῳς. ctum, ideoque tot victorias
 43. Videndum, annon et esse consequutum. Vsur-
 e per exclamationem ef- pant versum rhetores, in
 I his

Πολλοὶ δὲ διδασκαῖς

"Ανθρώπων ἀρεταῖς κλέος

155 Ὀρουσαν ἐλέσθαι.

"Ανευ δὲ Θεοῦ, σεσιγα-

μένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆ-

μ' ἕκαστον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

E. δ'. K. i.

Ὀδῶν ὁδοὶ περαιότεραι.

160 Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει

Μελέτα. σοφίαι μὲν αἰπει-

ναί. Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄθλον,

"Ορθοί

156. ἀνευθε δὲ MS. Bodl. et Ald. 157. γ' omittunt MSS. Bo

158. μ' ἕκαστόν γ' emendat Pauw. vide v. 16. 32. 160. οὐκ viti

Oxon. 161. μὲν MSS. Bodl.

his Libanius ὑπὲρ τῶν ὀρχη-
στῶν (Reisk. To. III. p. 364,
23), qui et laudat similes
sententias Euripidis (Orest.
126. 7. add. Bacch. 317) et
Sophoclis. Pergit v. 156:
quod non est a natura pro-
fectum, melius siletur. ἀνευ
δὲ Θεοῦ, σεσιγαμένον γ' οὐ
σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον,
pro vulgari, οὐ σκαιόν ἐστι,
σεσιγῆσθαι χρῆμα ἕκαστον οὐ
σὺν Θεῷ (γεγονός, ante v. 152
τὸ Φυλῆ) h. e. quem non na-
tura finxit ad aliquam rem,
tantum abest ut is gloriam
consequatur, ut potius tur-
piter se det; ut adeo prae-
stet nihil de eo dicere. —
Pergit v. 158. *Nec vero om-*

nes iisdem studiis vac-
possunt: ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδ
ὁδοὶ περαιότεραι, alia stui
(in aliis rebus, ingenii dol
bus accommodatiora) fi
ctuosiora sunt; pro hoc
ctum est: alia via ulter
ducit progredientem, qui
alia, h. e. alter hoc stud
alter alio feliciores progr
sus facit. σοφίαι μὲν αἰπ
ναί, at in arte aliqua exci
lere, difficile est, αἰπει
ἐστι, σοφὸν εἶναι.

162. Nunc superius di
ad victorem transfert: *o*
insignia praesidia ad luct
a natura habuit. προσφέρ
(σὲ πρὸς τὸ) ἄθλον τοῦτο
προσφερόμενος, προσελθῶν
δαί

Ὀρθιον ᾠρυσαι θαρσέων,
 Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
 65 Εὐχειρα, δεξιόγυιον, ὄρων-
 τ' ἀλκάν, Αἰάντεόν τε δαί-
 ϑ' ὅς Οἰλιάδα νι-
 κῶν ἐπεστεφάνωσε βῶμόν.

13. ἠρυσαι Rom. Crat. Brub. Morell. Aldus tamen iam ediderat
 υσαι (ἀναβόησον) quod renocauit Steph. θαρσῶν Bodl. et a. 166.
 ἰντεῖόντ' ἐν δαί- 167. τι Ald. αἰάντειόν γε δαι- 167. τί. Rom et seqq.
 iam Schmid. αἰάντεόν τε Pal. A. αἰάντειόν γε Pal. B. quod Ox-
 onenses receperunt, vix tamen dignum, in quo quicquam noua-
 nt. Grauius erat mendum, quod vbique legitur in altero versu
 ἔς τ' quod metri caussa Schmidius mutauit in ϑ' ὅς ο. Pauw
 ert de suo: ϑ' ἔς τ' vel αἰάντειόν τε δαί- ϑ' ἔς ο. Porro Ἰλιάδα
 d. Rom. et rel. errore sollenni. Commelin. Ὀιλιάδα, quod me-
 um respuit. Sed οἰλιάδα, quod Schol. recent. diserte exhibent,
 te Schmidius vulgavit: ἔς νικῶν ἐπεστεφάνωσε βῶμόν Αἰάντειον Οἰλιά-
 (pro οἰλιάδου v. Schol. recent.) δαίτλ, h. e. ἐν δαίτλ, inter epu-
 las sollennes coronauit aram.

μονίως, πὺν δαίμονι, εὐφῶς.
 ta autem poctam aut se
 oqui, vt interdum facit,
 : choro praecipere. Vlti-
 s versus 166. 7. ita acci-
 : Victorem Olympia redu-
 a, ex more victorum sol-
 ni sacra fecisse heroi in-
 eti, Aiaci Oilei f. et co-
 am deo consecrasset. Nisi

dicas simpliciter verba esse
 interpretanda: *qui victo-
 riam Olympicam adeptus
 heroem indigetem nouo de-
 core ornauit.* Nam victores
 honorem et decus afferunt,
 vt patriae, ita et diis patriis.
 Verum in hunc sensum ora-
 tio esset paullo ambitiosior
 et ornamentis oneratio.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος β.

Α Γ Η Σ Ι Δ Α Μ Ω Λ Λ Ο Κ Ρ Ω Λ
Ε Π Ι Ζ Ε Φ Υ Ρ Ι Ω Λ

πύκτυ.

Argumentum.

Ex promisso quod dudum debitum erat, id nunc se persolvere ait poeta et victori et vrbi Locrorum - 19. et ipsi aliptae Ilac, a quo confirmatum erat Agesidamus victor inter pueros, ne succumberet - 27. Transit poeta paullo abruptius a ludis ab Hercule Olympiae institutos, victis Melionidis, mox et Augea Elidis rege. Memorantur victores in his ludis - 93. Ad horum ludum exemplum, celebratur Iupiter in carminibus in victorum honorem cani solitis; etiam in praesenti carmine, quod victoris et Locrorum laudem celebrat. — ad f.

Σ. α. Κ. η.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
Ἄρχεστράτου παῖδα, πόθι Φρενὸς

Ἐμ

Ἄγχεσίδαμψ Λ, Ε, addunt Ald. et Bodl. β, γ. Ἄρχεστράτου παιδ.

Victor pugilatu Ol. 74.

Fuit Agesidamus victor 21 seq. 1-3. Non anilucta ἐν παισίν, vt constat excidit victor Agesidamus
inseq

Ἐμᾶς γέγραπται. γλυκὺ γὰρ αὐτῷ -
 Μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'. Ὡς
 5 Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ
 Ἀλάθεια Διὸς,
 Ὀρθᾶ χερὶ ἐρύκετον ψευδέων
 Ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

A. á. K. ή.

Ἐκαθεν γὰρ ἐπελθῶν ὁ μέλλων χρόνος
 10 Ἀμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος.
 Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὄξει-
 αν ἐπιμομφὰν ὁ τόκος ἀνδρῶν.
 Νῦν, ψᾶφον ἐλισσομένην
 Ὅπα κῦμα κατα-

κλύσσει

μας. Putabat Mingarellus p. 25. legendum esse ἀμᾶς priore
 ga propter 36. 53. 61. 78. Atqui 11. 28. manum retinent. —
 πιλίλαθα Bodl. γ. 7. Mingarell. eleganter conj. ψευδέων — ἀλιτοξεί-
 9. ὑπελθῶν Aug. nec hoc male. 10. ἐμὸν καταισχύνει Ald.
 endatum in Rom. Wakefield Silv. Crit. P. I. p. 14. emendat
 ὁ χρέος ingeniose. At βαθὺ familiare pro μέγα. vt βαθὺ κλίος
 VII, 98. ἰσθλὸν Ol. XII, 17. et al. 12. ὁ abest Ald. et τόκος
 ἄν cum Pal. C. 14. Fuit olim ὑποῦ et ὑπερ apud Schol. ver.
 e interrogando haec efferebantur; est ὕπερ, non πᾶ. Subin-
 tell. Νῦν σκοπεῖν δεῖ, ὕπερ. aut simile quid.

riptum animi tabulis est longo inde spatio effluxit,
 nomen. Vos, Musa et κατήσχυνε χρέος, h. e. ἤλεγ-
 itas, auertite a me ορ- ξεν ἐμὲ χρέος ὀφείλοντα, red-
 brium promissi erga ho- arguit me debiti non per-
 em non seruat: ἐνιπῆν, soluti.
 ὄνειδος, ψευδέων, τοῦ 12. Nunc videndum est,
 θεος, quatenus fallit fi- quid primum carmine victo-
 datam. Tum ἐρύκετον ri et urbi consecrato attin-
 χερὶ, δικαίᾳ. gendum sit. κοινὸν λόγον,
 ὁ μέλλων (ab eo inde communiem utriusque laudem,
 οὐτε ἐσόμενος, procedens) hymnum, vt Ol. VII, 38. 39
 ος, ἔκαθεν ἐπελθῶν, quod ξυνοὺν λόγον.

15 κλύσσει ῥέον· ὅπα τε κοινὸν λόγον
Φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

E. á. K. 3.

Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν
Ζεφυρίων· μέλει τέ σφισι Καλλιόπα,
Καὶ χάλκεος Ἄρης. Τράπε δὲ Κυκνεία
20 Μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα· πύκτας
Δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλα Φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.

Θήξαι

15. κατακλύσσει Edd. vett. vsque ad Morell. et Steph. pr. in quibus κατακλύζει iterum antiquam reuocauit Stephan. altera cum seqq. reliquae variant. κατακλύσει Palat. tres et Aug. cum g καλύψει, quam et recent. Schol. habent; male. Est *alluendo propellet, voluet.* 17. Νέμει ἀτρέκειαν πόλιν Λοκρῶν Pal. C. ἀτρέκειαν etiam Ald. At vnus ex Schol. νέμει γὰρ ἅ τραχεῖα πόλις Δ. (ἐπὶ τὴν χάριν ἀπονέμει) legit; nam ait: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, ἀφ' ὧν οὗτα καὶ ἐπιδακτυσίδιος. αὐτὸς γὰρ φησιν· οἱ τ' ἀργίλοφον παρ Ζεφύρου κολύβαν — καίπερ τραχεῖα οὗσα, εὐνομεῖται. Praestat vero vulgata lectio. 18. ἐπὶ Ζεφυρίων Ald. 21. Ἴλα Ald. et Pal. C. ite vnus ex Schol. Ἴλα Rom. et seqq. quod et ipsum in Schol. ite Ἴλα, quod et Crat. in marg. Erat Ilae Agesidami ἀλείπτης ἡγεμῶν magister. 22. Ἀχιλεῖ recte scripsit Schmid. cum Pal. C. metri gratia. Vulgo Ἀχιλλεῖ.

19. *Nec Ilae memoratio abesto, qui puerum, iam fere victum, quod et Herculi accidit, vt victor euauderet, hortatu confirmauit, eique adfuit, vt Achilli Patroclus. De Herculis pugna cum Cycno diuersa narrat Hesiodus. At noster sequutus esse videtur Stesi-*

chorum, vt ex Schol. colligitur. Fuit inter Stesichori carmina Cycnus. Patroclus autem adfuit Achilli in pugna cum Telepho: sup. l. 107. confirmatus, vt ex hoc patet, ab eo, ne cum ceteris Achivis fugeret. Debuit hoc in Antehomericis expressum esse.

Θήξας δέ κε Φύντ' ἀρετᾶ ποτὶ

Πελώριον ὤρμασε κλέος ἀ-

25 νῆρ Θεοῦ σὺν παλάμα.

Σ. β'. Κ. η'.

"Απονον δ' ἔλαβον χάσμα παῦροί τινες.

"Εργον πρὸ πάντων βιώτῳ Φάος.

Ἄγωνα

5. Erat antea φῶτ' vel φῶτ', a φῶς, pro ἀνῆρ. φύντ' ἄ. h. αὐτὸν
 ντα πρὸς ἀρετὴν, vetus Scholiastes legerat, cum ipse indole egre-
 a uteretur, ad virtutem esset natus, haud dubie elegantius.
 ratander idem in margine habet, ex Scholiis. 27. Legeba-
 ur ἐργων sic sensus saltem erat: *Victoriam sine labore pauci con-*
quuti sunt, quae quidem satis illustris sit: φάος βιώτῳ, (vel βιώτῳ,
vett. edd. quas Morell. et Steph. primae deseruere) ἐργῶν πρὸ
ἐργῶν, lux, decus vitae prae omnibus facinoribus. Impediti ali-
quid his inesse facile sentis. Bodl. C. ἐργῶ facto praeclaro
tae omnibus lux ornamentum vitae: quod placet Oxoniien-
bus, displicet Pauwio. Equidem sic acciperem, vt ἐργῶ esset
το ἐν ἐργῶ, διὰ ἐργου. per victoriam vitae splendor summus acce-
t. Aldus ediderat: ἐργον π. π. Hoc recepi: donec melius quid
latum fuerit. Ita ἐργον opponitur alteri, χάσμα ἄπονον, et est,
rtamen cum labore et aerumna susceptum: id vero certamen
tae decus, seu gloriosum est prae omnibus certaminibus. Aut si
*uis vniuerse sententiam efferre malit: *Successus sine labore pau-**
contigit: at labore partus prae omnibus decus est vitae, h. is
 demum

23. Φύντ' ἀρετᾶ, πρὸς ἀρε-
 ν, ex sollemni Pindari
 tentia, Φυᾶ, natura ali-
 iem, etiam ad certamina,
 ctum esse debere: v. c.
 VIII, 62. et sup. Ol. IX,
 . Tum h. l. de puero vi-
 ore agitur; alienum adeo
 ἄς, ἀνῆρ. Haesi in τῶ κε.
 iod alienum est a senten-
 i, si ad solum Agesidamum
 fertur. Potest substitui

γε. Verum poeta putandus
 est, quod non videram, per
 sententiam communem ex-
 tulisse; ὤρμασε κε dictum
 pro ὀρμήσαι ἄν, ὀρμᾶν δύναι-
 το ἄν.

27. Nondum vidi melius,
 quam quod posui in Var.
 Lect. Obtigerant victori-
 aduersarii validi, nec mul-
 tum abfuerat, quin victoria
 excideret. *Paucis* (quos
 aequus

Ἄγωνα δ' ἐξαίρετον αἰῆσαι
 Θέμιτες ὤρσαν Διὸς, ὃν ἀρχαί-
 30 ῶ σάματι πὰρ Πέλοπος.
 Βίη Ἡρακλέος
 Ἐκτίσσατο, ἐπεὶ Ποσειδάνιον
 Πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

A. B.

demum praeclarus et illustris est. Sane πρὸ πάντων ieiunum esse videtur, siue sit neutrius, siue a πάντες. Suspiciabam ἔργον πρὸ πάντων olim scriptum fuisse: altera tamen ex parte ἔργον, victoria cum labore, *illustre vitae decus est*. Vetus quoque Schol. ita legit et accipit: ἡ δὲ νίκη τῆ βίᾳ αὐτῶν ἐστὶ φάος. Potest quoque vterque versus in vnam sententiam contrahi, quod Beckium sequi video: ἄπονον δ' ἔλαβον χάριμα παῦροί τινες ἔργων πρὸ πάντων βίᾳ φάος. Quae tamen non minus dura sunt. 28. ἐξάριθμον vnu ex vett. Schol. legisse videri potest: ἔν τινα ἀγῶνα- ἔξ βρωμῶν ἀριθμῶν ἔχοντα sc. XII. deorum. Sed perperam et inuito metro. Quod vero Schmidius addit, etiam Aldum et Pal. C. ita legere, non inspexit Aldinam, in qua hic recte legitur: ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἔξ βρωμῶν ἐξάριθμον Ἡρακλέη, sed mox post πὰρ Πέλοπος pergit Aldus: βρωμῶν ἐξάριθμον Ἡρακλέη, haud dubie ex Scholio interpolato textu. 29. Θέμιτες codd. Aug. Gott. omnes vett. edd. et ipsa Schmidiana, Dorice πρὸ θέμιστες: quod cur Oxonienses in Θέμιδες, quod vulgare est, mutarint, non assequor. Θέμιτος prima Steph. vitiose, et hinc aliae. Est autem pro θέμις et hoc pro θεσμός, festi lex. 31. Ἡρακλέος Bodl. C. 32. ἐκτίσσατο Schmidius correxit ex Ald. et Pal. B. vulgo ἐκτίσατο. Ποσειδάνιον male pars Bodl. vt mox, κλεωνῶν. et sic toties commune pro exquisitiore Dorico libri illi infimae notae refinxerunt, vt monere pigeat. Itaque in posterum talia non attingam, nisi vbi alia caussa accesserit. Displicet hiatus.

An fuit — σσατ' ἐπειὴ Π.

aequus amavit Iupiter) obtingit hoc, vt victoriam ἀπονιτὶ consequantur. Altera vero ex parte victoria ea demum vitae decus affert, quae cum labore coniuncta fuit. ἔργον est certamen, h. l. σὺν πόνῳ vi oppositi. πρὸ

πάντων, ante omnes alios. Est adeo id. q. Ol. XI, 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει.

33. Cteatum et Eurytum, Moliones filios e Neptuno; v. Apollodor. II, 7, 3. p. 150. et ibi Not. p. 450 sq. Paus. V, 2.

A. β. K. η.

Πέφνε δ' Εὐρύτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον
 Ἄεκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
 Πράσσοιτο. λόχμαιοι δὲ δοκεύσας
 Ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε κακεί-
 νους Ἡρακλέης ἐφ' ὀδῶ.

Ὅτι πρόσθε ποτὲ
 Τριῦνδιον ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν,
 Μυχοῖς ἄμενον Ἄλιδος,

E. β. K. ζ.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. Καὶ μὰν
 Ξεναπάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, ὅπισθεν

Οὐ

έκοντ' Ald. recte. Hoc enim antiquum est: binis syllabis
 titiandum. 41. μυχοῖσιν vitiose Morell. et Steph. Porro
 reuocauit ex Ald. et Pal. B. cum tribus Bodl. Gott. Aug.
 ενον Pal. C. sedentem, commorantem. Romana: ἄμενον, ταπ-
 ab ἄπτω, nexum, haerentem. ἐφημμένον, qui penetrauerat in
 ora Elidis. Ita vero ἄμμένον erat scribendum. Possis su-
 i vitium inesse et fuisse ἄμενοι — Μολίονες. nam hi in in-
 latuerant. At vero non satis conuenit quod adiectum est
 Ἄλιδος. Dicimus itaque Herculis copias insedisse tum loca
 nec in poeta virgenda est vox μυχοῖς; est nihil amplius
 copias Elidem esse ingressas. 42. Noluit ergo Pinda-
 metro forte vetante, cum Homero Il. λ, 749 Μολίονε scribere?
 Ibycus apud Athenaeum II. p. 58. A. 43. ὀπισθεν — et
 εἶδεν Ald. emendatum in Rom. Hactenus sufficiat etiam
 x Aldina notasse, vnde declarari possit illud, quod in prae-
 e posui: Pindari, quem nunc habemus, fundum esse edi-
 n Romanam, quae vitia Aldinae, prosodica inprimis, ad
 eam legem correxit. Nunc quidem, vbi semel ea de re
 teit, emendatiore textu recte vti praestat, quam eius-
 i modi librariorum allucinationes iterum enotare.

! Molestum est ὑπέρ- ingens. Melius ipse Her-
 vt ad Αὐγέαν retraha- cules esset ὑπέρβιος.
 ! μισθὸς ὑπέρβιος esset

Οὐ πολλόν, ἴδε πατρίδα πολυκτέανον
 45 Ὑπὸ στερεῶ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου
 Βαθὺν εἰς ὄχετόν ἄτας ἰζοῖσαν εἴαν πόλι
 Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἀπορον.
 Κἀκεῖνος ἀβουλία, ὕστατος
 Ἄλώσιος ἀντήσας, θάνατον
 50 Αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Σ. γ'. Κ. η'.

Ὅ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσας ὄλον τε στρατ
 Λεϊάν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
 Ὑιὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
 Πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ πάξαις
 55 Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν καθάρῳ

Διέκρι

45. ὑπὸ στερεῶ πυρὶ. Videri potest epitheton ad σιδῆρον spectare; legendum esset per hyperbaton dictum στερεῶ — σιδάρῳ. Ven πῦρ στερεὸν est indomitus ignis. Conuenit πυρὸς μένος. 48. ἄλσαι Ald. et Pal. C. cum Schol. Vet. sed contra metrum. ἔλσας scribunt vett. edd. ἔλσας dicunt esse pro ἐλάσας. Enim v dicendum sic: ἔλω et ἔλω fuisse antiquās formas, vnde et superest. Inde inualuit εἰλέω. 55. Ἄλτιν Pal. B. et sic scriptum olim fuit in multis, vt ex Scholiis apparet, vt etiam Aristot

47. Contentionem cum fortioribus semel susceptam difficile est finire; cum ii semel prouocati non nisi vindictae cupiditate expleta discedant. Eadem sententia Nem. X, 135 χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνδράποισ ὀμιλεῖν κρεσσόνων.

48. Nescio an praestet, ὕστατος ἀλώσιος disiungere et ἀντήσας per se positum

accipere, ἀντήσας (τοῦ Ἡκλέος) θάνατον αἰπὺν, σὺν vett, οὐκ ἐξέφυγεν.

Ad 51 cf. Ol. II, 5 sq. 20 sq.

54. περιπήξας διέκρινα τέμενος ἐποίησατο. Nam cum serius plantauit Hercules ab Hyperboreis red sup. III, 24. vnde ἐν καθάρῳ loco lym aprico, πῦλον vacuo.

Διέκρινε. τὸ δὲ
Κύκλω πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν,
Τιμάσας πέρον Ἀλφεοῦ

A. γ'. K. η'.

Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων Θεῶν. καὶ πάγον
Κρόνου προσεφθέγγετο· πρόσθε γὰρ
Κώνυμος, ἄς Οἰνόμαος ἄρχε,
Βρέχετο πολλὰ νιφάδι. Ταῦτα
Δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ

Παρέσταν

illud emendare necesse habuerit" *αλτιν*. Mirum est, ita tur-
potuisse in hac voce. Veram scripturam agnoscit Pausan,
vbi h. l. respicit. "αλτις nomen luci proprium, pro ἄλσος,
etiam ἄλσις esse debuit; huius luci ambitum Hercules di-
us est et septo inclusum secreuit in loco patenti, hoc enim
καθαρόν. nolim ad loci sacri religionem referre cum Schol.
uivio. 57. K. δάπεδον Ald. 61. νάνυμος Schol. recent,
Pal. A. et MS. Bodl. qui exponit ἔνευ ἕμνου, et Aug. Alius
isdem Scholiis νάνυμον legit, vnde Aldinum forte fluxit
ν, vt iungatur, βρέχετο νάνυμον, pro νωνύμωσ. Media ea in
voce saltem est producenda syllaba. 62. πολλὰ Ald.

τὸ δὲ κύκλω πέδον. Inf. chio: v. Koen. ad Gregor.
έμενος. *Intra Alti in fe-* p. 81. add. Brunck. ad Ari-
esse, constituit, loca stophan. 173. Supplendum
sacris: δόρπου λύσιν, est ἐφ' ἧς ἡμέρας. Ex ἀέσ
aut δόρπον λύοντα τοῦς ducebat Schneider Fragm.
γγυρίζοντας, soluentem Pind. p. 100, cXLII. Dictum
ανιμος, aut κατάλυσιν autem, *quandiu Oenomaus*
έρπον, ἐν δόρπῳ, hospi- *regebat*, omnino puta, pro,
epularum habendarum, *antiquo tempore*.
ae autem ipsa sacra co- 62. Ταῦτα δ' ἐν — Lyri-
ntur. conf. inf. 92. 93. ca vis in seqq. inest admi-
nam sit Alpheo fl. cum rabilis; consecrandae Alti
liis. adstiterε Μοῖραι et Χρόνος:
ἄς per ἕως declaratum quandoquidem *fatale* erat
Schol. vet. et ab Hesy- institutum et *per longum*
tempus

Παρέσταν μὲν ἄρα
 65 Μοῖραι σχεδὸν, ὃ τ' ἐξελέγχων μόνος
 Ἄλάθειαν ἐτήτυμον

E. γ. K. 9.

Χρόνος. τὸ δὲ σαφάνες ἰὼν πόρσω
 Κατέφρασεν, ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν
 Ἄκρόθινα διελὼν ἔθνε, καὶ πεντα-

ετηρι

67. τὸ δὲ ἀφανὲς ex Schol. vnus legit. Aldus: τὸ δ' ἐς ἀφανὲς
 πρόσω quae singula metri lex redarguit. Paulo durior omni
 est huius loci oratio: melius tamen ad χρόνον, quam ad Hercule
 referas. 68. κατέφρασεν γ', ὅπα vel κατέφρασέν, χ' ὅπα pro καὶ
 emendat Pauvius, vt metrum fulciat. Idem pluribus locis
 tentatum; Nescio an satis ex rei necessitate. Nam vltima
 num habens, in primis sequente adspiratione, produci potui
 et si natura breuis esset. Vt interrogationi locus esset, ex ali
 rius Scholiastae sententia, deberent esse πῆ et πῶς. Possis susp
 cari fuisse, κατέφρασον, vt Tempus alloquatur, aut se, aut M
 sam. πολέμου δὲ maior pars Bodl. et sic Rom. ed. cum seq
 πόλεμοιο ex Ald. tacite reuocauit Schmid. De interpunctione
 seqq. v. Notam.

tempus duraturum. Omnino
 Μοῖραις Pindarus ingeniose
 vtitur. Supra nascenti Iam
 vati adstiterant Ilithyia
 et Moerae Ol. VI, 71. 72. cf.
 Nem. VII, 1. Idem Τύχην
 inter Moeras retulerat in
 deperdito carmine. v. Paus.
 VII, 26. p. 591. Fuit enim
 Hymnus eius in Fortunam,
 quantum intelligo ex eod.
 IV, 30 extr. Χρόνος ὁ ἐξε
 λέγχων ἅπαντα, quod sup.
 Ol. I, 53 Ἀμέρσι δ' ἐπίλοιποι
 μάρτυρες σοφώτατοι.

67. τὸ δὲ σαφάνες ἰὼν πό
 σω κατέφρασεν sc. ὁ Χρόνος
 ὅπα. *tempus procedens d*
scurari non passum est, se
seruauit memoriam poster
tas, quo loco, praeda dim
sa, e manubiis Hercules
tauerit et quomodo lud
institutuerit. τὰ ἀκρόθινα
 sunt h. l. δόσις ἀκρόθις, nisi
 pro, τὰ ἀκρόθινα dictum ess
 contendas. Par haesitatio
 in Ol. II, 7. Ὀλυμπιάδα
 ἀκρόθινα, quod et per appo
 sitionem τὰ ἀκρόθινα, π
 ἀκρόθινα

ετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτάν,
 Ἐν Ὀλυμπιάδι πρῶτα νικαφορίασί τε.
 Τίς δὴ ποταίνιον γε λάχε στέφανον
 Χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἄρμασιν,
 Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος
 Εὐχος, ἔργῳ καθελών;

Σ. δ. Κ. ή.

Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον,
 Ποσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου.
 Οἰωνὸς ἦκεν δὲ Μιδέαθεν
 Στρατὸν ἐλαύνων. ὁ δὲ πάλαι κυ-
 δαίνων Ἔχεμος Τέγεαν.
 Δόρυκλος δὲ τέλος

Πυγμαῖς

ἔστασεν Ald. Malim hiatum tolli: ἄρα γ' ἔστασεν. 71.
 ὅ. Pal. C. πρῶτα Morell. exaravit, et hinc Steph. 72.
 ἢ λάχε Ald. et μοχ ποσὶ τε καὶ ἄρματι, hoc cum Pal. C. et
 ἦ6. εὐθύτονον Ald. Rom. cum edd. ante Schmidium,
 ἰθύρομον reposuit., quantum quidem video, ex ingenio:
 perperam de metro sollicitus; neque vero, si ex libro
 aliud quid illud est, quam interpretamentum τοῦ εὐθύ-
 τον, τὸ μὴ ἔχον κάμπην στάδιον, vt bene Schol. in quo
 ἐπ' εὐθείας, κατ' εὐθείαν, redditur.

νικα, et τὴν ἀκρόθινα, victoriam certaminis, ἐν δό-
 potest. Deficiunt nos ξη, ἐνδόξως, gloriose, σὺν
 pla vsus vtriusque for- δόξᾳ, ἔργῳ καθελών, certa-
 Potest κατέφρασεν ac- mine, pugilatu, aduersarium
 ὁ καταφράζει, τοῦτο prosternens, h. e. superans.
 ὅπα, seruat memo- Meliorem interpretationem
 osterum tempus, do- petii a meliore interpun-
 iuc, seruata rei me- ctione. Nam vulgatum erat:
 Age quis — ἀγώνιον — ἄρμασιν ἀγώνιον, ἐν δόξᾳ
 εὐχος, consequutus θέμενος, εὐχος ἔργῳ καθελών.

Κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαιμον
βέλος,

Ὅρσικτύπου Διός γ' ἐν ἅπαντι κράτει.

Αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.

Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον

100 Ἀντιάξει μελέων,

νίκας ἀγεράχου κελαδησόμεθα, id est νίκην ἐπώνυμον. Non satis placet et a Codd. auxilium expectandum censeo: videtur enim vox excidisse, et in eius sedem glossa venisse, quae ad νίκας adscripta erat. Suspicabar εὐχους illud fuisse. Nam τὸ εὐχος pro νίκη nostro frequentatur. Beckius pro χάριν in ipso contexto adiecit. 96. Turbant plures casus quarti sine copula positi. Reputare licet plures modos iungendi et refingendi. Verum nihil adhuc obtigit, qui satisfaceret. Modum, quem equidem sequar, vide in Nota. Pauwv βροντὰν καὶ π. βέλος emendat: eoducit Ald. βροτὰν. 98. ἀγεράχου Romana, Aldinam male dicens, et hinc reliquae vulgg.

xit, κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαιμον βέλος, ὄρσικτύπου Διός γ' (praestat τ') ἐν ἅπαντι κράτει αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα (sc. τῇ χειρὶ αὐτοῦ) fulmen ardens, quod manu ille tenet, iacit summa cum vi, ἐν pro σύν, ipse summus rex, κράτος ἔχων ἅπαν, μέγιστον. Iam adiunge ad haec ea, quae praemisit, per appositum: canemus haec, hymnum, h. e. argumentum hymni, in victorem Olympicum: ἐπώνυμIAN χάριν νίκας ἀγεράχου, vel κατὰ, εἰς, χάριν, vel, quod praeferam, per appositionem: βροντὰν — χάριν.

Proprie νίκη erat ἐπώνυμη victoria Olympica dicitur sed doctius transtulit χάριν, decus, hymnum. ἐπώνυμος aequè dici atque ἐπώνυμος dubitare non debet, v. Pyth. I, 58. Vt in vno e Schol. pro clarum celebre, accipiamus, non tunc causae esse videtur secus quam Musgravius III. Eurip. in Suppl. p. 5 ad Or. 1013. videbatur. 99. 100. μολπὰ μελέων genda: quae carmina serenda: quidem in lucem prodenda: quae debet sequi: ἀλλὰ θεῖνά γε, ὡς.

Σ. ε. Κ. ή.

Τὰ παρ' εὐκλείῃ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν.

Ἄλλ' ὡς τε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ

Ποσειδῶς ἤκοντι νεότατι

Τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ τοι φερ-
μαίνει φιλότατι νόον·

Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λα-

χῶν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον,

Θνάσκοντι στυγερώτατος·

Α. ε. Κ. ή.

Καὶ ὅταν, καλὰ ἔρξαις, αἰοιδᾶς ἄτερ,

Ἀγῆσιδάμ', εἰς Αἶδα σταθμὸν

Ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις

Ἐπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερπνόν.

Τὶν δ' ἀδυεπῆς τε λύρα

Γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀνα-

πάσσει χάριν. ἔχοντι δ' εὐρὺ κλέος

Κόραι Πιερίδες Διός.

Ε. ε.

καλεῖ Ald. 103. Pauw emendat: παῖς ἐξ — ἤκων, τι νεότατι
ν ἤδη. Satis scabre. Sed vulgata sic accipienda: πατρὶ- ἤκοντι
πάλιν νεότατι, pro vulgari: ἤκοντι εἰς τοῦμπαλιν τῆ νεότατι, h. in
atis, quod iuventuti ex aduerso est, h. ad prouectam acta-
sic Ol. XII, 15. γμπαλιν τῆς τέρψεως h. ἀηδῆς. 105. φ. νέον
scholio apposito διέν. perperam. 108. θνάσκοντι. primo
pondeo, vt in Glyconio. vide v. 58. Explananda autem
ntentia ex graecismo, vt dictum sit pro: στυγερώτατὸν ἴσσι
ι, τὸν πλοῦτον λαχεῖν ποιμένα ἀλλότριον ἐπακτὸν. alienum herum.
5. ἀνα- πλάσσει Ald. et Pal. C. affingit. Sed alterum vsu
ium hominum tritum, vt ἐπιπάσσειν, gratiam affundere.
έφοντι pro ἔχοντι Ald. sed innito metro. ἔχειν h. l. est
χειν, quod et aliis in locis apud Pindarum occurrere

memini: καὶ περιέχουσι σοὶ κλέος Π.

Κ

E. 4. K. 9.

Ἐγὼ δὲ, συνεφαπτόμενος σπουδᾶ,
 Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
 Δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, παῖδ' ἐ-
 120 ρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα· τὸν εἶδον
 Κρατέοντα χερὸς ἀλκᾶ, βωμὸν παρ'
 Ὀλύμπιον,
 Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέα τε καλὸν
 Ὄρα τε κεκραμένον, ἃ ποτ' ἀν-
 αιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄ-
 125 λαλκε, σὺν Κυπρογενεῖ.

119. Δ' abest Ald. 120. Versus laborat. Schmidius coniecit
 bat ἀρετῶν, et Oxonienses resinxerunt: ἐρατὸν δ'. tamen vel
 incommoda vocula inserta, metrum claudicat. Pauw vo-
 traiecta legit: -παῖδα Ἀρχεστράτου ἐρατὸν αἴνησα. Succurri potest
 leniore opē: - καταβρέχων Ἀρχεστράτου (vel τῷ) ἐρατὸν τέκος αἴνησα.
 Adscriptum erat inter lineas παῖς, quod insertum turbas fecit.
 121. χερὸς vulgg. Emendavit Schmidius ad metri legem
 Ald. et Pal. C. Contra huic deerat γ' versu seq. 125. κεκρα-
 μένον Rom. Sed producitur a illud natura v. inf. Pyth. X, 65.
 κέρω, ex κερῶν. 124. Erat ἃ τ' ἀναι-δέα Γανυμήδει. Vt ultima
 ἀναιδέα producta sit, Pauw monet scribendum esse ἀναιδέα
 ἀναιδέα ab ἀναιδέης, quod vix est grammaticae probum. Melius
 Aldus: ἃ ποτ' ἀ-ναιδέα γ. vt ea contracte legatur. Pro τὸν πότμον
 Ald. Rom, et omnes edd. ante Schmidium, θάνατον quod is
 monito lectore mutavit ex Palatt. vt credere licet: recte tamen
 alterum enim scholion est, proteruam mortem.

117. In sqq. verba hunc
 in modum iungenda arbi-
 tror: ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμε-
 νος, prosequens te, victo-
 reπi, ἀμφέπεσον (τύνη) σπου-
 δᾶ κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν, stu-
 diose eodem carmine cele-
 bro Locros (dictum vt πε-
 ριβάλλειν τινα, amplecti,
 ἀμφαγαπάσθαι, fouere, co-
 lere,) μέλιτι δ' εὐάνορα πό-
 λιν καταβρέχων παῖδ' ἐρα-
 τὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα. —
 v. 122. post χρόνον γ' com-
 ma deleui. κεκραμένον ἄρ-
 vt alias μιχθέντα, προώρατε
 Alias ὦρα μίγνυται τι.
 X, 65. οὔτε γῆρας κέραι
 γενεᾶ h. e. οὐ πάροστι. At
 πλοῦτος κεκραμένος ἀρ-
 Pyth. V, 2. 3. qui Ol. II, 4
 πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαίδαλι-
 νος. Suauissimum est, quod
 v. 123-5. de Ganymede,
 pulcritudinem immortalitatis
 cto subiicitur: Iuuenta ei
 Venere infestam mortem
 eo propulsavit.

ΟΛΤΜΠ

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος ιά.

Ω Λ Α Τ Τ Ω Λ Α Γ Η Σ Ι Δ Α Μ Ω Λ.

Argumentum.

Victoriae sibi postulant carmina, quibus earum gloria ad posteritatem propagetur - 7. in victoria Olympica, ceteris insignior: quare clarus Olympicorum victorum se laudes luster canere profitetur - 10. Hoc nunc se praeter Agesidamo, Locrorum Epizephyriorum laudibus adiunctis - 15. quippe qui, e Locride Sicilia in Italiam profecti, antiquos mores referunt, et laudum studia, carminumque amorem cum virtute adhuc seruent.

Σ. α. Κ. ε.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτ' ἐπλεῖστα
Χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων

Ὀμβρίων,

ἡσιδάμων omittit Bodl. MS. Praestabat simpliciter inscribitur ἡσιδάμων πύκτη. Apponitur in vulgg. τόκος, quod haud debetur Grammaticis, petatum ex sup. Oda v. 12. quem male interpretes ad hanc alteram Oden referunt, ut huius

i. Sententiam et alibi *et factorum lauder desiderant: certaminum labores rare hymnorum praemia:*

v. c.

Ὀμβρίων, παίδων Νεφέλας.

Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες
ἕμνοι

5 Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται

Καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

A. d.

huius noui carminis accessio illo priore promittatur a poeta cum ibi sententia absolute efferatur. Potest carmen ad aliam victoriam, potest quoque ad vnam eandemque spectare; potuit illud cum superiore carmine mitti, tanquam epistola, quae illud commendet; potuit etiam maturius mitti. Postremum hoc Mingarellus statuebat, collocandum esse Carmen XI. ante X. Nam v. 14. *promitti* carmen; forte idem illud, quod nunc *decimum* est. 1. *ἔστιν ἐν α. duo* Bodl. inuito metro. *ὅτι* scripsit secundum grammaticorum canonem Schmidius. vulgo, *ὅτι*. 4. καὶ Schmid. edit. sphalma. 5. In omnibus edd. interpungitur: τ. ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, καὶ π. vnde opinio Grammatici in Scholiis orta, iungi etiam h. l. verbum singulare nomini plurali cf. sup. ad Ol. VIII, 10. 11. Schmidius se adduci passus est vt v. 4. *μελιγάρυες ἀοιδῶν* scribere mallet; excidisse enim in nonnullis edd. ἕμνοι; sed vitium hoc est vnus Plantin. Idem Schmidius

v. c. Nem. III, 10 διψῆ δὲ πρῶτος ἄλλο μὲν ἄλλου ἀεθλονυμία δὲ μάλιστ' αἰοιδῶν Φιλεῖ. Tum forma sollemnis est: *ἔστιν — ἔστιν — εἰ δὲ, non magis quam. similiter vt.* Respondent autem sibi illa: *homines modo sereno caelo, modo pluuio indigent, adeoque hoc votis expetunt. Faciunt autem hoc agricolae, vt tanto lactior agrorum prouentus sit. Adeoque sensus est: non magis agricolae salubri tempestate opus habent, quam victores*

hymnis ad messem laudum.

Nam sequitur: *Si quis certamine secunda fortuna*

utitur, h. e. victoriam consequitur: (vid. sup. ad Ol.

VIII, 96) hymnis indiget, μελιγάρυων ἕμνων χρῆσις πλειστη

ἔστιν. Hoc mutauit: μελιγάρυες ἕμνοι sc. εἰσίν, αὐτῶν χρῆσις πλειστη ἔστιν, ὅστων

ρων ἀρχαὶ λόγων, laudum serarum, h. apud posteros

causae ac semina. Vt N. I, 11 ἀρχαὶ βέβληνται μέλας ἐγκωμιου. Ita melius expeditum locum puto

quas ante

A. α. K. ε'.

Ἄφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
 Οὗτος ἄγκείται. τὰ μὲν ἀμετέρα
 Γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.

Ἐκ

Vrbanum lib. II. (nescio an is Martinus Vrbanus sit, cuius
 tutiones grammaticae graecae Aldus vulgavit) pro τέλλεται,
 πέλλεται habere narrat; deprauate. 8. ἔγκείται Ald.

a factum. In ceteris
 eo in hoc, enallagen,
 n Grammatici hic quae-
 vt ὕμνοι τέλλεται iun-
 ur, locum non habere;
 in aliis locis, in qui-
 am quaesinere; vt sup.
 III, 10. 11. Isthm. I, 38.

74. Quod nisi alia
 exempla in deperditis
 ari, perperam hanc si-
 a Pindaricam appella-
 Grammatici, (vid. Eu-
 in II, p. 387) inque his
 lianus περὶ σχημάτων a
 sono vulgatus in Dia-
 p. 95. In Hesiod. Θ,
 ἧς δ' ἦν τρεῖς κεΦαλαί,
 pro ἧσαν dictum esse:
 ἔαν, ἦν. In Euripid.
 . 1339. est δέδονται, —
 νες Φυγαί distinguen-

Etsi omnino eam
 are nolim: quando-
 m similis vsus habetur
 rum pluralium cum
 singulari iunctorum;
 re in sermone anti-
 multa ad grammati-
 subtilitatem nondum
 onstitutata. cf. de hoc
 ate Ruhnken. ad H.
 . extr. add. Beck ad

h. I. et VIII, 10. In Pindaro
 igitur accipio: — λόγων.
 τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον με-
 γάλαις ἀρεταῖς, per eosdem
 hymnos maxima fides sit
 praecclaris factis. — 7. Lau-
 des hae imprimis Olympi-
 cos victores manent. ἀνά-
 κείται vel a donariis, quae
 consecrantur, vel a thesau-
 ris, qui reconduntur.

8. τὰ μὲν ἀμετέρα γλῶσσα
 ποιμαίνειν ἐθέλει, quare lin-
 gua mea tibi, aut melius
 omnino, victoribus Olym-
 picis, (nam mox ad Agesi-
 damum transit) hanc lau-
 dem procurare studet. De-
 est pronomen τοῦτον τὸν αἶ-
 von. Latet in μὲν, pro quo
 legendum esse puto μίν, τὰ
 pro ἄ, δι' ἄ. Nisi hoc fece-
 ris, dicendum erit, ἄ esse
 non grammaticae, sed ad sen-
 sum dictum, pro ἐν αἶνον,
 pascere laudem: ad claram
 notionem quomodo tropum
 renocem, non habeo. ποι-
 μαίνειν sensu tropico vix ali-
 ter accipi potest quam pro
 alere, αὔξειν, seruare, cu-
 stodire, providere. Debe-
 bat sequi: diuino enim mu-
 nere

- 10 Ἐκ θεῶν δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖσαί πρᾶπίδεσσιν,
Ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ, τεᾶς,
Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

E. a. K. I.

- Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
Ἄδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-
15 ζεφυρίων Λοκρῶν γενεάν ἀλέγων.
Ἐνθα συγκωμάξατ', ἐγγυάσομαι
Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, Φυγόξενον στρατὸν,
Μήδ' ἀπείρατον καλῶν,
Ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν, ἀφίξεσθαι
Τὸ γὰρ
20 Ἐμφυῆς οὐτ' αἴθων ἀλώπηξ
Οὐτ' ἐρίβρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

10. *εσαί* deerrat Ald. 14. *ἐπιζε-* 15. *φυρίων* Bodl. γ. *ἀλέγων* omittit MS. Bodl. 16. Prauam distinctionem post ἔνθα συγκωμάξατ' etiam Pauwio damnatam, sustuli. Est enim: ἔνθα συγκωμάξατ' ἐγγυάσομαι (ὁμῆς) ἀφίξεσθαι (πρός) μιν (sc. τὴν γενεάν, h. τὸ γένος αἰσθητῶν) στρατὸν μὴ φυγόξενον etc. 17. *φυγόξενον* Bodl. C. vitiose. — 19. *τε* a sec. manu pro *δὲ* MS. Bodl. 21. *οὐτ' ἐ. λέον-* 22. *τες διαλλάξαιντο ἦθος.* ita versus disponunt Bodl. C. et a. sicque metrica postulat facere, monente quoque Pauwio. 22. est hiatus. In Homero ἦθος habet digamma; non in Pindaro: v. Ol. XIII, 16 Nem. VIII, 60. Forte — *αἰντ' ἂν ἦθος*

nere hanc laudes carmine ornandi vim possideo. Haec lyrice extulit v. 10 sqq. non nisi diuinitus (Φυῶ, δι' εὐφύας) aliquis ingenio pollet: quod Ol. IX, 42 σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγένοντο (γίνονται). Scilicet ἐκ θεῶν, vt ἐκ θεῶν iam vidimus. At *εσαί*? an non languet? Forte sic constitues, vt sit:

αἰεὶ γὰρ σοφός τις ἐστὶν ἐκ θεῶν. Mox v. 13. κόσμος ὕμνον.

19. τὸ γὰρ ἔμφυῆς etc. Dixit pro: ἐστὶ γὰρ τοῦτο ἔμφυῆς ἦθος τῶν Λοκρῶν, etsi ii iam in aliam terram coloni deducti sunt. αἴθων ἀλώπηξ. Est ἡ ἀλώπηξ, emittit que adeo ὁ καὶ ἡ αἴθων, fulva s. raua vulpes.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος ιβ'.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΊΜΕΡΑΙΩ

δολιχοδρομῶ.

Argumentum.

Victor Ergoteles hoc Fortunae deberet, quod patria, Cnosso, exul ab Himeraeis receptus undas res habuerat: Fortunam inuocat, ut Himeraeis propitia sit, cum eius ab nutu penitent omnia, — 6. consiliorumque successus euenque incerti et obscuri, — 13. saepe contra quam speratum fuerat — 18. Ipse victor domi in obsequio consenuisset, nisi Himeram patria exulauerit, ubi in ciuitatem receptus certamina perit, et plures victorias est consequutus.

Σ: α. Κ. 9.

Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου,

Ἰμέρα εὐρουθενέ' ἀμ-

φί πόλει, Σώτεια Τύχα:

Τὴν

Ergoteles Himeraiω δολιχοδρομῶ addit Aldina: Ὀλύμπια καὶ Πύθια ἀθλήματα νικήσαντι ὡς Ὀλυμπιάδα. Eadem in duobus Bodl. in alio iunt: Ἐργοτέλει τῶν υἱῶν τοῦ Φιλάνερος. Scilicet debentur haec, ut notis iam monitum, Grammaticis. Indocte autem huc recitata sunt, quae de victoriis Pythicis et Isthmicis sub finem huius memorantur. Carmen enim scriptum est victori Olympico.

Τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερῶνται θοαὶ
 5 Νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι,
 Κἀγοραὶ βουλαφόροι· αἱ γέ μὲν ἀνδρῶν
 Πόλλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
 Ψεύδη μεταμώνιά τέμνοισαι,
 κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

A. d.

pico. Notus autem est Ergoteles etiam ex Pausania, qui cum h. l. conferendus lib. VI, 4 f. vbi, statua eius in Alti memorata, hoc adiicit: in titulo Himeraeum fuisse adscriptum, etsi Cnosso Cretae oriundum, sed turbis ciuilibus pulsum ab Himeraeis receptum ciuitateque et honoribus affectum maluisse patriam edere Himeram. Haec eadem patent hac Oda v. 19 sqq. Quod autem Pythicam et Isthmicam victoriam, Scholiasten sequuti, viri docti ad insequentem Pythiadem XXIX. et Isthmiadem adeo LVII. reiiciunt, in eo falluntur. Necessario enim Olympicam victoriam, quam hic carmine suo ornat, antecessisse debent illae. 1. *ψὲ λίσσομαι* Pal. C. seu casu seu stupore librarii, qui signum appositum, quo ad scholion lector ablegari solebat, pro littera ψ habuit, nec dignum in quo quis haereat. v. Oxon. edd. et Pauw. 2. *ἰμέρ'* primum inuexit ed. Rom. praue; recte a Schmidio renocata Steph. lectio: *ἰμέρα*. Aldina iam *ἰμέρα*. *εὐρυσθενέ'* pro *εὐρυσθενεί'* frustra scriptum videtur: nam metrum non respuit *εὐρυσθενεί'* sequente vocali; quod Pauw quoque monuit. — 3. *ἀμφιπόλει* Ed. Brubach. sicque legerat Schol. vt ab *ἀμφιπολεῖν* sit. h. *περιπόλει*, *σώζε*. Laudat quoque Homericum: *ὅς χροῦσιν ἀμφιβίβηκας*. Ferrem, si tertio casui iungi illud constaret. Nunc praestat *λίσσομαι ἀμφὶ πόλει ἰμέρα*. 6. Vulgg. ante *αἱ γέ* plena distinctione vtuntur. 7. *ταὶ δ'* praeclare emendauit Schmidius. Vulgg. vbique *τὰ δ'*, quod et sensum et metrum iugulat. 8. *ψεύδη* primum comparet in Morell. et hinc in Stephanianis. At Ald. Rom. et rel. *ψευδῆ*. sic et MS. Bodl. Tum Ald.

τέμνοισαι.

6. Continuo orationem: *πολλὰ ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω*,
 Τὴν γὰρ - βουλαφόροι, αἱ γέ (naues fluctibus iactari vi-
 μὲν ἀνδρῶν (sc. τινι, διὰ σου) des! pro, *incertum euentum*
 ἐλπίδες κυλίνδονται, (κατὰ) *habent*) τέμνοισαι ψεύδη με-
 ταμώνια,

A. á. K. 9'.

Σύμβολον δ' οὐ πώ τις ἐπιχθονίων
 Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
 σομένας εὖρεν θεόθεν·
 Γῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται Φράδαι.
 Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
 Ἐμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ', ἀνιαραῖς
 Αντικύσαντες ζάλαις,
 Ἐσλὸν βαθὺ πῆματος ἐν μι-
 κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

E. á. K. 1.

Γιὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεὰ κεν,
 Ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ,
 Ἐυγγόνῳ παρ' ἐστία
 Ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν·
 Ἴι' μὴ στάσις ἀντιάνειρα

Κνωσίας.

te et mox eure in Bodl. 13. τετύφλωνται Ald. quod casu
 n sensum habet: inflantur, intumescunt et effertur, nec
 atis commodum. τετύφλωνται Bodl. C. 17. ἐσθλὸν vulgg.
 Ald. Steph. 20. ἐνδομάχας conj. Erasmus in Adagiis.
 perperam.

x, percurrentes frau- v. 14. 15. πολλὰ δ' ἀνθρώ-
 anes, expectiones ποίς παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
 quibus sibi illuse- eueniunt, ἔμπαλιν τῆς τέρ-
 tanquam naues per- ψιος, pro ἀτερπῆ. vt P. XII,
 t mare). v. 13. pro- 56 ἔμπαλιν γνώμας.
 omines sunt τυφλοὶ 20. ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ
 φράζειν τὰ μέλλοντα, pro ἄτε τιμὴ ἀλέκτορος, galli
 uidentium id, quod gallinacei, qui in corte pu-
 n est; transtulit hoc gnat. Opponitur gallus,
 n contemplationem: qui publicis certaminibus
 m caecam, ἢ φράδῃ alitur. Cum gallus in Hi-
 κται, τυφλή ἐστι. merensium numis obuius
 sit,

Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.

25 Νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωσάμενος,
Καὶ δὲ ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότα
Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέων
παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

26. ἐκ πυθῶνος Ald. et Pal. C. recte pro hiatu ἐν πυθῶνι.

28. περικειῖαις iunctim legit Pauw.

sit, facile in hanc comparisonem poeta incidere potuit. Mox v. 24. σ' excidisse monuit Jacobs noster Animaduverss. p. 8. etsi iam aliquoties supplendum esse vidimus. Et v. 27. βαστάζειν pro exaltare, clarum reddere, vt et Isthm. III, 14 di-

ctum secundum vulgarem αἰρεσθαι, vnde et ὑψοῦσθαι P. X, 109. et μετληθαι de gloria. ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις, cuius aditus ab iis, ad quos Hieronymus accesserat. Hieronymus thermis nobilem fuisse vultis constat.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος ιγ'.

Ν Ο Φ Ω Ν Τ Ι Κ Ο Ρ Ι Ν Θ Ι Ω
 σταδιοδρόμῳ καὶ πεντάθλῳ.

Argumentum.

Xenophontis victoris laudem cum patriae, Corinthi, laudibus coniungit. A Corinthi laudibus incipit - 39. Inde Xenophontis victorias enumerat - 68. Redit hinc ad Corinthum, et eius originibus narrat fabulam de Pegaso a Xenophonte domito; subiungit v. 133. laudes alium Oligaethidarum et bona vota.

Σ. α. Κ. ια'.

Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων
 Οἶκον, ἄμερον ἄστοις,

Ξένοισι

σταδιοδρόμῳ. Ita vulgo in editis a Romana inde legitur, seu corrupte. Aut enim σταδιδὸς aut σταδιοδρόμος erat dictum. Cur itaque Aldinam deseruerunt editores? in qua incipit Oda: Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ, καὶ πεντάθλῳ, νικήσαντι τῷ Ὀλυμπιάδῳ. Haec eadem fere in MSS. Bodl. leguntur. Est etiam, quod iam notatum viris doctis, Olympiadi LXXIX. aduersus Xenophon Corinthius apud Diodorum XI, 70. et Dionys. Halicarn. IX, 61. (p. 618.) etiam apud Pausan. IV, 24. vbi numerus Olympiadis vndetricesimae corrupte circumfertur. Pater, ut videtur, col. ad v. pr. notatum, Thessalus nomine, Ol. LXIX. victor designatus fuerat: cursu quidem, ut infra v. 48. patet, stadio tamen

A. α. K. ιά.

θέλοντι δ' ἀλεξεῖν Ἕβριν, Κόρου
 μήτέρα θρασύμυθον.

ὦ καλὰ τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
 Εὐθεΐα

aiunt Oxon. legere Steph. Atqui sic non nisi vnica
 hanc 1599. Hanc ergo pro textu Stephaniano habuere.
 Κόρου μήτέρα Ἕβριν dictam non concoquunt viri docti.
 atem aiunt antecedere insolentiam; sic quoque noto
 versus haberi Sentent. v. 53. Τίχτει τοι κόρος Ἕβριν. — Quid
 midius per hypallagen ait esse explicandum. Mirum
 mater et filia promiscue permutari possunt. Stepha-
 mediasm. V, 4. pro κέρου scribit φέρου, et Pauvius κότου.
 poetas omnes ad vnā formulam adigere ausit? quid
 illa insolentia elati secundo fortunae cursu animi fa-
 cet? vt in praesenti rerum florente statu non ac-
 escant ciues, sed nouis studeant? vid. Notam.

15. θρασύμυθον Ald.

λ. δ' ἀλεξεῖν Ἕβριν. λήσω, propositum mihi est;
 vt et ἐθέλω Isthm. I, 20.
 P. IX, 1. Ol. XI, 9. Porro:
 Ἕβριν Κόρου μήτέρα dixit,
 vt in Oraculo Bacidis, ap.
 Herod. VIII, 77 κρατερόν Κό-
 ρον, Ἕβριος υἱόν. vbi vid.
 Wessel. Scilicet vtrumque
 recte se habet: Κόρος Ἕβριν,
 et Ἕβρις Κόρον procreare
 potest. E copiis rerum na-
 tum fastidium animum ad
 insolentiam et iniuriam alio-
 rum adducit; et insolentia,
 arrogantia, facit, vt copias
 nostras et fortunas fasti-
 diamus, alienaque appeta-
 mus. Multas autem ciuitates
 Ἕβρις perdiderat. Ἕβρις
 καὶ Μάγνητος ἀπώλεσε —
 Theogn. 1098.

15 Εὐθεΐα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.

"Αμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦτορ

"Υμνιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὴ
καφόρον ἀγλαΐαν

"Ωπασάν γ' ἄκραις ἀρεταῖς

20 Ὑπερελθόντων ἱεροῖς

Εἰν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ' ἐν

Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

E. α. K. ια.

᾽Ωραι πολυάνθεμοι ἀρ-

χαΐα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ' εὐρόντος ἔγει-

Τα

19. ὤπασαν ặ. Ald. ὤπασάν τ' ặ. Rom. et seqq. Contraxit id ibi
dius in ὠπασάντ'. At ὠπάζειν est praebere. ὠπάζεσθαι, οἷον
adsciscere. Ex parte Bodleianorum Oxonienses restitunt
ὠπασάν γ'. Est enim ordo verborum: Horae ὠπασαν πολλὰ (πο-
λάκις) νικηφόρον ἀγλαΐαν (πολλὰς νίκας) ἀνδρῶν ὑπερελθόντων (τοὺς ἀ-
κραις ἀρεταῖς. 20. ὑπερελθούσιν Pal. A. B. et tres Bodleian
fragm. Matth. ex indocta interpolatione Graeculi librarii quae
non videbat ἀγλαΐαν ὑπερελθόντων iungi.

16. Ἀμαχον δὲ — Ad seqq.
traho, adeoque ad Corin-
thios: qui non κρύψαι, exue-
re possunt generosam indo-
lectm. Ait: ἔχω — habere
se multa alia in Corinthio-
rum laudem, nec sibi deesse
vim et animum ad ea elo-
quenda. (Sententia eadem
Ol. VI, 140. IX, 122.) Nec
posterios defecisse a virtute
maiorum, οὐ δύνανται κρύ-
ψαι τὸ ἑαυτοῦ ἦτορ. Hoc
vniuerse extulit per senten-
tiam.

17. παῖδες Ἀλάτα sunt
ipsi Corinthii; Aletes Hera-

clidarum dux Corinthio-
cupauerat; cuius post per
C. annos vsque ad Echi-
dem regnarunt: Pausan.
4. conf. Vellej. I, 4, 3. sibi
Kuhnken. add. Schenck
h. l. Ὑμνιν ὠπασάν ἔ-
βαλον ᾽Ωραι. Primo pro
pro tempore; tum tritum
tempori, quod in tempore
factum est. Diversi tem-
poribus inuenta sunt in-
quiritus multa a Corinthiis.
Ea per exempla dedit.
Verum poeta haec itactu-
lit, vt ariolo in iis op sit,
non interprete.

ὁ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
 ἢ βοηλάτα Χάριτες
 θυράμβω; τίς γὰρ ἰππέι-
 οῖς ἐν ἔντεσσι μέτρα,

"H

netici versus docent, ἐξέφαναν, quod vulgo editum
 us recte legi, cuius penultima longa est ex ἐξέφαναν.
 dum ἐξέφανον vel ἐξέφανεν, et hoc vnus e Schol. legerat;
 it ἐξέφανησαν Monuit quoque Pauw. Aldus cum cod.
 φανε. Corruptela eadem erat in Homero Il. 9, 553. π,
 ο Διωνύσου Schmidius emendauit metri caussa. Διονύσου
 . Crat. Brub. at Morell. Stephan. et rel. Διωνύσου. hoc
 cum penultima per se sit longa. 27. τίς γὰρ i. Ald.
 in Schol. Male illatus erat τίς δὲ cum hiatu.

ἢ εὐρόντος. Scilicet πεια, dicta pro ἔντεα ἵππων,
 ut inf. Nem. IX, 51. 52 ὄμι-
 λος χαλκείοις ὀπλοῖσιν ἰππέοις
 σὺν ἔντεσιν, vbi est agmen
 ὀπλιτῶν καὶ ἰππέων, sunt ea
 haud dubie frenum, quo
 equus regitur. Iam quid
 μέτρον aliud esse potest,
 quam ipsum moderamen.
 τίθεναι est constituere, in-
 venire. μέτρα ἐν ἔντεσι, h.
 σὺν, pro διὰ ἐντέων, sunt
 moderamen per frenos, vt
 adeo sit: quis constituit, h.
 e. inuenit, moderamen equo-
 rum ope frenorum? τίς ἔθη-
 κε μέτρα διὰ ἐντέων ἰππέων;
 Ex vulgari ratione epithe-
 ton ad μέτρα erat reuocan-
 dum, μέτρα ἵππεια, pro, μέ-
 τρα ἵππων. μέτρον autem
 de cursu moderando eodem
 prorsus modo dictum habes
 ap. Aeschyl. Choeph. 794. 5
 "Ἰσθι (Pauw emend. ἰσχυρῆ) δ'
 ἀνδρὸς

Ἡ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
 30 νῶν βασιλῆα δίδυ-
 μον ἔθηκε; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,
 Ἐν ἰδ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων
 Οὐλίαισιν αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Σ. β. Κ. ιά.

Ἦπατ', εὐρὸν ἀνάσσων Ὀλυμπίας,
 35 Ἀφθόνατος ἔπεσσι
 Γένοιό, χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ
 Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,

30. δίδυμον 31. ἐπέθηκε. Ald. vnde in marg. Brubach. 3. οἰω-
 πίας Bodl. C.

ἀνδρὸς φίλε πῶλον (Orestem)
 εὐνὴν ζυγέει ἐν ἄρματι πη-
 μάτων, ἐν δρόμῳ προστιθεῖς
 μέτρον. vbi μέτρον ἐν δρόμῳ
 προστιθέναι est moderari
 cursum.

29. 30. 31. ἦ (τις) θεῶν
 ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλῆα δίδυ-
 μον ἔθηκε. Strepitum hunc
 verborum et tumorem no-
 lim excusare, nec tamen
 tam absurde locutus esse
 videri debet, vt vocabulum
 tropicum ornaret per ea,
 quae in rem proprio nomine
 dictam cadant: ἀετὸς, ἀέτω-
 μα, fastigium est triangulare
 in fronte et in postico
 templi. Verum ab initio
 aut aquila pro fastigio fuit:
 quod Winckelmannus suspi-
 cabatur; aut, quod proba-
 bilius, in tympano, quod

speciem Delta habet. In
 area fastigii, (quae aegly-
 pha summae artis in templo
 habuit, v. c. in Parthenone
 v. Paus. I, 24. p. 57. et tem-
 plo Delphico X, 19. et 84.)
 fuit ab initio aquila expro-
 sa. Ita sentiebat Winckelmannus
 V. C. in Museo Piccolomini
 To. IV. p. vii. Sententia
 adeo est: *quis inueniam
 lam in templorum fastigiis
 in fronte et in postico
 ptam.* In templo Epitaphio
 duae erant aquilae ut videtur
 vt inf. P. IV, 6. an in fronte
 templi fronte, non per se

35. ἀφθόνατος ἔπειν ἔπε-
 νοιο, propitius sis peccatis
 at χρόνον ἅπαντα plus ad
 seqq. spectant; itaque post
 γένοιό interpunxi.

Ξενοφῶντος εὐθυνη δαίμονος οὔρου·
 Λέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τε-
 θμὸν, τὸν ἄγει πεδίων
 Ἐκ Πίσας, πεντάθλω ἅμα
 Σταδίου νικῶν δρόμον· οὐκ
 Ἀντεβόλησεν τῶν ἀνῆρ·
 Ἰνατὸς οὔπω τις πρότερον.

A. β'. K. ιά.

Ὅσο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
 νων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
 ἀνέντα. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ.
 πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφειοῦ
 ἑέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.
 υθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὴν διαύλου
 , ἀλίω ἀμφ' ἐνί. μη-
 νὸς τέ οἱ τῶντοῦ κρονααῖς
 ν' Ἀθάναισι τρία μὲν
 ἡμέρα ποδαρκῆς ἡμέρα
 ἴκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις.

E. β'.

43. τεβόλησεν τῶν Ald. 47. Νεμέα τ' accentus a
 constitutus, accinente tamen Gott. Omnes alii (τὰ)
 Νεμέα τ'. 53. τρία μὲν Rom.

1 εὐθυνη τὸν οὔρου 48 sqq. ad patrem, Thes-
 νος τοῦ Ξενοφῶντος, salum, victoriis multis in-
 1, vt gubernator signem, spectant.
 secundum velis.
 ius adspice κῶμον. 54. ἡμέρα ποδαρκῆς, com-
 ἴμων ἐγκώμιον red- muni temporis et dierum
 Schol. Malim epitheto, *velox dies*; vt *dies*
 ἴμων, pompam vi- *longa, brevis, tarda, celeris,*
 νια τὸν ἄγει πεδίων poetis pro consilio dicitur.
 adiecit. Dies igitur κατὰ τοῦ αὐτοῦ
 L μηνὸς

E. β. K. ιά.

Ἑλλώτια δ' ἐπτάκις. ἐν
 Δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν
 Πτοιοδώρω σὺν πατρὶ μακρότεραι
 Τέρψιες θ' ἔψοντ ἐρίτι-

58-60. Duplex huius loci est lectio; Omnes edd. ante Scher-
 dium: μακρότεραι Τέρψιες θ' ἔψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀίδαί: in qua lectio
 per se nihil est quod reprehendas. Nam Thessali cum Ptoe-
 doro parente coniunctim narrantur victoriae Isthmicæ, vt
 ἔψονται (sc. αὐτῶ, τῷ Θεσσαλῶ,) σὺν πατρὶ πτ. maior voluptas
 insignior gloria ex Isthmicis ei aderit (per totam vitam), pa-
 est. Neque aliter Schol. a Demetrio Triclinio collecta. In
 tiquis Scholiis cum eadem lectione alia profertur, quam Scher-
 dius recepit, Pauwio probante, μακρότεραι Τέρψια θ' ἔψοντ' ἐρί-
 τ' ἂ vt, Scholiasta docente, Terpsias frater Ptoeodori sit, Terpsias
 autem filii Eritimus et Namertidas, aut secundum alios v
 Namertidas, Eritimus dictus, fuerint. Res nunc non facile
 pediēda. Parum suaue videri potest tot nomina apponi,
 quod subiicitur: innumerabiles esse victorias, melius dicitur
 esset de pluribus, quam de duobus. Potuere gentiles eius no-
 nis esse; potuere etiam nomina ex his ipsis versibus et no-
 nibus appellatiuis elici. Certe Xenophontis pater Thessalus o

μηνὸς ἀμφιέθης κόμαις τρία
 κάλλιστα ἔργα, h. e. στεφά-
 νους. Vno eodemque mense
 tres victorias eat consequu-
 tus Athenis; diuersis forte
 cursus generibus; Schol.
 memorat στάδιον, διαυλον,
 ὀπλιτικὸν δρόμον.

56. (καθ') Ἑλλώτια (Co-
 rinthi in Mineruæ Helloti-
 dis honorem habitis ludis)
 ἐπτάκις vniuersè dictum esse
 debet: ἐνίκησε, quod elici
 potest ex ἔργα π. ἡμέρα θῆκε

κάλλιστα ἀμφὶ κόμαις ἐπ-
 τας, septenas victorias om-
 no abstulit, diuersis et
 temporibus.

57-60. Isthmiis autem
 Thessalus simul cum patre
 clariores etiam victorias
 abstulit. Solet autem
 victoria declarari per de-
 et lætam iucundamque
 cordationem per totam
 tam; tunc: Τέρψιες et αὐτῶ
 ἔψονται, aderunt ei et pater
 ex victoria ἐν τεθμοῖσιν Πο-
 σειδῶνος, sollempni Isthmi-

60 μοί τ' αἰδαί. ὅσσα τ' ἐν Δελ-
 Φοῖσιν ἀριστεύσατε,
 Ἡδὲ χόρτοισ ἐν λέοντος.
 Δηρίομαι πολέσιν
 Περὶ πλήθει καλῶν. ὡς μὰν σαφὲς
 65 Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν
 Ποντιᾶν ψάφωv ἀριθμόν.

Σ. γ'. Κ. ιά.

"Ἐπεται δ' ἐν ἐκάστῳ μέτρον· νοῆ-
 σαι δὲ καιρὸς ἀριστος.

Ἐγὼ

Ptoeodoro iisdem Isthmiis victores esse debuere, etsi di-
 sis temporibus. Ἐφονται τέρψεις aderunt Thessalo, manebunt,
 fruetur iucunditate et laude ex his victoriis perpetua. Pauw.
 ἔψαντ' pro ἔψαντο. 60. 1. 2. distinxi et a sequentibus dire-
 vt per exclamationem efferantur. Nam vulgata interpun-
 sententias elumbes reddebat: ὅσσα τ' ἐν Δ. — λέοντος, Δηρίομαι
 εν περι πληθει καλῶν. si vel maxime reddas: Quod ad cer-
 ina Pythica et Nemea attinet, multi sunt, cum quibus vos
 numero victoriarum contendere possitis; vt ad se transferat,
 de illis pronuntiare volebat. 64. ὡς rescripsit Schmid.
 cum Ald. et Palatinis. Rom. et al. ὡς. MS. Bodl. μέν.

3. 1. 2. Quot victorias merare possim. Similia Ol.
 Pythiis et Nemeis repor- II. extr. ὡς οὐκ ἂν εἰδῆην,
 is! Conuertitur oratio ita vt nequeam. Potest et-
 omnes quos memorauit iam per exclamationem ef-
 Xenophontis patrem et ferri.
 n cum ipso Xenophonte. 67 sqq. Reuocat se ab
 . Δηρίομαι πολέσιν περι vltiore commemoratione
 τει καλῶν, prouoco mul- landum victoris; et transit
 alios ad contendendum ad publicas Corinthiorum
 iis de numero decorum. laudes. Enimvero tempe-
 .. ὡς μὰν — pro vulga- randum mihi est laudibus
 uorum decorum tantus victorum celebrandis; prae-
 numerus, vt non magis stat Corinthiorum laudes
 quam arenarum, emi- prosequi, quas cum victoris
 laude

Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλαίς
 70 Μῆτιν τε γαρυῶν παλαιγόνων
 Πόλεμόν τ' ἐν ἡρώϊαις ἀρεταῖσιν
 Οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Σίσυφον μὲν
 Πυκνότατον παλάμαις,
 Ὡς θεόν· καὶ τὰν πατρὸς ἀν-
 75 τία Μήδειαν θεμέναν
 Τὸν γάμον αὐτᾶ, ναὶ σῶ-
 τειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοισ.

Αἴ.

69. ἐγὼ δὲ ἴδιος f. fuit ἐγὼ γὰρ ἴδιος. 76. αὐτᾶ ναὶ Ald. sic respo-
 illis: καὶ προπόλοισ, h. ὑπὸνείταις, sociis naualibus.

laude coniunctas esse velim. ἔπεται δ' (ἐστίν) ἐν ἐκάστῳ μέτρῳ. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἀριστος, pro ἀριστον δέ (h. ἀγαθόν) ἐστι, νοῆσαι τὸν καιρὸν, τὸ εὐκαιρον, quod cuique rei, loco et tempori conueniat; quod inf. P. IX, 135 ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφαῖν.

69. Iunctura verborum: ἐγὼ, ἴδιος σταλαίς, οὐ ψεύσομαι γαρυῶν ἐν κοινῷ ἀμφὶ Κορίνθῳ μῆτιν τε παλαιγόνων, πόλεμόν τε ἐν ἡρώϊαις ἀρεταῖσιν. In his σταλαίς non est missus, sed a nauigatione petitum est, in altum euectus: dicitque hoc poetā de laudibus, quibus commemorandis indulget, cum tanquam plenis velis per altum fertur: Pyth. II, 113 εὐανθέα δ' ἀναβάτομαι στόλον ἀμφ' ἀρετῆς κελადέων, nauem conscendam, in altum euehar, ἴδιος σταλαίς, priuata nauis euectus, priuato con-

silio, ad priuatas lares celebrandas ingressus: ut Nem. VI, 55 Bassidaruniibus ἴδια ναυστολέοντες ἐώμα, proprias habent lares, γαρυῶν ἐν κοινῷ (κοιν), communicata cum Corinthiis laude, publice, μὲν τε παλαιγόνων πύλεον ἐν (σύν) ἡρώϊαις ἀρεταῖσιν πόν σὺν ἀρετῇ γεόμενον, h. κερτὴν ἐν πολέμοις. γαρυὶ οὐ ψεύσομαι, h. e. οὐ ψευδηρύσω. Σίσυφον sc. γεγοναί et τὴν Μήδειαν — γεγοναί σῶτειραν.

73. Sisyphus Corinius fraudibus inclitus h. e. gacitate in excogitandis rus. σοφίαν ei tribuit Theais 702.

75. Medeam parētem sibi nuptias, maritum ἀντιον πατρὸς, παρὰ γυμν πατρός. — 77. πρόπολοισ, ἀπὲρ ἐρέται, adeoque ipsi hoes, Argonautae.

A. γ'. K. ιά.

Τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου
Τειχέων ἐδόκησαν

80 Ἐπ' ἀμφοτέρω μαχᾶν τέμνειν τέλος·
Τοὶ μὲν, γένει Φίλω σὺν Ἀτρέως,
'Ἐλέναν κομίζοντες· οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
Εἶργοντες. ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόν-
τα τρόμεον Δαναοί.

85 Τοῖσι μὲν ἐξεύχεται, ἐν ἄ-
στεϊ Πειράνας σφετέρου
Μὲν πατρὸς ἀρχάν και βαθύν
Κλᾶρον ἔμμεν και μέγαρον,

E. γ'.

78. Vt nunc interpungitur: τὰ δὲ και — εἶργοντες· ἐκ Λυκίας accipienda sunt cum Schmidio et Pauwio: καιδ' ἢ δὲ, quando vero pugnarunt ad Troiam, Glaucum ex Lycia timuerunt Danaei, siue melius: τὰ δὲ πρὸ Δ. τειχέων, ἐδόκησαν etc. quod vero ad pugnas ad Troiam attinet, habiti sunt. Cum tamen tota oratio, a superioribus 70. 71. pendeat: οὐ ψεύσομαι γάρων ἀμφὶ Κορίνθω (h. dicam quas vera sunt de Corinthiis). Σίσυφον μὲν — και τὰν Μήδειαν· iungi quoque potest: τὰ δὲ και ποτ' ε. h. e. και (εἰτενα, καιδ') ἢ ποτε ἐδοκίμασαν τέμνειν τέλος μαχᾶν, (pugnas finire ante Troiam, ut pugnas sumpta apud eos esse putaretur,) τοὶ μὲν -τοὶ δὲ ἀπὸ πάμπαν εἶργοντες. Ἐκ Λυκίας δὲ etc. ita δὲ pro γὰρ dictum recte a Schol. censetur, quod Schmidius in δὲ mutauerat; producitur autem δὲ propter sequentem duplicem consonam. 85. μὲν ad metri legem legendum. Monuere Schmid. et Pauw. pro μὲν.

78. τὰ δὲ πρὸ Δαρδάνου ἀλκᾷ pro δι' ἀλκῆς. ἀλκῆ.) —
τειχέων, h. κατὰ τὰ, quod 82. κομίζοντες, de conatu,
attinet ad res Troianas, in repetentes. Erant autem
bello ad Troiam gesto (cf. Corinthii annumerati My-
Var. Lect.), in existimatione cenaeis II. β, 569. cf. Paus.
ne fuere, habiti sunt, ab II, 4.
utraque parte, in utroque
exercitu, momentum pugna-
rum afferre virtute sua (ἐν
σφετέρου πατρὸς — ὅς latius
de

E. γ. K. κ.

- Ὅς τὰς Ὀφιώδους ὑι-
 90 ὄν ποτε Γοργόνος, ἢ πόλλ', ἀμφὶ κρουνοῖ
 Πάγασον ζεῦξαι ποθέων, ἔπαθεν,
 Πρὶν γέ οἱ χρυσάμπυκα κού-
 ρα χαλινὸν Παλλὰς ἤνευ-
 κ' ἐξ ὄνειρου δ' αὐτίκα
 95 Ἦν ὑπαρ' Φώνασε δ' εὔδεις,
 Αἰολίδα βασιλεῦ;
 Ἄγε φίλτρον τέδ' ἵππειον δέκευ,
 Καὶ Δαμαίω μιν, Σύων
 Ταῦρον ἀργόν, πατρὶ δεῖξον.

Σ.

98. Δαμάω Bodl. α. δαμέω et mox ἀργόντα, seu potius ἀργῶντα, vito metro, Ald. cum Pal. C.

de auo: nam Glaucus erat Hippolochi f. Bellerophon-tis nepos: ibid. II. ζ, 197. 206.

94. 5. ἐξ ὄνειρου δ' ἦν ὑπαρ, ex somno statim euigilavit. ὑπαρ est visum vigilantibus oblatum, ὄνειρον per somnum: vt ex notis locis Odyss. τ, 547. υ, 90 constat. Iam h. l. id quod somniabat, mox erat res vera. Interposita haec (ἐξ ὄνειρου δ' αὐτίκα ἦν ὑπαρ) a poeta per parenthesis. Φώνασε δ' scil. ἡ θεά. Omnino narravit vt lyricus. Verus ordo rerum hic erat: Polyidum vatem consuluerat Bellerophon super Pegaso domando; eius iussu in

templum Mineruae incul-tum venit; cum freno in-
 redux ad vatem, didicit, quae curanda essent, etiam monito deae. Erat autem Corinthi ἔβανον καὶ ἐπὶ Ἀθηνᾶς Χαλιντίδος. v. Pisan. II, 4.

97. φίλτρον dixit frenum πείσμα, quo domantur, eoque mitigantur equi. ἐμείω πατρὶ, nam ipse Bellerophon habitus est Neptuni et Eurynomes f. ταῦρον γόν, non candidum; nisi Neptuno niger taurus re-ctabatur; sed εὐθάλη, frugem. 99. δεῖξον accipi-
 de ritu offerendi et cor-
 crandi.

Σ. δ'. Κ. ιά.

100 Κυαναιγίς ἐν ὄρφνα κνώσσοντί οἱ
 Παρθένος τόσα εἰπεῖν
 Ἔδοξεν. ἀνά δ' ἔπαλτ' ὄρθῳ ποδί.
 Παρκείμενον δὲ συλλαβῶν τέρας,
 Ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὖρεν,
 105 Δειξέν τε Κοιρανίδα πᾶσαν τελευτὰν
 Πράγματος, ὡς τ' ἀνά βω-
 μῶ θεᾶς κοιτάξατο νύ-
 κτ', ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὅπ-
 πως τέ οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγ-
 110 χεικεραῦνου παῖς ἔπορεν

Α. δ'. Κ. ιά.

Δαμασίφρονα χρυσόν. ἐνυπνίῳ
 Δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι

Κελήσα-

100. Prima in κνώσσοντι longa officit metro. Obuium est conii-
 cere, occupasse eam vocem locum synonymi ὑπνώντι, in quod et
 λαυῶ incidit, sed eo relicto ad aliam emendationem praeceps
 fertur satis incommodam: κνωῶντι· quia κνώσσω a κνωῶ deductum
 videri potest. Mingarellus quatuor priores versus strophae per
 totum carmen aliter dispartendos esse censebat: itaque et h. l.
 100. κυαναιγίς ἐν ὄρφνα 101. κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν 102. ἔδο-
 ξεν ἀνά δ' ἔπαλτ' 103. ὄρθῳ ποδί· παρκείμενον δὲ συλλαβῶν τέρας. Simi-
 literque in antistropha, et in ceteris. 101. τόσα recte Schmi-
 lius. Vulgo τόσσα, inimicum metro. 108. ὅπ- 109. πως idem
 x Rom. nam Crat. et seqq. ὅ- πως. At Ald. ὡς- τέ οἱ. 111. χρυ-
 σόν reuocauit Schmid. ex Brub. quae Romanam expressit. Ald.
 vero et Crat. Morell. cum Steph. et hinc seqq, et parte codd.
 30dl. χρυσόν, haud dubie elegantius. At desideratur syllaba
 longa.

108. ἀπ' ἐκείνου χρήσιος: χρᾶν, μαντεύεσθαι. Μοχ
 μετὰ τὸν χρηματισμὸν ἐκεί- 111. δαμασίφρονα Iyctice di-
 ου, μετὰ τὸ τὸν Πολύιδον xit χαλινόν.

Κελήσατό μιν. ὅταν δ' εὐρυσθενεὶ
 Καρταίποδ' αὖ ἐρύη Γαιαόχῳ,
 115 Θέμεν Ἰππεία Βωμὸν εὐθύς Ἀθάνα.
 Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρη
 Καὶ παρὰ ἐλπίδα κού-
 Φαν κτίσω γ'. ἦ τοι καὶ ὁ καρ-
 τερός ὄρμαίνων ἔλαβεν

Βελλ

longa. Vt producat syllabam, Pauw tibi sine eam fulcit χρυσό-
 At enimvero ex Mingarelli distributione versuum (v. ad v. 111
 nil mutandum: 111. δαματίφρονα χρυσόν. 112. ἐνυπνίω δ' ὡς τ. πιδί-
 113. κελήσατό μιν. ὅταν 114. δ' εὐρυσθενεὶ — γαιαόχῳ. 114. α
 vt metro consuleret, et quia Schol. rec. ἀνρύη (ἀντὶ τοῦ ἀνερύη),
 hibet, (Aug. ἀν' ἰρύη cum gl. ἀνατρέπη, ἰρύη) Schmidius refur-
 admodum dure, pro vulgari ἀνερύη, quod saltem scriptum
 linqui, αὖ ἐρύη, (notum ex Il. α. 459. sc. victimam) et contra
 ac dissyllabum pronuntiari debet. Pauw -ποδ' αὖ ἐ- tribrachum
 pro iambo positum habet: quod non probo. Aldus: ἀνερύη-
 tiose, seu pro αὖ, ἐρύη, seu pro ἀνερύη, quod etiam Steph. alter
 obsidet. Tandem γαιαόχῳ dici posse non dubito, ex Dorico
 pro γῆ. γαῖα, verum, an α tum productum sit, dubito. pro-
 ram itaque γαιαόχῳ, quod et Aldus offert: in hoc enim α
 gum ex η, γαιηοχος. Legitur quoque is Isthm. VII, 5. P. IV.
 115. ἰππεία alii ap. Schmid. et Oxon. vera lectio esset ἰππία, ὅ-
 solet. 116. δὲ non est in Ald. sed θεῶν vna syllaba potest
 nuntiari. 118. γ' excidit MS. Bodl. et α. etiam Aldinae
 qua κτίσιν, vitiose, vt et v. sq. ἔλαβεν pro ἔλαβε.

114. καοταίποδα h. ταῦρον
 σφάξιε. Inbet Polyidus sa-
 cro Neptuno facto aram Mi-
 neruae exstruere: sc. Χαλι-
 ντιδί Paus. II, 4.

116. δύναμις θεῶν πληροῖ
 κτίσιν (ἀπὸ τοῦ κτίζειν, pro
 πράσσειν) h. e. δύναται θεοὶ
 τελεῖν πρῶγμα. tum παρ' ὄρη-
 κον καὶ παρ' ἐλπίδα, decla-
 rat rem, quae euentum ha-

bet praeter spem, h. e. e-
 tra quam sperasses et
 rassés, eam euenturam e-
 κούφαν κτίσιν malim iur-
 re, vt sit res facili succe-
 Nam etsi ἐλπίς κούφη pes-
 bene dicatur, non tam
 video, quem commodum
 sensum h. l. fundat; aliter
 prius teneas, videtur locum
 sic constitui posse: ad ei-

ἄλλεροφόντας, Φάρμακον
 ἄνδρα τείνων ἀμφὶ γένυ,

E. δ'. K. ιά.

ἄπρον πτερόεντ'. ἀναβὰς
 εὐθύς ἐνόπλια χαλκῶθεις ἔπαιζεν.
 ἢ δ' ἐκείνω καί ποτ' Ἀμαζονίδων
 ἄθρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-
 πων ἐρήμου τοξόταν βάλ-
 λων γυναικεῖον στρατόν,
 ἢ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν,
 ἢ Σολύμους ἔπεφνεν.
 ἀσιγάσομαι αὐτῷ μόρον.

Τὸν

Bodl. et Ald. quod contracte legendum, et in idem
 scriptura γένυ resolui potest: γένυ pro γένυι. Aug. γένυ'.
 imen non est. 123. ἔπαιζεν Rom. et hinc aliae. it.
 . et Aug. 125. 126. Miror poetae placuisse dno
 ni voci tributa, altera relicta sine epitheto: telis petiit
 ἀπὸ κόλπων ἀθρος ψυχρᾶς ἐρήμου. expectares ψυχρᾶν ἀπὸ
 Declarat autem Scythiam, Amazonum sedem. 130.
 tres Pal. et sic Aldus edidit, pro διασιωπάσομαι, ita
 quoniam ἰω vno sono efferenda sunt. Similiter
 8. σεσωπαμένον. Videtur adeo hoc et doctius et verius.
 ipsa alterum agnoscunt. Porro αὐτῷ Rom. pro αὐτοῦ,
 ἢ τῷ doctius. Aldus vero διασιωπάσομαι οἱ μόρον ἐγὼ,
 innito metro.

accere valent dii et-
 praeter opinionem
 h. e. ita vt sit faci-
 ex 120. Φάρμακον,
 quod v. 97. erat
 In re magica sunt
 a. Et 123. 4. σὺν
 Pegaso insidens.
 χαλκῶθεις, h. ὄπλι-
 σθεις χαλκῶ. Praestat pu-
 to ἐνόπλια ἔπαιζεν, bellico
 more. Apud Callim. in Del.
 133 clipeus hasta percussus
 ἐλέλιξεν ἐνόπλιον, vt fit in
 rugna.
 130. Etiam Homerus re-
 ticescit nouissima Bellero-
 phontis fata II. ζ, 200 seq.
 Pegaso

Τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ Φάτναι
Ζηνὸς ἀρχεῖαι δέχονται.

Σ. ε. Κ. ιά.

Ἐμὲ δ', εὐθὺν ἀκόντων ἰέντα ῥόμ-
βον, παρὰ σκοπὸν οὐ χρῆ
135 Τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χερσῶν.
Μοῖσαις γὰρ ἀγλαοφρόνοισι, ἐκῶν

Ὀλυμ

132. ἀρχεῖαι Rom. et hinc al. ἀρχαῖαι Schmid. cum Ald. P. hoc antiqua, illud regia Iouis praesepia significare autumant. χεῖρον, tabularium, nota vox est, serior tamen; arguens fuit τὸ ἀρχεῖον, quod ad imperium et regnum spectat; regium. φάτναι sunt adeo τοῦ ἔρχοντος. nec simili significato ἀρχαῖαι regius, occurrit. Quid Schol. vet. legerit, non liquet. tior ἀρχαῖαι habet. 133. ἀκόντων — ῥόμβον. Significat ῥόμβον, turbinem. At h. l. requiritur rotatio. Et fuit vox ῥόμβος pro κίνησης, quam ex Euripide in Pithoo idem est. Schol. Apoll. Rh. IV, 144. cui ῥυμβῶν idem est. Hesychus δῖνος. 136. ἐκῶν dictum volunt pro ἐκῶν, quod Aldus exhibet, et Schol. rec. Praestat ἐκῶν, solenne Graecum lubens volens. Etiam Pauw hoc maluit.

Pegaso excussum Bellerophonem, cum in caelum contenderet, innuit infra Isthm. VII, 63 sq. add. Horat. IV, 11, 26. At Pegasus receptus in Olympum: etiam Iouis fulmina gerit. Itaque h. l. praesepe eius in Olympo. non de sidere cogitandum; quod est praesepe Asellorum iuxta Cancrum: Arat. Diss. 160 sq. Alia narratione inter sidera relatus Pegasus; Arat. 205 sq. Eratosth. c. 18. Hygin. P. A. II, 18.

133. At mihi via est, ne digressionem enager. Ne 135 in τὰ hacreas, puta esse pro τὸ πλῆθος βελέων, ut apud Homerum pro τὸ πλῆθος. καὶ est pro sollenni ἐρατῶν, vt Apollon. Rh. 3. ἀλλ' εὐ καρτύναντες χερσῶν ἔρεμα. κρατὶν vim addere, cum vi regere, nunc valide re tela.

136. Nondum satio do lectioni, quam ha-

ἰγαιθίδαίσιν τ' ἔβαν ἐπίκουρος
 μοῖ. τὰ τ' ἐν Νεμέα. Παύρω δ' ἔπει θή-
 ω Φανέρ' ἀθρό', ἀλα-
 γῆς τέ μοι ἔξορκος ἐπέσ-
 εται· ἔξηκοντάκι γὰρ
 φoτέρωθεν γ' ἀδύγλωσ-
 ος βοὰ κάρυκος ἔσλου.

A. ε. K. ιά.

δ' Ὀλυμπία αὐτῶν ἔοικεν ἢ-
 η πάροιθε λελέχθαι.

Τὰ

βασιν Ed. Rom. sed statim ex Ald. emendavit Ce-
 Crat. 138. Dubitat Pauw, an malit: 'ισθμοῖ τ',
 ἢ τ' ἐν Ν. Certe iungenda cum anteced. ἔβαν ἐπίκου-
 ric fere sup. Ol. IX, 124. προξενία δ' ἀρετῶ τ' ἄλλον τιμῶρος
 ἀτραις. Schema autem fere vt P. IV, 232 νόκτεσσι ἔν
 140. ἔξορκος pro ἄρκος dictum esse et sententia arguit,
 im auctoritas firmat. Durum tamen, et sine exem-
 conj. μοι ἐξ ἄρκος vt ἐξ sit pro ἔξω, publice. Lenior
 ret: ἀλαγῆς τέ μὲν ἐξ vel τ' ἐμεῦ ἐξ ἄρκος ἐπέσεται. h. ἐξ
 saepe poetae. 141. ἐξκ. δ' ἀμ- Ald. 142. 143.
 ἐγένετο, vel cum Schol. ἀνεκέρυξεν αὐτούς. 144. ἔοικεν
 ieiuna

blacet, quod olim
 eram Μούσαις et
 ἰς ἐπίκουρος, vt
 λούσαις alio sensu
 quam tribulibus:
 uidem ὑπηρέτης,
 sacerdos, vates,
 is, laudator. Nam
 sa. Potius sic, et-
 onstituam: (σύν)
 ἐκῶν ἐπίκουρος
 ἰσι (κχτάτᾶ) Ἰσθ-
 τ' ἐν Νεμέα (πρα-

χθέντα) venio etiam tribu-
 libus victoris promptus lau-
 dator, patronus, vt alias
 testis laudum; pro simplici:
 Est mihi etiam tribulium
 victoris mentio facienda,
 qui Isthmiis et Nemeis se-
 xagies victores fuerunt. ἔβαν,
 vt XIV, 27 μόλον, pro ἔρχο-
 μαι.
 143 - 149. Valde concise
 dicta sunt quae sequuntur.
 βοὰ sc. ἐγένετο. 144. Olympi-
 ricæ

Τὰ τ' ἐσσόμενα τότε ἂν φαίην σαφῶς
 Νῦν δ' ἔλπομαι μὲν. ἐν θεῶ γε μὰν
 Τέλος. εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρπος
 Διὶ τοῦτ' Ἐνναλίῳ τ' ἐκδώσομεν πρῶτον
 150 σεῖν. τὰ δ' ἐπ' ὄφρ' ἰ Παρ-

ieiuna oratio. Videtur laborare, etsi λέλχθαι et φαίην in
 dum poetico ex usu pro celebrare. Satis iam memorata
 (pr. et 45-8) Olympicam victoriam. 148. εἰ δὲ utinam
 optatiue, Miingarell. quoque accipit. v. Not. 149.
 syllaba pronuntiandum.

pricae Oligaethidarum vi-
 ctoriae iam antea celebratae
 sunt: siue alio carmine, seu
 solius Xenophontis victoriae
 Olympicae fuere, supra 41-
 48 memoratae; et v. 1 τρις
 Ὀλυμπιονικίαν dixerat. Se-
 quentia grammaticae non sa-
 tis expedio. τότε substi-
 tuendum erit ὅτε ἔσται. De-
 bebatur sequi: ὅτε δὲ δαίμων γε-
 νέθλιος ἔρπος. Si porro For-
 tuna, Genius natalis, ad-
 fuerit. Exciditne structura
 poeta; an scripserat ille:
 εἴ γε δαίμων. ut reliqua (νῦν
 δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῶ γε μὰν
 τέλος) in medio sint inter-
 iecta? Ut nunc verba sunt,
 reliqua sic expedio: νῦν δ'
 ἔλπομαι μὲν, nunc saltem
 spero, me ea esse celebratu-
 rum. ἐν θεῶ γε μὰν τέλος,
 exitus utique est in dei ma-
 nu. Διὶ Ἐνναλίῳ τε ἐκδώ-
 σομεν πρῶτον τοῦτο, Ioui
 et Marti hoc permittemus
 efficere. Cur tamen Marti:
 non possum exputare: Mars

enim cum ἀγῶσι nihil
 quam commune habuit
 veteres Grammatici
 re hoc potuerunt. Fuit
 Mars praecipuo triumpho
 honore coli solitus. ἔρπος
 μων γενέθλιος ἔρπος
 niam ἔρπος, non ἔρπος
 ptum est, malo optatiue
 ctum accipere, ut in
 situm sit: utinam
 quae inde a natali
 fuit Oligaethidis,
 natalis, porro adsit
 quoque scriptum fuit
 utinam. εἴ γε δαίμων
 θλιος ἔρπος! Διὶ —
 ἔρχεσθαι, procedere
 autem δαίμων γενέθλιος
 genita virtus athletica
 τῆ συγγενῆς, εὐδοκίης
 νῆς, Nem. III, 70 πότις
 γενῆς, Nem. IV, 68.
 Est hic δαίμων Ἐνναλίῳ
 sup. v. 38. et δαίμων
 χειρ Ol. IX, 164.
 gaethidas autem omnes
 ctant, non ad vnum
 phontem.

ασσία, ἀμφ' Ἄργεϊ θ' ὅσα
α. καὶ ἐν Θήβαις. ὅσα τε
αἰσ' ἀνάστων, μαρτυρή-
ει Λυκαίου βωμὸς ἀναξ,

E. é. K. ιά.

λάνα τε, καὶ Σικυῶν,
Μέγαρ', Αἰακιδᾶν τ' εὐερκὲς ἄλσος,

"A

151. *νασία. ἐν Ἄργεϊ θ'* Ald. At Calliergus emendavit
ασσία ἀμφ'. alterum autem corrupit. *ἄργεϊ τε, ὅσα* Vt
positum est a Schmidio ex Pal. A. et B. 151. 2.
iungere iubet: *ἀμφ' Ἄργεϊ θ', ὅσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε.*
αε ὅσα δλ. hoc quidem non male. Sed priora cum
sunt offerenda: *ἀμφ' Ἄργεϊ θ' ὅσα, καὶ ἐν Θήβαις; ὅσα*
κίας'; aut, quod verum esse arbitror, *ὅσα τ' ἐν Ἄρκάς'.*
muntur, nulla idonea ratione expediri possunt; etsi
vt id efficerem, laboravi. Pauw emendabat *ἀναστων*
pro *ἠναστων* sc. Xenophontis cognati vel gentiles.
Quae ipse arioler, vide in Nota.

lectio haud dubie
a. Primum ara,
(ὄρους) Λυκαίου?
ἀνάστων! Equi-
natum suspicor
uae irrepserunt:
ἀνάστων, ἀνακτος
Λυκαίου βωμός.
er est ἀναξ Λυ-
ansit locum vocis
mae, quae exci-
ἀναξ. An repe-
: ὅσα? Ita sic
erit locus: ὅσα
(ὅσα τ' ἐν) Ἄρκάς';
μαρτυρή- σει Λυ-
ς, ὅσα. Πελλάνα
vt pendeant se-

quentia a μαρτυρήσει. scil.
quot victoriae fuerint. Et
sententia haec: *Quot victo-*
riae fuerunt in Arcadia re-
portatae ab Oligaethidis!
Testis esto ara Iouis Lycaeï,
quam multae fuerint: te-
stantor certamina in Lycaeis
habita.

156. εὐερκὲς ἄλσος simpl.
septus lucus, quia ille tan-
quam locus sacer. Descri-
bitur τὸ Αἰάκειον a Pausania
II, 29. περιβολος τετράγωνος
λευκοῦ λίθου — τοῦ περιβό-
λου δὲ ἐντὸς ἐλαΐαι πεφύκα-
σιν ἐν παλαιοῦ. καὶ βωμὸς
ἐστίν, οὐ πολὺ ἀνέχων ἐν τῆς
γῆς

Ἄ τ' Ἐλευσίς, καὶ λιπαρὰ Μαρμαρῶν
 Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου
 Καλλίπλουτοι πόλιες, ἅ τ' Εὐ-
 160 βοία. καὶ πᾶσαν κατὰ
 Ἑλλάδ' εὐρήσεις ἐρευνῶν
 Μάσσον', ἢ ὡς ιδέμεν.
 Ἄλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν,
 Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ δίδους
 165 Καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

157. Μαρμαρῶν 158. τ' αἰθ', ὑπ' Aldus. Posset ferri *Μαρμαρῶν*
 θ' ὑπ'. sed *ταί θ' ὑπ'* eodem redit. 163. Primus *περὶ*
cat in metrum. Schmidius conj. *εὐ δὲ*, quam et *repi* b.
Pauw vero argutius: "Ανα, κ. - vt sit *Ἄνα Ζεῦ*. quod *Ἄνα*
 mutat in *ἀνὰ κούφοισι δ' ἐκνεῦσαι ποσὶν*, Ζεῦ, τέλει. vt sit *ἀ-*
 Wakefield. *Silv. Crit. II. p. 97.* ἄρα κ. An vsquam *ἄρα* p
capio ponatur, dubito; vtique in Pindaro non memi
re. Idem *τέλει τ' αἰδῶ δίδου* quae non satis assequor *τέλει*,
sic vt, dictum, vt ap. Aeschyl. VII. ad Th. 633. *τελῆ*, *εὐ*
εὐτυχῆ. 164. Ζεῦ τέλει, αἰδῶ τε δίδου Camerar. coniebat,
 licet emendans Aldinam, in qua Ζεῦ τέλει αἰδῶ τε *οἰ*
 autem haec interpretes arbitrantur poetam de se *caedie*
Spectant haud dubie ad Oligaethidas cum superioribus in
 v. 136. quibus apprecatur auctoritatem et honorem *ter c*
 cum vitae felicitate:

γῆς. ὡς δὲ καὶ μνημα οὗτος
 ὁ βωμὸς εἶη Αἰακοῦ λεγόμε-
 νου, ἔστιν ἐν ἀποδείκτῳ. De
 voce v. Timaeum Lexic. p.
 124. c. not. Ruhnk.

162. *μάσσονα, μαιότα* nu-
mero, plura, ἢ ὡς ιδέμεν,
γνώσκει, quam vt recensere
ea possis. Tam multae fue-
 re Oligaethidarum victoriae!

162. Ad tribulatio-
 illi porro incedat leui,
 offenso pede, κτλ.
 cursu non grauat. *di. e*
 vitam agant tranquillum
 offensa. *δίδους* *στη*
εὐτυχίαν. pro virte po-
αἰδῶ, reuerentia, *αἰδῶ*
 ac dignitas, *qu*
 apud ciues affertur.

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α

εἶδος ἰδ'.

Σ Ω Π Ι Χ Ω Ι Ο Ρ Χ Ο Μ Ε Ν Ι Ω Ι

παιδὶ σταδιεῖ.

Argumentum.

locantur Gratiae, interpositis earum laudibus,
victorem, qui Orchomenius erat, propitio
mine excipiant -- 28. Tum memoratio fit
ris iam vita defuncti.

Σ. α. Κ. ιη.

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖ-
σαι αἰ' τε ναίετε καλλίπωλον ἔ-

δραν,

Etiā huius odae inscriptio a Grammaticis varie exarata
Post παιδὶ inserunt κλεδάμου edd. inde a Romana, quod
midius omisit. Aldus cum MS. Bodl. praeterea adiectum
et: νικῶντι τὴν οὐ' Ὀλυμπιάδα. ex Scholio, in quo tamen οὐ' le-
r. In Olymp. hac LXXVI. victorem stadio fuisse Scaman-
Mitylenacum ex Africano, Diodoro et Dionysio satis con-
Itaque puerorum stadio Asopichum vicisse, recte censue-
viri docti, etsi ex v. 32. per se necessario id cogi non
st. Casu itaque παιδὶ, quod vitio in epigraphe relictum
hic locum suum merito tuctur. Primum autem puero-
cursus et luctae certamen institutum Ol. XXXVII. Pausan.
p. 394. ext.

Inscri-

n. Diis patriis vbiq̄ue itaque Orchomenium Gra-
mendat poeta victores; tiis, quas Orchomenii a pri-
mis

ἄραν, ᾧ λιπαρᾶς αἰοίδιμοι βασιλῆες
 Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
 5 Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
 Κλυτ', ἐπεὶ εὐχομαι.
 Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τεργνὰ καὶ τὰ γυμνασια
 Γίνεται πάντα βροτοῖς.

Inscribitur Carmen in edd. εἶδος μονοστροφικόν. et quia
 μοιον. duae enim strophae sunt diuersi schematis. cuius rix
 plum aliud in Pindaro nullum extat. Alio modo, v
 carmen in Strophen et Antistrophen dispescatur, id
 Dawes Misc. crit. p. 66 (68), interpolatis tamen pro
 nonnullis. Aliter Mingarellus p. 29. 43 sq. Aliter
 tribus syllabis versui additis, Vauvilliers (*Hist. de l'Al.
 Inscript. To. XLIV. p. 251 sqq.*) Equidem his, quae in
 brica sunt et incerta, parum confido. 1. Καφισίων. det
 Schmidius, adstipulantibus MSS. Bodleianis. Miro:taq
 Oxonienses veterem lectionem reliquarum edd. repeti
 φησιών. Non enim alius occurrit, qui *Cephisum*, Boece
 vium, καφισόν dixerit. Contra recte dictus καφισός pri
 nec metro cavendum erat, nam media semper producit
 inf. Pyth. IV, 82. sin vero metro metuebatur, saltem
 scribi poterat, ex καφισός v. Paus. X, 35. Il. β, 522. 533. si
 tustiores, suo more, vno tantum sibilo extulerunt. pra
 tio *Cephesos* etiam in latinis codd. occurrit v. Heins. Ouz
 Met. III, 343. 1. 2. λαχοῖσαι in primo versu integru et
 altero αἴ τε — ἔδραν, habet Brubach. c. seqq. edd. ex d. ne
 aliter fere Metricus. αἴ τε puta dictum pro simplici αἴ
 2. καλλίβωλον MS. Bodl. et γ. et sic forte Schol. lege
 εὐγειον interpretatur; pro diuersa lectione quoque Schol.
 laudat. Sed alterum non deterius, siue a bonis equorum
 siue a cura equorum alendorum et ad certam
 mittendorum.

mis inde aetatibus coluere;
 quod satis constat vel e Pau-
 sania.

7. σὺν γὰρ ὑμῖν, το
 ὑμῶς. vt σὺν θεῶ. iteru
 sententiam iam vidus
 I, 48.

Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἰ τις ἀγλαὸς
 ο Ἀνήρ. οὔτε γὰρ θεοὶ
 Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
 Κοιρανέοντι χοροῦς,
 Οὔτε δαίτας· ἀλλὰ πάντων
 Ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῶ,
 5 Χρυσότοξον θέμεναι
 Παρὰ Πύθειον Ἀπόλλωνα θρόνους,
 Ἄεναον σέβοντι πατρὸς.
 Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Πότνι Ἀγλαΐα, Φιλησίμολπέ
 ο Τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
 Ἐπάκοι

τις ἀγλαὰ Bodl. C. 11. χαρίταν Oxonienses ex Bodl. C. re-
 ferunt: vel furca eiciendum. Nusquam enim casus pluralis
 audus per *an* effertur nisi in prima declinatione. Vulgo
 que χαρίτων. 19. Cum statim v. 21. *ἱρασίμολπος* Thalia re-
 ferat, Pauvius resingit hic: *φιλησίδορπε*. Potuere tamen plura
 habere, *φιλησίκωμε*. *φιλησίδειπνε*. At vitium latet in v. 21.
 prodente id hiatu.

si σοφὸς pro *ut*. quod
 Homericum. *Gratias*
 best notio *delectandi* et
placendi: placemus autem
genio, pulcritudine, splen-
de vitae; idque fit *benefi-*
Gratiarum.

o-18. οὔτε γὰρ — *quid?*
sed nec ipsi dii — Etiam
deorum vitae, quae epu-
 get choris exigitur, adsunt
gratiae, *πάρεδροι* Apollinis,
 carmine, vt apud Home-

rum Musae, celebrant Io-
 vem. At quatenus πάντων
 ἔργων ταμίαι ἐν οὐρανῶ dici
 possunt? puto, rerum om-
 nium, quae vitam deorum
 beatam reddere possunt.
 Tum illae σέβουσι τιμὴν,
 summam dignitatem, maie-
 statem Iouis, h. carmine ce-
 lebrant Iouem. Apud Eu-
 rip. Hel. 1360. illae placant
 Cererem ob filiae raptum
 iratam.

M

Ἐπάκοι νῦν, Θαλία τε ἐ-
 ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
 Κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχα
 Κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ γὰρ
 25 Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
 Ἐν μελέταις τε αἰείδων
 Μόλον· οὔνεκ' Ὀλυμπιονίκος ἄ Μινύει
 Σεῦ ἔκατι. Μελαντειχέα νῦν δόμον
 Φερσεφόνας Ἰσι, Ἀχοῖ,
 30 Πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-

ΥΕΛΠ

21. Θαλία τε 22. ἐρασίμολπε Ald. cum MS. Bodlej. f. τ' ἐρασιμ. 23. ἰδοῖσα 25. γὰρ ἄ. Ald. cum MS. Bodl. nec multum diuersitate lyricus. vid. Pauw. 27. ἔμολον· οὔνεκ' Ald. cum Bodl. ἄλλ. οὔνεκ' ὅ. legisse suspicatur Metricum Pauw; itaque refingitur δψ. γὰρ ἄ. — αἰείδω Μόλ', οὔνεκ' Ὀλύμπιονίκας ἄ Μ. h. μολε, ades Tria. Sed μόλον ad ipsum vatem spectat. Interpunctionem correxit, quae in hac Ode admodum sensum turbabat, inprimis v. 28. 29. — *Adeste, fauete, dum victoris pompa ducitur et hymnoscantur, quandoquidem vestro beneficio victoria parta est.* — ἰσορ νύεια corrupte edd. Ald. et Rom. emendatum in ed. Crat. 28. μ. νῦν δόμον Ald. MSS. Oxon. et Schol. recte, nam secundum Asclepiasten metricum Asclepiadeus versus est. νῦν ab aliis erat missum. 29. ἐπεὶ pro ἰσορ Ald. cum Pal. C. praue. ἠχοῖ, h. ἠχοῖ de *Fama*, quae in Orcum ad patrem Asopichi peruenit, viliū victoriam perferat, dici bonus Schmidius dubitare non delat: erat Ἀγγελία supra Ol. VIII, 106. Idem perperam περσεφ. edere maluit.

21. ἐπήκοι νῦν γίνεσθε. Sequentia tamen lyricus ad solam Thalam conuertit, vnde et v. 28. σεῦ ἔκατι etsi Gratiarum omnino beneficio victorem declarabat.

22. τόνδε κῶμον, pompam victoris incedentem, cum do hymnum, ἐπ' εὐμενεῖ τύχα, quod victoria est γλα. Mox 26. μελέται sunt tum carmen modis Lydiis ἀμπελάται.

γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ' υἱ-
ὄν εἶπης ὅτι οἱ νέαν

Κόλποιδι παρ' εὐδόξιο Πίσας

Ἔστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων

Πτεροῖσι χαίταν.

et rescripsit Schmidius. Vulgo omnes ἔφε' l. nec res eo-
redit. v. Pauw. ἔφε' ἰδοῖς Bodl. β. γ. vitiose. 32. νέον MS.
Bodl. 33. πίσας Bodl. C.

Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ',
πης, ὅτι ex graecismo;
πης, ὅτι ὁ υἱός οἱ ἔστε-
ς. Vulgari scilicet ra-
notus locus sic consti-
tur: Φέρουσα ἀγγελίαν
Κλεοδάμω, ὅτι ὁ υἱός
ἔστεφάνωσε. Sub fin.
ἀέθλων lyrica auda-
Ἄθλα dicuntur co-
pronare: iam gloria
tia euolat victoris

animus; vnde πτερὰ νικᾶν
inf. Pyth. IX. extr. ad quem
loc. vide. Simili fere modo
περὸντα ὕμνον dixit Isthm.
V, 80. 81. pro quo etiam pot-
erat dicere πτερὰ ὕμνου. Et
h. l. dicere poterat ἔστεφά-
νωσε χαίταν ἄθλοις πτεροῖσι
vel πτερωτοῖς, vt ἄθλα sint
pro στεφάνοις dicta, vt sup.
XIII, 54. Ἔργα θεῶν ἀμολι κό-
μαις h. στεφάνους e victoriis.

ΤΕΛΟΣ.

Π Τ Θ Ι Α

Π Τ Θ Ι Α

σίδος α.

Π Ε Ρ Ω Ν Ι Α Ι Τ Ν Α Ι Ω

ἀργαται.

Argumentum.

Laudes carminis ita adornat, ut lyrae potentem
et efficaciam in ipso Olympo declaret, - 24.
et refugere eius dulcedinem nisi impios, in
quibus Typhoeus cui Aetna imposita est, - 56.
cuius montis radices noua vrbs, Aetna con-
stituta erat, cuius ciuem se per praeconem pronun-
tari iusserat Hiero; - 64. quod in bonum omen
ortum poeta et bona vota pro vrbe facit - 81.
facit quoque vota pro Hierone laudibus eius in-
compositis - 111. Mentionem denique iniicit Di-
onysii filii - 115. Nunc preces ad Iouem fa-
cit pro Hieronis felicitate cum respectu ad supe-
riorum temporum aerumnas et calamitates - 156.
Adiungit bona consilia et monita.

Σ. α.

Σ. α. Κ. ιβ'.

Χρυσέα Φόρμιγξ, Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων

Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον

Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχαί,
Πείθομαι

Variae Lectiones.

Συρακουσίῃ male adiectum erat in titulo. Nam Αἰτναῖον se
voluerat pronuntiarī Hiero. Noua vrbs condita erat Olymp.
LXXVI, 1. v. Diod. XI, 49. Strab. VI. p. 414. A. mox soluta
LXXIX, 4. v. Diod. XI, 76. In hoc intervallo victoria Hiero
Pythica obtigit Pyth. XXIX. Olymp. LXXVII, 2. ante C. N.
1. Alii iungunt χρ. φόρμιγξ Ἀπόλλωνος, καὶ - v. Schmid. et N.

Notae.

1. Lyram alloquitur, seu sam agendam suscipit
inuocat. Nihil tamen sub- fendit, *patronus*, hinc
iungit in seqq. quod inuo- nino *συνήγορος*, *adior*
cationi huic respondeat; v. Lyra Apollini canenti et
c. *adsis mihi*; aut simile sis chorum in Olympo
quid. Scilicet est id sub- centibus *accinit*, aduen-
intelligendum; poeta, animi illum et hunc adiuuat, ut
aestu abreptus, processit ad tes et operam suam praest-
alia. χρυσέα φόρμιγξ Ἀπόλ- Similiter *δύναμεις πιστο-*
λωνος si iungatur: καὶ lan- *ρευτᾶν μάρτυρες* Pyth. XI. 8.
guet; multo magis: καὶ In nostro et Romano
κτέανον s. κτῆμα. O aurea mone nulla est vox, ad
Apollinis lyra et simul in- aut huic aut illi vocale
strumentum. Manebo igit- satis respondeat; *lyra*
tur in naturali verborum *bitram*, *sociam*, *am-*
ordine: χρυσέα φόρμιγξ, *dicas forte*; vim vocis
Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν κτέ- cae sentias facile, etsi
νον σύνδικον. dictum hoc or- qui simili voce non lat-
nate pro simplici: φόρμιγξ Mox v. 4. βάσις est *inc-*
σύνδικος Ἀπόλλωνος καὶ Μου- *chori* ad rhythmum, ut
σῶν. Est κτέανον τὸ κτῆμα, quo initium sit *ch-*
quod quis habet, tractat; *αγλαΐας ἀρχή*, *festiui-*
et σύνδικος, qui alterius caus- *festae laetitiae.* Tum
c. 111

Πείθονται δ' αἰδοὶ σάμασιν,
 Ἄγχιχόρων ὅπταν τῶν Φροϊμίων
 Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.
 Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
 Ἀενάου πυρός. εὖ-
 δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὦ-
 κείαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
 θεν χαλάξαις,

A. α. K. ιβ'.

Ἄρχος οἰωνῶν· κελαινῶ-
 πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν Ἄγκυ-

adat ἀγχιχόρα προίμια et Stesichori Μῶσαν ἀρχισίμολπον Athe-
 IV, 27. et ex eo Eustath. ad Hom. Od. Δ. p. 1480, 11. πῶδα
 κρον dixit Eurip. Troad. 151. 6. τῶν φροϊμίων emendavit
 Aldius, puto ex libris. Nam et Bodleianorum pars ita
 ere videtur. Vulgo προίμίων. 8. σβεννύεις reuocauit Schmid.
 tandrina quae sequitur Aldinam. Ita nouam et diuersam
 ae laudem subiicere putandus est poeta. Vulgg. inde a
 σβεννύεις, quod non bene ad sensum pendet ab ὅπταν. αἰχμα-
 ponit βίαιον Schol. Aeschyl. Prom. 405. vbi αἰχμὰν pro βίαν.
 laxe, est fulmen hastae more vibratum. 10. Exciderat
 h Oxon. δ' post εὖδει. 12. χαράξαις, χαλάξαις, vitia in
 Bodleianis.

as eorumdem χορευτῶν aquila demulcetur ut obdor-
 ktae cantu pendet; pro miscat; ipse Mars sic ut
 nominat αἰδοῦς. 6. 7. alii dii carmine delinitur.
 mes tu proludis hymno. Itaque 8. σβεννύεις καὶ — et-
 spectant seqq. 8-24 ad iam ipsum fulmen. In v. 9
 erum choros in Olym- sqq. locum Homericum Il.
 epulis deorum. cf. Il. ψ, 87 sqq. de columba malo
 sq. Ita reliqua adiici inhaerente Pindaro ante
 ant; fulmen languescit oculos fuisse, ingeniosa est
 carminis dulcedine; Schneideri coniectura. Cer-
 hiod Iouem placatum tior esset illa, qua quis Cal-
 anant, dum fulmen non limachum ad h. l. respexisse
 ilt manu, sed seponit; diceret in Del. 233 sq.

- 15 Ἀγκύλω κρατὶ, γλεφάρων
 Ἄδὺ κλαῖστρον, κατέχευας. ὁ δὲ κνώσ
 Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια
 τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἀνευθε λιπα
 20 Ἐγχεῶν ἀκμαῖν, ἰαίνει καρδίαν
 Κώματι. κῆλα δὲ καὶ

Δαίμων

15. βλεφάρων. Debit scriptum esse γλεφάρων. cf. sup. ad O
 21. 16. κλαῖστρον vulgg. Aliqui κλεῖστρον, inquit Schö
 vel κλεῖτρον, quod vulgare erat. Sed deerat versui syllaba
 que Schmidius emendauerat: ἰγκάτεχευας. Melius Oxoni
 per diaeresin κλαῖστρον scripserunt: κλεῖστρον, κληῖστρον, κλα
 κλαῖστρον, κληστρον. Porro κατέχευας Bodl. β. γ. 18. κατα
 Ald. Pal. C. Bodl. C. Gott. librarii vitio, vt equidem arbi
 19. τραχεῖαν producta syllaba requiri Schmidius obseruat
 a. natum hic ex η. 21. κώμα Bodl. α. γ. et sic Ald. quae
 est ex indocta interpretatione, quasi κῶμα ex κῶμος ductum
 Est vero haud dubie *sopor, sompnus, quo opprimitur vis*
 (βιατὰς, βίαιος, vt Ol. IX, 114.) *Mars.*

17. ὑγρὸν νῶτον. Per se esse potest *tumidum,*
 et origine sua τὸ ὑγρὸν nihil *fluctuans.* ὑγρά κ
 aliud aut fuit aut esse pot. *θαλάσσης* ex antiquo s
 est quam *humidum, liqui-* ne seruarunt poetae,
dum. Accessere inde *alia,* tanquam perpetu
 tionones, vt sit, ab adiunctis; *mina:* in quibus, si
 vt sit *molle,* hinc vt sit *flex-* rationem tenere vell
xile, mobile, fere quod La- in argutias et tricas
 tinorum *lubricum.* ὑγράν ῥά- meras nos essemus illa
 χιν equi dixit Tryphiod. 79. turi.
 Etiam h. l. νῶτον ὑγρὸν per 21. κῆλα δὲ καὶ Δαι
 se, et vi vocis, nihil aliud *δέλγει Φρένας.* Offe
 esse potest, quam *flexile,* potest καὶ, quasi non
inflexum. Nam quod *intu-* et ipse inter deos sit.
muitt, addunt viri docti ta- spicari possis κῆλά τε
 cite ex altera voce αἰωρεῖ. δὲ est pro γὰρ, nam
 Nec magis vi vocis ὑγρὸν *deorum animos delin*

Δαιμόνων. Θέλγει Φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοίδα σοφία βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

E. á. K. 16.

Ἰ "Ὅσα δὲ μὴ πεφίληκε
Zeús, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων αἶοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
"Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεί-
ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφῶς ἑκατόντακάρανος· τὸν ποτε

Κιλίκιον

τοῖα Oxon. et Aldina rescribere pro -τοῖδα, quod Romana
um intulit, etsi et duas breues pro vna longa metrum fe-
σοφία primus metro poscente dedit Morellus, quem sequi-
steph. Antiquiores omnes σοφία. 25. 26. versus laudat
rch. de Superstit. p. 167. C. 27. ἀνιόντα sphalma ed. Cra-
π. π. δ' αἰόντας Cod. Augustanus apud Schmid. 31-36.
itur ap. Strab. XIII. p. 930. vbi et alius de Typhoné locus
e Pindaro, quem v. in Fragmentis.

in quibus ipse Mars
carminis sentit. ἀμφί
ἔ Λατοίδα τε Μοισᾶν τε.
ῖα σοφίας, arte, vt 155
ἀρετῆ.
· ὅσα δὲ — pro ὅσους.
icit locum Plutarch.
T. II. p. 1095. E. Sen-
πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ
καὶ κατὰ πόντον καὶ κα-
ἀρχρον, ἀτύζεται αἶον-
ραν Πιερίδων. (Respon-
v. 56. Absit a me, vt
θεομισῆς sim: εἴη, Zeῦ, εἴη
τὴν ἀνδάνειν.) Itaque v. 29.
καὶ ἀτύζεται ὁ Τύφως. ἀτύ-
ζονται Schol. vult esse, ἀπο-
στρέφονται, auersantur; at
ἀτύζεσθαι est ἐκπλήττεσθαι,
ταράσσεσθαι, perterrefiunt.
Saltem est λυπεῖσθαι, vt ap.
Hesych. Porro ἐν Ταρτάρῳ
κεῖται Typhos; et tamen
mox Aetnae est substratus.
Scilicet Tartarus nunc non
dicitur vt in Theogoniis;
sed

Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
 νυμον ἄντρον· νῦν γε μαιν
 Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
 35 Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
 Στέρνα λαχνάεντα· κίων
 Δ' οὐρανία συνέχει,
 Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες,
 Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β. Κ.ιβ'.

40 Τᾶς ἐρεῦγονται μὲν ἀπλά-
 του πυρὸς ἀγνόταται

32. θρέψε Rom. et cett. θρέψεν Schmidius cum Ald. et C
 33. -νυμόν τ' Ald. aduerso metro. 35. De metro v. ad v.
 Σικελία τ' erit proceleusmaticus pro paeone quarto. 38. νιφ
 et χιόνος. Sed νιφετὸν et χιόνα iungere solenne poetis v. c.
 x, 7. est enim alterum cum significato procellosae tempest
 coniunctum. 41. ἀγνόταται Rom. et Crat. cum Bodl.

sed est simpliciter quod sub
 terra est. Mox v. 34. 35.
 sapienter poeta in obscuro
 positum reliquit phantasma,
 ne in cogitationem admittas,
 quomodo eidem monstro
 Italia supra Cumas (h. e.
 campi Phlegraei) cum Sici-
 lia imposita esse possit; etsi
 caput campis illis, pectus
 Aetnae subiectum fingere
 liceat.

40. Ol. LXXV, 4. sex an-
 nis ante hanc Hieronis vi-
 ctoriam Aetnae incendium
 Siciliam vastauerat; aliud
 antiquius memoratur, nec

tamen plura de eo consti-
 etsi in Empedoclis tempore
 illud incidere debuit secun-
 dum narrata de eius morte
 tertium est illud, de quo
 Thucydides loquitur
 extr. Ol. LXXXVIII, 2.
 C. N. 421. anno post seculum
 dum quinquagesimo.
 cuere multi. v. ad Diod.
 p. 161. cf. Gedike et n.
 Wernsdorf P. M. To. I.
 378. Aristoteles tamen
 modo is auctor est M.
 Audit. cap. 113. iam
 Aetnae incendium ins-
 incursasse ait.

Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοί
 Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
 Αἴθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
 Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖ-
 αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγω.
 Κεῖνο

emendate Brub. cum seqq. secundum ed. Ald. Dubitat
 an non poeta dederit ἄπλατοι πυρὸς ἀγνοτάτου ἐκ μυχῶν παγαί.
 viro in Pindari lectione versato quomodo illa epithetorum
 slocatio insolens videri poterat? Est autem ἀγνὸν ignis epi-
 thon simpliciter ornans, et a natura ignis petitum, quae
 in lustrationibus spectabatur; neque adeo probanda con-
 jectura viri docti in Act. Erudit. Lips. 1749. Nouembr. p. 646.
 Barfordi Cantabr. 1751. αἰνύταται. 43. τὸ ν in ἀμέραισιν et
 in ὄρφναισι addiderunt Oxonienses monente Schmidio. 44.
 Aetna interdium fumum et caliginem, noctu etiam flammam,
 tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante res
 nota. vide ad Virgil. III. Aen. 371 sqq. Sed Pauwium h. l.
 est illud, quod noctu saxa euomere dicitur Aetna, quasi id
 aequae fiat interdium. Itaque ipse emendat τέφρας pro πέτρας.
 in re cum acute viderit alterum, miror eum non aequae
 esse in noua hac lectione inferri aliud quid, vt scilicet cinis
 ematur, quod interdium non minus sit quam noctu; reliqua
 em, imprimisque τὸ, σὺν πατάγω, parum conuenire cineri.
 que maneamus in vulgata eamque ad poeticam normam mo-
 que exigamus, quo, cum altero membro simpliciter dicen-
 ti esset: ἐν ὄρφναισι φοίνισσα κυλίνδεται φλόξ, ne nude id poneret,
 iuit et exornauit splendide ex adiuncto: φλόξ κυλινδομένα φέρει
 Poetam autem in his ad dialecticam subtilitatem reuocare
 velle, calumniari est.

2. Mons Aetna noctur- dies flammae adspectum
 mirus incendiis: Plin. oculis subducit, nec nisi
 8, 14. v. Strab. VI. p. 420. fumus in conspectum venit.
 274). Itaque v. 44-46 Apud Virgilium per inter-
 t tantum ornamenta valla et vices flamma et fu-
 amae: noctu ardet; nam mus variant: vid. Aen. III,

Κεῖνο δ' Ἀφαιστοῖο κρουνοῦς ἔρπετόν
 Δεινοτάτους ἀναπέμ-

50 πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
 σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
 των ἀκούσαι,

A. β'. K. ιβ'.

Οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-

λοῖς δέδεται κορυφαῖς

Καὶ πέδω· στρωμνὰ δὲ χαράσ-

49. 9. ἰδέσθαι August. πυδέσθαι Pal. C. syllaba in utroque i-
 ciente; 9. τι πυδέσθαι Bodl. C. et δ. τι ἰδέσθαι Bodl. β. γ. cum
 Ald. sed recte praefert Pauw vulgatam. 50. παριόντων να
 dicit Pauw, et emendat παρεόντων, quod tamen minus
 lyricum esset.

572 sq. Mox v. 47. Ἀφα-
 στοῖο κρουνοῦς iungenda esse
 patet. Sunt iidem, qui
 paullo ante 42 ποταμοὶ scil.
 πύρος. et ἔρπετόν est mon-
 strum, portentum. v. Val-
 ken. ad Theocrit. p. 399.

50. τέρας θαυμάσιον προσ-
 ιδέσθαι pro simplici θαῦμα
 ἰδέσθαι vti sequitur. θαῦμα
 ὁὲ καὶ (ἐν) παριόντων ἀκούσαι,
 h. e. si ex iis audias, qui
 Siciliam adiere. Videri pot-
 est sententia sic infringi et
 pedestri orationi similior
 fieri; cum in poeta requira-
 tur: visu audituque (pro-
 pter tantos fragores) hor-
 rendum: itaque olim θαῦμα
 παριόντων iungebam. Vul-
 garis enim ratio magis con-
 veniret historico: vt Diod.

I, 36. Το δὲ γινόμενον περι-
 ἀνάβασιν τοῦ Νελλου τοῖς
 ἰδοῦσι θαυμαστόν φαίνε-
 τοῖς δ' ἀκούσασιν παντα-
 ἄπιστον. Cic. Verr. IV,
 Quod cum illis qui adera-
 indignum, qui audieba-
 incredibile. Adde 56 de
 stis gramineis. At θα-
 ἰδέσθαι etiam apud Hesi-
 Sc. H. 140. 218. 224. θα-
 μέγα φράσασθαι Soph-
 Elect. 761. (Br. ed.)

Ad 52 sq. cf. Aeschyl.
 Prom. 351-366 sq. Sen-
 est, Typhonem includi-
 ter fundum scruposum
 montem impositum,
 pro ὡς ἐνδέδεται τὰς π-
 φαῖς simpl. pro monte,
 respondet solum, cui in-
 bat.

οἷσ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
 Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
 τοῦτ' ἐφέπεισ ὄρος, εὐκάρπιο γαί-
 ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
 εἰνὸς οἰκιστῆρ ἐκύδανεν πόλιν.
 Πυθιάδος
 ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ
 Ἀλινίκου

Ἐ. β. Κ. ιε.

μασι. Ναυσιφορήτοις
 ἀνδράσι πρῶτα χάρις
 πλόον, ἀρχομένοις πομ-
 παῖον ἐλθεῖν οὔρον· εἰκότα γὰρ
 τελευτᾷ Φερτέρου νό-
 του τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
 ἴταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,

Λοιπὸν

Morell. et al. 65. πρῶτον Bodl. β. γ. 66. ἐρχο-
 idius reposuerat ex Augustano, et sic laudari ait
 idol. ad Nem. I. Vulgo omnes ἀρχομένοις, quod displi-
 iām iungebant ἀρχομένοις ἐς πλόον. Immo vero πρῶτα,
 ut exaratum ab Oxoniens.) χάρις ἐς πλόον (sc. γίνεται,
 τοῖς τοῦ πλόου) πομπαιῶν ἐλθεῖν οὔρον. Vidit quoque Pauw.

68. φερτέρα Bodl. β γ. cum Ald.

idum nota displi- olim ipse probauerat, ἐς πλό-
 ον ἀρχομένοις iungit, ut sit
 ον ἀρχομένοις iungit, ut sit
 auspicantibus, libantibus,
 sacrificantibus. Dura sane
 oratio.

69. ὁ δὲ λόγος — φέρει.
 Ratio, quae par est inter
 nauigationis initia et urbem
 recens

Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
 σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
 Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάι.
 Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσω
 75 Φοῖβε, Παρνασσῶ τε κράναν
 Κασταλίαν Φιλέων,
 Ἐθελήσαις ταῦτα νόω
 Τιθέμεν εὐανδρὸν τε χῶραν.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
 80 σαι βροτέαις ἀρεταῖς,

72. hoc emendatum ex Bodl. C. metro postulante. Vulg
 que: -σιν, ἵπποισίν τε κλυτὰν. In quibus veriorē lectionē
 huc quaero. Nam deest subiectum: *Aetnam urbem*. Fui
 στεφάνοισί νιν ἵπποις τε. ΜΟΧ κλυτὰν καὶ ὀνομαστὰν στ. ἵπποις τε
 est σὺν pro διὰ. 74. Δάλου ἀνάσσω omnes ante Schmidium
 erat ferri tribrachys ex sententia Pauwii. Receptum era
 ἀνάσσω. Δαλίου Bodl. C. Δάλου Bodl. β. γ. quod pro vero
 In principio Λύκιε καὶ est Paeon quartus v. ad 191. 75.
 erat, recte; haud dubie ea antiquior scriptura: sed in ali
 regnat in edd. recentior forma geminato sibilo. 78. Pe
 Schmidius Scholiasten arbitrat̄ur τελέμεν legisse: πράττειν
 περαίνειν explicat τὸ τιθέμεν pro ποιῆσθαι. Idem conj. εὐανή
 nota alia forma non est quam εὐανδρεῖσθαι. Scilicet putabat̄
 δρὸν τε χῶραν repetendum esse τιθέμεν. Enim vero satis pat
 nem esse verborum: τιθέμεν νόω (ἐντιθέναι νόω vel τιθέναι
 ταῦτα χῶραν τε εὐανδρὸν.

recens conditam, affert spem
 post tam faustum fortunae
 casum, ταύτη ἐπὶ συντυχίᾳ,
 ἐς τὸ λοιπὸν, in posterum
 ἔσσεσθαι sc. τὴν πόλιν — fere
 vt Ol. II, 32. ἔπεται δὲ λόγος
 Κάδμοιο κούραις. — 73. σὺν
 θαλίαις εὐφώνοις, h. ἐν, διὰ
 θαλιῶν. epulas pro
 sollennibus dicit, in
 carmina canuntur.
 ταῦτα est pro τοῦτο
 illud. et 79 μαχανα
 μηχανή πάσῃ, h. πάνι
 χανῶνται βροτοὶ τῆ
 ἑαυτῶν.

Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
 τὰι περίγλωσσοί τ' ἔφυν." Ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον
 Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
 Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεὶ τ' ἀγῶ-
 νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων,
 Μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
 Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
 βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
 θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
 σιν παράσχοι.

A. γ'. K. ιβ'.

Ἡ κεν ἀμννάσειεν, οἴαις
 Ἐν πολέμοισι μάχαις

Τλάμονι

καὶ tres Bodl. 86. ἐκρίψαις ex Bodl. C. receperant Oxon.
 ctum δὲ ante ῥίψαις. Porro ἀμεύσεσθαι Bodl. β. γ. etiam ἀμεύ-
 id. quod Mingarell. probat. Vulgg. ἀμεύσεσθ'. De voce v.
 h. qui ἀμείβεσθαι, διελεθεῖν, περιώσεσθαι interpretatur, commode
 . Pauvius eam ab ἄμῃ operose deducit. Vix dubites, quin
 ἀμῶ, ἀμείω, ἀμύω et ἀμείβω. Sic στάω, στῶ, στέω, στεύω et στείβω.
 dsimilia τρίβω ex τρίω, θλίβω ex θλάω. 91. ἀμννάσειεν emen-
 Schmidius pro ἀγαμννάσειεν tacite: non enim egregius vir,
 s stipulam de via tollebat, Quiritum fidem testabatur.
 amen necesse erat id facere, cum metrum non cogat.
 Vulgo

.82 nouum sententia- *integra!* εὐθύνοι proprio
 ordinem orditur Pin- *ventus secundus* nauem pro-
 : sc. de laudibus Hie- *pellit, seu gubernator regit,*
 quas v. 82 - 86 iustas *nunc fortuna.*
 itas esse ait, et deberi
 as. Similia inf. Nem.
 3 sq.
 el γὰρ pro εἴθε. Sit
 felicitas perpetua et
 N *vota,*

Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
 ν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις τῶν
 95 Οἶαν οὔτις Ἑλλάνων ὄρεπει,
 Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. Νῦν γὰρ
 Τὰν Φιλοκτῆταο δίκαν ἐφέπων
 Ἔσα.

Vulgo, ἔν μακρῶν. εἰς ed. Rom. aiunt Oxonienses. ex
 nostrum εἰς exhibet. 94. In εὐρίσκοντο subiiciunt Interpre-
 praeuntibus Scholiis, Hiero cum fratribus et Therone; et
 sane durissimum, cum in ceteris regnet singularis mo-
 Possis non minore iure subintelligere homines, vel Siculis
 μάχαι. hoc quidem melius. Pauw emendatione egeret locus
 natus scribit: παρέμεινεν, ἐν εὐρίσκοντο δ. π. τιμά. Vauvillie
 olim Larcherium sequutus, doctissimum virum, proposita
 ἀνίχ' εὐρίσκοντα (πρὸ ἀνίχα) quod contortum est et metrorum
 satur, mox ad Sophocl. Electr. p. 33 emendat εὐρίσκοντο, et
 σκοπτα vir doctus in Nov. Act. Lips. 1749. Nouembr. p. 64 (v.
 multa parum feliciter in hanc Oden proposita sunt, et
 1754. p. 301 sq.) Inter Mingarelli tentata erat: παρέμεινεν,
 εὐρίσκοντο δ. π. τ. Si quid mutandum, lenius est, quod scri-
 bar: εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαι, vt Pyth. II, 72 ὄλοι θέσαι τῶνδ' ἀφί-
 97. ἰστέκων Aug. inuito metro.

vota, in quibus v. 87-90
 substiterat. Lux hinc toti
 loco affunditur. Sane me-
 mor esse potest, quot prae-
 liis discrimina adierit, qui-
 bus sibi dignitatem regiam
 parauit et regias opes fir-
 mauit. Repetit sententiam
 inf. Pyth. II, 108 sq. παρέ-
 μεινε potentius quam παρε-
 γένετο.

94. εὐρίσκοντο ad Hiero-
 nem cum fratribus, etsi du-
 rum est, referunt, quorum
 opera ille in bellis gerendis
 vsus est; praeiuit iam vnus

e Schol. Malim ἰστέκων
 αἱ μάχαι εὐρίσκοντο. V. L.
 96 sq. Νῦν γὰρ μάχαι. Mo-
 bo laborantem Hieronem
 effinxere nobis gratiam
 ex Philoctetis memoriam
 Verba suppeditant
 haec: Hieronem ab
 alienis fuerant animi,
 iis auxilium ferret,
 tum esse. Ad Phile-
 ille exemplum arma
 quem inimicus (Vlysi)
 cessitate urgente,
 alioquin animi, blandi-
 bis demulsit. Narrat

Ἐστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον
 Καί τις ἑὼν μεγάλα-
 νωρ ἔσανεν. Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλ-
 κει τειρόμενον μεταλλά-
 σοντας ἔλθειν.

E. γ'. K. 16.

Ἡρώας ἀντιθέους Ποί-
 άντος υἱὸν τοξόταν·
 ὅς Ὁς Πριάμοιο πόλιω πέρ-
 σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
 Ἄσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
 Ἄλλὰ μοιρίδιον ἦν.

Οὕτω

μιν φίλον καὶ τις. Noluit ergo poeta dicere φίλων τις? 101.
 ἄλλασοντας α μεταλλῶν habet saltem rationem; etsi in metrum
 at. Legitur vulgo μεταλλάσ- σοντας, quod et in grammaticam
 a sensum peccat. Paull. Steph. alterum λ omisit; sicque
 in emendat μεταλάσσοντας α μεταλάζω, εκ λάζω, λάζομαι, λαμβάνω
 deducerent secum. non male, modo de usu τοῦ λάζειν actiua
 a constaret. Solenne est λάζεισθαι. Occurrit tamen λάζω
 Etymol. M. nec caret analogia, est enim eiusdem origi-
 nam λαμβάνω, εκ λάω, λάζω et λαμβάνω εκ λάβω vel λίβω. At
 probet non emendationem, sed ariolationem? An lateat
 γτεύειν, quod Pindarus frequentat? ut fuerit: τειρόμενόν
 γε, ματεύ- σοντας.

hic. Nūνα: ergo hoc 98. Haereo in hoc, prae-
 sum a superioribus bel- stetne σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φί-
 Sequor in hac inter- λον — ad Hieronem referre,
 sione morem poetae an ad Philoctetem, ad quem
 gressionem per fabulas utique spectant seqq. Φαντὶ
 comparationem memo- δὲ pro γάρ.

- Οὕτω δ' Ἰέρωνι θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
 110 Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὦν
 Ἔραται, καιρὸν διδούς.
 Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι
 Πείθεό μοι ποιᾶν τεθρίππων.
 Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
 115 καφορία πατέρος.
 Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
 Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ. Κ. ιβ'.

- Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-
 τω σὺν ἐλευθερία
 120 Ἑλλίδος στάθμας Ἰέρων

Ἐ

109. Cum syllaba abundare videatur; Schmidius conj. ὀρθωτῆρ, vel Ἰέρωνι θεὸς σωτῆρ probant prius Oxoniense Sed θεὸς vna syllaba est efferendum, quod Pauw monuit. Mingarell. conj. οὕτω δ', Ἰέρων, θεὸς δ. π. — ὦν ἔρασαι, κ. δ. vt Ero sit vocandi casu. πέλει aliqui ab Schmid. nescio qui. Bodl. C. τὸν ποτιέρποντα Ald. quod Pindaricum est. νομένη scribit Ald. καὶ περὶ Δεινομένην Cod. Aug. Choriambus pro Paeone quarto qui requirebatur. Fte πείθεό μοι quod et Mingarell. coniciebat. v. ad :

118. κλεινὸν Aug. Cod.

109. Similiter utinam — Redit ad 88.89. καιρὸν διδούς, euentium, qui ab temporum opportunitate pendet. cf. Nem. VIII, 6. 116. Αἴτνας βασιλεῖ. Pergit nunc poeta, quod toties facere solet, paucis versibus diuersorum laudes comple- xus, ad Iouem celeberrimum vnde inf. 130. Ζεὶ τέλει. Iam τῷ v. 118. intege, vi Aetnaeo, cui nomen habebem condidit et Hiero: et quidem et institutis Dorici. 120. Aetnae colici erant generis

Ἐν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,

Ὅχθαις ὑπο Ταυγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγίμιου

125 Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδέθεν ὀρνύμενοι,

Λευκοπῶλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-

ξοὶ γείτονες, ὧν κλέος ἄν-

θησεν αἰχμᾶς.

A. 8.

125. Δωριῆς, quae apertior Dorica ratio, Rom. et al. Δωριῆς ex
Ald. repetitum.

Megarenses et Syracusani; accessiti quoque aduenae erant alii e Peloponneso ad quinque millia: Diod. XI, 49. Iis relictæ *leges patriæ et instituta Doriensium* (de quibus disertius actum in *Opusc. acad.* To. II. p. 217 seq.) Ab *Hyllo*, Herculis filio, tanquam primo duce Doriensium in Peloponnesum incursantium, etsi ille caesus ab Echemo Arcadum rege, et dilatus fuit relictus in L. annos, appellantur nunc *leges Doriensium νόμοι Ἰλλίδος εἰσθμας*: et mox eadem *leges Aegimii, Αἰγίμιου τεθμοί*: et appellantur Dorienses *posterii Pamphyli et Heraclidarum*; scilicet fuit *Aegimius* inter generis

Dorici maiores: cuius filii *Pamphylus* et *Dymas* profecti in Peloponnesum interfuerunt. v. Apollod. II, 8, 3 extr. vbi cf. Not. p. 515. add. inf. Pyth. V, 96. Nacti erant posterii sedes in Laconica et *Amyclas* obtinuerant.

In v. 123 enallage temporis est, res praeterita tanquam praesens, *ναλοντες, qui olim habitauerunt, οἱ νασάμενοι*. Etiam *ἔσχον* vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, maiores hoc spectat. Saepe hoc animo tenendum erat; vt Nem. IX, 130 *Φεῦγε, fugerat*.

A. δ'. K. β.

130 Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-
 ταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
 Αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
 σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
 Σ

130. Ζεῦ τέλει, omnes vett. edd. nisi quod Crat. Ζεῦ, τέλει δὲ nec excidit apostrophus nisi in Paulli Stephani edd. ἰν-
 τια puto. Idem tamen est, τέλει, an τέλει, scribas; namit
 τελέω et τελείω. Supplet Schmidius: Ζεῦ τέλει ταῦτα ἂ αἰτῶν α
 vero sequentia laborant; nec videntur Ζεῦ τέλει ad superiora
 spectare; nullae enim preces antecesserunt. Necessae adeo
 seqq. referre. Sed tum δὲ retrahendum est, sitque traieci-
 dura, pro τέλει δὲ αἰεὶ τ. Ita sane praestat scribere γε, qd
 iam Pauw maluit. Nec tamen ita res est expedita: dum
 enim accusatiuus, qui sequitur, ambiguum facit, utrum
 subiectum: num αἴσα διακρίνει λόγον an λόγος διακρίνει αἴσαν? Vi-
 que ratio durissima est. Praestat priorem sequi: *fac ut cō-
 ditio populi Aetnaei et regum talis sit, ut constituat verum nom-
 veram famam* (Doricis instituti), *laudem*, (vt saepe λόγος
 Pindaro) *inter homines*; h. *fac vt Aetnaei dicantur vere ἢ
 Dorici institutis*; vt sit pro: τέλει, τοὺς ἀνθρώπους λέγειν ἐπι-
 (ἀληθῶς) τοιαύτην αἴσαν (Doricam) ἐστῶν καὶ βασιλέων διακρινθῆναι, ἢ
 stitutam esse. Esset tertia ratio, vt interpungatur post βασιλει-
 sicque fieret, τέλει τοιαύτων αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν, (ὥστε αὐτὸν)
 διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων: *hanc conditionem (fortunam) ἢ
 per praesta ciuibus et principibus, seu regibus, vt iustitiam
 lant*, ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. In-
 rat autem in superioribus de legibus Doricis, ad quas ἡ
 noua temperata fuerat. v. 120 sqq. Incommodum tamen
 hanc sententiam est voc. ἀνθρώπων. 131. Ἀμενάου Bodl.
 Amenanum Strabo appellauit lib. V. p. 240. B. et sic in numis-
 tanaeorum. Ab hoc tamen loco Ionica forma aliena. Vt Μενέλαος
 Μενέλαος, similiterque multa alia: sic et Ἀμένκος et Ἀμένκι.

130-6. Locus impeditus, nunc satisfacio. Sensus
 in quo expediendo nec olim sic satis aptum esse vid:
 feliciter versatus sum, nec *Iupiter fac, vt Aetnaea*
 vi

Σύν τοί τίν κεν ἀγῆτηρ ἀνήρ

135 Ἰῶ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.

Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίῳν, ἄμερον

Ἦφρα

134. τίς κεν Aug. male. Vix mihi persuaderi patiar, κικύφωνα haec monosyllaba a Pindaro profecta esse σύν τοί τίν κεν. Etsi sententia bona est; σύν τιν, te, Ioue, adiuvante, tuo numine, τοί, sane, ἀγῆτηρ — τράποι κεν. Necdum tamen vidi melius. Coniiciebam: ἴδν τοῖσιν κεν — ἐπιτελλόμενος. commune cum iis (populo et filio) imperium tenens. ἀγῆτηρ Bodl. C. et Ald. 135. Haerent in διῶ τ' ἐπιτελλόμενος Schmidius et Pauwius. Alter ἐπιτελλόμενος ἀγῆτηρ τε iungunt, vt sit *dux exortus*. Nihil vidi durius. Alter ἴδν legit, nempe vt cum τράποι iungatur; (nam cum ἐπιτελλόμενος iungi nequit, quod requirit casum tertium). Et hoc praefendum: ἴδν ἀγῆτηρ ἐπιτελλόμενος τράποι ἴδν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἀσυχίαν σύμφωνον. Videtur enim Hiero filium Dinomenem nouae coloniae praefuisse, vt ipse olim a fratre Gelone Gelae, Thrasydaeus a patre Therone, tyranno Agrigentino, Himerae, praefecti fuerant; filium adeo in potestate retinere sibi que certa ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obuia est caussa cur ἴδν abierit in διῶ, propter ἐπιτελλόμενος. 135. δᾶμόν τε γεραιί- 136. ρων Ald. δᾶμόν τε γεραιί- ρων Rom. et ceterae edd. quas metrum refellit; nisi δᾶμον γεραιί- ρων τρ. legas. Sed nullo modo commoda exit sententia; etiamsi iungas: *filio praecipiens eumque honorans tradat ei populum*, si vel maxime τράποι pro ἐπιτράποι dictum velis: quod tamen improbo, est enim: *ad concordiam et tranquillitatem animos conuerture*. Itaque paruit Schmidius correctioni Ceperini in Cratandrina: γέ- ρων. 136. τράποι Bodl. γ. porro ἐφ' exciderat Rom. ἐς ἤσυχ. Aug. ἤσυχίαν vulgo.

utitas vere Doriensium in- titutis vti dicatur. Sed haec ex verbis extorquenda sunt fidiculis: vt saepe vidimus sententias satis probabiles ex Pindaro elici, non et altero verbo tanquam a consilio adhibito, reli-

quis tacentibus. Mox v. 134 σύν τοί τιν κεν: hiulcum hoc vix a Pindaro proficisci potuit. Coniicere licet multa: verum hariolari non est commendare, nec interpretari. 137 sq. Ἰῶν ad Ionem referunt Scholia; mihi videbatur

Ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
 νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχρη-
 140 Ναυσίστονον ὑβριν ἰδῶν,
 Τὰν πρὸ Κύμας·

E. δ'. K. ιε.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
 χῶ δαμασθέντες πάθον.

ᾠκυπαι

142. Συρακοσίων metro monente emendauit Schmidius pro-
 143. δαμασθέν super adscripto δὲ Bodl. γ. Post πάθον intenn-
 xisse videtur Scholiastes et iunxisse: ᾠκυπ. ἀ. ναῶν ὡς σφιν etc.
 et praeferendum hoc prae altero: πάθον ὡ. ἀπὸ ναῶν.

batur hoc otiosum esse; at
 hostes a noua expeditione
 deterreri possunt recorda-
 tione cladis prioris acceptae.
 ὁ Φοῖνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλα-
 λατὸς dictus pro copiis na-
 valibus et terrestribus Car-
 thaginiensium et Etrusco-
 rum; eae viderant cladem
 ad Cumas acceptam.

140. i. ὑβριν pro ἤτταν
 dixit. Gelonis et Hiero-
 nis res gestas in h. l. con-
 fundebant veteres et recen-
 tiores interpretes. In v. 139-
 141. respiciuntur soli Etru-
 sci Cumanos bello aggressi
 victique ab Hierone, qui Cu-
 manis auxilia misit, nauali
 praelio Ol 76. 3. v. Diodor.
 XI, 51. At in seqq. simul
 ad Carthaginienses, et ad
 hos mox solos, oratio est
 conuersa, victos ad Hime-
 ram fl. simul classe incensa

a Gelone, fratribus opam
 coniunctam praestantibus
 Ol. 75, 1. eodem anno eicie,
 quo pugna Salaminia etc.
 vid. Herodot. VII, 165qq.
 Diodor. XI, 208qq. et Stob.
 h. l. ex Ephoro.

142. οἷα coniunctum esse
 debebat cum antecessori-
 bus; nunc sunt diuisa.
 Suspiciabar copulam exdis-
 se οἷα Συρακοσίων τ' ἀρχῶ
 (pro ὑπ' ἀρχῶν a Gelone δα-
 μασθέντες πάθον· ᾠκυπαι
 ἀπὸ ναῶν ὡς σφιν etc. se-
 quentia penderent a pe-
 rioribus: Ὄφρα ὁ ἀλατὸς
 ἰδῶν ὑβριν, οἷα τε πταν.
 Videbatur mihi hoc loco
 conuenientissimum sei-
 qui idem plura ac diuisa
 cumalata breuibus comple-
 cti, structuram autem nu-
 tare et in diuersis membris
 nouare solet. Sed in hoc
 nini

Ὀκυπόρων ἀπὸ ναῶν
 Ὃς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἀλικίαν,
 Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
 Δουλίας. αἰρέομαι
 Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
 Μισθὸν ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω

Πρὸ

Pro αἰρέομαι temerario conatu Schmidius ἐλέομαι rescripserat
 bico deceptus. Versus est trochaicus dimeter brachycata-
 v. Pauw ad v. 30. Pro trochaeo spondens locum occupat.
 quod nemo observat, exhibet: δουλίας (hoc metro conue-
 vulg. δουλείας). ἀρέομαι τὰν- vitiose tamen, nec quicquam
 pris si ἀρέομαι, ab ἀρέω, vnde ἀρέουσαι Homericum proce-
 ducas. Mingarellus emendabat ἐρέομαι, habens forte in
 sup. Ol. VIII, 75 ἐρέω ταυτὰν χάριν. At sequitur statim v.
 Dawes Misc. crit. p. 55. probante Vauvilliers ad So-
 Ajax. 77. ἀρέομαι, quod Atticis est ἀροῦμαι. Id vero est ab
 ἀροῦμαι μισθὸν notum est ex Iliad. XII, 435. At enim aliena
 h. l. significatio. Non accipit h. l. mercedem poeta, sed
 probat, celebrat. Itaque acquiesco in αἰρέομαι, quod est
 ego mihi sumo. 149. ἐρέω τὰν Ald. Rom. et rel. Sustu-
 metro obsequutus Schmidius. δ' αὖ ἐρέω Bodl. γ. quod et
 ipsum respuit metrum.

meum sensum ob-
 Ad rem conf. Nem.
 199. ἀλαλητός v. 139
 arcitu poni, nihil ha-
 test, quod miratio-
 fiat; est perpetuum
 etarum, vt Ἰόρυβον,
 κυδοιμόν, et similia,
 inf. Nem. III, 104.
 gna et pro acie pu-
 m memorent.

199. Ἀθηναίων μισθὸν
 χάριν (τὴν) πὰρ Σα-
 Atheniensium lau-

dem (si Atheniensium laus
 mihi celebranda est) prae-
 fero (αἰρέομαι, prae omnibus
 aliis laudo) decus (χάριν) ex
 pugna ad Salaminem; Spar-
 tanorum vero, (ἐν Σπάρτῃ,
 pro τῶν Σπαρτιατῶν) cele-
 brabo pugnam ad Plataeas;
 at Dinomenis liberis a pu-
 gna ad Himeram laudes
 sunt petendae. cf. V. L. μι-
 σθὸν dixit pro praemio, lau-
 de ex victoria; vt Nem. VII,
 39. cf. Isthm. I, 71 sq. Sic
 aliquoties ἀποινα.

μα δικάϊω πηδαλίω στρατόν.
 ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
 κευε γλῶσσαν.

A. ε. K. ιβ.

Εἴ τι καὶ Φλαῦρον παραιθύσ-
 170 σει, μέγα τοι φέρεται
 Πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
 Ἐσσι πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροισι
 Εὐανθεῖ δ' ἐν ὄργᾳ παρμένων,
 Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν αἰ
 175 εἰ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπνά.
 Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνή-
 Ἰστίον ἀνεμόεν.

171. πὰρ σέθεν. Mingarellus malit τὸ πὰρ σέθεν. 1. 4. malit Pauw, vt iungantur cum seqq. Ita esset: *Siple sed ita vt isto splendore (sumtu in eum facto) u a sordida lucra captare, quo splendori satisfacias. Vias et tiae disiunctae sunt. Porro ὥστε vulgg. inuito Schmid. ex August. Cod. mutauit in ὥσπερ. 177 Pro*

MS. Bodl. ἀμπετάσας ex glossa; nam et Aldus *ἀνεμόεν πετάσας.*

in incude veritatis, procude verba vera. De his v. dicta ad Ol. VI, 142.

169. παραιθύσσει videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, a scintillis petitum, quae cudendo ferro emicant: nisi hoc nimis acute dictum est. Potest tamen esse vel εἴτι Φλυαρόν παραιθύσσει πὰρ σέθεν, vel

εἰ ἡ γλῶσσα παραιθύσσει transitivè vt OX. 16. μέγα φέρεται, ἅρ quia a te prostrata est. Desciuerant tamen ab candore eintor fratris Gelonis: iad. Inde 172. ἀμφοτέροισι et falsis, ex vs 65 nam Φλυαρόν v. pp. pro ψεύδος.

Μὴ δολωθῆς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
τραπέλοις. Ὅπιθόμβροτον αὐ-
χημα δόξας

E. é. K. íé.

Οἶον ἀποιοχόμενων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
Καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς

Οὐ

exciderat Rom. in qua versus sic constitutus; μὴ δολωθῆς κέρδεσιν εὐτραπέλοις. claudicante metro: eamque sequuntur vulgg. Schmidius vidit vitium et, ut Aldina expressum legere iubet: μὴ δολωθῆς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις. et con- Pal. C. Aug. Bodl. C. et Gott. Oxonienses tamen dede- δ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσ' ex Bodl. γ. in quo turpis est hia- Itaque ad Aldinam et codd. lectionem redii. 179. ὅπι- στον Ald. Rom. Crat. quod Brubachiana coepit mutare in α. Recte emendavit Schmidius: est enim ὅπιθεν pro ὅπισθεν. At Bodl. C. deprauatius: ὀπισθόμβροτον.

B. Monet poeta Hiero- II. et III. Duplici autem ne adulatorum vocibus modo sententia constitui praebeat. v. 179 κέρ- potest; aut sic: *Noli te pati circumueniri fraudu- dent sunt de lucro, sed, lentis adulatorum blandi- iam monuere viri do- tiis, laudibus. Non adu- de adulatorum, qui εὐ- latorum voces, sed gloria λοι, faceti ipsi sunt, post mortem superstes, a libus intelligenda. Con- poetis et historicis tradita, Diod. XI, 67. Qui suc- declarat posteris, qualis ali- rat Geloni, Hiero fra- quis fuerit. Ita accipien- natu maximus, non dum (έν) λογίοις καὶ αἰδοῖς tem imperandi rationem ex perpetuo more pro δια- minus est, ἦν γὰρ Φιλάρ- λογίων κ. αἰ. Sunt autem ος, καὶ βλαιος, καὶ καθό- λόγιοι historici, puto. Etiam λος ἀπλότητος καὶ καλο- sic N. VI, 51. Commenta- λος τὰ δελφοῦ ἄλλο- tor sententiae est Diodor. τος. Lucem hinc fe- XI, 38. Ex altera ratione, ctur et alia loca Pyth.*

- Οὐ φθίνει Κροίσου Φιλόφρων ἀρετῆ
 185 Τὸν δὲ ταύρω χαλκῆω καυ-
 τῆρα νηλέα νόον
 Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ Φίσι.
 Οὐδέ μιν Φόρμιγγες ὑπώ-
 ρόφιαι κοινωνίαν
 190 Μαλθακὰν παίδων ἰάροισι δέχοντα
 Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἄθλων·

184. φθίνει malit Schmidius, ut prior corripiatur. Fieri
 idem in φθίνει, monet Pauwius. Scilicet post Homerum et
 priore correpta usu habitum, ut ap. Tragicos; v. c. Alc.
 Alc. 201. ζητῶν φθίνει γὰρ καὶ μαραινεται νόσω. Etiam nos
 ripit sic inf. IV, 471. V, 161. 187. ἀισχρὰ φήμη Scholiae
 glossa seu varietate scripturae. 191. Qui vulgo legitur
 εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρ. & a Schmidio, male de metro sollio,

si λογίοις καὶ αἰδοῖς tertius
 casus sit, quibus tradun-
 tur a fama mortuorum re-
 gum laudes, sententia exo-
 ritur haec: *ut ea post mor-
 tem demum ad poetas et hi-
 stóricos perueniat, iisque
 declaret, qualis vita re-
 gum fuerit.* Haec inter-
 pretatio molestior est, et
 hoc quoque incommodi ha-
 bet, quod et *viuentes reges*
 ab historicis et poetis ce-
 lebrari possunt et cele-
 brantur.

184. Cróesus adhuc lau-
 datur propter beneuolen-
 tiam et facilitatem. Viden-
 tur hospites eum adiisse

plures, exemplo Siniæ
 et forte eodem spectamur
 nera per vrbes et urbes
 Graeciae ab eo dedici,

188-190. In carribus
 iuuenum inter epulacantibus
 solitis nulla Phalari
 mentio. κοινωνίαν: οὐ χα-
 ται μιν κοινωνόν, qui
 non admittunt eius
 in carmine, nec adiungunt
 aliis quos celebrant; lec-
 que omnino non enume-
 rant. μαλθακὴν, σιαν-
 (ἐν) παίδων ἰάροισι, ca-
 inter epulas. hinc e-
 ton ὑπώροφιαι.

191. Bonum suorum
 habere, prima est felicitas.

Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
 ρ'. ἀμφοτέροισι δ' ἀνῆρ
 Ὅς ἂν ἐγκύρῃ, καὶ ἔλῃ,
 Στέφανον ὑψιστον δέδεκται.

status. Librorum et vett. edd. lectio est: τὸ δὲ παθεῖν εὖ
 ἔλαον proba, etiam Pauwio iudice. ἔλαον tamen resingere
 ut etiam Bodl. γ. exhibet. Scilicet non observatum
 viris doctis, Mingarello exoepto, primum pedem in hoc
 esse Paeonem quartum; quod v. 74. docere poterat; ita-
 re male corrupti fuerunt vss. 113. 152. add. 35. 74.

praemium, bonum. Pyth. III, 186. Sententia et
 re factorum lauda- ab aliis expressa: forte ante
 habere, proxima feli- oculos locus fuit Euripidi
 εὖ παθεῖν: conf. ad Hippol. 1016 sq.

ΠΥΘΙΑ

Π Υ Θ Ι Α

εἶδος β'.

Τ Ω Λ Α Υ Τ Ω Λ Ϊ Ε Ρ Ω Η

Ἄρματα

Argumentum.

Ad Syracusas conuersus poeta se eis hymnum ferre propter Hieronis victoriam curulem inueniat - 23. deberi Hieroni hymnum propter summa viri merita: quod illustrat antiquo iocundo, qui ingrati animi poenas luit. In v. 89 sententias subiungit, quibus narrationem de se ipso met, et a v. 96. se ab opprobrio maledicerae heroem purgat. Inde v. 101. ad Hieronis animum progreditur: contigisse ei sapientiam curvatis et fortunae bonis. A v. 125 bona conuicta monita subiungit.

Σ. α. Κ. ιέ.

Μεγαλοπόλεις ὡς Συρακοσαι, βαθυπολέμου

Quibus ludis victoria haec curulis, nam curulem fuisse dubitari nequit, parta fuerit, disputant grammatici ad v. 9. Ex voc. πάλους v. 19. nolim argumentum tere; nam poetice omnino dicitur saepe. Stat certe inter eos Pythiam non fuisse, causa aliam

Τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν

Ἴππων τε σιδαροχαρμᾶν

Δαιμόνιαι τροφοί·

Ἕμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν

Φέρων μέλος ἔρχομαι

Ἄγγελίαν

4. Ἴππων τε σιδαροχαρμᾶν. Debet hoc esse ex δ σιδαροχάρμης, ad-
e Ἴππων ab οἱ Ἴπποι. non ab αἱ Ἴπποι. 6. Λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν
(saltem Ἀθηνᾶν) olim emendauerat Dionysius Phaselites,
non Pythiis, sed in Panathenaeis victori Hieroni scripta
prodebat a nonnullis haec Ode. v. Schol. ad v. 1. Perpe-
n. Nam missum a Pindaro Thebis. Ἕμμιν Oxon. ex ed.
Commelin. cett. Ἕμμιν. Acolice s. Dorice. 7. μέλος.—

ἄγγελίαν pro τὸ ἀγγέλλον.

de alieno loco esse in-
m. Thebis fuisse mis-
carmen ἐπιστολιμαῖον,
6 et 125 intelligitur;
generis tamen fuere
in hoc ipso volumine.
idoneum tale carmi-
enus sit lyricae poesi,
em non dicam. Inter
μα fuisse suspicetur
s ex v. 24 sqq. Ad
v. ὑπορχημητικὸν facit
maticus; fuere autem
ri ὑπορχήματα: vid.
penta p. 26 sqq. et p. 7.
poeta Καστόρειον ap-
v. 127. quod nomen
obscurum est, et pro-
fit nihil aliud signifi-
quam ἱππικόν. Ol. I,
πικᾶ νόμῳ. cf. Pyth.
Isthm. I, 21 ἢ Καστο-
Ἰολάου ἕμνῳ. Non
eo modo licet acci-
uo τὸ Καστόρειον μέ-

λος dictum fuit apud Laca-
daemonios, quod ad rhyth-
mum ἐμβρυήριον est refe-
rendum: carmen quod ca-
nebatur instante praelio.
Apud Plutarch. in Lycurgo
p. 53. praelio iam commit-
tendo rex iubet τοὺς ἀύλη-
τάς αὐλεῖν τὸ Καστόρειον μέ-
λος. v. eund. de Musica Opp.
T. II. p. 1140. C. Pollux IV,
78. cf. Klotz ad Tyrtaeum
p. 166. Omnino in Hiero-
nem carmina fuere Pindari
plura: vt nolim ariolando
otium perdere. v. Fragmenta
p. 7 sqq.

3. Syracusae τέμενος Ἄρεος,
non, puto, quia in Martis
tutela erant, aut eius cultu
insignes; sed simpliciter,
quia bellicosi erant Syracu-
sani; vt de Locris Ol. X, 19
μέλῳ δέ σφισι χέλλιος Ἄρης.

Ο

Ἄγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος
 Εὐάρματος Ἰέρων ἐν ᾧ κρατέων
 10 Τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρ-
 τυγίαν στεφάνοις,
 Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος
 Τὰς οὐκ ἄτερ κείνας ἀγαναΐσιν ἐν
 Χερσὶ ποικιλανίους
 15 Ἐδάμασσε πώλους.

A. α. K. ιε.

Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-
 θένος χερὶ διδύμα,
 Ὁ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς,
 Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον,
 20 Ξεστόν ὅταν δίφρον

13. κείνας — πώλους. Suspiciari in promptu est fuisse κείνας
 χερὶ repetiit ex Ald. Schmid. Alii χερὶ, quod Iambicus
 trum respuit. διδύμα Ald. Rom. et al. vt Diana sit διδύμη
 bene. 20. Mingarell. conj. ἔτ' ἐν δίφρον ἐνθ'.

12. *Ortygiam* insulam
 ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος.
 nam Dianae fuit ea insula
 sacra, Diod. V, 3. vnde Or-
 tygia Nymphas inter Dianae
 inf. Nem. I, 3. Et erat Dia-
 nae templum in insula: v.
 ap. Dorvill. Sicul. p. 196 sq.
 ποταμίας, τῆς Ἀλφειώας ait
 Schol. — noti sunt amores
 Alphei Beloponnesii fl. et
 Arethusae fontis Ortygiae.
 Diana Alpheaea colebatur in
 Elide, Paus. VI, 22. Ambit
 tamen insulam Anapus flu-
 vius.

Quod v. 16 sq. an-
 Mercurius et Neptunus
 drigas ad certamen
 nant, vt ad Isthm
 trahatur, vellem esse qui
 quod cogat ita statue
 et in templo Neptunus
 mii signa eorum em-
 memorantur ap. Paul-
 At bene Diana memor-
 quia eius templum i
 gia erat; Mercurius
 certamina, vnde
 dictus, et Neptunus
 equos domitos, vt
 Pyth. VI, 49 sq. Ol. 49.

Ἐν θ' ἄρματα πεισιχάλινα καταζευ-
γνύη σθένος ἵππιον,

Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.

Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ

Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕ-

μνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.

Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-

ραν πολλάκις Φᾶμαι Κυπρίων, τὸν δ'

Χρυσό-

ατα post δίφρον displicent Pauwio: emendat itaque ἔρματα,
sint ζυγὰ et lora: quem tamen significatum aliunde non
nisi quod ait polysemon esse vocem et ab εἶρω ductam.
arguantur Scholia; est in his: ὕταν καταζευγνύη σθένος ἵππειον
(ἵππους) ἐν δίφρον ζεστὸν ἔρματα τε πεισιχάλινα, vt ἐν aeolice et
loro eis (ἐν, vnde factum εἰς, mox productum εἰς, et ἐν) posita
empla laudant Maittaire de dialectis et Koen. ad Gregor.
p. 163. Eustath. in II. 2, p. 722. 6. Salmas. ad Inscript.
p. 68. Valken. ad Theocr. p. 364. Expeditiore est iun-
ctan Hiero ἐγκαταζευγνύη σθένος ἵππειον (εἰς) δίφρον ἔρματα τε.
b. ἵππιον pro ἵππειον. 25. εὐαχέα Pal. C. et Gott, et
Schol. vms: ἢ ἐφ' ᾧ ἐστὶν ἀρχεῖν. Ad εὐαχῆς pro εὐαχῆς doctae
putationes Toupii in Epist. crit. p. 144. Emendation.
T. III. p. 304. Koppiers Obs. philol. p. 89. quas omitto,
quia ad Pindarum nihil faciunt.

Ἐτέλεσσεν pro τελεῖ.

καταcelebrant alios.

celebratur a Locris

merita in eos: de-

Phaaxilao tyranno, qui

proppugnare aggres-

Præparat autem

um: inter omnes

pronem esse cele-

Resonant, adeo-

untur Φᾶμαι ἀμφὶ

carmina in Ciny-

ram, ex sollenni vocis vsu

in hymnis: vt Hymn. in

Bacchum: Ἀμφὶ Διώνυσον -

μνήσομαι. et XX. Ἀμφὶ Πο-

σειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ'

αἰδεῖν. Eurip. Troad. 511 et

alibi. Sicque ἀμφὶ ἄνακτα

et e Terpandro ἀμφὶ μοι

ἄνακτα sc. cane Musa; vt in

Hymn. Hom. XVII. ἀμφὶ μοι

Ἐρμείω φίλον γόνον ἔνεπε

Μοῦσα. Aliter se habet ἀμ-

φι

Χρυσοχαῖτα προφρόνως
30 Ἐφίλασ' Ἀπόλλων

E. á. K. id.

Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.

Ἄγει δὲ χάρις Φίλων

Ποί τινος ἀντὶ ἔργων

Ἵπιζομένα σὲ δ', ὦ Δεινομένειε τί,

Z.

29. χρυσοχαῖτα doricæ forma (vt ἱππότα pro ἱππότης et alia τείτα, νεφεληγερέτα, apud Homer.) reflexerat post Rixter Schmidius, vt ditrochaicum recuperaret. Auctoritate rabant Oxonienses: quam suppeditat vtique Aldina. Text posse ait Pauw spondeum. 33. ποί τινος diuisim scripta erat, monente quoque Pauwio, et Ald. Romanaque per Male vulgo ποίτινος, in quo tricantur interpretes. Spig. Jerem. Spigellii coniecturam in textum receperat, ποίτινος enim ποιητὴν poetae pro retributione. Vtique ποίτινος Licet substituere τοί. ἄγει δὲ τοί (sane τὸν ὕμνον ex 25.) Ἵπιζομένη τινος ἀντὶ ἔργων φίλων, grata mens deuenerans (deuenerandi causa) pro beneficiis acceptis.

Φὶ ἀναξ h. ἀμφὶ μοι ἔσο ades mihi: vt in Aristoph. Nub. 595 Ἀμφὶ μοι αὐτε Φοῖβε ἀναξ. Confusa passim haec. Mingarell. malit Κύπριον — Κινύραν, agi enim de regibus omnino a poetis laudatis, non a poetis Cypriis sigillatim. Occurres, si carmina a Cypriis cani solita intelligas. Idem v. 31 Ἱερέα Ἀφροδίτας ad templum Veneris a Cinyra conditum refert, cuius ipse sacerdos fuerit. Fabulae de Cynara esse debuere plures et variae: v. Meurs. in Cypro II,

11.; modo is Veris amasius, modo Apim h. l. v. Notas ad Allop. p. 825. et paullo an8. Praeferam adco diuinem ἐφίλασ' Ἀπόλλων κτίλον Ἀφροδίτας, simpliciore, et Pindarum diuersa agari rationem esse xum. De voce κτίλον videri possunt ad h. v. ad Herod. I. p. add. Schol. ad Pind. ad Nicand. p. 23. γ, 196. Sufficit amasium, delicia.

Ζεφυρία πρὸ δόμων
 Λοκρῖς παρθένος ἀπύει,
 Πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
 Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
 Θεῶν δ' ἐφετμαῖς
 Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα
 Βροτοῖς λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ

Παντᾶ

ἀμαχάνων ed. Rom. sed ex Ald. statim dorica forma retracta in

38. δρακεῖσ' Oxonienses ex Bodl. C. reposuerant, vt δρακεῖσ' sit δρακεῖσα ἀσφαλῶς, *libere ante domos discurrens, ἀπύει*. primo, forma passiva verbi nota non est; δρακεῖσα vel δρακεῖσ' scriptum esse debuit; tum humilis quoque ac pedestris oratio, vt quidem viri docti eam instituunt. Reuocanda est ad elegantiores sententiam: vt δρακεῖν ἀσφαλῶς sit a natura sumptum, ἀφροδρακεῖν h. εὐτυχεῖν. Vulgata lectio erat quam Pauvius tuetur, vt δρακεῖσθαι sit pro *viuere* ex Homero noto: *μοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δρακεμένιο*. sed et hoc infrineticam vim. Saltem Locra puella, liberata metu, securiore vultuque prodat, adeoque *tueatur sidenter et libere. intra oculis incertis errare solent timentes*. Sic fere Schol. *ἐν ἀφροδρακεῖν. ἀσφαλῶς* Pal. C. et Ald. cum Bodl. γ. interpretatum est. Supra doctius etiam dixerat *δρακὴν ἀλκῶν*, Ol. IX, 166. tamen aliunde nota est forma *δρακῆν* et *δρακεῖς*, mirumque est tam non maluisse *δρακοῖσα* vel *δρακεῖσα*, ab *δρακον*, ex *δέρκω*,

41. πτερόεντι Rom. ed. haud dubie typographi vitio: videntur tamen edd. sequentes praeter Commelin. cum tamen

Aldisa

πρὸ δόμων, in sollemnibus publicis; puellarum processu, aut in choreis choribus.

δρακεῖσ' ἀσφαλῶς, merrata, adeoque *vultu hilari, segura ipsa* *aus fidens*.

εφετμαῖς. φαντὶ δὲ Ἰξίονα *ἀντιπροσβήμενον ἐφετμαῖς θεῶν*

etc. Ex dicto Ixionis videtur Virgilius petiisse suum: *Discite iustitiam*: Aen. VI, 620. vbi conf. et ad Ge. IV, 424. Ad nostrum v. Schol. Od. Φ, 303. et Schol. Eurip. Phocn. 1197. pleniora ap. Musgrav. ad v. 1220. alia apud Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 96.

Παντᾶ κυλινδόμενον
 Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
 Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Σ. β'. Κ. ιε.

45 Ἐμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσ-
 σι γὰρ παρὰ Κρονίδαῖς
 Γλυκὺν ἑλῶν βίοντον, μα-

Aldina expresse haberet *πτερόντι* quod recte reuocauit in assentientibus Pal. C. Gott. et Aug. cum Schol. quem videtur cf. ad Virg. Ge. IV, 484, vbi *vento* ex eo declarari potest quod Asclepiades in tertio τῶν τραγωιδουμένων narrauerat nonnisi dederat: ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυελλῶν αὐτὸν ἐξαρπασθέντα διαφθάρῃ οὖν vnde alii poetae turbinem procellosum in rotam ventoso circumactam, *τροχὸν αἰδίνητον, πτερόντα, ὑπόπτερον*, ut *masse* videntur; vt factum in aliis fabulis Aeolicae generis enim genus fabularum deprehenditur esse minus scitis, et a sequioribus poetis passim immutatum. Ipsa fabula de nube et de Centauris non aliunde orta videtur quam quae a Pelion montem inhabitabant, ad Ixionem genus suum venientes, ab aliquo vetere poeta a celeritate cursus *κένταυροι, τὸντες τὴν αὔραν, aera secantes, et ἱποκένταυροι* appellentur. Ex αὐτῇ facta *νεφέλη*, et hinc reliquae nugae, de Iunonis aëris amplexibus. Deprauatior alia lectio est Bodl. forte, *πτερόντι*. 44. *ἐπειχομένους* Cod. Aug. et Bodl. q.

vulgarior ratio, pro, *ἐποιχεσθαι τινα χάρισι, vel, χαρίτων*.
 h. l. ornatius, *ἐποιχομένους τίνεσθαι*.

43. δεῖν τοὺς βροτοὺς τὸν εὐεργέτην ἐποιχεσθαι (*afficere*, vt Ol. III, 72) ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς, *beneuola retributione*, καὶ τίνεσθαι, h. e. ἀνταμειβεσθαι. Et mox ἔμαθε τοῦτο σαφές, σαφῶς, sc. ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργέτας ἀνταμει-

βεσθαι. Nam ipse quod diis gratiam nullam reddidit, ingrati animi color luit in inferis. Sinis color erat suus. Ol. 87 sq. vbi καταπέφυκε ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη. 47. ἑλῶν poetae idem

κρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,

Μαινομέναις Φρεσὶν

Ἡρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναί

Λάχον πολυγαθές·

Ἄλλά νιν ὕβρις εἰς αἰάταν ὑπερήφανον

ᾠρσεν.

ν' male excidit ed. Rom. et hinc aliis. 49. φρεσὶν ex φρεσὶν, φρεσὶν) receperat Schmidius ex Aug. et, ut ait, ex aliis usdam, nescio quibus. Vulgg. φρεσὶν. Miror enim non esse a produci, nec in φρεσὶ quicquam displicere posse. — ἐράσσατο Schmid. ex Ald. et August. vulgo, ἐράσατο. etiam 52. εἰς. quod et Bodl. γ. habet, metro monente sub Schmidius pro εἰς. Ita quoque mox ᾠρσεν Osonienses ex Schmidii monito pro ᾠρσε receperunt. αἰάταν editum erat Acron pro ἄτην, ἀάταν, aeolica inter duas vocales adspiratione, sed melius ἀφάταν scripseris, quam, ut nunc exarabatur, αἰάταν. Hes. Miscell. crit. p. 131. αἰάταν. add. Knight p. 56. Cum in omnibus aliis Digamma neglectum et extritum sit; (de re agam alio loco accuratius;) melius puto, antiqua illa eorum ratione omissa, nostram scripturam sequemur, sicut ut exaretur ἀάταν. Pauvius ea de causa vocem damnat, sibi ait plane tautologum: ἑκαίρετον ἔλε μύχθον. itaque clare emendare sibi visus est: ἀπάταν. scilicet. quod alias illo se solet, lutea pro aureis subiiciens. Non vidit vir doctissimus, ἄτην h. l. non esse, ut vertunt, *damnum*, sed *scelus*, et contractam *culpam*, qua *poenum* et *malum* *damnumque*, hinc et *μύχθον*, *aliquis sibi accessit*. Notae sunt omnes istae voces ex Homero, interque eas etiam illa *piaculi*, *culpae*, *factus* et *improbitalis*, ut in illis: Ἀλεξάνδρου ἕνακ' ἄτης, ὅς νεκροῦσε. Tandem ὑπερήφανον Cod. Aug. inuito metro: referunt scilicet hanc vocem grammatici ad νιν. Sed dignius poeta est: ἄτην ὑπερήφανος, *crimen insolens*, *ingens*.

et, ut aliquoties. — 51. *calamitatem eum adduxit*: ἄτην itidem pro ἔχουσιν. ὑπερήφανον pro *ingens* accipere praestat, quam *stultitiam arrogantiae plenam*. ἄται ἐν εὐνῇ. Ita verba varia abhorret poeta. *τίχρα δὲ pro γὰρ*. *Animi felicitate ferocis insolentia in magnam*

᾿Ωρσεν. τάχα δὲ παθῶν ἐοικότ' ἀνήρ,
 ᾿Εξαίρετον ἔλε μόχθον. αἰ
 55 Δύο δ' ἀμπλακίαι
 Φερέπονοι τελέθοντι τὸ μὲν,
 ᾿Ηρως ὅτι τ' ἐμφύλιον αἶμα πρῶ-
 τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας
 ᾿Επέμιξε θνατοῖς.

A. β. K. ié.

60 ᾿Οτι τε μεγαλοκευθέεσσ-
 σιν ἔν ποτε θαλάμοις
 Διὸς ἀκοιτιν ἐπειρᾶ-
 το. χρὴ δὲ καθ' αὐτὸν αἰεὶ
 Παντὸς ὄραν μέτρον.
 65 Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀ-
 θρόαν ἔβαλον ποτὶ

54. ἔλε bene ex Ald. repetiit Schmidius; est pro ἔλαβε. Sup-
 I, 89 κέρω δ' ἔλεν ἄταν. sibi arcessiuit, subiit. A Romana inde v-
 ἔσχε. saltem deb. ἔχε. 57. ἔτι γε vel ὅτι τε monet resinge-
 esse Panwius, vt tribrachys pro iambo sit, non pyrrhi-
 At sic hiatus infertur. 59. ἐπέμιξε in Schol. occurrit.
 κακότατα 66. ὄραν nonnulli ap. Schol. inuito metro.

56. Φερέπονοι τελέθοντι.
 pro ἐγένοντο. ἔφερον αὐτῶ
 πόνον. τὸ μὲν, ὅτι τε et v. 60
 (τὸ δὲ) ὅτι τε μεγάλοις ἐν θα-
 λάμοις.

57. ἐμφύλιον αἶμα pro φό-
 νον, et οὐκ ἄτερ τέχνης h.
 σὺν τέχνῃ, necem ex dolo ac
 fraude, accipio, quem pri-
 mus intulit inter homines:
 primus perpetravit: Deio-
 neo socero, dotem postu-
 lante, fossa prunis plena,

concremato. v. Schol. ap.
 Schol. Apollon. Arg. II.
 Schol. Eurip. Phoen. 101.
 cf. ad Hygin. fab. 57.
 Stav. p. 121.

63. 4. Quod vulgari-
 diceret: Fecit autem
 mere, nec pro conditi-
 mortalis modulo. Si-
 sententia Pyth. III, 101.

66. Constitueram h.
 sic: εὐναὶ δὲ παράτροποι
 κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον

αὐτὸν ἴκοντ'. ἐπεὶ νεφέλα παρελέξατο,
 εὐδὸς γλυκὺ μεθέπων, αἰδοῖς ἀνῆρ·
 ἴσος γὰρ ὑπεροχωτάτα
 ἔπεν οὐρανία

Θυγατέρι

cus corruptus. Miror Pauwium vlcus hic latens non
 Turbas interpretum v. ap. Schmid. et Benedict., qui
 hanc sequuntur, vt καὶ τὸν ποτὶ ἴκοντα sit pro ποδῖκοντα,
 ad inconcessa etiam hunc accedentem. parum commode.
 endum esset, poetam προσίκειν ponere vt ἐφικέσθαι, pro
 onsequi, quod volumus, frui. Tum vero in metrum
 prima longa. vt saltem aoristo esserendum sit, ἴκοντ'.
 mpus in vsu fuisse constaret! Saltem, quo etiam Ald.
 primisque Crat. ducunt, interpunctio mutanda, εὐναὶ
 εἰς κακότητ' ἀβρῶν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἴκοντ'. (pro ἴκοντο)
 itimae vero nuptiae in magnam saepe calamitatem con-
 uen, coniiicere solent) homines. Incidit in illas, attigit
 culpram contraxit, etiam hic Ixion, quandoquidem etc.
 et culpram, sic crimen, poetis προσέρπειν, προσέρχεσθαι
 enias. Scholiastes iunxit: αἰ καὶ εἰς κακότητα ἐνέβαλον
 suspiceris eum legisse ἔβαλον ποτε καὶ τόν. Modo, quod
 εντ' aut ἴκοντ' attigisset. Jacobs Animaduerss. p. 289.
 i proposuit: ἔβαλον. ποτὶ κοῖτον ἴκον ἐπει Ν. aut lenius
 ἴκοντ'. pro ἴκοντα. ingeniose; modo de aoristo
 et, vt, priore breui, metro caueatur. At vbique oc-
 , ἰκέμενος, priore breui; et ἴκω priore longa, vt prae-
 69. 70. ὑπεροχωτάτα et οὐρανία scribunt vet. edd. recte
 casum translata ea a Morellio. ὑπεροχωτάτα (κατὰ) εἰ-
 bet Pauw: nec tamen minus bene ipsa nubes ἔπρεπε
 τῆ ὕ. Ποτὸ οὐρανοῦ — κρένου habet Schol. seu quod
 sic

κοντ'. ἐπεὶ Νεφέ-
 nit: ἔβαλον (ἐμ-
 προσίκοντο καὶ
 τοῦτον.) Vitium
 est. cf. V. L.
 es ἔπρεπε (κατὰ
 imilis erat Iuio-
 ni. vt iam Schol. ὁμοία ἦν.
 Vsum hunc vocis illustra-
 runt iam viri docti, Jacobs
 l. c. p. 37. [etiam Gedike
 laudabat Eurip. Alcest. 1121.
 εἴ τι σοὶ δοκεῖ πρέπειν γυναικί.

Θυγατέρι Κρόνου· ἄν τε δόλον
 Αὐτῷ Δέσαν Ζηνὸς παλάμαι, καλῶ
 Πῆμα. τὸν δὲ τετράκνα-
 μον ἔπραξε δεσμὸν,

E. β'. K. ιδ'.

75 Ἐὸν ὄλεθρον, ὄγ' ἐν δ' ἀφύκτοι-
 σι γυιοπέδαις πεσῶν,
 Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-
 ξατ' ἀγγελίαν. ἀνευ δ' οἱ Χαρίτων
 Γόνον ὑπερφίαλον,

sic legit, seu quod οὐρανήα (pro -δου) habuit. Bodl. C. οὐρανήων: nesciunt, quae haec forma sit, Oxonienses; est v οὐρανήων θεαίνων, (οὐρανήων alienum esset) adeoque praeclara ἐπεριχωτάτα — οὐρανήων, praestantissimae inter deas: vt sup 83. φέρτατος κρονιῶν de Ioue. 71. ἄν γε malit Pauw. et ipse malim. 75. Vulgo maior distinctio ante 'ἐν δ' j 76. πεσῶν — deb. esse πετῶν, vt legitur Ol. VII, 126. At sibi non constat scriptura hac in voce: Nam ἐπερ aliquoties occurrunt. 77. ἀνδέ-ξατο legit Schmidius et sic sed -ον ἀνε- tribrachys esse potest pro iambo. Bodl. C. ἀνεδέξατο, v. 78. κέν τ' ἀγγελίαν habet. Est autem ἀνεδέξατο

73. τὸν δὲ pro γάρ. nam *inuisum, detestandum* arcessiuit sibi Ixion rotam *gigantium: nec deu-* cui illigatus est. χαλκίους *mensa, dea nec digni-* δεσμούςς dixit Apollon. III, 62. *bili est.* Hic Ce- nondum est forma foedo tantum est ac At ii, quos ex equa suscepit, sunt veri centauri v. 86 sq. ergo ab aliis modo i narrat Pindarus. rellus a monstrosa

Τζετα, καὶ μόνον, οὐτ' ἐν ἀν-
 δράσι γερασφόρον οὐτ' ἐν θεῶν νομοῖς·
 ἐν ἰνύμαξε τράφοισα Κένταυρον. ὅς
 πποισι Μαγνη-
 τίδεσσι ἐμίγνυτ' ἐν Πα-
 λίου σφυροῖς. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
 κυμαστὸς, ἀμφοτέροις
 μοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν
 ἄνω, τὰ δ' ὑπερθε πατρός.

Σ. γ.

claravit, pronuntiauit, illam sententiam (tanquam prae-
 am antiquis δέω pro δείκω, δεικνύω. Respicit locum Tzetzā
 20sq. 80. ἐν ἀνδρώποισι Aug. e scholio. 81. ἐν θεῶν νό-
 w inclinat in δέμοις. quidni νομοῖς, h. sedes, loca deorum,
 s? Habet tamen et νόμοις suam laudem. 82. τραφοῖσα
 τραφοῖσα, at Romana τράφοισα, et hinc cett. Aiunt
 se, retrahere acutum. Respicit locum Eustath. ad
 3. 84. Apud Galenum lib. III. de usu part. qui
 ne laudat et poetam male reprehendit, ἐμίγνυτ' ἄνω
 s legitur, haud dubie librariorum vitio, et mox τὰ
 ματρὸς μὲν et τὰ δ' ὑπερθεν.

m ducit, quod, a
 on admissus, fera-
 res sequi coactus
 itarch. Amator. p.
 ocum Pindari non
 nspexit, dum ait:
 οὐθ' ἰθὺς ὑπειξίς
 κέκληται πρὸς τῶν
 ἴσας καὶ Πίνδαρος ἔφη
 υρον ἄνευ Χαρίτων
 ἴσας γενέσθαι. Atque
 r Schol. ad h. l.
 ἴσας exponit et
 is exemplis decla-
 quidem χάριν de
 1, notum satis est:

illustratum quoque ad Ti-
 maeum Lexic. Platon. h. v.
 at non sine concubitu natum
 est hoc monstrum; sed na-
 tum illud est inuenustum.

Vss. 85-88. declarat eos
 esse διφθεῖς. τὰ μὲν κάτω
 ἐκ τῆς ἵππου μητρὸς ἔχοντες,
 τὰ δὲ ὑπερθεν ἐκ πατρὸς Κεν-
 ταύρου, corpore equino, pe-
 ctore et capite humano, sed
 foedo. Non igitur signa
 Centaurorum venusta ista
 norat Pindarus, quae ad
 nos peruenerunt.

Σ. γ'. Κ. ιέ.

- Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδες-
 90 σι τέκμαρ ἀνύεται
 Θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντα
 Ἄετὸν κίχεν, καὶ θαλασσαῖ-
 ον παραμείβεται
 Δελφίνα· καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψ
 95 Βροτῶν, ἑτέροισι δὲ
 Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. Ἐμὲ δὲ χ
 Φεύγειν δάκος ἀδινόν, κακαγορίαν.
 Εἶδον γὰρ, ἑκάς ἐὼν, τὰ πόλ-
 λ' ἐν ἀμαχανία
 100 Ψογερόν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
 γοις ἔχθεσιν παινόμενον. Τὸ πλο

91. 92. Erat — πτερόεντ' αἰ- ετὸν κίχε, καὶ θ. At αἰ- ητὸν Ald. Schmidius reuocauerat. Sed prima regio hoc versu etiam
 bum, seu, vt cum graecis Metricis loquamur, pro Ionico
 iore - - υ υ Paeonem secundum υ - υ υ, recipit. Cum Min
 tamen scripsi — πτερόεντα 92. ἄετὸν, vt κε pro vna syll
 tum κίχεν καὶ — 97. ἔδικον nonnullos legere ait Benedic
 qui illi sint, non occurrit.

89. Γνωμολογεῖ poeta ἐπὶ
 τῷ Ἴξιου, respectu v. 71 sq.
 Omnia numen exsequitur
 pro voluntate, lubitu, et
 quidem celerrime ac poten-
 ter: hoc 91 - 96. κίχε pro
 κίχάνει. Sicque reliqua.

96. De superstitioso metu,
 ne nimis multus fuerit in
 probris herois Ixionis expo-
 nendis, accipiendus locus,
 similis duobus aliis Ol. I, 82
 sq. et Ném. VII, 150 sq.

98. ἑκάς de tempon
 xerat Archilochus aut
 CC. fere annis. ἑκά
 vulgaris ratio αὐτὸν
 ἑκάς, qui ante me
 Noui eum criminatῶ
 indulgentem saepe i
 crimen esse adductῶ
 ἀμαχανία γεγονότα.
 ante maledicentiam a
 infestam belluam,
 δάκος.

τειν δὲ σὺν τύχῃ πότμου
σοφίας, ἄριστον.

A. γ'. K. ιέ.

ὕδὲ σάφα νιν ἔχεις, ἔλευ-
θέρῃ φρενὶ πεπορεῖν,
θύτανι, κύριε πολλῶν
λαῶν εὐστεφάνων ἀγυιῶν
αἰ στρατοῦ. εἰ δέ τις
ἴδῃ κτεάτεσσὶ τε καὶ περὶ τιμᾶ

Λέγει

pti et editi habent πεπαρεῖν. Diu haesi, quid sequerer.
igio critica tam antiquam lectionem mutare; est tamen
lubie vitiosa et ex calami errore propagata. Habet qui-
ych. πεπαρεῖν, ἐνδείξει, σημεῖναι, et πεπαρεύσιμον. εὐφραστον. σαφές.
illud esse deberet ex παίρω, πέπαρω, et πεπαρέω, πεπαρεῖν.
stant talia verba, nec analogia succurrit, nec est tamen
sum idoneum elicias. Enimuero agitur de muni-
ea πορεῖ, πορίζει, πέπορε, πεπορεῖ. Sane πεπορεῖν supra ad-
habebat Aug., quod et Aemil. Portus conieciabat
sque non improbabat: est enim ad analogiae normam
a πορέω, πέπορα, πεπορεῖν. Hesychii auctoritas nil aliud
quam ipsum aut grammaticum, quem exscripsit, in
u codice incidisse. Affert certe et ipse Hesychius
πεπορεῖν, δοῦναι. Et Schol. ad nostrum locum πεπαρεῖν,
καὶ παρασκευάζειν ἢ παρασχεῖν, καὶ πλουσίους ἀποδείξει. Atqui
interpretamenta τοῦ πεπορεῖν. 107. μὲν Steph. et al.
edd. cum MS. Gott. 109. κτεάνοισι Aug.

r ad laudes Hiero-
parat generali sen-
Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν
μου σοφίας ἄριστον.
a est expedita; nam
um recoluit et va-
oeta: εἶναι σοφὸν,
ἰ σοφίας πλουτεῖν.
uerit eam poeta:
σὺν σοφίῃ; pro hoc

ornatius erat: σὺν πότμῳ σο-
φίας. tum ampliauit: σὺν
τύχῃ πότμου. Ita νιν v. 104
refero ad τύχην πότμου σο-
φίας. De ipsa laude cf. lo-
cum Diodori ad Pyth. I, 179
laudatum.
108. Cum his laudibus
compara Pyth. I, 95. Ol. I,
165. sq.

- 110 Λέγει ἕτερόν τιν' ἀ-
 ν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτε
 Χαύνα πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾶ.
 Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
 Στόλον ἀμφ' ἀρετᾶ
 115 Κελάδέων. νεότατι μὲν ἀ-
 ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων· ὄθρα
 Φαμί καί, σὲ τὰν ἀπεί-
 ρονα δόξαν εὐρεῖν,

E. γ'. K. ιδ'.

- Τὰ μὲν ἐν ἵπποσόαισιν ἀνδρά-
 120 σι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν
 Πεζομάχαισι. Βουλαὶ
 Δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος

112. κενεᾶ emendat Patw. non male. κενεᾶ dorica forma, vett. vsque ad Morell. etsi fere iota subscriptum iis deest, tendit, contradicit ille temere mente vana, (σὺν) χαύνα πραπίδι

121. πεζομάχαισι vulgo ante Schmidium, qui emendauit ex et Pal. C. πεζομάχοισι Aug. cum Bodl. γ.

113. Ad verbum: *Pul-* Recte vero, apud Atti
cram nauem conscendam Non autem apud Pinda
laudes tuas praedicando h. vide v. c. Isthm. I, 60. I
e. in altum euectus laudi IX, 197.
vela dabo. cf. sup. ad Ol.

XIII, 69.
 116. ἀρήγει, *patrocinator,* Recte vero, apud Atti
testatur laudes iuuentutis, Non autem apud Pinda
illustrat eam, fortitudo in vide v. c. Isthm. I, 60. I
armis. IX, 197.

Ad v. 118. Dawes Misc. *122. σύνεσις δέ σου, γ*
 crit. p. 255 obseruat εὐρεῖν *βυτέρου γεγοιότος, v*
 nunquam pro *naucisci, con-* *μιμή, cui nemo repugnei.*
sequi, dici; sed εὐρέσθαι. *λεγκτον, ad omnem lau*
 Nem. VI, 57. *(λίγον) laudanti mih*
praebet. ὥστε ἐμὲ ἐπὶ
σε pro ἐπαινοῦντι. παρ
ἔπος vt παρέχειν ὕμνον

ὅτι ἅπαντα λόγον
 αἰνεῖν παρέχοντι. Χαῖ-
 ε. τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν
 λος ὑπὲρ πολιᾶς ἀλὸς πέμπεται.
 Καστόρειον
 ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς

Θέλων

καὶ reuocauerat Schmidius ex Aldo (sed is habet ποτί
 sic Bodl. γ. ποτί ἅπαντα). Vulgo a Romana inde, ποτί
 27 sqq. Sustuli interpunctionem post θέλων. Misere
 poetam interpretes etiam veteres. Si lectio vera est,
 ordo, arbitror, est huiusmodi: *mittitur tibi* (The-
 mas) *carmen hoc trans mare mercis more* (et vt poeta,
mercis), (*quae transportari et vehi nauibus solet. Nihil*
 ἢ Καστόρειον δὲ (τοῦτο τὸ ἔπος), χάριν φόρμιγγος ἑπτακτύπου ἐν
 ῥαῖσι Αἰολίδεσσι, ἄθρησον ἀντόμενος θέλων. *Carmen autem*
castoreum, miuus, lyrae sonantis septem chordis Aeolicis
et hoc modis attemperatis) adspice beneuole occurrens,
accipe beneuole. At mihi probabile sit, post χορ-
 δαν esse finiendam; iungenda autem superiora ex-
 28. τό δε μὲν μέλος — πέμπεται, τὸ Καστόρειον ἐν Αἰολίδεσσι
carmen hoc lyricum ad te mittitur trans mare Thebis
 θέλων ἄθρησον etc. *propitius adspice hymnum* — τὸ
 proprie genus certum carminis ad pyrrhichen cani
 haec ipsa nostra Ode est. Schol. ὑπορχηματικὸν μέλος,
 ἢ συντεταγμένον. Plura de Castoreo carmine docte
 ponuntur: hic tamen simpliciter victoriam ἱππικὴν
 declarare vox videtur.

re quaeri potest, *lud animo candido, nec ca-*
uam in fine epi-
lumniiis aliorum de me cor-
rupto. Quam bene autem
 tum sit, vt sit
 terpositum, tan-
 haec interponantur et sub-
 duenerit et Hie-
 sidente iam spiritu poetico
 cum carmine, subiungantur reliqua, prae-
 et Nem. III, 132. cepta maxime ethica, equi-
 curatius expen- dem haud definiam.
 tio videtur esse
 te. *Mitto hoc*
 e — *accipe il-*
 In 127 Καστόρειον. v. ad
 pr. huius Carin. v. 13.

Θέλων ἄθροσον χάριν ἑπτακτύπου
 130 Φόρμιγγος ἀντόμενος.
 Γένοι' οἷος ἔσσι μαθῶν. καλός τοι
 Πίδων παρὰ παισὶν αἰεὶ

131. γένοι δ' οἷος vulgg. omnes ante Schmid. cum Bodl. O metro. Mingarellus em. γενῶ δ', οἷος. οἷος ἔσσι, μαθῶν. In recte. vt Nem. VII, 100 μαθῶν δὲ τις ἂν ἐρεῖ. ipsa re edoctus nonit. Nec aliter dictum puto in Plat. Apol. S. 26. τῆ τῆ βίῳ οὐκ ἠσυχίαν ἔγον sciens. monitus. non per ignorantiam
 τις ed. Steph. (Paulli Steph. 1599.) et Bodl. C. Variis interversis modis interpungitur in his et seqq. Longum est regula exponere. Sequar quod maxime probo. Videntur 2. 3. sic accipiendi et interpungendi: γένοι', οἷος ἔσσι μαθῶν τις. Πίδων παρὰ παισὶν αἰεὶ (sc. λέγεται) καλός. v. Not. Nisi per exclamationem dictum accipias.

131 sq. Locus, qui sequitur, vix unquam satis in luce constitui poterit, quia sunt brevia enuntiata, abruptim posita et cum respectu ad res, quas ignoramus. Ponam nonnulla quae mihi verisimilia visa sunt. Primo καλός τις est in Steph. et C. Legam itaque: Γένοι', οἷος ἔσσι, μαθῶν, (ἐκ μαθησεως, institutione sapientium, οἷος ἑμαδεις εἶναι) καλός τις. nec sine te corrumpi adulatorum falsis laudibus, qui, vt pueri simium, etiam turpes principum mores laudant. Πίδων παρὰ παισὶν αἰεὶ καλός (sc. habetur, νομίζεται, καλεῖται.) Monet, ne sinat se corrumpi adulatorum assiduis laudibus. At bonus princeps, (pro hoc

Iliadamantibus mem
 εὐ πέπραγεν h. εὐ π
 laudem consequitur
 ἀμώμητος, ἀμύμων,
 φρόνας, καὶ μὴ ἐξαι
 ταῖς κολακείαις. nam
 ται est pro ἐτέρπετο,
 ligitur autem hinc
 mantli laudes prisc
 minibus frequentatae
 οἷα ἔπεται αἰεὶ (οἷον
 τὸ τέρπεσθαι ταῖς
 quod semper conting
 let (sic ἔπεται, αἰεὶ
 Pyth. III, 190.) καλός
 πλάχμων) ψιθύρων
 susurronum, adulator
 libus. Nunc malit
 re: ἀμαχον κακόν
 ροις διαβολιῶν ὑποφ
 ἱκκοι, κέρδει τε. S
 que certissimum ma
 Durum manet ἀμ

Σ. δ'. Κ. 16.

Καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ
Πέπραγεν, ὅτι Φρενῶν

5. Ἐλαχε καρπὸν ἀμωμή-
των, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν

Τέρπεται ἔνδοθεν·

Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ

Βροτῶν. ἄμαχον κακὸν

Ἄμφοτέ-

ἀμωμήτων, quod legebatur, repugnat metro. Itaque recepi
idationem Jacobsii Animaduerss. p. 290. φρενῶν — ἀμωμήτων.
οἷα Ραυω exclamationem esse volebat. Sic iciuna exoritur
ο. Praestat οἷα ἔπεται: quod fere solet euenire, fraudibus
torum. Quae sequuntur, aut interpungi possunt, vt ex-
unus, aut interpungi sic: ὁ δὲ Ῥαδάμανθους — ἔνδοθεν· οἷα ψι-
παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ βροτῶν, ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις. Διαβολιᾶν
ιες ἰργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἕκελοι, κέρδει τε. Sic enim puto
lum esse. Inde noua sententia: τί μάλα etc. Conuenit
in vno et altero Aldus.

et eum quem et apud
calumniantur respice-
cesse est. Sin sit ab
ερα, utraque re, nil
odior sit sententia.
miliarum isti vates eb
retes vulpibus plane
s sunt moribus. κέρδει
iae utilitatis studio,
h. III, 96. Nunc ex
seq. manifestum fit
se dicta esse, inde a
sq. quae de se et Hie-
cipi voluit, non vi-
li, se mihi nihil no-
isse. Constat autem
em indulsisse ὠτα-

κουστῆς, qui poetae ψιθύ-
ροι, susurriones, sunt: Ari-
stot. de Rep. V, 11. Diod.
XI, 61 et Wessel. 23.

134. 5. ὅτι Φρενῶν ἔλαχε
καρπὸν ἀμωμήτων. ornate
pro, ὅτι εἶχε Φρένας ἀμωμή-
τους, quod praeclaram pru-
dentiam habebat, adeoque
se adulatoribus palpandum
non praebebat. Sed quid
per καρπὸν Φρενῶν intelli-
genus? experientiam et ma-
turitatem animi? Puto
λαχεῖν καρπὸν dictum, vt
καρποῦσθαι vulgo pro ἔχειν
dicitur.

P

- 140 Ἄμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,
 Ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων Ἴκελοι.
 Κέρδει δὲ, τί μάλα τοῦτο κερ-
 δαλέον τελέθει;
 Ἄτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
 145 χοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβά-
 πτιστός εἰμι, Φελλὸς ὡς,
 Ἵπὲρ ἔρκος ἄλμας.

A. δ'. K. ιέ.

Ἀδύνατα δ', ἔπος ἐκβαλεῖν
 Κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς

Δόλ.

140. Pauw secundam in διαβολιᾶν produci monet. Mingarellus non esse ait, si choriambum tribrachys cum Iambo sequitur — 142. κέρδει δὲ, τί μάλα — Esset exponendum cum Schol. q̄ autem ad lucrum attinet. Atqui hoc esset κέρδος δὲ, vel κέρδι. Itaque suspicabar κέρδει τε, ut iungatur Ἴκελοι Ὀργαῖς κέρδει τεπέκων. ἀτενὲς, intente, adeoque valde, prorsus. 144. εἰν emendavit Schmidius: poterat tamen et εἰνάλιον ferri. v. Pa εἰνάλιον πόντον aberratio cod. Aug. 144. 145. ἐ-χοίσας Ald. Pal. C. et Aug. 147. ἔρκος in Schol. legitur. 148. ἀδύ-

142. Puto esse: τί μάλα τοῦτο κέρδος γίνεται αὐτοῖς; sup. Od. I, 84. ἀκέρδειςν dixerat. Ego semper superior euado: h. e. non opprimor his calumniis, suberi in maris superficie supernatanti similis.

144-9. Sententia haec est: ἄτε γὰρ (κἀτά) εἰνάλιον πόνον (in piscatione) σκευᾶς ἑτέρας ὀχοίσας βαθὺ, (reliqua retis parte alte descendente, submersa,) ἀβάπτιστός εἰμι etc.

ita equidem suberis in mari appensi, semper in maris superficiem nato. enim non potest, ut fragilior eiusmodi hominum quid loquatur, quod prudentibus probetur. sunt haec ad certas horum temporumque rationes esse a poeta dicta. de iis parum constat. Bacchylidem, Pindari alium et calumniatorem, ea, Scholiastes narrat.

50 Δόλιον ἀστόν. ὅμως μὰν
 Σαίρων ποτὶ πάντας ἄγαν
 Πάγχυ διαπλέκει.
 Οὐ οἱ μετέχω θράσεος. Φίλον εἶη
 Φιλεῖν ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἄ-
 55 τ' ἐχθρὸς ἐὼν, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
 "Ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.
 Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-

σος

ante Schmidium legebatur; is metro postulante eiecit δ'.
 od nunc legitur, ex Augustano codice Schmidius notauerat,
 eptum ab Oxoniensibus. Sed et alterum ἀδύνατον δ' ferri posse,
 iw contendit. 151. ἄγαν metro aduersatur: prima debe-
 esse longa. Eneruis quoque et exilis test sententia; quid
 m διαπλέκει? et ἄγαν nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ.
 wv ἄρα reponit. Mingarellus ait aequè conici posse: ἀνήρ.
 οἷται, οὔτω ἀκάν. ἄκων. Attamen vel sic manet διαπλέκων sino
 in idoneo. Paulo melius conicere me puto ἄταν. etsi inter
 os auctoritas eius verbis est nulla: tamen, dum omnibus adu-
 r, malum utique texit, calamitatem machinatur, noxam fa-
 Non eadem mihi adest impudentia etc. 153. οὐχ οἱ Bodl. C.
 e. εὐ εἰ vsus consecrauit, rationem vide ad Homerum. —
 ἀν' Portus conj. non male. Sed aiunt et hic ἐν pro εἰ posi-
 esse cf. sup. ad v. 21. Forte scriptum fuit: σκολιαῖ-σιν. πάντα
 δὲ v. h. κατὰ δὲ π. νομὸν ε. ἀ. προφέρει, praestat.

50. Apud bonos talis
 o nullam fidem inuenit;
 n multitudini assentando,
 a mala affert. Lego:
 vν ποτὶ πάντας, ἄταν
 λέκει. v. V. L. texit mala.
 3. οὐ οἱ μετέχω θράσεος,
 identia in adulando.
 ei similis sum simu-
 1). Nulla simulatione
 — 154. ἄτα δὲ ἐχθρὸς
 ἐὼν πρὸς ἐχθρὸν, ὑποθεύσο-
 μαι ὁδοῖς σκολιαῖς. Est ὑπο-
 δραμεῖν τινα persequi canis
 more — etiam per obliquas
 semitas subeundo, modo hinc
 modo illinc irruendo. πα-
 τέων (κατ') ἄλλο ἄλλοτε. Nisi
 est: ἄλλο ἄλλο τε. pro (κατ')
 ἄλλο καὶ ἄλλο.
 157-161. Omnibus in ci-
 vitatibus, sit resp. monar-
 chica,

σος ἀνὴρ προφέρει,
 Παρὰ τυραννίδι, χῶπότην δ'
 160 Λάβρος στρατός, χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ
 Τηρέωντι. χρῆ δὲ πρὸς
 Θεὸν οὐκ ἐρίθειν,

E. δ'. K. ιδ'.

Ὅς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων,
 Τότ' αὖ δ' ἑτέροις ἔδω-
 165 κεν μέγα κῦδος. Ἄλλ' οὐ-

159. *χ' ἔπεται* et mox *χ' ἔταν* ed. Commel. et Plantin. ex ed. Steph. pr. quam illae expressere. 160. *λαῦρος* vt solebant librarii superiorum saeculorum exarare, seu vt Pal. C. *λάυρος*, ed. Rom. et hinc cett. Schmidius repetiit *λάβρος*. 161. Vulgo lectum *τῆρέωντι* ab *ἔταν* pendet: adeoque in grammaticam peccat. Sed legit *τηρέωντι*. et sic exaratum video in Ald. 163. *τὰ κείνων* diuisim metro monente Schmidius. *τὰ τῆων* poetam scripsisse, monet Pauw. Sic tamen mox etiam *τόκα* pro *τοτὲ* scriptum esse debet, Vulgo: *τὰ κείνων*. 164. *τοτὲ δ' αὖτ' εἰ*. vulgo editum et scriptum, quod et ferri poterat, anapaesto pro iambo posito. Metro metuens refinxit Schmidius, vt nunc legitur. 165. *κε* vulgo, ante Schmid.

chica, democratica an aristocratica, vir verax et probus προφέρει vel τὰ πράγματα, auget, beat, prodest, vel ἐκυτὸν, eminent, auctoritate pollet. — ὅπότεν λάβρος στρατός τηρῆ τὴν πόλιν, cum turbulentus populus rempubl. administrat, tenet. οἱ σοφοὶ sunt optimates.

161. Sequitur generalis propositio et noua sententia aditum ad sequentia parans. *Non contendere licet cum prouidentia etc. Ad sen-*

tentiam cf. P. VIII, 108 sq. Iam frequentata illa ab Hesiodo "Ἔργων pr. et Archilacho ap. Stobaeum Florileg Gesn. p. 561, 50. v. 163 τ κείνων intelligo adulatorum Pindarum apud Hieroneum calumniantium; ergo ἑτέροις (probis) ἔδωκεν, δίδωσι, κῦδος, (κυδαίνει αὐτούς, super ἀνέχει, ὑψοῖ.) ταῦτά γ' pro τοῦτο, quod improborum istorum causa superi est, nec hoc eorum animi explere potest.

δὲ ταῦτα νόον ἰαίνει Φθονερῶν. στάθμας

Δέ τινος ἑλκόμενος

Περισσᾶς, ἐνέπαξεν ἑλ-

κος ὀδυναρὸν ἑᾶ πρόσθε καρδία,

170 Πρὶν ὅσα, Φροντίδι μηχανῶνται τυχεῖν.

Φέρειν δ' ἑλαφρῶς

Ἐπαυχένιον λαβόντα

Ζυγὸν γ' ἀρήγει. ποτὶ κέντρον δέ τοι

Λακτι-

δ. Lectio haec a Schmidio mutata erat: δὲ ταῦτά γε νόον, per-
ram, vt metrum fulciret. 167. ἑλκόμενος Oxon. mutarant ex
dl. C. vt ad φθονερῶς referretur. Vulgo vbiq̄ue: ἑλκόμενος. Mo-
viros doctos, quod mox omnes inde a Romana edd. exhibent:
ανῶνται. Sensum vero non eliciant, sed tanquam fidiculis ex-
munt interpretes, quod non vident, ἔλκεσθαι de libripende
tum: dum enim inuidus tanquam in libra trutinat bona, quae
s eueniunt, lance quidem plena et depressa, pectori ille suo
nus infligit acerbum, πρόσθε πρὶν τυχεῖν (λείνων,) ὅσα μηχανῶνται
i φθονερῶς. Scilicet νόος φθονερῶν modo iungitur cum singulari
μενος, modo subiicitur pluralis spectans ad φθονερῶν.) φροντίδι.
e sollicitudo haud dubie eo tendit, vt felicitati altērius de-
nat. 168. ἐνέπαξεν. etiam hoc mutandum fuit Oxoniensibus
ἐπάξαν. 171. μηχανῶνται emendauerat Ceoporinus in Crat. et
Schmidius. Romana et hinc vulgg. μηχανῶνται. v. ad v. 167.
us et Bodleiani: μητίονται. nec male. 173. γ' fulcrum
m. et Bodl. γ. restituerunt. Deerat in cett. Schmidius μ'
inseruerat, minus bene.

166-170. Inuidum se ip-
i excruciare, nota est
tentia; hanc sic extulit.
ὄς τῶν φθονερῶν, ἐνέπα-
γο ἑμπηγνύει. ἑλκος ὀδυ-
ρὸν ἑᾶ πρόσθε καρδίᾳ. creat
dolore; arrodit ani-
m. Jam hoc fit, dum
et, bona aliorum suis
is maiora esse: ἔλκεται,
ponderat, trutinat, (ὡσπερ
κατὰ) στάθμας τινὸς περισσᾶς,
lance, quae vergit in alte-
ram partem (dum bona alie-
na maiora esse aestimat.)
Vs. 171 redit ad 161. 2. et
ἀρήγει 173 prodest, consul-
tum est; fere vt supra 115.
patrocinator.

Λακτιζέμεν, τελέθει
 175 Ὀλισθηρὸς οἶμος. ἀδόντα δ' εἶη
 Με τοῖς ἀγαθοῖς ὀμιλεῖν.

175. ἀδόντα Ald. ἀδόντα Rom. Crat. Brub. tandem ἀδόντα, vel ἀδόντα, tanquam ab ἀδειν, ἀείδειν, Morell. Steph. et al. Schmidius re-
 finxit ἀδόντα, placentem, recte haud dubie. Sed Oxonienses pu-
 tarunt, ἀδόντα posse esse ab ἀδω, quod nunc ἀείω est. At non vi-
 derunt primam in ἀδω, etiamsi in vsu esset, esse longam, in ἀδόντα
 esse breuem. Et ἀδειν, ἀείων toties in Pindaro occurrit.

173. 4. Nota res vel ex Act. Ap. IX, 5. 6. v. Valken. Orat. p. 380, — Sententiarum igitur ordo inde ab 131 ad f. ita procedere videtur. Poeta monet Hieronem, ne deliniri se patiatur ab adulatoribus, qui, dum eum demereri videri volunt, alios calumniantur; quod ipsi poetae accidisse videtur; - 142. etsi ipse, vitae integritate munitus, opprimi eorum calumniis nequeat. - 147. Apud viros enim probos nullam istorum criminum esse auctoritatem, etsi illi assentando cunctis magna mala creare possunt, - 152. se contra nec simulare amicitiam nec odium dissimulare. - 156.

Nec se sibi in hoc more displicere; viros enim simplicibus et candidis moribus in omnibus ciuitatibus probantur - 161. Quod si fortuna modo bonis modo malis propitia esse solet: est id aequo animo ferendum; - 165. etsi ne hoc quidem (puto, quod ipsi secundis rebus vtuntur) hominum istorum dum alienis bonis inuidet cupiditates exsatiat; aliorum enim bona semper trutinantes et potiora suis esse opinantes, animum arrodunt, donec ea, quae machinantur, assequuti fuerint: (vt aduersarios bonis suis exsuant) - 170 ad extremum. Praestat sua sorte esse contentum.

ΠΥΘΙΑ

εἶδος γ'.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ ΪΕΡΩΝΙ

Κέλητι.

Argumentum.

Hiero, cum victor Pythiis renuntiabatur, gra-
morbo laborabat. Ab hoc processit poeta,
am in votis habet, ut bonae valetudini ille
stitui possit. Vota haec ita eloquitur: Chironem
esse vellet, qui Aesculapium educavit: poetico
iritu abreptus fabulam interponit 14-78. de
esculapii natalibus, tum 79-110. de eius arte
fortuna; nunc redit ad vota sua, et precatur
os. -140. Subiungit consolationem a conditione
mana petitam, in quam omnibus numeris per-
cta felicitas haud cadit; -190. tandem exem-
um aequi animi in se ipso proponit.

Σ. α. Κ. γ'.

Ἦθελον Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν,
Εἰ χρεῶν τοῦθ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσ-
σας

κέλητι. Victoriā esse Pythicā dubitari nequit. Bis Hie-
nem victorem Pythiis fuisse aiunt Pyth. XXVI et XXVII.
qui tum ille nondum erat rex; quo nomine non nisi Olymp.
IXV, 5. adeoque Pyth. XXVIII. ornatus fuit: Diod. XI, 38 et
67. Dicendum igitur, carmen serius scriptum esse.
cf. Gedick.

σας κοινὸν εὐξασθαι ἔπος,
 Ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,
 5 Οὐρανίδα γόνον εὐ-
 ρυμέδοντα Κρόνου,
 Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου
 Φῆρ' ἀγρότερον,
 Νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν Φίλον· οἷ-
 10 ος· ἔων θρέψεν ποτὲ
 Τέκτον' ἀνωδυνίας

"Αμερον

5. εὐρυμέδοντος in Schol. occurrit, quod metrum non fert. 9. νοῦν Schmid. refinxit; sicque inss. Bodlei. sed et νόον recte. v. Pauw. Interpunctionem Oxonienses secundum ed. Rom. post φῆρ', collocatam volunt. Chiron φῆρ' ἀγρότερος monstrum siluestre, h. Centaurus. 10. θρέψεν ποτὲ ex Ald. et Aug. reuocauit Schmid. A Romana inde: ἔθρεψέ ποτε. 11. τέκνον ἀνωδυνίας omnes edd. et scripti, quod emendauit Schmidius τέκτον' ex Schol. qui ὑγείας κατασκευαστὴν interpretatur, et ex Pal. C. vbi illud supra adscriptum erat. Nec equidem dubito ita recte a Schmidio esse scriptum. Defendit tamen vulgarem scripturam Pauw, vt τέκνον ἄ. ipse sit Chiron. Equidem non assessor, ex veteris sermonis genio quomodo Chiron, tanquam medicus, filius bonae valetudinis et salutis dici possit: ita enim explicandum esset. Codicum quidem Pindari multo minor est auctoritas quam Scholiastae; nam quantum intelligo, omnes sunt

3. κοινὸν ἔπος s. solenne ac vulgare, s. commune omnium. Gedikius de publicis votis accipit; etsi loca laudata Ol. VII, 170. X, 15. XIII, 69. Nem. IV, 20. id haud arguunt: vbique enim est commune cum aliis; hoc tamen ipsum potest accipi et reddi publicum. A v. 9. digressio fit; nec redit ad

suas preces Pindarus nisi v. 111. *Vtinam, vt dixi, Chiron adhuc viueret, et ego eum ad te adducere possem!*

7. ἄρχειν. habitabat in Pelio Chiron; sed, vtpote in heroe, in maius auget; vt et εὐρυμέδοντα adiecit. et 9. νόον ἀνδρῶν Φίλον pro ἀνδράσι.

εν γυιαρκέος Ἀσκλαπιόν,
, παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

A. α. K. ιγ'.

εν εὐίππου Φλεγύα θυγάτηρ
τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλει-
α, δαμείσα χρυσέοις
εν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
Αἶδα δόμον ἐν
κω κατέβα,
is Ἀπόλλωνος. χόλος
e. ἀλίθιος
i παίδων Διός. α

Δ

recentes, et omnes, quotquot habemus, editio-
orum codicum auctoritate nituntur, adeoque pro
odd. sunt habendae. Exhibet tamen Bodl. γ.
et τέκτονα νωδυνίας Gott. 12. fulcrum γ'. post
Pauw. ad v. 26. 13. ἔρωα ex Rom. edebatur: at
i. ἀλεκτῆρα vulgo omnes ante Schmidium, praue-
, vt nunc est, metro, etymo, et Pal. C. Augu-
antibus. 14. φλεγυία vet. edd. vsque ad Steph.
ue. Sustuli interpunctionem post θυγάτηρ, quae
os induebat. Iungendum: τὸν μὲν πρὶν τελέσσαι
ἰπὸν h. ἐκτελέσαι, τεκεῖν, partui maturum, σὺν Ἐ. μ.
e. 18. Αἶδα Oxonienses ex Bodl. C. Antea:
legendum. porro ἐκ θαλάμῳ Pauw emendat, non
lgo interpretes hyperbaton esse volunt, pro,
Ego sic poetam accipio. Volebat et debebat
cussa mortua est, adeoque ex veteris Graeciae
omerico more, ἐν θαλάμῳ ἀπέθανε vt femina. Pro
άμω εἰς Αἶδα δόμον κατέβα. Ita, si non probandum,
excusandum saltem est.

filia, Coronis. 16. ὑπὸ τόξοις pro ὑπὸ τό-
ιο, 3. conf. ζων, διά. vid. inf. 64. h. ex
partu mortua est.

Δ' ἀποφλαυρίξαισά μιν
 Ἀμπλακίαισι Φρενῶν,
 25 Ἄλλον αἶνησε γάμον, κρύβδαν πα
 Πρὸς θεν ἀκερσεκόμα μιχθεῖσα Φ

E. α. K. ιε.

Καὶ Φέροισα σπέρμα θεοῦ καθ
 Οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυ
 Οὐδὲ παμφώνων ἰαχάν
 30 Ὑμεναίων ἄλικες
 Οἷα παρθένοι Φιλέοισιν ἑταῖρα

23. ἀποφλαυρίξαισα ante Schmid. 26. ἀκερσεκόμα Bodl.
 Pessime hic erat distinctum post φείβη. Immo ver
 βη καὶ φ. — καθαρόν. Praeire tamen poterat viris d
 Neque sequentia accipienda puto, vt omnes faciunt
 ab ea occupatis, quorum enim: ἀλλά τοι ἤρατο τῶν
 illa, amore saucia, vitavit omnes aequalium con
 intererat sollennibus epulis et festis, vt: quoties de
 sponsa; sed amore absentis amatoris tabescebat
 dis, quem mox, vbi ille aduenit, in amplexu
 28. Nouum exorditur locum; itaque non resingendum
 quod Aldus habet. νυμφιδίαν Bodl. C. et omnes edd.
 dium, qui de metro sollicitus νυμφίαν resinxit: P
 bat; versus sane alterum fert; versibus tamen 69. n
 venit alterum, quod sequor.

25. Varie interpungi pot-
 est. Rationem receptam
 firmat Apollodor. l. l. τὴν δὲ
 παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην
 Ἰσχύι συνοικεῖν. αἶνησε, pro-
 bauit, consensit in alium
 amorem. Inf. IV, 396 κατα-
 νησάν τε κοινὸν γάμον.

27. καθαρὸν h
 θεῖον. Quae seq
 primo amoris et
 accipe. Nam v.
 Ischys aduenit et
 ris fructu illa p
 V. L. cf. inf. Py

ερίαις ὑπὸ κου-
 ρεσσ' αἰδαῖς· ἀλλά τοι
 ο τῶν ἀπεόν-
 ν. οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
 δὲ Φῦλον ἐν ἀν-
 ῶποισι ματαιότατον,
 ἰ, αἰσχύνων ἐπιχώ-
 , παπταίνει τὰ πόρσω,
 μώνια θη-
 ῶν ἀκράντοισ ἐλπίσιν.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

τοιαύταν μεγάλην ἀάταν
 κέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλ-
 ἴτος γὰρ εὐνάσθη ξένου
 οισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
 ἔλαθε σκοπὸν· ἐν
 α ἰμηλοδόκῳ

Πυθῶνι

εἰζεσθαι in edd. more grammaticorum composita
 ut κουρίζεσθαι ἢ π' αἰδαῖς, agere iuueniliter, ludere,
 παίζειν, saltare. 42. Scriptum et editum erat
 ἀβάταν. Scribitur melius ἀάταν. quandoquidem
 vno in verbo seruiatur temere. Iterum Pauw
 culcat. perperam. v. sup. ad Pyth. II, 52. Porro
 dem: ἀβάταν. 43. ἡλμμα vitiose Pal. C. et cum
 Rom. sed emendatum in Crat. λῆμα Κορωνίδος, vt,
 isto more, pro κορωνίς ἀάσθη. λῆμα α λῶ, (vnde θέλω,)

φρόνημα, θράσος, τέλμημα.

πάσχουσι. vt 46-54. Enimvero Apollo
 affecti esse so- Delphis speculans hoc resciv-
 vit, et furtum puellae de-
 prendit.

Πυθῶνι τόσσ' εἰσάϊεν

Ναοῦ βασιλεὺς

50 Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐ-

δυτάτῳ, γνώμαν πιθῶν,

Πάντα ἴσαντι νόῳ,

Ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται κλέπτει

Οὐ θεὸς, οὐ βροτὸς, ἔργοις οὔτε

48. εἰσάϊε refinxit Schmidius; vt par esset metrum
vulgo εἰσάϊς. Firmatur vestigiis in Aldina lectione:

50. κοινῶνι Goth. cum Schol. ξυνῶνι emendabat Valke
crit. p. 227. quae forma occurrit apud Xenoph. in C

VII, 5, 35. et ibi Hutchins. Est ea Attica. In Pin

infra quoque v. 84 ἑλλέων ξύναονες est; et occurrit pi
Pindaro ξυνῶν et κοινῶν. At h. l. metrum requirit κο

πιθῶν Schmidius refinxit pro πεπιθῶν, ex metri lege,

wio quoque indice, vt sit: παραπιθῶν γνώμαν κοινῶνι εὐ-

ἴσαντι νόῳ. interpretationem non addit Pauwius: en

haec: inducens iudicium, h. e. se, ad credendum,

teste sed) sua mente, quae omnia statim sibi commu

refert h. animaduertit, et videt. Vtut haec mitiges,

duriora etiam apud Schmidium. Oxonienses ver

quidem diuersa esse πιθεῖν, et πείθεσθαι, adducere ad

et adduci. Quid? si sublata interpunctione post Λ

mus cum antecedentibus: Ἐν δ' - εἰσάϊεν v. β. Λοξία

εὐδυτάτῳ, γνώμαν πιθῶν, πάντα ἴσαντι νόῳ. sensit, perce

animum suum etc. Et sic iam Schol. accepisse v

Πυθῶνι ὣν δ' Ἀπόλλων, ἐπήσθετο τῷ ἱερῷ νόῳ τὸ ἀμάρτυμα.

γνώμα (pro γνώμα) πεπιθῶν. Sic quoque Bod

prehendit. εἰσάϊεν pro ἤσθε-
το. σκοπὸν de Ioue vltore
haud diuerso sensu vid. in
Aeschyl. Suppl. 386. Si σκο-
πὸν non de Apolline, verum
de coruo esse accipiendum
dixeris: cum verbis lucta-

ris. Quoquo te
contortis quiden
lius quid efficias
turali interpreta
dedi: non ab e
verum a se hoc
σάϊς παρὰ νόῳ π

A. β. K. ιγ'.

ὅτε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα
 κοίταν ἄθεμιν τε δόλον,
 ἐν κασιγνήταν μένει
 ν ἀμαιμακέτω
 κέρειαν. ἐπεὶ
 Βοιβιάδος
 ἦσιν ὤκει παρθένος.
 ν δ' ἕτερος
 κὸν τρέψαις ἑδαμά-
 ῖ νιν. καὶ γειτόνων
 ἑπαῦρον, ἀμᾶ
 αρεν, πολλὰν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
 ἱτος ἐνδορὸν αἰστῶσεν ὕλαν.

E. β'.

Schmidium: ξενίαν. 66. ἔφαρεν pro ἰφάρησαν,
 male Rom. et al. ἔφαρε. π. δ' ἐν ὄρει Pal. C. et Aug.
 to; etiam sic Aldus. 67. ἐνδορὸν. Schneider
 conj.

, vel ἐν νόῳ. 59. *Lacera* fuit in Pelas-
 59 παρὰ τυ- giotide Thessaliae, haud
 κοινῶνι εὐδυ- longe a Pelio: cf. Not. ad
 veracissime Apollod. p. 69 sq.
 uicat. Sen- 62. Duplex modus est
 ile, haec esse accipiendi haec; aut: *Idem*
 multo magis *malum fatum, quod eam ad*
 , γνώμην πι- *furta pellexerat, etiam in-*
 adducens, h. e. *teritum ei adstruxit.* δαλ-
 m adducens. μων ἕτερος, *aduersus, infe-*
 em Pindarus *stus.* Copiose illustravit
 ὦν est idem Bentl. ad Phalar. s. ix. tum
 ui communi- Lennep. ad Phalar. Epp. 23.
 t sibi, est er- Valken. in Diatr. pag. 112.
 ter, conscius quod Latinis est, *non suus*
 deus: vt Tibull. III, 3, 28.

Aut

E. β. K. ιε'.

Ἄλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλῶν
 Σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδον
 70 Λάβρον Ἀφαίστου, τότε ἔει-
 πεν Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι
 Τλάσομαι ψυχᾶ γένος ἀμὸν ὄλο
 Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ,
 Μαρτὸς βαρεῖα σὺν πάθῃ.
 75 Ὡς φάτο. βάματι δ' ἐν
 Πρώτῳ κυχῶν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
 Ἄρπασε· καιομένα
 Δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
 Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
 80 Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι
 Πολυπήμονας ἀν-
 θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

conh. ἔνδορον, quae vox rarior pro ἔγκυον, praegnantem
 candr. Ther. 99. Ita esset flamma ex uno semine (s
 vida, concepta, consumsit siluam. Paullo tumidiu
 ex una scintilla ignis inuadens siluam consumsit.

Gott. 72. Male Schmid. refinxerat βλέσθαι. 71
 scripserat: βάματι δ' ἐν τριτάτῳ. v. Schol. mirum Gra
 men! Simpliciter poeta dicit, etsi splendide, utpot
 gressu facto Apollinem eripuisse flamma puerum,
 vtero gestabat. 73. διέχαινε Schmid. emendauit;
 Vtrunque durius quam vulgatum, ut exprimat
 siliisse, diffissamque deo viam fecisse, qua incolumis
 σχίσθη. διέστη. Namque hoc ipsum διαφαίνειν vi etyp
 Et quam multa alia a poeta audacter nouata passim
 Audiendus erat saltem h. l. Scholiastes. 80. π

Pal. C. Schmidius. Romana et sqq. π

Aut δαίμων δ' ἕτερος ἐδάμασ- fortuna iniqua
 σατο νιν, τρέψας ἐς καλόν: dit adducendo

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων
 ὦν ξυνάονες, ἢ πολιῶ
 ὦ μέλη τετρωμένοι
 ἤμαδι τηλεβόλῳ,
 ἤρινῳ πυρὶ περὶ-
 μενοι δέμας ἢ
 νι, λύσαις ἄλλον ἄλ-
 ον ἀχέων
 ἐν τοὺς μὲν μαλακαῖς
 δαῖς ἀμφέπων,
 δὲ προσανέα πί-

νοντας,

ἴσθ. saltem esse deberet ξυνάοροι. At ξυνάων, quod
 Atticis ξυνεών, v. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 161.
 et sup. ad 50.

classicus de morbo arthritico, oedemate
 icina, quae ve- laborantes.
 a fuit. Sunt, 84. ἐλκείων ξυνάονες sunt
 ionte nato la- οἱ σὺν ἔλκεσιν ὄντες, ἔλκος
 ui vulnere seu ἔχοντες. ξυνάων, κοινῶν,
 eminus illato: supra κοινῶν v. 50. ξυνήων
 ex aestu vel ap. Hesiod. Theog. 590. 601.
 tium corporis ξυνήονας ἔργων ἀργαλέων.
 Medicinae In v. 87. 88. febres quae-
 ἴα, potiones, rebam aliquando et ipse,
 sectio. Amu- seu frigidam et ardentem
 odo supersti- seu aestivas et auctumnales:
 radices her- sed graeca in hanc notio-
 res, collo ap- nem deflecti posse non vi-
 e conveniunt- dentur: περθόμενοι δέμας,
 aetatum. Non populatum corpus habentes
 ἰδικε de her- πυρὶ θερινῷ ἢ χειμῶνι, igni
 quibus illigan- aestivo aut hieme. Et sunt
 rporis seu vi- reliqua omnia eiusmodi, vt
 sae, seu ex chirurgicam operam desi-
 rheumatismo, derent, non clinicam.

νοντας, ἢ γυίοις περιάπτων πάντ
95 Φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν

A. γ. K. γ.

Ἄλλα κέρδει καὶ σοφία δέδεται.
Ἐτραπεν κάκεινον ἀγάνορι μι-
σθῶ χρυσὸς ἐν χερσὶν Φανείσ,
Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι,
100 Ἦδη ἀλωκότα. χερ-
σὶ δ' ἄρα Κρονίων
Ῥίψαισ δι' ἀμφοῖν ἀμπνοῶν

94. περιάπτων Schmidius induxit male metro ruenti tim-
stat vulgaris lectio: περιάπτων. conf. Pauw. Induxere
περὶ etiam in alia loca. vid. Schneid. ad Demetr. p.
97. ἔτραπεν Oxon. et MSS. Vulgg. ἔτραπε. Vide laudat
locum ab Athenag. pro Christian. 25. p. 116. Clem. Al
— 99. κομίσαι vulgo ante Schmidium, qui et mox ἐλα-
tauit, quod in vulgg. erat. κομίσαι iam Ald. exhibuer
ρίψαισ, vulgare, Ald. et alii apud Schmidium. Interpu-
ρίψαισ δι' ἀμφοῖν, Pauwius, vt iungantur καδέλεν ἀμφοῖν ἀμπ-
διὰ pro διαρίψαισ. Non minus bene iunges Ῥίψαισ διὰ στέρω-
ψαισ δι' ἀμφοῖν καδέλεν ἀμπνοῶν στέρων. Vulgare erat, διαρίψαισ
κεραυνῶ. Traiectus est vterque, et Aesculapius et is, qui
vitam restituerat, eodem fulmine. Aliud est fulmen i-
inter duo iactum ap. Apollod. II, 5, 11. p. 137 et II,

96. Mira fabulae noua-
tio, qua Aesculapius pro
ope medica ab aegrotis so-
stra iniqua exegerit, ita vt
etiam promissa magna auri
vi a morte reuocauerit ali-
quem. Habebunt igitur
nostri medici, si qui sunt,
qui lucro inhiant, qua se
tueantur, auctoritatem au-
ctoris artis medicae. Pro-
sus diuersa antiqui-
rauerant. v. Apollo
sq. et Not. p. 701 sq.
lem nouationem vi
Horat. II, 18, 34 ne
Orci (Charon)
Promethea Reu-
captus. — δέδεται
κᾶται. ἤπτων ἐστὶ τ
Μοχ ἀλωκότα, mi-
natum.

ἰτέρνων καθέλεν
 Λκέως· αἶθων δὲ κεραυ-
 νὸς ἐνέσκηψεν μόρον.
 ῥῆ τὰ εἰκότα παρ
 αιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ,
 γόντα τὸ παρ ποδὸς, οἷας εἰμὲν αἴσας.

Ε. γ'. Κ. ιέ.

ἦ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον.
 πεῦθε· τὰν δ' ἔμπρακτον ἀντλεῖ μαχανάν.
 ἰ δὲ σώφρων ἀντρον εἶναι
 τι Χείρων, καί τί οἱ
 ἄλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
 μέτεροι τίθεν· ἰ-

ατῆρά

en a Schmidio est. Vulgo inuito metro καθελεν. idem
 te Alex. qui h. l. repetiit, laudat ἀμπνοάς. 105. ἐνέσκη-
 ndum; Pauwio monente, pro — ψε. 108. γόντα cod.
 metro monente, Schmidius, repudiato vulgari: γόντας.
 ἔναιεν vulgo ante Schmidium, quod in metrum peccat.
 ναι- 112. εν ἔτι Pauw manult: ἀντρ' ἔναιεν, vel, ἀντρικ
 duplici vocali ante vocalem correpta: quod
 parum placet.

ῥῆ (τινὰ) μαστεύειν *mortalis affectanda; (exem-*
 ἰόντων τὰ εἰκότα θνη- *plo Aesculapii moniti su-*
 ῆ, γόντα. Similis *mus) sed aggradiendae res*
 sup. II, 63. *quae fieri possunt: μηχανή,*
 ledit poeta ad pri- *instrumentum, opera, ars,*
 uinis versus. An- *opus ipsum, res. Sup. P. I,*
 es versus 109 et 110. *79 μηχαναὶ πᾶται, quicquid*
 l superiora refero, *efficitur, omne coeptum,*
 cum ῥῆ τὰ εἰκό- *ausum. ἀντλεῖν, exhausti-*
 ue noui est vita im- *re, perficere, τελεῖν, ἀνύειν.*

Q

- 115 ατῆρά τοί κέν μιν πίθον
 Καί νυν ἐσλοῖσι παρα-
 σχεῖν ἀνδράσιν θερμαῖν νόσων
 Ἦ τινα Λατοῖδα
 Κεκλημένον ἢ πατέρος.
 120 Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἴ-
 ονίαν τέμνων θάλασσαν,
 Ἄρέθουσαν ἐπὶ
 Κράναν, παρ' Αἰτναῖον ξένον,

115. Impediti nescio quid in seqq. Vnus ex Schol. alibi gisse videtur, nam, ἐκέλευσα ἂν αὐτὸν ἰατρὸν ὄντα, παρασχεῖν τέρμα τῶν καυστικῶν νόσων ἀπόλυσίν τινα. Ordinem verborum, ut 108 habent, apposui in nota. Καλεῖν τὸν ἰατρὸν bene dicitur, hic proprie acceptum malo κεκλημένον ἰατῆρα. (nam ad μνησίμνην referre, durius esset.) non, ut volunt, κεκλημένον ὄντα τῶν νόσων, sin vero ita vel maxime iungerem, dicerem esse pro dictum, non ut Pauvius vult, ut poeta se parum credulorum stirpibus innuere velit. Tale quid quis in similibus cogitet? 116. καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 117. ἄρεθουσαν scribendum, monente Pauw. et v. 120 ἐν ναυσὶν. Vulgo ἐπὶ 122. ἐπὶ κράναν hoc versu editum erat ante Schmidium. Emendate legebatur in Bodl. γ.

115-119. Iuncturam teno! τοί, ἐπίθον κέν μιν (exoraturus essem eum) παρασχεῖν καὶ νῦν ἀνδράσιν ἐσλοῖς ἰατῆρά τινα κεκλημένον (arcessitum) θερμαῖν νόσων, ἢ (παῖδα) Λατοῖδα (Apollinis, qualis Aesculapius fuit, quem in disciplina habuit) ἢ πατέρος (erit: Iouis atque is esset ipse Apollo). Alia via si tentes, esse potest neutrum, ut παρασχεῖν τινα, remedium ἢ πατέρος, aut Apollo aut Iouis. Ita tamen multiplicet nude positum.

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Ὅς Συρακίταισι νέμει, βασιλεὺς
 Πραῦς ἀστοῖς, οὐ Φθονέων ἀγαθοῖς,
 Ξείνοις δὲ θαύμαστός πατῆρ.
 Τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
 εἰ κατέβαν, Ὑγίει-
 ἄν ἄγων χρυσέαν
 Κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων
 Αἴγλαν στεφάνοις,
 τοὺς ἀριστεύων Φερένι-
 κος ἔλε Κίρρα ποτὲ
 Ἀστέρος οὐρανίου,
 Φαμί, τηλαυγέστερον κείνῳ Φάος
 Ἐξικόμαν κε, βαθὺν πόντον περάσσαις.

Α. δ'.

In edd. interpungitur Σ. νέμει, recte si in Σ. accipis; non
 quasi νέμειν cum tertio casu iungi possit. Primae edd.
 sent. Σ. νέμει βασιλεὺς, quod esset νέμει, (absolute) βασιλεὺς Σ.
 Etiam hic prava interpunctio seriorum editionum κῶμον τ'
 ἄν, Αἴγλαν στεφάνοις, molestiam faciebat. 133. ποτὲ sane
 tim: etiamsi carmen interiecto post victoriam tempore
 m esse dixeris. Pauwius conj. ἔλεν κ. ποτὲ vel ἔλ' ἐν
 η ποτὲ non inuenuste. 136. περάσαις Rom. —σαις Ald.

Metrum requirit σσ.

4. Interpungendum: ὅς turbat τὸ στεφάνοις. Inter
 ἔρ. νέμει, βασιλεὺς πραῦς plures iungendi rationes
 οἰς, οὐ Φθονέων ἀγαθοῖς, praeferenda videtur haec:
 οἰς δὲ θ. π. Si veniret Κῶμον, hymnum, αἴγλαν
 oprensus ad irsum δύο χά- στεφάνοις (pro τῶν σεφάνων)
 ἄν, χάριματα, Ὑγίειαν ἀέθλων Πυθίων, qui illustrat
 est in personam, mu- victorias Pythicas.
 5. Κῶμον τε. In seqq.

A. δ'. K. ιγ'.

Ἄλλ' ἐπέυξασθαι μὲν ἐργῶν ἐθέλω
 Μαρτῖ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον
 Σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
 140 Σεμνὰν θεῶν ἐννύχιαι.
 Εἰ δὲ λόγων συνέμεν
 Κορυφὰν, Ἰέρων,
 Ὀρσθὰν ἐπίστα, μανθάνων
 Οἴσθα προτέρων.

139. μέλπονται emendationi Schmidiana debita, metro post
 vulgo: μέλποντι. 143. ἐπίστα ex h. l. notatur pro ἐπίστη.
 est enim ex ἐπίστασαι. tum esset a breue.

137-140. Ante aedes Pin-
 dari fuit sacellum Magnae
 Deae, et signum Panis. In
 hac aedicula, vel ante eam,
 hymnos a puellarum choris
 cani solenne esse debuit,
 et quidem sacris seu teletis
 nocturnis. In Schol. ex Ari-
 stodemio narratio extat, qua
 ipse Pindarus condidisse
 aediculam fertur. Est prae-
 terea locus huc faciens ἐν
 Παιονίῳ, quem v. in Fra-
 gmentis. Πανὸς οὐνε-
 δρος τῆς Πέρας: vt monent
 Schol. et ex iis Wessel. ad
 Diodor. To. I. p. 227, 31.

141. εἰ δὲ, forma Pinda-
 rica, pro vulgari: quando-
 quidem tu. λόγοι sunt lit-
 terae, carmina, sapientia,
 doctrina in Pindaro, quate-
 nus doctrina et sapientia e
 priscis poetis tum hauriri

solebat. κορυφὰ λόγων
 κορυφὰ ἀρετῶν, ἀθλῶν, ἰ-
 νων, dictum esse po-
 non vno modo: vel vt
 summa λόγων, doctrina
 vel quod summum e.
 praestantissimum in λ.
 Tum vero omnino cō-
 et κορυφὴ λόγων est
 quod simpliciter λόγοι
 iuncta notione, prae-
 sapientia, doctrina.
 dem κορυφὰν ὀρσθὴν λ.
 dictum pro eo, quod vt
 prae erat κορυφὴν λόγων
 θῶν, vera sapientia a
 ctina. εἰ ἐπίστα σὺ
 pro εἰ συνέμεν et οἴσθα
 θάνων, ἔμαθες, (παρὰ
 τέρων, a priscis poetis,
 scilicet carmen, e qua
 tentia, quae sequitur
 prompta est; nec tam
 cus Homericus Iliad. II
 sqq. cf. V. L. 145.

Ἐν παρ' ἑσλόν, πῆματα σὺν
 ὕο δαίονται βροτοῖς
 Ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὦν
 ὕ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
 ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

E. 'δ. K. ié.

Ἐν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται.
 ἀγέταν γάρ τει τύραννον δέρκεται,
 ἢ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας
 πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλῆς

Οὔκ

Schol. et edd. fere habent praeter Cratand. Immo vero :
 aut σὺν, absolute, *υπα* διανέμουσι. Tum apud Plutarch.
 lat. p. 107. B. δαίνονται legitur, sed et reliqua ibi de-
 Quod vero Homericum locum Il. ω, 527 sqq., parum
 te sententia, huc vocant veteres et alii intpp., parum
 unt. (Aliter nunc video acutissimum Knight statuere
 Ad Homericum autem locum illustrandum Scholion
 negligendum non est. 151. Ex Scholiorum auctori-
 s aliam lectionem habuisse videtur: τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν
 κλοῦτον καὶ τύραννον ἢ ἐξ ἀρχῆς ἰδωρῆσατο σοι καταβολή. Vt nunc
 et recte, puto, vniuersa accipienda sententia: εἴτινα ἀν-
 νων, τοὺς τυράννους δέρκεται (ἐρῶ, respicit, adest ipsis)

ὁ μέγας πότμος.

οἱ ἀγαθοί, vi oppositi tantum defixo, se excruciare.
 οἱ. sapientes. τὰ κα- Mox 151. δέρκεται τύραννον
 αντες ἔξω, Scholiis πότμος, respicit, eum conii-
 tibus, a veste du- tatur, adest ei.
 Non necesse est; 153 sq. At non potes ab
 est: bona, quae in omni parte felix esse; quae
 euoluere, explicare, sors nemini vnquam conti-
 et in luce collocare, git. Haec vt poeta exse-
 imo in aduersa fata quitur ad duo heroes rem
 reuo-

- Οὐκ ἔγεντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ
 155 Οὔτε παρ' ἀντιθέω
 Κάδμω· λέγονται μὰν βροτῶν
 "Ολβον ὑπέρτατον οἷ
 Σχεῖν, οἶτε καὶ χρυσαμπύκων
 Μελπομενᾶν ἐν ὄρει
 160 Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοισ
 "Αἶον Θήβαις, ὀπόθ' Ἄρ-
 μονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
 'Ο δὲ Νηρέος εὐ-
 βούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Σ. ε. Κ. ιγ'.

- 165 Καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις·
 Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον

Χρῆμα

154. *ἔγενετ'* et παρ ante Schmid. legebatur, qui metro conluit
 sed in verbis tricatur. haud dubie dictum est pro *παρὰ Πηλεΐ Αἰακίδα, οὔτε πατεγένετο Κάδμω*. Bodl. γ. *Γείνετ'* in
παρὰ: Mingarello *ἔγενετ'* durum videbatur: maullt ergo *οὐδέποτε*
 vt in Syzygia trochaica pen. secundus sit anapaestus. Omit-
 tamen *ἔγενετ'* alibi, quoque, vt in Theocr. I, 88. *ὅτι οὐ τρέφεται*
ἔγενετο. 156. λ γε μὰν. edd. ante Schmidium, qui exipit γ
 deest etiam MSS. Oxon. 161. ὀπόθ' sc. ὁ μὲν quod se in-
 telligitur ex sequente δ δέ. Pauwio tamen haec nimis iudicia
 videntur; itaque emendat: δ γ' ὄθ'.

reuocando. — 154. οὐ παρ-
 γένετο οὔτε Πηλεΐ οὔτ' Αἰάκω.
 159. ἐν ὄρει, in Pelio
 monte, inter nuptias cum
 Thetide. cf. Nem. V, 40 sq.
 Quae quis non meminerit
 ex Catullo. Et 161. ὀπόθ'
 (ὁ μὲν) Ἄ. — ὁ δὲ Νηρ. —
 Videtur ante oculos h. l. ha-
 bere Isocr. Encom. Euag. 4.
 Similis locus fuit in Fragm.

Pindari (p. 35. VI. Schid.)
 cf. Theogn. 15. et Ild.
 Wernsdorf. Poet. mi Lat.
 To. IV. p. 463. Summe
 autem *felicis decatio*
 apud antiquos: *cur diis*
versari, in deorum nup-
ctum admitti, vt sua de
 Tantalos et Ixione vinus.
 165. conf. inf. Νέ. IV.
 106 sq.

Χρυσέαις ἐν ἔδραις, ἔδνα τε

Δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν

Ἐκ προτέρων μεταμει-

ο ψάμενοι καμάτων

Ἔστασαν ὀρθάν καρδίαν·

Ἐν δ' αὖτε χρόνῳ,

Τὸν μὲν ὀξείαισι θύγα-

τρεις ἐρήμωσαν πάθαις

5 Εὐφροσύνας μέρος αἰ

Τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατήρ

Ἦλυθεν ἐς λέχος ἡμερτὸν Θυῶνα.

A. é.

7. pronuntiandum χρυσάις. 168. Male interpunxisse videntur veteres, si Scholia inspicias. cf. Pauw. Eundem tamen error malle iungere, μεταμειψάμενοι χάριν διός: vellem addidisset interpretationem commodam.

167. ἔδνα, munera et metidi et Harmoniae allata multis poetis celebrantur.

168. (διὰ) Διὸς δὲ χάριν beneficio Iouis) ἔστασαν ὀρθάν καρδίαν (ἀνώρθεν τὸν νῆν) προτέρων καμάτων μεταμειψάμενοι, vicissim e prioribus calamitatibus (nam perque exulabat) animum receperunt, recrearunt, et confirmarunt.

173. Duplex est huius loci interpretatio. Alia antiquior quam naturalis verborum ordo suppeditat, namque veteres sequuntur: τὸν μὲν θύγατρεις (Ino, Agaue, Autonoe, cf. Ol. II, 39.) ἐρήμωσαν

εὐφροσύνας μέρος (ἀφελόντο αὐτὸν μέρος ex poetico more: ἐρημοῦν τινά τι, pro κατά τι) πάθαις ὀξείαις (pro διὰ παθῶν). Sic supra dictum erat Ol. I, 94 εὐφροσύνας ἀλάτοι, felicitate caret, infelix est. εὐφροσύνας autem μέρος, haud dubie ex pristina felicitate partem; nam non omni felicitate exciderat Cadmus.

Altera ratio a Schneidero proposita et a Gedikio probata haec est: τὸν μὲν θύγατρεις ἐρήμωσαν ὀξείαις πάθαις, εὐφροσύνας μέρος αἰ τρεῖς, ipsae lactitiae paternae pars. Moneri potest: primo non erant pars, sed ipsae

A. ε. K. ιγ'.

Τοῦ δὲ παῖς, ὃν περ μόνον ἀθανάτα
 Τίκτεν ἐν Φθία Θέτις, ἐν πολέμῳ
 180 Τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπῶν
 Ὄρσεν πυρὶ καϊόμενος
 Ἐκ Δαναῶν γόνον. Εἰ
 Δὲ νόῳ τις ἔχει
 Θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν,
 185 Χρῆ πρὸς μακάρων

Τυγί.]

185. Impeditus locus; v. Not.

ipsae totam paternam felicitatem constituebant: nulli alii erant Cadmo liberi; tum vero, non orbarunt eum: non enim mortuae sunt, sed in calamitates inciderunt, duae autem (Ino et Semele) deae factae.

182. Nouus sententiarum ordo. Vss. 185 sq. χρῆ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασκέμεν. non adeo proclive est, grammatice haec expedire; εὖ πάσχειν nihil aliud est nec esse potest, quam bene res gerere, bonum successum habere, felicem esse, laudem consequi. v. P. I, 191. Nem. I, 46. Isthm. V, 17. Iam τυγχάνοντα potest esse neutrum plurale, vt sit: χρῆ εὖ πάσχειν (κατὰ τὰ) τυγχάνοντα πρὸς μακάρων, sapiens felix est in iis quae a diis ipsi contingunt. Potest et esse χρῆ εὖ πάσχειν (αὐτὸν) τυγχάνοντα (h. ἐπιτυγχάνον-

τα, si consequitur autem ipsum, vt aequo animo rat fortunam, aut si consequitur id quod voluit successu vititur; nam χεῖν, τυγχάνειν absolute ponitur: v. c. Ol. II, 93) εὖ μακάρων (παρὰ θεῶν.) εἰ δὲ dixeris esse ornate διατυγχάνοντα εὖ πάσχειν, εὖ πασκέμεν, εὖ τυγχάνειν πρὸς (παρὰ) μακάρων, καὶ εὖ πάσχειν. Ita est ellipsis in omnibus modis. Restat tamen ratio, vt sit tertius τυγχάνοντι, vt sit εὖ πασκέμεν τῷ τυγχάνοντι πρὸς θεῶν ἐν τῷ τυγχ. in eo quod contingit a diis. In hoc est elisio τοῦ ι. Sentia enim omnino sic procedere videtur inde a v. 182. τίς, si quis (h. e. quis) etc. Sapiens bene fortunamque fortunam; felicitate fruitur, quatenus

ὑγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλ-
 λοτε δ' ἄλλοῖαι πνοαὶ
 ὑψιπετᾶν ἀνέμων.
 Ὀλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
 ὅς πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἔπηται.

E. é. K. ié.

μικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
 ἴσσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ Φρεσὶ
 Δαίμον'

Schol. et edd. ante Schmidium Ὀλβος δ' οὐκ. Forte: ἀνέμων,
 ἔς μ. 190. Alter Scholiastarum versum cum supp.
 it; v. Not. 192. φρεσὶ Rom. Crat. et φρεσὶ Ald. Brub.
 ad reuocauit. v. mox ad IV, 194. 198. Intulit sequenti-
 bus Schmidius, praelucente vno ex grammaticis. Vulgo
 198

ipsi obtingit; at
 alio tempore aura
 et; nimis magna fe-
 licitatem non diu
 eodem in loco.
 184. via
 vera ratio, ne-
 cessaria coniungenda sit cum
 quantum quidem
 mortale genus spe-
 tia est perspicua: nimis
 magna felicitas non est sta-
 bilis. ὁ μέγας Ὀλβος οὐ μό-
 νιμος ἐν βροτοῖς Eurip. Or.
 340. cf. Med. 1228. 9. Non
 durat felicitas humana quae
 nimis magna obuenerit. ἐπι-
 βρίσας ἔπηται est idem ac
 ἐπιβρίση. de magna copia
 obruente. Verum molesta
 sunt ὅς et εὖτ' ἂν. in his vi-
 tium latet. Iam propter
 ἔπηται tenendum erit εὖτ'
 ἂν pro ὅταν. Restat igitur
 vox ὅς, corruptelae sedes.
 Exputabam multa; sed non-
 dum vidi, quod pro Pinda-
 rico habere possem..

191-7. Nunc, quod vni-
 verse pronuntiare voluit,
 more suo ad se transfert:
 Fortu-

Δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὴν
Θεραπεύων μαχανάν.

195 Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρον ὄρε
'Ελπίδ' ἔχω κλέος εὐ-
ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.

Νέστορα καὶ Λύκιον
Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις,

200 Ἐξ ἐπέων κελαδεν-
ῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
'Αρμοσαν, γινώσκομεν· ἃ
Δ' ἀρετὰ κλειναῖς αἰδαῖς
Χρονία τελέθει.

205 Παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

198 sq. legitur: Νέστορα καὶ Λ. Σ. ἀνθρώπων φάτις ἐξ ἑ. κελαδεν-
οἷα ἄρμοσαν. Γινώσκόμενα δ' ἀρετὰ etc. Obscura et deficiente
quam explent Grammatici supplendo in prioribus
Nestorem et Serpedonem, ἀνθρώπων φάτις, h. φάτιας, fabu-
lum, de quibus viris tam multa fabulantur poetae, γινώ-
σκων etc. notos habemus ex carminibus etc. 200
omnes priscae edd. defecit Brub. et hinc aliae: κελ

*Fortunae meae modulo ac-
commodabo mores meos; in
rebus modicis modice, in
lautis viam laute. Fortu-
na praesente utar pro fa-
cultate. Sin autem mihi
lauta fortuna obtigerit,
spero in posterum laudem
et famam magnam me con-
sequiturum esse. Ita de se
dixit, quae uniuerse accipi
vult. ἀσκήσω Θεραπεύων
(pro ἀσκήσω καὶ Θεραπεύσω,
colam, utar. ἵνα ἀκμῆν ἀρε-
τήν) Φρεσὶ κατ' ἐμὴν μαχα-
νάν, pro meo modulo, pro
facultate mea, τὸν δαίμονα
ἀμφέποντα, h. κατὰ
In seqq. 195. olim
tam. alienam sententiam
ferre volebam; aliter
dendum est, quod
senserit, non, quod
debuerit, ad nos
dem sensum ac me
licet cum v. 198. n. au-
tentiam subiicere
est poeta; qua
carminibus honor
205. At paucis
hoc consequi, scilicet
virtus carmine inori-
tem (saltem duritiam)
nam) consequat*

Π Υ Θ Ι Α

εἶδος δ'.

ΚΕΣΙΑΛΩΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ

Ἄρματι.

Argumentum.

ilai, regis Cyrenes, honorem carmen se
 professus, statim, Cyrenes mentione fa-
 si numine afflatus, ad origines coloniae
 cur, et Medae vaticinium memorat Eu-
 vni ex Argonautis, datum - 94. sub-
 mul interpretatione ex oraculo Delphis
 o de colonia in Libyam deducenda - 118.
 lam de Argonautarum profectioe or-
 458. vbi occiso dracone et vellere recu-
 liqua breuibus complectitur ad 467. Inde
 nita subiungit. Est carmen solito lon-
 ulam argumento substernens, quae ad
 gentis Battiadarum praeclare accommo-
 et ad hoc consilium vnice spectare vide-
 mina longiora, in quibus Mythi expo-
 fuere plura, inprimis Stesichori. Sub-
 em a 467 bona consilia et monita haud
 tatura carminis lyrici recedunt; nec sa-
 atio viri docti alioqui ingeniosa, qua
 a defendit, .vt Damophili persona com-
 paretur

paretur cum Iasone, et ad hunc summa carminis referatur; eam refellit totum carminis mentum et consilium ad Arcesilaum spectant. Sunt vero similia carmina adiectis sub finem Pyth. I. II.

Σ. α. Κ. ιδ'.

Σάμερον μὲν χρῆ σε παρ' ἀνδρὶ Φι
 Στάμεν, εὐίππου βασιλῆϊ Κυρά-
 νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσί-
 Μοῖσα, Λατοΐδαισιν ὀφειλόμενον
 5 Πυθῶνι τ' αὐξῆς οὔρον ὕμνων.
 Ἐνθα ποτὲ χρυσέων
 Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος,

Ἀρκεσιλάφ. Est Arcesilaus IV. inter reges octauus: Arcesilaus V. regnum desiit Ol. 87, 1. v. ad Diod. To. II. p. 4. Ante Schmidium: Λατοΐδαισιν, quod et ipsum ferri Pauw. idem ὀφειλομένων malit ad ὕμνων. equidem vulgata feram vt exquisitius. Pompae victoris et incessui choro cum hymno, qui canitur, tribuitur a lyrico πλοῦτος et tandem οὔρος. Is, qui pompae et choro interest, cantur tanquam cursum nauis, adeoque ἀέξει οὔρον. 7. αἰητά Schmidius intulerat; vt supra quoque Pyth. II, 91. fecit

1. Σάμερον μὲν, Musa παρ-
 ραστῆναι, adesse debet, vt
 adsit ipsi pompae victoris,
 in qua hymnus canitur.
 Similis locus Ol. VI, 46 sq.

5. αὐξῆς οὔρον ὕμνων, ad-
 iuuēs, secundes, cantum.

6-15. Ἐνθα (ἐν ἡ Πυθῶνι)
 ποτὲ ἡ ἱέρεια ἐχρησεν, ὡς —

κτίσειεν (sc. Βάττος)
 ἀνανομισαίτο τὸ Νηλεΐδης
 τὸ περὶ Θήρας, vaticin-
 niam reuocari, vt
 96. quippe quod ni-
 tum habebat. 7. ἰε-
 aureae aquilae, iu-
 dem Delphicum cō-
 videntur locum de-

ε ἀποδάμου Ἀπόλ-
λωνος τυχόντος, ἰέρεια
ἴσεν οἰκιστῆρα Βάττον
ποφόρου Λιβύας, ἰεράν
ον ὡς ἤδη λιπῶν
τσειεν εὐάρματον
ιν ἐν ἀργινόεντι μαστῶ,

A. á.

longa syllaba requiratur. Ait tamen etiam Metri-
m Ionicum esse a minore ἀνακλῶμενον quod ad sylla-
am spectat. Similis versus infra 48. cf. Pauw. ita-
esset αἰετῶν. Mingarellus tentabat αἰετῶν Ζηνὸς πάριδρος.
insolens: *Iouis aquila*; Διὸς αἰετός. Requiritur Διὸς
sic suspicio, glossema locum verae vocis occupasse.
fuisse ἐρνίχων. Inciderunt in hoc iam Mingarell. et
ex Ol. II, 159. Addi potest Isthm. VI, 77. add.
Theocr. p. 402. et Burgess p. 359. 9. τυχόντος ἰέρεια
um seqq. Steph. prima cum ceteris ἰέρεια. Schmi-
alterum, quod et Scholiastes in suo codice habuit,
t metrum γ' interseruit. Praefert tamen Pauw τυ-
t tribrachys pro spondeo vel iambo sit. 10. Su-
nctionem importunam χρῆσεν, οἰ. — Λιβύας' pravae
ais caussam. Est notissimus graecismus, pro vul-
ῶς οἰκιστῆρ Βάττος λιπῶν etc. 15. Scripsi κτίσσειεν,
bente, pro κτίσαιεν. 14. ἀργινόεντι est quatuor
syllabarum.

de binis aquilis legendus Herod. IV, 155. —
re iussis (apud 8. οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος
rab. IX. p. 643. τυχόντος γ', quia, quoties
Fragm. Pind. p. Pythia vaticinatur, deus ἐπι-
nedio continen- δημεῖ, praesens est.
t. In eodem
larus Κηληδόνας 14. Cyrene in colle erat
ates suxerat in posita: vid. ad Pyth. V, 31.
Paeanum apud quem λευνόγειον, cretaceum,
ichneid. Fragn. fuisse, ex epitheto ἀργινόεις
eqq. de Balto apparet.

Γαῖαν δίδοντι Ξείνια

Πρώραθεν ΕὐΨαμος καταβάς

40 Δέξατ' αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων
Ζεὺς πατήρ ἔκλαγξε βροντάν·

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἄνικ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενον

Ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, Θεῶς

Ἄργουῶς χαλινόν. δώδεκα δὲ πρότ

45 Ἀμέρας ἐξ ὠκεανοῦ φέρομεν

43. κρημνάντων. Putes fuisse κρημνάντων. a κρημάω, κρέμνησι
ποτικρημνάντων (αὐτῶν) ναὶ τὴν ἄγκυραν, h. πλείην ἤδη αὐτῶν
Necesse tamen non est. Nam sunt etiam formae κρημνί-
v. Etymol. in κρημνή. Eurip. Herc. fur. 521. et ibi Int
Musgr. ἐκρημνω e Nicandro habet Antonin. Lib. 13. f.
μνῶντο est in Hymno in Bacch. 59. ἐπέτοσσε, quod I
Pyth. X, 52. occurrit, pro ἐπέδοσε dictum arbitratur I
que ab ἐπιδῶ (a θέω, θεός) superuenio, accorro, deduc
Portus et Schmid. Donec meliora edoctus fuero,
hoc, τῶ, et ἐπιτῶ, esse eiusdem originis cum τῶ, τῶν
Ex τῶ factum τῶσω. ἐπιτῶσω, pro ἐπικυρέω. ἐπιτυγχάνω
Tandem θεῶν Bodl. C. perperam.

40. Male in edd. adhae-
serat punctum in fine ver-
sus; nam verba procedunt:
ἐπέκλαγξεν οἱ βρ. et inter-
posita sunt in medio: (οἰ-
σιον — βροντάν.) et iungen-
da: δέξατ', ἀνίκα.

42. ἀνίκα (ὁ θεός) ἐπέτοσσε
quando ille superuenit. v.
V. L. illis nauem soluenti-
bus, κατὰ τὸν ἀπόπλου ἐν
τῆς Τριτωνίδος.

45. φέρομεν, portaueramus.
tum ἐξ ὠκεανοῦ. Scilicet

secundum commentum
nauticae nauigatio-
e Colchide nauis e
continentis, (siue
munem rationem
dente, siue, id quod
re videntur 447. Et
te versus anstrum
ab oriente angulis
orbis terrarum
credidit antiquitate
strali ora Africa
quidem Africam,
versus mare mediterraneum

ἰώτων ὑπερ γαίας ἐρήμων
 ἰνάλιον δόρυ, μή-
 δεσιν ἀνσπάσαντες ἀμοῖς.
 ουτάκι δ' οἰοπόλος
 αἰμων ἐπῆλθεν, Φαίδιμαν
 νδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν
 ηκάμενος. Φιλίων δ' ἐπέων
 ρχετο, ξείνοισ ἀτ' ἐλ-
 θόντεσσιν εὐεργέται
 ἵπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

A. β'. K. ιδ'.

ἄλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
 ἴλυνεν μεῖναι. Φάτο δ', Εὐρύπυλος
 Γαιαό-

metri caussa Schmidius pro ἰνάλιον, et μήδεσιν cum
 ο μήδεσιν. Male hic per νῶτον Syrtes intelliguntur.
 γῆς ἰρημου. Grauius errant vett. Grammatici. Sed
 t continentem humeris Argonautarum deportata fuit
 aludem Tritonidem, hanc vero vetustas in mare me-
 n longo freto immitti credidit. 48. ἀνσπᾶσαντες erat;
 longa requiritur. Similiter erratum 416 monuerat
 s. 50. ἐπῆλθεν. τὸ ν adiecerunt Oxoniens. ex Bodl. γ.
 ται Ald. 57. κῶλυνεν Oxon. cum ν vulgo abesset.

Ἄλλὰ — μεῖναι sunt in parenthesi.

o intervallo ex- re, in mare mediterraneum
 uit eadem rudis deduxerunt. Declarata haec
 terram ingressi, nunc sunt disertius in Schö-
 tarunt versus se- nemanni nostri Geographia
 m itinere facto Argonautarum. cf. Notas ad
 a Africae usque Apollod. I, 9, 24. Aliam ra-
 u Tritonidem, cu- tionem Apollonius sequitur,
 aaturam ac situm qui inde a Syrtibus viam
 cognitum habe- ad Tritonidem monstrat.
 iterum in aquam 56. ἀλλὰ γὰρ — μεῖναι
 Argo, freto, quod possunt in parenthesi posita
 lum est procede- haberi.

R

Γαιαόχου παῖς ἀφ' ἑστίου Ἐννοσίδα
 Ἔμμεναι. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους.
 60 Ἄν δ' εὐθὺς ἀρπάξαις ἀρούρας
 Δεξιτερᾶ προτυχὸν
 Ξένιον μάστευσε δοῦναι.
 Οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλ-
 λ' ἤρωσ, ἐπ' ἀκταῖσιν θορῶν,
 65 Χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀρτερείσαις
 Δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
 Πεύθομαι δ' αὐτὰν κατα-
 κλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
 Ἐκαλίᾳ βᾶμεν σὺν ἄλμα,

58. Γαιαόχου et Ἐννοσίδα de vno Neptuno dictum displicet P. qui emendat Γαιάχοχος scil. Eurypylus, *terram tenens*, pro Debebat vsum hunc vocis docere. Sed non infrequens est, vnum ex frequentationibus epithetis, vt Ἐννοσίγαιος, Et et hic Ἐννοσίδης, pro ipso nomine ponere, et adiicere aliquid theton. 60. ἀρπάξαις Ald. et duo Bodl. vt mox v. 65. ἀρούρας. 61. Chaeris grammaticus παρατυχὸν, quod vulgare foret, sed dum censuerat. v. Schol. 62. ξένιον, non ξεῖνιον, scribo c. in medio secundum Aldum, vt Ionicus a minore sit. 63. in tertio casu, vt τὴν, cum Schmidio haberi posse, recte negandum. Durum tamen cum Grammatico vetere accipere: οὐδ' ἀπίθησε μὲν. neque vero ille recusauit. οὐ δὲ μὲν, ἀλλά. Nisi οὐδ' ἀπίθησεν (αὐτῷ κατὰ) νιν pro κατ' αὐτὸ τὸ ξένιον.

59. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους, καὶ, ἀναρπάξαις — μάστευσε. pro vulgari: Cum autem audisset, intelligeret, nos festinare, glebam, quae forte ad manus erat, arreptam pro munere hospitali obtulit. ἐμάστευσε, (ὥστε) δοῦναι.

63. οὐδ' ἀπίθησέ (κατὰ) νιν, (αὐτῷ) ἀρούραν vel αὐτὸ, τὸν ἡospitalale munus scilicet. quo minus accipere e. non recusauit ac

E. β. K. ιγ'.

Ἐσπέρας, ὑγρῶ πελάγει σπομέναν.

Ἡ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ

Λυσιπόνους θαράπων-

τεσσιν φυλάξαι τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες.

Καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νά-

σω κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου

Σπέρμα, πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἰ-

κοι νιν βάλε παρ' χθόνιον

Ἄϊδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν

Εὐφάμος ἐλθὼν, υἱὸς ἱπ-

πάρχου Ποσειδάωνος, ἀναξ,

Τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ

Τίκτη Καφισοῦ παρ' ὄχθαις.

Σ. γ'.

Schmidius ex Pal. C. euphoniae causa. adde Schol. vulgo, ὄτρυνον θαράπωντεσσι φυλάσσειν νιν. Nomen hoc, ἐτρύνειν τινί. τσιν scribere voluerunt Oxonienses: metro iubente cum d. 74. καὶ ἔν vulgg. ante Schmid. 75. εὐρυχόρου quod ting. habet, idem recte refinxit pro εὐρυχόρου. conf: ad ymp. VII, 33. 80. ποσειδάωνος scribunt Rom. et al. male.

q. Nunc iniquo casu quando e Laconica migrabunt Theram, et ex hac Battus coloniam deducet in Libyam, generatione XVII. inde ab Euphemo. (v. 16)

a: quarta statim gene oraculum euenbiturum fuisset, temroflectionis Heraclii in Peloponnesum. c susceptae e Lemnia p: prolis posterii ali-

78. Deleui interpunctionem post ἱερὰν, nam sunt iungenda Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὐφάμος ἐλθὼν, pro ἀνελεθὼν. Erat rex Taenari. cf. 309.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
 Αἰμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς
 85 Εὐρεΐαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
 Ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀρ-
 γείου τε κόλπου καὶ Μυκηναῖν.
 Νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν
 Κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
 90 Ἐν λέχεσιν γένος, οἱ
 Κεν, τάνδε σὺν τιμᾷ Θεῶν
 Νᾶσον ἐλθόντες, τέκωνται

83. ἐπιγεινομένων Schmidius reposuerat. Sed et vulgatum
 se habet. 88. μὲν requirit metrum; sicque MSS. Bodl.
 wio monente. Edd. μάν. 90. λέχεσι Rom. sed v iam
 appinxerat.

84. σὺν Δαναοῖς, Achivis,
 qui eiecti fuere a Doriensi-
 bus, ducibus Heraclidis. ἐξα-
 νίστανται pro ἐξαναστήσον-
 ται.

88. Ex vulgari narratione
 Lemnum adierant Argonau-
 tae in profectioe versus
 Colchos. Hoc sequuti ve-
 teres grammatici laborarunt
 in h. l. et in εὐρήσει supplent
 meliores ἄπειρον ex v. 85.
 vt subiectum sit: γένος κρι-
 τὸν (ἐκ) γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν
 ἐν λέχεσιν vel γένος ἐν λέ-
 χεσι γυναικῶν vtrumque pa-
 rum suaviter. At Pindarus
 eos in reditu Lemnum ad-
 duxit; v. inf. 448. vbi post
 vellus abductum, et nau-

gationem per Oceanum
 ctam, Ἀημιᾶν ἔθνη
 κῶν admonentur. Ne-
 ter verba h. l. constitu-
 sunt quam: nunc ille
 phemus) suscipiet
 niem ex peregrina fem-
 νῦν γε μάν εὐρήσει ἐν
 γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν
 λέχει γυναικός) γένος
 οἱ τέκωνται κεν (pro
 ται) Φῶτα Battum,
 qua progenie, vbi
 insulam Theram v-
 σὺν τιμᾷ Θεῶν, hon-
 iis diuinitus constit-
 123. 463) nascetur
 In νῦν γε et τότε consti-
 veteres: τότε ad He-
 rum descensum in

Φῶτα κελαινεφέων πεδίων
 Δεσπότην· τὸν μὲν πολυ-
 χρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
 Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσιν,

A. γ'. K. ιδ'.

Πύθειον ναὸν, καταβάντα, χρόνῳ
 Ὑστέρω νάεσσι πολεῖς ἀγαγὲν
 Κεῖλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.
 Ἡ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔ-
 πταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
 Ἡρώες ἀντίθεοι,
 Πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.

Ω

νάσει nouauerant Oxonienses perperam ex suis codd. (et ed. syllabam sic corripri posse arbitrati; cum tamen ne desider quidem breuis syllaba. recte omnes alii ἀμμνάσει pro ei, ut iam supra vidimus Pyth. I, 91. Mingarell. ipsum ei locum tueri censebat; nam versum trochaicum a dactylo incipere. 98. Erat χρόνῳ Δ' siue pro δε, siue δὲ, tanquam tunum expunxerat Schmidius, recte, etiam Pauwio iunisi cum eo γ' legas. Suspicitur quoque ille fuisse forte κεντέρῳ, proque eo glossa ὑστέρω illata, remansisse δ. 99. Πανῶν Μεῖλοιο, voce noua Μεῖλος procusa, quasi pro Μειλί-ος dici possit. Cur vero in lyrico poeta miratur Libyam illum declarari? Supra v. 28. Διδεῖ Ἀμμωνος θέμεθλα nomina- quae non minus longe absunt. Nilus autem Saturnius, um Nilus ab Aegyptiis Osiridis et Iouis nominibus fuit oratus. conf. Jablonsky Panth. Aegypt. lib. II. c. I. §. 4. .IV. c. I. §. 14. vbi virum doctiss. locus hic non fugit.

a, et nūn ad solutam 99. Aegyptus dicta pro n apud Theram re- Libya: poetarum more. Et es. κελαινεφῆ πεδία mox 100 ἢ ῥα Μηδείας αὐτα sunt simpl. fertilia. ἦσαν αἱ ἐπέων στίχες, vati- x. Et πολεῖς v. 98 pro cinii series, tale erat vati- c. vt ap. Homer. cinium. 106. μῆτιν, χρησμόν.

ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυ-
 105 μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
 Χρησμός ὤρθωσεν μελίσσας
 Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ.
 Ἄ σε χαίρειν εἰς τρεῖς αὐ-
 δάσασα, πεπρωμένον
 110 Βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνας,

E. γ'. K. ιγ'.

Δυσθρόου Φωνᾶς ἀνακρινόμενον
 Ποινὰ τίς ἔσται, πρὸς Θεῶν.
 Ἡ μάλα δὴ μετὰ καὶ

110. κυράνας Bodl. C. non male hoc, vel potius κυράνας, ut et Sc
 cum ms. Gott. legisse videtur; exquisitiore structura. In
 ven recte attextum v ab Oxon. 113. Pauw legendum c
 ἢ μάλα δὴ μετὰ καὶ Nūn, ut μετὰ sit pro μέτεστι: vaticinium
 (v. 109. 110.) adeo certum et verax, ut non modo regnauerit
 sed et regnent nunc eius posterī. Nihil vidi durius et cot
 tius. Itaque donec melius aliquid ex melioribus libris p
 tum fuerit, non pigebit acquiescere in vulgato hyperbato
 παῖσι. Proclive est μετὰ mutare in μέγα, ut sit μέγα μέρος, π
 progenies. Nisi μέγα θάλλει praeferas, pro μεγάλας.

105. ἐν τούτῳ λόγῳ, quod
 in hoc Medae vaticinio est
 memoratum, Pythiae oracu-
 lum, quod quidem, non ad
 quacsitum, sed sponte illa
 effata est, ὤρθωσε, te, o Bat-
 te, constituit, sc. coloniae
 deducendae auctorem; nisi
 malis, animum tuum erexit
 et adiecit nouae coloniae
 consilio. Mox 112. τίς ποι-
 νά, quae liberatio. Nam

ποινή est remuneratio, et
 mutatio, adeo etiam ab
 in melius.

113. Arcesilaus, οὐκ
 a Batto, nunc regnat
 δον θάλλει μέρος προγίε.
 Stirps est totum aliud
 cuius sunt partes generatio-
 nes; ὥστε ἦρος ἀκρῆ, ἄρε-
 scit tanquam verno ὑπε-
 re. Molestum est hyperba-
 ton μετὰ παῖσι τούτου,

Νῦν, ὥστε Φοινικανθέμου ἤρος ἀκμᾶ,
 Παισὶ τούτου ὄγδοον θάλ-
 λει μέρος Ἀρκεσίλας· τῷ μὲν Ἀπόλ-
 λων ἄ τε Πυθῶ κῦδος ἔξ
 Ἀμφικτυόνων ἔπορεν
 Ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
 Μοίσαισι δώσω, καὶ τὸ πάγ-
 χρυσον νάκος κριοῦ. μετὰ γὰρ
 Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
 ποί σφισιν τιμαὶ Φύτευθεν.

Σ. δ'.

ν πού γε Bodl. γ. ita φ. ἤρος ἀκμᾶ de iuuenta accipiendum.
 ἢ. Νῦν φοινικανθέμου τε. ἤρος ἐν ἀκμᾶ vitiose. 115. μετὰ —
 του inter, e posteris huius Batti, dudum insidebat animo,
 video nunc ex Bodl. C. laudari. Vulgo erat τούτοις. sic
 esset: ἐν τοῖς κυρηναίσι τοῖς νῦν. 116. μέλος Pal. C. mem-
 radus, interpretatur Schmidius. Malim pro μέλημα, cura,
 accipere. Si μέρος verum est, progenies ex ordine quae-
 parte totius stirpis habita videtur. 118. ἀμφικτυόνων
 nus ex Schol. qui interpretatur: ἐκ πάντων τῶν περιόικων.
 phictyones praeerant Pythiis. 119. Ἱπποδρομίας Ald.

ad dubie legendum hoc carmine v. 279. 280 γη-
 ῖτοις, inter posteros ραιὸν μέρος ἀλικίας.
 Batti. 119. ἀποδώσω σίτον Μοί-
 σαις, vt Latini, tradam Mi-
 sis sc. canendum. 122. θεό-
 πομποι τιμαί, eadem quae
 θεῖα τιμή. τιμὴ θεῶν 91.
 honos diuinitus destinatus,
 vt ex ea gente reges essent
 Cyrenes, ortum habuit inter
 navigationem, in Tritonide
 palude.

μέρος non dubito esse; vititur hac vo-
 darus aliquoties de s rebus eiusdem ge-
 vt Pyth. XII, 20 τρι-
 ος κατιγγιτῶν, tertia
 Nem. III, 128. pro gradu: sic-et inf.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

- Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
 125 Τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαν-
 τος δῆσεν ἄλοις; θεόφατον ἦν Πελοπείων
 Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν
 Χεῖρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις.
 Ἦλθε δὲ οἱ κρυόεν
 130 Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
 Παρ μέσον ὀμφαλὸν-εὐ-
 δένδροιο ῥηθὲν ματέρος·

124. τίς μὲν Bodl. C. ad δέξατο deficit αὐτοῖς. Mingarell. τίς σφας. ἀρχὴ bene Oxon. e Scholiis restituerunt. vulgo δέξατο sc. τοὺς Μινύας, exquisite. vt casus, aerumnæ, aliquem p̄tere, ei contingere, dicuntur, sic h. l. caussa nauigandi, ναυτιλίας. 126. ἄλλης Bodl. γ. inepte. 131. παρ ex Pal. C. et repetiit Schmidius. A Romana inuectum erat παρὰ.

125. Sententia per se est obuia: quid coegit eos hoc discrimen adire? Sed quaeritur de poetica orationis forma. Subiectum est κίνδυνος, ad quod subeundum erant obligati, coacti. Tribuuntur ei hic, quae τῇ Ἀνάγκῃ conueniunt et tribui solent; vt adeo sit κίνδυνος summum discrimen, quo quis tenetur; adeoque necessitas, qua adigitur ad hoc vel illud faciendum. Iason vitae in discrimine versabatur, si patrii Peliae iussa exsequi nollet; adeoque hoc ipsum discrimen, tanquam caussa nauigatio-

nis susceptae, eum conegit tanquam clauis xum, (poetica ratio vt Horatio nota) quo nati elabi posset. Est adert κίνδυνος, quodnam dicitur, quod euitandum erat, (nisi hoc facere) eoque, quae necessitas egit ipsum. Vix enim placet: quacnam perire subire fatale fuit? poetarum more receptum est, vt a Romanis fecit. De lapide adamante, p̄ aetate, Pindarus vixitare potuit.

128. χεῖρεσσιν ἢ βουλαῖς, aperta vi aut insidii.

μονοκρήπιδα πάντως
 φυλακᾶ σχεθέμεν μεγάλα,
 ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ
 θμῶν ἐς εὐδείελον
 να μόλη κλειτᾶς Ἴωλκοῦ

A. δ'. K. ιδ'.

ς, αἴτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
 , αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, ἀνήρ
 αἴγλος. ἐσθὰς δ' ἀμφοτέρων μιν ἔχεν.
 Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἀρ-
 ζοῖσα θαητοῖσι γυίοις,
 δι δὲ παρδαλέα
 γετο φρίσσοντας ὄμβρους.
 κομᾶν πλόκαμοι
 θέντες οἴχοντ' ἀγλαοῖ,
 ἄπαν νῶτον καταίθυσ-
 ν. τάχα δ', εὐθύς ἰὼν, σφετέρας
 ἀθή γνώμας ἀταρ-

βάτοιο

δα. etsi a κρηπίς. recte v. Suid. h. v. Est μονόκρηπις,
 138. αἴτ' ὦν vett. edd. mutatum in ed. Morell. in
 st pro εἴτ' οὖν, quod frequens est. 140. ἔχεν ex
 datum Schmidio: Inuito metro omnes ἔσχεν. ἐσθὰς
 illustrat Eustath. p. 287. med. 141. ἄτε non est
 syllaba breui ἄτε, καθ' ἃ, pro ὡς, debbat ἄτε μὲν se-
 παρδαλέα, ἢ στέγετο. 142. ἀρμύζοισαν Bodl. C. male.

titus partim in- *pantherae tergum auertebat*
 it, partim exteri *imbres horridos, horrorem*
 corpori iniicientes. ἐστέ-
 t, vt nunc est, *γετο pro ἔστεγε. At si παρ-*
 rma: ἢ παρδαλέη *δαλέα legas, ipse ἐστέγετο*
 βρους φρίσσοντας, *(πρὸς τοὺς) ὄμβρους.*

150 Βάτοιο πειρώμενος
Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον. ἐπιζομένων
Δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τῶδε·
Οὐ τί που οὗτος Ἀπόλ-

155 λων. οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι
Ἄφροδίτας. ἐν δὲ Νάξῳ
Φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ Ἴφιμεδεί-
ας παῖδας, Ὡτον καὶ σέ, τολ-
μάεις Ἐπιάλτα ἀναξ.

160 Καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος
Θήρευσε κραιπνόν, ἐξ ἀνι-
κάτου Φαρέτρας ὀρνύμενον·
Ὅφρα τις τᾶν ἐν δυνατῶ Φιλοτά-
των ἐπιψαύειν ἔραται.

150. ἀταρβάτοιο mss. Bodleiani, it. Ald. 153. καὶ οὐ
videtur, nisi forte sic adiuvet: ex iis tamen, qui eun-
vertebant, fuit qui etiam diceret. Conj. εἶπεσκον τῶδε
κιν pro dixit forte. 154. Interrogatio a Schmidio i-
qua melius caremus, est enim mirantis et exclamantis
Ἐπιάλτα, Dorica forma. sola Crat. et Schmid. Vulg
vulgare Ἐφιάλτα. 161. κραιπνόν γ' Mingarell. vt π
fulciat.

150. πειρώμενος h. l. πει-
ραν δοῦς, experimentum ani-
mi sui imperterriti edens.

156. Recte Chaeris re-
prehendit continuari com-
parationem tertio exemplo,
et post deos memorari Aloī-
das homines monstrosa cor-
poris statura, et vasti cor-

poris Tityum. E
omnem rem ad cor
bur et proceritate
lisse videtur. Νάξ-
fertilis, ergo vitib
clara.

163. Ὅφρα τις,
eius exemplo admittit
illegitimo amore ab-

Σ. ε. Κ. ιθ'.

ἐν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι
 ν τοιαῦτ'. ἀνὰ δ' ἡμίονοις
 ἰ τ' ἀπήνα προτροπάδαν Πελίας
 σπεύδων. τάφε δ', αὐτίκα πα-
 ἡναις ἀρίγνωτον πέδιλον
 ἐρῶ μόνον ἀμ-
 ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ
 προσέννεπε· ποί-
 γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὐχεαι
 δ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνδρῶ-
 ν σε χαμαιγενέων πολιᾶς
 ἦκεν γαστρός; ἐ-
 ἴστοισι μὴ ψεύδεσι
 μιάναις εἶπε γένναν.

Α. ε. Κ. ιθ'.

Ἰθαρώσῃσι ἀγανοῖσι λόγοις
 ἰμείψθη· Φαμί διδασκαλίαν
 Χείρωνος

us sibi constare voluit, aut grammatici volebant
 lebebat scribi ἀμευόμενοι et sic ubique; nunc semel
 rrit Nem. XI, 17 παραμύσεται. 168. Interpunge-
 τικά, π. 169. -πτήναις leg. monente quoque Pauw.
 β. sit καταμίναις, putes fuisse quoque παπτάναις.
 lus conj. ἰχθίστοις σε μὴ ψ. nec male. 180. διδα-
 odl. C. exquisitius, sed minus concinne h. l.

II, 63. III, 106. κῆ σὰρξ, λευκὸν σῶμα, cap-
 o docente, est didum corpus. ornans epi-
 b ἔρω vel ἔρημι. theton. vt inf. 194.
 νθρώπων quae 180. Institutus sum a
 tu edidit? πο- Chirone. Φαμί (vt Homer.
 λευκῆς, vt λευ- εὔχομαι) οἴσειν (ἔχειν, εἰλη-
 φέναι.

Χείρωνος οἴσειν. ἄντροθε γὰρ νέου
 Πὰρ Χαρικλοῖς καὶ Φιλύρας, ἵνα
 ταύρου με κοῦραι θρέψαν ἀγνα
 Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις
 185 Ἐνιαυτοῦς, οὔτε ἔργον
 Οὔτ' ἔπος εὐτράπελον

182. χαρικλῆς Crat. vitiose. χαρικλοῦς vulgari forma
 nis. 184. ἐκτελέσας vitium ed. Commelin. 185.
 cum cett. οὔτε Schmidius. Sic Bodl. C. et Ald. 185.
 λον a Schmidio profectum est: in codd. est ἐντράπελον,
 de ignota. Nec aliter legerat Schol. vetus: εἴκοσι δὲ
 ἐνιαυτοῦς παρὰ Χείρωνι, οὔτε ἔργον οὔτε λόγον ἐμείνοις ἀπαίδευτον
 γενόμενῃ εἰς τὰ οἰκεῖα, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν σπεύδων ἀναλαβὴν
 Ἀΐονος, ὑπ' ἄλλου νῦν παρὰ (non κατὰ) τὸ δίκαιον οὔσαν. Ap-
 eum legisse vocabulum, quod contrariam vim habere
 πέλος, quod ad mores commodos, faciles et facetos spectat
 fesso est. Pergit tamen Scholion: εὐτράπελον δὲ, ἀπαίδευτον
 δ' ἐκτρέφεται ἂν τις. ἢ ἐναντίον καὶ ἀισχρὸν, ὃ ἂν τις ἐντράπει-
 νια adiecerunt, possunt alter ἐκτρέπελον, alter ἐντράπει-
 λον videri. Alterum hoc, vt dixi, in omnibus editis et
 currit, et defenditur acriter a Pauwio, vt sit turpe
 rubore suffundit. Igitur hoc ad XX. annos pertinere
 per quos obsequiosum se praestiterat Chironi alumnus,
 offensa cum iis se vixisse significaret; neque se discere
 haberet, quod de Chirone conquereretur. Cum tamen
 πέλος nusquam occurrat, sed tantum δυστράπελος et εὐτρά-
 πελος et in Scholiis, etsi perperam, insertum est, cumque
 logiam quidem habeat ἐντράπελον, reliqui in poeta, q.
 P. I, 178 obuium, receperat Schmid. Ita verba licet a

Φέσαι. Ita Φέρειν pro ἔχειν
 sacre, vt sup. Ol. VII, 95-
 98.) διδασκαλίαν Χείρωνος,
 διδάχθῆναι παρὰ Χ. Ad rem
 cf. Nem. III, 92. 93.

185. οὔτε ἔργον
 εὐτράπελον κείνοι
 nil iis de discēssu
 ait; nec rem ipsa
 sum, nec caussat

ισιν εἰπῶν, ἰκόμαν
 ἄρχαίαν κομίζων
 ὃς ἐμοῦ, βασιλευομένην
 αὐτ' αἶσαν, τάν ποτε
 ὥπασεν λαγέτα
 καὶ παισὶ, τιμάν.

E. ε.

ab generoso adolescente, qui iuuenili calore et impra-
 se passus erat, factum, nec ullo facto vel verbo nu-
 mificatum: οὔτε ἔ. -εἰπῶν, ἰκόμαν etc. Sic temeritas
 in seqq. mira videri non debet, cum alioqui Chi-
 diae parum fuisset consentaneum, immittere sic
 in manifesta pericula et insidias. Ita εὐτράπελον
 manum, obsequiosum, prium. Accedit quod lectio
 in Cod. Gotting. reperitur. Schneider ad De-
 comparat versum Aristoph. Vesp. 466. οὔτε τιν'
 ὅτε λέγον εὐτράπελον, vbi esse videtur πιδανόν. proba-
 em ad ἐντραπέλον redirem, non tamen cum vetustis
 acciperem inmorigerum, sed potius ab ἐντραπῆναι du-
 ὃ ἐντραπέμενος, qui reuerentiam praestat, habet. De-
 tius aperire consilium suum nutritoribus, saltem
 tum et amore motus, vt obsequiose veniam pete-
 eret. 187. κείναισιν mauult Pauw quod v. 182. 3.
 nae memorantur. Scilicet, si hoc legeretur, tum
 et alterum, quod et ipsum satis frequens in poetis.
 in ipse subest. 188. Interpretes veteres et recen-
 Pauwium, tantopere haerere potuisse in voce ἀρ-
 eptthesin pro ἀρχάν dictam vellent, aut, quod
 maticus maluit, ἀρχάν ἀγκομίζων emendarent, adnio-
 Nihil magis obuium est, quam ἀρχαίαν — τιμάν
 espondere. Tanti erat, vt, quod fecimus, post
 pungeretur. 190. οὐκ αἶσαν Ald. 191. ὥπασε
 ante Oxon.

icaui. Sed vid. ἀρχαίαν τιμάν πατρός — οὐ
 κατ' αἶσαν, οὐ κατὰ τὸ δίκαιον,
 ζων, ὥστε ἀνα- βασιλευομένην, quae tenetur
 ναλαβεῖν, (τήν) ἵνυς (sc. ab alio.)

E. ε. K. ιγ'.

Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεριν,
Λευκαῖς πιθήσαντα Φρεσίν,

Ἄμ

193. νιν, quod Dorum est, legi videtur in ms. Bodl. et
id h. l. Pauw. νιν sc. τὴν τιμὴν ἀρχαίαν. Posset quidem
per appositum accipi, vt forte Isthm. VI, 106. Sed hoc

194. πιθήσαντα Morell. et Steph. hincque reliquae vitio
εἰν reposuerant Oxonienses etiam h. l. vix ber

193. πεύθομαι γάρ νιν. Est
ordo verborum: τὸν Πελίαν
ἀποσυλᾶσαι (ἀφελῆσθαι, vt
συλάσασθαι κρᾶτα pro ἀφελῶν
Pyth. XII, 28) νιν (αὐτήν, τὴν
τιμὴν) ἀμετέρων (nam sic
leg.) τοκέων ἀρχεδίκων. Du-
ctum hoc ab ἀρχεδίκης: cu-
ius tamen verum sensum
constituere, difficile est. ἀρ-
χεδίκης dictum esse potest
vt χειροδίκης, cui ius est in
manu; adeoque cui ius est
in regnando, qui iuste re-
gnat. Composita tamen ab
ἀρχῆ videntur a significato
principii ducta, vt ἀρχέκκ-
κος. ἀρχέτυπον. ἀρχέπλου-
τος apud Sophocl. El. 72 ab
initio diues, quique anti-
quas opes sibi vindicat ac
tenet. vt ibid. 1393 ἀρχαίο-
πλουτα πατρός εἰς ἐδώλια.
Erit ergo ἀρχέδικος, δίκαιος
ἀπ' ἀρχῆς. Quo confici pu-
to, scribendum esse ἀρχεδί-
κων sc. τιμῶν, quam olim
iure tenuerunt parentes. Si
haec collegeris, videbis, do-
ctum esse Scholion ad h. l.

194. λευκαῖς Φρεσίν
genere epithetorum
cuius interpretatio
fugit veterum aucto-
rum etymologia autem
πο varia elici possu-
nt. Isthm. VI, 106. Isth-
lostrati et Dionis (C)
auctoritas ad Pinda-
magna esse potest,
Suidae ac Grammatico-
riorum. In Hesiodo
Suida cumalata sum-
pretamenta: λευκαῖς
μαϊνόμενοι. ἢ λαμ-
πρῶτα, ἢ ἡμεροί.
bes, vnde, quod p-
gas. Video tamen
ex contexto coniec-
deducta; quemadmodum
nostris scholiis: Φρε-
στοί. Hominem μο-
sudem, a corpore a-
κόν dici, nil miror;
admotis machinis
vt λευκαῖς Φρεσίν
is significatus.
enim hominem mem-
tiquitas non tradit
contextus docet.
sequebar simplici

τέρων ἀποσυ-
 ᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων
 ἡ, ἐπεὶ πᾶμπρωτον εἶδον
 γος, ὑπερφιάλου ἀγεμόνος

ΔΕΪΣΑΝΤΕΣ

ων — ἀρχεδικᾶν Ald. et Rom. nisi quod duplici ac-
 ἀρχεδικᾶν, vnde Cratandrina ἀρχεδίκων emendauit; at
 nt ἀρχεδικᾶν. Vt ex Scholiis apparet, lectio haec:
 κᾶν grammaticum Chaerin auctorem habet, ἴν' ἧ, τῶν
 ὄν τῶν ἀρχεδικῶν (explico: δικαίως τὴν ἀρχὴν κεκτημένων)
 ὄν πείθομαι (sc. μιν V. 193.) At ἀρχεδίκων et quantum
 elligere licet, ἀμετέρων, legerant alii, eo sensu, vt
 τὴν ἀρχὴν, ἢν κατὰ δίκην εἶχον οἱ ἡμοὶ γρονεῖς. Oxonienses
 erant, relicto ἀρχεδικῶν, arbitrati illud alterum esse
 ἀμετέρων. Vellem viri docti animaduertissent ac
 etiam a nominibus in -ος genitiuum pluralem eo
 ; Est enim ἀρχεδίκης vel -ας τοκέως ἀμέτερος. Quod
 II, 33. occurrit ἀλλᾶν, dubitationem non tollit.
 retinenda puto ἀμετέρων — ἀρχεδικᾶν τοκέων.

Nec dissentit Pauwius.

oetae multa cri-
 antiquitatis vsu,
 a, verum hono-
 ritate ex ve-
 entia: sic ὕδωρ
 λευκόν, paullo
 αστήρ πολιά, pro
 ili modo φρένες
 ἀμφιμέλαιναί ap.
 pter sanguinis
 : ap. Hesiod. Sc.
 τοῦ — κελαινόν
 τος. modo λευ-
 ento; nam ine-
 naticorum inter-
 , etiam in Schol.
 il moror. Ita
 bilem Horatii
 i cum vitrea bile

Persii: quatenus intumuit;
 viscerum vtique inflatorum
 superficiem multo magis ni-
 tere constat. Nihil afferre
 me quod cogere possit, bene
 memini; tantum meos sen-
 sus eorumque rationes ex-
 pono. Versatur res in co-
 genere, in quo videndum
 est, primo quid sit proba-
 bile per se, tum quid sit
 probabilius ceteris; quan-
 doquidem, quod liquido
 constet, non habemus. In
 his, in quibus nihil est,
 quod ad consensum com-
 pellat, dissensum aliorum
 quis paullo liberalior aegre
 ferat?

Δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡς-
 200 εἰ τε Φθιμένου δυοφερὸν
 Ἐν δώμασι θηκόμενοι μετὰ κω-
 κυτῶ γυναικῶν κρύβδα πέμ-
 πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
 Νυκτὶ κοινάσαντες ὄδον, Κρονίδα
 205 Δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν.

Σ. ε'. Κ. ιδ'.

Ἄλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
 Ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων
 Κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφῶς
 Αἴσονος γὰρ παῖς, ἐπιχώριος, οὐ
 210 Ξείναν ἰκόμαν γαῖαν ἄλλων.
 Φῆρ δέ με θεῖος Ἰά-
 σονα κικλήσκων προσήυδα.

201. μίγα κ. Pal. C. additum Scholium: μικτικῶς.
 μετὰ κωκυτῶ (pro κωκυτοῦ) tuto scribi posse arbitror pri-
 κυτῶ. κρύβδαν vulgo. κρύβδα, postulante iambico, emendau-
 dius, assentiente Bodl. C. 204. κοινάσαντες ed. C. C.
 sphalma. Est κοινάω. cf. inf. v. 236. 205. τράφεν AD
 cum. Sed Dores aiunt retrahere accentum, itaque etiam
 210. ξείναν γε legit, ne pede laboret versus, Pauw. N.
 εἰκόμαν vel ἀνικόμαν. Malim εἰκόμαν. 211. φῆρ δέ με,
 Oxon. ed. vitio operarum φῆρ γέ με.

199. κᾶδος θηκόμενοι δυο-
 φερὸν ἐν δώμασιν ὡσεὶ Φθι-
 μένου (έμοῦ) s. funis facien-
 tes, ποιησάμενοι, s. luctum
 atrum, tristem, exorsi.

204. νυκτὶ κοινάσαντες ὄδον,
 communicantes iter nocti,

noctem solam habere
 sciam consilii, h.
 noctu.

207. λευκίπποι, h.
 h. ἰδὲ biles, qui quac-
 cti sunt iunctis eis
 didis. — Mox 208.
 ριος, οὐ ξένος ἰκνέομαι

ὡς Φάτο. τὸν μὲν ἐσελ-
 θόντ' ἔγνω ὀφθαλμοὶ πατρός.
 κ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν
 ἄκρυα γηραλέων γλεφάρων·
 ν περι ψυχὰν ἐπεὶ
 ἔδησεν, ἐξαίρετον
 νοκ ἰδῶν κάλλιστον ἀνδρῶν.

A. ε'. K. ιδ'.

εὐ κασίγνητοὶ σφισιν ἀμφοτέροι
 λυθον, κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγ-
 γὺς μὲν Φέρης, κράναν Ὑπερηίδα λιπῶν,
 ε δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως
 Ἄδματος ἦκεν καὶ Μέλαμπος

Εὐμε-

at Schmidii hortatu Oxon. recepere; vulg. εἰσελθόντ'.
 φθαλμοὶ haud dubie cum Bodl. C. legendum: ἔγνω pro
 ἔδῶν, ἔθεν, ἔσαν. Ita etiam Pauw censuit. Vulgo ἔγνω
 metro; quocirca Schmidius: ἔγνω ὀφθαλμοὶ substitue-
 5. παμφόλυξαν Bodl. γ. Etiam apud Hesych. similis
 κ hoc exemplo, non, vt ibi fit, declaranda: παμφαλύ-
 216. βλεφάρων, vulgare primus Steph. intulit: eie-
 um Oxonienses. 222. Ὑπερηίδα quadrissyllabum est,
 it syllaba. Quorsum ergo Ὑπερηίδα scribitur? 225.
 ἀμυθάν. Etsi est ποσειδᾶν. Verum est quoque ποτειδᾶν,
 ad Eurip. Phoen. p. 65. Koen. ad Gregor. p. 95.
 Bodl. γ. quasi pro Ἀμυθάν contracte. 224. ἦκεν
 Bodl. γ. et Ald. eadem vi.

at γὰρ ἔδησεν ἐξαίρε- 220. κασίγνητοι patris Ae-
 ο — Melius puto sonis.
 itur: ἂν περι ψυ-
 γὰρ ἔδησεν, ἐξαίρετον 222. Ὑπέρεια κρήνη haud
 , κάλλιστον ἀνδρῶν· ignobilis. v. doctiss. Eckhel
 ἔδησε (καθ') ἦν ψυ- Numism. anecd. p. 86.
 υχῆ.

S

225 Εὐμενέοντες ἀνε-
 ψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρα
 Μειλιχίοισι λόγοις
 Αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
 Ξεῖνι ἀρμόζοντα τεύχων,
 230 Πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν,
 Ἄθροαίς πέντε δραπῶν
 Νύκτεσσιν ἐν θ' ἀμέραις
 Ἴερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

E. ε'. K. ιγ'.

Ἄλλ' ἐν ἕκτα, πάντα λόγον θέμενος
 235 Σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνήρ

Συ

225. εὐμενεῖν cum quarto casu iunctum, non cum tertio, bile visum, etiam Schmidio. Pauvius ἀνεψιῶ reponendum. Ita et ἀνεψιῶ locum haberet. Miror ei non in mentem venisse εὐμενέοντ' ἐς ἀνεψιόν. εὐμενέοντε de duobus. potest tamen εὐμενεῖς beneuole aliquem excipere, et eis subintelligi. Sed verur ἦκεν (πρὸς) ἀνεψιόν. tum εὐμενέοντες, beneuolentia adducti. ἐν Oxonienses ex Bodl. γ. reposuerant, pro ἐς, vt illud Dosit. Audio: sed potest etiam librarii lapsus esse, vt hactenus vulgare ἐς retinere, vt sit: ad omnem hilaritatem intendit, incitauit, inuitauit. ἐτάνυεν, ἐντέθεινε, etiam in Glo occurrit. Sin vero ἐν magis placet, vt placet, tamen cum τάνυεν iungendum: ἐνετάνυεν π. ε. 232. Mingarell. νύκτεσσιν τ' ἐν θ' ἀμέραις. Vulgatum est doctiore iunctura c pro ἐν νύκτεσσιν ἀμέραις τε.

226. ἐν δαιτὸς μοίρα Schol. ἐνετάνυεν πᾶσαν εὐφροσύνην
 ἐν μέρει, participes eos reddendo conuiuī, h. excipiens eorum animis explicu-
 eos epulis. Hoc videtur citauit. ἐντέθεινε, ἐντέθεινε
 simplicissimum; portio epularum vniciuique hospitem fere vt αὐξεν, pro νύκτεσσιν
 contingit. Mox 229. Ξεῖνια ποιεῖσθαι.
 sunt ipsae epulae, et 230. 234. παρεκοινῶτο θινὸν (προθέμενος) ομπνεῖται

γγενέσιν παρεκοι-
 νᾶθ'. οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἴψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
 ἄροτρον σὺν κείνοισι. καὶ ῥ' ἤλ-
 θον μέγαρον Πελία· ἐσσύμενοι
 εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκού-
 ταις, αὐτὸς ὑπηντίασεν
 τοῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά.
 οὖν δ' Ἰάσων μαλθακᾶ
 ἱᾶ ποτιστάζων ὄαρον
 ἄλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων·
 Ποσειδᾶνος Πετραίου,

Σ. ζ'.

ει male Rom. et seqq. Schmidius Aldum pro se lau-
 . Tum πᾶσι κοινᾶθ' omnes edd. ante Schmidium, qui
 ante et suffragante Pal. C. cui duo Bodlej. succinunt,
 παρεκοινᾶθ'. vt tamen appareat, vnde πᾶσι venire po-
 male Pauwius coniecit, fuisse olim in libris scri-
 ει vel -σιν ποτικαινᾶθ'. 259. -θον μέγαρον Πελία ὁ' edi-
 Oxon. quod a sermonis ratione alienum est; vnde
 satis acerbe exagitaui: Nam δὲ eo loco stare non
 . vulgg. -θον Πελία μέγαρον ἐσσ. Schmidius syllabae
 s rescripserat μέγαρόν δ'. nec male pro μεγαρόν δε. vnde
 sse ed. Oxon. Verum melius vocibus permutatis
 offerebat Bodl. C. 240. εἴσω Schmid. quod Bodl. C.
 g. ἔσω, recte in metro Iambico, monente Pauwio.
 v Ald. 246. ποσειδᾶνος Ald. ποσειδᾶνος Rom. et seqq.
 on. exhibuerant ex Bodl. C. Est tamen perpetuo
 aricorum exemplarium vsu per σ, ποσειδᾶνος.

κίων, pro σπου- 246. Iason exorsus est
 ρος, serio, accu- prudentem sermonem. κρη-
 237. ἐπέσποντο, πῖς, fundamentum, pro ex-
 t, probarunt. ordio. Sic inf. VII, 3. et
 ius est: comites Fragn. p. 71. de victoria na-
 kerunt. Statim vali ad Artemisium parta
 iis surgit de ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐβόλον-
 το κρηπίδα ἑλευθερίας. Πο-
 σειδᾶνος

Σ. ζ'. Κ. ιθ'.

Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
 Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον,
 Τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς ἐπίβδαν ὅμως.
 250 Ἄλλ' ἐμὲ χρῆ καὶ σὲ, θεμισσαμένους
 Ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.
 Εἰδότει τοι ἐρέω·
 Μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτης
 Καὶ θρασυμήδει Σαλ-

249. τραχεῖαν Bodl. C. Sed in τραχεῖαν h. l. a longa est ex
 In vulgg. ἐπίβδαν δ' ἔμωσ. Omnino δ' tollendum erat, ut
 a Schmidio factum: abest quoque a cod. Gotting. Rep
 vsui et metro; est enim iambelegus. Aldus prauo
 ἐπιάδαν δ'.

σειδῶνος Πετραίου maiore
 littera scribendum; erat
 enim locus Thessaliae, in
 quo Iudi Neptuno habiti
 fuere. vid. Schol. Apollon.
 III, 1243.

249. Esse τραχεῖαν ἐπι-
 βδαν, τὸ μέλλον τραχὺ, re-
 cte Schol. in quo sunt alia
 de voce ἐπίβδα, quae pro-
 prie ἡμέρας μεθεορτοῦς de-
 clarat, nunc omnino τὸ μέλ-
 λον. Multa de ea, quae
 nonnullorum vocabulorum
 fortuna fuit, disputarunt
 viri docti, olim Etymol. M.
 Svidas, Hesych. et ad hunc
 Hemsterh. tum Ruhnken. ad
 Timaeum h. v. Comparan-
 tur cum Repotiis, de quibus

docta est Wernsdorffii
 tatio. Est autem
 θνητῶν μὲν φρένες (κα-
 χεῖαν ἐρπόντων (αὐτῶν
 ἐπίβδαν h. c. κακὸν
 λον, (etsi in mala
 irruunt, parant sibi
 tates futuras) ὅμως ὠ-
 εἰσιν, αἰνῆσαι κέρδος
 πρὸ δίκας, proclive
 praecipites, ad pro-
 dam iusto utilitati
 fraudem.

250. θεμισσαμένους
 moderantes, regent-
 mos, providere, ut
 agamus in posterum

253. Eadem femina
 τοκάς, γυνή, Ἐπαρα

μωνεῖ τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
 μμες αὖ κείνων φυτευθέν-
 τες σθένος ἀελίου χρύσεον
 εὔσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφί-
 σταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει
 ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

A. ζ'. K. ιδ'.

πρέπει νῶν χαλκοτόροις εἰφέσειν
 ἰδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων
 Τιμάν

ειν δ'. Abest v in edd. sed adesse debet, nisi iam-
 pondeo sit: monente quoque Pauw. τρίταις δὲ ἐν
 258. 9. ἀφίσταντ' (aut vt secundum grammaticorum
 mendum ἀφιστάντ') Chaeris legebatur, nec improbane
 so in Scholiis, ἂν ἢ εὐκτικὸς ὁ λόγος ἀφίσταντο αἱ Μοῖραι,
 τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπήναι
 Aldus excusum dedit. At Rom. cum cett. ἀφίσταντ'
 σταντο siue vt ἀφίστανται sit; hoc quidem melius: rece-
 re, auersantur: adeoque cognati οὐκ ἀγαθῆ μοῖρα χρῶνται.
 ui interpunctionem post ὁμογόνοις, etsi ea aut omitti
 post πέλει cum Aldo transferri poterat: est enim quod
 ἂν δὲ τις ἔχθρα ὁμογόνοις γέννηθῆ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ
 εἰν, τουτέστι, μὴ αἰδέσθαι sc. αὐτούς. ita vt pudorem, quoniam
 et cognati mutuum debent, h. pietatem, reuerentiam
 , deponant, exuant. 261. νῶν Oxon: ante νῶν, quod
 monet per synizesin esse legendum. recte: sed eiv
 diaeresis

δο. Sunt verba αἰδῶ κα-
 peditiora: αἰδῶ κα-
 it, tollere, extin-
 κρύπτειν pro ἀφα-
 τοῦν, reuerentiam
 tem cognatorum;
 iis mutuis. εἴ τις
 λει ὁμογόνοις, (ὥστε
 τὴν ἔχθραν) τὴν
 αἰδῶ καλύψαι, quae talis sit,
 vt tollat pietatem. Ita est:
 Parcae (custodes recti et
 iniusti) auersantur, abhorrent
 ab adspectu, ortis inter co-
 gnatos odiis, quibus pietas
 et reuerentia mutua inter
 eos tollitur.

Τιμὰν δάσασθαι. μᾶλά τε γὰρ τοι ἐσ
 Καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-
 265 μ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας
 Ἀμετέρων τοκέων
 Νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων.
 Κοῦ' με πονεῖ τεὸν οἶ-
 κον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν.
 270 Ἀλλὰ, καὶ σκαῖπτον μόναρχον,
 Καὶ θρόνον, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας
 Ἐγκαθίζων ἰππόταις
 Εὐθύνη λαοῖς δίκας,
 Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

diaeresis infertur? exarandum haud dubie: νῶιν, pronuntiatio
 νῶν. νῶ Bodl. γ. vitium est. χαλκότεροι Romanae edit. sp
 in omnibus deinde editis seruatim, recte secundum Scho
 emendatum est a Schmidio. Ald. χαλκοτέροις cum Bodl. γ. s
 sum recitat Tzetza ad Lycophr. 175. 262. ἀκόντεσσιν, adid
 legendum metro iubente, monet Pauw. 263. μῆλα. atc
 VII, 116. erant μᾶλα. 267. νέμεαι diserte Ald. at Rom
 forte ex scripturae compendio. emendatum ex Aldo in (12
 drina. 271. καὶ θρόνος erat editum. Plus lyrici spiritus p
 mihi videtur, si legatur: καὶ θρόνον, vt quoque ex Bodl. m
 tatum video. Scilicet: Ἀλλὰ καὶ σκαῖπτον μόναρχον, καὶ θρόνον
 δίκας, τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας Λῦσον ἄμμιν. Sed et sceptrum
 num, haec (τὰ ταῦτα solito more, vt ad vtrumque σκαῖ
 θρόνον referatur) reddo nobis sine omni tua et mea molesti
 tem sic accipiam vulgare σκαῖπτον — καὶ θρόνος — τὰ μὲν etc.
 subintelligunt: πονεῖ με, h. ἀλγύνει. 273. λαοῖς Schmid
 gratia. vulgg. λαοῖσι.

268. κοῦ' με πονεῖ. πονεῖν opes valde augent; p
 h. l. actiue. cf. Brunck. in piis accedunt.
 Anacreont. p. 111. et πορ- 274. τὰ μὲν, quod
 σύνοντα pro αὔξοντα, non male habet, quod haec tuas
 attinet, ea quidem
 mihi, ne inde (ἐξ)

E. ζ'. K. ιγ'.

ὕσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ
 ὑτῶν ἀναστήσῃ κακόν.
 Ἰσ ἄρ' ἔειπεν. ἀκᾶ
 ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· ἔσομαι
 ἴος. ἀλλ' ἤδη με γήραι-
 ὸν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ·
 ν δ' ἄνδρος ἤβας ἄρτι κυ-
 μαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
 ἔνιν χθονίων. κέλσται γὰρ εἰάν
 Ψυχάν

ex olim in libris fuit varietas, vt ex Schol. apparet: docta lectio: *ne quid mali inde oriatur*) ἀναστήσῃ (quae medii et indefiniti sec. subiunctiuū esse potest; ex his aliqui pro ἀναστήσῃ dictum volebant) et ἀναστήσῃς, legebatur, quod secundae lectionis interpretamentum ar: nam ἀναστήσῃ ab — σομαι eodem significato accipi ntra quam Scholiastes fecit. — νεώτερον pro μεῖζον. aut potius ἀκᾶ pro ἀκῆ dictum Schmidius, ἀκῆ etiam n esse Pauwius censent: esse enim ab ἀκῆ, ἢ ἡτυχία, Iesych. interpretatio extat. Vox manifeste conuenit Dorice ἄκα, h. ἡρέμα καὶ ἡσύχως, in quo α corripitur, u. Probabile sit fuisse olim ἄκη vel ἀκῆ, quod lenificatum haberet, inde factum (ἐν vel σὺν) ἄκη, ἄκα, ἄκα factum, item (κατ') ἄκην vel ἀκῆν, quod Grammatol. et Eustath. a χμίνω ducunt. Certe hinc ἔκηλος et Iesych. h. v.) formatum, et hoc breuem syllabam hact ex Homericō ἀκαλαφρείτης. 278. ἀνταγόρευσεν pro ἀν- vnde secunda est producta. ἔσομαι — τειούτος vulgg. mit Schmidius metro monente, et mss. Bodl. addicent
 281. σοῦ δ' ἄ. vitium; quantum video, solius edit. Schmid.

1) *inopinum tibi expiandae ἄτης, piaculi, quod palum. regni exitium minari videretur. Sunt autem placandi Manes Phixi, parentis Atha-*

Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἔλ-
 285 θόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
 Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
 Τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη

Σ. η̄. Κ. ιδ'.

Ἔκ τε ματρνιάς ἀθέων βελέων.
 Ταῦτά μοι θαυμαστός ὄνειρος ἰὼν
 290 Φωνεῖ. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλία
 Εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὁ
 τρύνει με τεύχειν καὶ πομπάν.
 Τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν

Τέλει

285. -θόντας erat; -θόντας non modo ed. Brub. cum Bodl. γ. sed
 nes vett. vsque ad Steph. idque metrum postulat. 288.
 praue Rom. et sqq. donec Schmid. iterum emendavit sec.
 291. εἰ μεταλλάττον τι conj. Pauw. nam *somnium*, inquit,
apertum et omnis dubii expers. recte; sed de somnio dubi
 poterat, an diuinitus missum et an ei parendum esset. I
 aditur deus, an quid super somnii veritate et auctorita
 deo explorari possit: εἰ μετάλλατόν τι. 292. δ. σὲ Rom. et
 Bene Schmidius ex Ald. reuocauit με, probantibus etiam
 et Pauw.

Athamantis et Inus iniuria
 patrio solo pulsati et in Col-
 chide mortui. Caesum eum
 edit Valer. Fl. I, 47 sqq. vbi
 haec ornat. Apud Apollon.
 II, 1198. Iouis ira placatur.
 κέλεται γὰρ Φρίξος (ἐμὲ) κο-
 μιξαι ψυχὰν ἐμὴν. Notabile
 κομιζέειν, *curare*, de sacris
 factis, de inferiis. Eo sen-
 su κομιδῇ quoque occurrit.

291. εἰ μεταλλατόν τι
quid comperiri posset
per somnii consilio:
 au possem resciscer
 quid, sitne viso obtemp
 dum. μεταλλάξεν non
 est *quaerere*, sed et *cl*
 rere. καὶ (ὁ θεός)
 ἐμὲ, ὡς τάχος τεύχει
 πομπάν, h. πέμπειν
struere ac deducere in

εσον· καί τοι μοναρχεῖν
 βασιλευμένον ὄ-
 νυμι προήσειν. καρτερός
 ὅς ἄμμι μάρτυς ἔστω
 ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροισι.
 θεσιν ταύταν ἔπαι-
 σαντες οἱ μὲν κρίθην.
 ἢ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

A. ἢ. K. id'.

μεν κάρυκας ἔοντα πλόον
 ἔμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδα-
 Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι
 Ἰων Ἀλκμήνας θ' ἐλικοβλεφάρου
 Λήδας

edd. At τέλεσον ex Aldo legendum esse, vt Ionicus
 monuerunt Schmid. et Pauw. καί τοι pro σοι. —
 uectum in ed. Morell. et Stephanianas. Pauw di-
 cet: κ. ἕρκος ἄμμι· μάρτυς ἔ. Non satis assequor. Sed
 hic erat faciendus: μάρτυς ἔστω ἄμμι ἀμφοτέροισι Ζεὺς
 ἕρκος. Iupiter ἕρκος, quatenus per eum iuratur.
 tri caussa Schmid. pro αὐτὰρ, quod teneri poterat
 302. ἕρην Bodl. C. qui metro refellitur. ἔοντα
 uis nauigationem resinxerat Schmidius, argute, sed
 est γινόμενον (γεννησόμενον), τὸν δόξαντα, vt Schol. con-
 gationem. Aut dicendum simpl. ὄντα pro εἶναι, ἔσε-
 πάντα Rom. et al. Reuocauit παντᾶ post Ald. Ste-
 rumque ferri posse censet Pauw. 305. Ἀλκμήνας re-
 titum: cum ὄντιque sit Ἀλκμήνα. etiam in Theocrito.

ρχεῖν spectat ad
 βασιλεύειν, ad
 regiam, hono-
 era, vt sup. 270
 ναρχον, καὶ θρό-

298. Ζεὺς γενέθλιος nunc,
 rebus iubentibus, aliter quam
 Ol. VIII, 20. esse debet πα-
 τρῶος, gentilitius stirpis
 Aeolicae. Est autem γενέ-
 θλη, itidem vt γένος, et na-
 talis et genus.

Λήδας τε· δαιοὶ δ' ὑψιχαῖται
 Ἄνερες, Ἐννοσίδα
 Γένος, αἰδεσθέντες ἀλκῆν,
 Ἐκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄ-
 310 κρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
 Ἔσλόν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη
 Σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
 Ἐξ Ἀπόλλωνος δέ, Φορ-
 μικτὰς, αἰοιδᾶν πατῆρ
 315 Ἐμολεν, εὐαῖνητος Ὀρφεύς.

E. η. K. ν'.

Πέμπε δ' Ἐρμᾶς χρυσόραπις διδύμους
 Ἵιους ἐπ' ἄτρυτον πόνον,
 Τὸν μὲν Ἐχίονα, κε-

χλάδων

310. Pro τῶν μὲν Schol. legerat τῶ μὲν, vt ad Neptunum
 tur, cui ex filiis decus nascitur. 318. 9. κεχλάδοντας.

306. ὑψιχαῖται, vt βχθυ-
 χαῖται, refer ad iuvenilem
 vigorem.

308. αἰδεσθέντες ἀλκῆν,
 multis modis exponi potest.
 Praestat, puto, ad Iasonem
 referre: virtutem Iasonis
 reueriti, h. e. admiratione
 virtutis eius.

310. Euphemus et Peri-
 clymenus, Neptuni ille fi-
 lius ex Europa, hic nepos
 ex Neleo et Chloride, Tityi
 filia; Neleus autem et Pelias
 e Tyro suscepti Neptuno:
 istis cumulatam est gloria ex
 nouo hoc navigationis ausu.

ἐκράνθη, συνεπεράνθη
 facta est.

313. ἐξ Ἀπόλλωνος
 variis modis accipi,
 garell. monet: ab Ἀπ.
 missus: tum ἐξ Ἀπ.
 κτῆς, citharoedus ab Ἀπ.
 ctus. Praefero ἐξ Ἀπ.
 νος scil. γένος v. 308.

Ἀπόλλωνος παῖς. I.
 in medio heroum
 Neptuno, Mercurio
 rum. Alii Oeagri fili-
 ciunt Orphea. Doc.
 Scholion ad h. l.

318. κεχλάδοντας
 κεχλήδων, πλήθων,

κλάδοντας ἤβα, τὸν δ' Ἔρυτον. παχέως
 ἰμφοῖ Παγγαίου θέμεθλα
 πτάοντες ἔβαν· καὶ γὰρ ἐκὼν
 ᾧ γελανεῖ θᾶσσον ἐν-
 υνευ βασιλεὺς ἀνέμων

Ζήταν.

κλάδωνs occurrebat ductum a κλάζω, dorice κλάζω. vnde
 . Ab hoc factum esse debet κεκλάδω (non κεκλαδάω,
 . facit) pro κεκλήδω, vnde κεκλάδων. κεκλάδοντας scripsi
 as. nam α producta esse debet; neque adeo aoristus
 cum habet h. l. Scholiastes exponit κλήθοντας, vt
 κεκλαδῶς (Ol. IX, 3.) ἀντὶ τοῦ δ πληθύνων. Pergit Scho-
 s δὲ κλήδως, (vel κληδῶς cf. Hesych. h. v. et Pauw ad
 ἴχου τῶν ὑδάτων ἴσσις, μιμητικῶς εἰρημένη. ὡς καὶ βρόμος πυ-
 ἦδος a κλάζω ductum esse debuit, hoc autem a κλώ,
 ol. M. ὄχλος ducit) κλάω, κλάζω, κλάζω. Fuit et κλίω
 nde ἐγκλίειν Aeschyl. Suppl. 921. et κλιαρός. cf. inf. ad
 plex autem significatus his verbis inesse videtur,
 iac, proprie aquarum, tum strepitus, quem mul-
 ientes faciunt. Alter significatus supra Ol. IX, 3.
 ille prior, h. l. obtinere videtur, vt sit *iuventae*
 n esse, κεκλάδειν ἤβη. cf. Abresch ad Hesych. his
 281 ἤβη κυμαίνει. Quod autem altero loco pro inter-
 Scholiis affertur: τῷ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίροντας θερμῷ, su-
 i auctorem vitiose κεκλιδόντας legisse, vel κεκλιδότης,
 κλίω, κλιδῆ, κλιδῆν. Apud Hesych. κεκλιδότης, ἀνδοῦντα.
 ἀδότης cum metri vitio. 319. τὸν τ' malit Pau-
 , metro monente, ex Apollonii aliorumque aucto-
 auit Schmidius. Superiores edd. vitiose: εὔρυτος.
 320. παγγαίου vett. edd. Primum emendatum a
 lotus mons Thraciae ad fl. Nestum. 323. ἐν- τυνευ
 n vulgata ἐν- τυνευ Paeon secundus pro Ionico erat.
 haec pro: ἔβαν Ζήτης κάλαϊς τε. αὐτοὺς γὰρ etc.

quam succo, tur- xum ac progressum narra-
 . L. Mox 321. tionis. 322. ἐντυνευ, instru-
 porro, vt Lat. xit ad iter et misit.
 ula variandi ne-

Ζήτην Κάλαιν τε πατήρ Βορέας
 325 "Ανδρας πτεροῖσιν νῶτα πε-
 ροῖκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
 Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοι-
 σιν πόθον γ' ἔνδαιεν "Ηρα

Σ. 9'. Κ. 18'.

Ναὸς 'Αργουῶς μή τινα λειπόμενον
 330 Τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν
 Αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανά-
 τος Φάρμακον κάλλιστον ἕως ἀρετᾶς
 "Αλιξιν εὐρέσθαι σὺν ἄλλοις.
 'Ες δ' 'Ιαωλκὸν ἐπεὶ
 335 Κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,

Λ. 70

325. πτεροῖσιν Mingarell. vt 161. pro πτεροῖσι. 326. πτεροῖσιν Bodl. C. 327. παμπειθῆ Pal. C. cum Scholio: βαρύν, μᾶλλον Bodl. C. Gott. minus argute. Licet incidere in παμπειθῆ. Sed magis accommodatum παμπειθῆς πόθος. Nec est aliter Pindaro geminare epitheta. 330. Erat τὸν ἀ. Vt labor capite versui succurreret, Schmidius τὸνδ' refluxit, Pauw At Aldus verum suppeditat τὰν, vt Dores τὰν αἰῶνα dixerit modo alia eodem genere praeter communem morem extulit. 334. Edd. ante Schmidium ἐς δ' 'ι. claudicante metro. Ille doctiss. emendauit ἐς δ' 'Ιαωλκὸν vel ἐς δὲ 'Ιωλκόν. hoc receptum firmat Codex Bodl. C. At praestat prius, ne hiatus. 335. κατέβαν αὐτῶν Ald. perperam. cf. Pauw. Gott. pro vulgari ναυτῶν.

330. πέσσοντα αἰῶνα ἀκίνδυνον, pro ἀκινδύνως, παρὰ ματρὶ, vt ἔψειν Ol. I, 132 consumere vitam.

332. Φάρμακον ἀρετᾶς, vt τὸ ἄκος Nem. III, 29. sc. proprie aerumnarum et laborum delinimentum. Sic N. IV, 2 πόνων κερριμένων ἰατρὸς

ἀριστος εὐφροσύνα, finitorum, exhaustissima medela, refectitia ex successu. diu lenit vulnus, diu laboris lenimen, Quae est gloria; pro laborum ἀρετῇ, quae facit, toleremus.

ατο πάντας ἐπαι-
 ῆσαις Ἰάσων. καὶ ῥά οἱ
 τις ὀρνίχεσσι καὶ κλά-
 ρισι θεοπροπέων ἱεροῖς
 ος ἄμβασε στρατὸν
 ὄρων. ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
 μασαν ἀγκύρας ὑπερθεν,

A. 9'. K. 18'.

τέαν χεῖρεσσι λαβὼν Φιάλαν
 ὃς ἐν πρύμνα πατέρ' Οὐρανοῖδαν
 κεικέραννον Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους
 ἄτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει,
 τας τε, καὶ πόντου κελεύθους,
 τὰ τ' εὐφρονα, καὶ

Φιλίαν

in κ. Bodl. C. 339. θεοπροπέων scriptum in omnibus,
 eo Pauw. Sed recte emendavit Schmidius θεοπρο-
 liasta, qui veram lectionem habuit: *μαντευόμενος* in-
 et alter: *ταῖς μαντείαις χρητάμενος*. 345. Schmidius
 es duplicem accusatiuum, alterum personae, Ζῆνα,
 um, quas petit Iason, constituendo poeticam vim
 prorsus conficiunt. Quin lyrice dicitur innocare
 oue Mare, Ventos, Vias maris, Noctes, Dies, Re-
 346. ἀνέμους Bodl. C. minus bene. 347. Νύκτας τε
 endat Pauw. vnde elumbis et humilis oratio existit.
 rborum in lyrico carmine ferenda; quid? quod et
 oetae auget. 348. ἄμκτα primae edd. emendatum
 in Cratandr.

discessu parando *piti et secundi fluctus, ven-*
 . verba vidimus. *ti, dies, noctes.* ῥιπὰ ἀνέ-
 u inf. IX, 80. *μων et inf. IX, 85* occurrunt.
 — 347. πόντου κέλευθοι sunt
 λει refero ad om- aut ipsum *mare*, in quo na-
 εφρονα, pro vul- vigatur, aut *nauigatio*; pre-
 itur, ut sint pro- catur *κελεύθους εὐφρονας*.

Φιλίαν νόστοιο μοῖραν.

350 Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντ-

άυσε βροντᾶς αἴσιον

Φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἤλθον ἀκτί-

νες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.

Ἄμπνοᾶν δ' ἤρωες ἔ-

355 στασαν θεοῦ σάμασι

Πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

E. δ. K. ιγ'.

Ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀ-

δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.

Εἰρεσία δ' ὑπεχώ-

353. Malebat Mingarell. στεροπᾶς ἀπο δηγνύμεναι. 354.5. δ' οἱ ἤρωες — ἔσταν Bodl. C. Pauwius ἀμπνοᾶν — ἔστασαν in censens emendat ἐν πνοᾶν ἔσταν, vt ἐν pro ἐς dictum s terunt ad ventum, h. ventum exspectans. Quod an minus sit, quam alterum, et quam incomtum, nolo dicere; tum vis inest sententiae: *confisi auguriis expectarunt* Ex altera parte bona est sententia: *augurio fausto confis recreatos, fuisse heroum animos.* 356. πιθόμενοι emendauit dius. Sed et *πειθόμενοι* recte se habere aiebat Pauw h. l. et at 357. τερασκόποι Bodl. C. vitiose et mox ἐνίπτων.

354. Si ἀναπνοὴν ἰστᾶναι pro ἀναπνεῖν, *recreari, animo confirmari*, defenditur, dicendum est, esse pro ποι εἶσθαι, aut illustrandum id erit ex simili formula, ὀρτοῦν, στήσαι ψυχὴν. ἔριν στήσαι in Odyss. Γ, 11. et μῆνιν στήσαι Sophocl. Oedip. 699. vnde et omnino potest στήσαι reddi per ἔχειν. vt in eo quod commode lauda- vit Gedik. ex Eurip. in A. 786. 9. στήσαι *habere metum*; ad qu cum Markland. alia vnde patet σχήσου στήσουσι Tyrwhittun niose quidem conie nec tamen vere. In loco ἰστᾶναι ἀμπνοᾶν est ei quod sup. P. 11 ἔστασαν ὀρθᾶν κερδί.

σεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.
 Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξει-
 υ στόμα πεμπόμενοι ἤλυθον. ἔν-
 ἄγνόν Ποσειδάωνος ἔσ-
 ντ' εἰναλίου τέμενος·
 ἴσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
 ὡν ὑπᾶρχεν· καὶ νεό-
 ιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
 ἐ κίνδυνον βαθὺν ἰέμενοι,
 ὅταν λίσσοντο ναῶν,

Σ. 1.

eclare Schmid. emendauerat, metro postulante, et ex
 Pal. C. auctoritate. *τραχειᾶν* inuito metro reuoca-
χειᾶν Ald. Suspicio tamen vel sic verius esse *παχειᾶν*
 tarum vsu. *ὑπεχώρησεν* cum Mingarello scribo; sed
 erat ante *τρ.* 361. *εὐξείνου* Bodl. γ. ex interpr.
μενος. ἔω, ἔζω, καθίζω, sollennia sunt *de aedibus,*
sonendis. At ab *ἔννυμι* ducentem vsus et analogia
 366. *νεόκτιστον* Ald. Gott. et Pal. C. cum Bodl. C.
 ed. Rom. submitit, a Neandro inde exponitur, a
 Saltem esset reddendum *θεῖον.* Mingarell. *a deo*
 uocandum est antiquum. Ceterum impeditus lo-
 a parte eneruis ac fluxa sententia erat: *φοίνισσα* —
 θέναρ. *aderant victimae et ara,* post illa: *ibi*
um constituerunt. Sed peccabat et hic interpunctio,
 at, *ἔσαντο τέμενος καὶ νεόκτιστον λ. β. θέναρ.* Illa autem
 ἴων ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχεν in medio sunt, sollenni
 c. sup. vss. 568qq. 367. *λίθων* Oxon. ex Bodl. C.
 Schmidius *λίθων* emendauerat. Vulgo: *λίθων.* legi-
 o non repugnare, si anapaestus pro iambo posi-
 ; contendit ac defendit Pauw. 368. *ἰέμενοι* in
 nianas irrepsit, hinc in Plant. Commel.

σα — ὑπᾶρχεν rat; at cum Pindaro con-
 i sunt inclu- sensit Timosthenes. v. Sch.
 m hoc XII diis Apollon. II, 532.
 onius meino-

Σ. Ι. Κ. ιδ'.

- 370 Συνδρόμων κινήθμον ἀμαιμάκετον
 Ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμοὶ γὰρ ἔσαι
 Ζωαί, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότερα·
 Ἡ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ'
 λ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς
- 375 Ἡμιθέων πλόος ἄ-
 γαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐν-
 ἠλυθον, ἔνθα κελαι-
 νώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
 Μίξαν, Αἰήτα παρ' αὐτῶ.
- 380 Πότνια δ' ὄξυτάτων βελέων

374. αὐτῶν Götting. minus bene. 376. Sane magis
 neum foret scribi ἐς φ. — ἐσθλυθον. Παιων ἐν φ. — ἐν ἠλυθον
 more, praefert. 378. Κόλχοισιν postulat metrum, πρὸς
 379. Iterum peccabat interpunctio et iunctura verborum
 genda sunt: ἐς φᾶσιν ἐν ἠλυθον Αἰήτα παρ' αὐτῶ. reliqua in
 sita. 380. ὄξυτάτων Pal. C. et ed. Rom. Brub. ac s
 Schmidium, qui ὄξυτάτων reuocauit ex Aldo et Crat.
 id exhibent. πότνια βελέων vt πότνια θεῶν Diana Iliad

Sic potens armorum.

374. τελευτὰν sc. τοῦ κυ-
 λινδέσθαι, adeoque στάσιν,
 lyrice quasi mortem exhi-
 buit, vt motu priuati essent
 scopuli; quemadmodum an-
 tea Ζωαί erant, mouentes se,
 mobiles.

377. Pronior in hoc sum,
 vt κελαινῶπας Κολχούς di-
 ctos putem nigros ad spectu,
 seu simpl. nigros (vt sup.
 P. I, 13. 14 κελαινῶπιν νεφέ-
 λαν) respectu originis ex
 Aegypto: vid. Herodot. II,

104 ὅτι μελαγχρόες
 οὐλότριχες. Κόλχ
 μίξαν· vt χεῖρας, πρ
 Fuere quoque in
 nauticarum rerum
 res, qui cum Colch
 tum esse dicerent
 tamen an simpli
 accipiendum sit πρ
 σαν, παρεγένοντο.
 τοὺς, ἐκτιῶν βλα
 Ἡρακλέους.

380-395. Si vt
 tione vtaris, sentia

κίλαν ἴγγα τε-
τρακνάμον Οὐλυμπόθεν
ν' ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλω

A. I. K. id'.

κινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρειν
ᾧτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοι-
δάς ἐκιδιάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαυ·

ᾠφρα

τράκναμον edd. et codd. etiam in Schol. auctores, qui
interpretando ἴγγα τετράκναμον. Sed τετρακνάμον' praeclare
ex Schol. Schmidius, et in eo iam Stephanus in-
venerat, unde edd. Commelin. et Plant. quas Schmi-
dierunt. τετρακνάμονι κύκλω (h. τροχῶ, rotae quatuor
uti) ἀλύτῳ (docte pro ἀλύτῳ, vel ἄλυτον) ἐζεύξασα ἴγγα.
ingenda sunt verba; et: ἔφερεν Οὐλυμπόθεν ἀνθρώποις Su-
p. 74 τετράκναμος δεσμός Ixionis occurrebat. 382. Οὐλυμ-
postulante Schmidius. Vulgo: Ὀλυμπόθεν. Pauw
rescribere iubet: τετρακνάμονι Ὀλυμπόθεν 386. ἰδι-
cum Palat. C. ἐιδιάσκησεν cum Gott. Rom. et seqq.
ndavit, ut nunc est, Schmid. λιτάς ut Ol. VI, 132.

imum adhibitum Schol. ad h. l. quibus add.
m a Venere ad Theocr. II, 17. c. Schol. et
isonis amore ir- Intpp. ad Xenoph. Memor.
lynx, torquilla Socr. III, 11, 17. Verheyck.
creditur, secun- ad Anton. Lib. pag. 62 seq.
t. Hist. A. II, 12. "ἴγγυ simpl. pro delinimen-
l. s. 107. variis to (vid. Salmas. ad Solin. p.
vulgo, recte an 662. a), aut potius pro cu-
ertita, frutilla, piditate dixit Pindarus inf.
motacilla; mo- Nem. IV, 56. vbi Scholion
adumbrare cre- aliud doctum in avem mu-
ntis amoris agi- tatam narrat lyngem, filiam
quae ut etiam Echus vel Pithus s. Snadae,
illigata avis ro- quae Iouem ad Ius amorem
gebatur. Est de pellexerat. Phantasma poe-
is praeclarus in ticum haud insuaue.

T

Ὀφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
 τ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλάς αὐτὰν
 Ἐν φρεσὶ καιομέναν
 390 Δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
 Καὶ τάχα πείρατ' ἀέ-
 θλων δείκνυεν πατρῶϊων.
 Σὺν δ' ἐλαίῳ Φαρμακώσα-
 σ', ἀντίτομα στερεᾶν ὄδυνᾶν
 395 Δῶκε, χρίεσθαι. καταί-
 νησάν τε κοινὸν γάμον
 Γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι.

387. *Μηδείας*. videtur legendum esse *Μηδείαν*. Nam dicitur
 ἀφελῆσθαι τινὰ τι. Subiectum est *Αἰσονίδης*. 392. *πατρῶϊων* αἰ-
 διο, probante Mingarello. Vulgo: *πατρῶων*, inuito metro.
ἀντίτομα, *resistentia*, coniectura Spigellii, *felix visa Schellii*
damnata Pauwio. Certe *ἀντίτομα* bene se habet, habito nō
 ad *herbas sectas*, quibus in re mágica utebatur Medea, ut
 antidotum, alexipharmacum grauium dolorum ex *flantibus*
 quam tauri spirabant.

390. In *μάστιγι πειθοῦς*
 nescio an satis feliciter no-
 tionem petam a flagro quo
 turbo agitur: quod in cu-
 rarum animos versantium
 memoracione adhibuit Ti-
 bullus: *Namque agor, ut*
per plana citus sola verbere
turbo, quem celer adsueta
versat ab arte puer, et Vir-
 gil. *Aen. VII, 378 seqq.* ad
 quem vide. Alias dictum
 occurrit *μάστιξ* de terrore
 Panico in Rheso 37. et de
Κυδοίμῳ ap. Tryphiod. 595.

391. *πείρατα*, *su-*
eorum, quae iniuncta
set pater Aetes.

395. Interpunge et
 hunc in modum: ἀ-
 στερεᾶν ὄδυνᾶν δῶκε
 σθαι (ut *uis se ini-*
σύν ἐλαίῳ Φαρμακώ-
postquam oleo ea mi-
ἀντίτομα ad Eurip.
 974 illustrat Jacobs
 aduerss. p. 36.

E. I. K. ιγ'.

λλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
 ἔσσοις ἄροτρον σκίμψατο
 αἰ βόας, οἷ φλόγ' ἀπὸ
 ἠνθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρὸς,
 ἀλκείαις δ' ὀπλαῖς ἀράσσε-
 σκον χθόν' ἀμειβόμενοι· τοὺς ἀγαγῶν
 ὕγλα πέλασσεν μῶνος. ὄρ-
 θᾶς δ' αὐλακας ἐντανύσαις
 λαυν', ἀναβωλακίας δ' ὄργυι-

αν

idius refinxerat versus: πνεῖον γενυῶν καιομένοιο πυρὸς,
 iret cum antitheticis. Nihil mutabis, si videris pro
 ἀναπαesium γενύων, et πνέον vna syllaba efferendum;
 ibi constat iambelegus. 403. Potest oratio conti-
 ne ad v. 407. vt ζειπεν δ' ὡδε apodosis sit, reliqua autem
 τῶς inde (pro αὐς) ea, quae Aeetas facere solitus sit,
 Sed praestat apodosin constituere τῶς ἢ τούτους ἀ-
 tes quoque facit: vt Aeetes exemplo quasi arationis
 nitet Iasonem, aut potius ab arduo labore deterreat.
 8. τοῦτ' ἔργον τελείαις etc. 404. πέλασσεν, vt in anti-
 ondeus. Erat πέλασσε. 405. ἐντανύσας vulgari for-
 ante Oxon. 406. Pro ὄργυιᾶν perperam Schmidius
 κερν. vt spatium perarati agri, seu iugerum, expri-
 Vocem istam ἀναβωλακίας cum γᾶς iunxit Schol. τῆς ἐν
 τῆ

Aeetes ὄρθᾶς αὐ- ἀναπεμπούσης. Mox v. 406
 νύσαις ἤλαυνε. du- ὄργυιᾶν male olim de altitu-
 o potest dictum dine sulci interpretatus sum,
 ἐντανύσας sc. τοὺς Scholiastae fraude; est de
 ὕλακας ὄρθᾶς. aut arationis mensura accipien-
 ᾶς αὐλακας ὄρθᾶς, dum. Vt suo exemplo seu
 us, secans, sul- doceret seu deterreret, Aeet-
 chol. ἐπ' εὐθείας es ducit sulci speciem ἐπ'
 αὐλακας. ἀνα- ὄργυιᾶν, per tres cubitos,
 γᾶς recte Schol. pro spatio quouis.
 σσι τοὺς βώλους

ἂν σχίζε νῶτον γᾶς. ἔει-
 πεν δ' ᾧδε τοῦτ' ἔργον βασιλεὺς,
 "Ὅς τις ἄρχει ναὸς, ἐμοὶ τελέσαις
 410 "Ἀφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω,

Σ. ιά. Κ. ιδ'.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέω θυσάνω.
 "Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον
 ῥίψαις Ἰάσων εἶμα, θεῶ πῖσυνος
 εἶχετ' ἔργου. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει,
 415 Παμφαρμάκου ξείνας ἐφεταιῖς.
 Σπασσάμενος δ' ἄροτρον,

Βο

τῇ τμήσει τοὺς βῶλους ἄνω πεμπούσης. Schmid. et Oxon. βεγγυῖδον ἢ
 λακίας iungunt. Pauw emendat ἀναβυλακίαις vel —κίαι.

More poetae liceret hyperbaton facere et βασιλεὺς referre ad
 πρὸ βασιλεὺς; ἔς τις ἄρχει ναὸς, otiosam faciat orationem. Attis
 necesse hoc non est; sed rex, quisquis tandem ille est, quī
 regendae praestet. 409. τελέσαις ante emendationem Schol.

411. χρυσέω θυσάνω, secundo casu, an errore typographi, A
 Rom. 414. Legebatur αἰόλλει cum iniuria metri. vid.

Pauw rescribit αἰόλλει ab αἰόλλω. Aldus corrupte: πῦρ δέ νιν
 ἄλλει. 416. σπασσάμενος reſinxi, ut syllaba producatū;

410. ἄφθιτον. v. Isthm.
 VIII, 89.

414. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλλει
 rescribendum est cum Pau-
 wio, metri caussa. Repe-
 tit ille ab αἰόλλω pro αἰόλλω.
 Hesiod. Sc. H. 399 ὄτ' ὄμφα-
 κες αἰόλλονται, variantur
 colore. Ita ipsi fuit αἰόλλει
 praesens pro imperfecto.
 Sane ab αἰόλος factum esse
 debuit αἰόλλω, et hoc αἰόλλω.
 Fuit tamen etiam αἰολέω,

quod Etym. M. habet.
 Platonis Cratylo laue-
 Ita αἰόλλει erit pro
 Notio autem vocis est
 est κινεῖν. iam ut m
 aliquem, vel vulgari c
 ne dicitur de animi
 recte Schol. per ταρ
 exposuit. Similiter
 Φειν, δονεῖν, πυκᾶν
 Et ἐφεταιῖ 415. sunt
 scripta a Medea m
 mina.

Βοέοις δήσαισ ἀνάγκαις
 ἔντεσιν ἀνχένας, ἐμ-
 βάλλων τ' ἐριπλεύρω Φυᾶ
 ζέντρον αἰανές, βιατάς
 ἔξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνήρ
 Λέτρον. ἴϋξεν δ' ἀφω-
 νήτω περ ἔμπας ἄχει,
 ἴνασιν Αἰήτας ἀγασθεῖς.

A. ιά. K. ιδ'.

ρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα Φίλας
 ἕρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τε μιν
 οἴας ἔρεπτον, μιλιχίοις τε λόγοις
 Ἀγαπά-

inuexerat Rom. sed reuocauit *δήσας* (aut, Pindaxico
αις) Schmidius ex Aldo et Pal. C. Pauw *δήσεν γ'* olim
 isse suspicatur. 422. *ἴϋξεν* e. Pal. C. Schmidius. vulg.
 n hoc vsitatum fuisse Pauw pronuntiat. 425. *ἑταροί*
 Schmidio emendatum, metro poscente. 426. 7. *στε-*
ιν ἕρεπτον. Probabile sit, *ἐρέφειν*, pro *στέγειν*, *καλύπτειν*,
 coronis et vittis, vt Lat. *velare*) aliquando fuisse *ἐρέ-*
ιν, adeoque prisca forma decuit lyricum; nam poterat
 ittere. Pauwius conj. *ἕριπτον*. Sane Pyth. IX, 218. *δί-*
σενσιν: *πολλά μιν κείνοι δίκον φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους*. Et
 I, 37. vidimus *ἀπέριψεν*. 427. *ποικιλίοις τε λ.* Pal. C.

βοέοις ἔντεσιν acci-
 nquam magis pro-
 tracto epitheto a
 lo ad iugum tauris
 n; nisi malis ἔντεα
 lora e boninis co-
 νᾶ ἐμπλεύρω pro
 t hoc pro proprie
 νᾶ.

420. *κέτρον αἰανές*, mo-
 lestum, acerbum. cf. sup.
 Pyth. I, 161.

422. *μέτρον* pro *ἄθλον*,
 ex mensura agri peraranda.
ἀφωνήτω περ (ἐν) ἄχει, ἐμ-
 πας ἴϋξεν Al. *etsi muto in*
dolore, stupens, erupit ta-
men exclamatione.

Ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου
 Θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν
 430 Ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκ-
 τάνυσαν Φρίξου μάχαιραι.
 Ἦλπετο δ' οὐκέτι οἱ
 Κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
 Κεῖτο γὰρ λόχημα, δράκοντος
 435 Δ' εἵχετρο λαβροτάταν γενύων,
 Ὃς πάχει μάκει τε πεν-
 τηκόντορον ναῦν κράτει,
 Τέλεσαν ἄν πλαγαὶ σιδάρου. —

E. ió. K. iy'.

Μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτὸν ὦρα
 440 ὦρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
 Οἶμον ἴσαμι βραχὺν·

Πολλ.

432. Ἦλπετο δὲ, (τὸν Ἰάσονα) οὐκέτι πράξασθαι οἱ (Aeetae) κεῖνόν γε.
 Poterat πράξασθαι scribi. Sed iam saepe observatum est, in
 mutatione aoristi et futuri nihil constitui posse. κεῖνο πει-
 εσθαι olim Klotz. ad Tyrtaeum emendabat. 438. τέλεσαν
 scriptum fuit et τέλεσαν. v. Schol. vitiose. et πλαγαὶ
 σιδήρου vulgg.

439. A digressionem poe- in fabula tantum mat-
 tam se reuocare obuium est. praebente. Abrupte si-
 Facit tamen ambiguitatem tur: ἴσαμι καὶ (etiam
 in seqq. sententiarum bre- pendium viae, viam br-
 vitas. Possunt illae duplici rem, noui.) Deberet
 modo constitui: primo, ἐστὶ ἀλλὰ καὶ, quod et M-
 μοι, νεῖσθαι μακρὰ κατ' ἀμα- rellum vidisse video.
 ξιτὸν ὦρα γὰρ συνάπτει. satis commodum τὸ
 Possem latius euagari; et συνάπτει. Alteram vi-
 esset mihi opportunitas, fa- ingrediaris, erit μακρ-
 cultas, ὦρα, vt καιρὸς, sc. nis longum: ἐστὶ μοι

λλοῖσι δ' ἀγῆμαι σοφίας ἑτέροις.
 εἶνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
 κιλόνωτον ὄφιν, ὧ ῥκεσίλα,
 ἐψεν τε Μήδειαν σὺν αὐ-
 τᾷ, τὰν Πελίαο Φόνον.

"Εν

metrum postulare, monet Pauw. At Mingarellus:
 σίλα. 445. 6. Corruptela versibus inest. v. Notam.
 φόνον vsque ad Schmidium editum. Sic quoque olim
 ntenderat legendum esse. At alii vna voce extule-
 chol. qui mihi deserendi esse videntur: nam coniun-
 et πελιμόφονον efferendum. At male habet vel sic τὰν
 sc. γενομένην. Potest facile mutari τὸν, sed hoc tantum
 m erit, aut τᾷ pro τοῦ. Simile est de eadem Medea
 on. III, 1136. ὄφρα κακὸν Πελίη — ἴκηται Αἰαίη Μήδεια. vnde
 lod. I, 9, 16. vbi cf. Not. p. 175. Similiter Euripid.
 313 arma Achiui extulere nauibus λαομύδοντι φόνον.

inis longum, pro- minus dura sunt nonnulla,
 via regia, h. e. inprimis τὸ συνάπτει, quod
 i enarratione fa- plures significatus habere
 mpus enim adest potest. Schol. reddit καιρὸς
 cursum) et noui γὰρ μ' ἐπέλγει.
 tramitem: sc. in 443. κτεῖνε μὲν, Iason;
 trahendo, (conf. etsi longius repetendum
 34) summam re- subiectum. Sequi debebat
 nendo. Conue- 445 κλέψεν δὲ M.
 m. VI, 82 ἐμοὶ δὲ 445. σὺν αὐτᾷ. Manifeste
 inis longum, vt corruptum; etiamsi iungas:
), πᾶσας ἀγῆσα- κλέψεν δὲ Μήδειαν, σὺν αὐ-
 ς, et ὄρασι ἐπειγό- τᾷ τὸν Πελίηο Φόνον, et cum
 Nem. IV, 53. Et ea abduxit caedem futuram
 us Pyth. VIII, 40 Peliae, h. e. eam, quae Pe-
 λος ἀ- ναθέμεν liam necatura erat. Schol.
 χορίαν etc. Tum exponit ἐκοῦσαν καὶ αὐτήν.
 Multis aliis hoc ac si αὐτὰν legisset, aut κλέ-
 artificio ante- ψεν δ' ἐκοῦσαν καὶ αὐτὰι, τὸν
 lx, ars, sollertia. Πελίαο Φόνον. Multa sunt
 rpretatione non tentata in h. l. quae iterum
 annu-

Ἐν τ' ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγην,
 Πόντῳ τ' ἐρυθρῶ, Λαμνιάν
 Τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.
 450 Ἐνθα καὶ γυίων ἀέθλοισ ἐπεδεί-
 ξαντο κρίσιν, ἐσθᾶτος ἀμφίς,

Σ.

448. Λαμνιάν scripsi pro Λημνιάν. v. Pyth. I, 100. Ol. IV, 32.
 451. ἔξαντο κρίσιν ἐσ- anapaestus pro spondeo in loco secundo
 sus trochaici; nec legi necesse est: -ξαν κρίσιν γ'; ε. conf. Π
 ἀμφίς vett. Grammatici dubitarunt, χωρὶς ne ἐσθᾶτος, an pro
 περι, positum sit, ἴν' ἢ τὸ ἔπαθλον, ἐσθᾶτος, quod ex Simonide d
 ratur. Miratur Pauw, cur poeta non scripserit ἀμφί, que
 quidum et perspicuum erat. Sane quidem vetustatem in

annumerare nolo. Videba-
 tur mihi omnino *vellus au-*
reum ipsum desiderari; ita-
 que ἄατον substituere vole-
 bam ex Apollonio IV, 176.
 τόσσον ἔην πάντῃ χρύσειον
 ἐφύπερθεν ἄατον. et Orphic.
 1333 ἀμφ' αὐτῆς χρύσειον ἐφ-
 απλώσαν τε ἄατον. Debe-
 bat sic versus constitui: —
 σὺν ἄ- ὠτῳ, Πελῖᾶο φόνον.

447. Pindarus eam ratio-
 nem sequutus esse videtur,
 vt Argonautas et ipse in
 reditu in Oceanum deductos
 esse crederet, sed ab oriente
 Asiae, secundum notiones
 geographicas prauas prisco-
 rum hominum constituto.
 Inde et πόντος ἐρυθρός est
 Oceanus Indicus; e quo
 Africam ab oriente circum-
 vecti, vbi in australe eius
 latus flexerant, escensu in
 littus facto per mediam Afri-

cam versus septentrio
 portarunt humeris
 gium, donec in Trito
 palude iterum naviga-
 cf. sup. ad 47.

448. 9. Non nisi in
 secundum Pindarum
 Lemnum Argonautae;
 e Tritonide Palude, in
 mediterraneum illati
 venissent Theram: in
 ea versus septentrio
 per mare Aegaeum,
 Thessaliam tendeban
 in Lemnum eos in
 nil mirum, forte ab
 abreptos; vnde, n
 ventis, ad Iolcum in
 lia expedita erat nau

450. Certamina in
 habita magnam far
 Argonauticis habuer
 darus gymnica me
 Vidimus sup. Ol. IV.

Σ. ιβ'. Κ. ιδ'.

ἰσυνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
 ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας
 τῖνας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
 αἶμαρ, ἢ νύκτες. τόθι γὰρ γένος Εὐ-
 φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
 τέλλετο. καὶ, Λακεδαι-
 μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
 τῶν, ἐν ποτε Καλ-
 λίσταν ἀπέκησαν χρόνω

Νᾶσον.

ἰ possit: nam vsus Homericus id probabile facere
 quod sic est circa: μὴ ἀμφὶς ἔοντες. Sed non dubito,
 esse ex sollenni suo significato positum, pro absque,
 ita ludos gymnicos actos fuisse declarat. 453. παρ'
 mid. vitiose. Debat prior pes trochaens esse; ita-
 emendat: ἀλλοδαπαῖ-σι περ ἀρούραις. Nunc a Beckio
 30, περ ἀρούραισιν τ. nescio, qua lege. Mihi probabile
 misse: ἀλλοδαπαῖς ταῖς δ' ἀρούραις. Cum medela tam am-
 non ausim aliquid mutare. Μοχ ὑμετέρας ἄ. ἰ. exqui-
 quam ὑμέτερου ὄλβου. Intelligit autem scintillas, fo-
 mina, originem. 455. νύκτας vett. edd. ante Steph.
 emendavit: cum alioqui subiectum desit. Poterat vel
 docere. 459. ἐν ποτε a Chaeri grammatico est
 ut in pro εἰς sit positum. Atque hoc receperunt
 ph. vnde alii. Vett. codd. et edd. Ald. et Rom. cum
 ποτε exhibent, sine sensu. Putabam, si ἀν' scribere-
 ἂ καλλίσταν, nihil desiderari posse: sed dubito nunc,
 graece dictum hoc occurrat. Sollene est εἰς.

αἶμαρ ἢ νύκτες (pro in eò factum est, dies aut
 : ad nostrum sen- nox illa fatalis excepit pri-
 amamen et Nem. VI, mas scintillas gentis tuae.
 ἡμερῶν — οὐδὲ — γένος Εὐφάμου φυτευθὲν
 ε — Dictum ergo τέλλετο (pro ἐφυτεύθη εἰς
 ri: die illo susce- τὸ) λοιπὸν αἰεὶ. satum est vt
 rimus stirpis au- perennet. τέλλεσθαι ab ortu
 ibuatur diei, quod siderum lyrice translatum.

Νᾶσον. ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοί-
 δας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
 Σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλ-

461. ὕμμι vel ὕμμι Schmid. emendavit cum Pal. C. Vulgo-
 tum ὕμμιν aduerso metro. Etiam Λατοίδας editum ante Schol.
 quod tuetur Pauwius. 463. σὺν θεῶν legisse videtur
 Schol. v. Not.

461. ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοί-
 δας ἔπορεν — *Ex hac insula*
Apollo sua sorte vestrae
genti, singulari aliquo di-
vino beneficio, dedit Libyam
colendam, et rectis consi-
liis initis urbem praeclaram
Cyrenen regere, vt statim
de singulis videbimus. Paul-
lo ante ἀπώκησαν est pro
ἀπωκίσησαν.

463. σὺν θεῶν τιμαῖς. Da-
 wes Misc. crit. p. 60. recte
 quaerit: quid sit *Libyae*
campum cui deorum hono-
ribus augere? et emendat
 σὺν θεῶν (quod et e Schol.
 memorauimus) laudato Iliad.
 α, 510 ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῆ.
 Bene, sed debebat vir do-
 ctus etiam docere, quem
 sensum verba hic habeant:
 cum Battiadae *honoribus*
augere Libyam dicantur.
 Hoc est illud, quod toties
 inique feras in virorum
 doctorum emendationibus,
 quod ipsi interpretationem
 non apposuere. Hoc si fe-
 cissent, intellexissent inter-
 dum extemplo, emendatio-
 nem locum non habere.
 Vidit quoque Vauvilliers ad

Sophocl. To. II. p. 18.
 supra fuisse v. 91 σὺν
 θεῶν, et vertit: *amplif-*
Libyam prosequentibus
honoribus a diis conce-
quod nec ipsum satis
spicuum est. Cogitari
est de fatali honore
gentis, quod regno Lib-
condendo a diis illa o-
nata fuit: ita v. 94 ο-
τάνδε σὺν τιμῶν θεῶν
ἐλθόντες. vbi est hon-
diis profectus. vnde v-
 inter nauigationem M
 rum θεόπομποι σφισι
 φύτευθεν, honor ille
 nus (regiae dignitatis
 natae) *originem nactu-*
 sc. per Euphemum.
 λειν autem adhibuisse
 tur poeta, sicut sol
 suum αὔξειν, quod ei
 nerale ideoque phanta
 poetico liberiori aptu
 cabulum, *de omni cul-*
natu, splendore, felic-
quam aliquis seu res a
consequitur. Est ade-
Libyam fortunare et
strare: vt Pyth. VIII,
ξων πάτραν: pro sin-
 ἔχειν, tenere.

ειν, ἄστν χρυσοθρόνου
 ἀνέμειν θεῖον Κυράνας

A. ιβ'. K. ιδ'.

ὄβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
 τι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.
 γάρ τις ὄζους ὄξυτόμω πελέκει
 ρεῖψαι κεν μεγάλας δρυὸς, αἰ-
 ῦνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος·
 Φθινόκαρπος ἐοῖ-
 δίδοι ψᾶφόν περ αὐτᾶς,

E'

atur copula. f. καστν. quod et Dawes suspicatus est.
 ictionem sustuli post Κυράνας, est enim ἐφευρομένοις
 ἀνέμειν etc. 467. Mingarell. supplet (κατὰ) τὰν οἰ.
 468. ἐξυτάτῃ Pal. C. 472. περ' vt pro περὶ sit,
 Schmidius ex Ald. et Pal. C. inuito Pauwio. cf. ad
 Ol. VI, 65. Praestat haud dubie περ, vt vel retra-
 καί περ, vel si hoc longius abest, δίδοι περ. Recte
 ψᾶφον ἑαυτῆς, indicium sui. cf. Pauw. Sed grauius
 tentia monere: A v. 471. apodosis est constituenda.

υρήνη χρυσοθρο-
 rbs Cyrene, est
 s vrbs, nympa
 ἀνέμειν est pro
 pro δικαίως, ορ-
 μένοις μῆτιν ὄρ-
 ο μῆτιας ὄρθας,
) recta consilia.
 rrerat nunc spa-
 itus lyricus; vt
 ic cum residere
 is ethicis, quae
 carminis argu-
 piritu nil com-
 mune habent. *Nunc tene,*
 ad haec quae dicturus sum,
 adhibe, *Oedipi sagacitatem.*
 Nam per aenigma declarata
 sunt haec: noli acerbe vti
 Cyrenaeis, ad libertatem
 procliuioribus, et putare,
 depressos ita animos patien-
 ter esse ingum laturos. εἴ
 γάρ τις κεν, pro καὶ.
 471. Ab hoc versu apo-
 dosis est constituenda: *ta-*
men illa, etiam vi fruges
ferendi priuata, sui dat ar-
gumentum;

Εἴ ποτε χειμέριον
 Πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
 475 Ἡ σὺν ὄρθαῖς κίονεσσι
 Δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
 Μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει
 Δύστανον ἐν τείχεσιν,
 Ἐὸν ἐρημώσασα χῶρον.

da. v. Not. Vsque ad 479 procedit apologus, ἀίνυμα, solutionem veteres et recentes interpretes inde petunt, ut Damophilum exulem transferant: satis incommode, ad mensuram sensum. Equidem latius totam Cyrenaeorum fortunam arbitror. Acerbe in eos saeuierat Arcesilaus, res nouas in Nunc eo poeta alludit, ne nimis in ciues saeuire periculum quam patientes adeo iungi et iniuriae semper futurorum accisas eorum et depressas vires habere, quod tyrannicum sit. Sic bene cohaeret oratio v. 480 sqq. qua mox Damophila remedia adhibeat ad animos ciuium exulceratos. De Damophilo, meo iudicio, non agitur, nisi cf. Not. 474. λοίσθιον. sine ut sit aduerb. *ultimum*, siue adiectiue, λοίσθιον πῦρ, ut Latine, *pouissimus ignis* vadit. Coniicit λοίσθιον Gedike. 477. ἀμφέπει potest scribendum esse ἀμφέπει. nam εἴ ποτε — ἐξίκηται ἢ ἀμφέπει piunt. In Homero tamen saepe sic variatur.

gumentum; se quercum probat, etsi accisa. — 473. εἴ ποτε πῦρ ἐξίκηται sc. ἐπ' αὐτήν, — ἢ εἰ ἐρειδομένα σὺν κίονεσσι δεσποσύναισι pro διὰ κίωνων δεσπότου. agit de architrabe, suffulta et sustentata per suppositas ei columnas. — 477. μόχθον ἀμφέπει; μόχθεϊ, laborat, luctatur; nam ἀμφέπει τῶν τοῦ ἀρχιτέκτονος, qui in eo est occupatus, laborat; ἐν τείχεσιν ἄλλοις,

ἐν ἀλλοτρῶσι οἴκοις, ratiocinatio, in quo nati erat.

479. Mihi tota vita in manu est, quem vidimus, videbatur in indolentia Cyrenaeorum ad libertatem, in clementiore nulla asperitate saeuitia Arcesilai (per multa et exilia) extinguitur, ut ilicis natura etiam in arboribus ac frondibus accisat, in eadem; nam vel sic

E. ιβ'. K. ιγ'.

δ' ἰατῆρ ἐπικαιρότατος,
 ἢ τέ σοι τιμᾶ Φάος.
 μαλακὰν χέρα προσ-
 λλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφοιπολεῖν.
 ν μὲν γὰρ πύλιν σεί-
 καὶ ἀφανροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώ-
 αὔθις ἔσσαι δυσπαλῆς
 γίνεται, ἔξαπίνας

Ei'

iunctura et sententia. v. Not. 482. χέρα ex
 ndatione. Al. χεῖρα. 485. ἀφανροτέροις idem ex
 ante Pauwio, qui retinere iubet vulgatum: φανο-
 φανρος, φαῦλος, φλάυρος, et cum α, ἀφανρός. 487-
 uebatur post ἔξαπίνας. At sententia est: — γίνεται,
 ἔξαπίνας

nata erat, in-
 se probat ili-
 igni materiam
 el vt in trabem
 um sustineat.
 silaus Samum,
 coactis rediit.
 o iussus erat
 Cyrenensibus.
 a reprehendas,
 t partim alie-
 quem, seu quod
 ologum decere
 mensura stro-
 , adhibuit.
 tes malis reip.
 o molliora re-
 eris. — 481.
 ἰ) σοὶ Φάος τι-
 τιμῆ σου, tuae
 st, h. te illu-
 λαιάν τε ἔστι

Φάος σοι, (σὺν) τιμῆ σου.
 Parum his confido: quam-
 cunque tamen viam inie-
 ris, molesta est verborum
 structura. Sententia tamen
 per se non est obscura:
fauet tibi Pacan, est pro-
pitius. Aeschyl. Agam. 99.
 100. Παιάν τε γένου τῆσδε
 μερίμνης, ἢ νῦν κακόφρων
 τελέθει.

484. Egregia sententia:
 Leuissimus quisque, s. et-
 iam tenuissimi e plebe pos-
 sunt remp., statum reip.,
 mouere; at remp. concus-
 san iterum in tuto colloca-
 re, difficile est; nisi numen
 ipsis regibus inopinato gu-
 bernator sit: nisi euentus,
 quos nemo expectauerit,
 prosperi inciderint.

Εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερ-
 νατὴρ γένηται. τὴν δὲ τού-
 490 των ἐξυφαίνονται χάριτες.
 Τλαῖθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
 νας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τότε συνθέμενος
 Ῥῆμα πόρσυν' ἄγγελον ἔσλὸν ἔφα
 495 Τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρει

*ἐκπίνυς εἰ μὴ θ. nisi repente, improviso, deus principibus
 consilia suggerat. Tibi autem praeclara haec felicitas
 aliquo munere contingit etc. 493. vid. Homer. Iliad.*

ἔσλδν κκλ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῆ.

489. Χάριτες τούτων ἐξυ-
 φαίνονται σοι valde ornate;
praeclara haec laus (sanan-
di remp. laborantem) tibi
relicta est: pro χάρις τού-
του, decus hoc paratum tibi.

493. Nunc demum de
 Damophilo exule memorat
 et partes deprecatoris agit.
 Sensus fere huc redit: *Cum*
mei intercedentis honos ver-
setur in hoc, ut tu te exo-
rari patiaris, multo magis
cum faciam hoc carmine:
sine exorari te. Iam vide
 dignitatem poeticam. συν-
 θέμενος, *animum aduertens*
 et percipiens dicta: vt ap.
 Homerum, *σύ δὲ σύνθεο θυ-*
μῶν πόρσυνε ῥῆμα, dictum,
versum, considera, expende.

proprie: cura. Dis
idoneum nuntium
mandato optimum
sum afferre. Nos in
remus: vt mandata si
peragantur, multum
qualis ille sit, qui e
git. Auctoritatem
Musae assert, si ea
id quod in se recepit.
 hacc ita narrares: C
 tanquam hospes et
 pro Damophilo inter
 spero, me tantum
 valere gratia, vt cor
 turus sim quod per
 cundum dictum H
 omni mandato suc
 ferre personam et
 tatem eius, cui man
 est.

ται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας
 ᾄς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
 τὸ κλεεννότατον
 αρον Βάττου δικαίαν
 οφίλου πραπίδων.
 ος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
 δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρ-
 μισ ἑκατονταετῆ βιοτᾶ.
 ανίζει μὲν κακὰν
 τσαν Φαεννᾶς ὀπός.
 θε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

A. γ'.

v. Rom. cum ceteris ante Schmidium, vt spondeus
 it. κλεεννότατον Aldus habebat. 499. Erat βάττου
 , metro poscente, cum Ionicus a minore esse debeat,
 anpositis vocibus: Μέγαρον Βάττου legit. δικαίαν pro
 σόνην, vt apud Homerum ἀναγκαῖα pro ἀνάγκη, et su-
 χαίαν pro ἀρχήν, dictum esse volunt. Equidem ma-
 taturere, δικαίαν μοῖραν, αἴσαν, aut simile quid. Ex
 δικαίαν — πραπίδων lectum fuisse constat: sed ἐπέγνω
 n vix admittit, essetque adeo scribendum: Δαμόφι-
 απίδων δικαίαν (vel aeolice δικαίαν) subint. ἕνεκα. —
 nbicum metrum postulat; Pauw iam monuit. —
 na interpretum discordia φαεννᾶ ἔπι emendat Pau-
 i, vt mihi videtur, operam nauans, vt sit: *serena*
fronte

iuitas et regia
it probitatem
 v. Var. Lect.
 μισὶ νέος pro ἐν
 iter iuuenes iu-
 praestans, at
 i C. annorum
 philum adhuc
 ite fuisse ne-
 Laudat locum
 Diatribe Villoi-
 soni p. 19. a quo verba ac-
 cipiuntur sic, ac si Damo-
 philus inter pueros iuuenis,
 inter iuuenes vir, inter vi-
 ros senex fuerit. Haberet
 hoc locum in altero versu
 Pyth. V, 146 κρέσσονα μὲν
 ἀλικίας νόον φέρβεται.
 504. 5. Facit obmutescere
 calumniatorem. v. V. L.

οὐτ' ἀνιάρωτατον,
 ἀλλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη
 κτὸς ἔχειν πόδα. καὶ
 ἐν κείνῳ Ἄτλας οὐρανῶ
 προσπαλαίει νῦν γε πατρώ-
 ας ἀπο γᾶς ἀπο τε κτεάνων.

Λῦσε

ritandum se hic praebet bonus Pauwvius, dum emen-
 κείνος vel κλεινός Ἄτλας οὐρανῶ Προσπαλαίοι νῦν γε, π. *vetere-
 elum animo*. Ita tamen se res habet, vt Interpretes
 um obscurum obscurauerint multo magis.

v. Notam.

res ita disponere
 , vt opportunitas
 idis enascatur.

ἀλλὰ sunt res iu-
 ratuae, quarum
 in aula vel in
 tale. cf. inf. 522
 πόδα ἐκτὸς, sc.
 iis quae vitam
 beatam faciunt,
 chyl. Prom. 263
 ἔξω ἔχει πόδα.
 γαι.

παλαίει, οὐκ ἔστι
 r. Sententiam
 luctatur Damo-
 exilii calamita-
 b iis, tanquam
 nprobo imposi-
 similis in hoc
 coelum impo-
 et. Tenendum
 conditiore my-

thologia, Atlantem esse
 vnum ex Titanibus, nec in-
 tactum mansisse fortuna ce-
 terorum Titanum a Ioue
 victorum. Res ex Aeschylī
 Prometheo victo patet. cf.
 Hygin. fab. CL. Fuerunt
 autem olim plures de Tita-
 nibus frequentatae fabulae,
 cum essent prisca carmina,
 Titanomachiae inscripta. In-
 ter alia traditum et hoc, li-
 beratos aliquando fuisse ex
 Tartari vinculis Titanas, et
 cum ipsis etiam Atlantem
 onere leuatum respirasse.
 Comparatum et comparans
 poeta, sollenni more, com-
 miscet et contexit in vnam
 tramam: *Sane Damophilus,*
ille alter Atlas, cum coeli
impositi onere luctatur,
exul a patria et fortunis
suis. Verum etiam Jupi-
ter soluit vinculis Titanas.

U

Scilicet

Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος
 Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
 520 Μεταβολαί, λήξαντος οὔρου,

E. ιγ'. K. ιγ'.

Ἰστίων. ἀλλ' εὐχεται οὐλομένην
 Νοῦσον διαντλήσας ποτὲ
 Οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλ-
 λωνός τε κράνα συμποσίας ἐφέπων
 525 Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν
 Πολλάκισ, ἔν τε σοφοῖς δαιδαλέαν
 Φόρμιγγα βαστάζων πολί-
 ταις ἀσυχία θιγέμεν,
 Μήτ' ὦν τινι πῆμα πορῶν, ἀπαθῆς

526. πολλάκισ ἔνθε Ald. 528. ἀσυχία haud dubie, vt Ol.
 529. ὦν aliqui ap. Schmid.

Scilicet quidni et hic aerum-
 narum baiulator, tanquam
 Atlas coeli, expectare pos-
 sit, fore, vt et ipse onere
 suo œxilii liberetur et in
 patriam a te, Arcesilae, re-
 ducatur!

520. Vento cessante, vela
 laxantur: pro hoc dixit,
mutantur, vt Isthm. II, 59.

522. νοῦσον de exilio: vt
 vulgo νόσος de *seditione et*
turbis civilibus, et νοσεῖ
 vrbs, primo, qua turbatur,
 tum, qua laborat; hinc om-
 nino nunc de conditione

et fortuna labefactata
 ficta. Opp. τὸ ὑγιές et
 rum incolumitate. Sic
 τὰ ὄλβον Ol. V, 54 *incolumitas*,
incolumes, in *incolumitas opes* forte dixit

524. συμποσίας ref. ad
 Carneia, quae ad Cyrene
 celebrata fuisse
 tur. v. Not. ad Pyth.
 Fontem memorat
 Herodot. IV, 158.

525. ἦβαν audacius
 videri debet pro *lac*
hilaritate. πρὸς ἦβαν
 λάκισ, interpungo.

αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. καὶ κε μυ-
θήσαιθ', ὅποιαν Ἀρκεσίλα
ἢ παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων
σφατον, Θήβα ξενωθεῖς.

s ex Schol. legisse videtur *μυθήσαιθ'* pro *μυθήσασθαι*.
cum ceteris pendeat. 551. *μυθήσαιτο, ποίαν*, Gott.
t. edd. vt vocatiuus sit, (aut etiam genitiuus Do-
t.) Morell. et Steph. Ἀρκεσίλα sc. *μυθήσαιτο*, aut, quod
praestat, *εὔρε παγὰν & λ. Ἀρκεσίλα*.

pingo post πρόσ- *vit, aperuit, sc. commemo-*
it ὅποιαν Ἀρκεσί- *ratione virtutum ac laudum*
αγὰν ἀμβροσίων *Arcesilai, coram poeta facta,*
Φατον, *nomum* *nonorum hymnorum argu-*
cium carminum *mento.*
honorem para-

μένον καθαρᾷ βροθήσιος ἀνήρ,
 μου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγη
 ὑφίλον ἐπέταν·
 θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
 τοί νιν, κλυτᾶς
 νος ἄκραν βαθυμίδων
 ο, ξὺν εὐδοξία
 ἀνίσσεται ἑκατι χρυ-
 αρμάτου Κάστορος·

Εὐδία

antistrophis. In Gotting. sunt strophe et antistro-
 v. Varia tentavit Mingarell. 4. 5. Distinguo:
 ἄρ, Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγη π. ἐπέταν cum vulgo
 κς αὐτὸν, ἀ. Pro vulgari: ὕταν τις ἔχη αὐτὸν sc. τὸν πλοῦ-
 αν τις — αὐτὸν ἀνάγη, ducat, abducatur, deducatur, idque
 πέταν, quatenus enim ducitur, sequitur. tum ornat
 ἐπέταν πολύφιλον, quod magnus clientum comitatus
 raesto esse, solet. Aristarchus olim disiungebat
 αν. v. Schol. minus conimode. ἀνάγη Bodl. γ. —
 ρ' cf. ad 48. θεόμορ' Schmidius emendauerat, recte,
 ente. 9. Erat σὺν. ξὺν Schmid. ἀπαλ, σὺν Pauw. vt
 ant. Mox Schmid. conj. χρυσαρμάτου. In vulgata tamen
 uod displiceat. Turbatum est metrum vs. 8. 9. 10.

en minus lyrica iungitur: Τὸν πλοῦτον τοῦ-
 e licet pro ex- τον ἔχεις σύ. Seqq. ornant
 : *hæc opes re- simplex illud: εἰ ἐπέται*
 i *potentes sunt!* (πάρεστι) τῇ ἀρετῇ. Fortuna
 secunda persona regum sic declaratur, vt sit
 ies fiant. Μέλιτις, ἡ μεγασθενῆς. In ea for-
 i Aeschyl. VII. ad tina ille natus erat: v. 7. 8.
 Verior tamen et conf. Ol. II, 96 sq. καθαρὰ
 i ratio est, vt iun- ἀρετῇ, forte, nulla ὑβρεως,
 σύ τοί νιν, vt sit, iniustitiae, rapinae, macula
 ura, orsus a pri- contaminata.
 o quarto qui sub 10. μετακλισσεσθαι πλοῦτον
 dicitur rex ab imis inde vi-
 tae

Εὐδίαν ὅς μετὰ χειμέριον
 Ὀμβρον τεὰν καταΐθυσ-
 σει μάκαιραν ἐστίαν.

A. α. K. ιδ'.

15 Σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
 Φέροντι καὶ τὰν θεός-
 δοτον δύναμιν. σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
 Δίκα πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται

12. εὐδίαν, adiective, ἐστίαν iungere maluit Schmidius. *colla-
 tuam tranquillam domum.* Mihi dignior poeta videtur
 ratio iam in Schol. secundum istam proposita, ut εὐδίαν sub-
 iunctiva vox sit; modo recte iungantur verba: ὅς, μετὰ χειμέ-
 ριον, αἰθύσσει εὐδίαν κατὰ τεὰν μάκαιραν ἐστίαν, et exquisitius,
 θύσσει, q̄s. radiat serenitatem, emittit, facit, in tua domo
 regno. Sic παραιθύσσειν positum supra vidimus Ol. X, 89. et
 θιαθύσσει Ol. VII, 175. 15. Erat ὕψι. Ald. δέ τι. σοφοὶ δέ
 legendum haud dubie, sensu et metro monente. v. Pauw.
 Mingarellus, hebraismum ferendum esse negans, varie

tae gradibus (h. e. ἀπ' ἄκραν
 (pro ἀκρῶν) βαθμίδων αἰῶ-
 νος); debet adeo esse pro
 ἔχειν, at qua analogia? Sci-
 licet dicemus μεταίσεισθαι
 esse idem ac μετέρχεσθαι,
 nec modo persequi, sed et
 assequi ac tenere, μετείλη-
 φέναι. ἑκατι χρ. Κάστορος
 iungenda sunt cum verbis
 σὺν εὐδοξίᾳ, cum gloria ex
 victoriis curvilibus: quan-
 doquidem Dioscuri erant
 inter praesides certaminum.
 Tum debueret ii esse dii
 patrii Arcesilai, cuius ma-

iores e Laconica Th
 erant profecti.

12. ὅς αἰθύσσει εὐδίαν
 τὰ τεὰν ἐστίαν, v. Var.
 pro simpl. dispergit, et
 Contigisse victoria vi
 Arcesilao inter motus
 les, quibus tum Cyren
 tabatur, regum, ut fi
 piditate et imprudent

15. Vir prudens
 etiam opibus a diis ac
 h. e. fortunis, modera
 tur. κάλλιον pro καλ

17. Iustitiam seru
 ait Arcesilaum magnu

μὲν, ὅτι βασιλεὺς
 σσὶ μεγάλην πολίων,
 χει συγγενῆς
 ὄφθαλμὸς αἰδοιέστατον
 ρας τεᾶ τοῦτο μι-
 γνύμενον Φρενὶ μάκαρ δὲ καὶ
 ν, κλεεννᾶς ὅτι
 χος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
 ποῖς ἔλων, δέδεξαι
 νδε κῶμον ἀνέρων,

E. α.

non me-
 ir doctus, frequentari hanc rationem Pindaro ex an-
 none: v. c. Nem. I, 37 *χερὶ δ' ἐν εὐθείαις ἴδοις στείχοντα* —
 t Ald. Rom. Brub. et primum illatum emendatione
 n Crat. hinc in Morell. Steph. Recte puto receptum,
 bene eo adductum Schmidium, vt nouum partitio-
 rum hic constitueret. Immo vero sibi respondent:
 v et v. 24. *μάκαρ δὲ*, et *ἔχει δὲ* est pro *καὶ ἔχει*. *ὄφθαλμὸς*
ἴδιος, ὁ ὄφθαλμὸς αὐτοῦ, quod alias esse posset *συγγενῆς* —
ἴδους (h. αἰδῶ, dignitatem, maiestatem.) Tandem αἰδοί-
 ambicum metrum postulat: et sic resinxit Schmidius,
 quoque Pauwio. Respicit h. v. Eustath. ad Dionys.
τοῦ δ' ἂν γεραρὸς καὶ αἰδοιέστερος εἴης — *κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ*
 24. *φρενὶ* vltima producta, quod fieri recte posse
 dubito. Sed Pauwius emendat *τεκίς φρενὶν. μ.*

i: τὸ μὲν, *partim*,
 eius rex sit, debe-
 τὸ δὲ, ὅτι, quod
 in: *ἔχει δὲ ὄφθ.*
estate oris insignis
 ium 24. *μάκαρ δὲ*
 i συγγενῆς δ' ὄφθαλ-
 proprium erat: *ἔχει*
 μὸς (σου) συγγενῆς
 οῖεστάτον, μιγνύμε-
 Φρενὶ τεᾶ. Et am-
 bigo adhuc annon *συγγενῆς*
 verum sit. Quod nisi est:
 dicendum poetam epitheton
 transtulisse ad *ὄφθαλμὸς* ex-
 quisitiore modo. Vt *τοῦτο*
 autem vim habeat, sic col-
 locandum esse videtur, vt
 sit *illud quidem*: nisi est
δεικτικῶς dictum: *hoc tuum*.
hanc maiestas, dignitas con-
inncta cum grauitate, pru-
dentia animi.

ἢ δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἑταίρων.
 ἢ τὰν Ἐπιμαθεὸς
 ἢ ὄψινόν θυγατέρα Πρό-
 σιν Βαττιδᾶν
 ἢ εἰς δόμους δεμισκροῦντων
 ἢ ἀρισθάρματον,
 ἢ Κασταλίας
 θεῖς, γέρας ἀμφ-
 αλε τεαῖσιν κόμαις,

Σ. β'.

rsus sententia hinc ingreditur. Etsi iungi potest
 ἔτω. φιλεῖν emendavit Aristarchus, e libris, puto,
 lectum esset. v. Schol. eadem vi. Nam φιλεῖν
 ptino. 35. Scripsi Ἐπιμαθεὸς pro Ἐπιμηθεὸς, v. ἔ
 Dl. VII, 81. 36. ἔψινον legerat, nec male, Schol.
 ἔψινον. sed is voluit -έου scribere. 37. Βαττιδᾶν
 Schmid. metri caussa. Sic quoque Bodl. γ. Vulgg.
 38. δεμισκροῦντων. haud dubie vitiosa lectio ex edit.
 ate propagata, pro δεμισκρόντων, vt etiam Ald. Gott.
 quo scholion: δικαίως βασιλευόντων. 42. τεαῖσιν pro
 vulgato τεαῖσι. v. Pauw.

orro, inprimis quae in Plutarchi Opp. ha-
 nimo erga Car- bentur.) Fuit autem Car-
 gam (Alexibii f. rhotus vnus e viris principi-
 arti victoriam bus; vt adeo vel hoc exem-
 leiv ad gratum plo constet, non infimi or-
 er. De Carrhoto dinis homines operam hanc
 riga v. doctum aurigationis victoribus lo-
 im loco ex pri- casse.
 teotimi de pace.
 του περὶ εἰρήνης.
 lem sit, qui in- 40. ὕδατι Κασταλίας ξενω-
 alicarum aucto- θεῖς, pro παρὰ Κασταλίας,
 in Parallelis Delphis.

Σ. β. Κ. ιδ'.

Ἀκηράτοις ἀνίαις

Ποδαρκέων δώδεκα

45 Δρόμων τέμενος. κατέκλασε γὰρ ἐν
τέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέματα
Ἵπποσά χεριαρᾶν
Τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων

Κρ.

44. Erat δωδεκαδρόμων. δωδεκαδρόμων metro iubente emendat Schmidius; firmat Bodl. γ. et, vt nunc video, Aldina. Ceterum locus varie interpungi potest. Scholiastes, qui ait: κατὰ τὸ τέμενος τῶν δωδεκαδρόμων ἀγμάτων (cf. Ol. VI, 1, 59.) ἱπποσάων, accepit: ἀμφίβαλε — ποδαρκέων (α ποδαρκίω) κατέκλασε τῶν δ. Eum sequuntur Schmid. et Benedictus. Paeonice ποδαρκῆς inuult esse ποδαρκέων scil. ἱππων: κατὰ τὸ τέμενος μετὰ δώδεκα ἱππων. Possunt et iungi: κατὰ τὸ τέμενος τῶν δώδεκα ποδαρκέων. etiam: γέρας ποδαρκέων δωδεκαδρόμων. Quid? quod euenire licet δωδεκαδρόμων τε μένος. vt iungas γέρας καὶ μένος. rem tamen, tanquam magis poeticum, epitheton: δωδεκαδρόμων, in quo XII. curricula sunt vel habentur. 45. τέκτονος mutauit Schmidius, v. ad v. seq. Idem ab ἄρης ἱπποσάων. Immo vero χεριαρᾶς, ου, pro χερῆρας, vt χαλκῆρας, χαλκοῦρας ἄρης, ἀρῆζω, compingo, fabricor: vt sit adeo, qui manu fabricatur, actiue; sin passiuē, qui manu aptus est, solle. Vt nunc est versus, a metro ceterorum recedit: siue a Paeonice cum esse dixeris cum grammatico, siue Paeonicum.] Paeonice primo est Epitritus secundus: Τεκτονων δαι — Said.

44. Ipse ποδαρκέων (vales, superans cursu) σὺν ἡνίαις ἀκηράτοις κατὰ τὸ τέμενος τῶν δώδεκα δρόμων, loco sacro, circo, quo duodecim curricula (quadrigarum) fiunt.

46. Dedicarunt victores victrices quadrigas in templo Delphico. Carrotus ibi

suspendit currum integrum et illaesum. ται ἐν (ἐς) κοιλόπεταρο Θεοῦ, ὅποσα ἄγωνι μολύβδον Κρισαῖον προτιθέντων, ὅποσα χεριαρᾶν δαιδάλματα, ἄρμα δεδαιδαλμένου factum.

σαῖον λόφον
 εἰψεν, ἐν κοιλόπεδον
 τος Θεοῦ. τόσσ' ἔχει
 παρίσσινον μέλαθρον ἄμ-
 δ' ἀνδριάντι σχεδόν,
 ἴτες ὄν τοξοφόροι τέγει
 νασσίω καθέσσαν-
 ο, μονόδροπον φυτόν.

A. β'.

τ χερῖρα τέκτονος ἀγάλματ' ἄγων. Pausanias Τεκτόνων δαί-
 50. ἀν' conj. Rittersh. et sic κρέμαται ἀνὰ νάπος. 51.
 d. ante Schmidium ex Rom. At Ald. τόσ' ἔχε, vnde
 ubach. τόσσ' quod Schmidius recepit. Est quod me
 s inde a v. 46: ἀλλὰ κρέμαται (scil. τόσα) ἐπόσα χ. Et
 nen v. 51 τόσσ' ἔχει. Quod si interpungas post ἀλλὰ
 κρέμαται ἐπόσα — νάπος Θεοῦ τόσσ' ἔχει desit copula,
 δδ, aut, si medearis, ἴσα δδ, parum suave est illud
 um: ἀλλὰ κρέμαται. Possis interpungere: ἀλλὰ κρέμα-
 ἄμειψεν, ἐν' κοιλόπεδον νάπος Θεοῦ τόσσ' ἔχει κρημνισσινον μέ-
 Videndum tamen, an non praestet redire ad pristi-
 nem: τόσ' ἔχει. Est scilicet σφί pro αὐτῶ, et τὸ vel
 τὸ sit ὁ (νάπος) ἔχει αὐτῶ κατὰ τὸ μέλαθρον. 55. 56.
 τὸ μ. vel -s' οἱ μονόδροπον φυτόν, utpote in trochaico
 nendat Pausan., ut metro subueniat. II. καθέσσαν 56.
 τδ

ἰπεδον νάπος Θεοῦ ὀπόσα — ἄμειψεν, ἐν (vel
 est esse lucus in ἐς) κοιλόπεδον νάπος Θεοῦ,
 rhaeo. Pausan. pro ἐν νάπει. Necessè adeo
 7. p. 893. diserte est κοιλόπεδον νάπος; pro
 m arborem esse κοῖλον, simpliciter dici lu-
 curo. Potuit hoc cum in conualle Parnassi.
 habere ante cla. Declaratur nunc locus in
 iaeis Amphicty- templo, in quo quadriga,
 to illatam. Verum quam exiguae molis fuisse
 quitur, de templo facile intelligitur, fuit su-
 sic agi; ergo iun- spensa ac dedicata deo; sci-
 licet: ἀλλὰ κρέμαται, licet suspensa fuit ex tholo
 iuxta

A. β. K. ιδ'.

Ἐκόντι τοίνυν πρόπει
 Νόω τὸν εὐεργέταν
 Ὑπαντιάσαι. Ἀλεξιβιάδα,
 60 Σὲ δ' ἠύκομοι φλέγοντι Χάριτες.
 Μακάριος, ὃς ἔχεις
 Καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
 Λόγων φερτάτων
 Μναμήϊον. ἐν τεσσαράκον-
 65 τα γὰρ πετόντεσσιν ἀ-
 νιόχοις ὄλον δίφρον κομι-
 ξαίς, ἀταρβεῖ φρενὶ
 Ἥλθεσ ἤδη Λιβύας πεδίον
 Ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων
 70 Καὶ πατρώϊαν πόλιν.

τῷ μ. φυτὸν Mingarell. Sic et ἔσσαι Pyth. IV, 486. Ipso tunc
 nuntiatum fuit τομμο —. ἔσσαντο de ara exstructa iam vi
 Pyth. IV, 363. Fuit autem Pindari aetate in aede Delphica
 tua lignea, tota quidem ex vna arbore sculpta, a Crete
 posita: ad quam nunc pro donario quadrigae Arcesilae a Car
 dedicatae sunt. 62. πεδὰ Schmid. ex Pal. C. Vulgo μετὰ
 μναμήϊον trisyllabum erit. Nisi, Mingarello monente, ve
 versu choriambico opponere iambo in oppositis anapa
 66. -νιόχοισιν ante Schmid. qui emendavit ad metrum ex
 adde Bodl. γ. 68. ἤλαθεν sc. Carrhotus. Pal. C. 69. ἤλαθεν
 idem Pal. C. 70. πατρώϊαν scribebatur ante Schmid.

iuxta signum Apollinis e τῷ ναῶ vel ἀδύτῳ sed
 ligno a Cretensibus dedica- septa ἐν τῷ τεμένει
 tum. Tholum autem e cu- erant aediculae. M. V.
 pressinis trabibus consti- 59 ὑπαντιάσαι τὸν, ne
 tisse, nihil est quod dubite- a vetere grammatico,
 mus: cum huius arboris et de occurso amico
 vsus esset frequens in aedi- animo, et cum quart
 ficiis et in signis. Non au- dicitur, ap. Wassenb.
 tem haec putanda fuisse ἐν Iliad. I. p. 22.

E. β'. K. ιδ'.

νων δ' οὐ τις ἀπόκλαρός ἐστίν,
 τ' ἔσεται ὁ Βάττου
 ἔπεται παλαιὸς
 Ὀλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων,
 πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον
 τοιοῖσι. κείνόν γε καὶ βαρύκομποι
 οντες περὶ δείματι
 γον, γλῶτταν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν
 κερποντίαν.

Ο

interpunctionem. Primum cum Batti progenies di-
 , Ὀλβος Battiadarum est πύργος ἢ. praesidium ciuium et
 alius. tum ἔμπας, quod Schol. per ὁμοίως, ὁμοίως exponit,
 ue, vt saepe; etsi insidet aduersatiua vis: in utraque
 uen Battiadarum domestica fortuna obtinet. 77. περὶ
 abilis vsu voc. περὶ pro διὰ. Nam περιέφυγον vix vim
 78. φύγον emendauit Schmid. suffragante Schol.
 εν. In verbis argutantur interpretes. γλῶτταν ἰπέ
 , nihil aliud est quam, cum in verba erumperet, qui
 ignuae vsu caruerat. Forte fuit ἰπένεικεν. Res illu-
 stranda ex Pausan. X, 15 f.

ia sententia. Ite-
 ngit calamitatem
 ; v. ad v. 12.
 una domus; quam
 tunam Batti; ὁ
 ἔπεται (πάρεστι,
) παλαιὸς Ὀλβος
 καὶ τὰ νέμων (μο-
 uida et aduersa:
 ηρ. II, 98) πύργος
 κα τε φαεννότατον
 ium praesidium,
 gratum inuita-
 ὄμμα φαεννὸν pro
 ν (τὸν Ὀλβον) etc.

Locus est simillimus obscu-
 ro illi Ol. II, 96. 101. vbi
 Πλοῦτος — ἀστὴρ ἀρίζηλος,
 ἀλαθινὸν, ἀνδρὶ Φέγγος. Est
 autem τοῦ Ὀλβου eadem
 notio, quae Romanis: For-
 tuna domus Augustae. Su-
 pra Pyth. III, 150-153. erat
 Πότμος simili in loco. Mul-
 ta autem aduersa euenerant
 Arcesilao, qui ciuium suo-
 rum odia in se concitauerat.
 76. κείνόν γε — paullo
 abruptior transitus ad Batti
 fortunam,

80 Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
 Θῆρας αἰνῶ φόβω,
 Ὅφρα μὴ ταμία
 Κυράνας ἀτελής
 Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

85 Ὁ καὶ βαρειᾶν νόσων
 Ἀκέσματ' ἀνδρεσσι καὶ
 Γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κίθαριν,
 Δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλη,
 Ἀπόλεμον ἀγαγῶν
 90 Ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
 Μυχόν τ' ἀμφέπει
 Μαντήϊον τῷ καὶ Λακε-
 δαίμονι ἐν τ' Ἀργεῖ καὶ
 Ζαθέα Πύλω ἔνασσεν ἀλ-
 95 κᾶντας Ἡρακλέος

Ἐργ.

80. ἔδωκ' Ἀ. emendavit metro et Pal. B. obtemperans Schindler pro vulgari δῶκεν Ἀ. 82. ὅφρα habere locum, seu trochaeus sit, seu pyrrhichius, monet Mingarellus. 92. Laboratum in Choriambis; itaque Schmid. edidit τῷ κε Λακε-

sequens, quod Schmidius quoque innotuit, versus deficit: Pauwius emendabat: τῷ Λακεδαίμον' ἐν τε καὶ Ἀργεῖ, Ζαθέα Πύλω, ἔ.

85. ὁ vel δ pro ὅς. Motem spectat et otii a rectis studiis paratum opponatur ferocia animi immunitas rudis et rae mentis, quae ad et caedes fertur. 87. πόρεν pro πορεῖ. Et v. 92. τῷ. ἐν ᾧ μαντήϊον τε data, fecit habitari

γόνους Αἰγίμιου τε. τὸ δ' ἐ-
μὸν, γαρύεν τ' ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος·

A. γ'. K. ιδ'.

εν γεγενναμένοι
ντο Θήρανδε Φῶ-
ες Αἰγείδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ

Θεῶν

Ed. Rom. et hinc Brubach. ac Morell. est: τὸ δ' ἐ- μὸν
τ' (γαρύεν τὸ) ἀπὸ Σπάρτας κλέος, decus quod mihi venit
quatenus, qui eo venerunt cum Heraclidis (moxque
migrarunt) Aegidae, coniuncti fuere genere cum
his, vel tribulibus Aegidis, qui Thebis sunt. Si-
entiam ex abrupto orditur Ol. VI, 140 sq. ut The-
es interponat. Deseruerunt hoc Crat. Steph. et
alii ex Aldo quod et habet Gotting. repetierunt: γα-
scholiastes quoque interpretatur, metro tamen re-
de Schmidius refiixit γαρύεντ', quod inde seruarunt
tiam Pal. C. γαρύεντ', scholio apposito: λέγουσι, quasi
scriptum. Forte γάρυεν est pro ἐγάρυε scil. Apollo:
ille. v. mox ad 103. sc. monitu, ut se adiungerent
lidis. 99. Ante Schmid. γεγενναμένοι. praeue.

Conuenit mihi, inter colonos Therae et mox
iebano, gloriam, inter conditores Cyrenes
partianis in nos adscripti erant. At in Ae-
nemorare. Rem gidis v. 101. cum Pindaro
ip. Pyth. I, 124. Herodotus non conuenit,
m καθόδῳ in qui lib. IV, 149 Aegidas du-
um interfuerant cit a Therae nepote, Aegeo.
steri. Fuere quoque Aegeus Spar-
tribu, quos ma- tae heroum: Pausan. III, 15.
profitetur fuisse p. 245 f. Suspisor esse hoc
se iis adiunxer- illud ipsum, quod Herodot.
uea sacra in La- l. l. narrat τοῖς ἐν Φυλῇ ταύ-
opagarunt; ex τη ἀνδράσι positum esse.
cris fuere qui Eiusdem Aegei meminit
Pausan.

Θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
Πολύθυτον [ἐς] ἔρανον.

102. ἄγεν ex emendat. Schmidii. vulgo ἄγεν a Rom. inde ἄγεν. 103. Est in metro vitium: abundante syllaba. reposuerat Schmidius, vt metro satisfaceret, Theram intem. Sed vir doctus alienam plane fabulam, alienumque in Oeolyci f. Therae nepotem, (quem Pausan. IV, 7. p. 296 h. l. immiscuit, omniaque turbauit. Agnoscit duplicem leusmaticum Pauw. Mingarell. conj. ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν vt alibi) πολύθυτον ἔρανον. Sensus tamen multo magis quam metrum: si Aegidae Sparta Theram venerunt a solenne, ἐς πολύθυτον ἔρανον, sc. Carneia. At nec in Theris primum fuit institutum, et dudum Sparta Aegidae id verant, et, quod probabile fit, ipsi Aegidae sacrum Carnei attulerant domo. Saltem sic eloquenda esset μοῖρά τις ἄγεν ἐς ἔρανον sc. αὐτῶν, τοὺς ἐγγόνους Ἡρακλέους narratio, hos praeter Thebas proficiscentes incidisse in scientes Aegidas. Enimvero facilis medicina. Dele quod toties Poeta excludit. Nunc ordo verborum et e rum eiecta vocula ἐς exsurgit multo commodior, si pungas et dirimas: ὅθεν γέγ. ἵκοντο Θέρανδε φῶτες Αἰγείδαι, ρεις, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἐνθεν ἀπολλοῦ, τεὰ Καρνεῖα, etc. ita ipsa Carneia sunt ἔρανος πολύθυτον enim multis victimis caesis et inter frequentibus domesticum hoc Lacedaemoniorum, et vero omnino

Pausan. IV, 7. p. 296 med. Magis conuenerant cum Pindaro narrata ab Ephoro: quae commemorat Schol. ad h. l. Ceterum ante omnia cf. Isthm. VII, 18 sq. et ibi Schol. e quo patet, variam fuisse et incertam famam. De cognatione Thebanorum, Spartanorum, et hinc Cyrenaeorum, docte disputat

Gedik. in Select. C. Pyth. IX, 135. et in Simson. ad ann. 29. 103 sq. Locus saltem quem si co modo, L. feci, expediendum est, extrito ἐς, necessitiarum erit hic πολύθυτον ἔρανον, νεῖα, ἀναδεξάμενοι ἵκοντο (quod ex v.

νθεν ἀναδεξάμενοι,
πολλον, τεὰ
ερνεῖα, ἐν δαιτὶ σεβί-
ζομεν Κυράνας ἀγα-

κτιμέναν

lenne, de quo videnda primo loco Scholia Theocriti
83. Pausan. III, 13. et classicus locus Callimachi in
199. et ibi VV. DD. Ea Carneia ex Lacedaemone
teram secum transtulerunt, inde Cyrenen. 104. ἔν-
est ad *Spartam*, quod remotius est, spectare, ut olim
sed ad *Theram* v. 100. vnde sacra Apollinis translata
ἀγακτιμέναν πόλιν. Vnde perspectum quoque habeo,
ut ultima ab ἴκοντο, ut iuncta sint omnia hunc in
οντο ἑράνδε — πολύθυτον ἕρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι κυράνας
que sic copula desit, videtur τ' excidisse post ἕρανον.
ἑ. ἕρανον τ' ἔνθεν ἄ. — πόλιν (scil. ἴκοντο). 106. 7. 8.
as commodus his versibus inest, quod etiam Pauw.
πὶ σεβίζομεν. Ita Pindarus se, vel Aegidas diceret *Car-*
la Thera suscepta Cyrenae celebrare. Atqui nec
ne degit, nec se vilo modo cum Cyrenensibus con-
est, nec procedit, si cum viro docto, *du Theil* in
e Carneis (*Hist. de l'Acad. des Inscript. To. XXIX.*
preteris: nos celebramus in sacris Cyrenen: quod
ici arbitror: σεβίζειν τινὰ hymnis; nec si scriptum
νεῖ, ἄ σ' ἐν δαιτὶ σεβί- ζομεν, pro (καθ') ἄ σεβίζομεν σθ
uibus nos *Thebani te sacris factis colimus, o Apollo.*
iptum esse patet ex metro. Pauw emendabat σεβί-
ζειν, docte quidem; sed durior inde oritur iun-
άμενοι τεὰ καρνεῖα, (ὥστι) σεβίζειν (scil. αὐτὰ) ἐν δαιτὶ
ε πόλιν. 106. καρνεῖα, ἐν. hiatus est poeta in-
εῖ' ἐν Schol. habet. Metrum laborat, del. tamen
υράνας ἀγα- κτιμέναν πόλιν retraho, ut modo dixi, ad
uod omisso ἐς sollemne est. Mingarell. conj.

Κυράνας καθ' εὐκτιμέναν πόλιν.

ἐς Κυράνας πό- sacris Carneis, venerunt
Thera, susceptis Cyrenen.

X

κτιμέναν πόλιν· ἔχοντι τὰν
Χαλκοχάρμαι. ξένοι

110 Τρωῆες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλέ-
να γὰρ μόλον, καπνωθεῖ-
σαν πατέραν ἐπεὶ ἴδον

E. γ. K. ιδ'.

Ἐν ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος
Ἐνδυκέως δέκονται

115 Ουσίαισιν ἀνδρες

108. Post πόλιν interpuncti. Sacris Carneis subiungit inferi
sacra Antenoridae heroum. Fuit ad urbem Cyrenen locum
secundum Scholia Ἀντηνοριδῶν λόφος appellatus fuit, lucus
tutus, ad quem viam duxerat Battus lapide stratam. v. sqq. ad
fontem Cyren acta Carneia fuisse, apparet ex Callim. in
88. Montem eo nomine habet Iustin. XIII. 7. πόλιν γὰρ
sum fulciat, Pauw scribit. 113. Scholiastae obtemperavit
arbitror, vt Antenoridas καθαρῶσιν, inferiis, honorauerunt
coloni. δέχεσθαι τινὰ θυσίαις, ad sacra sua admittere, quo
vult, graece vix dicitur. δῶρα de sacris nota. Heroes ἴ-
πῳται, ἱπποχάρμαι, nunc ἐλάσιππον ἔθνος. 114. δέκονται, νεώ-
quam δέχονται. δέχοντο emendauit Schmidius, qui totum
minus bene expedit. Atqui et v. 108 ἔχοντι pro εἶχοντι

108. Apparet, fuisse an-
tiquam fabulam Cyrenen-
sium: Antenoridas cum He-
lena Troia profugos ad Li-
byam appulisse et collem
in litore obsedis; quo
factum, vt pro heroibus illi
a Cyrenensibus colerentur.
Variis modis haec tractata
fuerunt in Νόστοις. Ita Lysi-
machus narrarat Menelaum
in Libyam venisse, apud

Schol. Lycophr. 87
Locros Aiace Oilei
vnde Virgil. Aen. XI
lustratur. Itaque
τὰν pro ἣν ἔχουσι
ρίδαι, tenent, scilicet
heroes indigenae, qui
sunt urbi, eam
Iam 113. τὸ δὲ ἐ-
ἔθνος, hos Antenori-
quam ἥρωας ἐγχαρῶ-
lunt coloni cum Be-

νέοντές σφε δωροφόροι,
 ὕς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ Θοαῖς
 λὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.
 ἴσεν δ' ἄλσεα μείζονα
 ἦν, εὐθύτομόν τε κατέθηκεν
 Ὀλλωνίαις
 ἐξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
 μεν ἰππόκροτον
 ῥωτὰν ὁδὸν, ἔν-
 α, πρυμνοῖς ἀγορᾶς
 , δίχα κεῖται Θανῶν.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

αὐτὰρ μὲν ἀνδρῶν μετὰ
 ἰεν· ἤρωσ δ' ἔπει-

τα

Ald. cum Bodl. γ. et hoc verum arbitror. et Schol.

ῥεχόμενοι πρὸς αὐτοὺς, et alter: παραγίνονται μετὰ δάρων

120. Schmid. conj. εὐθύτονον. Sane Schol. εὐθύ-

Nec tamen necesse. 124. Post ὁδὸν minore

rupunxi; nam iungenda sunt cum antecedentibus:

eo loco, quo. pro, ab eo loco. 126. ἐπὶ δίχα

siunxit, Rittershusio auctore. Idem Grammatici

io suadent. Accedit Mingarellus; ita seiunxi.

Vulgo ἐπίδιχα.

- 116. οἰχυνέου-
 εἰ, pro vulgari,
 ἢ πρὸς αὐτοὺς,
 σὺν δάροις: pro
 οἰοί, quatenus
 . sacra ferunt.

1 Batto, condi-
 debuit extru-
 mplum Apolli-
 rnea celebrata
 ur, extra vr-

bem in luco, et via, la-
 pidibus strata, quae, inde
 a foro, quo loco Battus ἤρωσ
 erat, ad illud templum du-
 ceret; qua pompa sacra in-
 celebat.

124. Viam duxit inde
 capite fori; ab eo loco, quo
 ἐπὶ τοῖς πρυμνοῖς, τοῖς ἐσχά-
 τοις, ἀγορᾶς κεῖται (Battus)
 Θανῶν.

τα λαοσεβής. ἄτερθε δὲ, πρὸ δα-
 130 μάτων, ἕτεροι λαχόντες αἶδαν
 Βασιλέες ἱεροὶ
 Ἐντί. μεγάλην δ' ἀρετάν,
 Δρόσῳ μαλθακᾷ
 Ῥανθεῖσαν ὕμνων θ' ὑποχεύ-
 135 μασιν, ἀκούοντί ποι
 Χθονία φρενί, σφὸν ἔλβον υἱ-

132. μεγάλην δ' ἀρετάν et mox v. 134. Ῥανθεῖσαν (deb. Ῥανθεῖσαν
 cum Pal. C. Ald. et Rom. haec quoque κῆμον θ'. sed metri
 iugulatur, etsi alter quoque ex Schol. ita legit. Ceporini
 tim emendavit: μεγάλην ἀρετάν — Ῥανθεῖσαν κῆμον θ'. Hinc
 edd. interpolatae diuersis modis. 134. Ῥανθεῖσαν κῆμον
 θ' ac κῆμον θ' metro claudicante legi, modo dictum est. Δ
 ἀκούοντες τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλκον, κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν
 Subiicitur aliud Scholion haud dissimile. Vnde Schmi
 tro non consulens, sed metro et sententia aberrans, ὑ
 χεν- μάτων scripsit: *hymnum audiunt sub terra infusa.* C
 ses retinuerunt, quod supra legitur; hoc scilicet sensu
 ποι χθονία φρενί (ipsi χθόνιοι, illi reges sepulti) μεγάλην ἀρε
 σαν ὕμνων δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασιν τε, (*hymnis celebratam*)
 χάριν τε (*decus*) κοινὴν ἔνδικόν τε υἱῷ Ἀρκεσίλκῳ. 135. -μασιν
 fulcro Pauw. Sed totum metrum aliter est constitue

130. Ceteri reges sepul-
 cra habent ante regiam, se-
 orsum a Batti monumentō.
 λαχόντες αἶδαν, quasi sepul-
 crum Hades esset; fere ad
 Hebraeorum rationem a
 Lowthio (Praellect. VII) ex-
 plicitam: vt Nem. X, 105. 6.
 163. 4. coll. Pyth. XI, extr.
 Simili modo miscentur no-
 tionēs *sepulcri* et *inferorum*
 apud Tragicos: v. c. Sopho-
 cles in Hecuba 207. 8. 9.

132. *Hi reges sepul-*
diunt in inferis
 φρενί, ipsi χθόνιοι
suam virtutem, et
gias, et decus a
quod in se redund-
brari hymnis.
 Ῥανθεῖσαν δρόσῳ
 ὑποχεύμασιν τε ὕμνων
 vidimus carmina c
 vino et libationib
 Pyth. VIII, 81. Isth
 et sup. Ol. VII, pr.

ᾧ τε κοινὰν χάριν
 ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλα. τὸν ἐν ἀ-
 οιδᾷ νέων πρέπει χρυ-
 σάορα Φοῖβον ἀπύειν,

A. δ'. K. id'.

ζοντα Πυθωνόθεν
 καλλίνικον λυτή-
 ριον δαπανᾶν, μέλος χαρίεν. ἄν-
 θρα κείνον ἐπαινέοντι συνετοί.
 ἴμενον ἔρέω·
 ἴσσοινα μὲν ἀλικίας
 ν Φέρβεται·
 ἴσσάν τε θάρσος τε τανύ-
 κτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-
 τὸς ἔπλετο· ἀγωνίας
 ἔρκος οἶον, σθένος·

Ἐν

'Αρκεσίλαν in Schol. occurrit. 148. γλῶσσαν δὲ
 Schmid. 149. Metro consulturus, tacite tamen,
 τέρεις refinxit, Πανω -πτερὸς δ'. del. ἐν. 150. ἀγωνίαις
 pro ἐν ἄ. tum, ἔπλετ' ἀγ. Gott. Nihil tamen, nisi
 metro restituto, pronuntiare licet.

χάριν τε κοινὰν compensationem, ἄποινα, vt
 ἐν ἔνδικόν τε, de saepe: v. c. P. II, 26. ὕμνον,
 ie sibi cum filio ἄποινα ἀρετᾶς. Sic Nem. V,
 um. 88. μέχθων ἀμοιβά. Isthm.

Ad Arcesilaum lúτρον καμάτων κῶ-
 zuem victoriam μον. Nem. X, 45. πόνων λά-
 onsequuntur par θαν.
 instituire in ho- 150. (κατ') ἀγωνίας σθένος
 llinis. — 142. τὸ (αὐτοῦ ἐστίν) οἶον ἔρκος· το-
 ανᾶν, praemium, victum est.

"Ἐν τε Μοῖσαισι ποτανὸς, ἀπὸ
Ματρὸς Φίλας, πέφανται
Θ' ἀρματηλάτας σοφός·

E. δ'. K. id'.

155 "Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων κα-
λῶν ἔσοδοι, τετόλμα-
κε. Θεός τέ οἱ τὸ
Nῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
Καὶ τὸ λοιπὸν, ᾧ Κρονίδαί μάκαρες
160 Διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
"Ἐχειν μὴ φθινοπωρὶς ἀ-
νέμων χειμερία καταπνοὰ δα-

152. ποτανὸς pro ποτηνὸς reposui: quod habetur inter
Pyth. VIII, 46. Nem. III, 139. Etiam in choris, vt
Hippol. 734. 157. θεός τέ οἱ. malim θεί. vt sit θεοί.
158. Nῦν γε Schmid. recte reposuerat. Potest tamen ferri
— καὶ τὸ λοιπὸν. 159. Versus in media parte, Pacones
prorsus corrupto, laborat. Post καὶ τὸ λοιπὸν Oxonienses
Bodl. γ. receperant, ᾧ πλεῖστα, Κρονίδαί μάκαρες, non videntur
ita non minus ruere, quam in vulgari lectione.
dius resinxerat: καὶ τὸ λοιπὸν ἄν, ᾧ κρονιάδαι μ. Paullo
Pauw: καὶ τὸ λοιπὸν αἰί γε, Κρονίδαί μ. sed displicet f
Hactenus praestat retinere, quod libri habent.

152. ἔν τε Μοῖσαισιν h. ἐν
τῇ μουσικῇ, πέφανται ποτα-
νός, sublimi ingenio est ἀπὸ
ματρὸς, natura; ἀρμηλάτας
τε σοφός.

155. ἐπιχώρια καλὰ sunt
studia rerum honestarum,
quibus vacant οἱ κηλοὶ; in-
genui liberalius instituti:
vt res gymnastica, curulis,
litterae, poetarum lectio,
ars oratoria. Haec
ille aggressus est; pro
hoc lyrice dixit
μακα τὰς εἰσόδους.
159. καὶ (ἐς) τὸ
etiam in futurum,
ρες Κρονίδαι, διδοῖτε
vel αὐτὸν ἔχειν) ἔχει
σιν (h. e. ἀρ-την, ἡ
ciuntur res) ἐπ' ἔργμ
Φί τε βουλαῖς.

μαλίζοι χρόνον.
 ὅς τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
 εἶμον' ἀνδρῶν Φίλων.
 ἵχομαί νιν Ὀλυμ-
 πία τοῦτο δόμεν
 ρας ἐπὶ Βάπτου γένει.

. importunum hoc, etsi pro διὰ χρόνον dictum putes.
 χρόνον. δαμαλίζειν pro δαμᾶν. μὴ δαμαλίζοι sc. τὴν δύνασιν,
 virtutem euertat. tempestas aliqua (tanquam arborum).
 stum est ἐπὶ: siue sit ἐπὶ γένει, pro ἐν in Batti domo.
 δόμεν pro ἐπιδοῦναι. addere. Forte fuit ἔτι. δόμεν ἔτι
 τοῦτο γέρας (ἐν) Ὀλυμπία.

δ δαμαλίζοι repeto χρόνον, διὰ χρ. alias χρόνον, pro
 ne qua aduersa σύν χρ. — 165. ἀνδρῶν Φί-
 uccedat. Pro hoc λων, pro Θεοφιλῶν.
 tempestas euertat, 168. Victoriā quoque
 eius virtutem in Olympiam Arcesilao contin-
 consulendo. χρό- gere precatur. v. Var. Lect.

ΠΥΘΙΑ

Π Τ Θ Ι Α

εἶδος ε'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝ

Ἄρματι.

Argumentum.

Ad Thrasybulum conuersa sunt poetae ve
eum victoria Pythia laudum copias praeci
sibi parasse cum victoria - 18. tum pietate
parentem; qua Antilocho Nestoris filio col
ratur. -- 45. Aliae eius laudes.

Σ. α. Κ. 3'.

Ἄκούσατ' ἢ γὰρ ἐλικώπιδος Ἀφροδί
Ἄρουσαν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν,
Ὅ

Inscriptus est hymnus Xenocrati victori; qui Theroni
gentini frater fuit: (de quo Ol. II, 89. vbi v. Schol.) I
carmine poeta Thrasybulum filium appellat victorem (v
sq.) ac celebrat; nihil de patre, sed de filii pietate in
memorat. Vnde in eam opinionem descendi, vt per
mihi habeam, Thrasybulum victorem parentis victoris
a praecone pronuntiari iussisse. Ita bene omnia se hab

Est hoc carmen multis
difficultatibus obseptum,
quae partim a re metrica
proficiscuntur, partim ab
interpretatione. Quod ad
istam attinet, desudarunt
in ea post Schmidium et
Pauwium, Dawes. Misc.

crit. s. 2. p. 37 sq. et
garell. Versuum cu
strophae 2 et 4. metri
certum aiunt. Dawes
acumine obseruauit
carmine versus 2. 3.
omnibus strophis ex
syllabam breuem, r

Φαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς
ναὸν προσοιχόμενοι, Πυθιονίκος

Ἐνθ'

II. et Scolium in fragm. p. 16. Ceterum videtur
c respici Isthm. II, 26. 27. at diuersa ab ea est altera,
on et Xenocrates communi nomine obtinuerant. Ol.

1. ἢ utique haud dubie scribendum pro vulg. ἢ — ἢ
et. ἢ quoque est in Gott. 2. ἀναπόλησμεν resūxit
versabimur, arabimus. Sed πολεῖν etiam πολίζειν cfferri.
ot alia: occurrit quoque πολεῖν. 4. ἐς ναὸν προσοι-
χόμενοι.

nes in syllabam
praeter 30 et 31.
casu factum ne-
nam tamen ver-
e esse longam
debamus, et ite-
a Dawes asseruit
(Mem. de l' Acad.
XLVI. p. 229.)
ec, aliena ab hoc
silio, (non enim
nisi quae sen-
etae obscurant)
lari editori relin-
nt. Agitur nunc
etatione, adeo-
metrica tantum
quatenus illa ex
et nexa est.

Thrasybulo (a
e amato iuveni:
um. II. et Scolion
p. 16.) scriptum
torian patris Xe-
cuius quadrigas
regerat, patrem-
tem pronuntiar
am ante a nobis
erat. Fuit enim
victoria Pythica

et Isthmica; vtraque a Si-
monide quoque carmine
celebrata v. Schol. ad Isthm.
II. pr. Initium facit poeta
ab eo, quod inuitat ad au-
diendum hymnum laudum
Xenocratis. *Audite, inquit,
canam laudes Xenocratis,
Agrigentini, victoris Py-
thici: pro ludis Pythicis
nominat Delphos: in his
ludis parata fuerat multo-
rum hymnorum materies
Agrigentinis per victorias
ciuium; hanc materiem
hymnorum appellat Ἰησαυ-
ρὸν ὕμνων, comparatione
aliorum thesaurorum, qui
in templo Delphico erant,
ad seruanda donaria varia-
rum vrbium ac populorum:
de quibus multa apud He-
rodot. et Pausan. memo-
rantur. Iam his donariis
praestant laudes et hymni,
poetae virtute, ad posteri-
tatem perduraturi.*

1-13. *Attendite; paro
hymnum in laudem victoris
Pythici, cui apud Delphos
partum*

5 Ἐνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαῖς
 Ποταμία τ' Ἀκράγαντι καὶ μὲν Ξενοφῶν
 Ἐτοῖμος ὕμνων
 Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
 Ἀπολλωρία τετείχισται νάπα·

χόμενοι. Offenderunt haec viros doctos. Satis videbatur
 προσοιχόμενοι. Nec tamen hoc, quod, errore nescio quo ab
 olim putabam, metri lege stare potest. Dawes emendat
 νάπην παροιχόμενοι. Reprehendebat hoc Dorvill. ad Charitonem
 probat Burgels. ad Dawes p. 353 et 527. reiecit iterum
 more ad Tryphiod. 360. tueturque exemplis vsum praefi-
 num πρὸς et εἰς. vt Iliad. I, 581 οὐδ' ἔσ' ἐς ὄρχημενδν προτινίσσει
 gebat ἐς νάπην Schmid. at Pauw νάπην ἐς πρ. vt tamen dubitari
 prior in νάπην correpta sit a Pindaro. Atqui ei producta
 vt aliis; v. c. Pyth. IV, 97. VIII, 39. Scilicet laborant
 cti in metro constituendo. Versum choriambicum esse
 dubitet; sed praefixum esse ditrochaicum volunt. Minus
 versum incipere posse ab antispasto aiebat. Equidem in
 constituendo nihil mihi arrogo: puto tamen ad epitritum
 cari posse et hunc et versus antitheticos.

partum est Aecus aeternum, ἐννοσίγαιος, concussus
 Ager Musarum a poetis coli rae, propter motus
 dictus, res nunc nota est. subterraneis aquis, sin-
 cf. Nem. VI, 56. X, 49. Nunc tenus mare ambit
 quoque ager Veneris et Cha- fluctibus suis adstra-
 ritum memoratur. Χάριτες bus littori: vt ἀλλή-
 Musae lyricae poeseos. Ea γαῖα.
 rum ager colitur, dum poe- 7. Θησαυρὸς ἐτοῖμος
 ta in carmine, in laudibus tenus victoriae Pythiae
 victoris, est occupatus. Fa- rata sunt argumen-
 tendum tamen duram esse tum et hymnorum.
 duorum troporum diuerso- autem cum respectu
 rum iuncturam: dum Del- σαυρὸς templi Delphi
 phos προσοιχόμενοι agere bus donaria serual
 dicuntur. ἐρίβρομος χθῶν, quos nouimus ex H
 dictum putabam eodem mo- et Pausania, vt dixi

A. α. K. 9.

οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν
 βρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
 ἄνεμος ἐς μυχοῦς ἀλὸς
 εἰ, παμφόρῳ χερᾶδει τυπτόμενον. Φά-
 ει δὲ πρόσωπον ἐν καθαροῖ,

Πατρὶ

οὔτε, vt trochaeum haberet, reposuerat Schmidius.
 et sequitur ἀπαγγελεῖ. Oxonienses ex Bodl. γ. ἄξει.
 erat; at χερᾶδει emendatum ex Etymol. et Iliad. φ,
 ιενος erat: sc. ἄνεμος. At ventus τύπτει, non τύπτεται.
 ζέφυρος βαθείη λιλλαπι τύπτων. Tum τυπτόμενοι idem li-
 . nec tamen magis accommodate ad rem, quam vul-
 eret saltem τυπτόμενος esse formae mediae pro τύπτων.
 habet Scholion: οὔτε ἄνεμοι ταῖς πνοαῖς τύπτοντες καὶ στρέ-
 Pauwius versum sic constituit: Παμφόρῳ ἄξει χερᾶδει
 fractum et comminutum. Ad sensum constituendum
 ἄξει requiritur et τυπτόμενον; admisit quoque Dawes,
 terpretatur, quem neque imber, neque ventus rapiet
 s patientem, irrisus propterea Act. Erudit. 1750. p.
 n opes puta in mare mersas fluctibus voluentibus se
 ersari et agitari: Θεσαυρὸν (ἐν) χερᾶδει τυπτόμενον. In
 ε. χερᾶδος e Pindaro laudatur χερᾶδει σποδῆων. quod ad
 unt viri docti. Vox est doctior, idem significans
 , παίειν. v. Hesych. cf. Eurip. Hippol. 1238. et ibi
 ia vulgatioir irrepsisse videri potest τυπτόμενος. Me-
 aud conuenit; et ieiunum est explere χερᾶδει δὴ σπο-
 ntum ergo ad alium locum spectauit. 13. 14. Post
 ata, non minus dura, praestat ad ὕμνων Θεσαυρὸν haec
 , vt is sit φάει πρόσωπον ἐν καθαροῖ, h. φαιδρὸς τὸ πρόσωπον,
 dam laetitiam ex victoria. Simili ratione victoriam
 aliquo-

respicit diuitias Κῶμον et Hymnum venire,
 uectas. descendere, duci ad victo-
 rem, in victoris domum.
 Φάει δὲ πρόσωπον Nunc ad Θεσαυρὸν ὕμνων
 . Solenne est, hoc idem transfert poeta:
 audacter

15 Πατρὶ τεῶ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεῶν
 Λόγοισι θνατῶν
 Εὐδοξὸν ἄρματι νίκαν
 Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

aliquoties declarat Pindarus. ὕμνων ἰλλε Θησαυρὸς ἰταque (mina illa) ἀπαγγελεῖ πατρὶ τεῶ γενεῶν τε κοινὰν νίκαν. Prodigium enim est ad meum sensum, quod Dawes suppeditat: *vultus sauri hymnorum luce in pura victoriam praedicabit.* Ita tamen erunt omnia, si v. 18. ἀπαγγελεῖς legeris: *Tu, o Thrasylule, πρόσωπον ἐν καθαρῷ* (h. e. ἔχων πρόσωπον φανερόν) *renuntiabit victoriam νίκαν (σὺν) ἄρματι, κοινὰν πατρὶ τεῶ γενεῶν τε, εὐδοξὸν λόγων, celebratam laudibus hominum, εὐδοξὸν διὰ τῶν λόγων.* Erunt in hoc plures. Mingarellus ἀπαγγελεῖ, vt poeta ipse n. 15. κοινὰ τε γενεῶν Α. 9. εὐδοξὸν ἄρματονίκαν Κρισαίαις ἐν πτυχαῖς λέει Bodl. γ. quod et ipsum non incommodum est: *hymni communi stirpe prognatae victorem Pythicum nuntiabit* praestat vulgata lectio. Victoriae decus et splendor tota item attingit. Κοινὰ τε γενεῶν Ald. 17. ἄρματονίκαν Bodl. ad v. 15. ἄρματονίκαν Ald. Rom. et cett. 18. Κρισαίαις Bodl. γ. vid. ad v. 15. ἐξαγγελεῖ Schmidius ad metri schema πτυχαῖσιν ἀπαγγελεῖ Aldus, vt duae breues pro longa sint et Dawes sequitur.

audacter an tumide, non dicam. Nos reddamus sic: *Hymni illi patri tuo, Thrasylule, nuntiabunt victoriam curulem Pythicam, qua tu patrem renuntiasti victorem.* Simplicissimum est, inter tot contortas rationes verba ad hunc modum constituere. Probabile tamen fit, de Thrasy-

bulo reduce haec dicendum esse: tu o Thrasylule ἀπαγγελεῖς. Porro tamen lyricum lud, quod ille absoluit (κατὰ) τὸ πρόσωπον Φάει καθαρῷ, h. e. ἔχων πρόσωπον ἐν Φάει, πρόσωπον εἰνόν. Omnino compositum indiget totum fere non interprete.

Σ. Β. Κ. 9'.

τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθάν
 εἰς ἐφημοσύναν, τάν ποτ' ἐν οὔρεσι
 Φαντί

scribere iubet Pauwius. Et sic iam Aldus edidit.
 poetam lyricum deceat ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς, equidem du-
 bitor dubitatio mihi subnascitur de vulgari interpre-
 tenos patrem dextra. σχέθων νιν aut ad eundem θεστυ-
 ferendum aut ad Νίκην. Quod enim dudum verebar,
 storia Pythica, quam Ode celebrat, non Xenocratis,
 rasybuli fuerit, male ad patrem referri coepta, vix
 ari posse puto. Itaque filius victor rediens inter cho-
 oces et cantus, pietatis in patrem non immemor est,
 adducit seu hymnos, seu victoriam: quod per se
 lyricum est. Forte eodem modo apud Hesiod. Sc.
 Minerva Νίκην δδανάτης χειρὶ καὶ κῦδος ἔχουσα fuit καὶ
 . Et conuenit victori Νίκην iuxta se incedentem ha-
 omae triumphantes Victoriae signum in curru. Si-
 yth. V, 36. vbi redux victor auriga οὐ τὴν Ἐπιμαθίος
 α πρὸφασιν ἀφίκετο, vt h. l. victor Νίκην assidentem in
 t. Iam reliquorum verborum iunctura vel sic ambi-
 test iungi: σχέθων νιν ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς, quod vix lyricum est;
 σχέθων νιν (ἐκ. κατὰ) χειρὸς, ἄγεις ἐπὶ δεξιᾷ, quod tamen
 placet. Verum ἐπιδέξια quoque est pro ἐπιδεξιῶς, scite,
 opportune, siue vt ad σχέθων retrahatur, siue ad se-
 Potest quoque iungi σχέθων ἄγεις νιν, tum erit (κατ')
 ναν. Aut dicendum est: ἄγεις ὀρθάν ἐφημοσύναν pro ἄγεις,
 inisti verum illud praeceptum, aut ἄγεις, in memoriam
 ιδεία, opportune. Nescio an hoc in animo habuerit
 imaticus, qui vltimā sic reddit: οὐ τοίνυν, ὦ θεασίβου-
 δ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν καὶ παραίνεσιν. Ceterum secun-
 omnia vitium latere potest in vno vel altero verbo.
 nim in hac stropha plura vitia latere. 20. εὐφημο-
 n ed. Rom. et hinc reliquar. edd. Schmidius metro
 monente

έθων νιν aut ὕμνων, pro χειρὶ, ἄγεις ἐπιδέξια ὀρ-
 , aut τὴν Νίκην, τάν ἐφημοσύναν, opportune
 tius. (ἐκ) χειρὸς in memoriam reuocas ve-
 rum

Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
 ras υἱὸν ὄφρα νιζομένω Πηλεΐδα
 αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδα,ν
 Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρῶ-
 25 Θεῶν σέβασθαι·
 Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
 Ἀμείρειν γονέων βίον πετρῶμενον.

monente emendavit secundum Aldum. Porro τὰ ποτ
 Schmid. male, veritus de metro. Erat ὄφρα aduersus
 Sed iam Schmidius emendatum dedit οὄφρα, et sic Ald
 ὄφρα τᾶν ποτε Dawes. Sed Pauw (quem v. ad 2.) non P
 sed Ionicum colum esse docet. 22. Metrum laborat
 dius emendavit: εας ὄφρα. At Pauw: vt φιλέρας sup
 versum claudat. tum: τὶδν ὄφρα. Porro πηλεΐδα vulgg. ed
 defendit Pauw: posse enim η ante vocalem corripī. Sch
 refinxit: πηλεΐδα. Pal. C. et Bodl. γ. πηλεΐδα. ὄφρα νιζομένω
 parentibus in solitudinem abducto. 24. βαρυοπᾶν Bodl
 rum et vulgare βαρυόπαν ita est accipiendum, aeolicé π
 πᾶν, a βαρυόπης. Nec ad κρονίδαν potest referri βαρυόπαν
 men cur βαρυοπᾶν praeferas, quia στεροπᾶν sequitur, eodem
 inflexum, non στερόπαν. Vulgarem lectionem etiam Schol
 25. θεῶν vix recte se habere potest. Quam praeclarum
 hoc praeceptum: *inter omnes deos maxime Iouem esse cole*
 Inimmo vero θεῶν legendum: μάλιστα μὲν κρονίδαν — θεῶν
 σέβασθαι et obliqua, et recta potest esse oratio pro
 Nec minus corruptum v. 26. ταύτας. quam enim vim
 ταύτας τιμᾶς? hoc honore non esse priuandos parentes? h.
 honorem ipsis esse perpetuo seruandum? Excidit epi

rum illud praeceptum. Re-
 spicit autem poeta pietatem
 in patrem, quod victor pa-
 trem victorem renuntiare
 iusserat, et nunc Victoriam
 ad patrem redux adducit.
 De singulis v. V. L.

23. Praeceptum illi-
 quum esse debuit:
 loco Iouem, secundo
 tes esse colendos.
 sunt corrupta. v. V.

A. β. K. 9.

ένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
μα τοῦτο φέρων, ὃς ὑπερέφθιτο
γρὸς, έναρὶμβροτον ἀναμεί-
νας στράταρχον Αἰθιοπῶν Μέμνονα.

Νεστό-

ειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα,
μος ἐκ βελέων δαίχθεϊς· ὁ δ' ἔφεπε
παιδὸν ἔγχος·
σανίου δὲ γέροντος
αθεῖσα φρήν βόασεν παῖδα ὄν·

Σ. γ. K. 9.

αιπετὲς δ' ἄρ' ἵππος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ
ων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν θανά-

τοιο

uale illud fuerit quis definiat? potest κενῶς, κλειῶς,
ce. Spectat huc fragmentum Eurip. ex Antiope ap.
σὴν ἀρεταί, ἄς χρεὶ σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον, θεοὺς τε τιμῶν τοὺς
ονεῖς νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. Quod in nostro additur
μᾶς γονέων βίον πεπρωμένον, est pro τιμῶν τοὺς γονέας διὰ
28. ἔγεντο Schmid. vt saepe alias legitur. Hic Pauw
ribrachyn ferre maault. 50. ἀμμείνας. Vt metrum
nidius dedit: έναρὶμβρότων ἀμεί-νας. Mitior medicina:
αμεί-νας. Est ἀνα- μείνας etiam in Ald. Dayes p.
ν ἀνα- μείνας ἀρχὸν vel έναρὶμβροτόν γ' ἀνα- μ. probante
more ad Tryphiod. 57. — 56. βόασεν Schmid. re-
57. ἀπέριψεν vulgo, Aldina excerpta, ante Schmid.
at. et cett. at Róm. αὐτοῦ. an iung. αὐτοῦ μένων? in
38. μένων δὲ θεῖος sine δ Gott. probe. Pindaricum
liculis loqui. πρίατο τὸν θανά- Ed. nescio quae apud
Dxon. Nam Brub. μὲν habet vt ceterae.

Memnon) ἔφεπε 37. Non incassum haec
ροί, inimisit. Il- dixit Nestor. Apollon. IV,
esch Animadvv. 388 — ἀκράαντα ἐν γαλή πα-
p. 214. σέειν.

τοιο κομιδάν πατρός· ἐδό-
 40 κησέ τε τῶν πάλαι γενεᾶ ὄπλο
 Ἔργον πελώριον τελέσαις,
 Ἵπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς α
 Τὰ μὲν παρήκει.
 Τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
 45 Πατρώαν μάλιστα πρὸς στάθμαν

A. γ'. K. 3'.

Πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδει-
 Νόῳ δὲ πλουτον ἄγει, ἀδίκον οὔθ'

39. 40. ἐδέ- κησεν τῶν πάλαι Rom. et reliquae. ἐδέ- κησε τῶν
 tri caussa Schmidius: τοιο κομιδάν πατρός· ἐδέ- κησεν δὲ τῶν πά-
 offert: τοιο κομιδάν πατέρος· ἐδέ- κησε δὲ τῶν πάλαι. Adopta
 Dawes. 40. τοῖς πάλαι videtur olim lectum esse. v.
 Iungo (iv) τοῖς ὀπλοτέροις γενεᾶ τῶν πάλαι (τῶν πάλαι γεγονότα
 scis aetatibus) ἔμμεναι Ἵπατος etc. Respicit locum Xenod
 nat. I, 14. — 46. πατρωι malim per synizesin sumere p
 pro tribrachy habet Pauw. Nisi altero loco anapaem
 malis: τὶ τ' ἐπερ- 47. 48. Vulgo inde a Romana legitu

38. μένων δὲ θεῖος ἀνὴρ
 πρίατο μὲν (ἀντί) θανάτου
 κομιδάν (ἀνακομιδὴν καὶ ζωὴν,
 salutem) πατρός. Rem nar-
 ratam coniicio in Arctini
 Aethiopide. Est et exposita
 a Quinto Cal. II, 24. sed per-
 functorie.

42. πρὸς ἀρετὰν ἀμφὶ το-
 κεῦσι, pietate in parentes.

43. τὰ μὲν παρήκει, haec
 ad tempora antiqua spe-
 ctant. cf. Dawes p. 48.

44. Sciungo haec
 rioribus. Est etiam
 sybulus is, qui ad
 virtutem maxime
 nat. Idem, prox
 dendo, similis fac
 truum Theronem
 virtutem eius, dec
 bet. ἔδειξεν ἀγλαΐ
 χόμενος πατρωι, π
 ταν πάτρως, ἐπέ
 αὐτῶ.

47. Nondum
 vltima stropha em

οπλον ἤβαν δρέπων, σοφί-
αν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων, τίν τ',
Ἐλέλιχθον,

Ὀργαῖς ὅς εὖρες ἵππιον εἶσ-

οδον

47. ἔπασαν. νόω δὲ πλοῦτον ἔγει ἄδικον οὐδ' ὕ- 48. πέρροπλον ἤβαν
σοφί- 49. αν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων. 50. τίν δ' Ἐλέλιχθον. Neo
Aldus, nisi quod v. 47. in fine: οὔτε 48. ὑπέρροπλον ἤβαν δρέ-
π- 49. αν δ' ἐν μ. π. 50. τίν δ' Ἐ. Metrum in his laborat:
recte Schmidius sustulit; reliqua sic refinxit: νόω δὲ πλοῦ-
τον. οὐδὲ ἤβαν ὑπέρροπλον δρέπων σοφῶν Ἐν μ. π. parum feli-
ec videns, ἤβαν οὔτε ἄδικον οὔτε ὕ. esse supplendum. Oxo-
commentum ὕ- πέρροπλον recte exploditur a Pauwio, qui
ἕ- πέρροπλον δρέπων ἤβαν, σοφίαν, vel: οὐδ' ὑπέρ- οπλον δρέπων
ἤβαν Δ' ἐν μ. π. offert. Arripiamus alterum hoc. Dawes:
ἄδικον οὐδ' ὑπέρ- οπλον ἤβαν δρέπων σοφί- αν δὲ μυχοῖσι π. minus
He. Mingarellus refingit ἤβαν pro ἤβαν. 49. ἐν μυχοῖσι
sup. ad v. 4. 50. 51. Vulgata lectio: τίν τ', Ἐλέλιχθον,
καί, ὅς ἵππειαν εἶ- σοδον, μάλ' ἄδόντι νόω, Ποσειδᾶν, προσέρχεται.
a Romana; nec aliter Aldus, nisi quod ἔσοδον μάλα scri-
am metro et sensu haec destituantur, Schmidius emen-
τίν τ', Ἐ. Ὀργαῖς ἕλαις, ἐς ἵππειον εἶσ- οδον, ἄδόντι νόω, Ποσειδᾶν,
καί, vltimum hoc praeclare, ad metrum et sensum, nec
enses antiquum renocare debebant; vt sit: tibi, Neptune,
studiiis equestriis rei, addictus est ἄδόντι (vel vt Acoles
m Eustathium scribunt ἄδόντι) νόω h. tibi placens; gratus
Aldus. Oxonienses, qui edidere εὖρες δ' ὅς ἵππειαν ἔσοδον μάλα
—, aiunt, se MS. γ. edidisse. num etiam εὖρες δ'? nisi
hoc

censeo, vt commo- nec contumeliosam (σύν
terpretatione reddi ὕβρει) ἀδολοσθέντι ἐπι-
sensus. Thrasybu- gens. δρέπομεν fructus, qui-
φρονα esse declarat bus fruimur, adeoque ἤβαν,
his. Mente condit in qua sumus constituti.
s sc. sapientiae. (οὐ- σοφίαν δὲ (sc. δρέπων) ἐν. μυ-
δικον οὔτε ὑπέρροπλον χοῖς Πιερίδων. Vltima haec
δρέπων, nec iniustam prohibent, quo minus ad

Υ

ἀγχι

ὄδον ἀδόντι νόω, Ποσειδᾶν, προσέχε

Γλω

hoc ex Scholio potius arripuerunt, ὄδς (l. δς) εὔρες ἰππέλας
 τουτέστιν ἰππικὰς ἀμίλλας. Pauwius imperite factum clamita
 poni iubet: ὄργης πάλαι δς ἰππειον ἑσο- δον, μάλ' ἀδόντι νόω, π
 χεται. vt sit. ὄργης (hoc enim velle videtur) de studio
 Sed totum hoc de Neptuno, quod ab antiquo rei equestri
 languet et friget. Aliud est, si Neptunus delectari dici
 equestri, vt apud Aristoph. Equ. 550 ἰππὶ ἄναξ, Πόσειδον,
 κρότων ἰππων κτύπος καὶ χρημετισμὸς ἀνδάνει. Inhaeret animo
 cio, ὄργης πάλαις et ἀδόντι νόω glossema redolere. Reposui
 proxime ad lectionem codd. et edd. accederet, et cum
 coueniret, donec verum repertum fuerit; mutari tamen
 punctuationem v. 49. post ποσειδῶν, vbi plene interpungebat
 iunctis sententiis. Ingeniosum est, quod in Mingarelli
 reperio: ὄβριον pro ἔβριον coniectantis v. 48. Si tamen ac
 expendas: in ὑπέροπλον ἔβριον hoc ipsum laet. Acute Jā
 Animaduerss. p. 100. pro εὔρες δ' suspicatur fuisse ὄργης γ'
 et haec est ariolatio, non certa emendatio. Duplex in
 videri potest fuisse lectio, altera, quae in Scholiis ex
 corrupta, forte tamen restituenda et ad metrum, con
 τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὡς εὔρες ἰππίας ἑσοδους μάλ' ἀδόντι νόω, π
 προσέχεται. quaecumque inuenisti, Neptune, rei equestris
 ille persequitur. Est προσέχεται τιν, (κατὰ) πάλαις, ὡς εὔρες
 ἑσοδός. Ex altera lectione librorum et edd. videntur ver
 ma esse: τίν δ', Ἐλέλιχθον, ὄργης δς εὔρες ἰππειον ἑσο-
 ποσειδᾶν, προσέχεται. Neptune, auotor studiorum equestri
 ille deditus est, gratis hoc ipso tibi studio: id quod
 in aurigando testatur. ἑσοδος, vt ῥόδς, pro genere vitae
 dio: vt dixit ἄλλας ἑσοδός ἄλλων περιπέρας Ol. IX, 159. et ἑ
 εὑρηγίας Ol. VIII, 17. nec prorsus diuerso modo sup. 15.
 ἐπιχωρίων καλῶν ἑσοδος. Ποσειδῶν: ὡς εὔρες ἰππειον ἑσοδον ὄργης
 quae ad equestria studia feruntur. Quandoquidem am
 sybulus rei equestri ipsi studium suum addixerat, sicut
 quod posueram, eam regentem patris currum vic
 consequutum videri.

ἀγαί v. 47. reuocem. tibi- studio) maxime
 que, Neptune, (aurigandi est. De singulis V. L.

γλυκεῖα δὲ φρήν
 ἐν συμπτώταισιν ὀμιλεῖν
 μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

52. 3. 4. sic expeditam: γλυκεῖα δὲ φρήν (ἢ φρήν αὐτοῦ) καὶ
 αἰσιν ὀμιλεῖν (h. ἢ ὀμιλία αὐτοῦ) μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον
 perat, h. e. eius indoles et conuictus est dulcissimus.
 e Gedik. accepit in Carm. select. et iam antea Schnei-
 a Pind. p. 121. nuncque Mingarellus: ne quem sua
 dare videar: quippe cui cordi sit Pindaricum Nem.
 αἰνεῖν, adeoque (vt Nem. VII, 89) σκοτεινὸν ἀπέχων ψέ-
 ῖστε φίλος φίλον ἐς ἀνδρ' ἄγων κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω. ποτί-
 οῖσι μισθὸς οὗτος. Valeant haec ad excusationem, si to-
 doctos laudo, etiam in iis, quae nec meum nec alio-
 s effugerant; nec nomina taceam, nisi quoties mihi
 cedendum est. Pauwius: γλυκεῖα δὲ φρήν: (ferre vt Schol.
) καὶ συμπτώταισιν ὀμιλῶν, M. ἄ. Malo sic ferre robur
 Pindaricum etsi paullo horridius.

st eius ingenium cedine) superat ingenium
 conuictus iucun- suaue et ὀμιλία σὺν συμπτώ-
 Hoc in senten- ταις, σὺν φίλοις.
 atum. Mel (dul-

Π Τ Θ Ι Α

εἶδος ζ'.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ

Τεθρίππω.

Argumentum.

Breui hoc carmine commendat victorem per
per laudes Athenarum a summa urbis clar
- 7. a ciuium, inprimis Alcmaeonidarum,
- 11. a victoriarum decoribus - 18. Depre
inuidiam.

Σ. Κ. ζ'.

Κάλλιστον αἰ μεγαλοπόλιες Ἀθῶν
Προοίμιον, Ἀλκμανιδᾶν
Εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπίδ' αἰοδᾶν

"17"

2. Ἀλκμανιδᾶν Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldu
bebat scribi Ἀλκμανιδᾶν, quod et Gotting. habet. Acolic
pro Ἀλκμαίων fuit Ἀλκμᾶν, vt Ἄμυδᾶν, Ποσειδᾶν, Paulo poi
80 Ἀλκμᾶνα. Ἀλκμαιανιδᾶν Rom. Ἀλκμαιονιδᾶν Crat. et hoc
dum Scholiasten, edd. seqq. retinuerunt. 3. Olim
pungebatur post γενεᾷ.

Erat Megacles ex Alc- Pyth. XXVIII. obtiger
maeonidarum stirpe. Vi- quot annos post
detur fuisse Hippocratis f. Salaminiam Ol. LXV
Agaristae, quae Periclis ma- factam.
ter fuit, frater. Victoria 1. Ad exordium h
haec Pythica Ol. LXXVI, 3. Alcmaeonidam pro

ἴπποισι βαλέσθαι. ἐπεὶ
 τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
 ναίοντ' ὀνυμάξομαι
 Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;

A.

abile exemplum varietatis ex vetere scriptura continua
 Ex Scholiis enim discimus, lectum olim: *ναίοντ'* pro
ναίοντα, ab aliis *ναίων* ἢ. quod editt. habebant ante Schmi-
 m Oxon. γ. ab aliis *οἶκόν τ' αἰών*, (ὅ ἐστιν ἀκούων), ab aliis
αἰών ἢνομ. pro *αἰώνι*. Schmidius *ναίοντ'* pro *ναίοντα* practu-
 m tamen parum expedito. Pauwium mireris pronun-
 ce: sine dubio esse leg. *μαίων* ἢ. *cupiens, quaerens.*

v. Notam.

curulem pulcherrima *dabo*. At vereor, vt hoc
 s est laus Athenarum. *graece bene dicatur. αἰών*
 ὄναι μ. A. προομιον, *non est posteritas; certe*
 ἰδᾶν εὐρυσθενεῖ γε- *non apud Pindarum, sed*
 τῖδ' αἰοῖδᾶν ἴπποισι *est vita, tempus cum notio-*
 α. Athenae pulcher- *ne durationis. Poeta non*
 unt prooemium, a *quaerit, quae vrbs sit cla-*
 rdium ducere possit *rior; sed de Alcmaeonidis*
 victoriae curulis, *agit; neminem esse qui pa-*
 tem potentis stirpis, *tria illustriore utatur: τίνα*
 us vnus ex stirpe, *ὀνυμάξομαι ναίοντα (τίνα ναί-*
 vidarum. Ita Ty- *ειν λέξαιμι, h. τίς ναῖοι ἄν)*
 α Pelias sup. P. IV, *πάτραν, τίνα τε (ὀνυμάξομαι*
 ἐπιδα αἰοῖδᾶν vt κρη- *ναίοντα, pro ἧ) οἶκον ἐπιφα-*
 ν Pyth. IV, 245 et in *νέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι*
 t. Pind. p. 68. XLII. *(quam Athenas). Adiicitur*
 v. 5 - 7. locus im- *πυθέσθαι vsu poctarum. Be-*
 propter lectionis *ne comparat Mingarellus*
 em. *αἰών* ὀνυμάξο- *Homericum v. c. Od. λ, 75*
 raeferam; pro *αἰώ-* *σῆμα τέ μοι χεῦσαι — καὶ*
 sonat, si vernaculo *ἐσσομένοισι πυθέσθαι pro ὡς*
 efferas; vt sit: *πο-* *τούς ἐσσομένους πυθέσθαι πε-*
tradam, commeu- *ρὶ αὐτοῦ. it. Od. σ, 255.*

A. K. ζ.

Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὀμιλεῖ
 Ἐρεχθεὸς ἀστῶν, Ἀπόλ-
 10 λων, οἳ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δία
 Θαιτὸν ἔτευξαν. ἄγον-
 τι δέ με πέντε μὲν Ἴσθμοῖ
 Νῆαι· μία δ' ἐκπρεπῆς
 Διὸς Ὀλυμπίας· δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

E. K. ς.

15 ὦ - Μεγάλλεες, ὕ-
 μαί τε καὶ προγόνων.
 Νέα δ' εὐπραγία
 Χαίρω τι τὸ δ' ἄχνημαι,
 Φθόνον ἀμειβόμενον
 20 Τὰ καλὰ ἔργα. Φαντί γε μάν,

9. ὦ Ἄπ. Schmid. frustra. 10. τεόν γε Oxonienses noua
 Al. τεόν τε. 17. εὐπραγία τε νέα vett. metricos legisse v.
 notat Pauw, nam vulgatam lectionem esse prorsus ineptum
 metrum. Annon est choriambicus praemisso iambo? 18
 τότε alii apud Oxon. nescio qui. 20. τὰ καλ' ἔργα Pauw
 Sed Pindarus ante ἔργα non elidit: vide v. c.
 Nem. III, 78.

8. In omnibus oppidis
 versatur in ore hominum,
 frequentatur, laus Alcmaeo-
 nidarum ex Athenis. De
 templo Apollinis ab iis in-
 staurato v. Herodot. V, 62.
 Pausan. X, 5.

12. ἀγοῦτι δέ με —
 προσάγουσιν ἐπὶ τὸν ἴον
 quod Romanorum
 rum: vocant me: illus
 Mitscherlich. Epist.
 Olympica victoria fuit
 maeonis, qui apud He-
 tum est Ὀλυμπιονίκης

ὔτω κεν ἀνδρὶ παρ' μονίμαν
 ἀλλοισαν εὐδαιμονίαν
 ἄ καὶ τὰ φέρεσθαι.

καὶ ἂ. Bodl, γ. παρμονίμαν Ald. vt et Scholiastes in suo
 misse videtur. In Rom. et vulgg. παρ' seiungitur.

3. Erunt haec sic
 da: Φαντὶ γὰρ μὲν,
 ρεσθαι κεν ἀνδρὶ τὰ
 (πρὸς φέρεσθαι ἀγα-
 ακά: v. ad Ol. II,
 δ' εὐδαιμονίαν θάλλ-
 ονίμαν, praeter fe-
 perpetuo floren-
 e. ea exclusa ab
 tra; aliter quam
 perpetua posceret.

Toleranda haec sunt, quo-
 niam aliter non legitur.
 Conuenit cum doctrina
 poetae (v. Pyth. III, 153 sqq.
 - 189. Ol. II, 55 sqq.) *nulla*
est felicitas durabilis, μο-
νήμη, mortalium; nec video
 per arriolationes ad h. l. al-
 latus quicquam melius ex-
 tunderi licuisse.

ΠΤΘΙΑ

Π Υ Θ Ι Α

εἶδος ἦ.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤῆ

Παλαιστῆ.

Argumentum.

Facit poeta vota ad Tranquillitatem, tum Apollinem propter victoriam Aristomenis Pythiam - 29. hinc ad laudes Aeginae ex antiquis coribus conuersus, - 59. cum se reuocasset Aristomenis laudes, transfert in eum Amphidictum - 63. simulque intexit eius vaticinium Alcmaeone et Epigonis Thebas expugnaturis. Quibus subiungit professionem pietatis suae Alcmaeonem, quem tanquam heroem domum cum colit - 87. Redit hinc ad Aristomenis bona pro eo facit vota.

Σ. α. Κ. 9'.

Φιλόφρον Ἀσυχία, Δίκας
 ὦ μεγαιστόπολι

ἀρματι post παλαιστῆ insertum erat Oxoniensi: vitio a Certe Aristomenes Xenarcis f. victor fuit lucta Pyth. qua in Ol. LXXXIII, 3. incidit, et quidem ἐν παιοι, vt 45. 46. patet. 1. Metra huius carminis magnas faciunt cultates: quibus tollendis nec par sum, neque id prop.

1. Exemplum esse potest Nem. VIII, pr.) quam hic locus, (alia v. inf. ad ingenium poetae lyr.

τερ, βουλᾶν τε καὶ πολέμων
 τα κλαΐδας
 τάτας, Πυθιονικόν
 Ἄριστομένει
 τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
 καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι
 ᾧ σὺν ἀτρεκεῖ

A. α'.

Etiam Mingarellus colis aliter distribuendis in
 tentauerat, quae alio loco apponam. In singulis,
 loco, aliquid mutare nolim, antequam tota ratio
 mi accurate constituta fuerit, vt tuto mutare liceat.
 me etiamnunc tuto mutare licuisset. 2. μεγαλόπολι
 κλαΐδας ed. Rom. et rell. Nec constant sibi gram-
 maticus Oxon. cum Aldo: κλαΐδας, ex κληΐδας, ex κλειΐδας.
 mid. Sed metricus hic turbatus est, vt docet Pauw.
 est ὁμοτρεκεῖ ex quo infert ἀτρεκεῖ, pro ὁμοδρομοῦντι τῷ
 καιρῷ Toup. App. ad Theocr. p. 9.

In eandem no- ista aetate praeclaris legibus
 igat. Ἦσυχία et institutis fundatam tran-
 endum Ἀσυχία, quillitate vsam esse, doce-
 et in Fragn. mur a Pindaro: inf. 31. cf.
 et tranquillitas Ol. VIII, 28 sqq. Nem. IV,
 m adiunctis no- 19 sq. III, 3. V, 16. Isthm.
 tim *caussarum*; V, 28.
 a proficiscitur, 4. *Habens pacis bellique*
 uitate et mode- *potestatem s. quae gubernat*
 tim effectorum: *res pacis bellique.*
 la consilia belli 5. 6. Πυθιονικόν τιμᾶν,
 uitur tum alios hunc hymnum, accipe in
 cogit; seditio- honorem Aristomenis, Ἄρι-
 rect, insolentes στομένει.
 est ergo nunc 8. τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε
 tranquillitatem καὶ παθεῖν, aequa, modera-
 sernat, tuetur, ta, τὸ ἐπιεικὲς, et facere et
 impetus re- pati καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ. In
 ginam autem vltimis mihi non satisfacio.
 Schol. reddit εὐκαίρως. —
 ἀτρεκεῖς,

A. ιά. K. Ψ.

- 10 Τὸ δ' ὀπόταν τις ἀμείλιχον
 Καρδία κότον ἐν-
 ελάση, τραχεῖα δυσμενέων
 Ὑπαντιάξαισα
 Κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλω.
 15 Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων
 Μάθεν παρ' αἴσαν ἐξερεθίζων.

10. ἰππόταν vulgg. • Romana. Schmidius Aldum et
 quitur. 11. κότον conj. vir doctus in Biblioth. philo
 Verum κότον postulant voc. ἀμείλιχον et quod ille
 est. 13. ὑπαντιάξαισα Ald. et Bodl. γ. 14. κρατί, mei
 vnus ex Schol. legebat. τιθεῖς pro τιθεῖσα, Ed. Rom
 vulgg. Brub. Morell. cum Bodl. γ. sed τιθεῖς ex Ald.
 repetierat, et hinc reliquae edd. etiam Plant. τιθεῖ
 16. Pro μάθεν conj. φύγεν Mingarell. λάθεν Mat
 Obs. p. 39.

ἀτρεκής, firmus, tutus, hinc
 verus, hinc iustus. Supra
 Ol. X, 17 ἀτρέκεια, iustitia,
 vt ἀλήθεια. Nem. V, 31 ἀλά-
 θεῖ ἀτρεκής. Et Ἑλληνοδί-
 κας ἀτρεκής Ol. III, 21. και-
 ρός est tempus iustum. mo-
 dus iustus. moderatio. At
 καιρός ἀτρεκής, estne de tem-
 pore iusto? vt tempus, res,
 postulat? - an cum modera-
 tione certa?

10-14. τὸ δὲ ὀ. pro ὀπό-
 ταν δὲ τις odium implaca-
 bile in animum admiserit
 (erga omnes suos): tu eius
 impotentiam animi depri-
 mis. δυσμενέων ὕβριν pro
 δυσμενέος, αὐτοῦ. τιθεῖς ὄν

ἄντλω simplic. s.
 ἄντλος, aqua, vt
 aquarum eluies:
 saltem comparari
 ἀντλος ὕβρις ad
 ab Hemsterh. il
 κράτει, σὺν κράτει,
 15. τὰν οὐδὲ
 μάθεν παρ' αἴσαν
 ζων, gracee pro
 θεν, οὐκ ἐνόησεν,
 ερεθίζειν σε παρ'
 Σὺ, ἦν Π. μάθεν
 rion non norat,
 tabat, se lacesse
 vocare, malo sua
 σην, infeliciter,
 κην, iniuste, Cl
 sic alia. Lacesse

ος δὲ Φίλτατόν γ', ἐκόντος εἴ
κα δόμων φέροι.

E. α. K. ια.

δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφα-
λέν χρόνῳ. Τυφῶς Κίλιξ ἑκατόγγρα-
οὔ μιν ἄλυξεν,
μὴν βασιλεὺς Γιγάντων·
τέν δὲ κεραυνῶ,

Τόξοισι

n maiorem, superiorem non βία. 20. πολυκάρμ- νος
inc edd. vulgg. ἑκατονκάρμ- νος Ald. et Pal. C. unde
is recte ad metrum ἑκατόγγρα- νος. Bodl. γ.

ἑκατογκάρμνος.

urbavit statum sibi lucrum parat, si alio
n inter Gigan- volente illud obtinet. Hunc
ppugnauit, a forte locum (nisi alius fuit
cule deiectus. in deperditis) respexit Plato
6. 2. et Not. in Gorgia T. IV. p. 90. —
. III. Carm. 4. Sequitur v. 19. Βία δὲ καὶ με-
le bubus Her- γάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ
phyrione ab- sc. ἡ Ἡσυχία, illa dea etiam
. affert, vide- superbum tandem aliquan-
tium esse; et- do maiore vi aggressa pro-
omachia facta strauit. Ita Typhon et rex
Gigantum no- Gigantum (aut Alcyoneus
ta mox fuere est, aut, si Apollodorum
Thebani fabu- sequimur, Ephialtes ab Apol-
neus inf. Nem- line sagitta transfixus; et-
nae sequuntur si in Gigantum fati et no-
iose expressa, minibus licenter variant
tus est Horat. poetae: ita apud Horat. l. c.
onsili expers omnia ad Palladem refe-
2; nam nihil runtur. Porphyrius, cum
ndarus, quam: iam ante memoratus sit,
iniuria ipsi huc iterum reuocari nequit)
na est. Sed non effugit eam deam, h.
enuntiat: ita et ipse occubuit.
uis proficuum

Τόξοισί τ' Ἀπόλλω-
 25 vos. ὃς εὐμενεῖ νόω
 Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρ-
 ραθεν ἔστεφανωμένον
 Ὑιὸν πόα Παρνασσία
 Δωριεῖ τε κώμω.

Σ. β'. Κ. 9'.

30 Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἐκὰς
 Ἀδικαίόπολις,
 Ἀρεταῖς κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
 Θίγοισα, νᾶσός τε-
 λέαν δ' ἔχει δέξαν ἀπ' ἀρχαῖς
 35 Πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰεί-
 δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοισ

28. Ante Schmid. ποίη. 30. ἔπεσε Rom. et al. qui
 vit Schmidius ex Ald. 36. Prima νικαφόροις praete-
 legem corripitur. Pauw ominatur, glossam obti-
 alterius vocis, quam φερένικον fuisse suspicatur.
 quae eodem iure possis comminisci, vc. γερασφόροι
 tanta est versuum distributio: quod Mingar

25. Ductus Κῶμος, pom-
 pa victoris, ad templum
 Delphicum (vt sup. VI. pr.)
 a popularibus Aeginetis, Do-
 ricæ stirpis.

30. Satis habet materiae
 laudum et hymnorum Aegi-
 na iam inde ab origine per
 praeclara facta Aeacida-
 rum: quod aliquoties poeta
 praedicat: v. c. Nem. III, 45
 sq. 55 sq. ἀδικαίόπολις νᾶ-

σος οὐκ ἔπεσεν ἐξ
 ἔτυχε) Θίγοισα (ἡ
 ταῖς (δι' ἀρετῶν)

35. πολλοῖσι αἰεί-
 iungitur cum ἀεί-
 stat πολλοῖς, ἵνα
 Est adeo: αἰείδει
 (ὑπὸ πολλῶν) ἡρώ-
 μὲν) ἡρώας — ἡ
 δρας. haec varietas
 ἐν ἀνδράσι (h. est
 ἐμπρέπει, ἵνα

αἴσα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους
 αἴσιν ἐν μάχαις·

A. β'. K. γ'.

αἴ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
 δ' ἄσχιλος ἀ-
 θέμεν πᾶσαν μακρογορίαν
 τε καὶ φθέγμα-
 μαλθακῶ, μὴ κόρος ἐλθῶν
 η. τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι
 τρέχον τεὸν χρέος, ὦ παῖ,

Νεώτα-

odl. γ. atque hoc praestat, modo ἐν omittas, quod
 44. κνίσση metrum et Ald. 45. τρέχον ἴτω idem,
 1. τεὸν κλέος conj. Mingarell. At χρέος est ὑφλημα
 promissum carmen.

edit ad victo- Nem. V, 4 sq.) ποτανὸν (qua-
 vacat omnes si alatus) divulgatur per
 prosequi car- orbem terrarum, ἀμφι. μα-
 idium audienti χανᾶ ἐμᾶ, μέγα ὄπερα, arte.
 (vt Ol. II, 173. ποτανὸν, πτηνὸν, πετεινὸν,
) sed potius est etiam ap. Hesych. Aliud
 id in manibus est ποθεινόν. In Nem. VII,
 in tibi carmen, 32 Homeri figmentis inest
 recentissimum σεμνόν τι ποτανᾶ γε μαχανᾶ
 parta a te. (αὐτοῦ), h. arte et ingenii
 ἢ vt Latini, vi eius sublimi. Et P. V,
 mittere, man- 152 Arcesilaus ποτανὸς ἐν
 in fidibus. Μολσαις, in carmine subli-
 ἐν ποσὶ χρέος mis. Formulam ἴτω τρέχων
 tibi hymnus, illustrat Hemsterh. ad Cal-
 anibus habeo; lim. in Del. 128. iam a
 re se hymnum Schneidero laudatus. In
 νεώτατον καλῶν, v. 43 sqq. Mingarellus malit
 hymnum post alias interpungere: μαλθακῶ. Μὴ
 τρέχον (vt di- κόρος ἐλθῶν κνίσση, τὸδ' ἐν
 per omnes ter- ποσὶ μοι ἴτω τρέχον τεὸν
 volare, v. c. χρέος.

Νεώτατον καλῶν, ἐμᾶ ποτα-
νὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.

Ε. β'. Κ. ια.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-
τραδελφούς, Ὀλυμπία τε Θεῶν
50 τον οὐ κατελέγχεις,
Οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
Ἴσθμοῖ θρασύγυιον.
Αὔξων δὲ πάτραν Μι-
δυλιδᾶν λόγον φέρεις
55 Τὸν, ὃν πέρ ποτ' Ὀϊκλέος
Παῖς ἐν ἑπταπύλοισι ἰδὼν
Ἵγιους Θήβαις ἠνίξατο
Παρμένοντας αἰχμᾶ,

48. Παλαισμάσιν τε γὰρ Bodl. γ. παλαισμάτῃσιν τε γὰρ Δ
repugnat antitheticis omnibus. ἰχνεύων malit Schmid
caussa, et laudat sup. Pyth. V, 116, ἰχνέοντες. Atqui i
videri esse, ibi notavi. Deberet esse οἰχνέοντες. 6
χοιο, consentiente metro, Schol. et Ald. vulgo κλυτομ
τομάχοιο Bodl. γ. 55. ποτε οἰκλέος, cum hiatus i
Oxon. ex Bodl. γ. Vulgo ubique ποτ' Ὀϊκλέος.
δίους, vt alter pes iambus sit, necessario resingendum
resinxerat Schmidius. At cf. v. 115.

48. ἰχνεύων, vestigia le-
gendo, imitando, οὐ κατε-
λέγχεις ματραδελφούς πα-
λαισμάτεσσι, non dedecoras,
h. illustras. Sic Isthm. III,
23. VIII, 142.

54-58. αὔξων δὲ, illu-
strans fama tribum — λό-
γον φέρεις, in te conuertis,

pro, λόγος ἀναφέρ-
laus, quam Amphii-
ξατο, pro ἔλεγε,
quam vates, obsc
animo praevidens
persistere in belle
Thebanos instaur
cus similis v. 54.
VI, 18.

Σ. γ'. Κ. ϑ'.

τ' ἀπ' Ἀργεος ἤλυθον
 ἔραν ὁδὸν Ἐ-
 ἴγονοι. ὣδ' εἶπε μαρναμένων
 τὸ γενναῖον
 πρέπει ἐκ πατέρων παι-
 ν λῆμα. Θαύομαι
 ἐς δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς
 μᾶν' ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα, πρῶ-
 ν ἐν Κάδμου πύλαις.

Α. γ'. Κ. ϑ'.

καμῶν προτέρα πάθᾳ,
 ἀρείονος ἐν-
 ἔχεται

t Ald. 61. τῆ δ' εἶπε nonnulli apud Oxon. non

62. Ante Schmidium edd. distinguebant post
 t ille μαρναμένων φυᾶ iungit, laudatque Nem. I, 33
 ; ὀδοῖτε Στείχοντα μάρμασθαι φυᾶ. recte; nec debebam ab

64. Θαύομαι est commentum Oxoniensium, quod
 primam syllabam producerent. Schmidius θαύομαι
 d Ionicum esset. vulg. vbique θαύομαι, quod reti-
 row: ita enim variari posse colon iambicum. Probo
 sed Pindaricum est: θαύομαι, ex θαύομαι. et id re-
 cunctatus sum. Sic aliquoties in Pindaro θαυτῆς
 ητῆς, et ap. Theocr. XXII, 200. θαυῖτο, pro ἰσηῖτο.
 μάχην ἰμφύλιον ἀνδρῶν. 66. νιμῶντα requirit colon

si cum Metrico ita ordinentur: Ἄλλμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος
 ἐν κ. π. Nam sic ille haec cola describit (conf.
 u. l. et ad v. 8. et 9.) et, quod hic locus docet,
 non male.

μένων Φυᾶ, in- filijs conspicua est a paren-
 tiri fortes sunt, tibus accepta.
 nant virtute a

a, generosa au- 64. Θαύομαι, vt vates, prae-
 να v. Pyth. III, videt futura. Ad v. 68. cf.
 7. III, 146.) in Nem. IX, 43 sqq.

- 70 ἔχεται ὄρνιχος ἀγγελία
 " Ἀδραστος ἦρωσ. τὸ
 Δὲ οἴκοθεν ἀντία πράξει.
 Μοῦνος γὰρ ἐκ Δαναῶν
 Στρατοῦ, θανόντος ὄστέα λέξας
 75 Ἵγιου, τύχα θεῶν ἀφίξεται
 Λεῶ σὺν ἀβλαβεῖ

E. γ'. K. ιά.

- " Ἀβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάσ.
 Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγγεατ' Ἀμφιάροιο
 Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
 80 Ἄλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω,

72. οἴκοθεν γ' fulcro inserto Pauw. Mingarell. οἴκοθεν
 75. τάχα Bodlej. γ. 76. λεῶ idem. ita syllaba pro
 longa. Retinendum λεῶ, nisi non bene versus aliter
 possunt. Pauwio Attica forma displicebat in hoc poemate
 εὐρυχόρους male Rom. edit. inuexerat. Iterum reduxit
 Aldo Schmid. cf. sup. ad Ol. VII, 53. 78. μὲν δ' erat. δ' a
 plerisque aiunt Oxonienses. Sunt eae Crat. et Steph.
 Sed fulcro opus esse censens reuocauit δ' Schmidius.
 Mingarell. μὲν ἐπεφθέγγεατ'. 79. χαίρων spondeus in
 pro iambo, vt alibi quoque. 80. Ἄλκμᾶνα στίφει
 gratia emendat Pauw. spondeum pro trochaeo in
 non ferens. De interpretatione monere praestat: I
 de ipso poeta hic agi, qui Thebis habitabat et
 suarum vicinia sacellum Alcmaeonis, herois, forte cultu

72. τὸ δὲ οἴκοθεν, quod ad
 familiam, stirpem, attinet,
 infausta sorte vtetur; Ae-
 giaeus enim filius vnus e
 septem Epigonis ante The-
 bas cadet: Apollod. III, 7, 3.
 Hygin. f. 71. E mente Pin-
 dari ipse Adrastu-
 norum expeditio
 fuit. Paria traditio
 tur Ephorus, vt
 ad h. l. colligas.
 79. Gratum mihi
 maeonem carminu

νω δὲ καὶ ὕμνω
 νων ὅτι μοι, καὶ
 ἄνων Φύλαξ ἐμῶν,
 ἴντασεν ἰόντι γᾶς
 θαλὸν παρ' αἰοίδιμον,
 τευμάτων τ' ἐφάψατο
 γόνοισι τέχναϊς.

Σ. δ'.

e videtur. Poeta noster religiosus homo, innuit
 proficiscenti oblatum esse visum ab Alcmaeone,
 acciperet quod nunc ignoratur. Pauwium non
 se video. 84. ἴπαντίασεν ἰόντι γαίης vulgo editum.
 restituere, Schmidius emendavit: ὑπάντασεν ἰόντι
 endum erat. Sed Oxonienses iterum corruperunt
 ὑπαντίασ' ἰόντι γαίης. Pauw, ne bonus Schmidius
 re videatur, mauult: ὑπαντίασεν ἰόντι γᾶς. 86. τ'
 3. edd. quod illato hiatus Schmidius ex Pal. C. δι,
 Oxon. in τε mutarunt.

μοι, recte de vi-
 onis sacello; vt
 .VII. ad Th. 503
 ἄς, πύλαισι γει-
 para nunc inf.
 7 sq. 131 sq.
 scura sunt quae
 quoniam ipsam
 nus. De Pin-
 de victore, de
 non de Amphia-
 ba docent, con-
 licos. Accidisse
 cum poeta Del-
 tus esset ad re-
 tendum a deo,
 augurium, seu

per somnum ab heroe mo-
 neretur: hae sunt σύγγονοι
 τέχναϊ, patria ars vatici-
 naudi: nam Amphiarus
 fuit vates, et eius templum
 ὄνειρομαντεῖον. Est autem
 l. ἐφάψατό (μου σὺν) τέχ-
 ναῖς συγγόνοις μαντευμάτων
 pro διὰ, l. ἐφάψατο μαντευ-
 μάτων, responsum a deo ac-
 ceptum adiuvit, firmavit,
 paterna arte, scil. somnio;
 l. ἐφάψατο, ab ἐφάπτω, ἐφί-
 ψατο ταῖς τέχναϊς συγγόνοις
 μαντευμάτων, usus est arte
 paterna. ea structura, quae
 erat Ol. I, 138.

Z

Σ. δ'. Κ. ϑ'.

Τὸ δ', ἐκαταβόλε, πάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα δι-

90 ἀνέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
Τὸ μὲν μέγιστον τό-

θι χαρμάτων ὅπασας οἴκοι

Δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν

Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς

95 Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἀναξ. ἐκόν-
τι δ' εὐχομαι νόω

Α. δ'. Κ. ϑ'.

Κατὰ τιν ἀρμονίαν βλέπειν

Ἄμφ' ἕκαστον ὅσα

88. Hic ad Aristomenem victorem Pythicum redit: commodum videtur, quod Pauwius haec ad poetam iubet. 94. Πενταθλίω δόσιν Pauw. Iambicum restituit ἀναξ Oxonienses dederunt. Vulgo ἀναξ. Aldus habet τ' ἀναξ. At Schmidius malebat γ'. Sed aliter distribu duo extremos Mingarell. 97. κατὰ τίν' Schmidius

88. Redit ad Aristomenem victorem. Is iam antea fuerat victor inter pueros, Aeginae in Delphiniis, pentathlo; tum Megaris in Marathone, et in Aegina Heracis - 116.

88 - 103. Preces ad Apollinem. τὸ μέγιστον χαρμάτων. est alias victoria Olympica, ut saepe apud Pindarum. At h. l. manifestum fit, poetam de Pythica victoria agere. τόθι, h. e. ἐκεῖ ἐν Πυθῶνος γυάλοις.

92 - 95. Victoria antea domesticis certibus obtinuerat Aeginae sacris Apollinis, Delphi, Apollo, σὺν ἑορταῖς (ἐν ἑορτῇ σου) ἐπάγαγες ἀρπαλέαν πενταεθλίου. δόσιν ἀρπαλέαν πενταεθλίου. dederas victoriam μετὰ τὴν ἀρπαλὴν. s. pancratio; προπύλαιον erat ἀρπαλαῖον, vehementer, iustum; nam hoc est cf. Pyth. X, 96. et παρὰ τὴν ἀρπαλὴν. sc. χάριτος. Inde ordinem verborum

μαι. κώμῳ μὲν ἀδυμελεῖ
 α παρῆστακε.
 ὄν δ' ὅπιν ἄφθιτον αἰτέω,
 αρκει', ὑμετέροις
 αἰς. εἰ γὰρ τις ἐσλὰ πέπαται

Μῆ

o sensum bonum habet. τὴν rescribendum esse (v. 101) facile occurrit: et sic quoque emendat Pauw, sed summa aberrat; vult enim esse βλέπειν κατ' ἀρμονίαν harmoniam. At v. Not. Mingarell. conj. ἀμφι — νόμο. V, 18. σὲ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται. amplexitur. Accommodamen satis ἀμφινέμαι. vt ἀμφιπολεῖν. ἀμφέπειν. 101. vulgo editum, hocque reliqui: quinto stropharum m satis confido. Schmidius dedit: θεῶν ὅπιν δ'. 2, exararunt cum hiatu: θεῶν δὲ ὅπιν, sine libro, quando. Pro ἄφθιτον, quod Pindaro solenne pro peroliastes, qui ἀνεπίφθονον interpretatur, ἄφθονον legisse τέω. immo αἰτέω. τύχαις, victoriis. v. ad Nem. X, 47. vulgg. ζείναρκες Schmidius, antitheticum respiciens. Kenarzen patrem haec? Bene Pauw conj. Ζεῖναρκει', ο, vt v. 26. Videtur autem ille lucta vicisse inter imertes et parum pertinaciter reluctantes. vid. sqq. 103. τίς εἰ γὰρ Pauw.

ρομαι δὲ τιν καθ' ea paullo duriora, propter
 βλέπειν (σύν) νόω hyperbaton in τιν. Cui vix
 του (τούτων) ὅσα ex parte remediariis, si κατὰ
 , tibi supplico retrahas ad εὐχομαι, κατεύ-
 , vt adspicias χομαι τιν, βλέπειν ἐπόντι νόω.
 pitio haec quae 99. 100. Veritas adest
 no. Nisi malis laudibus meis. Vera sunt
 ἀρμονίαν ad ἀρ- quae praedico.
 ορο σύν ἀρμονίᾳ. 103 sqq. Nexus senten-
 , vt ἐπέρχομαι, tiarum a precibus ad Apol-
 quas tractamus, linem v. 101. est petendus.
 carmine. conf. precor, vt tuae fortunae
 Epist. crit. p. 58. perpetua cura diis sit. (nam
 κpediisse singula his debes tua bona, etsi) si
 um, sunt tamen quis praeclaram laudem si-

ne

Μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφοῖς
105 Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

E. δ': K. ιά.

Βίον κορυσσεμένον ὀρθοβούλοισι
μαχαναῖς. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεί.

Δαίμων δὲ παρίσχει,
"Αλλοτ' ἄλλον ὑπερθε βάλλων,
110 "Αλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνει.

Μεγ.

104. σοφῶς πολλοῖς rescribendum esse simili de causa
idem vir doctus. At mutata versuum distributione ha-
tur Mingarellus. μακρῷ χρόνῳ Bodl. γ. cum Aldo, quos
nienses illustrent ex v. 131. 2. sed ibi alia res. Mingarellus
μὴ σὺν μικρῷ πόνῳ. at v. Not. 105. πεδαφρόνων (pro με-
qui sapiunt post euentum) primus Calliergus dederat:
rant Morell. Steph. Aldus: πεδ' ἀφρόνων cum Crat. et Brun-
que legebat Casaub. in notulis ed. Steph. III. vt sit, ap-
pientes: μετὰ τῶν ἀφρόνων. pro παρὰ τοῖς ἀφροσι. 106. κο-
κορύσσειν, pro δτλίζειν. et hoc pro παρασκευάζειν. vt ζεργον
aciem instruere, ἱρύγναμ facere, inf. Isthm. VIII, 115.
ὑπερθε βάλλων. ὑπερ ἄλλους ἀναφέρων. ἐκείρων. 111. μέτρον G
et Bodl. γ. quod praefero: ὑπὸ χειρῶν μέτρον, pro vul-
χείρας, καταβαίνει, ita deprimit, vt sub manibus, ὑποχ-
καταβαίνων Schmidius tacite refinxit, non incommode,
quoque Pauwio. Sed in hoc poeta lubricum est su-
leniora et molliora durioribus.

ne magna aerumna conse- qui fortuna fruitur
quutus est, (in sententiam sunt bona, praemia
mutauit, quod de victore e victoria. Iung. σ
dicere volebat, qui victoriam ρύσσειν βίον. Isthm.
haud multa cum aerumna κορύσσειν ἔργον. v
adeptus erat) stulti solent struere, regere, pru
eiusmodi fortunae munera consiliis. τὰ δὲ, ο
adscribere prudentiae eius, τοῦτο, at illud. T

εγάρους δ' ἔχεις γέρας,
 υχῶ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἡ-
 ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
 αἰς τρίταις, Ἀριστόμε-
 νες, δάμασσας ἔργω.

Σ. ε. Κ. ς.

τρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
 μάτεσσι, κακὰ

Φρονέων

legitur: Νίκαισι τρισσῶς ἄριστ. Sic laborat versus. Ita-
 lius resinxerat: Νίκαις τρισσῶς. Ita vero laborat Colon
 spondeo alteram regionem obtinente. Pauvius
 olim lectionem fuisse arbitratur, quoniam duplici
 potest: Νίκαις τρίταις, ἄρ. (pro νίκη τρίτη) et Νίκαισι
 τρισσῶς, τρισσῶς. Placet prius. Mingarell. νίκαισι τρισίη.
 praefert Ἀριστόμενες, quod Bodl. γ. habet. 116. δα-
 liast. male, et cum vitio metri. δάμασσας est h. l.
 tima breui. 118. καλὰ φρονέων malit Pauw, nec
 tamen

λλων, quod Pyth.
 χων, in altum tol-
 iem locum v. sup.
 θλίνει, transitivae,
 ν ποιεῖ, deprimit.
 ἄλλος δ' ὑπὸ χειρῶν
 m et hoc praestat)
 . Sententia mul-
 ie modis enuntia-
 eres: ἀνατρέπειν
 ; κλίνειν est in
 chilochi ap. Stob.
 n a Valken. ad
 . 246. μινύθειν est
 . prooem. Ἐργ. κ.
 ω, ἐν ἔ. ἀγῶνι, h.
 it quae sequuntur
 ile cum superiori-

bus iunguntur. Redit poe-
 ta ad victoriam Pythicam,
 quod v. 120 manifestum sit;
 quatuor erant qui cum ipso
 in luctam descenderant;
 ipse utique ἔφεδρος. Ex
 aliis locis forte alia colligas,
 ex hoc ita rem constitues:
 quatuor erant paria luctato-
 rum; supererant ex iis qua-
 tuor victores; cum his ἔφε-
 δρος congregari debuit, iisque
 vno post alterum prostratis
 victor euasit. cf. Ol. VIII,
 90. ἔμπετες ὑψόθεν, insur-
 gens, collectis viribus, ir-
 ruisti, ἐνέπρασες, in aduer-
 sarios, κακὰ φρονέων, mi-
 natus.

Φρονέων· τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
 120 Ἐπαλπνος ἐν Πυθιάδι
 ἀδι κρίθη, οὐδὲ, μολόντων
 Πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλωσ
 Γλυκὺς ὤρσεν χάριν· κατὰ λαύρας

tamen improbens alterum, quod infestum animum, quo in
 versarium irruerat, declarat. 120. Ἐπαλπνος. inf. Isthm. V
 ἄρτον τὸν ἄλπιστον. Laborant viri docti in etymo. Mihi ad
 logiam probabile videtur, venisse illud ab antiquo Ἐπαλ
 πνός, ἀλπνός, desiderabilis, ἡδύς, προσήγος, vt Schol. ad h.
 terpretatur. 121. ἐν πυθιάδι κρίθη (deb. κρίθη) interpretatur
 in hordeo Pythico, Melanchthon, Lonicerus, Aretius
 tamen vsquam sic exaratum video praeterquam in ed. M.
 Recepit tamen, quod mireris, commentum hoc Schol.
 quasi mos Pythiis fuerit, vt victi corona hordacea re
 dimitterentur. Nec quicquam probat locus Isthm. I, 81
 vero repugnat metro prima in κρίθη. Apud Homerum: π
 κρίθαι ἢ δ' ἄμπελοι. Igitur tenendum κρίθη, ἐκρίθη, sive vt ad
 ctyonum iudicium de victore referatur, sive vt simpl. docet
 parare, reditum sit, pro redire. Sed prius verum. Paullo
 ditior Pauwii ratio: neque ἐν πυθ. γῆ, (in:mo ἐν π. πανηγύρι)
 reditus iudicatus fuit incundus, neque in patria talis ceri
 Rem illustrat locus Ol. VIII, 91 sqq. 123. Colon iam
 requirit: ὤρσεν γλυκὺς χάριν. Etiam mox v. 124. ne in quarta
 iambus deficiat, Pauwius legendum esse monet: πρῶτον
 rum, (id quod ex metrico, et ex v. 66. 95. 104. 124. v. 124.
 dei parum commodo loco occurrunt, satis probabile f
 olim aliter fuere descripta, vt colon octauum cuiusque

120. quibus non eodem
 modo (vt victori) ἐν Πυθιάδι
 κρίθη νόστος ἔπαλπνος (ἡδύς)
 iudicio Amphictyonum. —
 Seqq. de victis in patriam
 cum pudore redeuntibus:
 non excipiuntur reduces
 cum hilaritate, neque illi

pompam sollennem
 ἀπόροι ἐχθρῶν ἐνε
 spensi, timidi. In
 γέλωσ ἀμφὶ ὤρσεν χα
 sus diffundit laetitiam
 ctius quam γέλωσ
 ὤρτο, suavis, laetum

ἔχθρων ἀπείροισι πτώσσοντι, συμ-
φορᾷ δεδαϊγμένοι.

A. ε. K. 9.

δὲ καλὸν τι νέον λαχῶν,
βρότατος ἐπὶ
μεγάλαις ἐξ ἐλπίδος πέταται
ποπτέροις ἀνο-
ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου
μέριμναν. Ἐν δ' ὀλίγῳ

Βροτῶν

phae esset iambicum dimetrum brachycatalectum, no-
m periodicum, penthemimeri iambica et trochaica
Ita bene spondei in prima regione. v. Pauw ad v. 8. 9.
coll. 124. ἀπ' ἄρι Aldus dederat, emendatum in
ἀπείροισι, quod animum *suspensum*, *suspensione*, *metu et*
curium bene designat. 127. ἀπὸ Bodl. γ. quod et Schol,
derat, ex interpret. Mox post *μεγάλαις* vulgo interpun-
tum iungere ἀβρότατος ἐπὶ, *μεγάλαις ἐξ ἐλπίδος*, ut prius
ἀπὸ εὐδαιμονίας ἐκ τῶν εὐτυχισθειῶν ἐλπίδων. 130. 1. Le-
v. Ald. 130. — κρέσσονα πλούτου 131. πλούτου ἐν δ' ὀλίγῳ
syllaba. reuocatum a Schmidio, sed resingente πλούτου
cum hiatus. Alia eaque doctior lectio a Calliergo
deri potest, quae ceteras editiones et cod. Gott. ob-
v. κρέσσονα πλούτου μέ- ριμναν. nisi quod metri ratio scri-
bit: ἔχων κ. πλούτου μέριμναν Hoc Schol. exposuit: ἔχων
πλούτου τὴν φροντίδα. sed quod adiectum, *τούτεστι τὴν νίκην*,
um est. Saltem reddendum: *praestantius ille et ge-
nerosius*

ubiungit gnomice, *mum*; altera ex parte *victor*
o monito victori *exultat*: v. 125. ὁ καλὸν τι
erat, ne fortunae *νεόν λαχῶν* (*reccens decus*, ut
e nimium confisus *sup. Pyth. VII, 17 νέα εὐπρα-*
r animo aut fortu- *γία*, et hac ipsa Oda VIII,
retur. Nexus sen- *46 νεώτατον καλῶν. Neni.*
m hic erat: victi *IX, 116 νεοθάλης νικαφορῆς*)
animo redeunt do- *πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις*
pro.

Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὖξεται· οὕτω
 Δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ, ἀποτρόπῳ
 Γνώμα σεσεισμένον.

E. é. K. iá.

135 Ἐπάμεροι. τί δέ τις; τί δ' οὐ τις;

Σκ

*nerosius habet studium diuitiarum: scil. quatenus opum in-
 tamina impensas facit, et gloriam hinc reportat. Sane
 expeditiorem sententiam haberet, quod alio loco poetae
 mini frequentari de victoris felicitate, et fructum is habet
 cundiorum ex diuitiis suis. Sic Pyth. I, 96. victoria πλοῦτου
 νομα ἀγέρωχον erat. et μέριμναν irrepsisse suspicabar ex adoc
 simili loco Ol. II, 96-100. Verum, quod dixi, doctior
 lectio πλοῦτου μέριμναν. et metro conuenit. Iambus in capite
 spondeo, vt in antitheticis 44. 102. Est autem rarior loq
 forma pro ὡς δὲ — οὕτω καὶ — illustrata ab Abresch. ad Aes
 p. 560. 133. δὲ καὶ ante Schmidium vbique lectum, vt
 vt in Iambico. mutauit δὲ. γνώμην dixisse videtur, quem
 δαίμονα, sati decretum, ouentum fatalem appellant. 136.
 disiunxi; tanta est humanae sortis inconstantia, ita omnia
 ἐν ῥοῇ καὶ φορῇ, et perpetua mutatione, vt nec dici possit,
 ephemerum illud, quod hominem appellamus, sit, quid
 sit. Antequam elocutus fueris, iam illud esse desiit,
 erat, cum os solueres. Locus praeclarus a multis laudatus
 a Plutarcho de consolat. ad Apoll. p. 104. B.*

pro ἀνορέχῃ ipse ὑπόπτερος
 ὦν, μετέωρος φέρεται, ἐπὶ
 ἀβρότατος, propter, per, vo-
 luptatem, μεγάλας ἐξ ἐλπί-
 δος, post magnam spem, qua
 incerta fluctuabat. — ἔχων
 πρέσσονα πλοῦτου μέριμναν,
 maiore cum praemio, fru-
 ctu, gloria, opes parasse se
 videt. Pergit: *etsi felici-
 tas mortalium nulla stabilis
 est: τὸ τερπνὸν est ille ipse*

fructus ex opibus partem
 licitas modo crescit, et
 decrescit et euertitur: 1
 Pergit: *adeo vanae sum-
 humanae: etsi, deo volente
 ad magnam interdum ca-
 tatem aliquis peruenit.*
 134. ἀποτρόπῳ γνώμα
 σίμαρμένη, decreto, fasti-
 festo laefactatum.

135-139. Debebat
 ἔφημεροι ἀνθρώποι τί δὲ

ἄς ὄναρ, ἄνθρωποι. ἀλλ', ὅταν αἴγλα
 ἰδοτος ἔλθῃ,
 πρὸν Φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν
 μείλιχος αἰών.
 να, φίλα μά-
 ερ, ἐλευθέρω στόλω
 ν τάνδε κόμιζε, Διὶ
 κρέοντι σὺν Αἰακῶ
 εἶ τε κάριστῳ Τελα-
 ῖνι σὺν τ' Ἀχιλλεῖ.

ἄνθρωποι addito fulcro Pauw. 138. Erat λαμπρὸν

Ita non respondet colon ceteris superioribus
 . Dactylum in prima pro trochaeano haberi iubet
 . legatur inuerse, λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν, simi-
 li v. 80. Tum, ne ἔπεστιν ἀνδράσι desideres, iunge:
 et ἔπεστι accipe pro πάρεστι. 140. 1. Praestat forte
 ἄτερ ἐλευθέρω στόλω, mater liberi populi, liberae ciui-
 Mingarell. extolle. At curare, κομίζειν, vt Nem.
 . de poetis. Sic ἔργα κόμιζε Odys. I, 356.

144. κάγαθῶ Bodl. γ.

; σκιᾶς ὄναρ ἐσ-
 rum constat de
 te, tam fragilis
 vix dici possit,
 it; vt incertum
 it homo, quid
 tamen diuini-
 it id quod nos
 ssit, (vt victo-
 nine) quantus
 lumen (gloriae)
 itas nostra esse
 cum fuisse ante
 , iam observa-
 recipuus est So-
 15. 6. et Phile-

mon ap. Stob. XCI. cf. Beck
 ad Aristoph. Av. p. 71.
 136. Vt solent sententiae
 acutae in varias partes trahi
 posse, sic et h. l. aut ad ele-
 vationem conditionis hu-
 manae, vt feci, quod cum
 seqq. conuenit; aut ad va-
 rietatem et inconstantiam
 referri potest, secundum
 antecedentia.
 140. Tu cura, tuere, hanc
 urbem, cum ciuibus liberta-
 te fruuntibus. στόλος pro
 populo.

ΠΥΘΙΑ

Π Υ Θ Ι Α

εἶδος 3.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΝ

Ἐπιτοδρόμῳ.

Argumentum.

Laudes victoris exorsus ad Cyrenen de
exponitque amores Apollinis, raptum Nym
deductionem in Libyam, susceptumque
Aristaeum. - 125. Redit ad victoris laudes,
que dixisset velle se multa paucis complecti
vt tempus postulet: incidit in exemplum
qui, reuiuiscens duntaxat vnum in diem, e
die dextre vsus est ad Eurystheum pugna
randum et necandum; - 144. simul excusat
in Herculis laudes vbique excurrit. At
redit ad victorem eiusque laudes memora
v. 179 ad f. subiungit veteris certaminis
riam, quo vnus e maioribus Cyrenaeorum
xidamas, puellam Libycam abduxit spon

Σ. α. Κ. ιε.

Ἐθέλω χαλκᾶσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελ

Post ἐπιτοδρόμῳ etiam hic Oxon. ed. prae adscript
ἄρμῳ. ἐπιτοδρῶν δρόμος, vel δρόμος ἐν ἀσπίδι accesserat Oly.

Carmen hoc, vt est ex fluens ac verborum
ornatissimis, ita maxime ra facili.
est molle, numeris leniter

γράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
 βιον ἄνδρα, διω-
 ἵππου στεφάνωμα Κυράνας·
 ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
 Φαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
 ῶν ποτὲ Λατοΐδας
 τασ', ἐνεγκέ τε χρυσέῳ
 θένον ἀγροτέραν
 ρω, τόθι νιν πολυμήλου

Καὶ

insan. V, 9. p. 395. et Pythiis Pyth. XXIII. Pausan.
 . Telesicrates autem Carneadae f. (v. 127.) Cyre-
 δπλίτης, vnde χαλκιάσπης, Pyth. XXVIII. quae inci-
 XXVI, 5. idem victor stadio Pyth. XXX. cf. Schol.
 ἄνταίου θυγατέρα. v. quoque inf. v. 185. In metro
 . et Pauw multa resinxit Mingarellus. Mihi omnes
 unto loco in duo dactylicos redigi posse videntur;
 ἄνδρα διωκίπ- 5. πού στεφάνωμα κυράνας. Similiter aio
 11. esse dactylicos: 9. ἄρπασ' ἐνεγκέ τε χρυσέῳ 10. Παρ-
 δί- 11. φρω, τόθι νιν πολυμήλου. Sic et in ceteris vt 113.
 ια φίλοις ἄγ- 114. χιστον ὑπάνου μέλων. 2. ἀγγέλων
 cum Bodl. γ. et defendit hoc Pauwius. At Schmi-
 e metro trochaico hic etiam spondeum et ad exem-
 etici recte, puto, ἀγγέλων ex Commelin. repetiit,
 : Steph. altera habet, quam sequuntur Stephanianae
 Bene autem dictum: ἀγγέλων γεγωνεῖν pro simplici
 ic Ol. VII, 58. ἐδελέσω τοῖσιν — ἀγγέλων διορθῶσαι λέγον.
 ἄνων cum glossa ἐνεκα exhibebat: perperam. 9. Le-
 τασεν ἔνεγκε τε. At ἐνεγκέ τε Pal. C. Debebant Oxo-
 mperare Schmidio; qui metro flagitante recte re-
 , Pauwio quoque probante: ἄρπασ' ἐνεγκέ τε χ.
 11. τόθι νῦν Bodl. C. male.

θένον ἀγροτέραν, v. Verheyck. ad Antonin. f.
 : venatricem, vt 4. p. 6. Μοχ (ἐνεῖ) τόθι,
 τέρα Paus. I, 46. ὄθι; et seqq. sic ordina: ὄθι

νιν

Καὶ πολυκαρποτάτας
 Θῆκε δέσποιναν χθονὸς
 Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν
 15 Εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

A. á. K. ié.

Ἐπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
 Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων ὀχέων
 Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα
 Καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς

14. τρίταν metro iubente Schmid. cum Pal. C. et Bodl. γ. τρίτάταν. Gedike conj. τρίτας. 16. ἐπέδεκτο δε ἀργ. ingo Schmidius cum Pauw. anapaestum enim requiri aiebant altera sede iambum modo, modo spondeum poni, and docent. 17. δάλιον perperam legerant Lonicer. et Arg. ex Ald. repetiit Schmid. etsi in trochaico colo propter ticos, pro vulg. ξένος. Post ξένον interpungitur in ed. non video quorsum Venus attingat currum. Venus, p cepit aduenientes et curru descendentes: eadem mox p lamum. Est adeo ἐπέοικτο ξεῖνον (ικ) τῶν βχέων, ἐφαπτομένα χερὶ. 18. χερὶ vulgatum ante Schmidium. κοῦφα v gatur. Miror poetae hoc placuisse prae χερὶ κοῦφα

νιν θῆκεν οἰκεῖν ῤίζαν ἀπείρου τρίταν h. e. μέρος τρίτου ἡπείρου, Libyam. Ad fabulam conf. Schol. Apollonii Arg. II, 502. et fragm. Pherecydis Sturz. p. 160.

15. Haereas forte in duplici epitheto εὐήρατον θάλλοισαν. quod tamen a Pindarica dictione non prorsus abhorret. Ad δέσποιναν referre durum est; εὐήρατον θάλλειν dictum esse pot-

est. adeoque ῤίζαν λουσαν εὐήρατον pte

17. Inngo: Ven δεκτο Apollinem (ὀχέων, ἐφαπτομένα κοῦφα (σύν) χερὶ: (σύν χερὶ κοῦφα) ἰν ἰρσι μανι h. iuncta nisi malis attingen hendens deum de tem curru, h. e. e Nam quorsum cur attingeret potius?

αἴς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
 ἢ ἀρμόζοισα θεῶ
 γάμον μιχθέντι κούρα θ'
 ἴος εὐρυβία·
 Λαπιθάων ὑπερόπλων
 ἄκισ ἦν βασιλεὺς,
 Ὀκεανοῦ γένος ἦρωσ
 ἕρος· ὅν ποτε Πίν-
 υ κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
 εὐφρανθεῖσα Πη-
 μοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν,

E. α. K. ιδ'.

θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
 παῖδα Κυράναν·
 ἐν οὗθ' ἰστῶν παλιμβά-
 οὐς ἐφίλασεν ὁδοὺς,

Οὔτε

γάμον legerat Schol. 24. Λαπιθάων. quorsum hoc
 um sphalma ex Ald. retraxerint Oxonienses, non
 te ubique Λαπιθάων. 30. κρείοισ' Romana intulit:
 habebat. κρείοισ' ex Ald. Schmidius reuocauit, vt
 et. Reprehendit hoc Pauwius in colo Iambico:
 e: si enim tot aliis paribus versibus apparet, poe-
 netrum constituisse, quidni etiam hoc versu
 factum iudicemus?

raeclare commu- Creusa, Telluris filia, su-
 Venus. haec s-
 αἴς ἐπέβηλεν αλ-
 diam virginis, ceptus Hypseus, pater Cy-
 ondimentum. renes.
 x Oceano Pe- 33. ἰστῶν παλιμβρομοι ὁδοί.
 eo et Nympha que reditque per tramam,
 vt interserat fila, s. subte-
 men.

- 35 Οὔτε δειπνῶν οἰκοριᾶν
 Μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας·
 Ἄλλ' ἀκόντεσσιν τε χαλκίοις
 Φασγάνῳ τε μαρναμένα
 Κεραΐζειν ἀγρίους
- 40 Θῆρας ἢ πολλὰν τε καὶ ἀσύχιον
 Βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρώαι
 Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν
 Παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
 Ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς αὐτόν

35. οἰκοριᾶν ex Aldo, cui suffragatur Bodl. γ. metro iunctum tractum a Schmidio pro vulg. οἰκουριᾶν. οὔρος, οἰκουριᾶν Dorice ὄρος, οἰκορῆς, οἰκόριος. Miror Pauvium eo descendit ab ὄρος (debebat saltem ὄρος ponere) velit ductum, quae pro limite habeat. Ad sententiam conf. Pyth. III, 28. τессин τε sic Aldus et Schmidius. Vulgo: ἀκόντεσσιν τε. est dissyllabum. 39. Vt versibus reliquis, qui in nonum locum occupant, responderet hic, fulcrum Pauw: κεραΐζειν γ' ἄ. Mingarell. κεραΐζειν μὲν ἄ. Sed sic scribimus Bodl. γ. qui κεραΐζειν exhibet. docta lectio: ἀναλίσκειν ἄ. 41. εἰρήνην, vulgare, omnes habebant athenienses, qui Doricum dederunt ex Bodl. γ. Dandum erat παρέχοισα cum Aldo. 43. γλεφάροις Pindarus, βλεφάροις. v. Ol. III, 21.

men. Mox 38 Φάσγανον latius dictum esse debet pro venabulo.

42-44. Iungo verba: πρὸς ἣν δὲ ἀναλίσκοισα ὕπνον σύγκοιτον γλυκὺν παῦρον ἐπιρρέποντα γλεφάροις, sub augo-

ram raro dormiens, venatum egredi tum ὕπνος ἐπιρρέπει γλ. incumbit, insidet, premit: quibus verbi tui poetae uti solebat de onere, quod deprimere, etiam al-

Σ. β'. Κ. ιέ.

ε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας
 βρῖμῳ μούναν παλαίοισαν ἄτερ ἐγ-
 γέων ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 ἴκα δ' ἐκ μεγάρων
 ὠνα προσέννεπε Φωνᾶ·
 γόν ἄντρον, Φιλλυρίδα,
 ἰπῶν, θυμὸν γυναικὸς
 μεγάλην δύνασιν
 ἰασον, οἶον ἀταρβεῖ
 ρς ἄγει κεφαλαῖ,
 σου κατ' ὑπερθε νεάνις
 ρ ἔχοισα. φόβῳ
 ὕ κεχείμανται φρένες.
 νιν ἀνθρώπων τέκεν;
 ρ δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

Α. β'. Κ. ιέ.

νιν κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων;

Γεύεται

quod Ionicum esset, propter versus antitheticos
 lius. Pauwius anapaesticum tuetur: κίχε νίν τε, et
 , λέοντί π. At v. ad vs. 16. De εὐρυφαρέτρας conf.
 2. 46. παλαίοισαν parum grammaticè Schmidius
 licitus. βρῖμῳ Ald. 49. προσέννεπε. Nescio cur
 ita obtineat; cum ubique alias ἔννεπε, et inf. 172
 . Est autem h. l. pro euocat domo. 51. Annon
 ngere praestat? Μοχ π. καὶ θυμὸν prae Bodl. γ. —
 at. περ omnino eiiciendum; nam illud Oxonien-
 toritate inseruerunt et metrum eliserunt. 54.
 t Pal. C. suspicantur νίκος, pro νίκην, legisse. Sed
 κεφαλαῖ est pro οἶον νεῖκος (κινδύνου) ἐπάγει ἑαυτῆ. 59.
 schol. legisse videtur; Pauw emendationem eam
 vult. Lyrico nec indignum erit, prolem pro sur-
 culo a stipite auulso habere.

Γεύεται δ' ἀλιᾶς ἀπειράντου. ὄσια,
 Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν
 Ἥ ῥα καὶ ἐκ λεχέων
 Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν;
 65 Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενῆς,
 Ἄγαντ' ἑλκιστὸν γελάξαις
 Ὀφρύϊ, μῆτιν ἔαν
 Εὐθὺς ἀμείβετο κρυπταὶ

ΚΛ

61. Γεύεται δ' ἀλιᾶς ἀπειράντου, pro fruitur, habet robur immo
 Iungunt cum praecedentibus alii (Morell. Stephan. et B.
 recte, iudice Pauwio. Tum ὄσια Oxonienses ex Schol.
 puere, tanquam magis Pindaricum. erit ergo pro ὄσιον
 ubique: ὄσια sc. δίκη, quod Homericum est: 62. χέρα ei
 vit Schmid. pro vulg. κεῖρα. 64. κεῖρας Schmid. ex Pal.
 adstipulatur Bodl. γ. et Gott. recepit, quod mireris. a
 doricum et ubiuis editum, κεῖρεν. 66. κλιστὸν duae bract
 vna longa. Aldus et Pal. C. cum Bodl. γ. κλιστὸν, vnde
 Hesychii illud huc aduocat: κλιστὸν, ἑνὸς κλιστῶν, τῆ
 ἀκρόν. acturum se esse de eo alias accuratius. quod an
 terit, equidem ignoro. Mihi Glossographus plura in
 miscuisse videtur, sed omnia aliena a κλιστῶν, et a noti
 quae hic conueniret cum κλιστῶν. Illud vero Pauw praec
 dit, metrum poscere, vt γελάξαις scribatur pro γελάσαις. Si
 lion non praetereundum est: κλιστὸν φησὶ τὸ πολὺ, καὶ κεκ
 κλιστῶν (l. κλιστῶν) γὰρ λέγουσι τὸ πλῆθος. cf. dicta ad P. IV, 31
 suspiceris Grammaticum et hic κλιστὸν a κλιστῶν arcessitum
 sed parum constanter. nam alterum a κλιστῶν est. 68.
 aduerso metro nouarunt Oxonienses ex Bodl. γ. ἀμείβετο
 que recte lectum: εὐθὺς ἀμείβετο.

61-64. Ἥ ῥα ὄσια, πότερον τῆς, ex amplexu ei
 ὄσια δίκη ἐστὶ; προσενέγκειν cerpere? Mox 65
 οἱ χέρα κλυτὰν (epitheton ambigui sensus, vt
 simpliciter ornans) καὶ κεκ IV, 17. fortis. gener
 ρειν ποίαν μελιηδέα (inf. IX, (πρὸς) τένδε μῆτιν ἐ
 193 καρπὸν ἀνθήσαντα, τὸ βετο, sententiam si
 ἀνθος ἤβας) ἐκ λεχέων ἀ- posuit, subiecit.

λαῖδες ἐντὶ σοφᾶς
 αἰθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
 ἴβει, καὶ ἐν τε θεοῖς
 ὕτο κἀνθρώποις ὁμῶς
 δέοντ', ἀμφανδὸν ἀ-
 δείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

E. β'. K. ιδ'.

ὡ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
 ἴραπε μείλιχος ὄργᾳ
 ρφάμεν τοῦτον λόγον. κού-
 ρας δ', ὀπόθεν, γενεᾶν
 ερωτᾶς, ὦ ἄνα; κύ-
 ριον

perperam Palat. C. 74. ἀμφανδὸν emendatio debe-
 Schmidio. Vulgo pertinaci errore: ἀμφαδὸν.
 Molestum τὸ, τοῦτο.

Concedo in sen- *sanctus, reuerendus propter*
 tiorum interpre- *rudorem.* et 71. θεοὶ καὶ ἄν-
 edikii, vt ἀμφαν- *θρώποι αἰδέονται.*
 m non de vi aper- *75-77. Obscura oratio et*
 tu, cui opposita *ambigua. Iunxeram eam*
 sed aperte, ἐκ τοῦ *cum superioribus; vt esset:*
 um et Hom. Iliad. *καὶ γὰρ, vt καὶ τοι, et sano*
 dora clam a Sper- *te blandus affectus impulit,*
 i, at palam nupta *vt illa eloquereris (v.61-64).*
 ἀμφανδὸν ὅπως, *Et sensus meus me etiam-*
 sit de vi facta in- *num ad eam rationem re-*
 Contrarium sci- *trahit, vtpote faciliorem.*
 constituendum *Sed licet iungere verba*
 ται, non in Παι- *cum sequentibus: κούρας δ'*
 s ad amoris fru- *— ἐξρωτᾶς, ὦ ἄνα, κύριον*
 estina persuasio- *ός, vt redeat Chiron ad il-*
 uidus, tecte, non *lud, quod rogauerat Apollo,*
 rtis: vt illa 61 sq. *quaenam illa puella esset;*
 εἰ τὴν κλειδα τῆς *quasi deus fatidicus non*
 ἱερᾶς. ἱερὸς h. l. *omnia nosset; ita παρφά-*
 A a μεν

- 80 ριον ὅς πάντων τέλος
 Οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
 Ὅσσα τε χθῶν ἤρινα Φύλ-
 λ' ἀναπέμπει, χῶπόσαι
 Ἐν θαλάσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαθαι
 85 Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέοντα·
 Χῶ, τι μέλλει, χῶτε πό-

86. χ' ἢ τι πόθεν ἔσεται vulgo editum, aduersante metro. Sc
 dius emendarat: χ' ἢ πόθεν ἔ. Quod habemus, melius illo,
 nienses Bodl. suo γ. debent.

μεν esse debet, *simulate lo-
 qui*, et h. l. *quaestionem fa-
 cere simulate*, cum notione
 versutiae: vt Nem. VIII, 54.
 Ol. VII, 120 vbi est: *fallere
 iusiurandum*. Nunc vero
 ὄργα non potest esse *affe-
 ctus*, sed simpl. *animus*, vt
 saepe, quem ornat epitheto
 μελιχος, *mitis*. Molestum
 tamen ita δ' post κούρας,
 interpretandum saltem per
 γάρ. At illa, τὸν οὐ θεμιτὸν
 ψεύδει θίγειν, duplici sensu
 accipi possunt; aut enim
 spectant solenne illud de
 Apolline: *quem nemo fal-
 lere potest*, vt sup. Pyth. III,
 53. 54 ψευδέων οὐχ ἄπτεται
 etc. aut *qui non potest alios
 fallere velle*: θίγειν sc. τι-
 νός vel ἄλλων. Videntur
 hoc respicere illa Platonis
 Apol. S. 6. de Apolline: οὐ
 γάρ δήπου ψεύδεται γέ· οὐ
 γάρ θεμῖς αὐτῶ. Locum,
 qui sequitur, 80 sqq. p
 oculos habuit Galen. P
 pr. homo — καὶ τὰ τῆς
 νέρθεν, καὶ τὰ ὑπερδι
 ούρανοῦ, κατὰ Πίνδαρον
 σκοπεῖ. vt *verbis Piti-
 vtar*. Non enim loc
 deperditis respicere
 Est idem quod philos
 dixit: *Mens — τὰ
 ὑπέερθε, καὶ τὰ ἐφεί
 γεωμετροῦσα, ούρανοῦ τ
 ἀστρονομεῦσα καὶ πᾶσα
 τᾶ Φύσιν ἐρευνωμένη.*
 79. 80. *Qui certu
 tum, omnium rerum
 tum et omnes modos
 illum procedere nece
 nosti. Tum 82-85
 tur sententia, quae
 oraculo ap. Herodot
 tur: *Apollinem na
 tenere germinum et
 rum. Cum v. 85. c
 sup. IV, 346.**

τ' ἔσσεται, εὖ καθορᾶς.
 τί δέ γε χρῆ παρ σοφὸν ἀντιφερῖσαι,

Σ. γ'. Κ. ιέ.

Ἔρέω. ταῦτα πόσις ἴκεο βᾶσσαν
 ἄνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξ-
 οχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι.

Ἐνθά νιν ἀρχέπολιν
 ἤσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
 ἄσιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-
 φίπεδον. νῦν δ' εὐρυλείμων
 ὄτνια σοι Λιβύα
 ἔξεται εὐκλέα νύμφαν
 ὠμασιν ἐν χρυσέοις
 βόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἴσαν

Αὐτίκα

ui καὶ quod erat: εἰ δέ γε χρῆ καὶ παρ σ. iugulat enim me-
 c sensum iuuat. In prima Epodo erat v. 14. ἀναλις- πρό
 97. Non assequaris vnde Oxon. hic εὐκλεία inuexe-
 metrum corrumpendum. Vulgo vbiq̄ue εὐκλέα recte.
 ὠμασίν in loco, qui duas breues postulat. Est tamen
 spondeus pro dactylo.

τὴ δὲ χρῆ, ἐμὲ ἀντιφε-
 ρὰ σοφὸν, insolent-
 um, pro πρὸς σέ, vel
 ἰσοφῶ, vaticinari
 praedicere, quod
 est, coram te.

poetae narrationes
 ere in vaticinia, vt
 eo grandioribus et
 audacioribus vti et
 tenere possint. Pro-
 at, ἀντιφερῖσαι σοι
 arte.

91. κᾶπος Διὸς, antiquo
 sermone, amoenae terrae.
 Potuit ergo et sup. V, 31.
 κᾶπος Ἀφροδίτας simpliciter
 Cyrene esse, non locus
 proprie sic dictus.

94. ἐς ὄχθον ἀμφίπεδον,
 Cyrenen: sup. IV, 14.

98. Libya, tanquam dea,
 suam habet regiam, ad quam
 aduenam Nympham ea de-
 ducit. Inf. 122. θάλαμος.

100 Αὐτίκα συντελέθειν
 Ἐννομον δωρήσεται,
 Οὔτε παγκάρπων Φυτῶν
 Νήποινον, οὔτ' ἀγνώτα Θηρῶν.

A. γ'. K. ié.

Τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμῆς
 105 Εὐθρόνοις Ὠραῖσι καὶ Γαίᾳ, ἀνελὼν
 Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.
 Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον
 Κατθηκόμεναι βρέφος αὐταῖς,
 Νέκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμ-
 110 βροσίαν στάξεισι, θήσου-
 ταί τε νιν ἀθάνατον,

100. 1. Distinctionem αὐτίκα, σ. ἔννομον, sustuli, Pauwii qui auctoritate. Libye donabit Cyrenae portionem terrae: δωρήσεται (ὥστε) συντελέθειν (ut sit illi ea secum, ut communem eam habet Cyrene cum Libya dea, τελέθειν pro εἶναι, et δωροῦμαι τελέθειν, εἶναι, simpl. pro δωροῦμαι) ἔννομον (pro ἐνόμως, ut quoque de ad sensum bene: ὡς τε συντελεῖν ἐνόμως αὐτῆ.) 104. παῖδα η τε emendat Pauw, ut anapaestus sit. Mingarellus δέ, νετέξεται. κλυτὸς Ald. perperam. 108. κατθηκόμεναι bene ex Boederunt Oxonienses. vulgo θηκόμεναι, quod Schmidius edidauerat ἀνθηκόμεναι. Vox utraque sollennis ea in re. 111. νιν Oxon. cum Aldo. Cett. μιν.

100. 1. δωρήσεται οἱ συντελέθειν (εἶναι) ἔννομον, iure possidendam. Mox νήποινον, a ποινή, praemium, ut P. I, 113. adeoque ἄμοιρον.

110-6. Pro καλεῖν desideratur καλεῖσθαι. Mingarellus refingit καλεῖσθ'. ὡς. Est sane ad locum gram-

matice expediendum paullo accommodatius εἶναι, hac quidem verba iunctura: nectare insti- facient eum deum: θήσου νιν ἀθάνατον, (ὥστε ἀκλύειν Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα) ita ut appelletur Iupiter castus Apollo, Agreus

ἦνα καὶ ἄγνον Ἀπόλλω-
ν, ἀνδράσι χάρμα Φίλοις
ἄγχιστον, ὀπάονα μάλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

Ως

oniensis editionis vitium est inimicum metro: Ἀπόλλωνα
114. μάλων. at Ol. VII, 116. erant μάλα. 116. τοῖςδε.
propter haec, exponunt Viri docti. Pauw praefert
ἀνδράσι φίλοις respiciat. Sed nec hoc satisfacit, et im-
t et suspecta oratio inde a v. 110. Nam θήσονται (h. ποιή-
— καλεῖν continuare debebant orationem, ita vero κα-
quirebatur. Non eget res exemplo: ita tamen Ol. VI,
καὶ κατεφάμιξεν καλεῖ- εθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ τοῦτ' ὄνυμ'
Suspicio κλίειν legendum esse. Sic θήσονται μιν κλίειν
eum appellari, imponent nomen) ἀθάνατον. Porro ζῆνα
Ἀπόλλωνα, — Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀρισταῖον (ab aliis
Unus e Scholiorum auctoribus potest videri θήσονται a
λάζω, ductum accepisse, nam θρέφουσι δὲ αὐτὸν interpreta-
o. sed forte sententiam omnino expressit. Mox alius
er εὐκίνητον reddere videtur. Ἀγρεὺς utique ad venatio-
tat. v. Nonnum late lib. V, 229 sqq. Nomina illa Ἀγρεὺς
καὶ

e. venator et pasto-
et Aristaeus. Ma-
men in seqq. plura,
ispliceant. Primo
Aristaei, tanquam
i, male inter se iun-
it, interpositis illis:
χάρμα Φίλοις, ἄγχι-
ένα μάλων, vel ἀν-
άρμα, Φίλοις ἄγχι-
άονα μάλων, Ἀγρέα
ιον. Tum ἄγχιστον
tis expedio, inter
erois proprias; tum
vel τοῖς δὲ languet,
quocunque tandem modo
accipias. Ex Scholiis nil
proficias. Etiam Mingarel-
lus variis modis locum ten-
tat. In his ingeniosum est
hoc: θήσονται τε νιν ἀθάνα-
τον Ζῆν τε καὶ Ἀπόλλων,
obstat tamen, quod vere
Zeὺς et Ἀπόλλων appellatus
fuit Aristaeus. Incidit quo-
que in id, ut iungat κάγχι-
στον (scil. θήσονται) ὀπάονα
μάλων καλεῖν νιν Ἀγρέα καὶ
Νόμιον, facient ut pastor
eum vocet Agreum et No-
mium.

Ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν
Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

E. γ'. K. ιδ'.

Ὀκεία δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
120 Πραῖξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
Κεῖνο κεῖν' ἄμαρ διαίτα-
σεν. Θαλάμῳ δὲ μίγεν
Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας·
Ἴνα καλλίσταν πόλιν
125 Ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοισ.
Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀ-
γαθέα Καρνειάδα

καὶ Νόμιος sollennia Aristaei et propria. v. Diod. IV, 81. et Schol. Apollon. II, 500. vterque hunc locum exscripsit. Apud alter etiam Aristaeus zeus et Ἀπόλλων ex h. l. memoratur. Nomen Ἀπόλλων Νόμιος, primum inuentum ab Hesiodo. v. Serv. ad Ge. 14. cf. Probus. Varie autem et a multis tractata fuit fabula Aristaeo, domestica Thebanis, Thessalis et imprimis Cyrenensibus. 127. καρνειάδα vulgo ante emendationem Schunidiu

meti

mium. Ad totum tamen locum nihil satis conuenit. Ceterum de Aristaeo nota sunt narrata; v. ad Virg. Ge. IV, 314 et ad Apollod. p. 558. Exhibitus ille attributis diuinis; etiam in numis. cf. Eckhel. num. vet. anecd. p. 108. add. Tyrwhitt. de Decreto in Timoth. p. 27. Sic Zeus Ἀγαμέμνων ap. Lycophron. 1123. Clement. Cohort. p. 32. Zeus Ἀσκληπιός

apud Aristid. Or. VI. p. 1 Pan Zeus κραστής in Hymn. Orphic. IX.

117. ἔντυεν scil. τὸν θεὸν κραίνειν — fecit his veni ut Apollo sua gaudia peraret.

126. Nunc Telesicri συνέμιξέ νιν (Cyrenen) χα, euexit urbem ad factam lautam victoriae thicae, cuius laudem cum victore communi-

ἴος εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχα
 ἄνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν.
 ἄνθιν εὐφρων δέξεται
 ἀλλιγύναικι πάτρα
 ὄξαν ἰμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

Σ. δ'. Κ. ιέ.

ρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
 αἰὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ
 οῖσι. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
 παντὸς ἔχει κορυφάν.

Ἔγνων

factam; ab eodem v. 128. εὐθαλεῖ vt τὸ α produceret,
 εὐθαλεῖ. perperam; nam ducendum hoc ab εὐθαλῆς, vt
 εὐθαλῆς. v. Pauw: qui 132. ὄξαν γ' fulcrum inserit; Min-
 an ἄν' ἰμερτῶν, vt sit ἀναγαγόντ'. male ad primam Epodum
 vs. 14. reliquos antitheticos refingendo.

qq. Ambigi potest, *rerum copia pauca dicat;*
 niantne haec seqq. pro βραχυλογεῖν dixit βασιὰ,
 . an ad superiora ὀλίγα, ποικίλλειν, adiuncta
 erenda, vt videatur notione artis et sollertiae.
 longae digressioni *At in omni re, pergit, viden-*
 ari velle. *dum est quid consentaneum*
 ait, *sit loco et tempori,* quid
 cis defungi; *se ta-* tempus postulet. ὁ καιρὸς,
 sic breuem in nar- ἢ εὐκαιρία, ἔχει κορυφάν
 uisse. Sententiarum ὁμοίως παντὸς, *summam om-*
 nex: Cyrenaei ma- *nis rei facit:* quod Sophocl.
 praebent. Nam res Elect. 75 καιρὸς, ὅσπερ ἀν-
 multa oratione in- δράσι μέγιστος ἔργου παντὸς
 ἄρται et h. l. facta). ἔστ' ἐπιστάτης, extulit. cf.
 oluptate tamen vel sup. I, 157 sq. Ol. XIII, 67.
 liunt docti, grata Patet tamen late in his ac
 oratio est, acroama similibus locis notio τοῦ και-
 , si quis in magna ροῦ. est *iustum, opportu-*
 ipsum

"Ἐγνων ποτὲ καὶ Ἴολαον
 Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐ-
 πτάπυλοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρυ-
 140 σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
 "Ἐπραθε φασγάνου ἀκμᾶ,
 Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
 Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
 Σάματι· πατροπάτωρ
 145 "Ἐνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
 Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
 δμείων μετοικήσας ἀγυαῖς·

A. δ'. K. ié.

Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαίφρων
 "Ἐν μύλαις ὠδίσιν Ἀλκμήνα διδύμων

137. ἔγνων — Θῆβαι pro ἔγνωσαν. Aldus sic interstinguit: ποτὲ καὶ Ἴολαον, οὐκ ἀτιμάσαντά νιν. ἐ- πτάπυλοι Θῆβαι τὸν, Εὐρυ- ἐπεὶ κ. — ἀκμᾶ, κ. Κρύψαν ἔνερθ' etc. Sic ἔγνων est, noui ego nol- laum aliquando opportunum tempus neglexisse, sed diligenter seruasse. 141. Emendatum ex Pal. C. Vulgo legebatur Schmidium: ἔπραθεν ἐν φ. ἀ. 148. Mingarell. emendat τέκε

ipsum temporis momentum, quod res postulat. Quantum referat, hoc arripere, docet exemplum Iolai, qui, cum, iam in inferis degens, audiisset, Eurystheum Herculis familiam ad summas angustias redegissee, a Ioue id consequutus, ut vnum saltem diem vel horam reuiuiscere liceret; hoc vitae munere ita est usus, ut in pugna Eurystheum aggressus occideret, tum statim

hinc in sepulcrum reueretur. Sic Pindarus fel- lam narratam accepit. Alii aliter; v. Schol. et i- rip. Heraclid. 844 sq. gerat eam iam Pherecyd apud Antonin. Lib. 33 ad Apollodor. p. 497. 8 Fragm. Pherecyd. ap. St. 144-150 mera est des- ptio loci, in quo res ge- sc. Thebarum; quod ip- docet interpunctio min- Pindari verbis a me po-

ἡσίμαχον σθένος υἱῶν.
 ἡ ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-
 κλειῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
 Διοκαίων ὑδάτων
 κέμναται, τὰ νιν θρέ-
 ντο καὶ Ἴφικλέα·
 τέλειον ἐπ' εὐχᾶ
 σομαί τι παθῶν

Ἔσλον.

λευκίπποις δὲ κ. μ. ἀγυιαῖς τέκε οἱ. Iungenda sunt 148-
 dentibus. μισεῖσα sphalma Ald. 151. τις, ὃς Min-
 ὅς τις. Non sequar. 152. περιβάλλει Pal. C. et Schol.
 1 capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius
 emendavit tacite: ἄ, quae forma vix occurrit; v.
 p. 160. Pauw: ἀνακίμναται. 155. Sustuli στιγμὴν
 κλέα, nam, id quod non animaduersum tot turbas
 es dedit, sequentia cum superioribus iungenda
 v. 160. vbi ad propositum redit celebrandi victo-
 , quod v. 1 sqq. orsus erat, et v. 126 sqq. repeti-
 anibus dimiserat. 156. ἐπευχᾶ Oxonienses re-
 3odl. γ. poterant pro se etiam Aldium laudare.
 lucrentur, equidem nullus video. In ceteris
 ἐπ' εὐχᾶ cōnj. vir doctus apud Gedik. τέλειον
 quod Scholiastes quoque facit, ad ἔσλον referri
 t est bonum, res grata, quae euentum habet, eue-
 nis: quibus heroibus indigetibus ego (vt Theba-
 mam, h. eos hymno celebrabo, dummodo Musa
 destituat, quoties bono aliquo, quod mihi con-
 eor, afficior. Verbo: ad quos ego omnia laeta,
 iunt, tanquam auctores referam, iisque laudem
 debebo. Trahebantur haec vulgo ad victorem
 atem; sic nexus sententiarum perierat.

Indoctus is es-
 non Herculis
 mentionem in
 et frequentem.

156. παθῶν τι τέλειον ἐπ'
 εὐχᾶ.

Ἐσλόν. Χαρίτων κελαδενναῖν
Μή με λίποι καθαρὸν

160 Φέγγος. Αἰγίνα τέ γάρ,
Φαμί, Νίσσου τ' ἐν λόφῳ
Τρίς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλείξεν

E. δ'. K. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ Φυγῶν
Οὔνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν,

165 Εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυ-
νῶ πεποναμένον εὐ

161. Νίσσου perperam ante Schmid. De Megaris au-
tur. Μοχ πόλιν τάνδε Cyrenen int. 162. 3. Haec de-
agere manifestum est: manifestum quoque hoc, ἄ-
repugnare, quod vulgo lectum: φαμί — πόλιν τάνδ' εὐ-
γῶν Potest hoc mutari in φυγόνδ' et scribi Αἰγίνα, εἰ-
Verius, quod et Pauwius coniecit: εὐκλείξε — φυγῶν
quia ad φησι referri et εὐκλείξει scribi coepit. Schol.
rationi fidem faciunt; deserui igitur id, cuius emen-
satis suppetebat. h. νίκη ἐκφυγῶν τὴν ἀπαρρησίαστον αἰσχρῶ-
θέντων v. Schol. Rem illustrat Olymp. VIII, 6

Pyth. VIII, 119 sqq.

158 seq. Cohaerent haec cum antecedentibus: se Herculis laudes nunquam esse praeteritum in carmine; si modo ingenio et facultate non destituatur. τοῖσι κωμάσομαι παθῶν τι ἐσλόν τέλειον ἐπ' εὐχῆ, in omni re laeta, quae ex voto eventum habuit. Debat subiicere: qualis et haec est victoria Telesicratis. Nam illustrem reddidit Cy-

renen victoria ex
ex Megaris, pri-
Pythicam victori-

160. Αἰγίνα τὴν
victorem redeam

132. Ultima i-
dicta sunt de vic-
σιγαλὸν ἀμαχανία-
nitatem, ut hisca-
deat, ille ἔφυγεν
νίκη, cf. Schol.
ca: Ol. VIII, 90
VIII, 119 - 125.

έργον βλάπτων ἀλίοι-
ροντος, κρυπτέτω.

αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν
θυμῶ σὺν τε δίκῃ
ῥέζοντ' ἔννεπεν.

α νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί
ἐκάστα Φίλτατον

θινκαὶ πόσιν ἢ
ἔχοντ', ὧ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Σ. ε. Κ. ιε.

λυμπίοισί τε καὶ βαθυκέλπου
θλοῖς ἐν τε καὶ πάντεσσ' ἐπίχω-
ρίοις.

te Oxoniens. 174. ἐκάσται Pal. C. sed doctius
i. ὑἷν γ' fulcrum desiderat Pauw, Mingarell. ὑἷα
lim ὑἷα ε' εὔχοντ'. 177. In Ὀλυμπίοισί tertiam
a esse debere putabant, vt legeretur: Ὀλυμπείοισι,
έκούισι, quod et Mingar. adoptat; at v. ad vs. 16.
ε καί. Mingarell. πᾶσιν ἐπιχ. vulgo lectum metro
erat. Bene emendarunt Oxon. ex Bodl. γ.

rei dicto ite- *Palladis statis, anniuersa-*
o carmine pe- *riis) ἐν Ὀλυμπίοισι τε etc.*
abile sit, cfr. *et mox ἐν δὲ καὶ vt Minga-*
IX, 15. *rell. bene emendat. Fuere*
te laudanda. *adeo Cyrenis sacra et ludī*
θυμῶ καὶ σὺν *Palladis, Olympia, et fe-*
o. *stum Telluris, seu Rheae.*
In hunc modum si consti-
tueris, est splendidus locus.
nc de dome- *Iungenda autem: εἶδον σε*
corum festis *— ἄφωνοί τε εὔχοντο αἱ παρ-*
is agit poeta. *θινκαί, ὡς ἐκάστη, σε εἶναι*
ι τε εὔχοντο *πόσιν ἢ ὑἷον — Et ad σὲ νι-*
m παρθινκαί. *κήσαντα ἐν Παλλάδος τελε-*
a ἐν τελεταῖς *ταῖς ἐν Ὀλυμπίοισί τε etc.*
ος (in festis

ρίοις. Ἐμὲ δ' οὖν τις, αἰοιδᾶν
 180 Δίψαν ἀκείομενον,
 Πράσσει χρέος αὐτίς ἐγεῖραι,
 Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν
 Προγόνων. οἷοι Λιβύσσας
 Ἄμφι γυναικὸς ἔβαν

179-183. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' οὖν τις αἰοιδᾶν Δ. & πρᾶσι
 αὐτίς ἐγεῖραι Καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν Προγόνων. Ultima
 metro: δόξαν τεῶν. Itaque Schmidius emendauerat
 supra ἐμὲ δ' οὖν τι. vt sit χρέος τι (male cum hiatu) καὶ ἐ
 ραι sic saltem non ad δίψαν referrem, sed ἐγεῖραι ἀκεί
 ομενον. Non improbat Schmidii acumen, quod ali
 Pauvius, mauult tamen scribere: ἐμὲ δ' οὖν τις — Καὶ γυν
 αῖκας τεῶν-πρ. vt sit: ἐμὲ πρᾶσσει καὶ δόξα τις παλαιῶν τεῶν πρᾶ
 σσει χρέος. quod multo contortius. Mingarell. pro τις γυν
 αῖκα vel τιν. et reddit: me debitum meum et maiorum
 gloria rursus cogit excitare (sitim) eam. Oxonienses dede
 ραν δόξαν ἐῶν ex ingenio. Teneat, quod tenere locum in
 verum repertum fuerit. 179. οὐτίς excusum erat
 181. αὐδῖ Bodl. γ. αὐδῖ Ald. 182. παλαιῶν Ald. καὶ
 et cett. 183. Λιβύσσας Bodl. γ.

179. Fit transitus nouum
 in modum variatus ad no
 uam fabulam domesticam
 Cyrenaeorum attexendam.
 Verum verba nondum sunt
 satis emendata. v. Var. L.
 Donec certiora aderunt, vte
 mur iis, quae ad manum
 sunt. πρᾶσσει τις με χρέος.
 Ecce est qui exigit a me
 promissum, debitum, sal
 tem munus, fere vt Hora
 tianum: *Poscitur, si quid*
 etc. Sic Ol. III, 11. 12 ἐπέ
 — στέφανοι πρᾶσσουντί με

τοῦτο θεόδματον χρ
 hymnum exigunt a
 expeditum esset
 χρέος legere; vt
 suorum factum
 rursus in memori
 cem, postulat aliq
 ραι de re in men
 oblinione reuocat
 Isthm. IV, 39. αἰ
 ψαν pro sitim re
 dixit quoque Hom
 χ, 2 πλον τ' ἀκείοντ.
 οἷοι pro οἷον, ὡς

πρὸς πόλιν, Ἀνταί-
 μετὰ καλλίκομον
 ἦρες ἀγακλέα κούραν.
 ἀλλὰ πολλοὶ ἀρι-
 es ἀνδρῶν αἴτεον,
 νοι, πολλοὶ δὲ καὶ
 ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

A. ε. K. ié.

οἱ χρυσοστεφάνου δὲ οἱ ἦβας
 ἢ ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελον.

Πατήρ

"Ἰρασσαν πρὸς. Ita dactylicon colon laborabat.
 edidit: "Ἰρασσαν ἐς πόλιν Ἄ. Pauw, perpetuus pro-
 trectator, hoc damnat et manult: "Ἰρασσαν πόλιν Ἄ.
 tet in Schol. Fuit vrb̄s τὰ Ἰρασα. Nam ex Phe-
 ἀπὸ τῶν Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ. Ergo et
 Herodoto ἔστι δὲ τῷ χέρω τούτῳ ὄνομα Ἰρασα: IV,
 sinitius aliquid poni in Steph. Byz. vbi et est
 iod h. l. Bodl. γ. habebat Ἰρασσαν. 192. πέλετο
 εφάνου δὲ οἱ ἦβας editum inde a Romana: (in Ald.
 cur Oxonienses in deterius χρυσοστεφάνοιο δὲ ἦβας
 pparet. 193. Dawes Misc. crit. p. 58. 9 emen-
 ελον, postulare id sermonis rationem. Recte
 ore Attico; non in Lyrico; occurrit δρέπων, ἀπο-
 Pyth. I, 95 τιμῶν, οἶαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει. IV,
 κωῆς ἄωτον VI, 48 δρέπων ἦβαν add. Olymp. I, 20.
 ασθαί dixit Nem. II, 13. Et eundem promiscuum
 e verbis obseruauimus. At quod Dawesium
 est, quod δρέπειν etiam Hesiodus dixit: Eργ. 609
 ῥός. Et quid? si iam Eustathio obseruatum hoc:
 dixisse *veteres*, δρέπεισθαι *recentiores*?

οἱ, nunc οἱ Hercules prostrauit; puella
 es. Antaeus Barce, vel, vt Pisander edi-
 ο eo, quem derat, Alceis. v. Schol.

- Πατῆρ δὲ, θυγατρὶ Φυτεύων
 195 Κλεινότερον γάμον, ἄ-
 κουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἀργεῖ,
 Οἶον εὖρεν τεσσαράκον-
 τα καὶ ὀκτῶ παρθένοισι,
 Πρὶν μέσον ἄμαρ ἐλεῖν,
 200 Ὠκύτερον γάμον. ἔστα-
 σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
 Ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
 Σὺν δ' ἀέθλοισ ἐκέλευ-
 σεν διακρῖναι ποδῶν,
 205 Ἄντινα σχήσοι τις ἡ-
 ρώων, ὅσοι γαμβροὶ σφιν ἦλθον

E. ε. K. 18.

Οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἀρμόξων καὶ
 Νυμφίον ἄνδρα. ποτὶ γραμ-
 μᾶ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμή-

196. Δαναόν τε ἐν Ἀ. Ald. cum Bodl. γ. 199. ἐλεῖν, et
 vulgo editum, quod emendavit Schmid. ex Pal. C.
 205. σχήσει Ald. (cum Bodl. γ) et mox 207. αὐτὴν
 209. αὐτὰς στᾶσε Bodl. γ.

195 sqq. Sunt XLVIII. fi-
 liae Danaï, exclusa Anymone,
 iam antea a Neptuno
 compressa, et Hypermnestra,
 quae Lynceum serua-
 verat: cf. Apollod. II, 1, 4.
 p. 86. et Not. p. 273. Ex-
 priatus a caede Belidarum
 sponsorum Danaus filias elo-
 cavit eo modo, qui h. l. nar-
 ratur. cf. ad Nem. X, 10. —

199. πρὶν μέσον αὐ-
 sc. αὐτίκ', antequam
 dies iis superveneret.
 203. ἐκέλευσε
 (τοὺς γαμβροὺς) ἡλθον.
 γαμβροὶ μνηστῆρες. σὺν ἀέθλου
 ποδῶν. pro ἕκαστος.
 207. Simili modo
 ἐδίδου ἀρμόξων, ἡ.

us, τέλος ἔμμεν ἄκρον.
 δ' ἐν μέσσοις, ἀπάγε-
 ται, ὃς ἂν πρῶτος θορῶν
 εἰ οἱ ψεύσειε πέπλοις.
 Ἄλεξίδαμος, ἐπεὶ
 λαιψηρὸν δρόμον,
 ἔνον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλών
 ἵππευτῶν Νομάδων δι' ὄμιλον.
 ἅ μιν κείνοι δίκον
 ἔπι καὶ στεφάνους·
 ἅ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικῶν.

ἂν exciderat in ed. Oxon. operarum, puto, vitio.
 bodl. γ. cum Aldo et v. 217. δ' ὄμιλον. 213. πέπλοις
 endat Pauw, ψεύσειε πέπλων. Quid tamen? si ψεύ-
 llexit sc. ἐν τοῖς πέπλοις ἀμφὶ εἰ. pro vulgari τῶν πέ-
 220. Πολλὰ δέ γε Pauwius, aut π. δέ τ. At v. ad
 bene ex Aldó repetierunt Oxonienses. vulgo inde
 a Rom. νίκας. cum Schol. et Gott.

verborum erit: exultat *gloria et gaudio*.
 ἃς πρῶτος ἐπι- Itaque πτερὰ νίκας, respe-
 ψεύσειε (αὐτῆς) ctu exultationis, gloriae,
 ε, pro ψεύσειε superbiae. et Ol. XIV. extr.
 αὐτῆς. Μοχ πτερὰ ἀέθλων eodem modo
 ν, vt δρόμον τρέ- dicta; et στεφανοῦν χρίταν
 νικῶν pro ipsis pro *decore ac praemio vi-*
 cet victoria vi- ctoriae, *corona*. Forte et
 μετέωρον. Sup. hinc intelligi dicas, *quo*
 αται ὑποπτέροις *consilio alae tributae sint*
 ἀνορέξ, *animo* *Victoriae: scilicet propter*
 imis fertur, h. *elatos victoris spiritus*.

Π Υ Θ Ι Α

εἶδος ἰ.

ἸΠΠΟΚΛΕΑΣ ΘΕΣΣΑΛΩΝ

διαυλοδρόμῳ.

Argumentum.

Victoris originem ab Aristomacho quum attigisset, consilium aperit celebrandi victoriam, quam beneficio Apollinis (15) Phriciæ exemplo (19) consequutus est. Bona subiungit vota pro felicitatis, quas et filio contigit, perpetuitate, quae tanta maior mortali obtingere nequeat, nona quam vt, quod aiunt, ad Hyperboreos peruenit quo memorato ad Hyperboreos mythice iuratur 46-78. vnde reuocat se - 84. subiungit laudes victoris et gentilium.

Σ. ἀ. Κ. Ι.

Ὀλβία Λακεδαίμον·
Μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς

Ἰπποκλεῖ Ald. quod idem nomen est, sed communis cf. Muncker. ad Antonin. Lib. 34. Thessalica finis Ἰπποκλείας et Ἰπποκλείας, quam Scholiastes firmat ad pr. seu Polinnaco, Thessaliae ultra Peneum vrbe, oriundi tamen inf. v. 85.) et cum Aleuadis, qui tum Thessalio bium dominatum habebant (v. Herodot. in pr. VII,

Δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
 Ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει-
 σί; κομπέω παρὰ καιρὸν;
 Ἀλλά με Πυθῶ τε καὶ τὸ
 Ἰελινναῖον ἀπύει
 Ἀλεύα τε παῖδες, Ἴπποκλέα

Θέλοντες

genere coniunctum fuisse ex v. 7. 8. intelligitur. conf.
 Victor Hippocleas diaulo (ἐν παισὶν v. 14.) et eodem die
 victi huius alterius victoriae in carmine memoria nulla
 P. XXII. Quae si Scholiastes recte tradit, debet hoc
 prima poetae aetate, et anno quidem XXII. esse elabo-
 randoque inter prima ingenii experimenta est habende-
 quidem natus fertur Pindarus Ol. LXV. Pythias autem
 accidit in Ol. LXX, 3. Addit Grammaticus, Hippo-
 clesisse quoque Ol. LXXII. et III. Pater Phricias bis
 victus fuerat cursu armato Olympiadibus incertis,
 Pythiis, Pythiade incerta, v. inf. v. 19 sqq. Metrum mul-
 molestias viris doctis. Mingerellus plura cola aliter
 quibus conatibus parum confido. 1. Λακωναίων Bodl. γ.
 Μυρα Θεσσαλίου· πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνός. Ita distin-
 xerit metricus v. Pauw. 4. Ἀριστομάχου Ἰπιδετικῶς, τοῦ ἀρι-
 στῶς μάχης iam vetus Grammaticus exposuerat: male, ut
 Schmid. monuit. Aristomachi, qui vnus ex Heraclidis
 Laconicam sortiti sunt. Ex huius eiusdem Aristom-
 asteris Aleuam fuisse, Aleuadarum progenitorem, ex
 habile fit. Aliam auctoritatem adhuc desidero. Ἡρα-
 κλῆος syllabis. 5. κομπέω trinis syllabis efferendum:
 cent antithetici 15. 37. 71. 7. Emendatior lectio
 Mal. C. accedit alterum Scholium: βοῶ καὶ προσκαλεῖται.
 8. ἀπύειν. 8. Ἀλευάδαι παῖδες olim prae lectum.
 v. Schol.

κομπέω παρὰ καιρὸν; ἀλλά με — ἀπύει, poscit, —
 temere ne haec lo- 8. ἄγχι νῶμον victori Hip-
 ulla de caussa? sc. pocleae.
 stirpe. Minime.

Bb

Θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
10 Ἄνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

A. á. K. l.

Γεύεται γὰρ ἀέθλων·

Στρατῶ τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρ-
νάσιος αὐτὸν μυχὸς

Διαυλοδρομῶν ὑπατον παίδων ἀνέειπεν·

15 Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώ-
πων τέλος ἀρχά τε, δαίμο-
νος ὀρνύντος, αὔξεται,

Ἄο μὲν που τεοῖσι μῆδεσι τοῦ-
τ' ἔπραξε· τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβη-
20 κεν ἴχνησιν πατρὸς

9. Antispasticum colon trimetrum brachycatalectum ex
sententia. cf. v. 37. 47. itaque fulcrum h. l. inserit: θέλοντες
Malim dispescere 8. Ἄλεβα τε παῖδες 9. Ἰπποκλέα θέλοντες
γεῖν ἐπικωμίαν. 10. Νέων substituerat pro ἀνδρῶν Schmidius
propter antitheticum colon 20. At cf. v. 58. 94. 12. Ἄμφικτυόνων
τ' Ἀμφικτυόνων edebatur. Ἄμφικτυόνων metro consulturus reso-
rat Schmidius. Pauw: Ἄμφικτυόνων στρατῶ τ' ὁ π. Nihil
dum. Altero loco Iambus abiit in spondeum. 14. μῶν
mān est ab ὁ διαυλοδρομῆς. 15. Possunt (γλυκὺ δ' — αὔξεται)
renthesi posita scribi. 18. τεοῖς γε Bodl. γ. nec male
τε μ. Ald. μῆδεσι Schmid. emendavit ex Pal. C. et Ald.
Rom. et rel. μῆδεσι. 19. τ' ἔπραξεν scribit Pauw
v. ad v. 9.

12. (ἐν) στρατῶ, pro, ἐν
συνόδῳ τῶν Ἀμφικτυόνων.

15. γλυκὺ — αὔξεται pro
γίνεται: sed cum notione
prosperitatis, copiae, magni-
tudinis: vt passim. Ita αὔ-
ξειν pro δίδοναι: vt αὔξης

οὔρον ὕμνων. Etiam

Homer. vt Iliad. ρ, 135

πένθος ἐνὶ στήθεσσι

habens, fouens, sed

notione magnitudinis

v. 19 accipitur τὸ σῶ

h. e. τὸ ἀπὸ γένους ἔμ

Ε. α. Κ. η.

Οὐλυμπιονίκᾱ

Δίς ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὄπλοι-
σιν ἔθηκε καὶ βαθυλείμω-
ν ὑπὸ Κίρρας ἀγῶν

Πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.

Ἔσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν

Ἐν ἀμέραις ἀγάνορα

Πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν.

Σ. β.

λεμοδόκοις aberratum primum in ed. Crat. et hinc in cett.
κεν καὶ vulgg. inde a Rom. Schmidius emendavit: ὄπλοι-
σιν β. At Aldus praebat alterum: ὄπλοις. ἔθηκε καὶ β. In
metro turpiter metrum infractum ab Oxoniensibus, qui cur
πιωννα iterum intulerint, nescio. Leg. βαθυλείμω-ν ὑπὸ κ.
σίαν Schmidius dederat. 24. Parendum erat metro et
cum, quod Schmidius refinxerat: ν' ὑπὸ κίρρας ἀγῶν. Ne
quidem dissentit. 27. εἰν ἀ. Oxonienses, non dicam
de et quare, in Iambico. cf. v. 83. Omnes alii ἐν.

Pal. C. ἐν.

βακεν (sc. αὐτόν) ἴχνησι
ως, vt transitiue dictum
ο ἐπιβῆναι πεποίηκεν.
ot Mingarellus transiti-
cturum fuisse ἐπιβίβα-
esse itaque accipien-
ι (κατὰ) τὸ συγγενὲς ἐμ-
πεν ἴχνησι, *incedit ve-*
ίς. Docte haec. At ἐμ-
ίοντ βίω, transitiue sae-
Homerum, vt statim
4 ἐν δὲ τὰ μῆλα λα-
εἰβήσαμεν, in pauca
quinius. Est autem

iunctura: ὦ Ἀπολλον, ὃ μὲν
που τεοῖσι μῆδεσι τοῦτ' ἔπρα-
ξε, reliqua in parenthesi:
γλυκὺ δ' pro γάρ, ἀ. — αὖ-
ξετχι. τὸ δὲ συγγενὲς altera
ex parte innata virtus —
23. 25. βαθυλείμωνα πέ-
τραν, quia sub Parnasso cam-
pus erat, in quo ludi habe-
bantur.

26. ἔσποιτο μοῖρα, (ὥστε)
adsit, fauceat fortuna, vt.
πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν. τὴν
εὐήμεριαν, εὐτυχίαν, παρεῖ-
ναί

Σ. β. Κ. ι.

- Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
 30 Λαχόντες οὐκ ὀλίγαν ὀόσιν,
 Μὴ Φθονεραῖς ἐκ Θεῶν
 Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. Θεὸς εἶη
 Ἀπήμων κέαρ. εὐδαί-
 μων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος
 35 Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,
 Ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾶ
 Κρατήσας τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλη
 Τόλμα τε καὶ σθένει,

Α. β. Κ. ι.

- Καὶ ζῶων ἔτι νεαρὸν
 40 Κατ' αἴσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόν-
 τα στεφάνων Πυθίων.
 Ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐπω ἀμβατὸς αὐτοῖς

Ἄσασιν

29. δ' abest Bodl. γ. 30. ὀλίγαν Oxon. (cum Aldo) vulgo ὀλίγη.
 37. κρατήσας τὰ μέγιστ' — claudicat metrum. κράτῃσε, τὰ μ. ἔ
 ἔλων et μοx v. 40. ἰδῶν Schmidius. 38. θράσει τε pro τόλμα τε
 idem Schmid. minus bene. 39. In νεαρὸν duae breues pro
 vna longa. 40. ἴδει Bodl. γ. ἴδοι Ald: ἰδῶν Schmidius (v. 40
 v. 37.) et ἴθεν Bened. emendarunt. 42. οὐπω a Schmidio illu
 tum: vt syllaba producta sit. vulg. οὐπωτ'.

ναὶ αὐτοῖς. Mox 33. ἀπή-
 μων κέαρ pro, sit propitius,
 qui nullam noxam infert,
 pro eo, qui bene vult. —
 Et in v. 33 sq. εὐδαίμων an-
 te oculos fuit Homericum
 Od. Θ, 147 Οὐ μὲν γὰρ μεϊ-
 ζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν
 ἦσιν, ἢ ὅτι ποσσὶν τε ῥέξῃ καὶ
 χερσὶν ἐῆσι. Generaliter au-
 tem enuntiat quae de victo-
 ris patre Phricia dictura
 erat. Itaque et in fine sub-
 iicit αὐτοῖς.
 40. κατ' αἴσαν, αἰσία
 propitia fortuna.
 42-46. χάλκεος οὐρανὸς
 proprie epitheton Olympi

E. β. Κ. η.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς
 60 Ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ' ἐσελθὼν,
 Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας

Ἐπι-

spectantium, tum omnino coetum, hominum multitudinem, populum, λαὸν, quem etiam στρατὸν, στόλον, effert; inf. 72. *ἐπι* dixit. Vocabulo isto autem tanto magis vti potuit poeta, quod *perpetuis choris, tripudiis epulisque fruuntur* beati illi Hyperborei v. 59 sqq. Itaque et Perseus ipsis supervenit *epulanti- bus sacro facto. Sacra autem ea gens erat Apollini, quod satis notum, cui asinis eos litasse manifestum sit ex h. l. v. 51. add.* Notam. Apud eosdem asini videntur deo consecrati fuisse, *ἐπι μύσῃ*, nam iis *delectari ait deum* v. 55. 6. hoc ornate extulit poeta. Ita saltem accipere licet verba, ut nec ad mactationem ipsam referas hos vsq. quasi inter mactandum se crexerint, neque meros iocos secteris cum Gesnero de asinorum honestate v. 54 Comment. Soc. Reg. Scient. T. II. An loco et poeticae rationi consentanea videatur *αισχολογία* Toupii Emendat. Suid. T. III p. 51. diiudicent alii ad sensum quisque suum. Errores *αὐτῶν* tribu-

potest; hoc, ut lyricus, extulit: *At nulli mortalium patet via ad Hyperboreos, ad quos heros Perseus pervenisse fertur.* Tum abreptus hoc phantasmate, in eo persequendo sibi indulget: cf. Schneid. Vita Pind. p. 86. In exornandis autem Persei rebus fuisse necesse est, qui ad Hesperides per Hyperboreos iter cum fecisse narrarent, quod idem de Hercule fabulati sunt alii: v. ad Apollod. p. 409 seq. ubi ad occidentales Europae partes Hyperboreos revocatos videri ex fabulosa geographia observatum est.

Vnus est Simmiae locus, in quo Persei ad Hyperboreos iter memorari nemini ex Apolline, carmine, Stephan. Byz. quod et in Analect. Brunck. T. II. p. 525. legitur. Etiam in h. versibus Perseus supervenit Hyperboreis sacrum celebrantibus. Templum Apollinis apud eos memorat Pherenicus in Schol. Ol. II. 28. In Pindaro pro vicinis sunt asini: cuius ritum meminit praeter Callimach. fr. 187. 188. Antoninus Lib. c. 20. Alia v. in V. L. v. 48.

Ἐπιτόσσαις θεῶν
 ῥέζοντας ὧν θαλίαις ἔμπεδον
 εὐφαιμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
 καίρει, γελᾷ δ' ὄρων ὕβριν
 Ὀρθιᾶν κνωδάλων.

Σ. γ. Κ. Ι.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεί
 ῥόποις ἐπὶ σφετέροισι παν- τᾶ

olim fuisse videntur Perseo per incognitas tunc terras, minus quam Argonautis. Hyperboreos h. l. occidentales tam respexisse puto; Apud quos, si quidem extremi occidentis populi fuere, asinorum vsus esse, quosque probabili aliqua ratione potuit Perseus, cum insulas ultra eam occidentem Africae in Oceano positas peteret, quas gens inhabitabant. Non enim Pindarus Gorgones ad Hyperboreos relegat vs. 72 sq. sed rem suo more strictim exit. Nec Aeschylus huc aduocari potest Prometh. 790 sq. plane diuersam rationem sequutus Inus errores in orientis plagas reiecit, ita vt illa a bosporo Cimmerico boreales et orientales fines extremos errore facto ad Hyperboreos perueniret. 50. δώματ' ἐλάων Ald. praeue. et mox ἐπιτόσσαι Bodl. γ. 56. ἔρθιᾶν κνωδάλων debet ductum esse ab ἐλάων, aut ἐρθιᾶν ab ἐρθίας, quod apud Hesych. occurrit. ἐρθιᾶν. Pauw conj. ἐρθιᾶν sc. ὕβριν. Mauult idem omni-gere, quod quantum ad rem faciat, ex superioribus intelligi potest.

Ἐπιτόσσαις h. e. κατα- κνωδάλων. Est autem vel ἢ κνωδάλος, vel ὀκνωδάλος ὀρθίας, pro ὀρθιάζων, sese erigens. Spectat ad victimae laudem, si bene pasta sit, ludat et exultet. In-

Delectatur Apollo co- signiter in religionem ver- ptis et hymnis (εὐφαι- sam rem v. ap. Pausan. II, 30. p. 195. conf. V. L. 57. Μοῖσα οὐκ ἀποδαμεί, pro, Μοῖσα ἐπίδημει. οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι.

- τᾶ δὲ χοροὶ παρθένων
 60 Λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέοντα
 Δάφνα τε χρυσέα κό-
 mas ἀναδήσαντες εἴλα-
 πινάζουσιν εὐφρόνως.
 Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον
 65 Κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. πόνων
 Δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

A. γ'. K. I.

- Οἰκέοισι, Φυγόντες
 Ὑπέρδικον Νέμεσιν. Θρασεί-
 α δὲ πνέων καρδία
 70 Μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγείτο δ' Ἀθήνῃ
 Ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὄ-
 μιλον· ἔπεφνεν τε Γόργό-

61. χρῶ locum tenet quem brevis syllaba in ceteris occupat.

64. νόσοι Bodl. γ. cum Ald. 68. Videtur vnus ex Schol. πα-

legisse: μέψιν.

64. οὔτε νόσοι οὔτε γῆρας κέκραται, pro πάρεστι, παραγίνεται, vt μέγνεται, μέμικται, αὐτοῖς: pro hoc ἱερᾷ γενεᾷ, Apollini sacrae.

67. 8. — Φυγόντες ὑπέρδικον Νέμεσιν. si haec est dea Δίκη, vindex et vltrix sceleris, videtur ὑπέρδικος optime accipi iusta, vt ὑπέρ αugeat; velut in ὑπέρθυμος, auimosus, ὑπερμήκης; sic Lapithae ὑπέροπλοι, fortes Pyth. IX, 24. Nemesin effugiunt, ab ea nil habent

quod metuant, recte facit do et ὕβριν vitando. Pot tamen et de magna felicitate Hyperboreorum accipi cui non inuidet et adha infert Nemesis, vt solet, vulgari opinione. Sic et dem sententia Ol. VIII, 14. 4. vbi in magna felicitate deprecatur Nemesin ποτὲ Mox Θρασεία δὲ πνέων καρδία pro πνέων Θράσος.

72. ἔπεφνεν τε Γόργος melius esset δὲ, nam successu hinc facto ad Γο-

ι, καὶ ποικίλον κάρα
 κόντων φόβαισιν ἤλυθε να-
 ώταις λίθινον θάνατον φέρων.
 ἢ δὲ θαυμάσαι,

Ε. γ'. Κ. η'.

σι τελεσάντων,
 ἄν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.
 εἰσαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυ-
 κεν ἔρεισον χθονὶ
 ἔραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
 ἐπικώμιων γὰρ ἄωτος ὕμνων
 ἢ ἄλλοτ' ἄλλον, ὡς τε μέ-
 ισσα, θύνει λόγον.

Σ. δ'.

quo modo metrum constet, nisi legeris -σιώταισι,
 syllabis σιω in vnam contractis. 76. Siue οὐδὲν ἄπι-
 τ θαυμάσαι. siue θεῶν τελεσάντων (ὥστε) θαυμάσαι. Dura
 Aus, quem Melanchthon sequitur, sic interpunxerat;
 ἄνον θάνατον φέρων, ἔμοι δὲ θαυμάσαι. Θεῶν τ. Si sic ἔμοι γε
 modior oratio erit. 78. Schmidius nimis licen-
 metrum mutat: οὐ τι ποτὲ ἔμμεναι φαίνετ' ἄπιστον.

83. ὡτε Gott.

uisse putandus. — 82. ἄωτος ὕμνων, h. ὕμνος
 7. 78. verba sunt ἐπικώμιος, θύνει ἄλλοτε ἐπ'
 sed quorsum θαυ- ἄλλον λόγον, modo ad hoc,
 terendum sit, et modo ad aliud argumen-
 hic habeat, non tum, nec in vna re, digres-
 v. V. L. sione, tam diu moratur; vt
 ium ihibe. χοι- Aeschyl. Prometh. 276 πρὸς
 ραι ὕφαλοι, ποταε ἄλλοτ' ἄλλον πημονή ἰζά-
 Aeschyl. cf. Munck. νεται.
 Lib. 34.

Σ. δ'. K. I.

- 85 Ἐλπομαι δ', Ἐφουραίων
 Ὅπ' ἀμφὶ Πηνεῖδον γλυκεῖ-
 αν προχεόντων ἑμάν,
 Τὸν Ἴπποκλέαν ἔτι καὶ μάλλον σὺν αἰ-
 Ἐκατι στεφάνων, θα-
 90 ητὸν ἐν ἄλιξι θησέ-
 μεν ἐν τε παλαιτέροις,
 Νέαισιν τε παρθένοισι μέλη-
 μα. καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρω-
 Ἐκνιξέ γε φρένας.

A. δ'. K. I.

- 95 Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
 Τυχῶν κεν, ἀρπαλέαν σχέθαι

86. Πηνεῖδον. diaeresin tolli iubet Pauw; esse enim col-
 bicum. 87. ἑμάν. vt ita Pindari carmen chorus apud
 repetat et decantet. 88. τὸν Ἴπποκλέαν Schmid. emendat
 meo sensu, e Schol. et ad metri legem, pro vulg. Ἴπποκλέ-
 Pauw etiam hic arrodit. Mauult Ἴπποκλέῃ esse et sup. Ἴ-
 ποκλέι. 90. ἄλιξιν inuito metro Oxon. forte ex Aldo
 Rom. et cett. 91. Peccat syllaba τε. an fuit ἐν
 Schmidius -μεναι καὶ π. scite vtique prae Pauwii com-
 -μεν εἰνί τε π. παλαιτέροις Rom. et seqq. edd. prae.
 σὶν τε παρθένοισι μέλημα. vt eae eius amore incenduntur;
 iis sit, h. amoris. Malim δὲ, nam hoc ad puellas tantum
 potest. Nec νέαισι vacat; nam puerili aetate ille est.
 ex Aldo bene repetierunt Oxonienses. In vulgg. abest.
 Schmidius suppleuerat: ἔκνιξε τὰς φρ. 96. σχέθαι Al-
 Bodl. γ. et Gott. quod nunc praefero; v. Not. vulgg.

96. Alteram lectionem, *σχέθαι*, praetuli cum Gedik. *est: multis adhuc*
 qui locum, vt tot alia, prae- *materiam per nouas*

ἵα τὰν παρ ποδῶς·
 εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
 ἵα ξενία προσ-
 Θώρακος, ὅς περ
 ποιπνύων χάριν
 ζευξεν ἄρμα Πιερίδων
 ῥον, Φιλέων Φιλέοντ', ἄγων
 α προφρόνως.

E. δ'.

ndi potest: tenet, sc. si sapit. Ad sensum cf.
 G. 100. -ενί Schmidius bene dispanxit pro
 im choriambicum esse. 103. Non conuenit
 iiheticis. Schmidius refinxerat: Τετράρον, ἄγοντα
 ἄγων,

tabis 85.-93. Poterat de hoc ipso hymno
 felicitate prae- locus accipi: Spero meum
 u fructus sum- hymnum a tribulibus Ephy-
 is ex victoria. racis cantatum saepius ad-
 t v. 93-98. καὶ huc victorem esse illustra-
 studium alia- turum. Verum reliqua mi-
 liorum animos nus conueniunt. ἀρπαλέος
 rsat (ἐκνίξε pro simpl. impetuusus, vt Pyth.
 στος δὲ, τυχῶν VIII, 93. adeoque vehemens,
 i (pro τυχῶν magnus.
 ὀρούει) σχέθοι

99. πέποιθα ξενία Θώρα-
 κος pro ξένω Θώρακι h. e.
 ἔχω πιστὸν ξένον Θ. Noua
 sententia. Vtor amico cer-
 to ac fido Thorace, qui
 meum carmen ambiens me
 Musarum currum conscen-
 dere fecit. De Musarum
 curru vid. sup. Ol. IX, 120.
 Isthm. II, 2. Nem. IX, 17.

103. ἄγων ἄγοντα προφρό-
 νως accipio de summo stu-
 dio, qui quasi praeit prae-
 euntem; vt dicimus curren-
 ti calcar addere.

E. δ. K. η.

- 105 Πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν Βασάνῳ πρέπει καὶ νόος Ἰδ. Ἀδελφείους δὲ τ' ἐπαινῆσομεν ἔσλους· ὅτι Ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
- 110 Ἀΰξοντες. ἐν δ' ἀγαθοῖσι κείνται Πατρῶϊαι κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες.

ἄγων, φιλέων φιλεῖντα πρ. Antispasticum, non epionic nouum strophae colon, Pauw contendit ad v. 9. ca 107. Fuit haud dubie quod scripsi. Vulgo hiabat ἐπαινῆ- κἀδελφείους δὲ Schmidius. Idem melius rescribit pro vulg. πατρῶϊαι. 110. κείνται Gott. et Schol. quod dictum esse vult; Pindarico more.

105. 6. Ad superiora debet referri, et ad Thoracem, amicum, cui κέποιθε, utpote viro probato rerum usu. πειρῶντι pro ἐν τῷ πειρῶν, τῇ πείρῃ. πρέπει, splendet, διαπρέπει Ol. I, 3. Comparatio multis frequentata; grauitate antecellit Bacchylides ap. Stobaeum de veritate Serm. XI. it. in Brunck. Analectis To. I. p. 149. Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσὸν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατῆς ἐλέγχει ἀλάθεια. Occurrit quoque versus in gemma (ap. Com. de Caylus To. VI. Recueil pl. L, 4. 5.) Inde a v. 107 noua particula carminis sequitur. Ἀδελφείους, quos vi-

ctoris potius quam Thoricis esse existimodat, quod institutum publ. Thessaliae, tum, quibus ipsi ὕψου φέροντι, clam et lustrem reddunt; φέρειν, ἐπαιεῖν (Cl. βαστάζειν (Ol. XII. 7.) ξοντες, felicitate prouehendo; ἐτερι (γὰρ) ipsi se vi praestant in admistrer. Videntur haereditaria vsae tates; igitur Αἰαίων κυβερνάσιες πολίων et illae κείνται ἐπίκεινται, mandas (αὐτοῖς οὖσιν ἀγαθῶν) bonis.

ΠΤΕ

Π Τ Θ Ι Α

εἶδος ιά.

Σ Τ Δ Α Ι Ω Ι Θ Η Β Α Ι Ω Ι

παιδὶ σταδιεῖ.

Argumentum.

videas patrias, Semelen, Ino et Alcmenam,
 et pompae victoris in templum Apollinis
 educendae; cumque locum ludorum de-
 per campum Pyladis v. 23. digreditur ad
 de Oreste - 57. Redit ad propositum;
 et patris priores victorias memorat; - 75.
 ita eorum fortuna cum opibus tyranno-
 madatque amorem libertatis.

Σ. α'. Κ. γ'.

ἄδμου κόραι, Σεμέλα
 ἐν Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις,
 ἣ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν

Ὅμοθά-

Mutavit metrum secundi et tertii versus cuiusque stro-
 phae Schmidius, ita vt syllabam vnā ex secun-
 dae tertii coli collocaret, vt h. l. pro eo, quod antea
 erat: — ἀγυιάτις ἰ- νὰ δὲ Λ. π. et v. 11. — θεῶν ὦ. Pauv
 correpat. Molitur alia Mingarell. Coniect. p. 51. et in
 schedis;

voinae ac deae The- progenies, Semele σύνοικος
 admi et Harmoniae θεῶν ἐν Ὀλύμπῳ, et Ino,
 nunc

Ὄμοθάλαμε Νηρηίδων,
 5 Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
 Μᾶτέρι παρ Μελίαν χρυσέων
 Ἴς ἄδυτον τριπόδων
 Θησαυρὸν, ὃν περιάλλ' ἐτί-
 μασε Λοξίας,

A. á. K. 9'.

10 Ἴσμήνιον δ' ὄνυμα-
 ξεν, ἀλαθεά μαντεῖον θῶκον

schedis; etiam in v.6. Relinquam ei definiendum rem metricam Pindari constituerit. Scrupulum qui sic in fine correpta syllaba laboraret: —ξαν ἑλ- 3. Ἴνώ τε Bodl. γ. 5. ἴστε Pal. C. ἀριστογόνῳ pro ἀρ- κλέος legerat Schol. sicque ed. Rom. Crat. al. nec magis commode. 6. παρὰ metri causa emendat- dius, pro vulgato, παρ. Malo cum Pauw credere, scriptum Μᾶτέρι παρ Μ. quod metrum dactylicum fine χρυσέων est dissyllabum. 7. ἴς etiam a Schmu- eis. 8. 9. Fuisse olim τάξιν horum colorum alia- tabat: Θησαυρὸν, ὃν περιάλλ' ἐτίμασε Λοξίας, et sic in- phis et antistrophis. 11. μαντεῖον ex Ald. retraxit- tium intulerat Romana: μαντεῖων θῶκον. Supra

nunc dea marina, Leuco-
 thea. Cum his *Alcmena*
 inuocatur, vt pompae victo-
 ris intersint. Continuat
 oratio, lyrico spiritu cir-
 cumducta, vsque ad v. 24.
 adeoque v. 11. post θῶκον
 non plene interpungendum
 est, nec v. 18. post ἐσπέρα.
 Iungenda quoque sunt: Κάδ-
 μου κόραι, et v. 12 ὦ παῖδες
 Ἀρμονίας, quae iunctim es-

sent: παῖδες Κάδ-
 μου κόραι. Iuben-
 tibus adesse ad temp-
 nis Ismenii, vt
 ctoris ad illud
 intersint et hyn-
 accinant. Tem-
 linis egregie orn-
 παρὰ Μελίαν. sci-
 eodem templo re-
 Meliae et Ismen-
 ista nymphea Αἰ-
 το-

ταῖδες Ἀρμονίας, ἔνθα καί.
 ἐπίνομον Ἡρωίδων
 κτὸν ὀμηγυρέα καλεῖ συνίμεν,
 α Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-
 ῖ τε καὶ ὀρσοδίκαν
 ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-
 ρα σὺν ἐσπέρα,

E. á. K. ε'.

ἀπύλοισι Θήβαις
 ν ἀγῶνί τε Κίρρας·
 τῶ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἐστίαν

Τρίτος

ε μυχὸς μαντήιος Pyth. V, 92. Est tamen difficultas
 d in μαντεῖον media brevis esse debebat. Mingarell.
 el μαντιδν. Ad totum locum cf. Pausan. IX, 10. et
 10. e Didymo. 13. νῦν ante Schmidium scri-
 15. θέμιν. ultima esse debet producta ex caesura;
 θέμιν θ'. 17. κελαδῆτε ἄ-. Non est hiatus a Πιν-
 κελαδῆσεται' ἄ-. Nam solet ἄφρα cum futuro iungere
 18: Ol. VII, 28 ἄφρα κινέσω. VI, 39 ἄφρα βιάσομεν.

et nomen h. l. 12-14. ἔνθα καὶ νῦν —
 enii, vt vulgo καλεῖ ὀμηγυρέα στρατὸν συνί-
 menii. Tripo- μεν, pro: ἔνθα καὶ νῦν κα-
 a sacerdotibus λεῖ ὑμᾶς· itaque sequitur,
 reos, Pausanias 17. ὄφρα κελαδῆτε, vt cana-
 V, 10. non huc tis Themidem, Pythonem et
 ed Pindaro sunt oraculum, χάριν (per appo-
 ua illa donaria, sit.) hymnum, qui sit hym-
 iam litteris Cad- nus, in honorem Thebarum
 ti tres illi versus et Pythiorum. ἐπίνομον
 Herodotus V, 59 στρατὸν v. 13. audacter dixit
 uisse in eodem consortem turbam; vt σύγ-
 τείον ex v. 11. νομοι, qui vna pascuntur
 vel vna habitant. ὀρσοδί-
 καν 16. veridicam.

Τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρώαν βα
 Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα ν
 Ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Σ. β. Κ. γ.

- 25 Τὸν δὴ, Φονευομένου
 Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταίμνηστρα
 Χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου
 Τροφὸς ἀνελε δυσπενθέος·
 Ὅποτε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
 30 Κασσάνδραν πολιῶ χαλκῶ
 Σὺν Ἀγαμεμνονία
 Ψυχᾶ πόρευ' Ἀχέροντος ἀ-
 κτὰν παρ' εὐσκιον

22. τρίτον Ald. Pal. C. et Bodl. γ. cum Schol. sed τρι-

23. νικῶν in fine versus turbat metrum priore longa;

auxilium nisi aliter versum dispescas: Ἐν ἀφνεαῖς ἀρού-

νι 24. κῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. Sicque in ceteris.

h. v. respicit Schol. Aeschyl. Choeph. 731. 27. Ἀρ-

διου: χει-ρῶν ὑ. κρ. χειρῶν ὑπὸ κρ. iungit Mingarell. εν-

νου. Equidem ἀνελεν ὑπὸ χ. pro ἐκ. Similis fere locus i-

73. ἤλαθεν δ' ὑπὸ σπλάγχχνων ὑπ' ἀδινός τε, si altero loco ἀπ' ἴ-

tis. 29. Δαρδανίδα a Δαρδανίς ductum Schmidius rec-

ultima brevis sit. Posse tamen et longam ferri,

Pauwius, vt sit Δαρδανίδα Πριάμου. 30. Κασσάνδραν vett.

si prisco more. Est autem spondeus pro dactylo,

24. Λάκωνος Ὀρέστα. vñ-
 de Laco? cum esset Myce-
 naeus? Puto, quia factus
 est rex Spartaе. v. Pausan.
 II, 18, p. 150. III, 1. p. 205.
 Digressio, quae sequitur, a
 lusu ingenii, ex notionum

associatione fortè
 profecta; similis
 in superiore carmine
 de Hyperboreis.

33. πότερον, lyr. loc.
 pro vulgari, seu quæ
 quod.

A. β. Κ. Ϛ.

ηλῆς γυνά. πότερόν
 ω ἀρ' Ἰφιδένοι, ἐπ' Εὐρίπω
 φαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
 ἀρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
 ἑτέρω λέχει δαμαλιζομένην
 ννύχοι παραγον κοῖται;
 ἰ δὲ νέαις ἀλόχοις
 χθιστον ἀμπλάκιον, καλύ-
 ψαι τ' ἀμάχανον

E. β. Κ. ε'.

λλοτρίαισι γλώσσαίς.
 κολόγοι δὲ πολῖται.

"Ἰσχει

κίνησε καὶ ἐλύπησε. prius vitiose. 37. λόχον Οχο-
 Bodl. γ. exhibuerunt: vulgo χόλον quod Pauw retinen-
 e clamat. Sane utrumque lyrico dignum: βαρυπάλαμος
 is, pro simplici, βαρεῖα ἐργή, magis consentaneum vi-
 38. Vt antitheticis responderet hic versus Schmi-
 λέχει scripserat τινι, exagitatus a Pauwio. Poterat le-
 a scribi: λέχει δαμαζομένην. 39. ἔννυχοι ante Schmid.
 emendauit, vt nunc est; minus bene idem dedit:
 40. Erat τὸ δὴ — vt Paeonico metro succurreret, Schmi-
 3, τι vel τό τι, Pauw: τὸ δὲ ν. 41. 42. Erat κα- 42.
 καλύ- ψαι τ' ἀμάχανον. Ita necessario versus dispescen-
 di, vt semel receptum metrum seruetur.

φαχθεῖσα siue de rupit? Omissa altera pro-
 cipendum, siue positio: quod ne maritus
 iactata sit, quod rescisceret, illa timuit.
 videntur, vt Lu- 40-46. Quod sane noua-
 sqq. et ipse Pro- rum nuptiarum flagitium
 54. Pro qua ma- odiosissimum est; nec fa-
 Iphigenia mora. cile illud occultari potest,
 An eam alieno quo minus alii id diuul-
 uitam adulter cor- gent. Omnino enim homi-
 nes

45 Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα Φθόνον
 Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει
 Θάνεν μὲν αὐτὸς ἦρως Ἀτρεΐδας ἰκῶν
 Χρόνω κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. Κ. 9'.

Μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν,
 50 Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρωθέντων
 Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότα-

45. οὐ μείονα Mingarell. accipiebat parem opibus. 46. *durum esse agnoscit Pauw et conj. βρέμει, h. κακολογία, in elegantur, vt ipse quidem addit. Malo pati βρέμει: At: dum vulgus occulte fremit, obtrectat potentum famae. Erat δάνε. Ἀτρεΐδας vulgo ante Schnidiam; qui Ἀτρεΐδας ob tiente Aldo. 51. ἔλυσε vulgg. inde a Romana. Schiut perperam mutauit in ἔλυσε; ἔλυσε Oxon. ex Bodl. γ. et si que Aldus exhibet: male; nam media natura est longa, v. in Homero λῦσε. λῦσατο. nec aliter ms. Gott.*

nes maledici sunt. Magna enim fortuna habet, sustinet, magnam inuidiam; invidiae obnoxia est; οὐ μείονα, pro οὐ μικρὸν Φθόνον. Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει. nam vulgus obtrectat clam potentum laudibus. βρέμει ἄφαντον, fremit, loquitur, h. maledicit, occulte. ἄφαντος de obscuro etiam Nem. VIII, 58. vbi iidem inuidorum fraus τὸ λαμπρὸν βιάται. πνέων χαμηλὰ, viuens humili loco. pro aduerb. ζῶν χαμηλῶς. πνέων, viuere Nem. VI, 2. X, 163. Procedunt omnia haec a sententia v. 42. 43.

Clytaemnestra norabile terium suum occultare posse; idque eam a dem Agamemnonis dam induxit. Locu beret interpretatio a ducta, si ἡ πνοή esset ὁ πνέων.

48. ἐν Ἀμύκλαις. versam de loco caesam sequitur Pirum aut Amyclae latins sunt pro Peloponne gura eadem, qua sup. Orestes Λάκων.

51. ἔλυσε δόμους τος, pro τὴν ἀβρότητα opes euertit domus.

τος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξέρον,
 Στρόφιον, ἐξίκετο νέα κεφαλᾶ,
 Παρνασοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλί-
 λά γε χρόνῳ σὺν Ἄρει
 Πέφρην τε ματέρα, θῆκε τ' Ἀΐ-
 γισθον ἐν Φοναΐς.

A. γ'. K. 9'.

Ἡ ῥ', ὡ φίλοι, κατ' ἀμευ-
 σίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
 Ὅρθαν κέλευθον ἰὼν τὸ πρὶν· ἦ
 Μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
 Ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν.

Νισσα,

ον γέροντα vulgo: transposuit Schmidius, recte, cum Aldo.
 κέτο νεᾶ κεφαλᾶ. plus quam lyricum tumorem habet: (σὺν)
 κελᾶ. An probandum: ὁ δὲ — νέα κεφαλᾶ vt κεφαλᾶ pro ho-
 licitur? 55. γε inseruit Schmid. ex Aldo. 56. Etiam
 idem ex Aldo. Rom. et rel. ἔπεφνε μ. Bene etiam pro
 Aldus: ματέρα. 59. Haereo in metro, nec satisfacit
 coll. τρίοδόν γ' vel -σιπόρου τρίοδου. 62. εἰναλίαν cum Aldo
 Schmid. pro vulg. ἰναλίαν, quod et ipsum
 defendit Pauw.

νέα κεφαλᾶ, νέος ἔτι
 V. L.
 σὺν Ἄρει, caede. σὺν
 i. propr. Mars pro ru-
 ide pro vi. Nisi χρόνῳ
 ngas pro σὺν χρόνῳ.
 θῆκεν ἐν Φοναΐς vel
 Φονῆ, ἐν Φόνῳ vel
 chol. vt Φοναί sint οἱ
 ἰς εὐς Φονεύονται, qui-
 esi iacent. quo modo
 idem cum Eustath. et al.
 accipit locum Iliad. X, 521.
 ἐν ἀργαλέησι Φονῆσι. quod ta-
 men et ipsum esse potest
 ἐν Φονῆ, ἐν Φόνῳ.
 58. Reuocat se a digres-
 sione noua formula. κατ'
 ἀμευσίπορον τρίοδον tanquam
 in triuio, adeoque errori
 obnoxio, ἐπλανήθην τῆς
 ὁδοῦ. Similia Nem. III, 47.8.

Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθῶ
 Συνέθου παρέχειν
 65 Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ-
 λα χρὴ ταρασσίμεν.

63. τὸ δ' ἰτέον primum edidit Stephanus, secundum Schol. Schol. dius reuocauit τὸ δὲ τεόν (h. κατὰ τὸ δὲ) quod te attinet, Et dandum τὸ δὲ τεόν. 64. Metrum claudicat: Schmidius videtur π. Quidni συνέθου? Mingarell. sic constituit: 64. γοῖθου παρέχειν 65. φ. ὁ. ἄλλα 66. σὲ χρὴ ταρασσίμεν 67. ἢ πατρὶ Πυθίᾳ. 65. ὑπ' ἄργυρον Bodl. γ. et Ald. Schneider Fragm. p. 111. ἰ. ἰπάργυρον ex Hesych. h. v. At ὑπάργυρον mercede conductam, Isthm. cf. Isthm. II, 11. 66. Metrum laborat. Schmidius: ἄλλ' ἢ ταρασσίμεν. Pauwius totum locum ita refingit: Μοῖσα ἰτέον, οὐ μισθῶ τὸ συνέθου παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον, ἀλλ' ἄλλα ταρασσίμεν ἢ πατρὶ π. Etsi, quam turpe illa aetate habiturum erit, mercenariam victori celebrando operam praebere, igitur probo tamen in Pauwii emendatione illud, quod improprie Grammaticorum fraudem detexit, labem auaritiae Pindarorumque inuentium. Sed interpolatione receptae lectionis remanere nolum. In Schol. est ταρασσίμεν, ἀντὶ τοῦ, τάρασσε καὶ μετρήσῃ. Ignorauit ergo χρὴ, quo omisso manet: ἄλλοτ' ἄλλα ταρασσίμουε, cano. An fuit ἄλλ-λα, alio modo? nam trochaicum non est. Ad ἄλλα adscripserat aliquis, quod aliunde meminerat, ἄλλ-ἄλλα vel ἄλλο, vt Nem. III, 72. Isthm. III, 30. P. X, 83. et quoque sic iungi: τὸ τεόν (sc. ἔστι) ταρασσίμεν.

63. τὸ δὲ τεόν, quod ad te attinet, quod tuum est, χρὴ ἂν ταρασσίμεν ἄλλα ἄλλοτ', consentaneum esset te alia ex aliis moliri, carminis materiam vndique conquirere, εἰ συνέθου παρέχειν Φωνὰν ὑπάργυρον μισθῶ, (μᾶλλον) ἢ π. Π. si mercede carmen pacta esses, o Musa, adeoque homini qui nullam laudum materiam suppedi-

taret, potius quam Pythiae victori, in quo habes omnes laudes. Secundum meum sensum teneo: si pacta esses, Musa, carmen, materiam venalem mercem venales casses, nil impediret minus digressionem uteris, at nunc in honorem Pindarorum eiusque patris, materiam condidisti, qui felicitate et gloria florent, ad materiam

E. γ'. K. ε'.

Πατρὶ Πυθιονίκῳ,
 ὁ γέ νυν, ἢ Θρασυδαίῳ·
 ὧν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
 ἀ μὲν ἐν ἄρμασι καλλίνικοι πάλαι
 Ἀλυμπία τ' ἀγώνων πολυφάτων ἔχον
 ὁρᾶν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

Σ. δ'. K. ς'.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπὶ
 στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν

Ἑλλα-

rat et hoc colon. Schmidius ἀθλονίκα. Pauw: πυθονίκα, πυθῶν, νικῶντι ἐν πυθοῖ. Mingarellus suadet facere πυθιο—
 um, aut primam pro breui habere: quod non admit-
 titus in ceteris epodis primus versus erit accommodan-
 di 19. ἑπταπύλοισιν Θήβαις. et sic in reliquis epodis. 69.
 Steph. primae et iis quae hinc fluxere. 70. τὰ μὲν
 αὐτοῖς; τὰ μὲν ἐν ἄ. Schmidius metro periodico poscente,
 pauwio quoque adsentiente. 71. Ὀλυμπίας ἀγῶνων Schmi-
 dro ἔχον. (v. ad 25.) ἔχον. vt ceteris versibus respon-
 72. Ἀκτῖνα ὁρᾶν malit Pauw, ne spondens in secundo
 bicini sit. At Mingarellus, si versus, inquit, oppositi
 sunt pro Ionicis a maiore, versus est improprie Ioni-
 cus in principio Epitritum tertium pro diiambo. 73.
 Mauult idem Pauw, non viderat Ὀλυμπία τε — πυθοῖ τε
 condere. Tum γυμνὸν Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ.
 vt sit pro γυμνικὸν ἀγῶνα. Sane Isthm. I, 51. ἐν γυμνοῖσι
 σταδίοις,

n carmini praebent Ὀλυμπία τε — Πυθοῖ τε.
 uplam. Metro ta- 75. Ἑλληνίδα στρατιῶν, tur-
 sfacere difficile est. bam aemulorum. Sic Nem.
 τὰρ ἄσσειν, vt κινεῖν, X, 47. Isthm. IV, 48. ἤλεγ-
 moliri, machinari, ξαν, vicerunt, proprie, ar-
 ni habet. guerunt inferioris virtutis
 αὐτὰ) τὰ μὲν πάλαι, esse.
 u. Mox iungenda

76 Ἐλλανίδα στρατιὰν ὠκύτα-
 τι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
 Δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἀλικία.
 Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὐρίσκων.
 Τὰ μέσα μακροτέρω
 80 Ὀλβῶ τεθαλότα, μέμφομαι αἰ-
 σαν τυραννίδων

A. δ'. K. 9'.

Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
 Τέταμαι. Φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄ-

σταδίοις, sed ibi opp. δρῆμα δπλίτη. Vulgo γυμνοί, quod cur-
 probes, nihil adest. 76. ἐραίμαν Bodl. γ. et v. 78. ἀν π.
 μακροτέρω Gotting. In sine vulgg. μ. εὐν. Sed hoc εὐν tanquam
 glossema, metro infestum, expunxerat Schmidius, recte,
 wio quoque probante. 82. δ' deest Bodl. γ. ξυναῖσι ἀμφ'
 83. ἀμύνονται male inuexerat ed. Rom. Emendauit
 Schmid. ex Aldo.

76 sqq. More suo, ut v. c.
 Nem. I, 49. ad se transfert,
 quae alias vniuerse esse ferre
 solet, cum sint ad victorem
 referenda, qui in ciuitate
 libera mediocri conditione
 contentus non adspirabat
 ad honores et principatum,
 nec aliis inuidebat aut te-
 niiores fastu premebat.
 Turbas Thebanorum ciuita-
 tem illo tempore agitabant;
 quod docte docet Gedik.
 Ἐραίμαν καλῶν θεόθεν (τῶν
 καλῶν ἐκ θεοῦ ὄντων.) No-
 tum, quae καλὰ sint Pinda-
 ρο, studia rerum honesta-
 rum, unde decora, vitae
 ornamenta et gloria illo

tempore proueniebant, re-
 res equestres et certamen
 tum ipsa illa decora et
 namenta; in primis e v-
 riis. τὰ καλὰ igitur ἀ-
 τι, μαιόμενος δυνατὰ ἐν-
 κία h. e. τὰ δυνατὰ ὄντων
 τὰ τὴν ἡλικίαν, ut in iuuentu-
 ex cursu, e lucta et sic
 78-82. Cum enim vici-
 mediocrem conditionem
 ciuitate florere maiore
 citate, esse feliciorē,
 no fortunam potentum
 studeo virtutibus ciuil-
 τυραννίδων pro ipsis ty-
 nis.

83. Nec inuideo aliis
 vidi vero sibi ipsi m-
 arcesit

τα. εἴ τις ἄκρον ἐλὼν ἄσυχά
 τε νερόμενος αἰνὰν ὕβριν
 ἀπέφυγεν, μέλανος ἂν ἐσχατιὰν
 Καλλίονα θανάτου ἔσχεν,
 ἄλυκυτάτα γενεᾷ
 εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
 σταν χάριν πορών.

E. δ'. K. ε'.

Ἄτε τὸν Ἴφικλείδαν
 διαφέρει Ἴολαον,
 ὕμνητὸν ἑόντα, καὶ Κάστορος βίαν,

Σβ

metri caussa emendauit Schmid. cum vulgg. sit ἄσυχά.
 Pauw. 86. μέλανος δ' ἂν ἐσχ. vulgg. ante Schmidium,
 dit δ'. Duplicem olim lectionem fuisse, coniiicit Pauw;
 opinionioni facile locum dante) alteram: φθονέροι δ' ἀμύνοντ'
 ; — ἀπεφύγεν, μέλανος δ' ἂν ε. κ. θ. ἔσχεν, vt sit pro ἀνέσχεν.
 φθονέροι δ' ε. ἄτα. Εἴ τις — ἀπέφυγεν' μέλανος ἂν ἐσχ etc.
 in omnes edd. perperam. recte emendatum θανάτου a
 etiam sec. Schol. — θάνατον, ε. γλ. Ald. 89. χάριν εὐώνυ-
 μώνυμian, decus bonae famae) κρατίστην per se bene se
 optimam famam; sed nunc videtur coniungendum cum
 κτεάνων. requiritur tamen sic κτεάνων κρατίστον.

et inuidia sua. ἀμύ- git, et post mortem is poste-
 νάπτρονται, ἀτῶνται, ris clarum nomen relinquit:
 ur. Pergit vniverse χήριν εὐώνυμον κρατίστην,
 quae de Phricia (κατὰ τῶν) κτεάνων. Sed v.
 re volebat. εἴ τις Var. Lect.

qui consequutus
 uae sumpta sunt in
 uata, (vt victor sit)
 tranquille, tempe-
 ribi ab insolentia,
 m. III. pr.) ἀπέφυγεν
 δούγει, vt ἔσχεν pro
 pulcra mors obtin-
 91. ἄτε διαφέρει ὕμνητὸν
 ἑόντα pro διαφέρει ὕμνοισ,
 diuulgat, celebrat hymnis.
 quod clarum nomen, decus,
 facit, vt carminibus cele-
 breris: pro hoc nominat he-
 roes Iolaum et Dioscuros.

Σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
 95 Τὸ μὲν, παρ' ἅμαρ, ἔδραισι Θεράπνας, τὸ δ'
 κέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

94. υἱὸς θεῶν malit Pauw, oblitus ee in lyrico poeta vers.

95. — Θεράπναις ἔνδον τὸ δ' οἰκόντας Ὁ. Schmidius. — Περσικάς, τὸ δὲ οἱ. emendat Pauw, vt periodicum sit. Θεράπναις Pal. C. perperam.

95. Schol. "παραφράζει τὸ Ὀμηρικὸν Odys. λ, 302 sq." At notabile, quod pro *locis inferis*, in quibus alternis versantur, memorat ἔδρας Θεράπνας, sepulcrum ad *Therapnas*, tanquam sedem Manium: fere vt sup. Pyth. V, 129. 130. 135. inf. Nem. X, 105. Verum permiscen-

tur passim Hades. tenebr. sepulcrum, v. c. Eurip. E. 207. 8. 9. Ceterum fabrica huic de Dioscuris loci fecisse videtur notio L. feri et Hesperii, modo sperii modo mane orti, c. fusa cum Dioscuris, ita alter cernatur, alter latet.

ΠΤΜ

Π Υ Θ Ι Α

εἶδος ιβ'.

ΑΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

αὐλητῆι.

Argumentum.

Acragante, tanquam dea, vt propitia victori redeunti e certamine musico tibiae inuentum digreditur; et narra-
ta v. 49. adiicit de successu post aerum-
liscenda et exercenda arte exhaustas.

Σ. α. Κ. ιδ'.

ἴω σε, Φιλάγλαε, καλ-
στα βροτεῶν πολίων,
φόνας ἔδος, αἶ-
ῶχθαις ἐπι μαλοβότου
ς Ἀκράγαντος εὐ-
ατον κολώναν, ὦ ἄνα,
ς ἀθανάτων

Ἀνδρῶν

It Pyth. XXIV et XXV. v. Schol. ad pr. 4. μηλοβότου.
6. erant μάλα. 5. ἰύ- Schmid. pro vulgg. εἶ- δμα.
α noue dictum pro ἄνασσα. Schmidius, nec im-
uio, hoc ipsum reposuit: ὦ ἄνα- σ', ἴλαος. et hoc
arbitror; nec tamen pronuntiare ausim, alterum
uinino genere nunquam adhibitum esse.

Ἄνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
 Δέξαι στεφάνωμα τὸδ' ἐκ
 10 Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδα,
 Αὐτόν τε νιν, Ἑλλάδα νικά-
 σαντα τέχνα· τάν ποτε
 Παλλὰς ἔφευρε, Θρασειᾶν Γοργόνα
 Οὔλιον Θρῆνον διαπλέξαισ', Ἀθάνα

A. α. K. ιδ'.

15 Τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀ-
 πλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
 "Αἶε λειβόμενον

8. εὐμενία Bodl. γ. et Ald. et postulat pro εὐμενείᾳ metrum
 reposui. Sunt plura eiusmodi in Pindaro, in quibus
 vocalis est aut corripienda aut in simplicem mutanda.
 εὐδόξῳ Μίδα pro εὐδόξου Μίδου legerat Schol. et sic edd. R
 al. etsi toties iota subscriptum in edd. priscis negligi
 nihil tuto pronuntiari possit. Sed tertius casus, qui
 habet, exquisitius ponitur: et Schmidius laudavit locum
 Ol. VI, 165. 6. XIII, 39. 40. Pyth. VIII, 6. 7. 11. Ἑλλάδα
 exroni, v. Not. at probabile sit admodum, fuisse Ἑλλάδα
 16. ἀπλάστοις Schmidius, de suo: nam omnes habent ἀπλά-
 στοις. Pyth. I, 40. Scilicet πελάω, πλάω, ἀπλητος, ἀπλατος, ἰπλά-
 στοις.

11. Ἑλλάδα, vt sup. XI, inf. Nem. VII, 146
 75 Ἑλλαυίδα στρατιῶν de διαπλέκοις.
 aemulis concertantibus. it. 15. ὃν Θρῆνον αἶε
 Nem. X, 46. Sed v. V. L. νον, σὺν καμάτῳ διε-
 13. 14. διαπλέξασα, ἐμ- (pro διὰ, ἐν, πρὸς, μ-
 πλέξασα, συμπλέξασα, com- luctuosa, luctu) ὕ-
 rouens, inserens, fabrican- λαῖς παρθενίοις ἀπλο-
 do, moestum eiulatum so- ὀφίων pro ἐκ κεφα-
 rorum truculentarum. Sic παρθένων ἀπλητῶν
 διαπλέκειν pro adiungere, nemo accedere audire

τειθέϊ σὺν καμάτῳ
 εὐς ὁπότε τρίτον ἄ-
 σεν κασιγνητᾶν μέρος,
 λία Σερίφῳ
 σί τε μοῖραν ἄγων,
 τὸ τε Δεσπέσιον
 οὐδ' ἀμαύρωσεν γένος,
 ἴον τ' ἔρανον Πολυδέκτα
 ματρὸς τ' ἔμπεδον
 οὐδ' ἄναγκαῖον λέχος,
 κρᾶτα συλάσαις Μεδούσας,
 Σ. β'.

etc distinguitur cum Schmidio. Alii: ἕτε — καμάτῳ
 g. 20. ἄ-σεν. Multa perperam Grammatici veteres
 interpretandam vocem vitio laborantem: ipsi veram,
 dant: ἔνυσεν. ἀνώ, conficacio, occido, non infrequens.
 Steph. modo, sed omnes edd. ante Schmid. 28.
 κατὰ τιμάσας et alia. ἀποσυλλάσαι sup. IV, 195.
 Vulg. συλάσας.

questus soro-
 lusae caede (cf.
 expressit Pallas
 a: cuius sonus
 lebnit querulus
 Necesse autem
 ntentia est, non
 odo, sed et ce-
 sorores capita
 mata habuisse.
 ἄνυσεν — ἦτοι,
 τε — θῆκε τε.
 πέσιον γένος. τὸ
 onstrosum, ta-
 ortale.
 de symbola ac-
 nere, quod Po-
 conferri iusse-

rat: v. Apollod. II, 4, 2. p.
 95. et Not. p. 294. 5. λυγρὸν
 θῆκε, poenitendum, h. e. in
 luctum vertit. ἔμπεδον s.
 longam s. duram servitutem
 ad quod vi adacta fuerat.
 28. 29. Alibi Pindarus a
 Procto corruptam tradide-
 rat: Schol. Iliad. ξ, 319. δεσ-
 μὸν ἀναγκαῖον eodem sensu
 Theocr. XXIV, 33. quem ef-
 fugere nequeas, qui tenet,
 cogit, necessitatem manen-
 di imponit. εὐπάραιον, nam
 formosa fuerat Medusa, vt
 et cum Pallade certaret de
 forma; a qua comam angui-
 neam accepit.

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἵδιος Δανάας· τὸν ἀπὸ
 30 Χρυσοῦ Φαμέν αὐτορύτου
 Ἐμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ
 Τούτων Φίλον ἄνδρα πόνων
 Ἐρρύσατο, παρθένος αὐ-
 λῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
 35 Ὀφρα τὸν Εὐρυάλας
 Ἐκ καρπαλιμῶν γενύων
 Χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μι-
 μήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
 Εὐρεν θεὸς· ἀλλά νιν εὐροῖ-
 40 σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
 Ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον
 Εὐκλεᾶ, λαοσσῶν μναστῆρ' ἀγώνου

30. αὐτορύτου emendavit Schmid. ex Ald. Vulgo: αὐτορῦ-
 34. Editum erat αὐ- λῶν quasi Dorice etiam ab αὐλῆς, αὐ
 formari possit. Donec hoc aliis exemplis confirmatum
 probabimus cum Schmidio, ex Aldo αὐλῶν. Prouocet
 quis ad Od. κ, 10. sed vix recte ibi αὐλῆ pro αὐλῶ accipi
 sequitur locus, prae interpuñgebatur in Oxon. et
 diana, aliisque edd. Paullo melius in edd. Steph.
 Schmid. ex Ald. et Pal. C. ad metrum, pro τεῦχεν. 4
 ὠνόμασεν Bodl. γ. Mirum, quod Palladi nominis inue
 quidem tale, tribuitur. Forte fuit ὠπάσεν, ἐκ κεφαλῶν
 ut hoc sit praedicatum, a poeta ipso adiectum. 4
 λῶν est, cur non et πολλῶν? 42. εὐκλεᾶ Schmid. metri

36. καρπάλιμος l. rapax l.
 celer, ex ἀρπάλιμος, ap. Ho-
 mer. Reddit Schol. ἰσχυρῶν.
 γνάθους ἀκείας dixit poeta
 simili modo Nem. I, 63.

41. ὠνόμασεν κεφαλῶν
 λῶν νόμον. Debuit
 antiquum nomen
 theton in carmine
 φαλος νόμος αἴλου,

A. β. K. ιδ'.

οὔ διανισσόμενον
 τοῦ θ' ἄμα καὶ δονάκων,
 τὰ καλλιχόρῳ
 σὶ πόλει Χαρίτων,
 σίδος ἐν τεμένει,
 ἢ χορευτῶν μάρτυρες.
 τίς ὄλβος ἐν ἀν-
 ὄποισιν, ἄνευ καμάτου
 γαίνεται. ἐκ δὲ τελευ-
 σει νῦν ἦτοι σάμερον

Δαίμων.

probante pro εὐκλεία. λαοσόνων idem: vt iam Brub. ph. λαοσόνων Rom. et Crat. λαοσόνων Oxonienses poll. γ. (et Aldo) perperam. Sic enim *μνηστῆρα* du- mtheton, ἀγώνων vero vacat. Cum Schol. accedat, λαοσόνων reuocare. 47. Καφισίδος Schmid. nec du- re necesse erat. Edd. reliquae Καφισίδος vitiose et ad Ol. XIV, 1. 52. ἦτοι σάμερον. Supplent vete- ρ, ἀβριον. Schmidius exponit ἦτοι σάμερον, vel hodie etiam.

m duarum, qua- 49. Quae sequuntur ad
 ta exprimebat; sollennem poetae senten-
 m in earum ca- tiam (v. sup. Pyth. VIII, 104
 lit Schol. aliud, sq.) refero: cum *victoriam*
 is L. virorum *tanto clariorem esse dicit,*
 rgute! *si ea multo labore parata*
 is Nympha, Ce- *est; nec tamen successum*
 per quam desi- *in nostra manu esse, sed*
 xis λίμνη, palus *diuina voluntate obtingere.*
 fragm. Pind. p. Ait igitur: *Quaecunque fe-*
 μάρτυρες χορευ- *licitas (εἴτις) inter homines*
 us tibia accinit *est, sine labore non para-*
 ol, nam nume- *tur. δαίμων δὲ ἐκτελευτά-*
 σει (pro ἐκτελευτᾷ) νῦν ἦτοι
 σάμερον,

Δαίμων. τό γε μόρσιμον οὐ παρ-
 Φυκτόν. ἀλλ' ἔσται χρόνος
 55 Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτία βαλῶν.
 Ἐμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δὲ

etiam. Ringitur pro more suo Pauw, et verbo se dicit
 ait, quod verum sit certo certius: τάσει νιν εἴτ' ἢ σήμερον
 vel hodie. An id satis graeco dictum sit, equidem non
 scabrum utique esse video. Nescio an lenior sit nisi
 -τάσει νιν ἤτοι σήμερον aut nunc aut hodie, h. breui, et ἡ
 δαίμων τελευτῆ, seu fatum exitum habet (vt Ol. VII, 1)
 deus euentum dat. τελευτῆν sane et actine et inmanen-
 tur. Si prius, referendum erit ad πόνον, non ad ἄλλον, ἔ
 καί τιν' ἀελπτίαν βαλῶν Bodl. γ. contortior adhuc quam
 lectio. Locum non satis expedio. Vt tempus dicitur
 obicere aliquid insperato, sic, si recte capio, h. l. δ χροῖας
 dicitur τινὰ ἀελπτίᾳ, percutere, opprimere, insperato, de

σάμρον, euentum rerum dat
 deus aut nunc aut hodie:
 pro: mox, h. serius citius;
 nam, fato quod destinatum
 est, vitari nequit; sed erit
 aliquando tempus hoc, quo
 id euenire potest; idque
 etiam potest aliud dare
 aliud negare praeter spem
 et contra sententiam. οὐπω
 v. 56 est simpl. οὐκ, vt sae-
 pe. h. possunt res aliter ene-
 nire, quam speraueramus
 et putaueramus. Has esse
 arbitrō sententias; et di-
 stinguo: τό γε μόρσιμον οὐ
 παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρό-
 νος οὗτος· ὃ καί, τιν' ἀελπτία
 βαλῶν, ἔμπαλιν — Dura sa-
 ne oratio; sed in sententiis
 frequens, inprimis in ex-

tremis carminis vili
 Scholiastae autem non
 nem de fractis tibiis
 anem, et nihil ad
 facientem, nec inbre-
 tionem adiuuantem
 quo. Similis sententia
 XII, 14 sq. ὃ καί, ἀ
 πτία βαλῶν, a iaculo
 ferire, assequi aliq
 citur tempus, βάλῃ τ
 pro τί. Vt aliquis
 qua re potitur, τῆ
 sic nunc tempori in
 buitur, hora aliqui
 quitur, (σύν) ἀελπ
 ἀελπτῶς. Vox est
 Archilochi fragm. a He-
 clid. Alleg. p. 412.
 Brunck. To. I. p. 413.

N E M E A

N E M E A

εἶδος α.

ΡΟΜΙΩΙ ΑΙΤΝΑΙΩΙ

Ἄρματι.

Argumentum.

n victoris communicat cum insula - 29.
rtutes victoris celebrat, eiusque vitam
renua facta exactam; qua deducitur ad
vitam laboriosam inde ab ipsis incuna-
guibus ab eo elisis a v. 49.

Σ. α. Κ. ι.

μπνευμα σεμνὸν Ἄλφροῦ,
εἰνᾶν Συρακοσσᾶν θάλος, Ὀρτυγία,
Δέμνιον

Variae Lectiones.

π' A. Schmidius, ad antitheticorum exemplum.

Notae.

ius Agesidami fil. serior esse debuit victoria
prorem matrimo- Aetna condita: forte Nem.
: infra IX. alte- XLVIII, (Ol. LXXVI, 3.)
n in aliam eius 1. Vt alias ab Syracusa-
est factum, vbi rum, sic nunc, vt variet
ad v. 95. Cum haec poetica copia, (nec
pronuntiatus sit, aliam caussam desidero) ab

Dd

Orty-

Δέμνιον Ἀρτέμιδος,
 Δάλου κασιγνήτα· σέθεν ἀδυεπῆς
 5 Ὕμνος ὀρμάται θέμεν
 Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων,
 Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν.
 Ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
 Θ', ἔργμασιν νικαφόροις
 10 Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

A. á. K. í.

Ἄρχαι δὲ βέβληνται θεῶν
 Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.

3. Ἀρτέμιδος Schmid. repetiit ex Commelin. et Plant. (quorum nisi rinuli edd. Stephan. sunt: nulla autem ex iis codicibus pressit; igitur nec auctoritatem lectionis habere potest. De ricam formam esse Eustathius docet. cf. Gregor. Cor. 159) Atqui nec in ceteris Pindari locis nec in Theocrito ea occurrit. 11. θεῶν pro ἐκ θεῶν durum esse facile occurrit, facilis emendatio θεῶν. Sic emendant etiam Dawes Misc. crit. p. 6 Pauw: sed non minus durum est hoc; ille iungit σὺν δαιμονίαις bene dicitur; enimvero θεῶν σὺν quam durum! Pauwiniatē pungit: Ἄρχαι δὲ β. θεῶν, κείνου: nec tamen satis discrete eia. Saltem esset θεῶν accipiendum pro ὑπὸ θεοῦ σὺν δαιμονίαις ἀρεταῖς σου ἀνδρὸς ἀρχαὶ βέβληνται (sc. ἔργμασιν νικαφόροις.) initia et ca. fundamenta illius praecleari facinoris iacta sunt (h. victo illi

Ortygiae, earum partis, laudibus initium facit: erat autem Chromius Syracusanus, mox Aetnaeus.

4. (ἐκ) σέθεν ὀρμάται, a te orditur. — 7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν, decus noniae coloniae Aetnae: grandius sonat Iouis Aetnaei.

11. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. (sc. ἔργμασιν νικαφόροις.) est sententia et a. i. g. u. r. a. Possunt ipsarum ἀρετῶν essentia sententia poetae nostri: ut alter grammaticus acceperat: αὶ ἀρχαὶ δὲ βέβληνται

ἴστι δ' ἐν εὐτυχία
 ἀνδοξίας ἄκρον. μεγάλων δ' ἀέθλων
 τοῖσα μεμνᾶσθαι Φιλεῖ.
 ἔγειρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσω,
 ἄν' Ὀλύμπου δεσπότης
 εὖς ἔδωκεν Φερσεφόνα· κατένευ-
 σέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
 σπεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

E. α.

ist) a deo et praeclara viri virtute. Sententiam poeta
 reperit aliis in locis. Siu ἀρχαὶ ad ἑγκώμιον μέλος refer-
 ritur sententia: quam in Notis vides. Mingarell. β6-
 ᾶν et pro κείνου conj. κλεινοῦ. Vt σὺν expellas, substitues
 Sed in κείνου vix habes quod reprehendas. 14. με-
 l. γ. 16. Νῦν ἔγειρέ & vulgo legitur. Cum dactylus
 ur, Schmidius Νῦν ἔγειρέ legit pro ἔγειρε scil. Chromius.
 tentabat ἔγειρε νῦν, quia ἔγειρετο occurrit Theocr. XXIV,
 3, 41. ἑγρέμαχος ap. Sophocl. Oed. Col. 1109, Oxonien-
 ll. γ. immutarunt ἔγειρε νῦν, nullo cum fructu. Potest
 er pro dactylo esse adhibitus in vulgata edd. lectione.
 ianae lectioni succurres, si scripseris ἔγειρέ νυν ita da-
 ameris praefixa est syllaba versus initio. Eandem
 ἄλλ' ἔγειρε poeta adhibuit Ol. IX, 72. Nem. X, 39. —
 να primum irrepsit in Morell. et hinc in Steph. Sic
 quoque Bodl. γ. 19. χαίταις Bodl. γ.

ρεταῖς ἀνδρὸς ἐκεί-
 ηνται (ἐκ) Θεῶν.
 nec σὺν conuenit;
 et esse ἐκ Θεῶν.
 terum, vt aut ad
 aut ad μέλος ἐγν.
 τ ἀρχαί. Si ἀρχαί
 μέλους iunguntur,
 caussae, materies
 aec parata est per
 is virtutes viri,
 σὺν ἀρεταῖς pro
 διά. At Θεῶν durum est,
 pro ἐκ Θεῶν, nec minus Θεῶν
 pro σὺν Θεῶν, aut, vt Dawes
 suadebat, Θεῶν σὺν ex seq.
 versu: forte fuit βέβληντ'
 ἐκ Θεῶν pro βέβληντο, iacta
 erant, seu pro βέβληνται ἐκ
 Θεῶν. Pergit v. 13. Sum-
 mum felicitatis culmen est
 in successu, (in victoria, et)
 praeclaram victoriam cele-
 brat Musa. In vers. 19-22.
 mihi

E. á. K. ή.

Σικελίαν πείραν ὀρθώ-

σειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς

᾽Ωπασε δὲ Κρονίων

Πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος

25 Λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-

πιάδων Φύλλοις ἐλαιᾶν

Χρυσέοις μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν

Καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλῶν.

Σ

24. χαλκέντεον Bodl. γ. 25. ἵππαιχμον Bodl. γ. ἡ δὲ λέξις
erat ab vno e Scholiastis, et sic Aldus; nec improbat Pam-
27. χρυσέοις recte refinxit pro χρυσέοισι Schmidius; est enim
chaicum. 28. λαβῶν Ald. Accipiebatur βάλλειν καιρὸν ταν-
σκοπὸν, adeoque *figere: tempus non feriens mendacio*. Ita quae

17

mihī etiamnum superest am-
biguitas: spectetne ὀρθώσειν
ad Proserpinam an ad Iouem;
tum qua iunctura se-
gregari possint inuicem tot
casus secundi. ὀρθῶν est
ex voc. lyricis Pindaro var-
rie frequentatis: modo *erigere*,
erectum constituere; modo
erectum seruare; hinc omnino
seruare, vt Isthm. V, 62. quod
et ἀνορθῶν (hinc ὀρθόπολις Thero
Ol. II, 14. et θεὸς ὀρθωτῆρ Pyth.
I, 109.) tum *exaltare*, *illustrem
reddere*, *celebrare* Isthm. IV, 65.
VI, 95. porro *confirmare animum*
ad suscipiendum aliquid Pyth.
IV, 106. et omnino *suscipere*
et *facere*: Isthm. I, 64 ξυγνὸν
ὀρθῶσαι καλὸν, *decus*

statuere publicum. Sic
θεῶν ὕμνον Ol. III, 5. ὀρθῶσαι
Σικελίαν erigere seu *illustrare*
Isthm. Si prius locum huius
referam ad Proserpinam
(αὐτὴν) ὀρθώσειν Σικελίαν
ad Iouem autem, si alteram
Reliqua non vno modo
erigi possunt; vide an ut
praeferas: Σικελίαν πείραν
ἀριστεύουσιν, εὐνάρπουτο
νός (ἔνενα vel διὰ), κορυφαῖς
πολίων ἀφνεαῖς. h. ἀρτε-
ουσιν πόλεσιν, *principium*
insignem urbibus.

24. πολέμου μναστῆρα
Homero: *studiosam*

28. πολλῶν ἐπέβαν
ρὸν οὐ ψεύδει βαλῶν. *ra-*
cusarum multas lauas
attisse

Σ. β. Κ. ι.

ἴτταν δ' ἐπ' αὐλείαις Θύραις
 ὑδρὸς Φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
 ἴθα μοι ἀρμόδιον
 ἴπνον κεκόσμηται, ἴθα δ' ἄλλοδαπῶν
 Οὐκ

su tamen parum expedito: vt toties faciunt viri do-
 mica re occupati; vt satis constet, facilius iis fuisse
 aptiores emendare, quam interpretari. Forte res ita
 esset: multa attigi, (scil. ea, quae in Siciliae laudem
 opportunitatem iaculatus, h. opportunitate vsus, et qui-
 bus laudibus, οὐ ψεύδει. h. e. multa attigi, ex ipsa re
 vera. Praestat sequi, quod in Notis posui: ἐπέβαν
) καιρὸν. οὐ σὺν ψεύδει βαλὼν (αὐτά) . 29. ἑταυλείαις ὑνα
 y. Ald. Rom. Crat. et corrupte ἑταυλείαις, Brub. Morell.
 emendatum a Stephano.

ait, at vere. βάλ-
 αμ σκοπὸν, de lau-
 ρας, οὐ (σὺν) ψεύ-
 berrando, notum
 dari vsu, v. c. Ol.
 (II, 133-5. Tum
 ngere πολλῶν ἐπέ-
) καιρὸν, καιρῶς,
 , scite. Sic et
 7 (κατὰ) καιρὸν εἰ
 πολλῶν πείρατα
 εἰς ἐν βραχεῖ. Per-
 Enimvero manen-
 est in proposito,
 ebrandum mihi
 orem Nemeuni.
 ille multis lau-
 mis. Est hospi-
 sequuntur laudes
 primo loco hospi-
 talitatis; tum v. 34 mentis
 moderatae; 36-43. quod
 ad rerum augendarum stu-
 dia corporis robore ac pru-
 dentia animi pariter instru-
 ctus est; tandem inde a 43
 generosus diuitiarum vsus
 commendatur. Variata au-
 tem arte haec expedit: pri-
 mo ait se venire cum car-
 mine suo ad virum Φιλόξε-
 νον: nam ἔσταν ἐπὶ Θύραις,
 quod in conuicium poetae
 vulgo vertitur, est idem ac
 κωμάζω. Est autem is,
 quem celebros, vir Φιλόξενος.
 — Porro καλὰ μελπόμενος,
 laudes eius canens (et sic
 saepe se ad domum victoris
 cum carmine venire, acce-
 dere, ait, aut κῶμον nuntiat,
 ducit.) ἔνθα μοι, vbi et ni-
 hi

Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

Ἐντί. λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσ-
35 λὸς ὕδωρ καπνῶ φέρειν

Ἄνω.

34. 5. ἐσ- λὸς, Dorice pro ἐσθλὸς, ex Scholiis, in quibus interpretatio varie tentatur, illatum est a Schmidio. ἐσλὸς tamque communis lectio, eaque adducere potest ad aliam interpretationem: ὁ ἐσλὸς λέλογχε φέρειν μεμφομένοις (οἶον) ὕδωρ ἀντίον καπνῶν probus hac fortuna vititur, ut obtrectatoribus quasi aquam contra fumum, extinguat eorum calumnias, scil. probitatis experimentis. Bona sententia! modo non in metrum per hoc ἐσλὸς! Et videri potest illa altera lectio ex deprehensione metrico subnata esse; laborat enim pes: itaque Pauwius forte interponebat: ἄλς γ'. Veruntamen ipsum ἐσλὸς pro accusativo

hi mensa hospitalis parata est, h. e. cui ego ipse hospitii iure iunctus sum. Ταμὰ δὲ — saepe enim ab hospitibus frequentatur eius domus. οὐκ ἀπείρατοι ἐντιδicium pro οἱ ἀλλοδαποὶ Ταμὰ τῆς οἰκίας πειρῶνται, saepe eius domum adeunt exteri. Ut iter dicitur tentari, locus tentari, mare, quod aditur. 34. Sequitur moderatio erga obtrectatores. Potest Scholion ad h. l. exemplo esse, quam parum firmis principiis et rationibus saepe veteres interpretationes suas superstruxerint; ita ut verendum nobis haud sit, ne, auctoritatem eorum deserendo, in reprehensionem incurramus. Excutiat aliquis singulas, et primo loco eam, quae ipsis

Aristarchi verbis pro ita est: τοῖς δὲ τοὺς ἀγῶνι μεμφομένοις τοῦτο λέλασται καὶ ὑποκείμενον ἐστίν, ἵνα ἀπολουθεῖ, ὡς περ καπνῶν φέρειν ἀντίον, κατασβεσθήτωσαν, qui viris bonis extant, id plerumque evenit, ut quasi aduersum fumum (incendium) ferant ad extinguendum. Quorum sententiam non satis assequi, lubenter fautor. Debebat saltem et sententia sic cortui λέλογχε, ita usu evenit, ἐσλὸς (ἐσθλὸς) φέρειν ἀντίον τοῖς μεμφομένοις, ὡς περ καπνῶν, ut viri obtrectatoribus quasi aduersum fumum h. ut obtrectatorum calumnias restinguant se beneficiis suis (v. ad 32. 3) seque

Ἀντίον. τέχνηαι δ' ἑτέρων ἕτεραι.
 ἤρη δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
 πείχοντα μάργασθαι Φυᾶ.

A. β. K. i.

ἰράσσει γὰρ ἔργω μὲν σθένος,
 βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσόμενον προῖδεῖν,
 συγγενὲς οἷς ἔπεται.

Ἄγῃσι-

haberi poterat, vt ap. Theocrit. τὰς παρθένους, et ita ipse
 huius sensisse videtur, qui ἑλὸς antiquo vsu pro ἑσλὸς di-
 . Felicior est Mingarelli conj. -λος καπνῶ ὕδωρ φέρει, per-
 binarum vocum sede. In v. 35. καπνὸν Bodl. γ. exhibet
 40. Interpunctionem mutauit: vt sensus commodus
 Erat: — φρήν· ἐσσόμενον προῖδεῖν Συγγενὲς, οἷς ἔπεται. Forte
 fuit φρήν, τὸ ἐσσόμενον.

te et generosis factis ἔλαχε, pro ἔχει. *habet hoc
 modum ignis restin- tanquam sortito, est hoc
 aqua affusa. Haec ei sollemne.* 36. Sequentes
 nueniunt cum verbis laudes: *Chromius robur
 contextu et cum ipsa corporis cum animi pruden-
 trectatorum tuorum tia coniungit: in locum
 ita facillime infre- communem mutauit: *Varia
 si corum malitiam hominum sunt studia: τέχ-
 seris et in honesta- ναι, alias ἀρεταί, μελέται. —
 studiis persevera- στείχοντα ἐν εὐθείαις ὁδοῖς,
 Vnum tamen est, *recta vero, honesta, studia
 remat, quod λέλογχε persequendo χρη μάργασθαι
 e dictum, analogiam (σὺν) Φυᾶ, allaborandum est
 habet, vsu probari pro cuiusque ingenio et na-
 praestare adeo vi- tura. (Sic Φυᾶ Pyth. VIII,
 altera ratio, in V. L. 61. 62.) πράσσει (συμπράσ-
 ᾶ, vt sit ὁ ἑσλὸς λέ- σει) γὰρ ἔργω (ἐν ἔργοις) μὲν
 τοῦτο, τὸ) φέρειν. si σθένος. *Ad certamina prod-
 verbis traiectis metro est robur, ad consilia pru-
 eris: ἐσ- λὸς καπνῶ dentia, (ὥστε τοῦτους,) οἷς
 ἔρειν. Ita λέλογχεν, συγγενὲς ἔπεται (οἷς συγγενὲς
 ἔστ'****

Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.

Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦ-

45 τον κατακρύψαις ἔχειν·

Ἄλλ' ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκού-
σαι, φίλοις ἐξαρκέων.

Κοινὰ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

E.

44. οὐκ ἔραμαι conj. Mingarell. nec male.

ἐστὶ τοῦτο, πάρεστι Φυᾶ. vel οἷς τὸ συγγενές ἐστι, ita, vt P. X, 19. N. VI, 15) προῖδειν (τὸ) ἐσόμενον. ita vt provideant euenta ii, quibus a natura hoc datum est. Tu, Chromic, naturae beneficio habes utrumque. τρόπῳ quod ante Φυᾶ: et ἀμφὶ τρόπῳ σεο, pro διὰ τρόπου. τῶν τε καὶ τῶν χρήσιές (εἰσι σοι) vteris et hoc et illo, habes. Iam v. 43. quod de victore dicere volebat: Tu opes tuas in studia honesta, vnde laudes consequaris, effundis; ad se reuocat: Nolo in congerendis diuitiis studium collocare, sed, liberaliter inde amicos viuando, strenue factis, etsi aerumnosis, gloriam parare. Ἄλλ' (ἔραμαι, ἐξ) ἐόντων φίλοις ἐξαρκέων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκούσαι, bene rem gerere (laudanda facere) et laudem consequi, vt Pyth. I, 191 εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄλλων (bonum successum habere,

feliciter rem gerere), εὖ ἀκούσαι, laudari, deum μοῖρα. Isthm. V, 17 εἰ εὖ πάσχων, λόγου ἐσλόν ἀτ conf. sup. ad Ol. VIII, 5 (igitur suauem vitam r designat.) Quae sequitur v. 48 seq. tam conc extulit poeta, vt diuina ne potius opus sit quam interpretatione: κοινὰ ἔρχοντ' ἐλπίδες πολυπότων ἀνδρῶν. (cf. V. L.) Equo amplectar hoc, πολυπότων ἀνδρας esse h. l. qui magis res suscipiunt ac gerunt ad εὖ παθεῖν καὶ ἀκούσαι feram, hoc quidem sen. Nam communia haec s: vota virorum, qui magis audent: in votis habent et feliciter res gerere et i des consequi sibi contingit ἔρχεσθαι, λέναι, est, vt terdum venire, pro esse: Ol. I, 161. Facit nunc pta, cum πολυπόνους ἀνδρα memorasset, transitum i Herculis laudes paullo rupi

E. B. K. η.

υπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡ-
 κλέος ἀντέχομαι προφρόνως,
 κορυφαῖς ἀρετῶν
 ἀλάις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
 ἐπεὶ σπλάγχχνων ὑπο ματέρος αὐ-
 ῖκα θνητῶν ἐς αἴγλαν
 Διὸς ὠδῖνα Φεύγων διδύμῳ
 κασιγνήτῳ μόλεν,

Σ. γ'. Κ. ι'.

τ' οὐ λαθῶν χρυσόθρονον

Ἡραν

n post ἀνδρῶν ponebam στιγμῆν, vt coniuncta sensu
 γὰρ — ἐγὼ δ'. Vidi tamen postea commodam sen-
 elici non posse. 53. Iungo ὠδῖνα ὑπὸ σπλάγχχνων. cf.
 nisi ὑπὸ est pro ὑπ' ἐκ. 55. Διὸς γ' colon trochai-
 monente Pauw. 57. ὣς τε prorsus importunum.
 lat vel ὡς γ' sic non latens Iunonem; vel ὡς π' οὐ λαθῶν
 ας. Vitium latere potest aut v. 53. in ὡς, ἐπει, cum
 esset oratio per ὡς τε v. 57. et vt; aut in altero ὡς τ'
 d probabilius, vt eiiciendum sit ὡς τε, quod ex in-
 terpre-

49: At ego in
 tutibus (quoties
 i facta celebra-
 ibenter Hercules
 facio: (prorsus
 , 151 καὶ φῶς ἀνήρ
 ρακλεῖ στόμα μὴ
 , μὴδὲ Διοκαίων
 ἢ μέμνηται) anti-
 ationem repeten-
 ῶν λόγον vt ἄρσαι
 : κορυφαῖ ἀρετῶν
 ἑβδῶν Ol.VII,67
 summae virtutes: vt Ol. I,
 21. et facta: vt mox Nem.
 III, 55. 56. Transitum dixi
 paullo abruptiorem. Min-
 garellus ita cupiebat nexum
 inferre: A te, o Chromie,
 non communia, sed eximia
 expecto, et de te fere ita
 ominor, vt de Hercule Ti-
 resias.
 57. ὡς τ' οὐ λαθῶν χρυσ.
 Sententia a v. 53 procedit:
 ὡς παῖς Διὸς, αὐτίκα ἐπει,
 cum

- Ἦραν προκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβη
 Ἄλλα θεῶν βασιλεια
 60 Σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας
 Τοὶ μὲν οἰχθεῖσάν πυλᾶν
 Ἔς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ
 κνοισιν ὠκείας γνάθους.
 Ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες. ὁ δ' ὄρ-
 65 θὸν μὲν ἀντεινευ κάρα,
 Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

A. γ'. K. ι'.

- Δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
 Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφια
 Ἀγχομένοις δὲ χρόνος
 70 Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων
 Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος

12

terpretatione adhaesit, et pro οὐ fuerit οὐ δὴ, οὐ μὲν, οὐ
 aut simile quid. 58. ἐγκατέβαν Bodl. γ. et Ald. 59
 dat in sine versus syllaba. Schmidius βασιλις reposuit,
 βασιλῆ ex Hesychio huc transfert. Ad meum sensum
 rat βασιλεια, et ea fuit vna syllaba pronuntiatum: vt
 68. μάρψαις Bodl. γ. et Ald. 69. ἀγχομένοις δὲ, χρόνος ψυχῶν
 σαν Benedictus interpolavit: quae vulgaris ratio est prae-
 sita et Pindarica. Sic et Pauw iudicat. 71. βέλος Ovid.
 Bodl. γ. dederant: vulgo omnes δέος, quod rei accommodis ei
 etsi alterum magis lyricum; nam βέλος esset pro dolore
 ἄτλαντον Scholiis praefixum.

cum primum — μόλεν, οὐ
 λαθῶν — ἐγκατέβη. Vitio-
 sum igitur est quod altero
 loco ὡς iterato scribitur v.
 57. ὡς τ' οὐ λαθῶν. v. V. L.
 Itaque sit, hoc ὡς τὲ abie-
 cto, sententia: 53. m
 do, postquam cum
 Iphiclo, natus fui
 latens Iunonem puer
 innolutus est.

ἄξει γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἄλκμη-
 νας ἀρήγοισαι λέχει.
 ἢ γὰρ αὐτὰ, ποσσὶν ἀπεπλος ὀρού-
 ταισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς
 μινεν ὕβριν κνωδάλων.

E. γ'. K. η'.

χὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
 κείοις σὺν ἔπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.
 ἢ χερὶ δ' Ἀμφιτρύωι
 λεοῦ γυμνὸν τινάσσω φάσγανον
 εἶ, ὀξείαις ἀνίαισι τυπεῖς.
 γὰρ οἰκεῖον πιέζει
 ἴνθ' ὁμῶς· εὐθύς δ' ἀπήμων κραδία
 ἴδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Σ. δ'.

στρωμνᾶς, ὁμῶς Ἄ. interpunctionem sequor Pauwio proba-
 ri pariter cum ceteris accurrit Alcmena. Vulgo, ἀπὸ
 ὄξ, Ἄ. quod esset: illa cum ceteris mulieribus exsiliit
 Stephanus primus intulit: ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς Ἄ. 78.
 ἴων omnes vulgati. Nec apparet, cur aut vnde Oxo-
 nutauerint: ἔδραμον ἀθρόοι. 80. Versum refinxerunt
 Bodl. γ. κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον τινάσσω. sed vt metro re-
 , saltem τινάσσω φάσγανον scribere debebant. Vulgaris
 ipsa metro infesta erat: K. γ. ξίφος ἐκτινάσσω, ex glossa,
 videtur, nata; Pauwio visum, olim alteram lectionem
 libris: K. γ. τινάσσω ἐκ ξίφος pro ἐκτινάσσω. 83. ἀπή-
 κημαντος (non εὐπήμαντος) explicat, utpote in soluta ora-
 Pausan. X, 22. p. 352. κραδία Schmidius, propius ad
 em versus, pro καρδία. 84. ἀμφ' ἀλλότριον Bodl. γ.
 cum Aldo.

domesticum enim ma- sit expers doloris. ἀπήμων,
 ἴει, λυπεῖ πάντῃ (pro intactus, liber, solutus, h.
 pariter; cum in facile deponitur luctus.
 ictu statim animus

Σ. δ'. Κ. Ι.

- 85 Ἔστα δὲ θάμβει δυσφώρα
 Τερπνῶ τε μιχθεῖς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
 Λῆμά τε καὶ δύναμιν
 Ἰουῦ. παλίγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατον
 Ἀγγελῶν ῥῆσιν θέσαν.
- 90 Γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψί-
 στου προφάταν ἔξοχον,
 Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. ὁ δέ οἱ
 Φράζε καὶ παντὶ στρατῶ,
 Ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

Α. δ'. Κ. Ι.

- 95 Ὅσσοις μὲν ἐν χέρσῳ κτανῶν,
 Ὅσσοις δὲ πόντῳ θῆρας αἰδροδίκας,
 Καί τινα σὺν πλαγίῳ
 Ἄνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότι
 Φᾶσέ νιν δώσειν μόρον.

90. ἐκκάλεσεν Schmid. ex Aldo: et sic Bodl. γ. ἐκάλεσε primo
 cauerat ed. Rom. 96. ὄσσοις δὲ πόντῳ. Sic metro iubente
 darat Schmidius, cui debebant obtemperare Oxon. qui re-
 verant ὄσσοις δ' ἐν π. 97-8. 9. Impedita et dura oratio. οἱ
 lunt pro αὐτῷ dictum. Pindarus structura excidit. Pau-
 Mingarell. emendant: χ' ἄντινα — στείχοντα τῷ ε. h. τί

Non male.

Mox 85. 86. μιχθεῖς vt
 saepe μιχθῆναι, *admoueri*,
 προσαχθῆναι: adeoque h. l.
affectus erat et admiratio-
ne et voluptate.

88. παλίγλωσσον θέσαν.
 Ad verbum: dii rem ita mo-
 derati erant, vt nuntiorum

narratio esset contraria
 quod vere euenerat.

92-99. Interpretatur
 ostentum Tiresias (Φρ)
 ὄσσοις μὲν ἐν χέρσῳ, ὄσοις
 πόντῳ θῆρας κτανῶν (ε)
 denodo) ποίαις ὁμιλήσει
 χαις. In seqq. structura
 vt

ὡ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέ-
γρας Γιγάντεσσιν μάχαν
τιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-
παῖσι κείνου Φαιδίμαν
ἄ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ε. δ'. Κ. ἦ.

επεν, αὐτὸν μὲν ἐν εἰρή-
νῃ τὸν ἅπαντα χρόνον σχεὲν αἰεὶ
υῆσαν, καμάτων

Μεγάλων

in malit Pauw, ne ambigua sit oratio ex subintellecto
vero noua ambiguitas existit, si βελέων φαιδίμων aliquis
105. *ἔννεπεν* inuexit Rom. editio. Schmidius retra-
ct. Ald. et Bodl. γ. in quo et μὲν. Fuit *εἰρήνη*, non vt
z. 106. *σχεῖν αἰεὶ* restituerunt ex Bodl. γ. cum quo
sentire videntur, Oxonienses; metrum postulat *σχεὲν*
auwius quoque monuit. Vulgaris lectio erat *χρόνον*
χερῶ, quod exhibet Ald. et Rom. tum *σχερῶ* Crataud.
erat sic vna syllaba in colo dactylico, et forma lo-
communi vsu *ἐπισχερῶ*, vel *ἐσχερῶ*, pro *ἐν σχερῶ*, (vt
II, 32 *ἐν σχερῶ*) et *ἐπὶ σχερῶ*, ex *σχερῶς*, *continuus*, a *σχεῶ*,
set etiam Pauw inf. ad Nem. XI, 50. cf. ad Hesych.
auwius duplicem olim lectionem fuisse suspicatur:
iam primo loco memorauimus — *σχεὲν αἰεὶ*: alteram,
s ingenii lusus est) *ἐν εἰρήνῃ τὸν ἅ. χρόνον ἔχουρῶ* (h. ἀσφα-
κ. μ. π. λαχόντ' ἐκείρετον, etc. vt ab *αἰνήσειν* omnis pen-
deat oratio.

mutasse videri veritati loci satis confido.
darus. Debat τὸν ἐχθρότατον μόνον, ne
τῖνι στείχοντι — langueat, eritne *dirissimum*
in Hercules: haec *mortis genus?* Porro σύν
καὶ τῖνα κταυῶν, *πλαγίῳ κόρῳ στείχοντα* h.
η, νιν (Herculem) *σύν ὑβρεῖ*. *πλάγιος* pro ἀδι-
ιον (αὐτῷ), *illium* *κος*, *πραυῖς*. ορρον. ὀρρός.
em *illaturum* ei: Isthm. III, 8. *πλάγιαι φρένες*.
τι. Etsi nondum

Μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
 Ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον
 110 Θαλεράν Ἥβαν ἄκοιτιν,
 Καί, γάμον δαίσαντα, παρ Διὶ Κρονίῳ
 Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

108. Lenior est iunctura, si poeta scripsit: λαχόντ' ἢ. προ-
 — καὶ αἰνήσειν. Mingarellus conj. ὀλβίοις δ' ἐν. bene. Inter
 etiam post δώμασιν. Alii post ἐξαίρετον. 111. παρ Διὶ, προ-
 deo; non ergo opus est diaeresi Διὶ. 112. δόμον friget
 Bodl. γ. γάμον, deterius etiam. Mingarellus δόμον faciebat
 ctum: *conuentum deorum esse laudaturum Herculem.* vt Διὶ
 Pers. 580. πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθεῖς. et in conuentu illo
 mum Musas et Apollinem animo designabat. Dura tamen
 multo magis frigent. Latet exquisitior vox: an ἔδος? *ut
 dicatur sedem deorum augustam?* Scholiastes: οὐδ' τις
 δαυμάσει τὴν σύνοδον. εἰς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος, σύνομος ἔσται τῶν
 νίοις θεοῖς. ex altero forte Pauw sumsit, quod coniicit: *es
 μον, fatorum leges et decreta, quibus Hercules post labora
 duos immortalitatem est assequutus.*

112. De nouissimis vss. extulit III. 3, 35 *ad
 dixi in V. L. Simplicissimi quietis ordinibus de
 mum mihi videbatur, ἐνε- aut si ἔδος probetur, en
 πεν, vaticinatus est, Her- et locum esse habitum.
 culem perpetua requie esse αἰνήσειν pro ἔξειν, orn
 fruiturum ducta Hebe, et cum significatione
 celebratis nuptiis perpetuo sua sorte contenti, pri
 apud Iouem esse victurum, tis et laudantis id qu
 πάρεδρον Διὶ, quod Horatius tur.*

N E M E A

εἶδος β'.

Ο Δ Η Μ Ω Ι Α Θ Η Ν Α Ι Ω Ι

Π α γ κ ρ α τ ι α σ τ ῆ .

Argumentum.

Timodemi victoria fuerat haec in Nemeis
 figuratur poeta plures alias in posterum,
 Ithmiis et Pythiis -- 13. idque multo ma-
 ior, quod et Salaminii et Acharnenses, et
 ipsi Timodemi, victoriis multis inclarue-

Ὀ γ δ ο ἄ ς α .

Θεν περ καὶ Ὀμηρίδαι

ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' αἰοῖδοι

" Ἀρχον-

c Ode μονόστροφος, distributa in strophas octo versuum,
 Metrum interpolauerat Schmidius: v. 2. ἄρχον- et sic
 ceteris strophis, secundo versui duas syllabas ex tertio
 Rauw ad v. 5. Nam ante eum editum erat: ῥαπτῶν —
 ἄρχονται Διὸς ἐκ προομιῶν quod iterum reuocauit, cum ipsum
 ἄρχον- prooemium postulare videretur: sed mouit virum doctum,
 vs. 27 et 33 a trochaeo ordiuntur. 2. Possunt iungi
 ῥαπτῶν ἐπέων αἰοῖδοι, et ἀρχόμενοι τοῦ προομιῶν ῥαπτῶν ἐπέων.

o verborum varie πολλὰ ἄρχονται τοῦ προοι-
 titui. Praeferam: μίου, ἐκ Διὸς, (ἐνθεν) καὶ
 καὶ Ὀμηρίδαι, αἰοι- etc. Prooemia, quibus rha-
 ῥαπτῶν ἐπέων, (κατὰ) τὰ psodi proludebant recitatio-
 nibus

Ἄρχονται Διὸς ἐκ προσιμί-
ου· καὶ ὄδ' ἀνήρ

5 Καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
Νικαφορίας δέδεκται πρῶ-
τον, Νεμεαίου

Ἐν πολυῦμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

O. β.

Ὄφειλε δ' ἔτι, πατρίαν

10. Εἶπερ καθ' ὄδον νιν εὐθύπομπος

5. ἱερῶν ἀγώνων edebatur. Recte dubitant Schmidius et Pauw ἱερῶν hoc genere Dorae extulerint. Legerant forte, vt Pauw spicatur, nonnulli καταβολὰν ἱερῶν. Quare Schmidio assensere scribenti ἱερῶν. Bodl. γ ἱερῶν. 6. Νικαφορίας δέδεκται 7. ἐν Νεμεαίου versus descripti erant ante Schmidium. cf. Pauw. ἡ πρῶτα Νεμαίου. Νεμαίου etiam ex Bodl. γ notatum. Possis praecari πρῶταν fuisse lectum. 9. δέ τι omnes vett. praeterit et Steph. cum Schol. vnde ceterae δ' ἔτι. Etiam Bodl. γ. ἡ πατρίαν. 10. εὐθύπομπος receperunt ex Bodl. γ. Oxoniensium e Schmidii metiendi ratione — εὐθύπομπος αἰὼν syllabam praecerent: qua analogia, non dicam. Vbique lectum εὐθύπομπος quod vnice verum. Sed versus finiri debebat in hac voce

nibus, a Ioue illa petita, fundamentum designat
nunc nota res sunt. De Schweighäus. Emendat
Homeridis v. Schol. ad h. l. Svid. p. 66.
cf. Isthm. IV, 66. Videntur
autem ῥάπτειν ἔπη non vno
modo dicta: primum, qua-
tenus ῥάπτειν ἔπη est versus
facere, componere, tum
quatenus diuersas Iliadis
partes, ἔπη, quas memoria
tenebant, deinceps aut iun-
ctim recitabant. Mox v.
5. de voc. καταβολή propr. Pythiis.

9. ὄφειλε δ' ἔτι debe-
ὄφειλόμενόν ἐστι, (sed v. 16)
ad v. 16) Τιμονόου παῖδός
πεσθαι — νικῶν τε Πυθί-
— καθ' ὄδον πατρίαν, πρῶ-
instituto, exemplo, πατρίαν
ipse fuit pugil, et τὸ
idem victor in Isthm. 66.
Pythiis.

νίων ταῖς μεγάλαις δέδωκεν
 ἴσμον Ἀθήναις,
 ἀμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
 ἀλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθί-
 οισί τε νικᾶν
 Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' εἰκόσ,

Ο. γ.

Ὀρειᾶν γε Πελειάδων
 ἢ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι.

Καὶ

ταῖς μ. v. ad v. 2. Tum κάθοδον vitiose Ed. Rom. Brub.
 mendate Crat. Steph. etc. 14. Ante Schmidium: πο-
 τε νικᾶν. Porro δὲ Schmid. 16. Vt nunc scribitur
 ngitur, Τιμονόου παῖδ' pendet ab ὀφείλει v. 9. Absolute
 personaliter poni, vt ὀφείλει, Τιμονόου παῖδα νικᾶν, sit: ne-
 Τιμονοί filium vincere, equidem nec factum alibi me-
 fieri posse arbitror. Si ab ὀφείλει pendet, haud dubie
 Si παῖδα tuearis: dicendum fraudem in seqq. latere,
 ex Schol. assequi in promptu est, et scriptum fuisse:
 νικᾶν Τιμονόου παῖδ', ἔστιν εἰκόσ, Ὀρειᾶν τε Πελειάδων μὴ τηλό-
 νεῖσθαι, etiam Pythiis fore vt vincat Timonous probable
 icus ac Orionem instare Pleiadibus. Praefero tamen
 in semel Nemea vicerit, fieri non potest quin Pythi-
 eam Olympica victoria sequatur. Hoc suo more
 iomodo Orion a Pleiadibus disiunctus esse, absistere,
 a nec diu aberit Olympica olea. Porro ἔτι δ' Bodl. γ.
 Ald. Sed πλειάδες etiam dictae πελειάδες, vnde et eae-
 utur in columbas mutatae, cum Orionis vim fugerent.
 l h. l. Fragm. Pind. p. 49. et primo loco Athen. XI.

P.

Si vita, procedens tuto patris: (scilicet et is
 amite, destinavit pugil vel pancratiasta et vi-
 si fato ille desti- cior fuit:) multas ille vi-
 tanquam decus ctorias Isthmicas et Pythi-
 Athenis in insti- cas est consequuturus; nec,

E e

has

Καὶ μὲν ἃ Σαλαμὶς γε θρέψαι
 20 Φῶτα μαχατὰν
 Δυνατός. ἐν Τροίᾳ μὲν Ἔκτωρ
 Αἴαντος ἄκουσεν. ὦ Τιμό-

p. 439. 490. 1. qui etiam h. l. nostri recitat, cum Scholi
 parte, p. 490. F. cf. Eustath. ad Iliad. ε, 436. item p. 869. 4
 p. 1535. 50. 1712. 1715. vbi Athenaeum exscribit. Hygin. Au
 15, 22. Schol. Arat. Phaenom. 266. Vocis *δρειῶν* interpretat
 et etymologiae ab *ἕρος*, *ἕρος*, *οὔρος*, *οὔρα*, *ἕρω* sunt plures ap
 et Athen. l. c. Si *montanas* accipimus, dictae sunt tan
 nymphae montis Cyllenii. *δρίων* (debebat saltem *δριῶν*) ex
 est apud Athen. l. c. et Eustath. l. c. Crates Grammaticus
 Schol. et ap. Athen. l. c. *δρειῶν* scripserat, quod equidem
 fero; error ortus est ex forma τοῦ θ et ο. quandoquidem
 tempus suo ortu nuntiabant veteri Graeciae Pleiades. v. I
 383. 616. 7. Arat. Phaen. 266. loca iam ab intpp. nota
 13. — *νεῖσθαι καὶ μὲν* 19. ἃ Σαλαμὶς Schmidius. 13. Ex
 Nemeorum prolegomenis laudat Schmidius: Ὀρκίῶν (1
ἀνεῖσθαι. Eustath. ad Homer. Odys. ε, 274. p. 1535. 50.
 δὲ ἐν τῷ, *δρίων ἢ δριῶν Πελειῶδων μὴ τηλέθρι Ὀρκίῶνα νεῖσθαι ἢ κείν*
 21. *τροία* vulgo; *τροία* resolutis literis Schmidius propt
 itheticos scripsit; ridet factum Pauw, quippe esse colon
 cum. Concedam ei nominis ius: ita tamen constituisse p
 suam poetam, docent antithetici, vt Schmidius refinx
 male Oxon. immutauerunt aduersus metrum: itaque ei
 nulla, vt videtur, auctoritate illatum. 22. Pro *ἀκου*
 thiae noster conj. *ἰγέσαστ'*, ingeniose saltem. δ τι. 23.

has adeptus, *longe aberit*
ab Olympica victoria. Hoc
 suo more tropice extulit:
facile est ad coniectandum,
 probabile fit; *a Pleiadibus*
haud longe Orionem abesse.

19. Aut Salaminus fuit
 Timodemus, et se Athenien-
 sem pronuntiare iussit, aut

quod v. 25. suadet,
 pater et maiores Ath
 ses, et quidem ex
 Acharnarum, sed hat
 concesserant Salari
 Sic et Asclepiades cer
 in Schol.

22. *ἀκουσεν* pro
 lyrica tropi audacia.

δημε, σὲ δ' ἀλκὰ

Παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

O. δ.

Αχάρναι δὲ παλαίφατον
 ἑνάνορες. ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοισι,
 ἱμοδημίδαι ἐξοχώτα-
 τοι προλέγονται.

παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασ-
 σῶ, τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νί-
 κας ἐκόμιξαν·

ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ Φωτῶν

O. ε.

ante Schmidium. σὲ ἀλκὰ Παγκράτιον τ. ἀέξει Bodl. γ. sed
 iocetae et alibi frequentatum: clarum, insignem reddit,
 icat. 25. παλαίφατοι in Schol. exaratum. 26. ὅσσα
 ἑνα, ὅς, et cum admiratione, ut iam Schol. exposuit.
 nos posse arbitror: ἱμοδημίδαι προλέγονται (anteferuntur
 stant, προκρίνεται) ἐξοχώτατοι ἑνα ἀμφ' ἀέθλοισι: pro vulgari
 κα. 26. 27. Ut legitur, in metro Alcaico primam
 trochaeus obtinet pro spondeo. Pauw ita occurrit,
 ἱμοδημίδαι vel ἀέθλοι· εἰν ἱμοδημίδαι rescribat, vel non Alcai-
 Antispasticum dimetrum hypercatalectum esse me-
 at. cuius antispasti variant licite. Atqui v. 38. ite-
 μω occurrit. Ceterum necesse est e maioribus Timo-
 n̄ fuisse eodem nomine, a quo gens Timodemidarum
 29. τὰ μὲν Oxonienses reposuerant ex Bodl. γ. Al-
 iente, nec animadvertentes, sic colon infringi. Sal-
 λ μὲν ἐν ἰψ. Vulgg. inde a Rom. παρὰ μὲν recte. 30.
 id. — ἐξ ἀέθλων 31. νίκας ἐκόμιξαν. Idem vir doctus
 exemplari aliquo inuenisse τέσσαρας ἀέθλων sine ἐξ. —
 un̄ obseruat, in Κορινθίων penultimam produci. Emen-
 un̄ vel Κορινθιακῶν, Mingarell. Κορινθίων καὶ, ut θικὸν vna
 feratur; nisi omnino glossema habemus pro vera
 lectione.

In Isthmiis, in quibus Corinthii ἀγωνοθέται
 Schol.

Ο. ε.

Ἐν ἔσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς
 Ὀκτῶ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
 35 Ἐπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ τὰ δ' οἴκοι,
 Μάσσον' ἀριθμῶ,
 Διὸς ἀγῶνι. Τὸν, ὦ πολῖται,
 Κωμάξατε, Τιμοδήμῳ σὺν
 Εὐκλείῃ νόστῳ·
 40 Ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε Φωνᾶ.

36. μάσσον Bodl. γ. et omnes vett. vsque ad Steph. qui recte
 tavit, vel Scholio præeunte: τὰ μείζονά ἐστιν ἢ ἀριθμεῖσθαι.
 μάσσον' ἀριθμῶ. At ἀριθμῶ (pro κριθμοῦ, quod etiam Bodl. γ. exhibet
 Rom. et Crat. hoc cum Pauwio praeferam, ut magis graec
 μάσσον' ἀριθμῶ, et ut vsu poetae frequentatum, ut Ol. II, 178.
 66. Nem. X, 85. 6. 38. — Τιμοδήμῳ 39. Σὺν εὐκλείῃ νόστῳ
 Schmid. 38. Τιμοδήμῳ legit Aldus cum Schol. minus be
 39. εὐκλεεῖ Bodl. γ.

N E M E A

εἶδος γ'.

ΣΤΟΚΛΕΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

Παγκρατιαστῆ.

Argumentum.

victorem meritis laudibus celebret, Musam
 at - 19. Orditur laudes ab insula Aegina:
 oriundus victor summam gloriam est asse-
 us, ac si columnas Herculis attigisset, in cu-
 udes egressus, - 45. mox reuocat se - 53. et
 us suis effert indigenas Aeginetarum heroes,
 m - 61. Telamonem - 63. Achillem - 111.
 ad Nemea et victorem - 122. trinarum vi-
 tatum virtutes eum attigisse cunctas - 132.
 mendat inde carmen suum; - 133. at victo-
 ta eminere inter alios, vt merito id ei de-
 sit.

Σ. α. Κ. γ'.

Ω πότνια Μοῖσα, μάτερ
 Αμετέρα, λίσσομαι,
 τὴν πολυξένην ἐν
 ερομηνία Νεμεάδι
 κρο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-

ναν.

μάτερ Μοῖσα inuerse Bodl. γ. perperam.
 μνησία Ald.

4. Iero-

ναν. ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ
 Μελιγαρύων τέκτονες
 Κώμων νεανίαί, σέ-
 θεν ὅπα μαϊόμενοι.

- 10 Διψῆ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
 Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' αἰοιδᾶν
 Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
 Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

A.

6. Ἀσωπίῳ Ald. Asopus Aeginae fl. optime utique hic locum haberet, cum Musa Aeginam vocetur; modo constaret, eo nomine fluvium in Aegina fuisse. Alter quidem Phliasii et Sicyonii agri fluvius non longe a Nemea abfuit, adeoque in viciniam quae versus littus et insulam duceret. Ad suum Asopum transierant Phliasii fabulam de Aegina Asopi filia a Ioue anata: Pausan., V, 22 f. 6. 7. Haec cola in omnibus strophis et antistrophis in aliam τάξιν redigit Pauw, — ἐπ' Ἀσωπίῳ μὲν, τέκτονες assentitur Mingarell. 11. Ἀεθλονικία Schmid. ex Plant. et Cornelin. repetiit: eae autem ex Stephaniana prima ductae sunt Praua, meo iudicio, interpolatio. Schol. et Bodl. γ. ἀθλονικίας etiam vitiose. Omnes edd. vett. ἀεθλονικίας sc. πρᾶγος. Tum infra ἀεθ. scribitur, quandoquidem vna syllaba efferendum est. Verum itaque erit: ἀθλονικίας δὲ μ. 12. ἀρετᾶν τε Bodlej. γ.

6. Victor est in reditu a Nemea versus Aeginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hymnum, κῶμον, canunt; expectantur Musae utpote carmen ἐξέρχουσαι. — Peruentum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem; inf. IX, 21. v. Strab. VIII. p. 587.

A. τέκτονες κώμων pro κῶμων μου, sunt οἱ χορευταί.

10. Διψῆ δὲ — Desiderat victoria laudes. Alii aliis rebus conueniunt, victoriae hymnus. Similes Ol. XI, 1. ἀθλονικίας sc. πρᾶγμα. Itaque αἰοιδῆ ὀπιδεῖ στεφάνοις, et ὀπηδός ἐδεξιωτάτη, accommodatiō ma, quam adesse parum consentaneum est.

A. α. K. γ'.

Γᾶς ἀφ' Ἰονίαν ὄπαζε
 Μήτιος ἀμᾶς ἀπο·
 Ἀρχε δ' οὐρανῶ πολυ-
 λυνεφέλα κρέοντι, Φύγατερ,
 Δόκιμον ὕμνον. ἐγὼ δ' ἐκείνων
 ἔμιν ὁάροις λύρα τε κοινώσομαι.
 Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον
 Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
 δόνες ἵνα πρότεροι
 Δικησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
 οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας
 ἴδαν ἐμίανε κατ' αἴσαν,
 Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεῖς

E. α'.

ας, v. 16. οὐρανῶα. Aldus: οὐρανῶ πολυνεφέλα. Sed vett. in
 s. mire trepidarunt circa verborum iuncturam. 15.
 audantur a Schol. Eurip. Hec. 634. 18. ἐγὼ δὲ κέρων
 Atticae p. 41. ingeniose. Sic ἐκείνων erit ex 7. et 8. sup-
 . 19. Refringendus 19. κόνω- 20. σομαι χαρίεντα seq.
 tum Iambicum in fine laborat. Pauw: πολύφατον ἀγορὰν.
 ἴδαν, quod vulgo legitur, recte se habere debebat, supra
 is scribendum erat, vt χώρας ἄγαλμα, vrbs Aegina, casus
 esset. ἴδαν Pauw offert, vel ε' ἴδαν, (saltem γ' ἴδαν.) sed
 su, non addit. Puto sic: ἴδαν κατ' αἴσαν, quantum quidem
 ad eum spectaret, pro sua parte.

8. Principio a Ioue ctus esset: Ol. VIII, 24. 25.
 Armen ordiri Musam P. VIII, 50. Isthm. III, 23. πα-
 ipse ea, quae Musa λαίφατον ἀγορὰν Μυρμιδόνων
 armine lyrico enun- ροπιλίον, vt στρατὸν dixit
 ult. alibi, h. e. maiorum gloriam
 . Vt κατελέγειν ali- non obscuravit. Mox 26
 de probro si quis vi- μαλαχθεῖς, fractus, debili-
 latus,

E. α. K. ια.

Παγκρατίου στόλω. κα-
 ματωδέων δὲ πλαγᾶν
 "Ακος ὑγιερὸν ἐν
 30 Βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ
 Τὸ καλλίνικον φέρει.
 Εἰ δ' ἐὼν καλὸς
 "Ερδων τ' εἰκότα μορφᾶ

"Αγορέα

27 sqq. Epodi cola diuersis modis constituta sunt; et octo quidem a Metrico, quem sequutus est Calliergus, Crat. Mori et Steph. cum cett.; vndena dedit ex suo codice Aldus, qui sequitur vna Brubach. cum Schmidio et Oxon. Primum et tertium Epodi versum malo et ipse pro vno habere. Pauw digdiatur de pedum et metrorum *nominibus*: quae ipsi remittat qui mihi persuasum habeam, Pindarum cumulata illa metronomina et tam argute tornatas et implexas naturas ignoras quibus metrorum lyricorum natura magis obscuratur et corrumpitur, quam illustratur et expeditur. Ita fit quoque, quoties de metro constituendo dubitetur, plures rationes inferere possint, eaeque omnes recte et legitime. Satis, puto, fuit poeta, tempora animo tenere, et numeros modosque aurium sensum exigere, idque, quod semel mente conceperat schema per totum carmen tanquam ante oculos positum habere. Nolim tamen cum quopiam de eo, quod coniectura nititur, quantum assequor, sensu potius quam demonstratione ex argumentis intelligitur, contendere. Si fallor, lubenter verum amplectar. 29. ἐν 30. γε βαθυπέδῳ Bodl. γ. 32. εἰ δὲ ἂν ἐ cum hiatus. Facilis est medicina.

tatus, victus 27. παγκρατίου στόλω, numero certantium, vt στρατός, Pyth. VIII, 141. Et 29. ἄκος ὑγιερὸν τὸ καλλίνικον de victoria, mercede ac praemio, quasi lenimine dolorum: vt mox

Nem. IV, 2. 3. εὐφροσύνας ἰατρὸς. et Φάρμακον αἰτᾶς, praemium virtutis, IV, 332.

32. εἰ δὲ — Cum autem iam. quandoquidem. vt s.

ορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
 ἰς Ἀριστοφάνευσ· οὐκέτι πρόσω
 άταν ἄλλα κίωνων
 ἔρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρῆς,

Σ. β'. Κ. ιγ'.

ως θεὸς ἄς ἔθηκεν
 ναυτιλίας ἐσχάτας
 κλυτάς, δά-
 σασε δὲ θήρας ἐν πελάγει
 ὑπερόχως· ἰδία τ' ἐρεύνα-
 σε τεναγέων ῥοὰς· ὅπα πόμπιμον,
 κατέβαινε· νόστου τέλος

Καὶ

Ἀνορέας ὑπερτάτας ἐπέβα? nam cum altero casu iungit:
 Nem. I, 27 πολλῶν ἐπέβαν et Isthm. I, 55 πόντος ἐπέ-
 βας. Vtitur sane Pindarus et plurali et singulari.
 syllaba in fine. οὐ οἱ ἔτι Schmid. resinxit. 40. κλυ-
 τάς. et omnes inde a Romana edd. vsque ad Steph.
 reduxit κλυτάς, recte, vt ναυτιλίας ἐσχάτας iungeretur.
 per diaeresin colo trochaico postulante Schmidius
 ut cum Plantin. et Commelin. adde: cum Steph.
 Lorell. 42. ὑπερόχους, vulgare, Ald. et Bodlej. γ.
 εἰνάσασε olim nonnulli ap. Schol. vitiose. recte Schol.
 ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως etc. et excitat Calli-
 n. CXX. p. 488. 43. Restituendum: ὅπα πόμ- 44.
 Interpungebatur: κατέβαινε νόστου τέλος, καὶ γ. φ.

f. IX, 109. — ἐπέ- hoc suo modo eloquitur, de
 ἀρετῇ ὑπερτάτη, quo v. ad Ol. III, 77.
 σιπρις virtutem 42. Sequentia ita inter-
 tantine, vt victor pungenda et iungenda sunt:
 tentia similis Ol. ἰδία τ' (non iussus ab Eury-
 |. Isthm. VII, 30. stheo) ἐρεύνα- σε τεναγέων
 zior gloria pro- ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον (sc. ἦν,)
 assequi possit: κατέβαινε, νόστου τέλος καὶ
 γᾶν

45 Καὶ γὰν Φράδασσε. Θυμὲ,
 Τίνα πρὸς ἀλλοδαπῶν
 Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;
 Αἰακῶ σε Φαμί γένει τε Μοῖσαν
 Φέρειν. ἔπεται δὲ λόγῳ δι-
 50 κας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν.

A. β. K. γ.

Οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες
 Ἄνδρὶ Φέρειν κρέσσονες.

Οἴων

50. *εσλὸς* Plant. et Commelin. inuito metro, cum ed. Stephani; nam altera, et quae inde fluxerunt, recte *εσλὸς*, ita n Dorismus: vide v. c. Theocr. Id. 4, 90. Videtur antiquum cum subesse, quod ex Alcaei, seu cuius cuius fuit, Scoli Eustath. ad Iliad. β. p. 326. nouimus: ἄδμάτου λόγον, ὦ ταῖρε τὸν ἀγαθὸς φίλει. τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοῦς ὅτι δειλοῖς ἐλίγω χάρις.

γὰν (non, γὰς) Φράδ. Copulam neglexit: *quousque peruium erat mare, penetrauit; et terrarum extremum terminum, unde reuertendum esset, monstrauit*: cf. mox Nem. IV, 112-115. Fuere haud dubie plures de Hercule Oceanum tentante fabulae; etiam de belluis marinis illo tempore ab eo domitis v. 40. Nam ad belluam, cui Hesione exposita fuit, vix hic respici potest.

46. Similis forma a digressionem reuocandi se v. Pyth. XI, 58.

48. *Acaco te volebam et generi eius hymnum ferre.*

ἔπεται δὲ (pro γὰρ) λόγῳ κας ἄωτος (πάρεστι τὸ δίκαιον, dictum carmen, veritatem quod est:) ἐσλὸς αἰνεῖν αἰνεῖν τοῦς ἐσλοῦς.) versus ex prisco carmine ad quem alludebat q. Pyth. IX, 169. Nem. II cf. V. L.

51. 2. Ordo verborum constituendus est: οὐ κρέσσονες (εἰσὶν) ἀνδρὶ ἔρωτες ἀλλοτρίων (ὥστε) Φέρειν sollenni: οὐ κρείσσει καλόν) ἐστὶν ἀνδρὶ, (h. e. ἔχσει) ἔρωτας τῶν ἀλλοτρίων (scil. τῶν οἰκοῦσιν e seqq.)

Δεν μάτευε.
 Φορον δὲ κόσμον ἔλαβες
 οὐ τι γαρύμεν. παλαιαῖ-
 σι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ,
 βραχὺν αἰχμᾶν ταμών.
 καὶ Ἴωλκὸν εἶλεν,
 ὅς ἄνευ στρατιᾶς
 ἑποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
 ἑπονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
 θενὴς Τελαμών, Ἴόλα πα-
 ραστάτας ἑὼν, ἔπερσεν·

E. β'.

malit Pauw. Metrum restituit idem: — Πηλεὺς 57.
 sq. 59. μόνος ἄνευ στρατιᾶς. Ad Scholiorum du-
 m hoc ac tumidum et παρατραγοδούμενον a Pindaro vi-
 tium; itaque ille vitium subesse ratus, rescribebat:
 πατρία. Varie quoque tentabat Mingarell. μόνος ἄγων
 στρατιᾶν, μόνος ἀνὰ στρατιᾶν, et al.

im est, non con-
 est, poetam prac-
 s exterorum he-
 sticis; praestat
 iuae sunt patria.
 φορον — γαρύ-
 accommodatum,
 audum argumen-
 dulce carmen
 tit.

αἰῶσι δ' (δὲ pro
 αἰῶσι, (vt Nem. I,
 Πηλεὺς ἄναξ
 αἰχμᾶν ταμών
 αἰχμηὴν ἐξαιρετον

Iliad. τ, 387), nam et inter
 facta prisca (est et illud
 quod) Pelcus hasta sua ex-
 ultabat, pro: Nobilis est in
 nostris fabulis Pelias hasta.

58. μόνος, comite tamen
 Iasone et Tyndaridis vt Phe-
 recydes narrauerat: conf.
 Apollod. III, 12, 7. cf. inf.
 IV, 88.

62. Ἴόλα παραστάτας ἑὼν,
 vna cum Iolao, qui et ipse
 adstabat Herculi pugna; erat
 is Herculis Τεράπων et auri-
 ga. vid. Isthm. I, 21. 23. --

Μοχ

Ε. β'. Κ. ια΄.

Καί ποτε χαλκοτόξων
 65 Ἀμαζόνων μετ' ἄλκᾱν
 Ἔπετό οἱ οὐδέ μιν
 Ποτε φόβος ἀνδροδάμας
 Ἐπαυσεν ἄλκᾱν Φρενῶν.
 Συγγενεῖ δέ τις
 70 Εὐδοξία μέγα βρίθει.
 Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
 Ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔ ποτ' ἀτρεκέϊ

Καθ

64. χαλκότηρον Ald. 65. Bis ἄλκᾱν hic et 63. Fuit *αιχμητής*. Cur Iolaum pro Hercule memorauerit poeta v. 62. non se profitetur Pauw, et tandem suspicatur legendum: *ἦρω* (voluit) ἦρω· οὐδέ μιν. vt *heros* sit Hercules; versu autem accipit pro *σὺν Ἴολᾳ παρυστάτας ἰὼν* sc. Herculi. Enimvero satis notus est ex fabulis tanquam Herculis comes, *famis* auriga: vt adeo, qui Iolaο adfuisse semper et adhaesisset ietur, eum simul et in Herculis comitatu fuisse ad *as* dum proclive sit. Nec vero Pindaro, tanquam Thebano, inter infimos heroes censi potuit, quippe qui inter *ἡρώων* a Thebanis praecipuo honore, ludorum quoque ietur. Iolaea ipse poeta aliquoties celebrat, v. c. Ol. IX, 72. *ἀτρεκέϊ* postulat metrum, et hoc Schmidius receperat.

Mox ad 64 cf. Isthm. VI, 39
 89q.

69 - 74. Vniuerse extulit, quod de Telamone dicere volebat: *adeo imitata virtus in Telamone eminuit. Sententiam iam Ol. II, 154 seq. IX, 152 - 8. vidimus. praevallet εὐδοξία συγγενεῖ* pro *ἀρστηῖ*. *ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, qui non tenet nisi quae di-*

dicit, τὰ διδάκτᾱ, 153 διδάκτᾱς ἀρετᾱς *Φηνὸς ἀνὴρ* opp. *εὐδοξία* *virtute non illustrat* *non satis sibi fidit* *audacter in proposi* *net, οὔ ποτ' ἀτρεκέϊ* *(pro simplici βάλνε* *verum, vt insignem* *dat, modo hoc modo* *aggreditur, ἄλλοτ'*

τέβα ποδὶ, μυριάν
ἀρετῶν ἀτελεῖ νόω γεύεται.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Θὸς δ' Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν, μέ-
νων Φιλύρας ἐν δόμοις,
ἵς ἐὼν ἄθυρεν
γάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
ιχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων,
ἀνέμοις, μάχα λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσε φόνον·
πρὸς τ' ἔναιρε σώμα-
τα δὲ παρὰ Κρονίδαυ

Κένταυ-

factum v. 75. nam metro inuito Ἀχιλλεύς habent edd. Morell. et Steph. 78. Post θαμινὰ maiorem distinctioni iubet Pauw, ut mox nouo spiritu sequantur illa: l multo aptior exit iunctura, si distinguas cum ἄθυρεν μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινὰ βρ. ἄ. πάλλων. 80. ἴσον post ἴσον sublatum volebat Schmidius, ut tamen mox esingeret; sed τὸ τ' tuetur Pauw, ut ad ἄκοντα alteunctum. ἴσος legerat Schol. ut ad v. 83. manifestum γὰρ ἐν — οὕτως ἦν ἴσος ἀνέμοις. idque, arbitror, praestat. timum Morell. nam anteriores ἔναιρεν. 83. σώμα- τε Schol. vnde Schmidius refinxerat perperam: σώματι δὲ — ἀεθμανόντι.

rans, audens, aspi-
etens, μυριάν δ' ἀ-
εἰ νόω γεύεται pro
εύεται (σὺν) νόω.
ἀτελεῖ, qui nil ef-
ίρεται nunc sunt
rtutum, h. e. re-
bus quis gloriam
ar. Possis quoque
um ad seqq. re-

ferre, ut sibi ad Achillem
aditum paret. Videtur ta-
men cum vs. 66. 67. 68. me-
lius conuenire. Mox 75.
in τὰ μὲν aestuant Interpre-
tes. Equidem iungo cum
v. 85. vbi debebat sequi τὰ
δὲ, ἔλον, cum puer — tum
adultus.

Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
 85 Ἐξέτης τὸ πρῶτον. ὄλον δ' ἔπειτ' ἀν
 Χρόνον τὸν ἐδάμβεεν Ἄρτε-
 μίς τε καὶ θρασεῖ Ἀθάνα,

A. γ'. K. γ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυ-
 νῶν δολίῳν θ' ἐρκέων.
 90 Ποσσὶ γὰρ κράτεσκεν.
 Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
 Ἔπος ἔχω. βαθυμῆτα Χείρων
 Τράφε λιθίνω τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει,
 Καὶ ἔπειτά γ' Ἀσκληπιὸν.

85. *αν* si est particula, otiosa est. Fuit *ἔπειτ' αν* χρ. πρ.

86. *ἰδάμβεον* Bodl. γ. sed vulgatum Pindaricum est. 91.

ρων sua auctoritate reposuere Oxonienses. Vulgg. *πρότερον*, ad

tamen non aliter accipiendum censeo, quam *priscum*. 92.

iore *στιγμὴν* apposui, vt mira facinora adhuc narrata c.

sententia haec. Ita quoque Schmidium fecisse video. 93.

πρότερον tempore prius interpretatur, et ad sequentia referuntur

prius contigerunt, quam Achilles apud Chironem habuit.

93. *τράφε* Schmidii debetur sollertiae, vulgo *τράφεν*, et *λατ*

sed τ' sustulit Schmidius: Oxonienses autem resinxerunt τ'

94. Vulgo *ἔπειτ' αν*. Schmidius emendauerat *αν*. Mont

Oxonienses, referri *αν* vel ad *τέγει* vel ad *τράφε* pro *ἐνέτραφεν*

Pauw, satis quidem scire, illud *αν*, inquit, probare non

sum, et nugantur Interpretes etc. Tentat itaque vir d.

85. Iungenda, vt dixi, *veteribus traditum est.*
 cum v. 75 *τὰ μὲν* — (*τὰ δὲ*) *Iasonem et Aescula,*
ὄλον ἀνὰ χρόνον ἐδάμβεεν *educavit.*
αὐτὸν A.

91. *Quod narro, a Chi-* 93. Attigit haec Pyth,
rone Achillem nutritum, a 180. et 94. de Aescu,
Pyth. III, 10. 79.

ν Φαρμάκων δίδαξεν
 αλακόμεναι νομόν.
 ἴμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
 κρέος θυγάτρα· γόνον τέ οἱ φέρ-
 τατον ἀτίταλλεν ἐν ἀρμέ-
 νοῖσι πάντα θυμὸν αὔξων.

E. γ'. K. ια'.

τρα, θαλασσίαις ἀ-
 νέμων ῥιπαῖσι πεμφθεῖς

Ἰπὸ

ten, Ionum more, modo: καὶ ἔπειτα 'A. et paullo me-
 iorā γ' 'A. vt in superiore versu λθίνω τ' retineatur;
 verum arbitror. Hiatum admittere Pindarus haud
 nainusculis litteris apertum fit, quomodo ἐπιτ' εν ex
 potuerit. 96. νέμον Ald. cum Bodl. γ. sed νομόν inde
 eeunte Schol. 98. κρέος Bodl. γ. Pindaricum. 99.
 αλεν, ἀρμέ- sic lectum ante Schmid. qui, vt metro suc-
 cinxerat: γονάν τέ οἱ φερ- τάταν ἀτίταλλεν, ἐν ἀρμέ- Pro
 γε ἀρμ. cum hiato Oxonienses dederunt, nescio an de
 x Bodl. γ. notant tantum ἀρμένοισι. Certe ex Scholiis
 Schmidii lectio ἐν ἀρμένοισι: ἔτρεφεν, ἐν τοῖς ἀρμοδίαις καὶ
 ἂν Ἀχιλλέως παιδεύων ψυχὴν. adeoque eam seruandam arbi-
 trum in principio ferri posse, vt in Iambico, Pauw con-
 102. Negotium facit prima in ῥιπαῖσι correpta
 praeter morem. cf. Pauw.

lit ad Peleum, cui
 educauit, cui iam
 utrimonium addu-
 on Thetidem pul-
 αόκαρπον, ἀγλαάν
 ; vt alias λευκώ-
 λισφυρος.
 ὄν αὔξων, imper-
 ruens, πάντα, pro
 penitus: sic inf. VI, 4 πᾶσα
 κερκίμενη δύναμις aduerbio
 πάντως in epitheton mutato.
 Nisi placet pro κατὰ πάντα
 accipere. Mingarell. quae-
 rit: cur non ἀρμένοισι πᾶσι
 dixerit. Puto lyricum tan-
 quam exquisitius alterum
 praetulisse. τὰ ἀρμνα sunt
 idonea, utilia.

Ὑπὸ Τροίαν, δορί-
 κτυπον ἀλαλάν Λυκίων
 105 Τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν
 Δαρδάνων τε, καὶ
 Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
 Αἰθίοπεσσι, χεῖρας ἐν Φρεσὶ πά-
 ξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπί-
 110 Πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς
 Ζαμενῆς Ἐλένοιο Μέμνων μόλοι.

103. Schol. argutatur: οἱ δὲ ἀπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἤκουσαν. ἢ
 ἀντὶ τῆς εἰς κέηται. οἱ δὲ ἐξῶθεν τὸ, χῶραν, προσυπήκουσαν. ἢ ἢ, ἢ
 χῶραν. Schmidium obiurgat Pauw ob resolutionem τροίαν
 vtrpote in Iambico. Sed ita scriptum erat iam in edd.
 non modo, sed in omnibus omnino antiquis. 107. ἢ
 ροις Rom. et seqq. edd. In Scholio praefigitur ἐγχεσιφόροις,
 Crat. in marg. et Morell. in contextu habent. Schmid
 metrum peccati ratus, primum ἐγχειμῶροις tentat, tum ἐν
 retraxit ἐγχεσφόροις, quod quoque Bodl. γ. habet. Si Pauw
 audimus, etiam vulgata ἐγχειμῶροις ferri potest in tali
 Sustuli quoque στιγμῶν post χεῖρας v. 108. saltem melius post
 post Αἰθίοπεσσι, vt Aldus fecit cum Bodl. γ. Expuli et h.
 portunum φρεσί. Tandem v. 109. Aldus πά- ξαι θ' (θ' p.
 Eidem deest μῶ.

106-111. καί, (ὄφρα) ἐγ-
 χεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθίο-
 πεσσι, χεῖρας ἐν Φρεσὶ πά-
 ξαιθ', e seqq. supplendum
 Μέμνωνος, ὅπως (αὐτὸς) μὴ
 μόλοι πάλιν ὀπίσω οἴκαδε.
 proprie manu hasta impin-
 gitur praecordiis seu pe-
 ctori; nunc ipsa manus:
 ὄφρα ἐμπήξατο χεῖρας ταῖς
 Φρεσί. Eandem fabulā
 tigit inf. VI, 84. Isthm.
 116. Heleni patrueris
 Memnon; quia eius
 Tithonus Priami est.
 ἐπιμίξαις sc. τὰς χεῖρας
 etiam alibi de congestione
 Nam an absolute dictum
 ἐπιμίξαις, dubito.

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

ἤλανγες ἄραρε Φέγγος
 ἰακιδᾶν αὐτόθεν,
 εὖ· τεὸν γὰρ αἶμα·
 ἔο δ' ἀγῶν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,
 ἐπὶ νέων ἐπιχώριον χάρ-
 μα κελαδέων. βοᾷ δὲ νικαφόρῳ
 ἴν' Ἀριστοκλείδα πρέπει·
 εὖ τάνδε νᾶσον εὐκλέ-
 ῖ προσέθηκε λόγῳ

Καὶ

est, ex gestis ad Troiam antea memoratis. Ab his
 summa Aeacidarum gloria. Jacobs Animadverss.
 αὐτίθεν conj. οἰκίδεν, vt v. 53. h. e. propriis gentis vir-
 etis, decoribus. 114. Vett. edd. distinguunt: αὐτί-
 ν γὰρ etc. 116. ἐπὶ vitium Bodl. γ. 117. βοᾷ olim
 Schol. 119. 120. εὐκλέ-εῖ Rom. cum seqq. εὐκλέ-
 ex Aldo dedit, cum Bodl. γ. 120. Sustuli inter-
 a post λόγῳ, vt, quod Pauv quoque monet, iungan-
 ε νᾶσον καὶ θεῶριον, σεμνὸν μερίμναις ἀγλααῖς Πυθίου, προσέθηκε
 λόγῳ

3. O Iupiter, tua
 is sunt, Aeacida-
 a ex his ad Tro-
 profecta est. —
 iam Ol. II, 102.
 138. ἄραρε, ap̄ta
 prodit. v. V, 81.
 4. Zeῦ, τεὸν γὰρ
 mirum non sit
 arum nomen esse
 ἔο δ' ἀγῶν, (tibi
 sacrum est cer-
 cloria) τὸν ὕμνος
 oto tropo de lau-
 : v. c. Ol. II, 161)
 . Post ὅπῃ νέων

interpunctio delenda; nam
 iungenda: ὕμνος κελαδέων
 ἐπιχώριον χάρμα (σὺν) ἐπὶ
 νέων. βοᾷ δὲ συμπρέπει Ἀρι-
 στοκλείδα νικαφόρῳ, compe-
 tit, debetur: quod simpli-
 cius alibi extulit: Ol. II, 83.
 Pyth. V, 139. Etiam Min-
 garell. sic accipit, et laudat
 Aeschyl. Suppl. 467 τύχη
 γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ
 πέλοι.

119. ὅς τάνδε νᾶσον εὐκλέῖ
 προσέθηκε λόγῳ (vt προσέμι-
 ξε Ol. I, 34.) famae clarae
 admiuit, celebrem reddidit,

Ff

καὶ

Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
 Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πείρᾳ
 Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις
 Ἐξοχώτερος γένηται,

A. δ'. K. ιγ'.

125 Ἐν παισὶ νέοισι, παῖς ἔν
 Δ' ἀνδράσιν, ἀνὴρ τρίτον
 Ἐν παλαιτέροισι

λόγῳ εὐκλέει. aut, quod melius, δε τάνδε νᾶσον προσέθηκε λόγῳ, καὶ Θεάριον σεμνὸν Πυθίου (προσέθηκε) μερίμναις ἀγλααῖς. Ita utrumque λόγος et μερίμναις, de hymno accipiendum. Debet per Θεάριον, Θεάριον, (fuit is locus publicus in vrbe Aegina, Apollini sacre Schol.) aut sacerdotium, aut tota vrbs designari. 124. Πονηται maiorem στιγμὴν vulgg. edd. sustuli: minorem, quam quoque requirit, ed. Rom. habebat, quam male deseruere: παῖς ἐν παισὶν ἐξοχώτερος et sic porro. 127. Ἐν παλαιτέροισι bendum cum Pauwio; dictum pro παλαιός τε (h. e. γέρον) ἐν τέροισι. ὡς ἕκαστον μέρος, h. e. ὡς ἕκαστην τῶν προλεχθεῖσων ἡλικιῶν, ὄντες λαγχάνομεν, vt iuuenes, viri, senes sumus.

καὶ (προσέθηκε) σεμνὸν Θεάριον Πυθίου ἀγλααῖσι μερίμναις, et inseruit poetarum carminibus dignitatem Theori, quam ille tenet, s. ipsum Theorum. Fuisse videtur sacerdotium Apollinis, forte cum magistratu, in Aegina. Θεάριον, pro Θεάριον, locus sacer Apollinis Pythii, qui et ipse Θεάριος dictus: vt ex Hesych. h. v. discimus. In eo sacra faciebant οἱ Θεωροί.

122 - 131. Expedii locum, quantum licuit; nunc hoc addo. Aristoclididas pancra-

tiastes in aetate erat celtus iam prouectiore celluerat idem puer, nis, vir, et iam serminabatur prudentiarum vniuerse hoc ex Ἐν δὲ πείρᾳ (ipsa re) διαφαίνεται ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται (τέλος ἐκτελέσθαι ἐν οἷς). Dicitur τέλος γαυτος id quod sum est in re, summa rei, que ipsa res. διαφαίνεται ἐν οἷς τις ἐξοχώτερος ἐστίν. tur qua in re quis exaltatur seu in virili seu in pro-

έρος ἕκαστον οἶον ἔχομεν
 βρότεον ἔθνος. ἑλᾶ δὲ καὶ τέσ-
 σαρὰς ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν, Φρονεῖν
 ἐνέπει τὸ παρκεείμενον.
 οὐκ ἄπεστι. χαῖρε
 λος. ἐγὼ τὸδε τοι

Πέμπω

Schmid. interpungebatur post παλαιτέροιαι. μέρος ἕκαστον
 Sic et Schol. cum Bodl. γ. Hoc repetii. Induxerant
 μέρος, ἕκαστον — 130. Reponi curavi ὁ μακρὸς, quod
 s (qui ὁ omittunt) videntur edere voluisse; saltem
 ta postulat scribere, et sic Aldus, vnde haec lectio
 Vulgo ὁ deest, et θνατὸς legitur inde a Romana: quod
 emendavit ὁ θνατὸς. Brub. Morell. θνατὸς ἰών. Sensus
 μακρὸς αἰὼν ἑλᾶ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς (h. φέρει, ἐπάγει ὁ βίος ἐπὶ
 ἀρεταῖς τῶν τριῶν ἡλικιῶν, in quibus aliquis an excellat,
 tis declaratur, καὶ τετάρτην τινὰ ἀρετὴν, τὸ περὶ τοῦ ἐνεστώ-
 ν. haec vltima sic effert: φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκεείμενον.
 τι, h. et haec cadunt in Aristoclidem. πρὸς τὰς τρεῖς ἐκεί-
 νικαί προταραζούσας ἀρετὰς καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν κέκτηται ὁ
 α. aut, vt in Nota reddidi: a quo aetatis gradu ille
 n multum abest. 131. παρκεείμενον Bodl. γ.

orro v. 127. resti- adducit, τὴν Φρόνησιν. τὴν
 unctionem, quam τετάρτην ἀρετὴν ἔχει, διδά-
 non bene sustu- σκει γὰρ Φρονεῖν τὸ παρόν.
 ν ἐν παλαιτέροις. Sequitur τῶν, ὧν, οὐ, οὐκ
 ὁς ἐν παλ.) μέρος ἄπεστι. Ab quo aetatis gra-
 ν ἔχομεν βρότεον du ille haud multum abest.
 ν, ὡς, ἔχομεν ἐκκ- Etiam Schol. legerat in suo
 , vnamquamque ὁ θνατὸς αἰὼν, et video nunc
 m, quam viuimus hoc magis lyricum decere.
 es. Tum distin-
 - ὁ μακρὸς αἰὼν,
 νέπει τὸ παρκείμε- 133-8. Potest forte χαῖ-
 τάροντος Φροντι- ρε esse προτίνοντος. Nam
 eclior vita etiam seqq. spectant ad πρόποσιν.
 rtutem adiuuet, Possit esse salue in aduen-
 tu: nam mittitur carmen.

Mitti

Πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
 135 Σὺν γάλακτι, (κίρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφό-
 ἔπει πόμ' αἰοίδιμον) Αἰο-
 λῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

E. δ'. K. ιά.

Ὅψέ περ. ἔστι δ' αἰε-
 τὸς ὠκὺς ἐν πετανοῖς,

135. Interpungi potest duplici modo, aut vt πόμα αἰοίδιμον inter-
 tur cum μέλι per appositum, utque interposita sint: κίρναμένα
 ἔερσ' ἀμφέπει. tum haec ἔερσα esset aliquid quod adiungitur, πρὸς
 κίρναμένον ἔστι. parum commode, cum potius sit ipsa illa vt
 mel cum lacte; aut vt interpungatur post πόμα αἰοίδιμον. vt ἐπι-
 κίρναμένα δ' ἔερσα ἀμφέπει πόμ' αἰοίδιμον. eo sensu, quem vides in
 Quod carmen suum cum dulci potione comparat, insolens vt
 nequit post Ol. VII, 1 sqq. 12 sqq. Idem πόμα αἰοίδιμον appo-
 quod potest simpl. accipi praeclarum, vt posui in Nota.
 tamen dubito poetam audacius h. l. πόμα αἰοίδιμον dixisse quam
 cantu, αἰοῖδ', constat, et adiunxisse αἰοίδιμον Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐ-
 cantu cum tibia, αἰοῖδόμενον πρὸς αὐλῶν, quo ducere forte possi-
 iectum: Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν, modis tibiae Aeolicis. Nec
 parari potest inf. VIII, 25 μήτρα κίρναχθῶ πεποικιλμένη, v. sup. I-
 II, 128. Ol. I, 164. 136. Post αἰοίδιμον ab Oxoniensibus
 pungitur. Etiam ἔερσ' et ἔερσ' ante Schmid. scribitur v. 13-
 139. πετανοῖς omnes, quantum video, vbique: quod vnde
 cur in πετανοῖς Oxonienses mutarint, nec apparet, nisi forte

Pyth. VIII, 46. Occurrit vtrumque.

Mitti vidimus aliud Pyth.
 II, 126. Sed vtroque compa-
 rato intelligo esse potius a
 formula discedentis seu epi-
 stolam finientis petitum.
 Carmen cum potione melle
 et lacte mixta comparat.
 Sollemni more confunditur
 comparans cum comparato:
 pro τόδε (ὡς) μέλι. κίρνα-

μένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει
 αἰοίδιμον, non est, vt
 terea ros adiciatur; γὰρ
 κίρναμένη ἔερσ' est
 mixtus (infusus) liquor
 coronat, ambit oram
 adimplet poculum pri-
 rum. Tum πέμπω ἐν
 σιν Αἰολῖσιν αὐλῶν ὄψιφ'
 h. σύν. mitto illum p^m

ὅς ἔλαβεν αἶψα, τη-
 λόθε μεταμαιόμενος,
 λαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
 τραγέται δὲ κο-
 λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
 ἴν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελού-
 σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἔνεκεν
 ἐμέας, Ἐπιδαυρόθεν
 ἄπο καὶ Μεγάρων, δέδορκεν Φάος.

Bodl. γ. male. 148. Vbique interpungitur Ἐπιδαυ-
 ρός, κ. Nec tamen video, quid ni scribatur commodius:
 ἴν γε μὲν καὶ Μεγάρων, ἢ Φάος δέδορκε τιν ἀπὸ Νεμείας, Ἐπιδαυ-
 ρὸς ἀπὸ Μεγάρων. *affulget tibi decus, laus, ex Nemeis, Epi-
 Megarensibus victoriis.* Sic et supra Ol. I, 151 sqq. τὸ
 πρὸς τηλόθεν δέδορκε *longe fulget in Olympiorum cursibus
 accipi potest.*

*um, inter cantum
 accinentium, se-
 lem.*
 q. Sunt haec diui-
 otius quam inter-
 assequenda. Vni-
 ferri ea, quae de
 uo dicenda erant,
 obserua. Possunt
 et ad victorem et
 m referri. Cum
 ias inierim, hoc
 n: commendaue-

rat carmen suum poeta;
 sero quidem missum; verum
 impetu semel facto euolasse
 se et sublimem ferri ut aqui-
 lam, dum interea alii poe-
 tae humilia sectentur. Sub-
 iicit v. 145: esse autem car-
 mini materiem idoneam in
 hoc victore laudes e victo-
 riis pluribus. εὐθρόνου
 Κλεοῦς ἐθελούσας, *faunte
 tibi Musa, vt celebratus sis
 praecclaro carmine.*

NEMEA

N E M E A

εἶδος δ'.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

παλαιστῆ.

Argumentum.

Commendatur a dulcedine carmen - 13. constat id victori et insulae Aeginae et patris memoriae - 35. hinc ad veteres heroes Aeginetas digreditur, Telamonem, Herculis comitem, et hinc ad Herculem ipsum. At v. 53 reuocat se a digressionem, v. 71. tamen ad alios procedit heroes Aeginetas Teucrum, Aiace, Achillem, Neoptolemum, Philaeum. At v. 112. iterum reuocat se et ad tribulationem Theandridas. Inde v. 129. laudat auunculum victoris, v. 144. auum, et Melesiam aliptem.

Διαίρεσις α. Κ. ιγ'.

Ἄριστος εὐφροσύνα

Πόνων κεκρυμένων

Ἰατρ

Εἶδος est μονοστροφικόν, duodecim stropharum, seu diaerese ut inf. Isthm. VIII. perperam in strophas, antistrophas et epodes distinctarum. Deleui siglas A. et E. Antistrophen et Epodes declarantes. Prorsus nouam distributionem versuum inicit Mingarellus. 2. Mingarell. conj. κεκρυμένων victoris, ut κρυφῶς vic inf. Nem. VII, 10. Malit quoque vnu referre ad πόνους.

1. Fuit Timasarchus Timocriti f. luctator, victor ἐν παίσιν v. 146. e tribu Theandridarum 118. auus matris

Ἰατρὸς· αἱ δὲ σοφαὶ
 Μοισᾶν θυγατέρες αἰοῖσαι
 θέλξαν νιν ἀπτόμεναι.
 οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
 ἔμαλθακὰ τεύχει
 ὕια, τόσον εὐλογία φόρ-
 μιγγι συνάορος.

Ῥῆμα

Schmidius edidit. θυγατέρες erit tribrachys pro iam-
 m θέλξαν νιν scil. τὴν εὐφροσύνην iungenda noli dubitare;
 t. *condiunt, acuiunt laetitiam, κηλοῦσι, suauiore reddunt,*
αὐτῆς, sumentes eam sibi argumentum, celebrando decus
 6. τόσον, quod vitiat metrum, iterum intulerunt
 ses. τόσον Ald. Brub. Morcell. et Steph. recteque Schmi-
 tur. Plutarchus de Tranquill. p. 467. Frf. D. vbi h. l.
 legisse videri debet τόσονδε, et mox pro τεύχει, τέχει vel
 tam quidem lectionem magis esse ornatam nemo dubi-
 τόσον Schmidius emendauerat: accedit Pauwius. Du-
 idem, an hiatus inferre expediat. An fuit γοῖά 9', ὅσον.
 metra verss. 8. 9. mutauit Schmidius, nec constat, qua
 te et qua de caussa. Suspico, caussam fuisse hanc,
 ebat in antiqua ratione primum pedem modo iambum
 ondem esse. Dubitavi, an mutarem. Cum tamen
 omnia ad liquidum perducta viderem, nec mihi ipse
 tisfacere: melius visum est, nil mutare. Edd. ante
 m Metrico, cui Pauw adstipulatur, v. 8. choriambicum
 a catalectum, et v. 9. Ionicum hephthemimeres edunt:
 α, τόσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος et sic in ceteris.

licles 130. auus pa- sup. Nem. III, 29. Carmina
 Euphanes 144. — θέλξαν, θέλγουσι νιν, sc. τὴν
 να, hilaritas, volu- εὐφροσύνην, recreant, h. e.
 erumnis exhaustis, condiunt, nouam iucundita-
 τος ἰατρὸς πόνων κε- tem afferunt. -Mox δ. εὐ-
 , τελετῶν. ἰα- λογία est laus, hymnus. ea
 ἰάμα, φάρμακον, τεύχει μαλθακὸν, aut verius
 (V, 332.) *leuamen,* τέγγει, recreat. hymnus
 ατίο, vt ἄκος ὑγίηρον συνάορος φόρμιγγι, vt φόρ-
 μιγγ

- 10 Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώ-
τερον βιοτεύει,
Ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχα
Γλῶσσα Φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Δ. β'. Κ. γ'.

- Τό μοι, Θέμεν Κρονίδα
15 Τε Διὶ καὶ Νεμέα
Τιμασάρχου τε πάλαι
Ὑμνου προκώμιον, εἴη.
Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
Ἦῦπυργον ἔδος, δίκαι
20 Ξεναρκεῖ κοινὸν

Φέγγω

16. In τιμασάρχου tertia longa spondeum in loco secundo iambi coli infert. Vnum est simile inf. 107. Pauw conj. Θεανδρῆ fuisse: fuit enim Timasarchus ex tribu Theandridarum. cf. 118. — 17. Ὑμνου προκώμιον. lego ὕμνον. vid. Not. 19. Iterum male deseruerunt Schmidium Oxonienses, recipiendo Ἐὔπυργον metrum requirit Ἦῦπυργον.

μιγξὲ συνήγορος δαιτὶ Odyss. Θ, 99. Τὸ 10. ῥῆμα, vt λόγος, pro laude, carmine, et ῥῆμα ἐργμάτων, hymnus, laus rerum gestarum superstes est ipsis factis.

17. Ὑμνου προκώμιον non expediunt Grammatici. Carmen, quod ante pompam canitur ducendam seu ductam, vel quod praeludit aliis futuris victoriis, partim locum non habet, partim cum voc. adiecto ὕμνου non conuenit. Vitium inest;

scripsit Pindarus ὕμνον προκώμιον. Est ὁ καὶ ἡ προκώμιος. (τὸ ἐστὶ δὲ) qua contingat mihi condere huius Hymnum, qui praeceat pompae; qui ducat pompam victoris, dum accinitur.

18. Aegina, κοινὸν Φέγγω Φῶς, salus, τοῖς Ξένοις, δηλ. h. e. διὰ τὴν δίκην, qui propterea Ξεναρκῆς est, iustitia aduenas ab iniuria defendens. Inter laudem Aeginae hoc ipsum vidimus Ol. VIII, 28 sqq.

γος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τι-
 όκριτος ἀλίω
 πατήρ ἐθάλπεται, ποι-
 ἴλον κίθαρίζων
 ἄ κε, τῶδε μέλει κλιθεῖς,
 ἄρον κελάδησε καλλίνικον

Δ. γ'. Κ. ιγ'.

ωναίου τ' ἀπ' ἀγῶ-
 ος ὄρμον στεφάνων
 ψαντα, καὶ λιπαρᾶν

Εὐωνύμων

: in πέμψαντα interpretes, etiam Oxonienses. Pauw,
 nisi inepte referri clamans, emendat: πέμψαντι scil.
 ne secunda persona v. 23. offendat, iterum mutat ἔς.
 ἐλάδησε τὸν πέμψαντα τὸν ὕμνον. caneret eum qui misit.
 ; nihil expeditius, quam ὕμνον πέμψαντα (li. προσάγον-
) ὄρμον στεφάνων (plures victorias) ἀπὸ ἀγῶνος Κλεωναίου.
 mo toties tribuit hoc poeta. vt nuntiet, afferat, ad-
 tiam, decus, laudem. Itidem Comus aduenit, inue-
 , excipitur, v. c. Ol. VI, 165 sq. XIII, 29 sq. Pyth.
 V,

bscura haec de de studio, quo incumbimus
 ris, quia nihil in rem, applicamus ani-
 : eo nouimus. tumi.
 pse victor fuisse 26-29. Iunge ὕμνον καλ-
 anis; idem ci- λινικὸν πέμψαντα ὄρμον στε-
 saesse. Hymnum φάνων ἀπὸ Κλεωναίου ἀγῶ-
 lium victorem e νος etc. v. V. L. et εὐωνύμων
 ienis et Thebis, 30. iunge cum στεφάνων.
 utrem, si adhuc Thebis 31-33. fuere Iolaëa
 epe fuisse repe- (τὰ Ἰολαεῖα) et Heraclea ad
 hara, sibi pla- Amphitruonis tumulum.
 ioc carmine. 29. Ἀθάνας λιπαρᾶς dixit
 μέλει κλιθεῖς, et inf. Isthm. II, 30. et in
 vt ἐρειδόμενος alio carmine erant αἱ λιπα-
 ραί,

30 Εὐανύμων ἀπ' Ἀθανᾶν,
Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοισ'
Οὐνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀ-
γλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμειοί νιν οὐκ ἀέκοντες

35 Ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἑκατι. Φίλοι-
σι γὰρ φίλος ἐλθῶν
Ξένιον ἄστν κατέδραμεν
Ἡρακλῆος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Δ. δ'. Κ. γ'.

40 Ζὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν
Καρτερὸς Τελαμῶν

Πόλις

V, 27. Et nunc repente omnia ista exciderunt animo? legisse videtur: πέμψαντος, inuito metro. 30. Ἀθανᾶν recte Vulgg. Ἀθηνᾶν. 31. Dura est inuersio, sed poetae non insolens, pro ἀπὸ Θηβῶν τε. Pauw conj. Θήβας τε ἑπταπύλοισ'. Mingarell. Θηβῶν τε ἑπταπυλῶν, foedo hiatus. Immo variavit cturam poeta. 36. Hic et v. 75. et 127. spondeus in principio pro trochaeo occurrit. Vidit quoque Schmidius. Ad Anacrosticum, ita variantem, rem reuocat Pauw. 40. τρωΐαν emendat Schmidius pro τρωΐαν. Et hoc ipsum admittit Pauw. sc. χώραν, γῆν. Isthm. IV, 64 est ὕσαι τρωΐανδ' ἔβαν. 41. κρῖ

ραὶ, καὶ ἀοιδίμοι καὶ ἰοστέφα-
νοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλει-
ταὶ Ἀθῆναι. conf. Aeschin.
Epist. IV. Loca congesse-
runt Schneider in Vitam
Pindari p. 38. et Wyttenb.
Bibl. crit. Vol. III. i. p. 49.
Ad laudes Athenarum cf.
Pyth. VII, pr.

32. Victor fuit renuntia-
tus a Thebanis haud inuitis,

ipse Timocritus (par-
vix alio quam ad ipsura-
trem spectare potest)
quam a cognatis, quia
neta erat; respectu
ginis vtriusque gentis
Aegina et Thebe, Asca-
liabus. v. Schol. ad h.
Isthm. VIII, 34 sq. VI, 4.
Herodot. V, 80. et suad
Ol. VIII, 140 sq.

ῥθῆσε καὶ Μέροπας
 ἰ τὸν μέγαν πολεμιστὰν
 ἰπαγλον Ἀλκωνῆ,
 , τετραορίας γε πρὶν
 ὄδεκα πέτρῳ
 ωὰς τ' ἐπεμβεβαῶτας
 τοδάμους ἔλεν
 τίσους. ἀπειρομάχας
 ν κε Φανείη,
 οἱ ὃ μὴ ξυνιείς. ἐπεὶ
 ῥοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Δ. ε. Κ. ιγ'.

μακρὰ δ' ἐξενέπειν
 ἴκει με τεθμὸς
 αὶ τ' ἐπειγόμεναι

*Ἰῦγγι

conj. hocque recepit Schmidius, vt ceteris versibus
 Hic probandam se praebet illa ratio versus dispescen-
 t: ξὺν ᾧ ποτε Τρωϊαν κρατε- 41. ρος Τελαμῶν πύρθῃ- 42. σε
 καὶ τὸν 43. μέγαν πολεμιστὰν. 49. Edebatur δις τόσους.
 est versui 36. Schmidius ex Aldo dedit: δις τόσους.
 Id. 51. Notabilis est lectio ap. Stobaeum Serm.
 5. ed. Wech. et Schol. Sophocl. ad Elect. v. 1032.
 α' (τὸν βλέποντα, aut, vt Hesych. βιάζοντα) vt ea vna
 syllaba efferatur.

Schol. Apollon. I, 53 sqq. Iterum in eo erat,
 insula Co Palle- vt de Hercule longam di-
 sus Gigantes pro- gressionem ingrederetur, a
 . Apollod. II, 7, 1. qua se reuocat. τὰ μακρὰ
 ia Alcyoneus cae- (τὰ μακρότερα) vt eloquar,
 6, 1. prohibet et lex (carminis:
 i πρὶν, πρὶν ἔλεν cum Aegineta victor cele-
 eus. brandus sit, non Thebanus)
 et

Ἴυγγι δ' ἔλκομαι ἦτορ
 Νουμηνία θιγέμεν.

Ἐμπα, καί περ ἔχει βαθεΐ-
 α ποντίας ἄλμα

60 Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλί-
 α· σφόδρα δόξομεν

Δαίων ὑπέρτεροι ἐν

Φάει καταβαίνειν·

Φθονερά δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων,

65 Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

57. Νουμηνία a θιγέμεν regi nequit: et errat Schmidius, qui fieri aiebat, laudatis locis P. VIII, 33. IV, 528. Emendat. in quod in promptu est, Νουμηνίας vel Νουμηνίαν, quae scilicet et festiuitati erat praestituta. At v. Not. 61. δόξομεν Sed ex Aldo. reliquae: δέξομεν.

et tempus properans: potuit carmen ad certum diem esse promissum; nam v. 122 συνθιγέμενός, pollicitus. Ἴυγγι (v. Pyth. IV, 381) δ' ἔλκομαι ἦτορ Νουμηνία θιγέμεν· sic ceteris conuenient: etsi admodum cupio attingere haec in sollemni hoc. θιγειν scil. τῶν μακρῶν ἐκείνων de Hercule: in quo se sibi tantopere placere saepius dixit. νουμηνία est pro ἐν νουμηνία, et haec pro festo ludorum, adeoque et pro hymno.

58. ἔμπα καί περ ἔχει — Etsi mare altum te, anime mi, iam tenet in medio cursu, (narratione, quam institueram de Hercule, iam

aliquantum prouecta) insidiosis illecebris retinoli in digressione praedi. Ita non habebuntur mici, quod in me arrotid quod a v. 62 ornat: tum videbor superioribus; praedixit ἐν Φάει καταβαίνειν de splendido, glorioso, in quando quis, rebus conspicuus, insigni ornatur, λαμπρύνεται, γεται, Φαεινός ἐστίν. v. de victoribus loqui Obtrectatores enim clam varia in me incitantur, sed meam nunquam atterent v. 199

Δ. ζ'. Κ. ιγ'.

μαὶ πετοῖσαν. ἔμοι
 ὁποῖαν ἀρετὰν
 ὡκε Πότμος ἀνάξ,
 οἷδ', ὅτι χρόνος ἔρπων
 περωμέναν τελέσει.
 ὕφαινε γλυκεῖα καὶ
 αὐτίκα, Φόρμιγξ,
 ἴα σὺν ἀρμονίᾳ μέ-
 λος πεφιλημένον
 ὄνα τε καὶ Κύπρω, ἔν-
 θα Τεῦκρος ἀπάρχει

Ο

πέσαν vulgg. at diuissim Ald. 68. "ενδωκε Schmid. re-
 pter antitheticos. Est tamen Colon Iambicum. 75.
 o veritus Schmid. legit, quoniam inf. Isthm. VIII,
 ἄτος et ap. Ouid. Met. VII, 472. 3. Oenopia occurrit:
 efendunt (conuenit v. 36.) Oxon. et Pauw: hic etiam
 nemini obseruatum deprehendit: scribendum enim:
 v. 76. θα τ. ἀ. cum esset — Κύπρω, 76. "ενθα τ. 76.
 midius, vti Scholiis praefixum inuenitur, *primus*
auctor

βλέπων, Φθονερός, est Πότμος συγγενής, ὁ Δαλ-
 ἴνηρ pro ἄλλος τις. μων, *felicitas in nascendo*;
 atem poeta in non- hanc sibi *perpetuam* fore
 reprehensionem ait. Quod in voti parte
 , quod Hercules extulit Horatius: *integra*
 iudes carminibus cum mente nec turpem se-
 t. Subiungit ita nectam degere nec cithara
 70. At mihi inge- carentem; hoc tribuit tem-
 od naturae aliqua pori: ὁ χρόνος ἔρπων τελέσει
 dedit, (inuidorum) (potest et perficere et ad fi-
 o non eripiet) nem seruare) περωμέναν h.
 ogressa perficiet. κατὰ τὸ περωμένον.
 am mutatus Πότ- 71. Nunc ad laudes he-
 , qui Nem. V, 73. roum Aeginetarum proce-
 dit.

Ὁ Τελαμωνιάδας ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρώαν'

Δ. η. Κ. ιγ.

Ἐν δ' Εὐξένῳ πελάγει
80 Φαεννὰν Ἀχιλεὺς
Νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθία· Νεοπτόλεμος δ' Ἀ-
πείρῳ διαπρυσία,
Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξ-
85 οχοὶ κατὰκεινται
Δωδώνᾳθεν ἀρχόμενοι πρὸς
Ἴόνιον πόρον.

Παύ

auctor regni est. Ἀπάρχειν pro simplici ἀρχεῖν dictum ad Pauw. alioqui conj. ἐπάρχει. An in ἀπάρχειν latet seorsum, *procul a patria, in alia terra?* 79. Ἐν δ' spondeus in primo Iambici. Nec probandus Schmidius, qui cum Aldo δ' et 80. Hic idem haud dubie recte dederat: Ἀχιλεὺς. pro Ἀχιλῆος. 86. Δωδώνᾳθεν Ald. operarum incuria: sed Schmidius inuoluit, ut trochaicum extunderet. Pauwius ex hoc et 112. colorigit, etiam octauum colon strophae non epichoriambicum chaeicum, sed epichoriambicum antispasticum esse. cf. et 47. ἀρχόμενοι etiam Ald. quod non spernit Mingarelli. 87. Ἴόνιον sphaalma ed. Rom. et Brub.

dit. αὐτίνα, statim, primo loco. Mox 76. ἀπάρχει, si sanum est, accipiendum, ut in V. L. dixi, *procul a patria regnat*; h. e. pro heroe colitur. Ut dii regnare dicuntur, praeesse locis quae tuentur, in quibus coluntur. Contra *Aiax Salamine, in*

patria pro heroe colitur. Eodem sensu mox κρηταῖον. 80. Leucen Insulam dederat: quae Achillis heredes, cum Iphigenia, Antonin. Lib. 27. et Munck. 81. Thetis Phocae colitur praecipue.

λίου δὲ παρ' ποδὶ λα-
 τρείαν Ἰαωλκόν,
 εμῖα χερὶ προστραπῶν,
 εὐς παρέδωκεν Αἰμόνεσσι,

Δ. 9. Κ. 17.

μαρτος Ἰππολύτας
 άστου δολίαις
 ναισι χρησάμενος.

Δαιδάλω δὲ μαχαίρα

Φίτευέν

λατρείαν. Schmid. emendat λατρίαν. Amat autem Pin-
 ro -ειος, et λάτριος ac λάτριος frequentatur. 90. χερὶ
 idius, vrgente metro, pro χερὶ. Vt interpunxi,
 κπὲς πρὸς αὐτὴν (σὺν) πολεμῖα χερὶ, *hostili vi aggressus* :
 πέμενος. Rem attigerat Nem. III, 58. 59. conf. V, 48.
 κήσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου ὁ Πηλεὺς praeiuit Intpp. qui
cum quum expugnasset. Videtur Schol. legisse προ-
 tents. 94. χρησαμένης interpolauit Schmidius, vt
 ten referatur, *dolosis artibus in Peleum vsam*. quod
 pro lyrico. Mingarellus et Matthiae noster p. 41.
 nos: argute saltem. Pauw defendit *χρησάμενος*, dictum
 τύχη, νιφετῶ et al. Malim laudare *χρησθαι δυστυχίαις*,
 τυμφοραῖς, χειμῶνι, vt sit: *incidens in laqueos Hippoly-*
us eius insidiis. Scholia perperam accipiunt. 95.
 ricam formam, quantum video, intulerunt Oxonien-
 αιδάλου. Schmidius emendauerat δαιδάλα. melius arri-
 puisset

fabula v. 88. cf. Acasto superato, *subiecit di-*
 8. Isthm. VIII, 88. *tioni Haemonum*. Mox v.
 I, 13, 7. Not. p. 801. 94. *χρησάμενος* recte videor
 era v. 92 sqq. cf. exposuisse: *expertus frau-*
 V, 48. et Apollod. *des*, vt *χρησθαι τῇ τύχῃ* ali-
 et Not. p. 788 sq. quis dicitur.
 agenda sunt *παρέ-*
λαν Αἰμόνεσσι. *ho-*
gressus Iolcum, huc quid statuendum pu-
 tem. *Δαιδάλου μάχαιρα* est
 tumor

Φίτευέν οἱ θάνατον
 Ἐκ λόχου Πελῖαο παῖς.
 Ἄλαλκε δὲ Χείρων,
 Καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πε-
 100 πρωμένον ἔκφερον.
 Πῦρ δὲ παγκρατῆς θρασυο-
 μαχᾶν τε λέοντων

puisset Didymi lectionem δαιδάλω (sic enim scripsisse videtur) μαχαίρα, artificioso fabrefacto gladio. In Scholiis occurrit pro loco: Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε, τμητικὸν γεγονότα εἰς ἐπὶ παρῶν δολίᾳ τέχνῃ χρησάμενος ἐπεβούλευσεν. Videtur igitur Schol. v. 93. Ἄκαστος legisse. Ita locus sic refingendus esset: ἰ- μόνεσσιν. Δάμαρτος Ἰππολύτας Ἄκαστος δολίαις τέχναισι χρησάμενος, ἐμ- δάλω δὲ μαχαίρα, φίτευέν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πελῖαο παῖς. Quae in Schol. Apollonii I, 224. memoratur, μάχαιρα ἠφαιστίτευκτικὴν aliam narrandi rationem spectat, et male ad Pindarum ad- tur ab vno Scholiastarum et a Zenob. Prouerb. V, 50. Ita alia narratio apud Apollodor. III, 12, 5. occurrit. 96. ἴσο φίτευεν. Recte mutauit, vt prima syllaba producat, Schol. φίτευεν. Vtrumque poetis est μηχανᾶσθαι, ποιῆσθαι, τελεῖν. 97. θρασυμα- 102. χᾶν τε λ. edd. vulgg. inde a Romana: ita tu- tus alter versus. Schmidius πάγκρατῆς τε θρασυ- coniciebat, male; mox Aldinam reuocauit, quam in textu habemus. i- garis sane forma est θρασυμάχης; vnde Pauv emendare vo- 98. θρασυνο- μαχᾶν, vel παγκρατῆς γε θρασυ- μ.

tumor plus quam lyricus; si tamen in epitheton mutet, et *Daedaleum* vel *Daedalicum* ensem dixeris, non adeo ab vsu poetarum id abhorret. Vsus tamen vocis δαιδαλός adiectiua forma etiam ad Romanos poetas peruenit. Simpliciter verba sic se habent: τᾶ δαιδά-

λω δὲ μαχαίρα (pro δαι- μαχαίρας) ense fabrefacto ipsi subducto necem minatus est Acastus.

98. ἄλαλκε δὲ Χείρων (καὶ τὸ πρῶτον ἔκφερον, quod iure erat, ad exitum perit. Male multa mouet Sc-

νυχας ὄξυτάτους ἀκμάν
 ε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων,

Δ. Ι. Κ. γ'.

γαμεν ὑψιθρόνων

ίαν Νηρείδων·

θεν δ' εὔκυκλον ἔδραν,

ἰς οὐρανοῦ βασιλῆς

ντου τ' ἐφεζόμενοι

ῥα καὶ κράτος ἐξέφα-

ναν ἰς γένος αὐτῶ·

δείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ πε-

ρατόν. ἀπότρεπε

Αὐτίς

δα- Paeon secundus pro Ionico, vt saepe, monente
 uwio. Schmidius resinxerat: v. 103. "Ο δ. καὶ ἀ- 104.
 των. 107. Ne colon Iambicum in altero loco labo-
 achyn manult Pauw: εὔκυκλον. 111. ἰς γένος omnes
 donec primus Steph. dedit. ἰς γένος, in posteritatem,
 uti sunt ceteri edd. etiam ipse Commelinus. Ritters-
 τις (ad κράτος) emendabat: ex Scholiis scilicet; ele-
 uw: ἰς γένος. Sunt τὰ ἔδρα Pyth. III, 167. quem locum
 nec tamen κράτος per se satis commodum videtur, nisi
 κράτος ἰς γένος (ἰσόμενον), h. potentiam, opes ad posterita-
 ras. pro vulgari: τὸ κράτος τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐξέφανεν dü-
 τ, aliter δῶρα, afferendo, aliter κράτος, praedicendo.
 n in capite spondeus pro trochaeo. Inclinat Schmi-
 endationem: γαδέρων; sed Pauw confugit ad metrum
 um. Versum in animo habuisse videtur Euripides
 Hippol. 744. 5.

χάσαις. ἐπισχῶν, ptis, in quo sedentes dii -
 on a σχῶ, sed a 112. In digressionem cua-
 Voces sunt remi- gatus sollenni more et for-
 dum remos inhi- mula se reuocat. Ultra
 sup. Pyth. X, 79. Herculis columnas non est
 κυκλον ἔδραν, τῆς. progrediendum nauigando;
 onessum in nu- nauis igitur est retroagenda.

G g

Αὐτίς Εὐρώπαν ποτὶ χέρ-
 115 σον ἔντεα ναός.
 Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
 Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Δ. ιά. Κ. ιγ.

Θεανδρίδαισι δ' αἰ-
 Ξιγυίων ἀέθλων
 120 Κάρυξ ἔτοιμος ἔβαν
 Ὀλυμπία τε καὶ Ἴσθμοῖ
 Νεμέα γε συνθέμενος.

114. Hic vero metrum turbat media in *εὐρώπαν*, pro breui
 laba. Satis audacter Schmidius in textum adeo intulit
 nouam vocem ab *εὐρεσ*, sc. *χέρσον*, *regredere versus ortum*. P
εὐροπὴν emendat, vt sit pro *εὐροπὴν χέρσον*, *terram, quae late*
tenditur, late patet, vt sit Europae declaratio. Dura tamen
 ipsa forma, (nam ex *εὐρώψ* duceretur *εὐρωπὴς* vel *εὐρώπης*) est
 synizesis; etsi et apud Hesych. *εὐρωπὴν* — *πλατὴ* occurrit. Ad
 dari ingenio non esset alienum, si quis suspicetur in est
 vocis eum lusisse, vt occidentem orbis terrarum *εὐρωπὴν*, ei
 mili modo, atque interdum alia deriuata similis formae est
 memini, *εὐροπὴν*, h. l. *χέρσον εὐρωπὴν* dixerit: videntur enim
 res ex *εὐρώς*, quasi *εὐρος* esset, nescio quid argutati esse, vt
 apud Hesych. *εὐρωπὴν*, *σκοτεινὴν*, et *εὐρώπη*, *χώρα τῆς δύσεως*, et
 item: *εὐρώεντες*, *σκοτεινοῦ*, ἀπὸ τοῦ *εὐρώτος*, legitur. Vel sic
 malim dicere eum hic nouasse aliquid, aut vetustiore
 ritatem esse sequutum. 121. *Ὀλυμπία τε* Schmid. 122. *τε*
 minus bene intulit *συνθέμενος*, vt ipsi Theandridae propter
 merum victoriarum videantur quasi foedus pepigisse.

116. ἅπορον γὰρ, λόγον
 πάντα. omnes laudes, facta,
 vel narrationem omnem de
 iis.

118-129. Progreditur ad
 tribules victoris, Theandri-
 das: e quibus multi
 res fuerant. ἔβαν p
 121

Ἐνθα πείραν ἔχοντες, οἴ-
καδε κλυτοκάρπων
ὕψοντ' ἄνευ στεφάνων. πά-
τραν νῖν ἀκούομεν,
ιμάσαρχε, τεὰν ἐπι-
κίοισιν αἰδαῖς
ρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
λάτρῳ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Δ. 1β'.

λέμενος, nec clare exponit, quo sensu. Arbitror sic: a
re redit ad victorem, Theandridarum tribulem. *Enim-
rias Theandridarum celebrare promiseram, susceperam,*
m. 125. οὐ νέων γ' ἄνευ Ald. corrupte. 126. πάτραν,
etc. interpungit Pauw: πάτραν quod attinet, eam audi-
Equidem sic accipiebam: poeta debebat pergere: ἀκούο-
τοδς Θεανδρίδας v. 118) πάτραν τεὰν, ἔμμεναι etc. *Audimus*
les tuos, tribum tuam, esse etc. Retraxit tum solito
iomen ad posterius νῖν, πάτραν τεὰν. Alioqui expedita
ωνν scribere, in quod et Mingarellus propensus est;
πάτραν pro φρατρίαν accipio, vt et alibi v. c. Isthm. VI,
έπολον αἰδαῖς ἰ. pro αἰδῶν, sacerdotem, antistitem epini-
dictam iis esse et vacare. v. Not. 127. εὰν Schmid.
v vna syllaba effertur. 129. In seqq. distinxi cum
rotasis εἰ δέ τοι — λευκοτέρων: apodosis est v. 138. κείνος
iqua in medio interiecta sunt. Στήλην autem in animo
lis victoribus illa poni solebat. cf. Ol. VII, 153. 9. —
vulgo editum. Schmidius iam monuit, et post eum
Pauwius,

τυνδέμενος, ἐκ συν-
um pollicitus sim.
Ἐνθα πείραν ἔχον-
πείραν ποιούμενοι,
ἀγώνων, in certa-
leantes. — 125.
ων, πάτραν τεὰν,
όπολον αἰδαῖς ἐπι-
atistitem, προφή-
την, multos hymnos in vi-
ctorum honorem seruare,
quibus celebrant suos tri-
bules, quos adeo necesse
est, multis hymnis mate-
riam subministrasse victo-
riis suis.
129 seqq. εἰ δέ τοι ματρῷ
μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στά-
λαν

Δ. ιβ'. Κ. ιγ'.

Στάλαν θέμεν, Παρίου
Λίθου λευκοτέραν·

Ὁ χρυσὸς ἐψόμενος

Αὐγὰς ἔδειξεν ἀπάσας·

135 Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν

Ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰ-

σοδαίμονα τεύχει

Φῶτα· κείνος ἀμφ' Ἀχέροντι

Ναιετάων ἐμάν

140 Γλῶσσαν εὐρέτω κελαδῆ-

τιν, Ὀρσοτριάινα

Ἴν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου

Θάλλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Pauwius, synizesin faciendam binarum syllabarum. Itaque
lenda erat diaeresis, quod fecimus, nisi adhuc melius era-
scribere μάτρο. Mansit τὸ ἰ ex vetere literarum caractere
iusculo. 131. In capite spondeus iterum pro iambo.

143. θάλλησε Schmid. sed et θηλέω, θαλέω.

λαν θέμεν Παρίου λίθου
λευκοτέραν· potest apodosis
subiici: recte, eius memi-
nero. At e poetae mente
apodosis videtur sequi v.
138. κείνος ἀμφ' Ἀ. — εὐ-
ρέτω, ἐχέτω ὕμνον ἐμόν. vt
in medio παρένθετα sint (ὁ
χρυσὸς — τεύχει Φῶτα).
Inuersione autem vsus est
in comparatione, 133-138.
quae proprie esse debebat:
vt aurum igni coctum splen-
dorem summum habet, sic
facta praeclara carminibus

exposita; subiicit: ἕμ-
νομος ἀχέροντι ἀχέροντι
regibus aequat: quod
scil. summus splendor.
Si ita exponas, nil dees-
res. 131. στάλαν, πρῶ-
mentum, dixit hymnuru-
Nem. VIII, 80. cfr. mo-
V, 1. Vnde aliquis ait
ἐψυχον στήλην. v. Mill.
ad Aristid. in Leptin. p. 8.
In 140. iungo γλῶσσαν
κελαδῆτιν εὐρέτω, ἐχέτω ἐν
ἀγῶνι Ὀρσοτριάιν, ἵνα ἀ-
σε σελίνοις. in quo apri-
lenti coronatus est: ἵνα
στέρου

Δ. ιγ'. Κ. ιγ'.

Γόν Εὐφάνης ἐθέλων

ἑραϊὸς προπάτωρ

Ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ.

Ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι.

Γὰ δ' αὐτὸς ἂν τις τύχη,

ἔλπε-

at: δ σὸς ἀείσαται, παῖ. Manifeste corruptus versus, et metro. Quomodo enim idem Euphanes προπάτωρ, avus, celebrare potuit et Calliclom victoris avunculum, et celebrabit Melesiam alipten nepotis; et quidem tanquam n suum, vt vterque sint ἄλικες v. 147. Occurras, si sub mente: Si ille Euphanes adhuc viueret, quantum is lios superaturus esset laudando Melesiam ipse luctae per quantum luctaturus ille esset verbis! inuictus carmine! haec non satis placent: adi Notam. Praeteritum vtique requiritur. Pauw emendat: δ σὸς γ' ἔεισε πάλαι vel δ σὸς γ' παῖ. Remittemus ei prius, et tenebimus alterum. Euphanes et ipse poeta, celebrauerat hymno Calliclem, aequalem suum genere quoque attingebat. 148. Corruptum et non. Schmidius: τῶν δ' αὐτὸς ἂν τυχεῖν. Pauw: τὰ δ' αὐτὸς ἂν vt τύχε, ἔτυχε, cum quarto casu iunctum sit, quod satis esse ait. Alia ariolatur Mingarellus: ἂν τετύχη. ἄντα τύχη, vt ἐντίκειται Isthm. VII, 36. Equidem substituam: (καθ') l. II, 83. Nem. VII, 16. 81) τις ἔτυχεν (alias ἔτυχε τοῦ σκοποῦ, s) ἐν οἷς ἠτύχησε. et quid ni propius ad vulgatam: τὰ δ' αὐτὸς ἂν γε τύχη. quorsum enim τις bis insertur?

ου δ' ἄλλουτος. Calli-
lim Isthmiiis victor
cuius nunc mentio-
nificam facit Pin-

aequalis vt sunt alii aequa-
les aliis. Nam ἀείσατο vel
metrum legere iubet. Ta-
cita est oppositio: At ego
aequalis tuus celebros te.

7. Continuo oratio-
iungo cum superio-
Callicles — quem
nes avus tuus senex
e celebrauit, eius

148. καθ' ἃ τις αὐτὸς τύ-
χη, εὐτυχοῖ, qua in re ali-
quis ipse successum habuit,
ea videri potest ipse opti-
me celebrare carmine posse.

ἔλπεται,

Ἐλπεταιί τις ἕκαστος ἐξ-
 150 οχώτατα Φάσθαι.
 Οἶον αἰνέων κε Μελησί-
 αν ἔριδα στρέφοι.
 ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
 στος ἐν λόγῳ ἔλκει.

Μαλακ

151. Quantopere veteres in li. I. trepidauerint, vide in Scho-
 Mireris tamen, quam vana captauerint! Aristarchus οἶον legeba-
 nescio quo sensu. Quid sequutus sim, in Nota apposui. Paul-
 legebat, quod ipse amplectebat: Μελησίας, egebat tantum boi-
 interprete vir doctus. Si eum sequaris, totum locum sic intē-
 punges: Οἶον, αἰνέων κε Μελησίας ἔριδα, στρέφοι, ῥήματα πλέκων! ἀπά-
 στος ἐν λόγῳ ἔλκει, Μαλακῶ μὲν etc. Necesse est in his statuere M-
 lesiam alipten et ipsum poetam fuisse: is igitur, si canere laudē
 certaminis, hymnum, recipiat, quantopere contendat, (στρέφοι, π-
 στρέφειν τὸν ἀντίπαλον. non vero στρέφειν ῥήματα) verba iungeret
 versibus

ἔλπεται, δοκεῖ. vt Nem. VI,
 45. VII, 29 et al. Obscu-
 rum esse potest, quorsum
 haec spectent. Vulgo refe-
 runt ad Euphanem: ita se-
 quentia de Melesia non sa-
 tis conueniunt: v. V. L. ad
 146. Aliam viam ingressus
 eram, cum Pauwium sequi-
 tus legerem Μελησίας, vt
 ipse is aliptes esset et poe-
 ta: v. V. L. ad 151. Appo-
 nam nunc nouam rationem,
 accommodatam mori poetae,
 subiungendi in carminis fi-
 ne pauca in laudem aliptae;
 qua quidem ratione nil mo-
 vendum erit, meliore tan-
 tum interpunctione appo-
 sita: 148. Qua in re quis
 ipse excellit, eam ipse op-
 me eloquitur. Si quis, tu
 vir, ipse luctae peritus, M-
 lesiam laudaret, quam pi-
 clarum ille carminis ar-
 mentum habiturus esset,
 igitur carmine suo esset
 peraturus alios in victori-
 laudibus occupatos.
 στρέφοι κε, ῥήματα πλέ-
 κων Μελησίαν (κατὰ τὴν
 ἔριδα, in certamine, quod
 sit ille certamine. Vel
 petita sunt a lucta: σ-
 φειν, ἀπάλαιστος, ἔλκει, ἴ-
 δρος. Extremos carm^s
 versus ipsius aliptae lau-
 pronuntiare, sentio: ce
 155. 6. forte etiam ἀπά-
 στος et ἔλκει. At ἐν ἴω
 11

Παλακὰ μὲν Φρονέων ἐσλοῖς,
Ἰραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

! *inuictus laudibus*, laudando, λόγῳ, λόγοις, vt saepe, *illo*
(ἔλκει, prosternit alios) *amicis ille facilis, suavis, inimi-*
s aduersarius. 153. Μαλακὰ erat. Μαλακὰ Schmidius,
antitheticorum exempla, et conuenienter metro.

uenit: quod ad poe-
tius spectabit. Erit
ingendum cum su-
ous: ille poeta *inui-*
rmine, laudibus, ae-
ἔλκει, prosternit:
ur sic ἔλκει, vti erat
Suspisor tamen
ν πόνῳ, in certamine.
io et interpunctio
ον, (talīs poeta) pro
exclamationem, vt
ymus accepit, αἰνέων
σι- 152. αν ἔριδα,
153. ἰήματα πλέ-
άλαι- 154. στος (is
θ) ἐν πόνῳ ἔλκει, 155
μὲν Φρονέων ἐσλοῖς,
χὺς δὲ παλιγκότοις
Dicta sunt στρέ-
ἔλκειν in lucta de eo,
m, cum quo com-
est, de statu deiicit,
ius *inflexit*, curuat,
prosternit. Tro-

rice κατέλκεσθαι ὑπὸ λήμ-
μχος ap. Polluc. VI, 191. et
inter Sophistarum artes est
τὸ στρέφεισθαι. Quorsum
tamen haec! cum iam apud
Homerum sit: τετρίγχι δ'
ἄρα νῶτα, θρασυάων ἀπὸ χει-
ρῶν ἐλκόμενα στερεῶς. Ap.
Hesiod. Sc. H. 302 ἐμάχοντο
πύξ τε καὶ ἔλκηδόν. — ἔφε-
δρος est aduersarius, quem
vincens habiturus est, vt
cum eo pugnam ineat;
nunc simpliciter *infestus*;
Latine dixeris: additus; vt
Teucris addita Iuno, ἔφε-
δρος. Sunt sane haec ope-
rose elicienda carmine:
nam deliciunt nos notitiae
hominum, rerum et tem-
porum. Ita v. 148. possit
ad tempus trahi: καθ' ἃ —
quibus quis ipse interfuit,
ea etc.

NEMEA

N E M E A

εἶδος ε.

Π Τ Θ Ε Α Ι Α Ι Γ Ι Ν Η Τ Η

παγκρατιαστῆ ἐν παισὶ.

Argumentum.

Praedicat poeta munus suum, hymnum, et
 ctoriae praestantiam. - 11. Hinc ad heroes Aeg
 netas transit: Aeacum et filios - 40. inprim
 Peleum. - 73. Inde alii victores Aeginetae ce
 brantur, Euthymenes, - 77. quem aemulatur I
 theas, - 85. Menander alypta, - 90. Themisti
 auus maternus Pythaeae. v. ad Isthm. VI. pr.

Σ. α. Κ. ια'.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰ-
 μ', ὥστ' ἐλινύσσοντά μ' ἐργάζε-

Αἰγινήτη insertum a Schmidio, recte ex v. 5. cf. Isthm. V
 Schol. ad Isthm. V. At alienum erat alterum ὀϊὸ Λάμπωνος, a
 quod per se non verum sit, verum quod parum ex usu ὀϊὸ
 citur. Contra appositum esse debebat ἐν παισὶ. De Lam
 patre v. Isthm. VI, 97. Herodot. IX, 78. Pausan. III, 4 f. quo
 is historiam belli Persici scripsisse tradatur, mihi non li
 2. 3. Metricus aliter dispescuit versus: — μ' ἐργάζε- ζεσθαι ἀγ. α.
 β. atque ea expeditior ratio, iudice quoque Pauwio. Idem α.

1. Cum *hymni* sint monu- comparanda cum colm
 menta virtutis et victoriae, et statuīs, vt sup. Nem. I.
 I.

σθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτὰς βασιμίδος
ταύτ'. ἀλλ' ἐπὶ πάσας

Ὀλκάδος

t Commelinianam observat eam rationem tenere per
men, excerpta prima hac strophā; sed non proprium
is, verum haustum ex edd. Steph. Turbatum fuit
quod in codd. quos vet. Ald. et Rom. expressere,
2. exciderat: habent enim: μ' ὡς τ' ἐλινύσσοντ' ἐργάζε-
na emendatius exhibet, nescio vnde, μ' ὡς τ' ἐλλινύζοντά
lam sequitur Morell. nisi quod μ' ἔστ' retinuit. Vete-
nem iterum retraxit Steph. 2. ἐλλινύσσοντ' legebatur
phano, nec aliter Ald. et Rom. cum Crat. Corruerat
Morell. ἐλλινύζοντα. Emendauerat Schmidius ἐλινύσσοντα.
i recte per vnum ν nemo dubitet, cum syllaba per se
ta: quod post viros doctos ad Callimach. in Cer. 48.
endat. in Svidam voc. στραγγέομαι, (etsi vnus locus
i h. v. sufficere poterat) iterum copiose docuit Brunek.
l. Prom. 55. ad Analecta T. III. p. 240. ad Apollon. I,
um tamen Valkenarium non mouisse de loco duplex ν
X. 51. ἐλινύσας ἄγειν reperio apud Polyb. To. IV. p. 144.
minus quaeri potest de altera syllaba νυ, sitne per se
duplici σσ producenda? Apud Apollon. eodem lib. I,
λινύσσκον, at 862 δὴρδν δ' ἐν ἐλινύσσον ἀδδι μένοντες, vnde con-
e hanc syllabam ancipitem. Apud Pindar. tamen inf.
67. ν brevis est syllaba; sed vel sic statuo nouam esse
λινύσσω. vt adeo recte h. l. per duplex σσ scribatur.
indari expressit Diodor. in Exc. de Virt. et Vit. p. 556,
περὶ τὰς τῶν λιθίνων μνημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἃ καὶ τό-
χει καὶ φθορᾷς βεβαίως τυγχάνει· ἀλλὰ περὶ λόγον καὶ τὰς ἄλλας
πάντη φοιτῶσι διὰ τῆς φήμης· ὁ δὲ χρόνος, ὁ πάντα μαραινῶν
τὰς ἀθανάτους φυλάττει, καὶ πρεσβύτερος γενόμενος αὐτὰς ταύτας
ποιεῖ νεωτέρας. Praeclarus locus!

λαν se esse positu- agnoscit in hoc, quod hym-
erat, Παρίου λίθου nus per omnes terras vul-
χν, ita nunc statuis gatur, statua eodem loco
ymnum comparat manet. ἐλινύσσοντα ἀγάλ-
diuersitatein tamen ματα sunt ἀκίνητά. cf. V. L.

- 5 Ὀλκάδος ἐν τ' ἀκάτω, γλυκεῖ' αἰοῖδα,
 Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλ-
 λουσ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς
 Πυθέας εὐρυσθενῆς
 Νικῆ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον.
 10 Οὐπω γένυς φαῖνεν τέρειναν
 Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,

5. In libris non legitur nisi Ὀλκάδος ἐν τ' ἀκάτω. Desunt vii quinque syllabae, vt ex antithetis cognoscere in promptu. Scholion: ὁ γλυκεῖά μου ᾄδῃ, πορεύου. vnde Schmidius suppl: — ἐν τ' ἀκάτω, γλυκεῖ' αἰοῖδα, — Pauw mauult: γλυκεῖα φάμα vel ἄλλο.
 6. Στοῖχ'. etiam hic populari nostro debebant parere Oxoniis. Nulla forma nota est στοῖχῳ. leg. στείχε. et sic iam Comm. ediderat. 7. In ὅτι vltima producta displicet Pauwio, et emendat: -λοισ', ὅτι γρ Α. vel λοῖσα, ὅτι Α. anapaestus pro sponda in trochaico. Mingarell. -λοισ', ὅτι δ Α. Vtrumque cum his praefero vltimam productam tono. 9. νικῆ Aeolum ac Diomede esse debet pro νικῆ, quod est alienum. Malo esse νίκη ἐνίκη a νίκημι. Laudari vidi νικῆ ex Theocr. VI. f. At et ista νίκη pro ἐνίκη a νίκημι. vt βρημι. φίλημι et alia. Non adeo me suspicari fuisse inter lineam νίκη, cum in versu scriptum et εἶλεν, quod conueniret cum στέφανον. Reposuit Νεμείους Scd. Perpetuus eius obtrektor, Pauwius mauult: Νεμείοις, non ut probasse veteres Νέμειος, de Nemea Argolidis, quoniam τὸ Νέμειος apud Pausan. v. c. VI, 3. et alios. In nostro loco vett. edd. vsque ad Steph. qui Νεμείοις edidit. 10. γένυς v. u. Scholiastes legisse. Tum φαῖνεν emendat Pauw, pro ἔφανε, vt Mingarell. φαῖνεν, priore breui. 11. Emendat Pauw: μακρὰν ὀπώραν. nam οἰνάνθη gignit ὀπώραν, flos fructum, et sunt ὄπυλοι, lanugo. v. Notam. Sane οἰνάνθη est flos vitis, p. 10 ag. 11.

9. νικῆν στέφανον. Solenne est νικῆν ἀγῶνα. ὁρόμον. πάλην (κατά). Inf. 97. νικῆν ἀρετάν.

10. οὐπω γένυς φ. in sus: erat adhuc imbuta, et tamen Acacidis nomen decus addidit. Mutata

A. α. K. ιά.

δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἤ-
 ωας αἰχματὰς Φυτευθέντας
 ἀπὸ χρυσεῶν Νηρηίδων
 κίδαας ἐγέραρεν,
 τρώπολιν τε, Φίλαν ξένων ἄρουραν·
 ποτ' εὐάνδρον τε καὶ ναυ-
 γι κλυτὰν θέσσαντο, παρ βω-

μόν

m cuiuscunque vitis, vt ap. Aristoph. Ran. 1355 οἰνάν-
 ἔλου. v. Script. Geopon. V, 51. et ib. Niclas Ammon.
 ken. p. 173. flos antecedit ὀπώραν, fructum: adeoque
 e potest mater oenanthes s. floris. Enimvero ὀπώρα
 t tempus, non quidem auctumni, nam is flores non
 tempus anni iustum, quo efflorescit vitis. Transfert
 ad pubertatem, ἡβην, cum qua progerminat lanugo,
 4, flos, ex poetarum vsu. Simili modo ὀπώραν pro
 ixit Isthm. II, 8. vbi eandem appellat Ἀφροδίται μνά-
 Veneris vsus ab ea procedat; et simplicius pro ea
 VIII, 1. Nec aliter expediendus locus Chacremonis
 III. p. 608. allatus a Schneidero in Vita Pind. p. 124.
 quod puellae immaturae ὑμφανες dictae sunt. 12.
 τε ἡ- Schmidius, vt purum iambicum esset. Sed et
 spondei sunt. 14. χρυσεῶν. prima et hic corripitur;
 paesto est spondeus. 15. ἐγέραρεν Ald. Sane aut
 n postulat, aut ἐγέραρεν est pro ἐγέρηρεν. 18. Dawes
 p. 59. praeclare sibi emendasse videbatur ἔσαντο, vt
 Pyth.

unctionem, post
 ὀπώρα nunc est
 ἡβη, cum qua pro-
 lanugo, οἰνάνθη.

ὲ Κρόνου. per En-
 . 21) matrem Pe-
 amonis, Chironis
 liam: cf. Antonin.

Lib. 38. Et mox ἀπὸ Νη-
 ρηίδων, Thetide et Psama-
 the, inf. 23. — 16. ματρό-
 πολιν, non respectu colo-
 niarum, sed pro vrbe in
 insula. ξένων ἄρουραν Nem.
 III, 3.

17. τὰν θέσσαντο, sc. εἶναι,
 γίνεσθαι, urbem εὐάνδρον;
 precati

μὸν πατέρος Ἑλλανίου
 20 Στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας
 Ἐνδαίδος ἀρίγνωτες υἱοὶ
 Καὶ βία Φώκου κρέοντος,

E. á. K. iá.

Ὁ τᾶς Θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια

Pyth. IV, 363. Ποσειδάωνος ἔσαντ' εἰναλίου τέμενος. Sed aliena prae-
 est vis τοῦ ἔξω ab h. l. non Aeacidae ἔσαντο, condiderunt
 neque conueniunt reliqua; etsi per se non absonum videt
 δέω (nunc τίθημι) θέσασθαι ductum accipere pro ποιῆσαι, τοῦ
 Ad Scholiasten nemo attendit, qui ita exponit: ἢν τινα
 ἤθελσαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά. E-
 tur θέσασθαι a θέσσομαι, h. l. eadem notione acceptum, quae
 Hesychio notata (θέσαντο — ἰκέτευσαν, et sic θέσσεσθαι, θέσει
 et a viris doctis cum ad eum locum, tum ad Callim. in C
 illustrata est: ἀπέθεστος a Ruhnken. Ep. Crit. p. 287. vt
 magis h. l. αἰτεῖν, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβεῖν, accipiam, vt Schol. A
 nii exponit lib. I. Arg. v. 824. itaque θέσαντο, precibus con-
 sunt, obliuuerunt, vt esset Aegina hominibus frequentata.
 εἶναι ad εὐάνδρον, vt 67. πείσαις γαμβρόν. Respicit hunc locum
 crates in Euagora c. 4. 19. πατρός δ' Ἐ. Schmid. bene et
 conuenienter. 20. πίτναν τ' Stephanus distinxit; sane a
 vt πίτνω a πίτνω notum ex Hom. Iliad. φ. 7. et θέσαντο —
 πίτναν τε expedita omnis est oratio. a πίτνημι (quod est id
 τᾶν) ἐπίτνην. ἐπίτνησαν. ἐπίτναν. εἰς αἰθέρα ad metri normam
 iam Schmidius pro ἔς. At Pauw refingere iubet: — ἔς
 παρ β. π. Ἐ. στάντες, πίτναντες αἰθέρι χεῖρας ἀμῶ, Ἐ. vel πίτναντες
 θέρι χ. 23. Erat δ τᾶς Θεοῦ, τὸν — At τοῦ τᾶς Θεοῦ, ὃν Ψ.
 ticos respiciens dedit Schmid. Stuporem hominis miratur
 Miretur alius quoque meum. Concedam in alio poeta, i
 riambo diiambum ferri posse; at Pindarum video ser
 pum metri semel probatum diligentissime. Seruo igitur

precati sunt Iouem, vt esset Fabula vel apud Sch.
 vrbs frequens hominibus. videnda. Apollod. II.
 v. V. L. 19. Διὸς Ἑλλανίου. p. 253. Not. p. 778.

κτ' ἐπὶ ζήγμινι πόντου.
 θέομαι μέγα εἰπεῖν, ἐν δίκῃ τε
 ἢ κεκινδυνευμένον·
 ὅς δ' ἤ λῖπον εὐκλέα νᾶσον,
 οὐ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
 ἰμῶν ἀποινώσας ἔλασεν. στάσομαι.
 τοὶ ἅπασα κερδίων
 ἰνοῖσα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκῆς.
 οὐ τὸ σιγαῖν, πολλάκις ἐστὶ σοφώ-
 τατον ἀνθρώπων νοῆσαι.

Σ. β'. Κ. ιά.

δ' ἔλβον ἢ χερῶν βίαν
 σιδαρίταν ἐπαινῆσαι

Πόλεμον

ο τοῦ τᾶς. In prima versus fronte syllaba ista variat:
 24. Τίκτεν' ἐπὶ ρ. aut Τίκτ' ἐπὶ ζήγμινι emendat Pauw,
 cus iambum habeat in secundo loco. Atqui ultima in
 te r producitur. 27. εὐκλέαν vet. edd. inde a Rom.
 oh. emendavit ex Aldo. 28. ἄνδρας γ' Schmid. vt in
 s est. 29. ἀπ' οἰκῆνας Schmid. et Benedict. ad du-
 liastae, ex Aegina. ἀποινώσας vbique editum: τὰ ἄποι-
 nemio aut poena, adeoque ultione. plenior hinc oratio,
 ἴσας. 30. ἅπασα Schmid. vt doricum sit pro ἀπάσῃ,
 sine produci debet. 33. ἀνθρώπων molestam facit iun-
 si doctam, κατ' ἀνθρώπων. Forte ἀνθρώπε, cum Aldo. —
 rat σιδαρίταν. deb. esse α. σιδαρίταν, vt Pyth. IV, 458.

μῦθος Pelei et Te- (καίπερ) ἀτρεκῆ, φαίνετο τὸ
 fratre Phoco neca- πρόσωπον. Eadem senten-
 ratum esse vult. tia Ol. I, 84.
 locus erat Ol. VII, 34. Si vero Aeacidarum
 de Telepolemo. — laudes canendae sunt, vin-
 Διμῶν ἀποινώσας cam omnes alios. Compa-
 vltor. rat saltum, in quo τὸ σκάμ-
 |gare esset, οὐ κέρ- μα pro scopo aut mensura
 , ἀλήθειαν ἅπασαν est.

Πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
 Αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκά-

πτοι τις ἔχω γονάτων ἐλαφρὰν ὄρμη-

Καὶ πέραν πόντοιο πάλλον-

40 τ' αἰετοί. πρόφρων δὲ κακεί-
 νοις ἄειδεν Παλίω

Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορὸς ἐν δὲ μέσαις

Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον

Χρυσέω πλάκτρῳ διώκων,

A. β'. K. ιά.

45 Ἀγείτο παντοίων νόμων.

Αἰ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν

Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,

57. Δ' αὐτόθεν. Δ' expungam, aut scribam γ'. 58. ἐλαφρὴν
 Schmid. metro cauens in vltima voc. ἐλαφρὰν. 41. Erat
 ἄειδεν cum Schmidio legendum esse non dubito: et sequitur
 ἀγείτο. Tamen Pauw aliter: αἰδεῖται ἂν. π. nisi quod mox
 substituit. 42. ἐν δὲ μέσαις Schmid. recte ad metrum, et debet
 seruare Oxonienses, qui dedere μέσαις. Vulgo ἐν δὲ Μοισαῖς
 quod Romana Scholiis praefixum habet ἐν δὲ μέσαις. In
 marg. Crat. et Brub. venit. 45. νομῶν divisiones musicas
 cant Oxonienses: debebant obtemperare Schmidio et iam
 Stephano, qui ed. sec. νόμων recte edidit. Agitur de μουσικῇ
 musicis.

39. Vel aquilas velocitate
 volatus aequabo. πάλλοντι
 vel πάλλονται. πάλλιν, vi-
 brare, pro πηδᾶν. τέτρεσθαι.

41. Redit ad laudes Pe-
 lei, etsi plurali vtitur, cum
 in honorem totius gentis
 hoc cedat; agit autem de
 nuptiis cum Thetide: cfr.

sup. Pyth. III, 160 sq. ἡ
 Musae chorum duxere,
 tante lyra Apolline. αἰ
 pro ἐξήρχε.

46. Iunge ἀρχόμενοι
 τιστον (πρώτον ἀπὸ) Διὸς
 e. προοιμαζόμενοι) ὕμ-
 Θέτιν. — δόλω πεδῆσαι
 retire, opprimere, vt

ἠλέα θ'. ὡς τέ νιν ἀβραῖ
 κρηθεῖς Ἴππολύτα δόλω πεδαῖσαι
 Ἰθελε, ξυνᾶνα Μαγνή-
 των σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν
 οἰκίλοις βουλευμασι
 εὔσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
 ἔς ἄρα νυμφείας ἐπέιρα
 εἶνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

E. β'. K. ιά.

εὐνάς. τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν.
 ἰλλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ

Παρθα-

ὅ κρηθεῖς. fuit κρηθεῖς, vt in tot aliis apud Pindarum ob-
 p. obstat, si dicas, η corripit ante ις. 50. ἤθελεν ξυνᾶνα M.
 lecte, puto, pro ξυνᾶνα, a ξυνῆων, vt ad maritum referatur.
 ultima breui, cum tamen ex ξυνεύνη sit ξυνεῖνα, vltima
 mirabantur iam Schmid. et Pauw. (vt pro Νύμφη, Νύμφη
 H. γ, 130.) hic quidem suspicatur, Pindarum scripsisse:
 εἶνα γε Μαγνή- id enim licere in trochaico variare. 53.
 λέγον Aldus, quod et ipsum bonum; idem v. 55. Ἀκάστα.
 In ἄρα prior producit. 55. ἐν λέκτροις εὐνάς non
 huius quomodo copulari possint: idem enim significare
 officere alteri; itaque emendat: ἐν λέκτροις εὐνάς (pro
 εἶνα) Sed εὐνή est consuetudo, concubitus, ἐν λέκτροις Ἀκάστου.
 quam in eo insolens. Ol. IX, 68. 9. ἄτερ εὐνάς — κτισά-
 6. Adde Pyth. IX, 20. II, 65. et εὐναςθῆναι ἐν λέκτροις III, 44.
 ἰ. ἰ. esse scribendum, vt tribrachys pro iambo sit,
 Pauw

m adiret, πελαῖσα
 ξυνᾶνα, consortem
 Μαγνήτων σκοπὸν, (re-
 astum) βουλευμασι
 , calumniis, se ab
 stupro esse com-
 pellatam. conf. Nem. IV,
 92.
 54. ἔς ἄρα ἐπέιρα (sc. αὐ-
 τήν) ἐν λέκτροις εὐνάς νυμ-
 φείας (in lecto coniugali)
 Ἀκάστου.

- Παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δὲ τ' ὄργανον
 Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
 60 Εὐθύς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,
 Ξεινίου πατρὸς χόλον
 Δείσαις. ὃ δ' ἐφράσθη κατένευσεν τέ
 Ὀρσινεφῆς ἐξ οὐρανοῦ
 Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς, ὡς τ' ἐν τῶν
 65 Ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη-
 ρείδων πράξειν ἄκοιτιν,

Σ. γ'. Κ. ιά.

Γαμβρόν Ποσειδάωγα πεί-
 σαις· ὃς Αἰγάθεν ποτὶ κλειτὰν
 Θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·

Pauw contendit. Non assequor virum. 58. Erat τοῦ δὲ ὄργανον
 62. Δείσαις est scribendum, Aeolum more. ὃ δ' ἐφράσθη ποτὶ
 repetierunt Oxonienses: inuexerat Calliergus, cum Brubato
 Morellio; sed melius dederat Aldus: ὃ δ. ἐφράσθη, quod Cret
 hinc Steph. cum Schmidio recte receperant. Sic quoque
 Elegans est Mingarelli coniectura: ὃ δ' ἐφράσθη. 65. ποτὶ Ἰ.
 ποντιᾶν — Νηρείδων. perpetuo epitheto. χρυσαλακάτων. Vocem
 mus Ol. VI, 165. 69. νίσσεται, Ald. eodem iure ac νίσσεται

58. παρφαμένα cum no-
 tione fraudis. vid. ad Pyth.
 IX, 77. vt παρσιπαῖν et alia
 similia. τοῦ δὲ ὄργανον ἐκνι-
 ζον λόγοι αἰπεινοί, eius men-
 tem percutit, percussit, ora-
 tio, res periculosa.

61. κατένευσεν. Iupiter
 pollicitus ipsi est, se concii-
 liaturum esse, πράξειν, συμ-
 πράξειν οἱ τινὰ Νηρείδων ἄκοι-

τιν. — 67. γαμβρόν
 σύγγαμβρον, affinem, m
 Neptunus Amphitriten
 ingem habebat, soror
 Thetidis; vtraque Nept
 Doridis f. — 68. Αἰγίον.
 ad Aegae, insulam ad
 boeam, refert Schol. id
 Strab. VIII. p. 386. Πρα-
 bilius est, urbem Aegae
 Pindarum respexisse, p
 pter sollemnia sacra.

Ἐνθα μιν εὐφρονες ἴλαι
 Σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
 καὶ σθένει γυίων ἐρίζον-
 τι θρασεῖ. Πότμος δὲ κρίνει
 συγγενῆς ἔργων περὶ
 Ἰάντων. τὸ δ' Αἰγίνα, θεᾶς, Εὐθύμενες,
 Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,
 τοικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

A. γ'. K. ια΄.

Ἴτοι μεταίξαντα καὶ

Νῦν

- θεὸν, non dubito μὲν fuisse. Monet idem Mingarell.
 κρίνει. συγγενῆς ἔ. Ald. 75. θεοῦ — Νίκας maluit Schmid.
 qua hinc oratio existit, vt bene Pauw monet. Minga-
 rclare conj. τὸ δ' Αἰγίναθεν, ὧ εὐθύμενες. 76. ἐν ἀγκώνεσσι
 m legisse videtur Schol. ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης. nisi
 uptus. 78. Vt verba sunt, sensus esset: Pytheas,
 s tuus ex matre, o Euthymenes, illustrat eius stirpem:
 ? et quid μεταίξαντα? Pytheas puer porro non erat
 s Euthymenis, sed ex sorore nepos: v. ad Isthm.V. pr.
 Schmidius

λαμος non est fistu-
 ribia: nam et haec
 dine: v. sup. Pyth.
 Isthmiis deus ad-
 excipitur cantu ti-
 et certamina gym-
 eius honorem ha-
 unit poeta sibi viam
 ntia de Euthymene.
 cum superioribus
 tur, vsque ad 75.
 γίνε. Vis ingenita
 quae aguntur, sum-
 mam continet: cf. Nem. IV,
 68. πότμος, ἀρετῆ, a na-
 tura data, adeoque felicitate
 aliqua obigit. Eadem
 εὐδοξία συγγειῆς Nem. III,
 70. De Euthymene v. ad
 Isthm. V. pr. De v. 76. Νί-
 κας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν cf.
 ad Isthm. II, 39. Euthyme-
 nes victor fuerat in Aegina
 in Αἰακείοις.
 A v. 78. corruptus locus:
 v. V. L. qui vt sensum ido-
 neum habeat, sic refingēn-
 dus

Hh

Νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεί-
 80 νου ὀμόσπορον ἔθνος Πυθίας.
 Ἄ Νεμέα μὲν ἄρησεν,
 Μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν Φίλησ' Ἀπόλλων.
 Ἄλικας δ' ἔλθόντας οἴκοι
 Τε κράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγ-
 85 κεί λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι.

Ἐσλοῖ

Schmidius meliores codd. expectat. Benedictus μεταίξας σε, κ. Pauw vero scribere iubet: ἦτοι μετάξῃ ἄντα, κ. nec addit, q. sensu; puto: subsequens te, E. aemulans, aperte et confidenter. Vnus Schol. μετὰ τὰ περιειρημένα ὑπὸ σου exponit. Alter videt πυθίας quinto casu accepisse. Varie tentabat Mingarellus: μεταίξας τὰ καὶ — πυθία, vel μεταίξαν ad ἔθνος. Lenissima medicina esset, quam in Notis apposui. 79. κείνον corruptum. Schmidius leg. σεῖ-ο, et Bened. σου τὸ ad ductum Scholiorum. Pauw κείνος sc. Pytheas. Fuit, puto, κλει-νὸν ἐμ. ἔθνος. 81. μὲν αἰ

Schmidius. 84. Scripsi κράτει pro ἐκράτει. Vulgo sine sensu κρατεῖ.

dus esse videtur: ἦτοι, μεταίξας τε καὶ νῦν ἐὸν μάτρως, ἀγάλλει κείνον ὀμόσπορον ἔθνος Πυθίας, Euthymicnem suum aemulatum, illustrat nunc cognatos suos Pytheas. Ἄ Νεμέα μὲν ἄρησεν, Μείς τ', ἐπιχώριος ὃν Φίλησ' Ἀπόλλων. ita interpungo: conspiciunt in hoc victoriae Nemeae et Aegineticae, s. Vicit et ipse in Nemeis, ut tu. Apollo Delphinus, cui sacra et ludi fiebant apud Aeginetas mense Delphinio dicto. ἄρησεν, et pro hoc, ἄραρε, media longa: προσήρ-

μοσται Schol. h. l. Sic Nem. III, 112 Τηλαυγέσσορε Φέγγος Αἰακιδῶν αὐτὸν nexum ex eo est, corruptum. Eodem sensu ἀ media breui occurrit alii Tragicos: ut Sophocl. cfr. 148.

84. Debit esse δὲ κράτει, vel οἴκοι τ' ἐκράτει nam de praeterito agitur: vicit et domi, in Aeginetica Megaris ἄλικας pueros ἔλθοντας: ultimum hoc in certamen prodeuntes et peregre aduenientes.

85. Laetor autem, omnes Aeginetae stis

Ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
 ἔσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου
 ἔδν τύχα μόχθων ἀμοιβάν

Ε. γ'. Κ. ιά.

Ἐπαύρεο. χρῆ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν
 ἔκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.
 εἰ δὲ Θεμιστιον ἴκεις, ὥστ' αἰεῖδεν,
 Μηκέτι ῥίγει. δίδου
 ἄναδ' ἰστία τεῖνον
 ῥὸς ζυγὸν καρχασίου,

Πύκταν

in μάρναται media producta requiratur, pro μάρνηται di-
 cebat Schmid. etsi parum accommodatus subiunctivus
 1. An fuit μάρνηται πέρι πᾶσα πόλις. 87. γλυκ. τῆ Μ. —
 mid. et mox 89. καρπώσασο idem, vtrumque temere: hoc
 de metro male sollicitus. 88. ἔδν τύχα Μενάνδρου. v. Not.
 s olim conj. ἔδν τέχνα. 90. Erat ἀθληταῖσιν ἔμμεν. At
 chaicum postulat, vt et alterum, quod iam habet Ald.
 92. Ne colon Euripideum laboret, vltima in μηκέτι
 , Ραυῶν coni. Μη κέ τοι ῥίγει, vel Μηδέ τοι ῥίγει. Prius vix
 ; hoc alterum bene. Sufficit -μι ad producendum -τι.

um tenentur. μάρ- 88. ἔδν τύχα Μενάνδρου,
 de certaminibus. proprie eius institutione et
 II, 61. Nem. I, 38. disciplina; at et ea cum
 ἔσθι, vt Isthm. V, 70 fortunae beneficio erat con-
 ἔσθι. Eadem Nem. iuncta; vt supra Nem. IV,
 5. ἔσθᾶ sunt καλὰ, 12. propitiis Musis, adiu-
 ἔδν καλῶν. Mox v. vantibus, σὺν Χαρίτων τύχα.
 victorem se conuer-
 ti, absolute, ex mo-
 II. XI, 21. Aeschyl.
 . 288. Suppl. 468.
 ἔσθι, ὅτι. Scito te
 a consequutum esse
 i aliptae fortuna,
 iplina.

91. εἰ δὲ (ἐπι) Θεμιστιον
 ἴκεις, ὥστ' αἰεῖδεν (αὐτὸν):
 materiae laudum tibi affa-
 tim est.

92. δίδου, ἀνάδίδου ex v.
 seq. ἀνάτεινον.

95 Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου Φθέγγαν ἐ-
 λείν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
 Νικῶντ' ἀρετὰν προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
 Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν στεφανώ-
 ματα, σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

95. πύκτα τε Ald. quasi pro πύκτου sit: minus bene. 97. v
 θύροισιν δ' Αἰακοῦ requirere Prosodiacum, Pauw iam monuit, co
 esset προθύροισι. 98. Ἄνθεα pro ἄνθεα iterum de metro solli
 tus Schmidius. vid. Pauw. Malo ἄνθεα esse pro ἄνθη; vel
 scribam. ἄνθεα ποιάεντα per appositionem, στεφανώματα.

Cum media in χάρισι produci nequeat, Schmidius emendat χα
 Pauwius vel σὺν ξανθαῖσι χάρισσιν, vel σὺν ξανθαῖς χαρίσσι.

95. ἐλεῖν νικῶντα ἀρετὰν,
 vt alias (κατ') ἀγῶνα: conf.
 sup. ad 9. vbi νικῶν στέφα-
 νον. πύκταν καὶ παγκρατίου
 pro πυγμῆς καὶ παγκρατίου.

98. Eum dedicasse
 ipsis Aeaceis forte, cf.
 IX, 166.) coronam in a
 fani Acaci, *Musis propi*
 carminibus celebratum.

N E M E A

εἶδος 5.

ΚΙΜΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

παιδὶ παλαιστῆ.

Argumentum.

Alcimidam victorem ἐν παισὶ declarasse vim di-
s ingenitam, victoria insigni, quam lucta
abstulit; - 15. aemulatum auum Praxida-
m; - 29. nam ataus Socles a gymnastica
erat, vti iterum Praxidamantis filius, Alci-
pater; ita vt alternis ex ea gente prouen-
toriarum prodiisset. - 52. Celebrantur
iae tribulium Bassidarum. -- 74. Materies
n ex heroum Aeginetarum factis. -- 92.
ad victorem, et memorat fuisse quintam
vicesimam victoriam, quam suae genti adie-
cimidas. In fine 108. mentio honorifica
Melesiae.

Σ. α. Κ. ιγ'.

Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν

Ματρὸς

1. 2. Versus passim laudati a veteribus.

Alcimidas filius *Theo-*
i a re athletica absti-
; at eius pater *Praxi-*
nobilis athleta. inf.
s natus a *Socle* vel

Soclide, obscuro homine,
cuius pater *Agesimachus* iti-
dem pugil: inf. 21. 44.

1. ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γέ-
νος sc. ἐσμὲν, pro ἐν ἀνδρῶν
καὶ

Ματρὸς ἀμφοτέρου.

Διείργει δὲ πᾶσα κεκκριμένα

5 Δύναμις. ὡς τὸ μὲν οὐδὲν,

Ὅ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔδος

Μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν

Ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἢ-

τοὶ φύσιν, ἀθανάτοισ'

10 Καί περ ἐφαιμερίαν

Οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ

Νύκτας ἄμμε πόντος ἄν-

τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

A. d.

5. ὡς. malim ὡς. 6. οὐδὲ χ. Ald. 7. Excitat versus hos Schol. Eurip. Med. 1233.

8. ἔμπας Schmid. ex Aldo. ἔμπαν pro ἔμπαν etiam recte vulgg.

11. 12. μετὰ νύκτας suspectum facile cuius, nisi meminerit, poetam lyricum posse exquisitiorem formam affectare, ut solet. Pauw emendat l. κατὰ νύκτας l. μετὰ νυκτὸς, hoc puto verius, non vero ut ipse accipit: neque post noctu, sed

Schol. exponit: διὰ νυκτὸς. εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτί.

12. Interpolavit metrum Schmidius Coli 12 et 13. eaque de causa hinc ἄμμε ἄν πόντος ἄν refinxit. Sed Colon esse antispasticum dimetrum catalecticum, cuius antispasti in primo pede variant, dicitur

et Pauw: Colon autem 13. antispasticum trimetrum

brachycatalecticum est.

καὶ θεῶν γένος, et ἐν προτὸ αὐτό. Μοχ πνέομεν pro ἔσμεν, ἐγεινόμεθα.

4. Διείργει δὲ (deos et homines) δύναμις (natura) πᾶσα κεκκριμένα, (pro πάντως, κατὰ πᾶν διακεκριμένη. Hesiod. Sc. H. 55 Alcmena reperit Herculem Ioui, Iphiclem Amphitruoni κεκκριμένην γενεήν. διακεχωρισμένην) ὡς τὸ μὲν (γένος) οὐδὲν (ἔσι):

sequi debebat, τὸ δὲ θεῶν γένος ἐστὶν ἀθάνατον, pro diis caelum dixit ὁ δὲ οὐρανός χάλκεος μένει ἔδος ἀσφαλές. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἀθανάτοισι pro προσφέρομεθα. similes sumus. Iterum vox in Fragm. p. 6 xvi. occurrit.

10. Iunge: καί περ οὐκ εἰδότες, ἄντινα στάθμαν ἔγραψεν ὁ Πόντος, fatum, (ὡς π. ἄμ.)

A. á. K. ιγ'.

Τεκμαίρει καὶ νῦν Ἀλκιμίδας
τὸ συγγενὲς ἰδεῖν,

"Αγχι

καὶ νῦν metrum vitiabat. Audiendus erat Schmidius, qui
id est. Idem καὶ νῦν scripsit: Pauw probat καὶ νῦν. Aldus ex-
istat δὲ νῦν. 14. 15. Vulgo nulla interpunctio est post ἰδεῖν,
ne interpungitur post ἔμαρψαν v. 20. Vulgari interpreta-
tione, secundum alterum ex Scholiastis instituta, commoda
sententia vix efficitur. Obuium est statuere cum priore Scho-
liasti, concludi his sententiam superiorem: *cognitionem hanc*
etiam Alcimidas testatam facit: τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν διὰ
τὴν

δραμεῖν πρὸς (αὐτὴν),
metam peruenia-
moriendo; στάθμη, a
meta, linea, vt mors
linea rerum; debe-
re qui: ἢ ἐφ' ἡμέραν ἢ ἐπι-
μέραν, hoc inuertit: ἔφαμε-
ν (ad στάθμην) ἢ μετα-
μέραν (pro νόκτα). Similis
sententia est ex parte Ol. II, 61
Et sententia simili mo-
do retracta Pyth. IV, 454-5.
Vulgare autem est illud:
καὶ ἀπὸ θεῶν ὄντας, nos diis
γεννημένους; v. c. Eurip. Hec.
108. 109. etsi multis modis di-
scuti et acceptum. Nec
sententia ex Hesiodica Theogo-
nica: 126 seqq. hoc ductum
est, quod Scholiastes ar-
bitratus est; (vt nec versum
Theog. 108. ὡς ὁμόθεν γε-
γέννηται θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι
censeo; re-
ponat enim sequentibus;
Theog. οὐχ ὁμόθεν.) sed

ex antiquis Cosmogonicis
et Theogonicis mythis hoc
petiit poeta: cum Οὐρανὸς
et Γαῖα omnium deorum et
hominum progenitores ede-
rentur. Dictum tamen hoc
variis modis; et aliis iterum
modis a philosophis anti-
quis; imprimis subnata opi-
nionem de anima mundi om-
nia peruagante. Aliter a
Terra, Magna Matre deum
hominumque, repetiit Lu-
cret. II, 589. 598 sq.

15. Non dubitò, post ἰδεῖν
sententiam finiri et inter-
pungendum esse; etsi du-
rum esse non nego τὸ ἰδεῖν,
exploratum tamen hoc ha-
beo, sensum esse, vt in V.
L. dixi: *cognitionem cum*
diis arguit victor diuina
corporis specie, adpectu,
τῷ ἰδεῖν, aut vt noster amat,
*(κατὰ τὸ) ἰδεῖν, vel ὡς (τι-
νὰ) ἰδεῖν αὐτόν.* Tum noua
sententia

Ἄγχι καρποφόροις
 Ἀρούραισιν, αἱ τ' ἀμειβόμεναι
 Τόκα μὲν ὦν βίον ἄνδρες-
 σιν ἐπηετανὸν πεδίων ἔδοσαν,
 20 Τόκα δ' αὐτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος κ.
 μαρψαν, ἦλθέ τοι Νεμέας
 Ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
 Παῖς ἐναγώνιος, ὅς,
 Ταύταν μεθέπων Διόθεν
 25 Αἴσαν, νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-
 μοιρος ἀμφὶ πάλα κυναγέτας,

τὴν εὐφύϊαν, corporis robur, συγγενές. Ita τεκμαίρεται (ὡςτε τινὰ) ἔστι
 ex noto graecismo dictum plenius pro τεκμαίρεται. Iam v. 16. nou-
 erit sententia ordianda: Ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν — ἦλθέ τοι Ν-
 μίας etc. Ita quoque Pauw facere iubet; nec tamen, quod totū
 in hoc viro aegre feras, addit, qua sententia acceptum veli-
 Ἄγχι dictum erit pro ἴσως, ὁμοίως, quod an vsus ferat, nesci-
 Pariter atque agri, nunc redit Nemea A. vt ἀγχιθεοί Hom. Od.
 35. Phaeaces accipiuntur a multis pro ἀντίθεοι. Grammaticus
 Scholiis mollire voluit: ἐγγύς τι καὶ παραπλησίον εὐρακαμένος ταῖς ἀρ-
 ραῖς. Forte ἄγχι ex glossa venit et fuit ἴσα καρποφόροις. Potest
 interpungi post ἄλκιμδας, et post τὸ συγγενές; possunt et aliae
 tiones iuri, sed nulla satisfacit. 21. -μάρψαντ' malit Schmi-
 Sed variat antispastus. 25. 6. Editum erat: — οὐκ ἄμοι- 26.
 ἀμφὶ π. Ita alter versus syllaba auctus, alter deficiens. Int-
 polauit Schmidius: (v. ad v. 12. 13) Αἴσαν αὖ πέφαντ' (Benedictus
 ἐκπέφαντ') οὐκ ἄμοι- ρος ἂν ἀμφὶ πάλα κυναγέτας. At Pauw: Αἴσαν
 πέφαντ' οὐκ ἄ- μοιρος ἀμφὶ π. κ. hoc recte.

sententia continuanda ad v. post auum prodit luctat.
 29. ἄγχι — κατέμαρψαν, Alcimidas.
 ἦλθε τοι N. Ad eundem mo- 1789q. Similis sentem-
 dum, quo ager alternis inf. Nem. XI, 50. ἴδοα
 quiescit et recreatur, etiam pro διδοῦσι, et ἔμαρψι.
 nunc alternis ex hac stirpe μάρπτουσι.

Ε. α. Κ. ια.

εσιν ἐν Πραξιδάμαν-
 τος ἐὼν πόδα νέμων
 τροπάτορος ὀμαιμίου.
 ἴνος γὰρ Ὀλυμπιονι-
 κος ἐὼν, Αἰακίδαῖς
 νεα πρῶτος ἀπ' Ἀλφειῦ,
 ἰ πεντάκις Ἴσθμοῖ
 εφανωσάμενος, Νεμέα δὲ τρεῖς,
 αυσε λάθραν Σωκλείδα,
 ὑπέρτατος Ἀγησιμάχῳ
 ἰών γένετο.

Σ. β. Κ. ιγ.

εἰ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
 ἰς ἄκρον ἀρετᾶς

Ἡλθον,

ld. 36.7. Metricus Epodorum duo postrema cola
 ex ordinasse videtur. v. Pauw. 36. Ἀγησιμάχῳ Ald.
 f. ex ἠγησιμάχος. ὑπέρτατος recte Schol. interpretatur
 Perperam accepit etiam Plutarch. pro nobilit. p. 262.
 lf. T. IV. ἐξοχώτατον. 37. τῶν al. τῶν metro postulante
 cepit Schmid. 38. Variat in edd. ἐπεὶ οἱ et ἐπεὶ οἱ.
 lo. vt οἱ sit pro τῶ, αὐτῶ, acceperunt Scholiastae, et
 oclidam, modo ad Agesimachum retulerunt: hoc qui-
 t ei, praeter Soclidam, natu maximum, tres alii filii
 uletae fuerint. Pugnat Schmidius pro altera ratione
 sint tres illi victores ex hac domo: Alcimidas, Praxi-
 damas,

axidamas notus ex 38. οἱ τρεῖς sunt trini illi
 primus ex victo- ex ea gente, qui gymnica
 mpicis statuam de- certamina attigerunt, Age-
 victor Olymp. LIX. simachus, Praxidamas, Al-
 18. cinidas. v. Var. Lect. Erat
 autem

40 Ἥλθον, οἳ τε πόνων
 Ἐγεύσαντο. σὺν Θεοῦ δὲ τύχῃ
 Ἔτερον οὐ τινα οἶκον
 Ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
 Ταμίαν στεφάνων μυχῶ Ἑλλάδος αἰ-
 45 πάσας. ἔλπομαι μέγα εἰ-
 πὼν τύχην ἅντα σκοποῦ.
 Ὡτ' ἀπὸ τόξου εἰ-
 σ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,

damas, Agesimachus, intervallo inter quemque relicto igitur parentis: Alcimidæ pater, Theon, si Grammatico ad prædicandum, Praxidamantis Soclides vel Socles, ut Didymus neuter ἐναγώνιος. Schmidium sequuntur Benedictus et Pauw respicit sane sententia comparisonem illam vs. 16 sqq. et vnicè vera. 40. τε in οἳ τε abundare monet Schol. Schmid. at Pauw: ὅ τε, ut sit: ἀρετᾶς ἕκρον, ὅ καὶ π. ε. Schmidium: attamen οἷτε pro simplici οἱ, vel οἷτινες, frequenter occurrit. 43. 44. πλεόνων, ex ingenio Schmidius restituit, eunte tamen Schol. πλείους ἀπεννηνοχότα στεφάνους. Vulgo decessit etsi ταμίαν modo ad priorem modo ad posteriorem versum habebatur. πυγμαχία Morell. 46. ἅντα σκοποῦ τυχεῖν Schol. Vulgg. inde a Romana, turbato metro, etiam in ceteris Aldus, quem Crat. sequitur, -πὼν τυχεῖν ἅντα σκοποῦ. Vnde Schmidius eleganter: τύχην ἄ. σ. dorica forma. nisi quis malit suspensum fuisse: -πὼν σκοποῦ ἅντα τυχεῖν vel τυχέιν. Dubito enim Pindarum ἅντα σκοποῦ pro dactylo extulisse. Et alii apud Schol. scribit: ἅν τετυχεῖν. Mingarellus inde effingebat τετύχειν, aut potius ποῦ ἅντα τυχεῖν. De toto loco v. Notam. 47. ὥτε Schol. ἀωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε φησίν. Pauw: ὥτε pro ἐφ' ἧτε, quæm obrem sic Aldus edidit. Reizius Prosod. gr. p. 29. damnabat ἔτε, sed

autem *Agesimachus* stirpis auctor. v. ad Argument.

45. Sequentia sic corrigenda: — ἔλπομαι μέγα εἰ-

πὼν τύχην ἅντα σκοποῦ
 ἀπὸ τόξου εἰς. εὐθὺν
 τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα,
 ἐπέων εὐκλέα. Pessimè

οἷσ', οὔρον ἐπέων ἐϋ-
κλέα. παροιχομένων γὰρ ἀνέρων

A. β'. K. γ'.

οἰδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλὰ

ΣΦιν

abbat dte ex ἔτε. Apud Schmidium τῆς aliqui: non ve-
l. 48. In εὐδὸν vltima syllaba producta requiritur.
eis praeclare ad metrum et ad sensum, εὐδὸν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε,
εἶν οὔρον poeta et aliis locis dixit Ol. XIII, 58 Πανοφῶντες
ἀνος οὔρον. Pauwius, Schmidium et hic arrodens, ful-
crit εὐδὸν γ'. 49. 50. vid. ad v. 12. 13. Erat 49. — εὐ-
παροίχ. At docet metrum alteri versui -κλέα esse attri-
di, vt vna syllaba sit -κλή. Et ἀνέρων prima longa, vt et
Haer. et al. forte geminato vv. Schmidius: M. οὔ. 2. ἐϋ-
χομένων γ. α. Pauw: M. οὔρ. ἐπ. εὐκλέ- α. παροιχομ. γ. ἀνέρ.
α. I. Μοῖσ', οὔρον cum Aldo. 51. λόγοι anapaestus pro spon-
reambo. Poterat tamen poeta scribere: Ἀοῖδαι καὶ λόγοι.
αὐω, an sic scripserit. Mingarellus putabat καὶ omitti
αἰοῖδοι λόγοι sint facundi vt 75. aut λόγοι esse pro dis-
aut parendum esse Pauwio; mensuram esse versus paeo-
esse Iambicum impurum. Igitur manebimus in hoc,
vt nihil moueamus!

lunguntur in vul-
hione. Immo vero:
canihi veram laudem
uissasse. ὡτε pro ὡστε,
Pergit v. 48. Verum
iis ex hac gente,
ebra, Musa, Alci-
tum subiicit v. 50:
enim facta iam
rae celebrarunt. σφιν
οἶκον, iis qui ex
sunt. εὐδύνειν οὔ-
tum moderari vt ce-
sit; vt sup. Ol. XIII,
Φῶντος εὐδύνει δαίμο-

νος οὔρον. Nam εὐδύνειν,
proprie, dirigere, recta via
aut regula ducere, mox est
omnino regere, mouere.
Hinc εὐδύνειν πόδα ap. Tra-
gicos, et νῆα, (cf. Euripid.
Hec. 39.) ergo et οὔρον; et
alia metaphora δίκας Pyth.
IV, 273. Tum οὔρον ἐπέων,
vt Pyth. IV, 5 αὐξῆς οὔρον
ὑμνων. Eodem tropo dixit
Pyth. I, 88 εὐδύνειν ὄλβον.
51. λόγοι post αἰοῖδοι, erunt
oratores: nisi maus histo-
ricos. cf. Pyth. I, 183. At
inf.

Σφιν ἔργ' ἐκόμισαν.
 Βασσίδαισιν ἄτ' οὐ
 Σπανίζει παλαίφατος γενεά,
 55 Ἴδια ναυστολέοντες
 Ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
 Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγε-
 ρώχων ἐργμάτων ἕνεκεν.
 Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθία,
 60 Χεῖρας ἱμάντι δεθεῖς,
 Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ
 Ταύτας αἶμα πάτρας χρυσα-
 λακάτω ποτὲ Καλλίας ἀδῶν

52. Erat *ἔργα ἐκόμισαν* cum hiatu, et laborat metrum, nec iu-
 bant reluctari Oxonienses, quin cum Schmidio *ἔργα ἐκόμισαν* iu-
 berent, vel cum Aldo *ἔργ' ἐκόμισαν*. Vulgo inde a Romanis *ἐκόμιξαν*.
 quod et ipsum tuetur Pauw in penthemimeri iam-
 nempe, puto, ut sit: *ἔργ' ἐκόμιξαν*. 53. *Βουδίδαισιν* Didymus
 bere iubebat apud Schol. fuisse enim Aeginae gentem Budon-
 rum a Budione aliquo ductam. Perperam, si Bassidarum
 vel gens vel tribus Aeginae fuit, vnde oriundus Alcibiades.
 Haerebant Grammatici in interpunctione. 62. 3. v. ad
 13. Schmidius: *ταύτας αἶμα π. χρυσα- λακάτας π. κ. ἀδῶν* — P.
ταύτας αἶμα πάτρας χρυ- σαλακάτα π. κ. ἀ. At Mingarellus, *επι-
 tispastum truncatum; πάτρας χρυσα- vt 86. 63. χρυσαλακά-
 λατοῦς* legebatur; hoc erat pro —*άτου* ab *χρυσάλακάτης*. hoc
χε. atqui h. l. est Latona. Recte Schmidius *χρυσάλακάτης*

inf. 75. sunt *poetae*. ἐκό-
 μισαν, celebrarant. κομίζω
 nude sic positum accipio
 pro fonere, curare, adeoque
 carmine tractare.

55. Tribus, quae ex suo
 medio, e suis tribulibus,

praebet, χορηγεῖ, lar-
 materiam.

56. Πιερίδων ἀρόταις
 dimus iam Pyth. VI, 2,

62. χρυσαλακάτω —
 τοῦς, vt est scriben-
 aureo sceptro ornata

E. β'. K. ιά.

ἄρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κα-
σταλία τε Χαρίτων
πέρσιος ὀμάδῳ φλέγεν·
ἄντου τε γέφυρ' ἀκάμαν-
τος ἐν Ἀμφικτυόνων
κυροφόνῳ τριετηρίδι
μασε Ποσειδά-

νίου

de Pauw refragabatur post Oxonienses. Aut enim sic,
ἀκάτω est scribendum, ab ὁ καὶ ἡ χρυσαλάκατος, quod et
Mingarello. Etiam Schol. χρυσηλάκατον δὲ εἶπε τὴν Λητώ.
Ald. Rom. Crat. Brub. ἄδων Morell. at ἄδων recte ex
endauit Steph. 64. Post Λατοῦς sustuli interpunctio-
git enim de iisdem Pythiis narrare. 67. 68. γέφυρα
ἐν Ἰ. A. vel γέφυρα κρειον- τίδαν Ἰ. A. legerat Schol. quod,
m in ἰδαν corripi necesse sit, in κρειόν- τιον Ἰ. A. mutauit
s paullo audacius. Mingar. Scholiasten legisse putabat:
γέφυρα κρειόν- 68. τειον Ἀμφικτυόνων. et esse pro κρειοντίδαν.
filium fuisse Alcimidam, etiam Schol. ad pr. ex Ascle-
arat. Mirum est, vnde is in locum inuolauerit: de
m tribuli agitur. Amphictyones h. l. in Isthmiis, ad-
pl. pro indicum consessu poni, notabile. agonothetae
inthii. Amphictyonum conuentum alium ad Calau-
Troezenem obseruauit Schmidius ex Strab. (VIII. p.
) Pindari locus effugit Vandalium Diss. de Amphi-
ctyonib. c. 6. p. 466. Diss.

a. V, 65. ἄδων, pro- ra cum carmine. ἔφλεγεν,
Apolline et Diana, resplenduit, illustratus est,
s fuit victor Pythiis. vt Isthm. VII. 33 φλέγεται
alias in Pythiis ce- Μοῖσαι, carminibus celebra-
et ibi (παρὰ Καστα- tur, et Pyth. V, 60 φλέγοντι
tamine finito, adeo- σε Χαρίτης.
ca vesperam, cele- 67-71. Fuit et victor
est carmine, quod, Isthmiis. Consessus agono-
lucla, victori ince- thetarum renuntiauit eum
cinebat turba. ὀμα- victorem. v. V. L. Isthmus
των est κῶμος, προ- ἐτίμασε sc. νίν, αὐτόν.

νιον ἀν' τέμενος· βοτάνα τέ νιν
 Ποθ' ἄ λέοντος νικάσαν-
 τ' ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιούντος ὑπ' ὠ-
 γυγίοις ὄρεσιν.

Σ. γ'. Κ. γ'.

- 75 Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοι-
 σιν ἐντὶ πρόσοδοι
 Νᾶσον εὐκλέα τάν-
 δε κοσμεῖν· ἐπεὶ σφιν Αἰακίδαί
 Ἐπορον ἔξοχον αἶσαν,
 80 Ἄρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας.
 Πέταται δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ διὰ θά-
 λασσας τηλόθεν ὄνουμ' αὐ-
 τῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας,
 Μέμνονος οὐκ ἀπονο-

στάσαι

71. Melius scribitur ἀν', quam ἀν. 72. Mingarell. conj. λέοντος νικῶντ' ἔ- 73. ἔρεψε δασκίοις. vel, νικάσαν- 73. τ' ἔρεψε δασκίοις. ut sit antispastus pentasyllabus ἔρεψε δασκί-. Contra τ' ἔρεψ' ἀσκίοις. nam reliquorum colon Schmidius. Versum sic se habere credo: τ' ἔρεψ' ἀσκίοις φλιούντος ὑπὸ 74. Ὀγυγίοις ὄρεσιν. ἀσκίος ἄσκιος exponit Schol. umbrosis montibus. Atqui potuit esse nudus arboribus. 75. Forte πλατεῖα κέλευθος sic in versu chylidis ap. Plutarch. in Numa p. 62. D. prouerbii loco dicitur. 81. Puto ante oculos locum fuisse Thucydidi II, 41. 82. scriuit Schmidius ex Aldo, qui idem male οὔνομ'. Mingar. τηλόθ' οὔνομα αὐ, vel τῆλε. hiatus illato. τηλόθεν est a stirpis origine. vel a longo inde aeuo.

71-74. Νεμεακὸν σέλινον σφιν v. 78. Sententia i-
 ἐστεφάνωσεν αὐτόν. ὠγύγια lis inf. Isthm. VI, 31 sq.
 ὄρη, iam olim nota. 83. Iam attigerat
 75. λόγιοι sunt poetae, (cf. Nem. III, 106. add. 161.
 ad v. 51) et ad eos spectat VIII, 116.

στάσαντος, ἐπᾶλτο. βαρὺ
 ἐ σφι νεῖκος ἔμπες, Ἄχιλ-
 λεύς χαμαὶ καββαῖς ἀφ' ἀρμάτων

A. γ'. K. ιγ'.

αιεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάρι-
 ξεν Ἄοος αἰχμᾶ
 ἔγγχεος ζακότοι-
 ο. καὶ τάνδε μὲν παλαιότεροι

Ὀδὸν

aliis olim apud Schol. (vt a πάλλω esset, pro ἐπέπαλτο.
 hodo peccatum apud Homer. Intpp.) sed ἐφῆλτο, ἐφᾶλτο.
 Porro ἀπονοστήσαντος expectabam. Habet dorismus locum
 in αω, ita recte στάσει, στάσομαι, non in εω. Ita est κρα-
 τιάσει. ἰδύρησε. χύρησε. Variat φίλω. ἐφίλωσε Pyth. II,
 24. At mox Nem. VII, 129. φίλησαντα. ὕμνησαν et ὕμνησαι.
 ad v. 12. 13. Schmidius: δέ σφι νεῖκος ἔνδειξ' Ἄχιλ- λέος ἔς,
 (vel καταρᾶς) ἀφ' ἀρμάτων. Pauw: δέ σφι νεῖκος ἔμπες, Ἄχι-
 λῆτισpastus truncatus. cf. 62) λεύς χ. καταβαῖς ἀφ' ἄ. 86.
 Schmid. cum Aldo. Vulgo σφιν, quod tamen in anti-
 quis referre censet Pauw. 87. καββᾶς nimis reconditum,
 a librario profectum videri possit. Vidit et Pauw,
 88. χαμᾶζε καββαῖς, etsi καταβαῖς non minus metrum fer-
 re. 89. Ἄοος legendum cum Schmidio et Pauwio: vt anapa-
 eptibrachy sit. ἀμᾶ tamen coniicit alter, vt verus sit
 αἰς. Vulgo Ἄοος. 90. ζακότοι. nota vox de iracundo.
 a δίκρον εἶναι petunt illustrationem, binas cuspides ha-
 bere ζάκροτον legerunt? 91. καὶ ταύταν μὲν metrum vitiat.
 92. καὶ τάνδε μὲν. poterat in hoc acquiescere Pauw. Sed
 Boortius: καὶ ταῦτά μιν, vt per epexegetin ἀμαξίτην ὄδον sub-
 iungat ad ταῦτα. Mingarell. tentat: 91. ἔγγχεος ζακότου. 92. καὶ
 ταύταν μὲν οἱ π. vel ἔγγχεος ζακότοι, 91. ο. ταύταν δέ μιν π.

ἔγγχεος ζακότου, vt ap:
 Viracunda Iouis ful-
 Et in fragm. Pind.
 e magnis imbribus
 ζακότου. Doctum est

ad h. v. Scholion, a re ta-
 men alienum.
 91. Iam veteres latam
 hanc laudum viam ingressi
 sunt: scil. Acacidarum.

Ὀδὸν ἀμαξιτὸν εὖρον.

Ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν.

Τὸ δὲ παρ ποδὶ ναὸς ἐλισσόμενον

95 Αἰεὶ κυμάτων λέγεται

Παντὶ μάλιστα δονεῖν

Θυμὸν. ἐκόντι δ' ἐγὼ

Νώτῳ μεθέπων δίδυμον

Ἄχθος, ἄγγελος ἔβαν, πέμι-

100 πτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

E. γ'. K. ια'.

Εὖχος ἀγώνων ἀπο, τοὺς

Ἐνέποιον ἱεροῦς,

Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε

Κλειτᾶ γενεᾶ. δύο μὲν

105 Κρονίου παρ τεμένει,

99. 100. v. ad v. 12. 13. Schmidius: "Ἀχθος ἔ. ἔβαν τὸ πέμι-
εἴκ. Pauv reliquit versum vt satis sibi constantem. 100

κμιδα ὃ γ' ἔ. κλειτᾶ γενεᾶ Schmidius temere.

93. *Incedo et ipse hanc* λιστα (κατὰ τῶν) κυμ
via, ἔχων μελέταν accipio iunge.
de poetica meditatione, ad-
eoque de ipso carmine pan-
gendo: quoties hynnum
comproio.

94. Nunc a digressionem
ad victorem redit. Τὸ παρ
ποδὶ scil. κῦμα, vel vt ποὺς
νηὸς dicatur, vel vt ποὺς sit
pro πηδάλιον, vt Odyss. K,
33. Dictum est vt vulgare:
res quae est ante pedes, h. e.
proxima. — Tum 95. μά-
λιστα (κατὰ τῶν) κυμ
iunge.
97. Duplex munus
pit, alterum Alcimidat
terum familiae laudat
μεθέπων, subiens. ἄγε
iterum praeco. Erat
victoria vigesima quia
104-8. δύο μὲν Κ.
παρ τεμένει, παῖ, σέ
σφισε, Τιμίδα, κλαρο
πστής ἄν- θε' Ὀλυμ
duas victorias Olympi
tibi, o puer, et tibi,

Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
 Κλᾶρος προπετής ἄν-
 θε' Ὀλυμπιάδος. δελφῖνί κεν
 Τάχος δι' ἄλμας ἴσον εἴποι-
 μι Μελησίαν, χερῶν τε καὶ ἰ-
 σχύος ἀνίοχον.

παῖ, σέ τ' diserte Rom. παῖ, σ' ἔτ' Aldus, vnde Crat. Brub.
 ἔτ' reduxit Romanam lectionem Morell. Steph. Mox an-
 teleg. σέ τ', ἐνόσφισε, Τιμίδα? Nunc et Mingarellus idem pro-
 no. Timidas alius seu cognatus, an frater, seu tribulis, cum
 Mnida per sortem exclusus lucta in certamine Olympico. An
 veram rei rationem Scholia exponant, dubito. v. Not.

ur, eripuit sors iacta.
 urus locus, nec iuuat
 cl. cuius sunt verba:
 ἄνθετες οὔτοι παίδων
 ἄλμασθαι, μεταξύ γενειά-
 κας, ἐξεκρούσθησαν τοῦ
 γος, quod absurdum est;
 u sortitionem enatam
 eanuginem; saltem sic
 eizenda sunt: κληρωθέν-
 ετοι παίδων ἀγωνισασθαι
 εἶθ', γενειάσαντες ἐξεκρ.
 u componebantur paria
 cta et in pugilatu ac
 uatio: cf. Ol. VIII, 90.
 VIII, 117. Nem. X, 50.
 us est locus apud Lu-
 un. v. Faber Agonist.
 2) Sorte quoque consti-
 u, qui prior an poste-
 rodiret. Ita et in cer-
 de musico. v. Antigon.
 t. 1. et ibi Niclas p. 3.
 sortitionem adeo in-
 um est, non amplius
 erorum numero eos

esse habendos. Nec tamen
 his expeditam rem videas;
 quae enim in hoc culpa
 sortis? et tum, si iam an-
 tea inter ephebos habitus et
 ex puerorum certamine ex-
 clusus fuit Alcimidas, quo-
 modo hoc in carmine, quod
 serius est, lucta ἐν παισι
 vincere potuit? Scilicet,
 quantum sine historica fide
 ex verbis efficere licet, vi-
 dentur Alcimidas et Timi-
 das sorte cum tam robustis
 et exercitatis luctatoribus
 comparati fuisse, vt vinci
 eos necesse esset. Magni
 enim ad certamen momenti
 esse debuit, componeretur-
 ne aliquis cum fortiore an
 cum minus forti. In fine
 ἀνίοχον de magistro et ali-
 pta dixit. De vsu vario
 vocis v. Jacobs Animadvv.
 p. 308.

N E M E A

εἶδος ζ'.

Σ Ω Γ Ε Ν Ε Ι Α Ι Γ Ι Ν Η Τ Η

παιδὶ πεντάθλω.

Argumentum.

Sogenem iam nascendo esse pentathlo destinatum, nunc victorem carmine dignum, praemio consentaneo praecclare factorum: -16. quo celebritatem illa assequuntur, interdum quoque ipsa re maiorem, exemplo Vlyssis. -48. Carmine est celebrata fama Neoptolemi ex Aeacidis: ad cuius fata digreditur. -78. Inde ad Aeginam, Thearionem, victoris patrem, et ad ipsum victorem redit -117. vota facit ad Iouem Nemeorum praesidem eiusque filios, Aeacum et Herculem, pro pueri victore. Sub finem 150. ad Neoptoleum redit et deprecatur narrata de eius morte, ne in eum peccasse videatur.

Σ. α. Κ. ιβ'.

Ἐλείθνια, πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνα
 Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον,

Ἡγε

Sogenes, Thearionis f. Aegineta, pentathlo victor Nem. XI quam in Ol. LXXIX, 2. incidisse, acute coniecit Corsin. D'agonist. p.52. 53. vt prima Nemeas numerari coeperit instauri Nemeis ludis Ol. LXXIX, 4. qui proximi a pugna Marathonica fuerunt. 1. Είλειθνια primum corrupte Brub. inde Mor

Ste

1-6. Cur Ilithyiam inuocet Pindarus, multa conmiscuntur Grammaticet Aristodemus, Aristarchi scipu,

Ἦρας, γενέτειρα τέκνων· ἄνευ σέθεν
 Οὐ Φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
 Τεῖαν ἀδελφεῖαν ἐλάχομεν
 Ἀγλαόγυιον Ἦβαν.
 Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
 Εἴργει δὲ πότμω ζυγὸν
 Ἔτερον ἔτερα. σὺν δὲ τιν

Καὶ

Ha. etsi et hoc metrum antispast. ferret. Tum παρέδρε Schmid.
 uauw innerse legi vult: Μοιρᾶν παρέδρος β. 5. ἀδελφεῖαν trisyl-
 abm est. Itaque ἀδελφῶν Schmid. λάχομεν Ald. et hoc concinnio-
 reddit iambicum ad sensum Mingarelli. 7. ἐπὶ ἴσας vitiose
 8. 9. πότμω Ald. Morell. et Paull. Steph. Tum ὁ ἕτερον edd.
 Ald. Rom. Crat. At Brub. Morell. Steph. ἔτερα. hoc recepi,
 alterum importunum sit. Interpretatio varie, sed vbiq̄ue
 an commode, instituta locum fecit Schmidii emendationi:

εἴργει

ulus, tradiderat Thea-
 ic. seni ex votis ad' Luci-
 factis Sogenem fuisse
 am. At enim cogitan-
 est, poetac id esse fa-
 ire, Φυᾶ, ἐκ Φυῆς, vir-
 i venire, etiam corpo-
 Haeque Lucina puerum
 an nascendo aptum fa-
 ἰ ἀλλήσιν, dum corpus
 tum et agile natura ei
 git. Praeclare autem
 peratum est totum
 asma poetae, quod
 ri oratione sic enun-
 n esset: Ipsis statim
 bus Sosthenes sortitus
 bur corporis tam in-
 s, vt nunc puer victor
 pancratio.

4. ἄνευ σέθεν οὐ, h. σὺν
 σοί, tuo numine. Porro vo-
 lebat dicere ἄνευ σέθεν οὐκ
 ἐλάχομεν (pro λαγχάνομεν)
 ἦβαν: nam nisi nascendo
 validum corpus nacti su-
 imus, pubertatem non attin-
 gimus: ornauit hoc, na-
 scendo seu die seu noctu:
 ἢ Φάος ἢ μέλαιναν δρακέντες
 εὐφρόναν: prorsus vt Pyth.
 IV, 455 ἄμαρ ἢ νύκτες, et de
 morte Nem. VI, 10-13. In-
 vertit referendo ad οὐ. οὐκ
 ἐλάχομεν, (οὐ) Φάος οὐ
 δρακέντες εὐφρόναν.

8. 9. εἴργει δὲ πότμω ζυγὸν
 ἕτερον (τὰ) ἔτερα. vid. V. L.
 Dixerat v. 7. Non omnes ad
 eandem sortem nascimur. ὁ
 ζυγός

10 Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾶ κριθεὶς
 Εὐδοξὸς αἰδέεται Σω-
 γένης μετὰ πενταέθλοισ.

A. α.

εἰργει δὲ πότμω ζυγῶν ὁ ἕτερον ἕτερα, *alia alium fato suo copulatum arcent et prohibent*: ingeniosae, etsi non probandae. Ex Oxo- nienss. nihil facile proficias. πότμω ἕτερα pro ἕτερου nemo ferat, et τὸ ζυγὸν nemo dixit, (nisi τὰ ζυγὰ, *transtra naus*) sed ἡ ζυγὴ v. Intpp. ad Iliad. α, 268. 9. et al. Pro θ' coniciunt γ'. Pauw tuetur vulgatam lectionem et sic exponit: *alia* (τὰ ἕτερα) *verò arcent sortis stateram alium*, in locum alium atque alium pro- pellunt, vt nōn eodem vergat. Parum diserte. Hoc, puto, vo- luit: proprie in trutina dissilientibus impari pondere lancibus ζυγὸς ἕτερος εἰργεται, *lanx altera disiungitur pondere suo ab altera*. h. in alteram partem vergit. Vt itaque pondus, sic h. l. τὸν ζυ- γὸν πότμω ἕτερον, *alteram sortis lancem*, (h. alterius sortem) εἰργε- ἕτερα, *deprimunt, inclinant, diuersa*: h. diuersa diuersorum ho- minum sunt fata, adeoque οὐχ ἅπαντες ἀναπνέομεν ἐπὶ ἕσθῃ, *non eadem omnes conditione ac sorte viuimus*. Si ζυγὸς scriptum esset, expeditior forte esset ratio: πότμω ζυγὸς εἰργει (τὸν) ἕτερον ἕτερα ἢ ἕτερος, *eis ἕτερον μέρος, fati iugum alium disiungit alio diuersis par- tibus*. fere vt inf. repetit v. 79 sq. nam ad iugi notionem duci ipsa res et εἰργει et ἕσθῃ. Vt iugum εἰργει iungit, συζευγνύει, sic εἰ διαζευγνύει, *disiungit, vt alter comparium diuersum, temone me- dio interiecto, sortiatur locum*. Fatum igitur, quod alii aliam assignat sortem, tanquam iugo imposito disiungere mortales dixit poeta. θ', si retinendum est, iungo cum δὲ, vt sit: εἰργει δὲ εἰ. Sed delctum et ipse malim. 11. εὐδοξος Ald. cum Schol.

ζυγὸς est aut *de lance* aut *de iugo* accipiendum. Vtrique conueniret εἰργειν, quatenus vel pondere deprimitur lanx, vel interiecto temone disiunguntur boum paria: prius tamen praeferam. Pos- sunt referri haec ad Ilithy- iam, si εἰργεις scribas: *tu nascendi statim sorte lan- cem fati alteram deflect in alteram partem*: ἕτερος vt est scribendum, h. εἰς ἕτερα, ἑτέρως. vt altera, si bonae s. aduersae fortunae depressior sit. Atque haec placere possunt prae altera ratione, vt πότμω ζυγὸς scri- batur, isque subiectum est. Mox σὺν δὲ τιν, *διὰ σε γὰρ*.

A. α. K. ιβ'.

Πόλιν γὰρ Φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
Αἰακιδᾶν. μάλα δ' ἐθέλοντι

15 Σύμπειρον ἀγωνία θυμὸν ἀμφέπειν.

Εἰ δὲ τύχη τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
Ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.

Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ

Σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δέόμεναι.

20 Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-

πτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,

Εἰ

in σύμπειρον arguantur Intpp. Est pro ἔμπειρος, ἄμπειρος, ἐν τοῖς
αἰ, adeoque ἀγωνία. 17. ἐνέβαλεν Schmidius ex Schol. mo-
nere metro restituit, vulgo ἔβαλεν. fere vt Ol. XIII, 22 ἐνέβαλον.
Ῥοαῖσι alter Schol. πνοαῖσι aut legit aut interpretatur. Alter
mūt ῥέμασι, recte, si de libatione accepit. 21. ἐνὶ σὺν τρόπῳ
luere visum Pauwio: itaque refingit: ἐν ἴσον τρόπῳ h. ἕσπετρον
ἰσότροπον, aequale ingenio. Enimvero ἐν sic multo
magis friget.

et II. αἰδέεται, quia
Ainetæ certaminum stu-
di sunt adeoque carmina
victores amant.

4. ἐθέλοντι (amant οἱ
ταῖς ex πόλιν) ἀμφέπειν
θυμὸν (ἔχειν) σύμπειρον (εἴ-
ν. μπειροί) ἀγωνία, ἐν ἀγῶσι.

5. τυχεῖν iterum pro εὐ-
τυχεῖν, vt sup. IV, 148. Ol.

13. ἔρδων (praeclara ex-
miendo, factis) ἐνέβαλεν
καὶ, praebet argumentum,
Ῥοαῖσι Μοισᾶν, iibatior-
nis Musarum, carmini-
bus, vt Pyth. V, 134. VIII,
8; Isthm. VI, 30. VII, 26.

18. ἀλκαὶ, vt ἀρεταί, τὰ
κατορθώματα. mox ἔργα.

20. Conspiciuntur prae-
clara facta in carmine, tan-
quam in speculo; splendor
factorum hymno quasi re-
flectitur. Sententia saepe
frequentata, nunc nouo et
ingenioso inuento ornata,
quod non nisi carmine ce-
lebrata facta inclarescunt,
et quod claritas obtingit
tanto maior, quo maior car-
minis est claritas. Trans-
tulit hoc idem postea ad se
historia; καθόλου δὲ φαίνε-
ται πᾶν τὸ πραχθῆν τοιοῦτον,
ὁποῖον

Εἰ Μνημοσύνας ἑκατι λιπαράμπυκος
 Εὐρη·τις ἄποινα μόχθων
 Κλυταῖς ἐπέων αἰοδαῖς.

Ε. α. Κ. ζ'.

25 Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον
 "Εμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον.
 Ἄφνεὸς πενιχρὸς τε θανάτου

Παρά

23. εὐρη τις metrum manifeste requirit, et audire debebant Schmidium Oxonienses: qui retinere εὐρηταί τις. Mox v. 25. de εὐρω accipiendum, secundo vento spirante maturant navigationem: οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον, neque post lucro ponunt, vertitur, quo iure, nescio; nisi voluerunt: ἀπέβαλον κέρδει, subiecerunt lucro, lucri studium potius habentes. Nec melior ratio, nec quicquam ad rem in Scholiis occurrit. Itaque v. Notam. 27. Ἄφνεός τε Rom. cum seqq. edd. Eiecit τὸ, τὲ Schmid. sec. Aldum.

ὁποῖον ἂν ἢ τοῦ λέγοντος δύ-
 ναμῖς παραστήσῃ ipse Diod.
 I, 2.

25. Qui sapit, de poetarum carminibus, per quae factorum gloria et fama seruatur, mature cogitat: quemadmodum. Atqui ex more suo solum comparans ponit: periti nautae de tempestate multo ante cogitant quam illa ingruit. μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον, vel omnino finitum pro infinito posuit, vel, nisi hoc nimis argutum est, cum respectu eius quod de insula Lipara narrari solet: e cuius fumo, quinam flaturi sint venti, in triduum praedicere incolae traduntur. v.

Plin. III, 9, 14. Strab. VI. p. 423. C. — Obscurum est: ἔμαθον οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον. h. βέλλουσι: videntur contrarium eius innuere, quod sententia postulat; vnde conicias, forte: οὐδ' ἀπὸ κέρδη βάλον, pro ἀπέβαλον. Est tamen mos poetae a contrario synonymiam petere: οὐδὲ ἐβχλον, nec negligunt, h. e. et observant. Etsi vel sic ἀπὸ — βάλον verius esse arbitror, in scite mutatum propter κέρδει. — Pergit v. 26. Morimur omnes, nec nostri memoria superstes est nisi per carmina 27. 28. σῆμα θανάτου. v. alibi δῶμα θανάτου. ingre-
 diuntur

Παρά σᾶμα νέονται.

Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι

10 Λόγον Ὀδυσσεὺς ἢ πάθειν,

Διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ' Ὀμηρον.

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ ψευδέεσσιν οἱ, ποτανᾶ μαχανᾶ,

Σεμνὸν ἔπεστί τι σοφία δὲ

Κλέπτει παράγοισα μύθοις. τυφλὸν δ' ἔχει

5 Ἦτορ ὄμιλος ἀνδρῶν ὁ πλειῖστος. εἰ γὰρ ἦν

Ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν,

Οὐ

σᾶμα Ald. 29. πλέον' Schmidius; sc. λόγον, maiorem famam, adeo male; sed et illud elegans: *equidem suspicor λόγον γενέσθαι πλέον* (κατὰ πλέον, *narratum esse amplius quam*) ἢ πάθειν. 30.

Ὀδυσσεὺς Ald. 32. Oxonienses ediderant ποτανᾶ γε μ. Laborat in sus vulgari lectione. Schmidius ad formam reliquorum re-
stituit: *ἔπει ψεύδεσιν οἱ ποτανᾶ γε μαχανᾶ*. quae respondent vtique
syntheticis. Contendit Pauw, duplicis iambi locum in medio
verse antispastum obtinere: —εσσιν οἱ πο-

τανᾶ 36. εἰν et ἰν iam
in libris variauit. v. Schol. Aldus εἰν, Rom. ἰν, vnde ἰν
in ἰν in marg. Crat. sed cett. ἰν. suam quisque Pauw exponit.

hi sic videtur: *si enim posset vulgus veritatem, quae ad se
spectat, perspicere, non suffragiis suis adiudicasset Achillis arma
perissi, et Aiacem iis priuatum ad mortem adegisset. Tum ἰδέμεν
Schmid. potest tamen dactylus pro anapaesto locum tueri.*

untur sepulcrum. Horat.
18, 29 *Aequa tellus pau-
ri recluditur Regumque
ueris.*

32. σεμνὸν τι ἔπεσσι ψευ-
δεσσιν οἱ *fragmentis Homeri,
ποτανᾶ μαχανᾶ*, arte, quae
ingenii vi sublimia tentat.
militar Pyth. VIII, 46. 47
ἔ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.

sublime euolat, vis ingenii,
et tum ipsum carmen. Est
autem *μηχανή*, instrumen-
tum, et opus, et ars, et vis.
σοφία δὲ — cf. Ol. I, 45 sq.
poetae ingenium, ars. —
34. *Ad verum enim perspi-
ciendum vulgus caecutit.*
35. Quod exemplo Achiuo-
rum patet. *εἰ γὰρ ἦν, ἔξῆν,
δυνατὸν*

Οὐ κεν ὄπλων χολωθεῖς
 Ὁ καρτερός Αἴας ἔπαξε διὰ Φρενῶν
 Λευρὸν Ξίφος· ὃν κράτι-
 40 στον, Ἀχιλέος ἄτερ, μάχα
 Ξανθῶ Μενέλα δάμαρτα κομίσαι, θεαῖς
 Ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυ-
 πνόου Ζεφύροιο πομπαῖ

A. β. K. ιβ'.

Πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
 45 Κῦμ' Αἴδα, πέσε δ' ἀδόκητον

Ἐν

40. Ἀχιλλέος ante Schmid. 41. Interpungebatur post κομίσαι
 θεαῖς ἐν ναυσί. 45. Ἀἴδα ad metrum bene Oxonienses resinxerunt.
 vulgo inde ab ed. Rom. Αἴδαο. Ordo autem: πέσε δ' (πίπτει
 αὐτὸ, τὸ κῦμα, irruii) ἐν (εἰς dorice) ἀδόκητον καὶ (εἰς τὸν) δό-
 κέοντα. h. ἐνέπεσε τῷ ἀδ. καὶ δ. Aldus: κῦμ' Αἴδαο· πέσε ἀδόκητον nec
 ipsum male. Schmidius tamen hinc cum Rittershusio legit:
 κῦμ' Αἴδαο πεδ' ἀδόκητον (h. μετὰ ἄ.) ἐν (εἰς) καὶ δόκοντα. Pauw suspi-
 catur lectum olim fuisse: ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχετον Κῦμ' Αἴδαο πέσε δ.
 vt sit fluctus adrepens. Mox et coniiicit: Ἐν κἀδόκοντα h. καὶ ἀδο-
 κέοντα, quod non capio post ἀδόκητον.

δυνατὸν ἦν, τὸν ὄμιλον εἰδεῖν
 τὸ ἀληθές κατ' ἐαυτὸν, τὸ
 κατ' αὐτὸν ὄν. — 38. Iterum
 Nem. VIII, 39.

44. Redit ad superiora v.
 27. Sed, vt dixi, mortis
 fluctus, Κῦμ' Αἴδα κοινὸν
 (κοινῶς) ἔρχεται (irruii) καὶ
 ἐνέπεσε (ἐμπίπτει εἰς) ἀδόκη-
 τον καὶ δόκοντα. (in claros
 et in obscuros. Sic apud
 Atticos scriptores οἱ δοκοῦν-
 τες, illustres, principes sunt.
 Ita et in verss. ap. Stobaeum
 Ecl. I, 3, 22 καθελῶν μὲν δο-

κέοντ', ἀδόκητον δ' ἐπαέρων.
 Vulgo, etiam in Scholiis,
 est in noui opinantem et in
 expectantem, ita nouo vsu
 ἀδόκητον actiue dictum est.
 Mingarellus ad κῦμα refert:
 Incidit fluctus orci inexpectatus
 etiam in clarum vi-
 rum.) τιμὰ δὲ γίνεται (τι-
 μῶνται) honor, nomen ad
 posteros, obtingit iis, ὃν
 θεὸς ἀβρὸν αὖξει λόγον, quo-
 rum famam pulcrum fouet,
 celebrat, numen carmine.
 Forte θεὸς est, ἡ θεὸς, Musa.

ἦν καὶ δοκέοντα. τιμὰ δὲ γίνεται,
 ἦν θεὸς ἀβρὸν αὖξει λόγον, τεθνακότων
 Ἰᾶ θοῶν. τοὶ γὰρ μέγαν
 Ἰφθαλὸν εὐρυκόλπου
 Ἰλολε χθονός, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
 Ἰῆται, Πριάμου πόλιν
 Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν.
 Ἰ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. ὁ δ' ἀποπλέων
 Σκύρου

erat. Interpungitur inde a Romana, nam Aldus nul-
 lā distinctionem: ita βοηδοὶ simpliciter sunt *viri fortes*.
 veteres βοηδοὺς esse pro βοηδοίς. v. ad Iliad. N, 477. Nullus
 edito falso a grammaticis hoc tradi, et fuisse βοῶ θοδός,
 magna, agilis. Et βοῶ θοῶν h. l. Veteres Didymo in
 isactore interpunxerunt: Τιμὰ δὲ γίνεται ἦν θεὸς ἀβρὸν αὖξει
 τεθνακότων βοηδοῶν τοὶ γὰρ etc. continua oratione vsque ad
 male haec Grammatici interpretantur. Nam per hy-
 haec essent dicta, et iungenda: Νεοπτόλεμος, ἐπεὶ πράθεν
 τεθνακότων βοηδοῶν, caesis *defensoribus*, sc. Hectore et
 durissimum hoc esset hyperbaton. De τοὶ γὰρ dubitat
 nisi est in Iambico spondeus pro dactylo, qui cetera
 est. 50. Ἰμολον olim lectum fuit, vt ex Schol. appa-
 scilicet fuisse, qui iungerent: τοὶ (οἱ) Ἰμολον et se-
 ἴκοντο. μόλεν Schmid. potius μόλε χθονός, quod verum
 Pauwio anapaestus pro iambo est. Mox idem recte
 ἐν Πυθίοισι δὲ δ. Pauw tamen v. 121. suspicatur, Do-
 in δάπεδον produxisse. 51. πριάμου ex Aldo Schmi-
 : πριάμοιο inuito metro. πράθεν Ald. vitiose et mox
 52. In Νεοπτόλεμος vna syllaba pronuntiandum Νεο-
 3, τῆ Ald. Scholium explicat: ὑπὲρ ἤς, ἐφ' ἤ.
 Aldus: ἀπὸ πλείων.

51. Vt nunc inter- *tium honos mortis manet*
 et recte, est: τι- *superstes, qui carmine cele-*
 εῖται τῶν βοῶ θοῶν *brantur. Probat exemplum*
 ἦν, ἦν θεὸς ἀβρὸν *Neoptolemi. 48. τοὶ γὰρ,*
 γον. *virorum for-* *et sane.*

Σκύρου μὲν ἄμαρτεν ἴκον-
55 το δ' εἰς Ἐφυραν πλαχθέντες.

E. β'. K. ζ'.

Μολοσσία δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
Χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρειν
Τοῦτό οἱ γέρας. ὤχετο δὲ πρὸς
Θεὸν, κτέατ' ἀνάγων Τρω-
60 ἰάθεν ἀκροθινίων.

Ἴνα κρεῶν νιν ὑπερ μάχας
Ἐλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνῆρ μαχαίρα.

55. πλαχθέντες alii. πλαχθέντες ex Aldo Schmid. Nec tam-
sic facile syllaba corripitur. 56. Sic Schmid. ex Aldo
Romana et seqq. m. δ' ἐν β 57. ἀτὰρ Ald. αἰεὶ sola Crat.
Rom. Brub. Morell. 59. κτέατ' recte. v. Pauw. Sch-
εὔκτ' votiva dona immutauerat. Idem: τρω- ἰάθεν. 60. ἰα-
Pauw. Mox erat: τρωῖάθεν, ἀκροθινίων δ' 61. Ἴνα κρεῶν nulli
sensu. Bene δ' sustulit Schmidius: idem iubet facere Pau-
clauditur sententia: "ὤχετο δὲ πρὸς θεὸν, κτέατ' ἀνάγων τρω- ἰα-
θινίων. Ἴνα κ. 61. κρεῶνν vitiose Ald.

57. τὸ γένος αὐτοῦ φέρειν,
εἶχε, τὴν βασιλείαν αἰεὶ. —
58. Delphos adiit Neopto-
lemus dedicandarum manu-
biliarum caussa: (ἐκ) τῶν
ἀκροθινίων.

61. Super victimarum car-
ne iurgio orto, ad ipsam
aram: Paus. X, 24. p. 858.
ἀντιτυχόντα. ἀντιταχθέντα.
Ceterum potest ambiguum
esse, sitne ὑπὲρ μάχας, κρεῶν
(ἐνεκα), an μάχας (ἐνεκα)
ὑπὲρ κρεῶν (γενομένης). Ita
tamen lenius esset μάχας.
Incredibilibus modis cele-

brata et variata fuit sit
ab Epicis (ἐν Νόστοις)
Tragicis: vid. Exc. X
Aen. III. conf. Schol.
et Fragm. p. 31. Eurip.
dromache extr. 989.
1147. Orest. 1156. 1611
Schol. 1654. ad quer-
Sturz. Fragm. Phereo
226. Strabo IX. p. 649
ἄνδρα v. 62. edit Ma-
rum; at alii ipsum Oie-
μετὰ Δελφῶν, vt Rube-
ad Vellej. pag. 5. en di-
quod μετ' ἀδελφῶν in
in Schol. Lycophr. 17.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

ὕνθην δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξέναγέται.
 λὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.
 ρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ
 κιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
 ἰ παρ' εὐτειχέα δόμον,
 οἴαισι δὲ πομπαῖσι
 ἰσκαπον οἰκείν ἔοντα πολυθύτοις
 νυμον. ἐς δίκαν
 ἰ ἔπεα διαρκέσει·

Οὐ

ur: β. περισσὰ δὲ Δ. At δὲ περισσὰ innerso leg. secun-
 n cum Schmid. et Pauwio. 65. δὲ pro γὰρ. δὲ τι ἔ.
 sqq. Disputant grammatici, quae sint τὰ τρία ἔπεα
 a alia esse quam versum 72. non dubito: sed ne sic
 lligo, quomodo ea (*quod verax testis factis praeest*)
 nestam ad caussam, εὐάνυμον ἐς δίκαν, excusandae scil.
 caedis

aniter hoc fere-
 bant, *Delphi*. At
 us persoluerat id
 e erat. — 65. Erat
 decretum, vt ex
 iquis sepultus es-
 s. Scilicet fuit
 iter ἥρωας ἐπιχω-
 elphis habitus:
 23. p. 854. Non
 n plo erat septum
 cro Neoptolemi,
 ἔτος ἐναγίζουσιν οἱ
 d. c. 24. p. 858. 9.
 dromache 1236. 7.
 en id factum edit
 4. Gallis expulsis.
 onores respexit
 quoque Polygnotus in ta-
 bula ap. Pausan. X. p. 863.
 med. etsi obscura sunt ver-
 ba: Neoptolemum solum,
 ait, adhuc caedibus saeuien-
 tem exhibuit pictor, ὅτι ὑπὲρ
 τοῦ Νεοπτολέμου τὸν τάφον
 ἢ γραφὴ πᾶσα ἔμελλεν αὐτῷ
 γενήσεσθαι.
 68. In sequentibus video
 nunc interpungendum esse
 post εὐάνυμον v. 70. Tum
 sententia noua: ἐς δίκαν τρ.
*Fatale erat, vt intra se-
 ptum sacrum sepultus esset
 vnus ex' Aeacidis, vtque ei
 tanquam heroi sacra fierent.*
 Feruntur sacra cum pompa,
 quam

Οὐ ψευδὴς ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστάτα
 Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ-
 γόνων, θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν,

caedis Neoptolomi. Variis modis structura potest tentari
 terpunctio. Potes referre v. 70. ad superiora et sic inte-
 gere: *ἔχρην δὲ — Ἡρώταις δὲ πομπαῖς θεμισκοπον οἰκείν ὄντα πρὸς*
εὐάνυμον ἐς δίκην. ad ius obseruandum. h. vt in heroum *ἐνυγ-*
 et pompa recte ac iuste omnia fiant, nec cuiquam iniuria
 ratur, quemadmodum ipsi Neoptolemo inter epulas iniur-
 cta mortem intulit: ita *εὐάνυμος*, quod et clarus et sanctus
 potest, ornat *τὴν δίκην, εὐφημον, ἐρικυδέη.* Potest tamen *δίκην*
 esse *veritas*, et *εὐάνυμον* referri ad *θεμισκοπον*, vt feci. v. N.
 72. v. *μάντις* ap. Schmidium alii, scil. ex marg. ed. Rom. et
 73. *Dicam verbo: sacris illo certaminibus* (nam *ἔργματα* sui-
νες) *praesidet testis verax et grauis.* Eundem colorem
 adhibuit, vt *συντόμως* se dicere velle innueret, v. c. OL XI
 et al. 74. *θρασύ μοι τόδ', εἰπεῖν* etc. interpungere iam Pam-

quam ille (cum certamini-
 bus sollennibus) quasi ex
 tumulo prospicit. (*θεμισκο-*
πον εὐάνυμον ὄντα.) Bene
 hic Scholion inter cetera in-
 epta: *τρεις δὲ αἰτίας τοῦ θα-*
νάτου τοῦ Νεοπτολέμου πορί-
ζεται: πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ
πεπρωμένον αὐτῷ ἀπέδωκε.
δεύτερον, ὅτι πρέπον ἦν καὶ
ὀφειλόμενον, τῶν Αἰακιδῶν
τινα σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλ-
λωνι. ἐτάφη γὰρ ὑπὸ τὸν οὐ-
δὸν τοῦ ἱεροῦ. ἡ δὲ τρίτη,
ὅτι ἐπισκοπεῖ τὰς τελουμένας
θυσίας τοῖς ἥρωσι. λέγεται
γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι (Apol-
lini) ἐναγισμοὺς ἐπέσπενδον.
Vt hoc recte factum esse
appareat, tria verba suffi-
ciunt: ἔργμασι, certaminibus

(cum pompa fieri
praesidet testis verax
 recte de iis *iudicare* po-
 et is quidem, tanquam
 ros, clari nominis, i-
 rabilis, *εὐάνυμος.*
mina autem, de quibus
 agitur, nullo modo
 possunt de ipsis
 vti Dioscuri praefinis
 cti Olympiis cum H
 sup. Ol. III, 64. sed
 Neoptolemo instituit
 sepulcra heroum facti
 ludos, notum est pl
 exemplis, vt Iolaëa.
 73. Hedit poeta ad
 nam et digressionem
 cusat.

74. Sententia sic
 tuenda: *audeo hoc*

A. γ'. K. β'.

φωναῖς ἀρεταῖς, ὄδῳ κυρίαν λόγων
οἶθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις
παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ. κέρρον δ' ἔχει
μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἀνθε' Ἀφροδίσια.
δ' ἕκαστος διαφέρο-
εν, βιοτὰν λαχόντες,

Ο

idem in interpretatione parum felix, vt fere alias.
niverse est: *Possem utique, Aegina, tuorum Iouisque
Acacidarum laudes egregie persequi, sed nolo copia
ere. Saltem esset ordo verborum: θρασύ μοι τόδε scilicet
mihī, habeo hanc fiduciam, εἰπεῖν ὄδῳ κυρίαν λόγων
εἰς εἰκοθεν, τεῶν, Ἀγίνα, Δίος τ' ἐκρόνων. Sed hoc durum.*
li in Nota: scilicet ὄδῳ λόγων dixit ornate pro λόγους,
.I, 177. 8. ἐπίκουρον εὐρῶν ὄδῳ λόγων. *via, qua quis laudes
: vt alias campus, area, spatia laudum. κυρία, prae-
propria, vnice vera laudum prosequendarum ratio.
eis non tam est requies, quam modus, vt quis tempe-
n faciat rei. 76. γὰρ ed. Oxon. exciderat. Versu
erum respicit Iliad. N, 636-9. Pro μέλι, μέλι Eras-
il. II, 1. Adag. 50. laudauerat, aduerso metro. Idem
ὁ μὲν τῶν, τῶν δ' ἄλλοι. 80. διαφέρομεν, βιοτὰν λαχόντες ὁ
τὰ τὰ etc. interpunxit Schmid. (post Crat. et Brub.
l.) hoc nunc recepi. Alii et Oxon. διαφέρομεν βιοτὰν,
- Sententiam toties ornauit poeta, v. c. Nem. I, 36 sq.
Ol. IX, 158 sq. et hoc ipso carmine v. 7.*

*tuae et Iouis pro- (εἶναι) οἶκοθεν. Sunt λόγοι
mpetere laudum laudes, ὄδῳς via, qua eae
ex tua stirpe, vt per terras diduntur: adeo-
iunde petenda. — que κυρία, via regia, lata.
τόδε (τὸ θρασός v. Nem. VI, 75. 92. οἶκοθεν,
) εἰπεῖν. Φαενναῖς e gente, vt iam aliquoties.
ια, per facta prae- 79-84. Transit ad felici-
ν, Ἀγίνα, Δίος τ' citatem patris Thearionis
ὄδῳ κυρίαν λόγων praedicandam, qui et stu-
diis*

Ὅ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι. τυχεῖν δ' ἐν ἀδύνατον
 Εὐδαιμονίαν ἄπασαν ἀνελόμενον. οὐδ' ἔχω

Εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
 85. Ὄρεξε. Θεαρίων, τίν
 Δ' εἰκότα καιρὸν ὄλβου.

Ε. γ'. Κ. ζ'.

Δίδωσι. τόλμαν τε καλῶν ἀραμένω
 Σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.

81. τυχεῖν δὲ ἐν ἀδύνατον. εὐδαιμονίαν ἄπασαν ἀνελόμενον οὐκ ἔχω
 τίνι τοῦτο μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὄρεξε. legit et interpungit Romanus
 sic fere Crat. Brub. Morell. nisi quod — εἰπεῖν, τίνι etc.
 mus l. c. male interpunxit post ἄπασαν. Stephanus ad Solonem
 Aldinam rediit, in qua τυχεῖν δ' ἐν ἀδύνατον etc. vnde illi
 nunc δ' ἐν ἀ. Est autem τυχεῖν (assequi, εὐτυχεῖν) ἀνελόμενον
 pro τυχεῖν vel ἀνελέσθαι. οὐδ' a Schmidio profectum. Sententiam
 hanc quoque in ore habet Pindarus frequenter v. c. Pyth. I. 153 sqq. VII, 20 sq. 87. 88. ἀποβλέπτει Aldus, vnde Schmidius
 dedit: ἀράμενον οὐκ ἀποβλέπτει φρ. non oblaedit, non destituit

diis gymniciis clarus erat et prudentia. *Natura omnes, qui vivimus, alius alia sorte utimur.* (Ex iis autem studiis nostra proficiscitur felicitas) *ut autem unus in omnibus successum habeat, nec fieri potest, nec unquam factum est.*

84. Schol. accipit: τίνι ὄρεξε Μοῖρα τοῦτο ἔμπεδον (εἰς) τέλος. Nisi magis lyricum: τοῦτο τέλος, hoc felicitatis fastigium. Sic tamen ἔμπεδον non constan-

ter, continuo, sed, per
 gum tempus: scil. si
 aliquis fuit, qui consequi
 est, non tamen diu retine-

86. εἰκότα καιρὸν ὄλβου
 accipio dictum pro εὐ-
 ὄλβου, pro ὄλβου
 h. e. ὄλβου καιρίου, felicitatem, quae pro aetate, in
 et loco viri alicui con-
 gere potest.

87. Prudentia adest
 cum praeclararum lau-
 studio. τὰ καλὰ, ut
 studia, quae conspicua
 redeat

ἄνός εἰμι, σκοτεινὸν ἀπέχων

φρον. ὕδατος ὡτε

Εἰς, φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων

κῆρος ἐτήτυμον, αἰνέσω.

Πορφύροσ δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

Σ. δ. Κ. ιβ'.

ἔν δ' ἐγγυς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεται μ' ἀνῆρ

Ἰίας ὑπὲρ ἀλὸς οἰκέων

Καὶ

sc. te audacter honesta suscipientem. Sed probat Pauw observat, Aldum quoque in suo codice invenire, ut eius interpretamentum habeamus ἀποβλέπει.

metrum fert in antispasto. Dictum autem mihi videtur pro ἀποτυχεῖν, ἀποπλάζεσθαι, ἀστοχεῖν, aberrare a proposito. σύνεσις φρενῶν οὐκ ἀποβλέπει (σεῖ) ἀραμένω

90. ὡτε iterum aiunt dictum pro ὅστε. Emendat ut modo VI, 47. et sic hic quoque Aldus. ὡτε Rom.

perperam ὡτε. 94. οὐ ψεύσεται με praescriptum Scholium, librarii, pro, οὐ ψέζεται. Etsi Scholiasta omnino mendus (affert locum ex Hymnis Pindari) et v. 61 sqq.

inf. 150 sqq. Religioni, aiunt, sibi ducebat poeta, minimus homo, sinistra de heroe dixisse: ut alias veretur iram incurrere indigna de iis narrando Ol. I, 32 sq. 96 sq. At v. Not. 95. οἰκέων. dissyllabum h. l.

in his certamina. ἄσθαι, τολμᾶν τὰ Pyth. V, 156.

obtrebant tuis laudes tui; ego, hospes omni obtreclandi alienus, laudabo te,

eundem in hominem tanquam aquae rivum, deducendo;

hoc praemium viris placet autem poeta

sibi in hoc, quod laudibus proborum fauet, maledicit nemini. v. Pyth. II, 96 sqq.

ἀπέχων, procul habens.

93. πορφύροσ consentaneum, debitum, hoc viris bonis praemium.

94-102. Iterum ad Neoptolemum poetam redire aiunt. At sententia hac, iam in Scholiis repetita, nihil contortius est. Quid? si

sic

Καὶ προξενία πέποιθ'· ἐν τε δαμόταις
 "Ομματι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλὼν
 Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύ-
 σαις. ὁ δὲ λοιπὸς εὐφρων
 100 Ποτὶ χρόνος ἔρποι. μαθῶν δέ τις ἂν ἐ-
 Εἰ παρ μέλος ἔρχομαι
 Ψέγιον ὄαρον ἐννέπων.
 Εὐξενίδα πάτραθε Σώγευες· (ἀπομνύω)

97. ἕμμασι Ald. οὐχ ὑπερβαλὼν Schmid. et Pauw. non ἄλ-
 ἔροι Ald. et 102. ἕναρον.

sic statuas: pergit in eadem oratione, qua coeperat: *nemo me reprehendet. ἐγγύς ἐών et Ἴουλιὰς ὑπὲρ ἄλλος οἰκείων* sunt opposita; priore loco omissum οὐ. οὐκ — οὐκ pro οὐδὲ ἐγγύς ἐών, οὐδὲ etc. *nemo nec in propinquis nec in remotis terris habitantium*: pro his memorat Siculos et Italos; accenseri possunt Epirotae et sicporro. Dices esse obscurum illud, quatenus *reprehensionem* metuat. Scilicet implicuit cum laudandi studio animum alienum ab obtrectatione et maledicentia per totum locum v. 89-102. deprecatur nunc in victoris laudibus tam effusis non modo suspicionem nimii studii et mendacii, verum etiam *invidiam popularium*, quasi cum eorum detrectatione tantas laudes Thearioni impertiat. Ergo: *non*

hanc laudem Thearionii duo in invidiam popularium eius; καὶ προξενία πέποιθ' pro, vtor: *hospitii iunctus cum Aeginetis*, possum in suspicionem tractandi venire; et *populares meos constanti moderatione. Pro sereno vultu circumspexi ex conscientia veri et recti homo moderatus, οὐχ ὑπερβαλὼν, non ultra modum euagans, sed μέτριος aequus, et (v. 100-2) in laudibus obtrectans* eoque bonorum laudem studens. 99. *Vtinae quod restat vitae temperate hilariter exigam intellegentium meorum studium Ipsa re doctus* (h. e. quae usu novit) — ἐννέπων εἰπέτω. ad obtrectandum 103-112. Sequenti statuam disponendam interpungendo: Εὐξενίδα πάτραθε

Μῆ, τέρμα προβάς, ἄκονθ' ὤσ-
τε χαλκοπάραον, ὄρσαι

A. δ'. K. ιβ'.

Θοῶν γλῶσσαν) ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
Αὐχένα καὶ σθένος ἀδιάντον,
Αἴθωνι πρὶν ἀλίῳ γυῖον ἔμπεσεῖν·
(Εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.)
Ἐα με, νικῶντί γε χάριν
Εἴ τί περ ἂν ἀερθεῖς
Ἀνέκραγον· οὐ τραχὺς εἰμι καταθέμεν.
Εἴρειν

Sogone Sogones — de etc. ἐξέπεμψε Ald. cum Schol. multo
Non vero sequentia de facili victoria accipienda, sed
confecta: adeo ille Sogones viribus excellebat et exsuperava-
tarsarium: etsi intentio virium erat adhibenda. unde et
etc. 108: πρὸς ε. Ald. 111. Colon choriambicum la-
borat. Schmidius: ἂν γ'. Pauw: ἂντ' pro ἂντα.

τῆς Σώγηνες, (ἀπομνύω
ῶσσαν) ὃς ἐξέπεμψας
τεσεῖν· (εἰ πόνος ἦν, τὸ
ν πλέον πεδέρχεται)
ε. huc vsque oratio-
continuantem esse pu-
104. Iuro me laudes
ultra modum efferre.
toties iam vidimus:
h. I, 82 sq. 108. an-
m corpus esset obno-
soli ardenti. Habita
certamina pugilatus
Sequentia autem
modo accipi et in-
gi possunt; praefer-
tunc: ἔα με. εἴ τί περ

ἀν ἀερθεῖς ἀνέκραγον, (ἀνα-
κράζω) οὐ τραχὺς εἰμι νι-
κῶντι χάριν καταθέμεν· non
sum durus, parcus, ad per-
soluendum decus, laudem,
victori. εἴ τί περ ἀερθεῖς
ἀνέκραγον ἂν (ἀνακράζω), si
paullo altius elatus, elatiore
voce, praeconium ago. Vt
adeo sit sententia: O Soge-
nes, qui cito confecto cer-
tamine ante medium diem
victor fuisti, sine me victo-
ri tibi hanc laudem pronun-
tiare. τραχὺς est asper,
durus, parcus.

K k

Εἶρειν στεφάνους, ἐλα-
φρόν. ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
115 Κολλᾶ χρυσόν, ἐν τε λευκόν ἐλέφανθ' ἀμῶν
Καὶ λείριον ἄνθεμον πον-
τίας ὑφελοῖσ' ἑέρσας.

E. δ'. K. ζ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέα
Πολύφατον ὕμνων θρόον δόνει
120 Ἄσυχῆ. Βασιλῆα δὲ θεῶν
Πρέπει δάπεδον ἀν' τό-

113. Interpungebatur: εἶρειν στ. ἐλαφρόν, ἀναβάλλεο. omitte neotera. ἐλαφρόν sit pro ἐλαφρῶς. Crat. et ex eo Brubach. interpuncta χάριν (εἰ τί περ — καταθέμεν) εἶρειν στεφάνους. 114. ἀναβάλλεο Schmid metro ille cauens. 115. ἐν τε χαλκόν ex Lugd. ed. laudatur immo vero hoc Romana habet, Brub. Morell. et omnes Steph. 116. λείριον Rom. Brub. Morell. sed emendate ex Aldo et Schol. Stephanus. 119. πολυφάτων Aldus. vnde Schmidius: πολυφάτων θρόον ὕμνων, proxime ad formam reliquorum colon. Pauw damnat Aldinam lectionem, malit tamen πολυφάτων γ' ὕμνων θρόον. Optime Mingarell. πολυφάτων δόνει ὕμνων θρόον. 121. Schmid, Pauw emendant utpote in Pherecratio: Δάπεδον πρέπει ἀν' τό- quod Pauw suspicatur primam forte Dores in δάπεδον produxisse δᾶ ex γᾶ. conf. ad v. 50. ἀν melius ἀν' scribitur, ἀνὰ δάπεδον τῶδε Aeginau.

114. Expecta: nobilius *facienda est mentio*, ἃ quae sertum tibi Musa parat. Notabile iudicium poetae in *Aeacus est satus.* ἤσυχῆ suauiter, puto. Nisi dico opponi vs. 111. 112. ad que esse, voce remissiore 121. ἀν vel ἀν' pro αἰ δάπεδον τῶδε, putes Nemea esse; at seqq. docent, Ae-
na

δε γαρυήμεν θευμερᾶ

Ὀπί. λέγοντι γὰρ Αἰακόν.

Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Σ. ε. Κ. 1β.

Ἐμᾶ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,

Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα

Μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ γεύεται

Ἄνδρός

θευμερᾶ hand dubie corruptum, ut Pauw quoque censet, ex
 αἰακῶν, aut potius, quod conuenit, θευμόρω. Sic Ol. III, 18 θεύ-
 μοροδάλι. Pauw Hesychii θεόμερος. εὐφρων. huc vocat, sed θεῖος,
 αἰακῶν toties de carmine occurrit. Schmidius reliquorum co-
 ryllabas aemulatus, εὐθερά resinxerat. Mingarellus εὐμόρα. —
 εἰ μὲν μὲν. ex chori persona dictum voluerunt veteres Gram-
 matici. Schmidius per πάτρην Thebas intelligit. Neutrum pro-
 pre. Puto τῆ scriptum fuisse pro ὑμετέρᾳ, ut ad Sogenem
 Aeginetam spectet oratio, ut tamen per tua exponi
 ut, ut Pyth. VII, 15. VIII, 95. Mingarell. conj. ἀμᾶ. Mox
 cum Herculis fratrem et hospitem appellat poeta, tanquam
 Thebanus, adeoque Herculis, tanquam domestici herois,
 uor. Pauw emendat τῆ μὲν. Tum πολίαρχον prae edd. inde
 Inana. Schmidius ex Ald. et Crat. emendauit. 126. προ-
 πρεῶνα non occurrit; videtur tamen a πρῶν, πρην, πρεῶν re-
 uocare Portus, ut sit pro προπρηνῆς, adeoque πρόδυμις. Pauw
 προπρῶν, etsi εἰω synizesin admittit. Mingarell. προπρηνέ-
 εἰ ξεῖνον. Et μὲν vel μὲν pro μὲν. 127. δεύεται et olim le-
 tu in libris, ut ex Schol. patet, et a Crat. ac Steph. retractum.

Doctior

θευμόρω ὀπί, v. V. L.

ἡμῶν voce, praeclara.

5. ὑμᾶ lego, ad victo-

ε de Aeaco, Aeginae he-

ο πάτρῃ l. de tribu l.

patris h. l. Tum alte-

εἰς Ioue natum subium-

id Herculē, προπρεῶνα,

προδύμιον, fratrem et ho-

spitem Aeaci. Debit ergo

narratum esse, Herculem

deuertisse aliquando ad

Aeacum. Utique ad Teta-

monem, v. inf. Isthm. VI,

51 sq.

127. εἰ δὲ γεύεται. Prae-

parat sequentia de Sogene,

qui aedes inter duo Hercu-

lis

- Ἄνδρὸς ἀνὴρ τί φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι,
 Νέω Φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ,
 130 Γείτονι; χάσμα πάντων
 • Ἐπάξιον. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι
 Ἐν τίν κ' ἐθέλει, Γίγαν-
 τας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
 Νάειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
 135 Θυμὸν προγόνων εὐκτῆ-
 μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

A. s.

Doctior tamen et ad sensum quoque verior altera lectio Ald. et Rom. γέεται, h. ἀπολαύει, quam et veteres in Scholiis agnoscunt interque eos Aristarchus, etsi minus commode interpretatus. Equidem sic accipiam: Si homo ex homine omnino utilitatem habet, quid dicemus vicino esse vicinum amantem non remissam benevolentiam? rem haud dubie omnium iucundissimam. Nec tamen video, prorsus incommodam exire sententiam sine interrogatione: εἰ δὲ γέεται Ἄνδρὸς ἀνὴρ τι, φαῖμέν κε — Γείτονι χάσμα πάντων cum omnino ab homine homo aliquantum iuuatur (κατά τι): dicemus, fateamur, vicinum vicino esse etc. 128. ἔμμεναι Schmid. ex Aldo. Ceterae edd. ἔμμεν. 153. ἐδάμασας Ald. et Rom. ἐδάμασας emendatum statim a Crat. et seqq. editoribus, idque tenendum erat. 135. εὐκτῆμονα haud dubie metrum requirunt monentibus quoque Schmid. et Pauw. Sed interpretationem totius loci, quam a v. 131. dant viri docti, non assequor. Mihi sic sese praebet sententia: Si vero deum eadem animi benevolentia esse credere licet: ἐθέλει κε Σωγένης, ἀμφέπων θυμὸν ἀταλὸν πατρὶ (amans parentis, pius in patrem, vt μαλθακὸς pro benevolus, mitis v. c. Nem. IV, f.) νάειν ἀγυιάν προγόνων εὐκτῆμονα ζαθέαν εὐτυχῶς τίν, ὃς ἐδάμασας Γίγαντας: habitaturus est Sogenes faustis auspiciis vicum urbis Aeginiae eundem tecum o Hercules: siquidem domum habe

lis fana sitas habebat. γέ- 131. αὐτὸ, κατ' αὐτὸ —
 των autem deus, cuius sa- ἔχοι pro εἶη, Σωγένης ἐθέλει
 cello vicinas aedes habitat (μέλλει) νάειν εὐτυχῶς, v
 aliquis: vid. sup. ad Pyth. V. L. Est autem ἐν τίν προ
 VIII, 2. σὺν σοί, ἐν tua vicinia.

A. ε'. K. ιβ'.

Ἐπεὶ, τετραύροισιν ὦθ' ἀρμάτων ζυγοῖς,

Ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τε-

οῖς, ἀμφότερας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,

Τὴν δ' ἐπέοικεν, Ἥραν πόσιν τε πειθέμεν

Κόραν τε γλαυκώπιδα. δύνα-

σαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκίαν

Ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θάμα διδόμεν.

Εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδο-

σθενέα βίον ἀρμόσαις

Ἥβα λιπαρῶ τε γῆρα διαπλέκοις

Εὐδαίμον'

inter duo tua templa, vel aediculas, positam v. 157. 8. *ἀφ' ἑξῆς* ἐλέει ναίων nota ratione pro μέλλει. ἀμφότερα θυμὸν, animum tuere, parare, assuesfacere, et hinc simpl. pro ἔχειν, vt v. 15. eodem carmine. ἀγυῖαν, vicum, regionem urbis eandem inhabitat Sogenes et Hercules. εὐκλήμων ἀγυῖα propter opulentiam eam et habitatorum. ἐν τὴν pro εὐν σοί. 137. ε' 9' iterum. Ald. vt modo v. 90. et VI, 47. vidimus. ὡτε pro ὡστε vereor grammaticorum commentum sit. 138. ἐν τεμένεσσι duplici ita recte Schmid. probante Pauwio, et v. 159. χερσὶ, pro χερσέσσι. iambicum trochaeus inuadat. 144. σφίτιν idem ex Aldo. u), σφίν. 145. Sustuli interpunctionem molestam post ἀρμόσαις; nam iung. εἰ γὰρ ἀρμόσαις διαπλέκοις, ἐμπλέκοις, (similiter vt Pyth. XII, 14.) pro simpliciter εἶδε προσαρμύβοις.

17. Cogitandum de qualis: mediū equi vtrinq; inter duo Herculis templi Sogenes habitat. Tu o Hercules, 139. *Imponem et veruam ei propitiā* etc. Morbos deprecatur, eius robur subruitur.

144. εἰ γὰρ pro εἶθε. ἀρμόσαις διαπλέκοις ornate pro altero simpliciter posito. — βίον ἐμπεδοσθενέα, h. τὸ σθενός, vtinam coniunctum esse velis, adesse, ἥβα γῆρα τε scil. σφῶν, εὐδαίμονα ἔοντα, εὐν εὐδαίμονι.

Εὐδαίμον' ἔοντα. παίδων
Δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

Ε. ε'. Κ. ζ'.

Γέρας τό περ νῦν, καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
150. Τὸ δ' ἐμὸν οὐ ποτε φάσει κέαρ
Ἄτρόποισι Νεοπτόλεμον ἔλ-
κῦσαι ἔπεσσι. ταῦτα.
Δὲ τρὶς τετράκισ' τ' ἀμπολεῖν,

Ἀπορία

149. ὄπιθεν Schmid. et praefert quoque Pauw. 152. κῦσαι
τοιαῦτα refingebat Schmidius ad reliquorum normam; at seruat
reliquis verbis ἔπεσσι Pauw scribere iubet, ut Pherecratio ne
meri constent. ταῦτα aliqui apud Schmid. sed editi nil varian

155. τετράκι τ' Schmid.

149. γέρας τό περ νῦν sc.
δν, splendorem, dignitatem,
decora ex gentis victoriis.

150. Religione tactus
poeta, iterum deprecatur
invidiam seu vindictam he-
rois Neoptolemi, ac si fla-
gitiosa de eo narrasset sup.
61 sq. Monstrabant Del-
phis aram, ad quam caesus
fuerat Neoptolemus; nec
longe ab ea erat sella Pin-
dari dicta, cui insedis-
se ille narrabatur, quoties Del-
phos adiisset, et ex ea ce-
cinisse carmina in Apolli-
nem: Pausan. X, 24. p. 858.
Non mirum itaque et Neo-

ptolemi nomen in poeta
carmine locum hunc occu-
passe, et tantam herois re-
ligionem poetae animo in-
sedisse: cum eius aram
tumulum ante oculos su-
inde haberet. τὸ ἐμὸν κέαρ
ut Isthm. V, 23. 25. Eni-
vero nolo hoc iterum re-
petere. Inopiam id argu-
ret inuenti: ut si blate
pater liberis suis subin-
repetit illud vulgatum: (C-
rinthus Iouis filius.
κέαρ οὐ φάσει, cogitabit,
stinebit. Non ego animi
admittam peruersis dic-
lacerare nomen Neoptolemi

Ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
σιν ἄτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος.

μαψιλάκας Ald. Rom. et cett. omnes. μαψιλάκας Commelin.
um, arbitror, errore: hoc tamen Schmidius tenuit, ut a
ἐκ λικεῖν, crepare, ductum videretur. Potest tamen ab
λακῆ, profectum esse, ut Pauw quoque suspicatur. Est
μαψυλάκας, et dorice μαψυλάκας. In Fragm. Sapphus apud
ch. de Ira p. 456. legitur γλῶσσαν μαψυλάκταν. τέκνοισιν pro
vniuerse dictum scrupulum mihi facit: sed ὁ μαψυλάκας γρα-
ματοροῦ est, qui cum nihil habeat, quod *liberis* narret, -iti-
πολεῖ, in ore habet, τὸν Διὸς (Διδῶν) Κόρινθον. Διδῶν δὲ εἶναι Κόριν-
quit Pausan. II. pr. οὐδένα εἶδα εἰπόντα πῶ σπουδῆ, πλὴν Κοριν-
πολλῶν. Grammaticorum commentum de Alcea alienum
iterum de Megarensibus opportunius esse videtur, hos
ado paruisse Corinthiis, a quibus iniuriis vexati defecere.
missos Corinthiorum legatos ad Megarenses iactasse Co-
m heroem Iouis f. eumque poenas sumturum denuntia-
cf. Schol. Aristoph. Ran. 442. App. ad Proverb. Schott.
p. 299. Zenob. III, 21.

ἄτε scil. ἀναπολεῖ τοῖς τέκνοις, παισὶ.

NEMEA

N E M E A

εἶδος ἦ.

ΔΕΙΝΙΑΔΙ ΜΕΓΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

σταδιεῖ.

Argumentum.

Iuvenes modo faustos modo infaustos in amore incidunt; 1-9. fausti fuere amores Iouis et Aeginae; inde natus Aeacus, cuius virtus fuit celeberrima; - 21. huic pro Aeginetis supplicat poeta, et felicitatem expetit, quanta Cinyrae fuit - 31. A digressionem se retrahit, ne inuidientium obtreptioni locum faciat; - 37. Inuidia etiam Aiacem perdidit, ut solet mala fraus grassari - 56. a qua alienum se ostendit; - 66. contra se carminibus virtutem ornare, ut nunc Dinidis, tum patrem Megam et Chariadas tribules.

Σ. α. Κ. 9.

Ἦρα πότνια, κάρυξ
Ἄφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,

Ἄι

Δεινία ita h. l. Ald. et Rom. cum cett. at inf. v. 26. eade Δεινιδος, unde melius, meo iudicio, etiam hic Δεινιδι rescripsit Schmidius, quam Oxonienses infra Δεινίου. Pater Meges vel M

i sq. Bonum sensum non Grammaticis, sic statuat effici video, nisi, relictis *O Iuuenta — optabile es* habe

ἄτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίξοι-
σα βλεφάροις, τὸν μὲν ἀμέροις ἀν' ἀγκᾶς
χερσὶ βαστάξεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.

Ἄγαπα-

iam hoc tempore obierat (v. 75), victor olim et ipse (v. 26). Dinidem Diaulo stadio vicisse, male ex eodem colligerunt aliqui: etiam ex v. 80. Pauw: sed ibi Chariales omnino quatuor victores stadio ex suo numero habentur. 2. ἀμβροσίω Ald. commune. 3. καὶ παίδων ο debetur, qui metrum emendauit. Vulgo: παίδων τ'. 4. Schmidius, perperam, et ἀναγκᾶς (ex ἀγκᾶς) in vlnis: obiurgatus a Pauwio: qui cum aliis ad honestatem et fidem amoris refert. Quidni ad amores faustos et infamum quis amatam experitur facilem vel crudelem et auer- a et Iouis Aeginaeque amor exemplum felicitis amoris erat: redamabatur amator et desiderio suo potiebatur. osset esse, qua amare cogimur; ita alium "ἄρα amplexu met, blando; alium duro vrget ac saeuo, quando in su- amicam incidit: et sic v. 8. ἀρείωνες ἔρωτες sunt felices, Attamen dura illa ἀνάγκη, et praefero ἀν' ἀγκᾶς χερσὶ, ἀνὰ χερσίν. Ἄρα autem non tam pulchritudo, quam puber- tas, iuuenile decus.

amorem propitium, (sic lyrici ingenii impetus fuit Iouis et Aegi- plura vno eodemque phan- quo natus fuit Aca- tasmate complectitur, vt ntérpositum: καιροῦ Pyth. VIII, 1. in voc. Ἡσυ- κνηθέντα, h. ἐπιτυ- χία. Sic Χάριτες Ol. XIV. πρὸς ἔργον ἕκαστον, et πάρφασις Nem. VIII, 54 : bono successu in obtrectatio inuidi cum ma- re utaris. καιρὸς, leuolentia, simulatione et iustum, modus iu- fietis blanditiis. Isthm. V, res ipsa, quam votis pr. Oelα, de splendore om- r, bonus successus. nis generis.) itaque oculis libertas proprie; nam illa insidet, vt alias Amor, s fructum nuntiat; h. e. amoris illecebrae; et m notione iuuenilis alteri duram, alteri mitem r, venustatis et ille- sortem destinat, dum aut um amoris adiuncta; faciles et secundos amores habet

Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-
 τα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
 Τῶν ἀρειόνων ἐρώ-
 των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

A. a. K. 9.

- 10 Οἶοι καὶ Διὸς Αἰγί-
 νας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπέλησα
 Κυπρίας δῶρων· ἔβλασταν δ' υἱὸς, Οἶ-
 νας βασιλεὺς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστ.
 Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.
- 15 Ἄβοατι γὰρ ἠρώων ἄωτοι
 Περιναιετᾶόντων

Ἡθεῖ

10. τοῖοι malit Mingarell.

12. οὐβ- Ald. vitiose.

habet aliquis, aut in amo-
 rem infaustum incidit. At
 ἀνάγκας ab ἀνάγκη locum vix
 habet; verum est ἀγκὰς ἀν'
 (ἀνά) χειρὶ vel ἀναγκὰς (si
 modo auctoritas esset alia)
 χειρὶ βροτάζεις, et a nutri-
 ce puerum in vlnis gestan-
 te petitum videtur. ἀμέ-
 ραις, ipsa dum est ἡμερος,
 placida, mitis. Putabam
 ἔρωτας latius de quibuscun-
 que studiis posse accipi; vt
 iungeretur cum πρὸς ἔργον
 ἕκαστον, sed reliqua non
 conueniunt. Ceterum ad
 Dinidis pulcritudinem poe-
 tam respicere non posse,
 sed de Aegina nymphā co-
 gitasse, in promptu est.

6. καιροῦ, pro eo qd
 opportunum est, votis
 stris consentaneum. In
 cum Mingarello malis i-
 gere καιροῦ πρὸς ἔργον
 στον ὄντος.

11. ἔρωτες ποιμένες δα-
 Κυπρίας, sunt, puto, A-
 res gaudiorum Veneris
 tentes. ποιμένα κλύου-
 minum, vidimus sup. O
 107. δῶρα Κυπρίας v. l.
 I, 119. vid. ad Virgil. A
 IV, 33. Mox 14. λιτάν-
 pro ἠξίου.

15. ἀβοατι, non vot-
 multi cupierunt eius du-
 vti in rebus gerendis. O
 ἀξίαις v. V. L.

[Θελον κείνου γε πεί-
θεσθαι ἀξίαις ἐκόντες,

E. α'. K. ια'.

ἴ τε κρανααῖς ἐν Ἀθά-
ναισιν ἄρμοζον στρατὸν,
ἴ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
κέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουνά-
των πόλιός θ' ὑπὲρ Φίλας
Λυστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι, Φέρων
λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-
κιλμέναν, Δείνιδος δισσῶν σταδίων

Καὶ

ebatur ἤθελον κ. γε πεί- 18. θέσθ' ἐν ἀξίαις. Iners sic et otiosa
itaque ἀναξίαις legendum esse admodum probabile fieri
est illud ab ἀνάσσειν, reconditum vocabulum: vt conie-
ciri docti ad Hesych. h. v. et Obs. Misc. T. VI. p. 397.
aliis tamen nihil inferas: ἀξίαις recte illa interpretantur:
ἴς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. sane nec ἀξίαι hoc sensu ex tri-
c. eiecto tamen ἄν versus laborat. Cui medeberis, si le-
θέσθαι ἀξίαις, quod mutavit aliquis, cui ἡ ἀξία, pro digni-
tia, erat ignota. Varia tentabat Mingarellus: modo ἄν
pat ad πείθεσθαι, vt sit ἀναπείθεσθαι, modo ἄν ἀξίαις, modo
ἄν id, quod ipse posui, — θέσθαι ἀξίαις. 21. Πελοπηϊάδαι ἴ-
m. Crat. at Brub. et seqq. edd. ἴ- in alterum versum re-
c. Brub. tamen in marg. f. πελοπηϊάδαι, ad metrum: hoc
ius arripuit. Est πελοπεύς, ἦος: de quo conf. Valken. ad
t. p. 414. 22. γονά- haud dubie leg. metro poscente,
midio et Pauwio. 26. Δεινία legebatur. Δείνιδος Ald.
Rom. et hinc rel. v. ad pr. Odes.

Ἀθάναισιν. Fuit in χῆ) μίτραν (στέφανον pro
eseus. cantu, carmine, vnde Λυ-
Preces ad Aeacum δίαν) πεποικιλμέναν, affabre
n facit pro Aeginetis factam; simili audacia, qua
κανάχηδα (σὺν κανα- sup. Nem. III, 136 πόμα αοί-
διμον.

Καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα
 Σὺν θεῷ γάρ τοι Φυτευθεῖς
 "Ολβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος.

Σ. β. Κ. 9.

30 "Οσπερ καὶ Κινύραν ἔ-

βρισε πλούτῳ ποντία ἐν ποτε Κύπρῳ
 "Ισταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τι
 Πρὶν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾶ λέλειπται

Νεμ.

27. Μέγα Νεμειον ἄ. vulgo legitur. Νεμειον Oxonienses ex MS. Brubachiana receperant. Schmidius emendabat: μέγα, Νεμειον, utrumque recte dicitur. Pauw tamen malebat μέγα Νεμεαῖον hoc verum. Nam Νεμεος, Νεμειος, Νεμεαῖος dicitur. conf. sup. Nem. V, 9. Non vero Νεμειος. 30. "Οσπερ et Κινύραν Ald. peram. 31. πλούτῳ sane edd. Rom. Crat. Brub. hincque Schi. Durum tamen ὑπερ ὕβρος πλούτου. Praestat Aldina et Scholion lectio, a Stephano repetita: πλούτῳ. 32. Erat vulgg. ἀμπνέων 33. τε πρὶν τι φ. Colon truncatum vna syllaba, quae in sequenti versu redundat. Iam Schmidius verum viderat, nisi quod ὅτι malebat γε: ἀμπνέων γε, πρὶν τι φ. 33. Legebatur: πολλὰ πολλὰ λέλειπται. 34. λεκται. v. — δόμεναι 35. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἄτες 36. νος ὕψον φρονεοῦσιν. quae quis, meo imprimis repugnante, rat? Schmidius πολλὰ γὰρ πολλοῖς λέλειπται. nam tota vox splendendum versum retrahenda, monente quoque Schmidio et Livio: hic etiam lenius: π. γὰρ πολλᾶ λ. Vt adeo secundum uterque versus sic se habeat: "Ισταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων πρὶν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾶ λέλειπται. Posse se in fabulam de

28. Ad preces modo v. 24 sqq. pro Diania et Megactas respicit: *felicitatem hanc victorum fauentibus diis obtigisse; qualis illa olim Cinyrae, de qua conf. Pyth. II, 27. Tum v. 32.*

continet se, ne in digressionem de eo induci solent. Erant de Cinyra multa carmina; noua in fabula vulgo nota fingere facile: cuius rei exemplum ipse, puto, dedit O.

Νεαρά δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνω
 ἔς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος ὄψον
 Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν.

Ἄπτεται

currere significat: sed *subsisto hic, etsi in cursum promi-*
schol. a statu luctae petebat) et me contineo: colligo me,
rem aliquid adiiciam. Dicta enim (de Cinyra) satis multa
pro aliis; noua autem proferre etc. Pauvium non satis
egit. In v. 34. κται ad superiorem versum spectare vidimus.
quoque sunt extrema. Oxonienses nullo cum fructu,
hiatum inferrent, dederunt δὲ pro δ'. Schmidius colon
uenit: Νεαρά δ' ἐξευρόντα σαφῆ δόμεναι et 35. 6. βασάνω ἐς ἔλεγχον,
κίνδυ- nos, ὄψον φθονεροῖσιν. Ed. Rom. cum Scholiaste, et hinc
Morell. Steph. exhibent v. 36. ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. (nisi
Morell. et Steph. φθονεροῖς deprauarunt) quam lectionem
Schmidio damnari, a Pauvio autem interpolari: Δὲ
ἐξευρόντα δόμεν ἔς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον Δὲ λόγοι (vel λό-
εροῖσιν. Igitur ὄψον λόγοι iungit, βασάνω plane eiicit, et in
satis ieiune adiungit. Si recte video, ne verbum qui-
atandum, sed cola in bonum ordinem redigenda sunt
modum: 34. Νεαρά δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνω 35. ἔς ἔλεγχον,
κίνδυ- ὄψον 36. Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. Ita nihil nec ad metrum
sensum desideres: νεαρά est dissyllabum, vel tribrachys
Chaeco. Nec Mingarellum video rationem sequi multum
n, nisi quod 35. — ὄψον 36. δὲ λόγοι φθ. legit; quae non
ελό, ἐς ἔλεγχον βασάνω (elegantius quam βασάνου,) plenius
ἐπικανον dictum. πᾶς κίνδυνος, h. κινδυνῶδες πάντως ἐστί, pericu-
mpnino est noua proferre, quae ab aliis explorari possunt,
fidem et veritatem, et redargui. Schol. ἴαν γὰρ τι και-
πιστηθῆσομαι. Narrationes autem eiusmodi nouae inuidis
obsonium

ula de Pelope inter-
 da. Reliqua vid. in
 Consisto pede su-
 et colligens spiri-
 tequam pergo. Mul-
 (de Cinyra) multis
 at noua, quae inue-

neris, exploranda dare aliis,
 periculosa res est. Inuidis
 in deliciis habetur, si quid
 habeant in iis nouis quod
 vituperent. ἐς ἔλεγχον (ἐν)
 βασάνω, διὰ βασάνου.

Ἄπτεται δ' ἐσλῶν αἰεὶ,
Χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

A. β'. K. 9'.

Κεῖνος καὶ Τελαμῶνος

40 Δάψεν υἱὸν, Φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.

Ἡ τιν' ἀγλωσσον μὲν; ἦτορ δ' ἄλκιμον, λ

θα κατέχει λυγρῷ ἐν νείκει μέγιστε

Δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.

Κρυφία

*obsonium sunt, deliciarum loco, cum in iis inueniant, quod
arguere ac reprehendere possint, contra historiae fidem au-*

*tatem dictum, aut parum scite excogitatum etc. Mox v.
ἄπτεται δὲ sc. ὁ φθόνος. Bene Schol. ἀπὸ τῶν φθονούτων ἐπὶ τὸν ὄν
μετήγαγε τὸν λόγον. Nisi haec ita constitui possent, facilis et
medicina, ut pro λόγοι legeretur ψόγος, sic erit: ὄψον δὲ ψόγος,
νεροῖσιν. Ἄπτεται δὲ etc. Ad βίαστος referri vix potest. 3'*

*Schmid. ex Aldo. Romana et seqq. αἰεὶ. Laudatur hic lo-
Schol. Sophocl. Aiac. 154. sed corrupte: "ὄψον δὲ λόγοι φθόνος
ἀπτεται δ' εἰδῶς. χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει. 41. 42. Ἡ μιν Benedi-*

*sed poetae mos ille proprius, reuocare singula facta ad sen-
tias generales. λά- θα Ald. γίκει Crat. et hinc maygo Bruh.
ἐν λυγρῷ γήρει Schol. laudat. λυγρῷ ἐν νείκει metro postulante
scripsit Schmid. probante quoque Pauwio. λάθα κατέχει
docte dictum accipio de eo, qui in iudicio vincitur, quom-
διγλωρεῖται, postponitur, contemnitur, prae altero, victore
γέρας accipit, quatenus causam obtinet et rem de qua*

litigatur.

37. ἄπτεται δὲ sc. ὁ φθό-
νος. aut etiam ὁ φθονερός.
ex φθονεροῖς. Durum hoc;
melior tamen ratio haud
suppetit.

40. Φασγάνῳ ἀμφικυλί-
σας, quod sollennius περι-
πείρας, transfigens.

41. λάθα opp. γέρας
go hoc est νίκη, illud ἦτορ
ἐν νείκει, in iudicio. Ἡ
γέρας, ut quis causa pe-
rior sit, ἀντέταται, tri-
fur, adiudicatur, ψεύδει
λω, causae iniustae, ut
quis vincit fraudulenti
commentis.

Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ

4 Δαναοὶ θεράπευσαν·

Χρυσέων δ' Αἴας στερη-

θεὶς ὄπλων φόνῳ πάλαισεν.

E. β'. K. ιά.

Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δαί-

οισιν ἐν θερμῶ χροῖ

6 Ἐλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι

7 Ἵπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ, τὰ μὲν

8 Ἄμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,

9 Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν

10 Ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν

Καὶ

Malim cum viro docto in Misc. Obs. To. VI. p. 397. glossae psychii satis suspectam inferre: ἐπάλλησεν, διεφθάρη. et κατὰ δικασίαν. Dignum Iyrico, παλαίειν φόνῳ, et suspicor, illam ipsam spectare ad loca, in quibus simile quid dictum erat: συμφορᾷ, φθερᾷ. Sed de his viderint viri docti, qui Glossariis excutiendis occupati sunt. 48. δαί- in fine syllaba proferendum. Malim adeo δαι- scribere. 50. Ἐλκεα in ἔλκεα posse produci non credit Pauw, et Schmidii sententiam amplectitur: ἔλκε' ἔρρηξαν. Miror hoc; cum toties e ratione sua antecedentem syllabam producat. Sustuli comma ῥῆξαν male insertum; iungenda enim sunt: ῥῆξαν ὑπ. ἀ. λ. h. ἔλκε, σὺν λόγχῃ. 52. Ἀχιλεῖ erat. Ἀχιλεῖ scribere metrum debet et sic iam Schmid. 53. Cum in πολυφθόροις vix videatur corrigi posse, Pauw conj. πολυφθόροις. At sunt multa in poetis huius generis duriora.

Ita Danaï gratificati
Ulyssi, cumque caus-
periores reddiderunt,
(παυσαι) occultis, iniu-
suffragiis. — 47. φόνῳ
σεν, succubuit leto,

48. Atqui in pugna valde
dissimilis virtus et dispar
robur erat duorum istorum
ῥῆξαν ὑπὸ λόγχῃ pro σὺν. —
v. 53 debebat sequi τὰ δ' ἐν.
54. πάρφασις, ἀπάτη, Ol.
VII, 120. Pyth. IX, 77. mali-
tia,

55 Καὶ πάλαι, αἰμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδῆς, κακοποιὸν ὄνειδος

Ἄ τὸ μὲν λαμπρὸν βιάται,

Τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρὸν.

Σ. γ'. Κ. ϑ'.

Εἴη μὴ ποτέ μοι τοι-

60 οὔτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ κελεύθι

Ἀπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανῶν ὡς

Παισι κλέος μὴ τὸ δύσφραμον προσάψω.

Χρυσὸν εὐχονται, πεδίον δ' ἕτεροι

Ἀπέραντον ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδῶν καὶ

65 Χθονὶ γυῖα καλύψαι-

μ', αἰνέων αἰνήτᾳ, μομ-

Φᾶν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

55. μύθων sphalma ed. Oxon. 58. ἀντείνει. iambus pro trocheo

Benedictus ad Schmidii dubitationem emendat: ἀντέχει. Schol.

ἀνατείνει, ἐπαίρει, μεγαλύνει, ὑψοῖ. 60. 61. ἔδους ἀπλανεῖς νηυσ-

Schol. memostat. ἐφαπτοὶ μανθάνων ὡς παισὶ κλέα. Ald. vitiose.

64. ἀδῶν Ald. et Morell. ἀδῶν Rom. Crat. Brub. ἀδῶν emen-

Steph. καὶ, etiam moriar ita. φίλος ἀστοῖς π. Anal. Bruncl

T. I. p. 174.

tia, dolosus animus cum lentia hominum. cf. Pj. XI, 45.

erat iam olim inter homines, non nunc demum. 64. *Vt vixi, ita mori*

ciuibus meis probatus. 64. *Vt vixi, ita mori*

λος ἀστοῖς, vt est quod Epigr. ap. Brunck. Anal.

T. I. p. 174. Tota Stroa praeclara est et magna

poetae ingenium cum gnis sensibus et magno

mō coniunctum in eo fuit declarat; quod inter-

A. γ. K. 9.

Αὔξεται δ' ἀρετὰ, χλω-
 ραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρον αἴσ-
 σει, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖς' ἐν δικαίοις
 Τε πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα. χρεῖται δὲ παντοῖ-
 αι φίλων ἀνδρῶν, τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
 Ὑπερώτατα. μαστεύει δὲ καὶ τέρ-
 ψις ἐν ὄμμασι θεῖσθαι

Πίστιν.

Αὔξεται δ' ἀρετὰ Schmidio debetur, metro metuenti. Fert
 ten antispastus communem lectionem, quam et Schol. agno-
 sit: Αὔξεται δ' ἀρετὰ. vtramque lectionem olim in libris fuisse
 indicatur Pauw. 69. δένδρον ἀναίσσει Pauw scribendum esse
 met. δένδρον αἴσσει Schmidius dederat. Sed turpe viro docto
 fset, quicquam in optimo Schmidio probasse. Alterutro
 nio est corrigendum. Idem v. 70. ἀερθεῖσαι ἢ Schmidium scri-
 bi debuisse, censet, ad ἀρετὰ. Accipiendum autem, ἐν σοφοῖς
 αἰσσει τε ἀνδρῶν pro ἀνδράσι, inter, aut verius, per, διά. Veteres
 Ennatici variis modis tentant. 71. πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα legen-
 di, cum Schmidio, ne choriambicum claudicet in ὑγρὸν αἰθέρα.
 Dum alterum genus ex Homero. Pauw ὑγρὸν γ' αἰθέρα offert:
 vtique deterius.

per se habere experientia
 dicit.

3. Αὔξεται δέ. Ad seqq.
 in parat. Quod toties
 dicit: nisi carmine celebra-
 ti, facta praeclara obli-
 vite sepulta obscurantur.
 Ita (ἀρετὰ) crescunt sc.
 illa, celebrantur; ἀερθεῖ-
 σάν σοφοῖς δικαίοις τε ἀν-
 δρῶν (διά, per viros ingenio-
 siet veri studiosos) ὡς ὅτε
 δένδρον αἴσσει, ἀναίσσει, πρὸς
 ὑγρὸν αἰθέρα ἐέρσαις χλωραῖς

(διά) — 72. ἀμφὶ πόνοις,
 in certaminibus praecipua
 aliqua ratione indigenus
 amicis, qui virtuti laudes
 debitas circumspiciant.

73. θεῖσθαι πίστιν ἐν ὄμ-
 μασι, est, fidem, veritatem
 rei ante oculos ponere, h. e.
 efficere vt res vere talis
 habeatur qualis est; ita et
 ἢ τέρψις, si quis magnum
 bonum consequutus est, quo
 gaudet, in votis habet, vt
 illud aliis ante oculos pona-
 tur;

Ll

75 Πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὐ-
τις τεὰν ψυχὰν κομίζαι,

E. γ'. K. ιά.

Οὐ μοι δυνατόν. κενεῶν
Δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.

Σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον

80 Ὑπερῆσαι λίθον Μοισαῖον, ἐ-
κατι ποδῶν εὐωνύμων

76. Non prior in ψυχὰν corripitur, sed est spondens in hac sede
ut v. 67. 79. Si in χαριάδαις prima longa est, tribus χαριάδαις
esse debuit. cf. Pauw. τε post χαριάδαις abundat. Potest legi
Σοὶ δὲ, πάτρα χαριάδαις τε. Sed praestat χαριάδαισι reponere. Punctum
sustuli post τέλος.

tur; id quod et vanitas et
laudis cupido et studium
bona sua aliis communi-
candi suadet. Itaque dicta
v. 73-75 pro eo quod vulgo
esset: *qui magnam felici-
tatem consequutus est (ut
victor) rebus praeclare ge-
stis, in votis habet, eandem
felicitatem carmine celebra-
tam videre.* Hoc ad ipsum
felicitatis fructum et ad iu-
cunditatem transtulit in
personam mutata: *τέρψις*
(h. ὁ τερπόμενος) *μαστύει,*
πίστιν θέσθαι ἐν ὄμμασι, in
votis habet, ut aliquis sibi
fidem felicitatis ante oculos
ponat. Facit autem ei fi-
dem, qui eam declarat, ad
vividum repraesentat: id
quod facit poeta carmine.

75. Megas pater iam ob-
ierat. 78. χαῦνον, nullum
exitus.

79. Ut nunc verba se ha-
bent, procedit sententia in
de ab: ὦ Μέγα, hoc modo
in vitam te reuocare non
possum, at memoriam tuam
tribus et Chariadarum e
quatuor victoriis gymnici-
carmine celebrare possum.
In hac tamen lectione π
τρα Χαριάδαις τε abundat
nam Chariadae ipsa tribus
sunt. Medelam proposui
V. L. Porro λάβρον simp-
citer accipio ingentem, in-
guum. Schol. vocalem a-
cepit, εὐτονον μουσικὴν σ
λην. Sane λάβρος est I
quax, ut Ol. II, 156. et in-
tus λαβραγόρας in Homer
ὑπερῆσαι

Δίς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ, πρόσφορον
 Ἐν μὲν ἔργῳ κόμπων ἰεῖς. ἐπ' αἰ-
 δαῖς δ' ἀνήρ νώδυνον καὶ τις κάματον

35 Θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος
 Δὴ πάλαι, καὶ πρὶν γενέσθαι
 Τὰν Ἀδράστου τὰν τε Καδμείων ἔριν.

cf. ad pr. εἴδους. χαίρω δὲ — Possunt melius omnia iuncta
 cleri, si legas: Σεῦ δὲ πάτρα, χαριάδαισι, λ. — δίς δὴ δυοῖν, χαίρω γε
 — ἰεῖς. 83. ἐπαι- δαῖς Schmid. cum Scholiasta: videntur
 non incantationes alienae esse a loco, in quo de hymnis (καμ-
) agitur. Non minus alienum Pauwii acumen referentis ad
 bdm Odae. Aliae edd. omnes ἐπ' αἰδαῖς (pro διὰ αἰδῶν). Sen-
 tentiam et alibi frequentavit: etiam Isthm. VIII. pr.

85. ἦγε μὰν Ald.

πρῆσαι λίθον, στήλην sc. dum est, quam aliquoties
 νατόν ἐστὶ, propter qua- frequentavit, Ol. I, 157. 8.
 r victorias stadio. At II, 93-95. VIII, 9. Nem. V,
 i admodum dura: ἕκατι 87. 88. etc. victoriam esse
 ἰῶν εὐωνύμων δίς δὴ δυοῖν. laborum et aerumnarum
 illicet cogitatione comple- dulce lenimen, ἀνάπαυσιν,
 s ποδῶν νίκας εὐωνύμους, ἀμπνοῶν, ἀμοιβήν, ἄποινα.
 ere poterat bis duas. 83. ἐπ' αἰδαῖς est pro δι'
 αἰδῶν. Multi iam certami-

82. Omnino gaudeo πρόσ-
 ρον κόμπων ἰεῖς, laudem
 ritam pronuntians ἐν ἔρ-
 , ἐπὶ νίκη, h. e. lubens
 ebro praeclare facta. Et
 83. de notione cogitan-
 tum aerumnas (proprie ca-
 rum memoriam) per carmi-
 na lenierunt. Nam iam in
 remota heroum aetate car-
 mina victoribus accini mos
 fuit.

NEMEA

N E M E A

εἶδος 9.

ΧΡΟΜΙΩΛ ΑΙΤΝΑΙΩΛ

ἄρματι.

Argumentum.

Chromium pronuntiat victorem in Pythiis Sicyoniorum, et hinc dignum carmine 1-17. deflectit ad Adrastum, qui ea instituerat. - 61. Bona vota pro Aetnaeis. - 79. Inter fortes eorum viros est Chromius. - 103. Inde redit ad victoriam eamque laudibus ornat.

Δωδεκάς α.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλω-
νος Σικυώνοδε, Μοῖσαι,

Τὰ

Tria quae sequuntur carmina non ad Nemeonicas scrip-
esse, et per se patet inspicienti, et notatum est a vetere quoque
Grammatico ad pr. huius hymni; idem adiicit: διὰ κηρωρέμα-
φέρονται. Erant ergo hymni hi olim, in libris, distincti a ceteri
et in hunc locum venerant forte, quod librarius aliquis s:
Nemeorum codici vacante spatio in fine eos attexerat. Vide-
tur autem, mea opinione, ad ἐγκώμια pertinere, quae Pindarus
scripserat. Chromium idem, ad quem Nem. prima scripta, vi-
ctor quadrigis in Pythiis Sicyone celebrari solitis, a Clithe
circa Ol. L. institutis. v. Pausan. X, 57. et Schol. ad v. pr. F
ferel

1. E Pythiis Sicyone ha- in Siciliam ad urbem Ai-
bitis πῶμος victoris ducitur nam.

Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
 "Ενθ' ἀναπεπταμέναι
 5 Ξείνων νενίκανται θύραι,
 "Ολβιον ἐς Χρομίον
 Δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πρᾶσσετε.
 Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων,
 Ματέρει καὶ διδύμοις
 10 Παιδεσσιν αὐδᾶν μανύει,
 Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμο-
 κλάροις ἐπόπταις.

Δ. β'.

ferebatur tamen eorum origo ad Adrastum: vide v. 20 sqq. Ita
 enim poetae sibi solebant aditum ad veteres fabulas intexendas
 parare, et ita factum esse arbitror, ut tam incerta ac varia lu-
 dorum origo tradita sit. 5. εἰς Α. edd. vett. Emendavit vir
 doctus in marg. Brub. et hinc Schmid. 4. 5. ἀναπεπταμέναι ξεί-
 νων, *completæ hospitibus exceptis*, Schmidius cum Phil. Melancli-
 thone, parum scite, et aduerso metro, nam πλα longum ex ἀνα-
 πεπταμέναι. et erat ξείνων νενίκανται iungendum: ἤττηται ὑπὸ τῶν ξείνων
 10. παντὶ εἴκουςαι ξένη καὶ οὐδένα ὑπελαύνουσαι (f. ἀπελ.), *admittunt ho-*
spites, adiuncta noīone magnæ multitudinis; hactenus hacc
 paullo audacior forma ferri potest. Pauw tamen non inelegan-
 ter emendat μεμύκωνται. vti portæ, quæ aperiuntur, πύγιστε, βοῶν,
 sicuntur: modo de μεμύκωνται constaret an vsu habitum sit. No-
 tum illud Homericum: Αὐτέμικται δὲ πύλαι μέκον οὐρανῶ, ἃς ἔχον Ἦραι.
 Attamen νενίκανται etiam ap. Theocr. XVI, 15. occurrit. 10. αὐδᾶν
 ἀνύει, *hymnum annuntiat Latonæ eiusque liberis*, ex victoria.

Nescio quid Schol. spectet: τῆ τε λατοῦ τὸ θαυμάζεσθαι δίδουσι.

5. θύραι νενίκωνται (ὑπὸ) *nostris hominibus apertis-*
 ξείνων, vt in illo: *victæ* *sima maximeque hospitalis.*
iatuere fores, multitudine
 10. αὐδᾶν μανύει, *hymnum*
 ἀναπεπτα- *ordindum esse significat*
 ἔναι de hospitalitate; etiam *in honorem Latonæ et li-*
 i vulgari oratione: Cic. *berorum victor currum con-*
 ierr. IV, 2 *huius domus —* *scendens.*

Δ. β'.

Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώ-
πων, τετελεσμένον ἔσλόν
15 Μὴ χαμαὶ σιγαῖ καλύψαι.
Θεσπεσία δ' ἐπέων
Καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.
Ἄλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν
Φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν
20 Ἴππείων ἄθλων κορυφᾶν, ἄτε Φοίβῳ
Θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' Ἀ-
σωποῦ ῥεέθροισ' ὧν ἐγὼ
Μνασθεῖς, ἐπασκήσω κλυταῖς
Ἡρώα τιμαῖς.

Δ. γ'.

17. πρόσφορος καύχας iungi nequit. πρόσφορος, προσφερόμενος θεσπεσία
ἀοιδᾶ ἐπέων καύχας conj. Oxonienses. Sed πρόσφορος recte Schof. Ιου-
κυσία ἐστίν. ἔπη καύχας erunt καυχώμενα et ἀοιδᾶ ἐπέων ornate pro sim-
plici ἔπη. ita ἀοιδᾶ θεσπεσία ἐπέων καύχας, πρόσφορός ἐστίν, est: tam
praeclare gestam aequum est carmine celebrare. Fatendum tamen
vel sic, orationem esse valde circumductam. Praestat Benedicti
emendatio καύχαις pro καυχῆσειν, ἔργοις, ἐφ' οἷς ἔξει καυχᾶσθαι. Ha-
bet καύχη formam, quae est in βλάστη, βλάστησις. ἄνθη, ἄνθησις. cf.
Toup. Emendat. in Svidam To. I. p. 87. πρόσφορος, debitus, con-
veniens (vt modo Nem. VIII. 82) scil. τῷ ἔσλῳ. 19. ὄρσομεν

Schmid. idque metrum haud dubie exigit pro ὄρσομεν.

20. ἀέθλων per synizesin efferendum; our igitur
non scribimus: ἀέθλων?

13. Carmen hoc antiquum *bus praeclare gestis. vid.*
est quod attigerat Nem. III, *Var. Lect.*
50. et forte idem Pyth. IX, 18. Ἄλλ' ἀνόρσομεν, igitur.
167 sq. 15. χαμαὶ, *humi* 22. ἐπ' Ἀσωποῦ ῥεέθροισ, Si-
abjectum? nam χαμαὶ *sub* cyone. 24. Proprie ἐπα-
terra conditum esse nequit. *σκῆν τιμὰς ἥρωος, elaborata*
17. *Conuenit carmen re-* *honores, laudes.*

Δ. γ.

- 25 Ὅς τότε μὲν βασιλεύων
 Κεῖθε, νέαισί θ' ἑορταῖς
 Ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις
 Ἄρμασί τε γλαφυροῖς
 Ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
- 30 Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρη-
 ὄν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν,
 Πατρίων οἴκων ἀπὸ τ' Ἄργεος. ἀρχοί
 Δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
 Παῖδες, βιασθέντες λύα.
- 35 Κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν
 Τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Δ. δ.

Ἄνδροδάμαν τ' Ἐριφύλαν,
 Ὀρκιον ὡς ὅτε πιστόν,

Δόντες

32. πατέρων Ald. πατέρων Rom. et seqq. πατρίων Schmidio debetur. Mox v. 34. λύη et λύα, στάσις. v. Hesych. et Etymol. M. h. v.

37. Ἄνδρομέδαν τ' Ald. Rom. Brubach. Morell. Sed emendate ex Schol. Crat. Steph. Schmid. nisi quod siue ab ἀνδροδάμας, αντος. siue ab ὁ ἀνδροδάμας, ου, (v. sup. Nem. III, 67) repetiisse videntur.

Est vero ab ἀνδροδάμας, ἢ ἀνδροδάμη. adeoque τ' seiunximus:

distinximus etiam reliqua curiosius.

29. ἀνέφαινε πόλιν, ἐμφανῆ ἐποίησεν.

30. Adrastus Talai f. in seditione ciuium fugatus ab Amphiarao Oiclis f. consanguineo suo Sicyonem venerat, vbi Polybus filiam et regnum ei tradidit. v. Schol. et Herodot. V, 67 sq.

ἀρχοί δὲ. exciderat adeo regno Argiuorum stirps Talai.

35. Adrastus odia mutua composuit et Amphiarao sororem suam, Eriphylen, in matrimonium collocauit. Hoc γνωμικῶς extulit: *At enim vir bonus componit iurgia: ὁ κρέσσων ἀνήρ, ὁ ἀγαθός.*

Δόντες Οἰκλείδα γυναῖκα,
 40 Ξανθοκομᾶν Δαναῶν
 Ἦσαν μέγιστοι. καί ποτ' ἐς
 ἑπταπύλους
 Θήβας στρατὸν ἄγαγον ἀνδρῶν, αἰσιᾶν,
 Οὐ κατ' ὀρνίχων ὄδον. οὐδὲ Κρονίων,
 45 Ἀστεροπᾶν ἐλελί-
 ξαις, οἴκοθεν μαργουμένους
 Στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ Φεί-
 σασθαι κελεύθου.

Δ. ε.

Φαινομένην δ' ἄρ' ἐς ἄταν
 50 Σπεῦθεν ὄμιλος ἰκέσθαι

Χαλκείois

39. οἰκλείδα sphalma tyrorum Oxon. edit. 42. 3. Legebantur
 — καί ποτ' ἐς 42. ἑπταπύλους Θήβας 43. ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν
 οὐ κατ' 44. ὀρνίχων ὄδον. Laborant versus, et pes deficit. Schmi-
 dius priorem versum mutilum ratus, expleuit et refinxit; καί
 ποτε ἑπταπύλους κριτὸν ἐς Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν Οὐ κατ'
 δ. δ. Pauw libros esse expectandos prae se ferens, vitium in solo
 versu 43. quaerit; adeoque locum sic exhibet: καί ποτ' ἐς ἑπτα-
 πύλους Θήβας Ἀνδρῶν ἄγαγον στρατὸν . . . αἰσιᾶν Οὐ κατ' δ. δ. Ego
 quoad situm vitii, nondum popularem meum Schmidium dese-
 rendum esse video, etsi vocem, quam supplet, sine codicum
 auctoritate nolim admittere. Versus tamen ita dispesco, vt
 proxime ad veram rationem accessisse mihi videar. 44. οὐ
 κατ' ὀρνίχων ὄδον versum esse ordiendum, dubitari nequit.

39. δόντες sc. Ταλαοῦ παι-
 δες, Adrastus, Partheno-
 pacus, Pronax, Mecistheus
 et soror Eriphyle.

43. (κατ') ὄδον ὀρνίθων
 οὐκ αἰσιῶν, expeditione in-
 fausta, οὐδὲ Κρ. — κελεύ-
 θου, et malis cum ominibus.
 Nota haec, vt et 56. septem
 rogi, cf. Ol. VI, 34 ἐρυσάμε-
 νοι νόστον, inhibentes sibi,
 sistentes, adeoque priuati
 reditu.

Χαλκείοις ὄπλοισιν ἵππεί-
οις τε σὺν ἔντεσιν. Ἰ-
σμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι, γλυκὺν
Νόστον ἐρυσάμενοι,

5 Λευκανθέα σώμασ' ἐπίαναν καπνόν.
Ἐπτά γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους
Φῶτας. ὁ δ' Ἀμφιάρη
σχίσεν κεραυνῶ παμβία
Ζεὺς τὰν βαθύστερον χθόνα,
Κρύψεν δ' ἄμ' ἵπποις,

Δ. ε'.

Δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
Νῶτα τυπέντα μαχατὰν

Θυμὸν

Videtur Νόστον ἐρυσάμενοι peccare et sensu et metro. Nam
vel ἐρίεσθαι sensu trahendi aptum non est, media breui.
ἐρίεσθαι media longa, sed est seruare, tueri. Benedictus su-
batur fuisse ἐλεσάμενοι. per se recte; sed nimio recedens a
εστura. ἐρυσάμενοι Pauw emendat, ab ἐρύκειν. quod putes haud
e tenendum *inhibentes. ἐπισχόντες*. At vide an praesidium sit
Homericum Od. ψ, 244 *Minerua diem detinuit, ἠῶ — ῥύσατ' ἐπ'*
ἠνῶ χρυσόβρονον, οὐδ' ἔα ἵππους ζεύγυσθ' ἰκίποδας. 55. *λευκανθέαν*
que ed. princeps, et hinc aliae. *λευκανθέα* recte emendatum a
Suid. praeunte Scholiasta, qui etiam *σώματ'* prae legisse vi-
dit. 57. Ἀμφιάρη iterum cum signo diaeretico vulgo scri-
pta, cum sit h. l. quadrisyllabum. Schmidius Ἀμφιαρῆ refin-
xit ut sit ab Ἀμφιαρέως. Equidem nullus dubito, i adhaesisse
maiusculo literarum caractere, et exarandum esse Ἀμφιάρη
Ἀμφιάρης. etsi cum Pauwio et ipse miror hoc maluisse Dores
Ἀμφιάρης. Sed et sic sup. Pyth. V, 30. Ἀμφιάρης occurrebat:
an stupore, quis affirmet? mox Nem. X, 92. Παμφάγ.
Singhamellus etsi probavit Ἀμφιάρη, conj. tamen Ἀμφιάρη-

58. ἰ σχίσε.

2. 3. πρὶν (αὐτὸν) τυ- (κατὰ) θυμὸν μαχατὰν. vt
κα (κατὰ τὰ) νῶτα δουρὶ 87. θυμὸν αἰχματὰν dixit,
κλυμένου αἰσχυρθήμεναι fortem.

- Θυμὸν αἰσχρὸν θῆμεν. ἐν γὰρ
 Δαιμονίοισι φόβοις
 65 Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
 Εἰ δυνατόν, Κρονίων,
 Πείραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
 Ἐγχείων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζω-
 ᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
 70 Πόρσιστα, μοῖραν δ' εὐνομον
 Αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰ-
 τναίων ὀπάξειν,

Δ. ζ'.

Zeū πάτερ, ἀγλαΐαισιν
 Δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι

Λα

69. Abrupta lyrici transitio a v. 66. Vulgo ἀναβάλλομαι rei-
 h. praetereo, accipiebant; Pauw, ablego, nec repeto, nec met-
 quia strenue Phoenices sunt repressi: et sic v. 65. 66. φεύγοντι
 π. 9. εἰ δυνατόν. κρ. quo nil ieiunius. Sed idem arripit quos
 Schmidii emendationem: ἀναβάλλω, o Iupiter remoue quam
 gissime. Nihil mutare consultius. v. Not. πείρα est μάχη.
 eadem pugna nautica, de qua sup. Pyth. I, 137 sq. ἀναβάλλω
 accipiendum respectu τοῦ αἰτέω. illud deprecatur, παραίτεῖ, ἀνα-
 λεται, reiicit, remouet; hoc alterum petit. Tum preces fere
 dem, quales l. c. Pyth. I, 137 sqq. 71. αἰτέω est
 dissyllabum.

66. εἰ δυνατόν ad superio-
 ra tractum, ieiunam oratio-
 nem facit. Immo vero —
 θεῶν. Εἰ δυνατόν, Κρονίων,
 — ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα,
 μοῖραν δὲ εὐνομον αἰτέω σε —
 Si per fata licet, si fas est,
 o Iupiter, deprecor, preci-
 bus meis remoueo, (ho pre-
 cor vt tu remoueas) quam
 longissime bellum hoc cum
 Poenis, contra vero prece
 vt des etc. Haereo adha
 in ταύταν. an Poeni tum
 apparatu belli contra Sic
 los fuere? hoc mihi prole
 bile sit. Mingarell. sim
 certamen intelligit, quae
 fuit Amphiarai et Peric
 meni, Arginorum et Th
 banorum: vix bene.

7. Λαόν. ἐντί τοι Φίλιπποί

Τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων

Ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας

Ἄνδρες. ἄπιστον ἔει-

π' αἰδῶς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται,

8. Ἄ φέρει δόξαν. Χρομῖω κεν ὑπασπί-

ζων, παρὰ πεζοβόαις,

Ἴπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις,

Ἐκρινας

9. *mae* alias φιλοτιμία est, rerum honestarum et pulchri studii ea hic αἰδῶς esse debet, quatenus turpitudinem et flagitium loquaris etiam in eo, ne parcat sumtibus ad res praeclare gerendas elargiendis. Iungenda putabam κλέπτεται (κατ' ἐπινοία) ἀφείκεν. Non autem αἰδῶς ἀφείκει δόξαν. Hoc tamen tuetur mentis et ἀ debet esse pro φ, productum. 80. δ φ. Ald. Veterum quidam videntur accepisse locum: Αἰδῶς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, δ φείκει δόξαν. Pudendum est! fraudulenter dolo malo id, quod laudem affert, subtrahitur, obscuratur, occultatur.

80. Studium rerum honestarum, quod gloriam affert, quo gloria paratur, dedit lucri cupiditati. Vit. Αἰδῶ dici pro φιλοτιμία quae coniuncta est cum verecundia et pudore, ne sumtibus parcere videamini in studiis honestis. λέγεται pro νικᾶται ὑπὸ λόγῳ, quia ὑπόκρυφα, clandestina, fit, ne alii animadvertant, lucri studio, h. e. ut expensas in eas res facinus, vincuntur studia honesta.

81. Chromio si adstares in discrimine pugnantium animadverteres, quod

gloriae studium eum armat, instruit, ut vim hostilem propulset. Ἐκρινας ἀνὰ κλυδωνον ὄξεως αὐτῆς, οὐνεκεν κελνα θεός, ἢ Αἰδῶς, (Φιλοτιμία) ἐντυεν αὐτοῦ 9. α.

82 sqq. Idem color Pyth. I, 147. Praecipuam virtutis gloriam consequutus est Chromius in pugna ad Helorum, ad Syracusas in austrum. Facta haec pugna esse debuit paucis annis ante Gelonis principatum primo Gelae, tum Syracusarum, qui ab Ol. LXXII, 2. computari solet. Hippocrates, Gelae tyrannus, aliis vicinis civitatibus subiugatis

Ἐκρινας ἀν' κίνδυνον ὁ-
ξείας αὐτᾶς,

Δ. η̄.

85 Οὐνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
Θυμὸν αἰχματᾶν, ἀμύνειν·
Λοιγὸν Ἐνναλίου.

Παῦροι δὲ βουλευῆσαι, Φόνου

90 Παρποδίου νεφέλαν

Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας

Χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί. λέγεται μαι

Ἐκτορι μὲν κλέος ἀν-

θῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν

95 Ἄγχοῦ. βαθυκρημοῖσι δ' ἀμ-
φ' ἀκταῖς Ἐλώρου,

Δ. θ'.

Ἐνθ' Ἀρείας πόρον ἀνθρω-

83. *an erat. Res ipsa docet, requiri ἀνὰ, quod per ἀν' scribi so-*

84. *αὐτᾶς primus Morell. emendavit. Ante corrupte, αὐτᾶς.*

91. *ποτὶ omnes vett. Primus emendavit ποτὶ Steph. Scholia*

cere poterant. Interpunxi post ψυχᾷ cum Pauwio et Schol.

97. *Ἀρείας πόρον. Ignotus est, quis ille sit. Etiam Schol. inc-*

tum esse ait, ἤνtrum Ἀρείας, an ῥείας, an Ἀρειάσπορον sit legendu

tis, bello quoque petitos
Syracusanos vicerat, Gelone
equitatu praefecto: Hero-
doto auctore VII, 154. et, in
Excerptis libri XX, Diodoro
p. 558. To. II. Wessel. Fa-
ctam pugnam ad Helorum
fl. e Timaei libro X. docet

Schol. ad h. l. In ea in-
gnis fuit opera Chromii.

85. οὐνεκεν est pro ὁ
Non, vt redditum vide
cuius rei caussa.

89. Παῦροι δὲ δυνατοί ε
βουλευῆσαι, (ὡς) τρέψαι. π
sunt consilium inire ad

ποι καλέοισι, δέδορκε
 Παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου
 Φέγγος ἐν ἀλικίᾳ
 Πρώτα. τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις
 Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ
 Χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ, Φάσομαι.
 Ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότητι γένωνται
 Σύν τε δίκᾳ, τελέθει
 Πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα.
 Ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων
 Θαυμαστὸν ὄλβον.

Δ. ἰ.

hol. qui pugnam cum Poenis factam esse putarent) traie-
 99. τοῦτ' Ἀγησιδάμου Mingarell. emend. sed est Doricum
 106. ἰὼν Ald. Rom. sed emendavit Crat. puto ex Schol.
 Eterum ἢ αἰὼν, vt sup. Pyth. V, 8. ἀμέρα ab ἄμερος, ἡμερος, non
 aus ex Schol. ab ἡμέρα, dies, etsi vel sic magna sententia
 procedit, aliena tamen. ἀμέρα vitiose Ald.

1. δέδορκεν, illuxit, ir-
 ruit, vt Olymp. I, 152.
 2. Φέγγος est κλέος.
 3. 101-103. Forte non est:
 4. alio tempore comme-
 5. mabo; etsi defendas si-
 6. n loco Pyth. XIII, 146.
 7. Nam: alia aliis diebus,
 8. tempore, partim terra
 9. etim mari, gesta comme-
 10. mare possim, commemo-
 11. ria habeo. Φάσομαι pro
 12. φην ἄν. Μοχ σύν τε δι-
 13. κᾳ vt nunc interpungitur:
 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Δ. ι.

- Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολ-
 110 λοῖς ἐπίδοξον ἄρῃται
 Κῦδος, οὐκ ἔτ' ἐστὶ πόρσω
 Θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς
 Ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.
 Ἄσυχίαν δὲ Φιλεῖ
 115 Μὲν συμπόσιον· νεοθαλῆς δ' αὔξεται
 Μαλθακᾶ νικαφορία σὺν αἰοιδᾶ.
 Θαρσαλέα δὲ παρὰ
 Κρητῆρα Φωνὰ γίνεται.
 Ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν
 120 Κώμου προφάταν·

Δ.

111. οὐκ ἔτ' vitiosum esse in promptu est, et metro monente sequente altero ἔτι. Schmid. conj. οὐκ αὐτ'. Pauw: οὐκ ἔξεστι οὐκ ἔνεστι. Supra Pyth. X, 42. in simili fere sententia οὐπω e. Possunt alia substitui. πόρσω Ald. vitiose. 114. Ἄσυχία C. in marg. ex Schol. ed. Rom. sphalmate. Scriptum esse debet Ἄσυχία.

Analog. Gr. L. p. 463. Sciat is, cui vitae illa iucunditas obtingit, se consequitum esse mirabilem felicitatem diuinitus. Nisi ad Agesidami filium, v. 99. Chromium referre placet.

111. οὐκ ἔστιν, οὐ δυνατόν ἔστιν, αὐτὸν θνητὸν (ὄντα) ἐφάψ. De formula loquendi cf. sup. ad Ol. III. extr.

114. 5. Vt conuiuium decet hilaritas, sic victoriam hymnus. Sententias autem ita attemperavit: Conuiuium desiderat iucunditatem, nam

ἡσυχία h. l. synonyma lactitiae, hilaritatis; recens victoria augetur (victoria pro sensu victoriæ gaudium ex illa) iucunditate cantu. Fit autem cantu tanto alacrior, si cras apponitur. Hunc igitur si tuat aliquis: γλυκὺν κώμην προφάταν, προηγητὴν δὲ τοῦ ὕμνου, cum in conuiuium propinatur ante hymnum exordium. Non verum mirum, hymnos in victoria non modo in pompa caelestis solitos, sed repetitos quosque esse inter epulas.

Δ. ιά.

Ἀργυρέαισι δὲ νομά-
 τω Φιάλαισι βιατὰν
 Ἀμπέλου παῖδ' ἄς ποθ' ἵπποι
 Κτησάμεναι Χρομίῳ
 Πέμψαν θεμιπλέκτοισ ἄμα
 Λατοῖδα στεφάνοις
 Ἐκ τὰς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
 Εὐχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι
 Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
 Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
 Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
 Ἄγχιστα Μοισᾶν.

νομάτω vett. edd. Emendavit Morell. et Steph. praecuntii-
 nicholiis. 125. Pro ἀμφι, ἄμα cum Schmidio et Pauwio ex
 esse legendum, metrum iambicum et sententia suadet.
 νικᾶν vett. edd. et olim quoque librorum partem hoc ha-
 e, Scholia docent: τιμαλφεῖν τε λόγοις (ἀρετὰν) ὑπὲρ πολλῶν νικᾶν.
 is tamen νίκαν cum Crat. et Steph. ac Schmid. Pauwioque
 τῶν, ὑπὲρ πολλῶν scil. ἄλλων Chromium celebrantium. De fu-
 Como haec a v. 128. idem Pauw accipit. quid ni de praec-
 hoc? κελαδῆσαι habet locum τοῦ κεκελαδηκέως. νίκαν etiam
 diastacae legebant, sed alter νίκαν ἀκοντίζων iungit, alter ἀκοντίζων
 inuenerat: quod nescio an Pindaricum sit. Nec videtur
 εἶναι, βάλ्लειν, ἔπεσσι, Μοῦσα ipsa dicenda esse. Sed σκοπὸς Μοισᾶν
 expeditum sensum habet.

3. In Pythiis Sicyone *quar victoriam, h. praestem*
 Φιάλαι ἀργυραῖ. conf. carmine aliis, laudando ex
 N. X, 80. merito: nam hoc est ἀκον-
 8. Sic nunc reddo: *uti- τίζειν ἄγχιστα σκοποῦ Μοι-*
 hanc *victoriam* (ἀρε- σᾶν, de laudibus iustis et
 est saepe) *carmine cele- ex re et facto petitis, non*
 τῶν Χαρίσι *faventibus immodicis nec tenuibus.*
 τῶν (pro Musis), καὶ τι Haec iam saepe vidimus, vt
 εἶναι λόγοις νίκαν ὑπὲρ modo Nem. VI, 45 sq.
 τῶν, et *vitiam conse-*

NEMEA

N E M E A

εἶδος ι.

ΘΕΙΑΙΩ ΠΑΙΔΙ ΟΥΛΙΟΥ

παλαιστῆ.

Argumentum.

Commemorat plures de Argis fabulas, quas tractare possit tanquam παλαιὰ Argiuorum κλημάτων, tandemque in victore subsistit. - 39. Eius victricias commendat, optatque tandem, ut etiam Olympicam consequatur. - 68. Inde laudes victoriorum ex ea gente, - 90. in quibus Pamphylus fuit, ad quem Dioscuri deuerterunt; quibus memoratis ad fabulam de Dioscuris ipse vertitur.

Σ. α. Κ. ια΄.

Δαναοῦ πόλιν, ἀγλαο-

θώκων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάρμης

Ἄργος, Ἥρας δῶμα θεοπρεπές, ὑ-

μνεῖτε. φλέγεται δ' ἀρεταῖς

5 Μυρῖαις, ἔργων θρασέων ἔνεκεν.

Μαρί

Thiaeus, Vliae f. Argiuus, victor Hecatombaeis, qui Iovis Argis celebrabantur ludi. , 1.2. ἀγλαο- θρόνων Schol. praefigunt. habet interpretamentum. Sic εὐθρονος, ὑψίθρονος. pertinet ad dignitatem, genus regium vel diuinum, ut ἄνασσα.

3. ἀρεταῖς, argumentis laudum, decoribus.

Μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμ-
φι Μεδόισας Γοργόνος.

Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατώκισθεν ἄστυ
Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.

10 Οὐ δ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
ψαφον ἐν κολεῶ κατασχοῖσα ἕϊφος.

A. á. K. iá.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον
Ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.

45 Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο, κεραυ-
νωθεῖσα Διὸς βέλεσι,

Μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.

Καὶ γυναῖξιν καλλικόμοι-
σιν ἀριστεύει. πάλαι

Zeús

τὰ Περσέος metrum choriambicum postulat. Erat Περσέως. At
Amidius reliqua cola aemulatus, etiam τοῦ π. rescribebat; est
sen syzygia trochaica. 8. Laborat haud dubie metrum.
Amidius: πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατώκισθεν ἄρ' ἄστυ. Sed ἀκτ pro breui
litum vix admittas. Pauw: Αἰγύπτῳ κατὰ ἔμισεν ἄστυ sc. Argos,
e et verss. seqq. 17. 18. intelligenda. Fuit, puto, πολλὰ δ' Αἰγύ-
πῳ κατώκισεν ἄστυ. 10. παρεπλάγχθη Ald. conf. ad Ol. VII, 57.
επλάγχθη vitium ed. Oxon. 16. Ὀικλείδαν etiam hic intem-
pestive vulgo ante Schmid.

ι. μακρὰ, πολλὰ, longam
rationem praebent.

κατασχοῖσα (h. μόνη. Etiam
Aeschylus Suppl. 378. voce
eic vtitur) rectum tenuit.

10. Hypermnestra sola
basum non iugulando,
ἄψαφον ἕϊφος ἐν κολεῶ
pugnatae
pugnatae
pugnatae

M m

Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολῶν τοῦ-
 20 τον κατέφανε λόγον.
 Πατρί δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε Φρενῶν
 Καρπὸν εὐθεία συνάρμοξεν δίκα.

E. α. K. 1β.

Θρέψε δ' αἰχμάν Ἀμφιτρυ-
 ωνος. ὁ δ' ὄλβω φέρτατος
 25 Ἴκετ' ἐς κείνου γενεάν.
 Ἐπεὶ ἐν χαλκείσι ὄπλοις
 Τηλεβόας ἔναρэн, οἱ

Ὅψιν

19. Ἀλκμάναν ediderant. At alibi Ἀλκμήναν. vt et in Theocrito Syllabam in fine deficientem bene expleuit Schmidius: τοῦ- το κ. λ. Pauw vel sic vel τό- δε. hanc famam, laudem, declarauit Erat — μολῶν 20. τὸν κατέφανε λόγον. 23. Θρέψεται δ' Ald. θρέψ δ' Rom. et seqq. Schmidius interpolauit metrum primorum colorum epodi: et hic γ. 23. 24. Θρέψε τὰν δ' αἰχμάν Ἀ. etc. Quia Oxonienses spectarint in ερέψεν δε, me fugit. Metricum (τὸ ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β, Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν sequitur Pauw: Θρέψε δ' αἰχμάν Ἀμφιτρυ- ωνος· ὁ δ' ὄλβω φέρτατος. 26. Vulgo ἐπεὶ καὶ ἐν. καὶ sensui et metro aduersum expunxerunt iam Schmidius probante Pauw. Porro scribas licet χαλκοῖς. quos sum enim χαλκείσι, vt synizesis fiat? Post γενεάν sententiam iunimus. 27. ἔναρэн. τί οἱ Ald. et Rom. Emendauit Ceporini ἔναρэн, οἱ, quem sequutus est Stephanus et Oxonienses, codicum lectionem exhiberi sic arbitrati. At Schmidius ad Rittershii volu

21. 22. Ad Argos referendum et ad discordiam inter Talaum et Lynceum, qui Danao socero successerat: quos composuerunt, amicitia iunxerunt, Argivi ad ἰουστὴν ἡσυχίαν, (σὺν) δίκα εὐθεία. Dixit καρπὸν Φρενῶν, Φρένας καρπίρους, εὐκάρπους, pro mente matura, prudenti Ad rem cf. Nem. IX, 35. 23. Aluit quoque Argi Amphitryonem pugnat rem. Sic αἰχμάν inf. Isthm. V, 42. 24. Iupiter venit in eam domum; eius familiae iunxit Herculem.

Ὀψιν εἰδόμενος
 Ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
 30 Σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων
 Ἡρακλέος· οὐ κατ' Ὀλυμπον
 Ἄλοχος Ἥβα Τελεία·
 Παρὰ ματέρι βαίνοι·
 σ' ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Σ. β. Κ. ιά.

35 Βραχὺ μοι στόμα πάντ' ἀνα-
 γήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
 Μοῖραν ἐσλῶν. ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀν-
 θρώπων βαρὺς ἀντιάσαι.

Ἄλλ'

Iunctatam ἐναρόντι ex vetere lectione resinxit. Pauw coniecit
 isse olim lectum; ἐναρέν τοι pro ἐναρέν γ' οἱ cum fulcro. Prae-
 stat cum Mingarello continuata sententia ad ἐναρέν.

τῷ resingere.

31. Interpungi potest: *darus ruit ore profundo;*
 κατ' Ὀλυμπον ἄλοχος *vel vt os magna sonatu-*
 βα, Τελεία· παρὰ ματέρι *rum;)* sed aut vox aut ora-
 νοι· σ', ἔστι, καλλίστα *tio non sufficit ad omnia*
 ἄν. cuius uxor Hebe est, *exponenda, h. e. angustum*
nimis carmen mihi est ad
exponendum, ἀναγῆσασθαι,
ὥστε διηγῆσασθαι, quot de-
cora, laudes, memorabilia
laudum argumenta (ἑσλά)
Argos habeat. Idem Isthm.
I, 87. haec ἀφαίρειται βραχὺ
μέτρον ἔχων ὕμνος.

37. κόρος. *Est quoque in-*
 35. Βραχὺ μοι στόμα. Nec *uidia in magnis laudibus*
 est esse h. l. *metuenda. Ambigua est ver-*
borum iunctura: acquiesco
in hac: ἐστὶ βραχὺς πρὸς τὸ
ἀντιάσαι

Ἄλλ' ἕμῳς εὐχέρδον ἔγειρε λύραν,
 40 Καὶ παλαισμάτων λάβε Φρον-
 τίδ'. ἀγῶν τοι χάλκεος
 Δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ Θυσίαν Ἡ-
 ρας ἀέθλων τε κρίσιν·
 Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσῃς δις ἔ-
 45 σχεν. Θειαῖος εὐφρόρων λάθῃαν πόνων.

A. β. K. ιά.

Ἐκράτησε δὲ καὶ ποτ' Ἑλ-
 λανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχα τε μολῶν.
 Καὶ τὸν Ἴσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον
 Μοῖσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,

Τρις

40. πάλῃς ἄλλων Schmid. perperam pro παλαισμάτων. 42. Metrum
 syllabam desiderat. ποτὶ τὰν θυσίαν Schmidius. Elegantius Pauw.
 ποτὶ βουθύσιαν. 44. Ἄλλᾳ et in argumento ἤλιεν Ald. 45. Ec-
 iam εὐφρόνων olim lectum ex Schol. patet, h. εὐφρονητῶν. Sed εἰ
 φέρων exquisitius. faciles labores, vbi victoria celeriter obtigit
 exponit Pauw. immo omnino felices. conf. Nem. VII, 107 sq. —
 46. Vulgo accip. πῖς' pro ποτ', πρὸς, Ἑλ-

ἀντιάσαι αὐτῷ τινὰ vel τοῖς Ἑλλανα στρατὸν, turban
 ἀντιάσασιν αὐτῷ. Usus infi- concertantium: vide sup
 nitini frequens, vt inf. 90. Pyth. XI, 75.

De voce v. ad Ol. II, 173.

39. ad se. 40. λάβε Φρον- (κατὰ) τὸν Ἑ. σ., μολῶν τ
 τίδᾳ h. μελέτην, de carmi- (σύν) τύχα (ἐκράτησε) π
 ne, meditare, h. cane, ce- τὸν Ἴ καὶ Ν. στέφανον, ἔδα
 lebra cantu certamen lu- κέ τε τοῖς Μοῖσαισιν ἀρόσαι
 ctuae, adeoque victoriam. Accipiendum sic ἀρόσαι al

41. ἀγῶν χάλκεος propter solute, vt iam esset ipsi
 clipeum pro praemio datum quo ararent agrum suum
 in his Ἡραλοῖς. v. sup. Ol. et colerent, ad prouentum
 VII, 152. Pausan. II, 24. cf. laudum, qui inde nasci
 Spanh. ad Callim. L. P. 35. efflorescere debebat.
 Mox victor periodicus vicit De agro Musarum reuo

- 50 Τρις μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχῶν,
 Τρις δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις
 Ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
 Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται Φρενὶ, σιγαῖ
 Οἱ στόμα. πᾶν δὲ τέλος
- 55 Ἐν τὴν ἔργων. οὐ δ' ἀμόχθῳ καρδία,
 Προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν.

E. β'. K. ιβ'.

Γνώτ' αἰίδω θεῶ τε
 Χ' ὡς τις ἀμιλλᾶται περὶ

Ἐσχάτων

52. νομῷ Schmidius cum Didymo rescripsit, in ditione Adrasti: nam in ea Nemea fuit. Reliqui νόμῳ, quod et Schol. interpretatur. nec male, ex Adrasti instituto: qui primus ludos Nemeae habuit, cum ad Thebas proficisceretur. Pauw cum Mingarello malit: Ἀδραστείῳ νομῷ, ut ἐν δαπέδοις Ἀδρ. νομοῦ sit. 53. τῶν μὲν vulgo aduersus metrum. τῶν γε μὰν Schol. ad pr. carminis. vnde Schmid. τῶν μὲν dedit, Pauw etiam τῶν μὲν γ'. 57-8. Vtrumque colon male affectum. Schmidius: Γνώτ' αἰίδω τὴν θεῶ τε τῶ ἴσῃσις ἔ. π. Pauw: (v. ad v. 23. 24) Γνώτ' αἰίδω θεῶ τε, καὶ ὡς τις ἔ. π.

1 animum P.VI, 2. N.VI, 56. κρατ-ἴν τὸν στέφανον, ut videntur V, 9. parum tamen placet, cum praecesserit κρατεῖν κρατόν. Forte praestat intrungere: τύχα τε μολῶν αἰ, etiam, τὸν — στέφανον οἰσισιν ἔδωκ' ἀρόται, Τρις ἐν Τρις δὲ etc. τύχα, plethron: Isthm. VIII, 149 σύν τύχῃ, fausto euentu, ut victor esset. Isthm. IV, 52 ἔστι καὶ δά: εἰα τύχας, victoriᾶς. λαχῶν v. ad Nem. VI, 106.

53-61. Tacitis votis expetit victoriam Olympicam. 54. Successus omnis certaminum est ἐν τὴν, παρά σοι. 55. οὐ δὲ παραιτεῖται: Grammatici volunt esse αἰτεῖται παρά σοῦ. At Pindarus ait: premit sua vota; non autem deprecatur, refugit, decus ex (Olympico) certamine prae ignavia, cum satius animosus sit, προσφέρων τόλμαν pro ἔχων. (scil. sed pudore ac metu, ne excidat prioribus

- Ἔσχατων ἀέθλων κορυφαῖς.
 60 Ὑπατον δ' ἔσχεν Πίσσα,
 Ἡρακλέος τεθμόν. ἀδεῖ-
 αῖ γε μὲν ἀμβολάδαν
 Ἐν τελεταῖς δις Ἀθαναίων μιν ὄμφαι
 Κώμασαν. γαῖα δὲ καν-
 65 θείσα πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
 Ἐμολεν Ἡρας τὸν εὐά-
 νορα λαὸν, ἐν ἀγγέων
 Ἐρκεσιν παμποικίλοις.
 Σ. γ'. Κ. ιά.
 Ἐπεται δὲ, Θειαῖε, μα-

τρώων

δ. π. scilicet θεῶν vnam facit syllabam. Felicius coniectavit Min-
 garell. Γνώτ' ἀείδω Θειαῖε χ' ἔστις — 59. κορυφαῖς Schmid. quem
 vide, probante Pauwio. Oxonienses repugnant, at parum fir-
 mant κορυφαῖς. Dicendum erat Pindarum amare non modo plu-
 ralem numerum, sed insolentiozem quoque casum: vt Ol. XIII,
 64. ἀγρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν. 63. γὰρ pro μιν prae Ald.
 64. 5. Vocibus γαῖα δὲ κανθείσα deficit iota subscriptum in vet-
 edd. ante Morellium. 67. ἀγγέων pronuntiandum binis sylla-
 bis. 69 sq. Locus impeditus. Simplicissimum, et sensui ac-
 compo-

prioribus decoribus ex Py-
 thiis, Isthmiis et Nemeis.)
 Nouit hacc, quae dicere
 volo, cum ipse deus (immo
 Theaeus v. V. L.), tum ii,
 qui summa certamina ad-
 eunt. Mox v. 60. ἔσχε pro
 ἔχει. ὕψιστος ἀγὼν ὁ Ὀλύμ-
 πιος, institutus ab Hercule:
 Ol. III, 29 et al.

61-68. Panathenaeis vi-
 cit et praemium hydriam

figulinam thecae aereae af-
 fabre sculptae inclusam,
 oleo ex olea sacra plenam
 reportauit. v. Schol. Por-
 tabatur autem vas in pom-
 pa victoris. κώμασαν, cele-
 brarunt victorem hymno.

69. Subsisto in hoc: ἄ
 Θειαῖε, ἔπεται (σοι) τιμὰ
 εὐάγων θαμάκις σὺν Χερστέσ-
 σι καὶ Τυνδαρίδαις (κατὰ, διὰ)
 πολύγνατον γένος ματρῶναι
 ὑμετέ.

70 τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων
 Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσι τε καὶ
 Σὺν Τυνδαρίδαισι Θαμάκισ.

Ἄξιω-

commodatissimum est: τιμὰ εὐάγων ἔπεται Θαμάκισ (κατὰ) τὸ γένος πολύγνωτον ματρῶν ὑμετέρων. *Victoriarum gloria frequens sequitur (per) nobile genus maternorum tuorum cognatorum.* εὐν κ. καὶ τ. *Musis et Dioscuris propitiis.* αὐτ ἔπεται (σοι) *adest tibi, est tibi.* Substituit illud κατὰ etiam Schol. Sane expedita magis foret sententia, si pro γένος legeretur γένεσι, appositum εὐάγων τιμὰ. Possis iungere ἢ θειαῖε, πολύγνωτον γένος. Sed est durum hyperbaton. At Schmidius statim reponit, ἔπεται — πολυγνώτω γένει. Pauw omnes in his caecutire praefatus, sic ordinat: "ἔπεται — ὑμετέρων, Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσι τε καὶ Τυνδαρίδαισι Θαμάκισ. Sequitur vero ordine, post te commemoratum, o *Thiaee, maternorum vestrorum genus illustre, honos certaminum verus Gratiis et Tyndaridis saepe.* Ultima quidem non satis assequor, nec ille, quod toties Viris criticis accidere solet, interpretatione admodum felix; et *στοχος.* Pauwii lectionem sequitur Mingarellus: ἔπεται, *congruit* (laudat Ol. XIII, 67. Nem. XI, 56. III, 49. I, 41. Pyth. III, 150.) *non dissimile tibi est, o Thiaee, illustre genus maternorum tuorum maiorum.* Versum autem oculos habuit Enstath. cum *νοῦσεν, μάτρως* Pindarum dixisse *γονίας μητρός.* p. 316, 15. — 71. *ἄγων.* Si ab *ἀγών* ductum est, ut sit *ἐν τοῖς ἀγῶσι εὐ ἀγωνισθεῖς,* *diis:* quid ni *εὐαγῶν* scribitur? Scilicet eodem modo, ut ab *αἰδῶν* sit *εὐαίων,* erit *εὐάγων.* Iungo autem *εὐάγων Θαμάκισ, saepe victoriis illustrata gloria.* *εὐαγῶν,* ab *εὐαγῆς, agilis,* Benedictus scripsit. De hac voce v. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 654. *εὐν χαρίτεσσι, ut ἐν θεῶ, εὐν θεοῖς* et passim alia: *diis iuuantibus, fauentibus.* — 2. Edebatur: *Τυνδαρίδαισι Θαμάκισ.* Colon, quod quivis facile deprehendat, laborat. *Τυνδαρίδαισι* Oxonienses impulerant ex Aldo: *no consilio aut iudicio, equidem non dicam.* *Τυνδαρίδαισι* Rom. t. cett. edd. recte ad metrum. Sed in capite truncatus quoque

versus.

ueτέρων. Thiaee, clara propitiis, est tibi gloria ex festi saepe certamine, fauentibus Musis et Dioscuris, per totum genus auunculorum maternorum; e quibus statim

Ἄξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
 Ἄντία τε ξύγγονος, Ἄρ-
 75 γεί μὴ κρύπτειν Φάος
 Ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἰπ-
 ποτρόφον ἄστν τὸ Προί-
 τοιο θάλησεν. Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,
 Καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκισ.

A. γ'. K. ιά.

80 Σικυννόθε δ' ἀργυρω-
 θέντες σὺν οἰνηραῖς Φιάλαις ἐπέβαν.
 Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι
 Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.

Ἄλλὰ:

versus. Schmidius iam dedit: σὺν τυνδαρίδαις θ. quod haud dubie
 verum erat. Similis iunctura v. 89. 90. Sed Pauw et hic oblo-
 quitur, et emendat vel τοῖς τυνδαρ. vel x. θ' ἅμα καὶ τυνδ. Min-
 garell. x. τέ πως. Καὶ τυνδαρίδαις θ. 73. ἀξιωθείης κεν Bened. refini-
 xit. Sed e poetae persona, inuersione sententiae facta, dictum:
Equidem, si Thrasycli et Antiae cognatus essem, id me consequu-
tum esse putarem, hoc mihi sumerem, arrogarem, ut fronte ex-
plicita incederem: οὐ κατηφῆς, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας. 74. Erat σύγ-
 γονος. ξύγγονος bene Schmidius; sic τε producta. 78. θάλλησεν
 Schmid. a θαλλέω, vt Nem. IV, 143. volebat. Sed est θηλέω, θαλέω,
 prima adeo producta. Pauw Proeti urbem Tiryntem esse con-
 tendit. Importunum hoc, et videntur omnia ad Argos spectare.
 80. Σικυννόθεν δ' aduersus metrum ante Schmid.

statim memorantur Thra-
 syclus et Antias. Mox 76.
 Argos dicitur inclaruisse νι-
 καφορίαις sc. αὐτῶν, maio-
 rum Thiaei maternorum.

80. 81. ἐπέβαν (ἐπέβησαν
 τῶ Ἄστει Προίτου, Argos

redierunt) σὺν Φιάλαις ἀργυ-
 ραῖς, praemio, quod vidi-
 mus modo Nem. IX, 121-7.
 adeoque ipsi ἔχοντες ἀργυ-
 ρον (argenteas phialas), vnde
 dixit ἀργυρωθέντες. Simi-
 liter fere Isthm. II, 13 ἀργυ-
 ρωθεῖσαι αἰοῖδαί.

Ἄλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
 5 Ἐξελέγχειν· μακροτέρας
 Γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
 Ὄν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
 Ὑψίβατοι πόλιες
 Καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκεν, δρόμῳ
 10 Σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει.

E. γ'. K. ιβ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ
 Ξεινίαν παρὰ Παμφάη,
 Καὶ κασιγνήτου Πολυδεύ-
 κεος, οὐ θαῦμα, σφίσιν

Ἐγγενές,

ἀριθμῆσαι. Supra Ol. VII, 45 erat ἀνερίθμητος. vt etiam ἀριθμητὸς
 sp. Theocr. XIV, 48. XVI, 87. Non tamen ausus sum repo-
 ἠριθμῆσαι. Ita Pyth. IV, 149 est ἀτάρβατος, etsi θαρσέως Pyth.
 11, 79. et apud ipsum Theocritum frequentatur. At a verbis
 10 est solenne: τιμᾶσαι. νικᾶσαι. 89. παρ Διός. supplent παρὰ
 11. βωμῶ. ντὶ ναῦ, ἱερῶ, omittitur. (Dicat cur non iungitur: ἐν
 12. Διὸς παρέθηκεν. vt mons Ioui sacer certamina ac praemia
 13. perit: vt Olympia, Pisa, dicitur certamina posuisse. At τι-
 14. μῆνον παρατιθέναι, solet sic adhiberi. Nisi dicas nouatum hoc
 15. (Lyrico.) ἐν (χαλκὸν) καὶ τὸ Λύκαιον ἔθηκε (v. Ol. IX, 143-5.)
 16. τῷ Διὸς βωμῶ, (ὡστε) νικᾶσαι. (ad contendendum scil. super
 17. ἀγῶνι; aut νικᾶν χαλκὸν contendas dictum vt Nem. V, 9 νικᾶν
 18. ἄν) etc. 90. χειρῶν τε Schmid. nil necesse. Tum Pauw
 19. 10 iubet: νικᾶσαι δρόμῳ ποδῶν, σὺν χειρῶν τε σθένει. 91. 2. v. ad
 20. 23. Metrum sic refingit Schmidius: Κάστορος δ' ἐλθόντων ἐπὶ
 21. ἔθηκεν παρ' Παμφάη. Pauw: Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ Ξεινίαν παρ' Παμ-
 22. φάη. 92. Παμφάη tyrogr. error ed. Oxon.

† 87. χαλκὸν μ. — ἐν — κήσασι παρὰ τῷ Διὸς sc. βω-
 23. μακροτέρας γὰρ ἀ. σχο- μῶ, σὺν δρόμῳ ποδῶν χειρῶν
 24. n parenthesi sunt. τε σθένει.

καὶ ἐν τῷ Λύκαιον (δ- 91. Pamphaen puta fuisse
 25. ην) ἔθηκε τοῖς νι- e maioribus Thiaci.

- 95 Ἐγγενὲς, ἔμμεν ἀεθλη-
ταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ,
Εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας, ἀγώνων
Μοῖραν, Ἐρμᾶ καὶ σὺν Ἡ-
ρακλεῖ, διέποντι θάλειαν·
100 Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων
Περικαδόμενοι· καὶ
Μᾶν θεῶν πιστὸν γένος.

Σ. δ'. Κ. ια'.

Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλ-
λαῖξ, ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ Φίλ

95. ἀθλη· erit et hic. 97. εὐρυχόρου ad metrum emenda
Schmid. probante quoque Pauwio: cum esset εὐρυχώρου.
μοιρᾶν Ald. 99. θάλειαν. cum Aldo et Rom. recte scribitur,
sit μοῖραν θάλειαν (pro θαλερᾶν) ἀγώνων. θαλείαν Schmid. At θα-
Cratand. et hinc Brub. in marg. ex Schol. puto, in quibus
ραν τῆς εὐωχίας expositum est. Ita sensus impeditus, si Diosc
sunt ταμίαι ἀγώνων Σπάρτας, et cum Mercurio et Hercule διέ-
μοῖραν θαλειῶν, administrant fortunam epularum. Atqui pra-
dent ipsis ludis cum Mercurio et Hercule. 101. περικαδόμε-
Ald. 103. ἐνάλα· vitium Oxon. ed. 104. μὲν παρὰ deest
do, et Romanae παρὰ. sed recte iam expleuit vtrumque παρὰ
Ceporinus in Cratandrina.

96. ἐπεὶ — quandoquidem
Dioscuri, tanquam Sparta
tutela, praesides, fortunam
certaminum laetam mode-
rantur: quod iam dictum
vidimus Olymp. III, 63 sqq.
μοῖρα θάλεια, Ἰχλεῖα, vel
laeta fortuna, vel clara. Et-
iam στέφανος θαλερός, ἰνῆ
θαλερὰ et al.

101. 2. καὶ μᾶν θεῶν
στὸν γένος, fidem seru-
tanquam ex hospitii in-
erga priscos suos hospiti-
et eorum posteros, vt
propitii sint et studeant
eorum labores ac victori-
adiuuent.

103. Vidimus hoc in
Pyth. XI; fin. 106. ἐν γ-

5 Διὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
 as, ἐν γυάλοις Θεράπνας,
 Πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον. ἐπεὶ
 Τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
 μεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῶ,
 10 Εἶλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης
 Κάστορος ἐν πολέμῳ.
 Τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσὶν πως χολω-
 θεῖς, ἔτρωσεν χαλκίας λόγχας αἰχμᾶ.
 A. δ'.

10 τὰν δ' Ald. τὰν ὑπὸ Rom. verum dedit etiam Crat. Respi-
 cendum Schol. Iliad. γ, 243. 106. ἐν γυάλοις Θ. metrum pro-
 sodiacum requirit: pro γυάλοις. Rem bene interpr. Schol. alter
 ὡς ὑπογείσις τῆς Θεράπνας, h. sepulcro. item inf. 163. 4. cf. Pyth.
 11. Hinc etiam lucem accipit locus Pyth. V, 130. Battiadae
 αἰ: 11: ἄτερθε δὲ πρὸ δω- μάτων ἕτεροι λαχόντες αἶδαν Βασιλῆες ἱεροῖ
 112. πως languere visum Pauwio: coniicit, πᾶς χολωθεῖς,
 113. πως poetae et alibi est aliquantum, alibi ne-
 cessario modo vel forte. ἀμφὶ βουσὶ ad puellarum raptum trahere
 videt Schmidius, quia supra Pyth. IV, 253 μία βοῦς pro femina.
 Seruulgarior quidem pugnae caussa (v. Theocr. Id. XXII, 137
 sq. add. Lycophr. 544 sqq. Schol. Iliad. γ, 243. et Schol. ad h. l.)
 114. Leucippi filiae, Phoebe et Haira, Idae et Lynceo, Aphareï
 115. desponsae et a Dioscuris raptae: cuius narrationis fontem
 116. Cypria praebuerunt (v. Schol. ad h. l. et Pausan. IV, 2,
 117. et vt adeo hinc quoque manifestum sit, comprehendisse id
 118. et anteriora Iliadis. cf. ad Virgil. T. II. Exc. 1.) Fuit tamen
 119. et a narrandi ratio, pugnatum esse super armentis. γ. Paus.
 120. pr. vitrumque ap. Apollodor. III, 10, 2. Iterum aliter ap.
 121. Iygin. f. LXXX. 113. λόγχης Ald. ἀκμῆ trochaicum
 122. poscere notat Pauw.

123. in cauo, in sepul- sortem fatalem aliquis ex-
 124. 125. Therapnas. ἀμπι- plet, h. c. experitur fatum.
 126. πλῆτες πότμον ὁμοῖον, ἔχον-
 127. τῆς eadem sorte uterque
 128. 129. 130. Pollux εἶλετο, πρᾶ-
 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

A. δ'. K. ια'.

Ἐπὶ Ταυγέτου πεδαυ-

115 γάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει
Ἡμένως. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων

Πάντ. Ke.

114. πεδαυ- γάζων Ald. quod bene renocauit Schmidius. Aet cum pro μετρυγάζων. Rom. πὸδ' αὐ- γάζων corrupte: ita tan Morell. et ποδαυ- γάζων Crat. Brub. et hoc mutauit Steph. in ταυ- γάζων. 116. Egregium ad h. l. habemus Scholion antiquum, etsi turbatum. Aristarchus legere iusserat Ἡμενον, seq batur eius auctoritatem Apollodorus. Contra Didymus del debatur ἡμένως (vel potius ἡμένος, vt ex dictis colligo) pro ἡμέ et hic, non Aristarchus, ad Cyprium carmen prouocare ποσ Cyprii carminis verba adscripta sunt haec: — αἶψα δὲ Λυγ Τηύγετον προσέβηκε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθῆς. Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, δι πετο νῆσον ἄπασαν Ταυταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἶσθε κῆρυκος κ δφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης (leg. ὀφθαλμοῖσιν ἔσω κοίλης δρυὸς π να ἄμφω) Κάστορα δ' ἰππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδέκην. Νύξου δ' ἄγγιστ' ἰλόχα τὸν Ἴδαν φησι — Corrupta haec. Forte fuit: Κάστ δ' ἄρ' ἄγγιστὰς τὸν Κάστορα. Κάστ' ἰλόχα, φησι, etc. Iidem ver sunt, nec minus corrupti, ap. Tzetz. Chil. II, 710. et Schol. P cophr. 511. v. Not. ad Apollod. III, 10, 2. p. 733. Ex edd. v que princeps ἡμένως exhibet cum Brub. et Morell. quod erat petendum. Ἡμενον emendatum a Crat. Steph. Schmid. Sane currit mox Pollux 123. adeoque videri potest, vnus Castor sedisse. Dicit tamen quoque potest: insedisse arboris trunc cum fratre, sed hoc vulnerato ad persequendum Idam et L ceum procurrisse. Porro δρυὸς στελέχει ἡμένους ad mentem v run accipiendum erit, insidentes trunco cauo.

116. Pulcherrimum hoc vero etiam geri, pot episodium tanto plus suauit Sedebant fratres in insid tatis habet, quod paucissi prospici potuit a Lyn tantum vnus et telo tra tantum vnus et telo tra figi. Apollodorus pro vt que laudari poterat lib. 11, 2. cf. Notas p. 733. autem δρυὸς ἐν στελέχει ἡ νον εἶναι haud dubie a vi

Πάντων γένητ' ὀξύτατον

"Ομμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ

Ἐξικέσθαι, καὶ μέγα ἔρ-

γον ἐμήσαντ' ὠκέως,

Καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-

δαι Διός. αὐτίκα γὰρ

Ἦλθε Λήδας παῖς διώκων. τοῖ δ' ἔναν-

τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρῷῳ.

Ε. δ'.

Ἐξικέσθαι pro ἐξικέσθην, dual. Sequitur tamen ἐμήσαντο.
 δ. quod saepe facit Homerus, variant poetae numeros
 dem et pluralem. 120. Edebatur ἔργου ἐμήσαντ', ma-
 ritum sphalma, omnes tamen exhibent editt. nec verum est
 cum ἔργον habere: sic excusum ab vno Morellio; volunt ita
 esse μέγας. Sed iam Schmid. praeclare emendavit: καὶ μέ-
 γιστον ἐμήσαντ' ὦ. vocabulo Homericō: "Εκτορα δὴν ἀεικέα μῆδετο
 ἔ. Qui dubitat, helleboro indiget, inquit Pauw. Etiam
 Sch. id exponit: καὶ μέγιστον ἔργον καταπράξαντο. 121. Est Pin-
 δαῖος Ἀφάρης, υἱος, (vt et Apollon. I, 151.) qui aliis Ἀφαρεὺς est.
 At haec narrat Theocr. XXII, 207. 124. πατρός erat. πα-
 τρώῳ cum Schmid. et Pauwio scribendum, ne trochaico
 syllaba desit.

is ita accepta sunt, vt
 in cauum truncum in
 illis latentem Castorem
 aulolum aut cum Polluce
 Zeus dispexerit oculis.
 Orunt tamen et in mi-
 talum mutarunt seriores,
 Zeus per truncum di-
 disse sedentes. Pausan.
 Lynceus ὃν ἔφη Πίνδα-
 μῦθος ὅξυ ὄρξην, ὡς καὶ
 τελέχους ὄραν δρυῶνος.
 Pl. ad Plut. Aristoph. 210
 fragm. Pind. CXXX) το-
 τε ν δὲ ὀξύπραστος ἦν,
 ὡς καὶ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστο-
 ρα, δολοφονήσαντα (cum vel-
 let occidere, δολοφονήσαντα)
 τὸν ἀεελφὸν (scil. Lyncei,
 Idam) ὡς φησι Πίνδαρος. In
 v. 120. sine cunctatione erat
 rescribendum: καὶ μέγα ἔρ-
 γον ἐμήσαντ' ὠκέως: scilicet
 Apharetis filii, Idas et Lyn-
 ceus, accurrentes ad arbo-
 rem, Castorem intereme-
 runt, ex v. 112. et iidem in-
 vicem graue malum per-
 pressi sunt, Iouis numine.
 Dictum secundum illa δεινὸν

τι

Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
 Ὀρθιον φώνασε πάτερ
 Κρονίων, τίς δὴ λύσις
 Ἔσσεται πενθέων; καί μοι θάνατον σὺν
 145 Τῷδ' ἐπίτειλον, ἀναξ.
 Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ
 Φωτί. παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν.

A. ε'. K. ιά.

Καμάτου μεταλαμβάνειν.

Ὡς ἔννεπε Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθεν οἶ,
 150 Καὶ τὸδ' ἐξαύδασ' ἔπος· ἔσσί μοι υἱ-
 ός. τόνδε δ' ἔπειτα πόσις,

Σπέρμ

adeoque ad meum sensum metro sic satisfacere potest: ἀεθρ
 δὲ φράσσοντα πνὸς ζυιχεν. Sequebatur quoque hoc Mingarell
 141. δὴ leg. cum Schmid. et Pauw. Mingarell. δ' ἐντέγγων. τέγγων
 primus Steph. anteriores τέγγων. miscens lacrimas cum suspiri
 144. καὶ μοι θ. Schmid. cum Ald. vtrumque bene. πενθέων
 dissyllabum. 146. φίλω malit Pauw (a Scholiaste, puto,
 ductus) cum de solo fratre agatur. Non meminerat vir
 ctus, lyricum poetam illud praeferre debuisse; inter plu
 alios modos, quibus poeta vulgares formas euitat, hic est,
 genera ad indiuidua, indiuidua vero ad genera reuocet.

Erat ἔννεπε. At ἔννεπε verum. v. ad Pyth. IX, 49.

cultate respirandi. Forte tur os, lacrimis humecta
 palpitationem moribundi 143. 4. τίς δὴ λύσις — ἡ
 designavit; etsi iam per se tandem medela est hui
 horrere mortali frigore, ni mali! h. e. nulla ne
 nihil habet quod repugnet, vt Castoris a morte liberatio
 sit φρίσσειν (σὺν) ἀσθματι 146. Nam fratre erep
 κατ' ἀναπνοήν. vita mihi agenda erit se
 141. τέγγων proprie τὰς taria et ingloria.
 στοναχὰς (σὺν) δακρύοις, hinc 151. τόνδε. Castor e Ty
 δάκρυα στοναχαῖς; cum vulgareo natus. πελάσαις
 γὰρ ratione τέγγεσθαι dica- ἐαυτὸν vel τὸ σπέρμα (pr
 prole

Σπέρμα θνατὸν, ματρὶ τεᾶ πελάσαις,
 Ἔσταξ ἤρωσ. ἀλλ' ἄγε τῶν-
 δέ τοι ἔμπαν αἴρεσιν

155 Παρδίδωμ' εἰ μὲν, θάνατόν τε Φυγῶν καὶ
 Γῆρας ἀπεχθόμενον,
 Αὐτὸς Οὐλυμπον ἐθέλεις,
 Σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει·

E. ε. K. ιβ.

Ἔστι σοι τούτων λάχος.

160 Εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
 Μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς
 Ἀποδάσασθαι ἴσον,

Ἡμισυ

πελάσαις cum Aldo, Schmid. et Pauw, vt asynartetum inte-
 rum sit, pro πελάσαις. 157. Colon mutilum. Scholion: εἰ
 σοὶ τὸν οὐρανὸν εἰκεῖν σὺν ἐμοὶ etc. vnde Schmid. non male exple-
 versum: αὐτὸς Οὐλυμπον κατοικήσαι θέλεις. Benedictus propius
 Scholii verba: αὐτὸς Οὐλυμπον θέλεις εἰκεῖν ἐμοὶ σὺν τε. Pauw
 hos vett. expectandos censet. Interim sententiam vtiq̄ue te-
 nus manibus. 159. 160. Erat ἔστι σοι μὲν τούτων λάχος. v. ad
 v. 24. Cola prorsus ad Schmidii mentem se habent. Pauw:
 ἢ σοὶ μὲν τοῦτο λάχος· κασιγνήτου δ' εἰ πέρι. Mingarell. delet μὲν
 v. vt sit ἔστι σοι τούτων λάχος. Et hoc verum. 161. Oxoni-
 enes debebant etiam hic parere Schmidio, qui pro μάρνασθαι dedit
 Aldo μάρνασαι. id metrum poscit, et Schol. firmat. 162.
 ἀποδάσασθαι tacite a Schmid. receptum. Vulgo ἀποδάσασθαι.

nem, et hinc ἔσταξεν pro
 (mit) pro vulgari πλησιά-
 157. ἐθέλεις subint.
 σον, αἰρεῖς, praefers.
 o. De fratre contende-
 t, exigere, et in hoc
 istere, vt ei vita conti-

nuetur. 162. τὸ ἴσον ἀποδάσ-
 σασθαι αὐτῷ. 163. viuendum
 tibi est — vt adeo poeta rei
 speciem talem sibi sinxerit:
 non, vt alternis moriantur
 et in vitam reuocentur fra-
 tres; sed vitam retinent,

Nn

viuunt,

- "Ἡμισυ μὲν κε πνέοις γαί-
 ας ὑπένερθεν ἑὼν,
 165 "Ἡμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσεῖσι δόμοισιν.
 Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος, οὐ
 Γνώμα διπλόαν θέτο βουλάν.
 Ἄνα δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ-
 μὸν, ἔπειτα δὲ φωνάν
 170 Χαλκεομίτρα Κάστορος.

165. *κρύβειν* est dissyllabum. 166. *αὐδάσαντος* Ald. et Rom
 emendavit Cratandrina. *γνώμα* Ald. Morell. Schmid. postula
 quoque metrum. vulgo *γνώμα* — *θέτο*. 170. *χαλκεομίτρα* Schmid
 ad paritatem ceterorum huius coli exemplorum: indigne
 ob id habitus a Pauwio.

viuunt, modo in caelo, mo-
 do in sepulcro, tanquam
 dormientes.

167. *διπλόαν βουλάν*, ex
 Homericο *διάνδιχα μερμή-
 ριξεν*.

168. *ἀνά δ' ἔλυσεν* s. *Πο*
lux s. ὁ *Ζεὺς*. Alternis *num*
 vterque diem viuunt. *C*
stor χαλκεομίτρης, χαλκ
κορυστῆς.

N E M E A

εἶδος ιά.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΗΝΕΔΙΩΙ

ὑιῶ Ἀρκεσίλα.

Argumentum.

Tratatur poeta viro Tenedio, Aristagorae, magistratum apud ciues suos initum, - 12. laudis eum ornat a patre Arcesilao, a corporis specie, a victoriis, quas in agonibus obtinuerat, titis; - 42. praedicatur origo gentis a Pisandro, si obscuratae per aliquod tempus; - 50. ferens ita vitae humanae vicissitudinibus - ad f.

Σ. α. Κ. ε'.

Παῖ Ῥέας, ἃ τε Πρυτανεῖα λέλογχας,
Ἔστια,

Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου
Ἦρας,

Εὐ

Monuit satis vetus quoque interpres, omnino ne ἐπινίκιον quem esse hunc hymnum, sed προσηφνητικὸν viro Tenedio, qui magistratum inibat, πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος. Ad παροιμία Pindari viderunt carmen Didymus et Dionysius Phaselites. — Strophae et Antistrophas ad nouem cola reuocauit Mingarellus. — 1. emendatum a Schmid. pro vulg. ἃ τε. At ἃ τε est id. q. α, β. 2. λέλογχας Ἔστια perperam. 2. σύνθεσιν vocat hunc versum metricus

Publica ara, ἔστια, focus, vrbium est in prytaneis, eius ignis sacer.

Εὐ μὲν Ἀρισταγόραν δέξει τεὸν ἐς Θάλαμον, 10
 Εὐ δ' ἑταίρους, ἀγλαῶ σκάπτῳ πέλας,
 5 Οἱ σε γεραίροντες ὄρ-
 θάν Φυλάσσοισιν Τένεδον,

A. α'. K. ε'.

Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρῶταν 1
 θεῶν, 15

Πολλὰ δὲ κνίσσα· λύρα δὲ σφιν βρέμεται 1
 καὶ αἰοιδά· 1

Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀεννάοις

Εὐ

metricus h. asynartetum, ἀπὸ διμέτρου τροχαίου καὶ ἡμίσεος ἔπους
 Aldus in duo cola diuidit, alterum trochaicum dimetrum hy-
 percatalectum, alterum anapaesticum penthemimeres: Ζηνὸς ὄψι-
 στου κασιγνήτα καὶ δημοδρόνου Ἡρας. nec improbat Pauw, quia noue-
 nario colon numero epodorum melius respondet septenarius
 colon numerus stropharum, quam senarius. 4. ἀγλαῶ σκάπτῳ
 πέλας Ald. at cum casu secundo, vt in Homero, Rom. Intelli-
 genda autem hasta Vestae adstantis in prytaneo. 6. φυλάσσοισιν
 cum v scriptum, cum Aldo. 8. π. καὶ κ. Schmid. Aldus duo-
 bus colis: (v. ad 2) Πολλὰ δὲ κνίσσα. λύρα δὲ σφιν βρέμεται καὶ αἰοιδά.

9. In fine laborat metrum prosodiacum. Pauw emendat:

αιενάοις.

3. Prytaneum appellat
 Θάλαμον, et συμπρυτανεύον-
 τας, collegas in magistratu,
 ἑταίρους,

4. Tenendum est in Pry-
 taneo esse ignem perennem
 in ara, et adstare signum
 deae, hastam manu tenen-
 tis; ad hanc aram sacra a
 Prytanibus fieri quotidie li-
 batione, festis diebus etiam
 victimis; (Vestae igitur non

modo igni aeterno et liba-
 tione sacrum factum, sec-
 et victimis. cfr. Callim. in
 Cer. 109.) publice pro in-
 columitate reipublicae: hine
 ὄρθάν, incolumem, Φυλάσ-
 σουσι Τένεδον. πέλας (κατὰ
 σκάπτῳ, σκήπτρου, ad ha-
 stam deae, ante deam, ad
 signum tuum. Sacris acci-
 nit lyra 8. et epulis his ad-
 hibentur omnes prytanes

10 Ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
 Δωδεκάμηνον περά-
 σαι σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ.

E. α. K. 9'.

"Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω
 Μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
 15 Καὶ τὸ Θαιτὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
 Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
 Μορφαῖ παραμεύσεται ἄλλων,

"Ἐν

1. Δωδεκάμηνον scribendum vel δωδεκάμηνον. pro δωδεκ. 11. 12. incipitur περάσαι tert. optat. aor. pr. Sic ad solum Aristagoram edit poeta, exclusis ceteris prythanibus. Etiam Schol. σὺν ἀτρώτῳ καὶ ἀλύτῳ καρδίᾳ, τουτέστιν ἀπταιστώ καὶ ἀβλαβεῖ, τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν κινύσειεν. Potest quoque πέρασαι scribi, vt Vestam inuocare perant, vt v. 4. δέξει. ἀλλὰ σὺ, ὧ' ἔστιν, πέρασαι (sc. αὐτοῖς, Aristagorae t Symprytanibus) τέλος δ. v. Not. At est aliud, quod me tenet suspensum; a poeta vix profectum esse potuit eodem in mem- ro σὺν δόξᾳ et σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ. In alterutro latet vitium. Vitium paerere malo in posteriore et refingam περά- σεϊαν ἀτρώτῳ καρδίᾳ. 2. καρδίᾳ Schmid. ex Aldo; ceterae ex Rom. καρδία. 15. τε γγονον Schmid. vt τε producat. 17. παραμεύσεται Morell. et eph. perperam. Mirum, nunc repente scribi παραμεύσ. aeolice. ad Pyth. IV, 165. ἄλλον Morell. Merito casus secundus sus- ceptus est Pauwio in hac syntaxi, adeoque emendat ille ἄλλως pro ἄλλους. et recte. Sup. Pyth. II, 93 καὶ θαλασσοῖον παραμεί- βεται δελφῖνα.

im et hospites publico in tium annuum cum laude, rytaneo excipiuntur his nulla te contristatos. τὸ pulis: 9. 10. καὶ ξενίου Διὸς τέλος, magistratus, vt οἱ ὄν- ἰμικς est ἡ ξενία. ius ho- τες ἐν τέλει. In v. 15. du- bitabam, sintne ad patrem itii. verba referenda an ad fi- 11. ἀλλὰ — περάσαι sup- lium; vt posterius praefe- e δός, δίδου, αὐτοῦς περά- ram, suadet nexus sequen- ι τὸ τέλος δωδεκάμηνον etc. tium. e eos exigere magistra-

Ἐν τ' ἀέθλοισιν ἀρι-
στεύων ἐπέδειξεν βίαν
20 Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
Καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰν ἐπιεσσόμενος.

Σ. β'. Κ. ε'.

Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰνεῖ-
σθαι χρεῶν,
Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν
αἰοδαῖς.
Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
25 Ἄγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
Ἔστεφάνωσαν πάλα
Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

A. β'.

21. Hesychii glossam ἐπιεσσόμενος, λαβόμενος, huc spectare putabant Oxonienses, quoniam ἐπιέσασθαι γῆν, ταφῆναι, proxime praecedit, malebantque adeo ἐπιεσσόμενος. Glossae Pindaricae in Hesychio aut nullae aut rarae sunt; et in nostro loco futurum multo accommodatius, quod et apud Apollon. I, 691. occurrit: ἐπερχόμενον που δίωμαι εἰς ἔτος ἤδη γαῖαν ἐφέσσεσθαι. Modum loquendi copiose illustrant viri docti ad Hesych. l. c. Ad sententiam loci cf. Nem. III, 32 sqq. IX, 109 sqq. 22. Pro μὲν necesse est proponere μὲν. quod etiam Mingarell. viderat. 23. Aldus iterum (v. ad v. 2.) καὶ μ. δαιδαλθέντα μελιζέμεν αἰοδαῖς. In ultima voce αἰοδαῖς synizesis facienda: quod adeo scribi solet αἰοδαῖς. Pauw. conij. μελίζεν αἰοδαῖς. 25. νῖκαι ante Schmid. scribebatur. 27. μεγαυχεῖ praeclare idem emendavit, quod metrum docebat: probat etiam Pauw: pro vulgato μεγαυλαυχεῖ.

20. Is meminerit se mortalem esse, nec pro mortali conditione posse felicitatem maiorem assequi. μὴ ματεύσθω θεὸς γενέσθαι. περιστέλλων pro περιστελλόμενος h. e. —σθαι, se amictum esse.

22. αἰνεῖσθαι pro αἰνεῖν αὐτόν. Viam parat ad Aristagorae laudes. ἐν λόγοις pro διὰ λόγων. Fas est celebrare hunc bonis laudibus.

A. β. K. ε'.

Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμ-
πία ἀέθλων.

30 Ναὶ μὰ γὰρ Ὀρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ
Κασταλία

Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολῶν ὄχθῳ Κρόνου,
Κάλλιον ἂν δηριών-
των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

E. β. K. ς'.

Πενταετηρίδ' ἑορτῶν

35 Ἡρακλέος τέθμιον,

Κωμάσας ἀνδήσάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις

Ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν

Τὸν

29. Ἔσχον ἐν Π. πειρᾶσθαι καὶ Ὀ. ε. Sic in Aldi codice versus de-
ouerunt esse distincti; etsi in illo fuit hiatus a γονέων v. 28. ad
καὶ μὰ. 33. τῶν ἐνεστήσαντ' ἂν τι πάλων corrupte Ald. 36. κώ-
μας' ἀνδ. Ald. vitiose. κόμαν ἐν πορφυρέοις Ald. et Rom. ἐν omisit
Orat. Brub. cum seqq. edd. Cum syllaba deesset, et in fine reois
ynizesis esset facienda, Schmidius ἐμπορφύροις reposuit, vnde
Ἰχonienses excuderunt mirum suum ἐμπορφύροις. Reuocanda
Orat principum edd. lectio ἐν πορφυρέοις, quam poetae consuetudo
commendat, pro σύν π.

28. ἐλπίδες ὀκνηρότεραι τῶν Ἡρακλέος τέθμιον, κω-
μας ἀνδήσάμενός τε κόμαν
punctatio, melius, ne ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν. Di-
corporis robur non suffice- xit rediturum cum fuisse
ret ad adeunda maiora cer- victorem (ἀνὰ vel καὶ) ἑορ-
amina: parentes interces- τῶν τέθμιον, festo sollenni
serunt, ne periodicus victor seu certamine ab Hercule
ieret. instituto. ἐν πορφ. pro σύν.

32-7. Interpungo: Κάλλιον ἂν δηριών- των ἐνόστησ' ἀντιπάλων, πενταετηρίδ' ἑορ-
των ἐνόστησ' ἀντιπάλων, πενταετηρίδ' ἑορ-
et ἐνόστησε κωμάσας.

Τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον·

40 Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν
Ἴσχυν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
Χειρὸς ἔλκων ὀπίσω, θυμὸς ἄτολμος ἑών.

Σ. γ'. Κ. ε'.

Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάν-
δρου πάλαι

Αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα-
σὺν Ὀρέστα,

45 Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀνάγων
Καὶ

38. κενεόφρονες ex Scholiasta, pro κενόφρονες, cum Schmidio ad metri legem esse legendum nemo dubitet. 43. λίαν per synizesin efferi putabat Schmidius, quod fieri vix potest. Nisi vltima corripitur a Pindaro, quod nec ipsum probabile, amplector emendationem Pauwii: μαν. 44. Aldus: — Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀ. v. ad v. 2. 45. χαλκεντέα Schmid. vitote in Prosodiaco.

Pauw nec improbat, nisi Dactylicum metrum adoptetur, ut spondeus pro dactylo sit.

38. Ita fieri solet, vt alius spe praecclararum rerum excidat, dum vana opinione inllatus maiora viribus aggredditur; αὖχαι pro αὔχη, αὔχησις. ἔβαλον, pro ἐκβάλλει, priuat, alium ἀτολμία (θυμὸς ἄτολμος ἑών) a praecclaris ausis quasi inicta manu retrahit.

43. Aristagoras a Pisandro genus ducebat, Lacdaemnico, Orestae socio in colonia deducenda in Aeolidem Asiae. Egerat de eo

Hellanicus Αἰολικῶν α'. Sub Oreste profectio coeperat, Penthilus, annis LX. post Troiae excidium, processit vsque ad Thraciam, eius filius attigit Asiam. v. Schol; quod illustrat Sturz fragm. Hellanici p. 46. cf. Strabo XVII. p. 582.

44. τὸ αἷμα Πεισάνδρου καὶ τὸ ἐκ Μελανίππου κεκραμένον. Maternum genus Aristagoras ducebat a Melanippo Thebano, qui Tydeum vulneravit.

Καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
 Ἐκ Μελανίπποιο μά-
 τρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

A. γ'. K. ε'.

Ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν
 σθένος.

Ἐν σχερῶ δ' οὔτ' ὦν μέλαινα καρπὸν ἔδω-
 καν ἄρουραι

Δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις
 Ἄνθος

5. Aldus (v. ad v. 2) sic dispescit: μέλαινα καρ- πὸν ἔδωκαν ἄρουραι. T. ἐν χειρῶ δ' Ald. et sine iota ἐν χειρῶ δ' Rom. Crat. ἐνοχειρῶ δ' Bouch. iterum ἐν χειρῶ δ' Morell. et Steph. emendavit tacite Schid. ἐν σχερῶ δ' et recte. v. Pauw ad li. I. et cf. sup. ad Nem. I, 5. et inf. Isthm. VI, 32. Poterat quoque scribi ἐνοχειρῶ, vt apomer. ἐπιχειρῶ legitur. 5i. In περιόδοις vna syllaba exuberat: Schmidius resinxit περιόδοις, quod parum placet. vid. sup. Pyl III, 94. Pauw incertus erat inter παρῶδοις, προῶδοις, προσῶδοις. nunc non deuenisse ad ἐτέων περιόδοις. vt ἔδοι pro περιόδοι, quod praecium rei vocabulum est, dictae sint. Alioqui subsistendum in eo, vt περιῶ duabus breuibus syllabis efferri potuisse credamus.

54. ἀμφέροντ' accipi-
 potest pro ἀνεφέροντο: Ἀν-
 τίς virtus renouauit, ite-
 rum produxit robur corpo-
 ris inquam per vices in-
 termissis temporibus, qui-
 bus quiescit. At Scholia,
 et de alii, per sententiam
 hanc accipiunt, vt reli-
 quae vt sit: at solet anti-
 quae virtus recreare, iterum
 recreare, robur hominum

generationibus, seu tempo-
 rum interuallis interposi-
 tis. Similem locum vidi-
 mus Nem. VI, 16. Ita ἀρσ-
 τὰ ἀρχαῖαι pro ἀρετῇ ἀρ-
 χαία ἀναφέρει σθένος ἀλλασ-
 σομένη (ἐναλλάξ) ἐν γενεαῖς
 ἀνδρῶν, κατὰ γενεάς. 50. ἐν
 σχερῶ, quod alias ἐπισχερῶ,
 ἐφεξῆς, continuo. v. V. L.
 51. ἐθέλει, μέλλει, solent.
 52. πλούτῳ ἴσον pro vulgari
 σὺν

Ἄνθρωπος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
Ἄλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ
Θνατὸν αὐτῷ σθένος ἄγει

E. γ'. K. 3'.

55 Μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώ-
ποις σαφὲς οὐχ ἔπεται

Τέκμαρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμ-
βαίνομεν,

Ἔργα τε πολλὰ μενοι-
νῶντες. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ

Ἐλπῆ

52. Sustuli interpunctionem post φέρειν, etiam Pauwio monens
ἄνθρωπος εὐῶδες ἴσον πλούτῳ, h. par copia, s. copia pari, eadem.

54. σθένος metro vim facit, quod iam Schmid. vidit. σθένος
scribi possit, dubito. Irrepsisse interpretamentum pro νε
voce etiam Pauw suspicatur; verum θνατὸν αὐτῷ ἰσχυρὸν ἄγει par
poeta dignum. Scholiastes: καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος etc. Leges
ἔθνος pro σθένος? vt βρότεον ἔθνος Pyth. X, 43. eadem sorte utunt
homines. Mingarell. tentabat γένος ἄρ'. 57. τέκμαρ legisse vi-
tur Schol. pro τέκμαρ. Μοχ μεγαλανορί' ἐμβαίνομεν Aldus, mei
vitiā

σὺν πλούτῳ ἴσῳ, prouenti
pari. 53. Etiam mortale
genus Fatum ita profert,
generat.

55. τὸ δ' ἐκ Διὸς, ἀνθρώ-
ποις σαφὲς οὐχ ἔπεται (οὐ
πάρεστι) τέκμαρ. h. κατὰ τὸ
ἐκ Διὸς ὄν, οὐκ ἔστι σαφὲς,
scil. quousque aliquis sua
virtute procedere possit;
nam de morte vix bene ac-
ceperis, etsi eo ducant fortē
loca Ol. II, 55. Nem. VI, 10.

Pergit: In incertis tam
ad hunc modum enen-
molimur ardua multa, ἢ
γαλανορίαις ἐμβαίνομεν (p
μεγαλανορίαις ἐπιβαίνομεν, i
dulgenius magnanimitis sa
sibus; aliud est, super
incedere) ἔργα (audacia)
cta) τε πολλὰ μενοιῶν
(molientes. poterat μενοι
μεν, sed inuersum est)
γυῖα γὰρ (τὰ σώματα, ἡμε
δέδεται (ἐν) ἐλπίδι ἀναι
(i)

ο Ἐλπίδι γυῖα προμα-

θείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.

Κερδέων δὲ χρῆ μέτρον θηρεύμεν.

Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεροι μανίαί.

Varo. Conuenit vsus τοῦ ἐπιβῆναι: vt Nem. III, 34. Odys. x, 424. ψ, 13. 52.

(ο ἐνδέεται, *illigati sunt, tenet nos, innata nobest, spes audax*), προμαθείας δ' (προμηθείας) ἀπόκεινται ῥοαί, (*quae alias ὁδοί*) *in modi, successus, euentu, remoti sunt a nostra praenotione, praenosci non possunt. Sequitur 62. praesens, itaque, moderata consi sequi: χρῆ θηρεύειν*

μέτρον κερδέων, h. e. κέρδη μέτρια, h. ἀγαθὰ μ. *at insaniunt est, nimis ardua appetere: μανίαὶ ὀξύτεροι (μανία ὀξεῖα ἐστίν) ἐρώτων ἀπροσίκτων (proprie est ἔρωσ τῶν ἀπροσίκτων, τῶν ἀμηχανῶν), h. e. μάλινονται ὀξέως, valde, periculose, ἐκεῖνοι οἱ ἐρώσι τῶν ἀπροσίκτων.*

Ι Σ Θ Μ Ι Α

Ι Σ Θ Μ Ι Α

εἶδος α.

Ἡ Ρ Ο Δ Ο Τ Ω Ι Θ Η Β Α Ι Ω Ι

ἄρματι.

Argumentum.

Amisso eo, ac seposito, quod in manibus habebat, poeta ait, se velle carmen componere Herodoto victori, exemplo Castoris et Iolai - 22. Iguorum laudes excurret poeta; - 44. esse vicrem dignum carmine; et esse aequum, vt id impertiatur ipsi. - 76. Memorantur eius victoriae - 96. et magna victoris felicitas. - ad f.

Σ. α. Κ. ζ.

Μᾶτερ ἐμὰ, τὸ τεὸν, χρύσασι Θήβα,
Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
θήσομαι.

Variae Lectiones.

Herodotus Thebanus, Asopodori f. (v. 50) Orchomenium ab Herperam tradiderunt ex v. 51. sed pater videtur Thebis perionem eiectus Orchomenum confugisse, vnde postea Thebas rediit. 1. χρύσασις Θ. Ald. adv. metrum.

Notae.

Etiam occupatione mea Occupatus erat poeta hoc tempore, quo hymnum in victorem
plus et grauius habebō.

Θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
 Δᾶλος, ἐν ᾧ κέχυμαι. τί Φίλτερον
 5 Κέδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
 Εἶξον, ὦ πολλωνιάς. ἀμφοτέρων τοι χαρίτων
 Σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

A. α. K. ζ'.

Καὶ τὸν ἀκείρεκόμενον Φοῖβον χορεύων
 Ἐν Κέῳ ἀμφιρῦτῳ σὺν ποντίοις
 10 Ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἀλιερκέα Ἴσθμοῦ
 Δειράδ'

3. θάσομαι Schmid. cum Ald. Morell. Steph. At hoc a θήσομαι
 dorice θάομαι, θάσασθαι, ductum esset, spectare, secundum obser-
 vata virorum doctorum, Koenii ad Gregor. Corinth. p. 101. e
 Valken. ad Theocrit. p. 351. 367. Vnum exemplum supererit
 Moschi III, 53 θάσει, quod nunc mutatum in θήσει, ut factum
 quoque erat apud Callimachum. At in iis, quae a τίθημι, oliv
 θέω, θέσω, θέσομαι, ducuntur, ubique η retinent Dorae. Erat que
 que θέσομαι in ed. Rom. Crat. Brub. νεμεσάσαι Bened. ut infinitum
 pro imperante modo sit; sed μή νεμεσῆσαι et νεμεσάσαι sc. Delus
 etsi sic antiquior forma esset, νεμεσῆσαι. poterat quoque esse νεμ
 σῆσαι, aoristo imperatiui medii. 4. 5. Interrogationem primam
 appinxit Crat. In Romana etiam: ἐν ᾧ κέχυμαι τι, φ. et in Ald
 ἐν abest. male. 5. τοκέων Ald. 6. ἀμφοτέροις τῶν Ald. ἀμφοτέρω
 τοι Rom. hoc mutavit Crat. in vulgarem rationem: ἀμφοτέρων το
 Romanam lectionem reuocarunt Oxonienses. Pauw conj. ἀμ
 φοτέρων scriptum fuisse. 9. κίψ Ald.

victorem componere reci-
 piebat, in paeane a Ceis in
 Delo per Θεωρούς cantando.
 ὑπέρτερον τιθέναι, προτιθέναι,
 προκρίνειν.

4. ᾧ ἐγκέχυμαι, ἔγκειμαι,
 in qua hymno ornanda oc-
 cupatus sum, studio effuso.

7. ζεύξω ἀμφοτέρων χα-
 ρίτων τέλος, utrumque hym-

num ad finem deducam, χο-
 ρεύων, celebrans, καὶ τὸ
 Φοῖβον — καὶ τὸν Ἴσθμο
 h. e. victoriam in Isthmiis
 Hic ipse Ἴσθμος ὡπάσα
 victorias sex, h. e. in Isth-
 miis sexta vice victor fui
 e Thebana gente renun-
 tiatus.

Δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους ἐξ ὤπασε
 Κάδμου στρατῶ ἐξ ἀέθλων,
 Καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾧ καὶ τὸν ἀδεί-
 μαντον Ἀλκμήνα τέκε

E. α'. K. ια'.

15 Παῖδα, θρασεῖαι τὸν ποτε Γηρυόνα
 Φρίξαν κύνες.

Ἄλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων
 Τὸ μὲν ἄρματι τεθρίππῳ γέρας,
 Ἄνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ

20 Χερσὶ νωμάσαντ', ἐθέλω

Ἡ

Prana veterum critica in h. l. videnda est ap. Schol.; erant
 iam qui ἐξόπασε vellent legere. Similem Grammaticorum er-
 rem suspicatur Abresch. in Hesych. ἐξόπασεν, ἐξέπεμψε. nec ta-
 men absonum, veteres ἐξοπάσειν dixisse. In Pindaro manifesta
 est sententia: sextum iam esse ex Thebanis Herodotum, qui ex
 Olympicis agonibus victoriam reportauerit. Quod in ταῖς Ἰσθμιακαῖς
 ἀγωναῖς adscriptum illud non inueniebant, mirari non debe-
 rent viri docti, cum absolutos et accuratos victorum catalogos
 iam antiquitas desiderauerit. 17. 18. Tertium et quartum co-
 met epodorum aliter dispescuit vetus metricus: Ἄλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ
 τεύχων τὸ μὲν ἄρματι γέρας, ut vtrumque dactylicum sit. Rotundius
 videbatur Pauwio. 17. Ἡροδότῳ Schmid. qui adeo iunxit:
 τεύχων τὸ γέρας ἄρματι Ἡροδότου. Mingarell. conj. τὸ ἐν ἄρματι γέρας
 adiecti aliquid inesse loco, imprimis propter copulam, facile
 iudicabitur. Sententia cum interpunctione constitui potest haud
 vno modo. Potest quoque νωμάσαντι esse et νωμάσαντα.

19. Ἄνία δ' Pauw malebat.

16. Γηρυόνα κύνες. Non fabulavit poeta fabulam, sed
 τῆς ἀγῶνης pro κύνες dixit. Et Ἡροδότου τῆς ἀγῶνης
 ἱστορίας tria capita habebat. τῆς ἀγῶνης τῆς ἀγῶνης
 17. Omnibus tentatis se-
 ρuit hoc: ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδό-
 τῳ τεύχων τὸ γέρας ἄρ-
 ματι τεθρίππῳ, huiusmodi vi-
 ctoriae eius curuli parans,
 et quidem νωμάσαντι τῆς ἀγῶνης
 χερσὶν οὐκ ἀλλοτρίαις, re-
 genti currum sua manu,

Οο

non

Ἡ Καστορείω ἢ Ἰολάου ἐναρ-
μόξαι μιν ὕμνω.

Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρη-
λάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-
25 βαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι·

Σ. β. Κ. ζ'.

Ἐν τ' ἀέθλοισι δίγβον πλείστων ἀγώνων
Καὶ τριπόδεσσι ἐκόσμησαν δόμον
Καὶ λεβήτεσσιν Φιάλαισί τε χρυσοῦ,
Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων.

30 Λάμπει δὲ σαφῆς ἀρετὰ

Ἐν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσειν, ἐν τ' ἀσπι-
δοδοῦ-
ποισιν ὀπλίταις δρόμοις.

A. β.

26. ἀγῶνες ἐν ἀέθλοις Pannio accipiuntur, vt Ol. I, 140. Ἴπποι ἐν πτε-
ροῖς pro πτερωτοῖ, sic certamina cum praemiis, in quibus praemia
proponuntur. Mihi simplicius videbatur ἀέθλα et ἀγῶνας distin-
guere vt ludos et certamina singula varii generis: quadrigarum,
stadii etc. ἀγωνίσματα, inf. v. 36. ἔργματα. 28. Καὶ λεβήτεσσι, Φιά-
λαισί τε χ. et v. 29. σεβόμενοι στ. Ald. corrupte. 31. 2. ἐν τ' ἀ-
σπίδοισι ὀπλίταις δρόμοις Ald.

non misso curru cum auri-
ga, ἐθέλω ἐναρμόξαι μιν
ὕμνω. Est autem ὕμνος Κα-
στόρειος (pro Κάστωρος) ἢ
Ἰολάου, non certum carmi-
nis genus; sed quale olim
in similem victoriam curu-
lem Castoris vel Iolai car-
men adhibitum fuit: conf.
sup. ad Pyth. II, 127. XI, 92.
Debuerunt autem plura in

antiquis carminibus de Ca-
storis et Iolai certaminibus
et victoriis memorata esse:
quod ex v. 23-44. manife-
stum sit. Fuit in his ἀγῶν
ἐπὶ Περίχ.

26. Et in sollennibus lu-
dis non vnum modo attige-
runt certaminum genus.
Disertius effert 30-34.

A. β'. Κ. ζ'.

Οἷά τε χερσίν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,

Καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἴεν;

35 Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ'· ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ

Ἔργματι κεῖτο τέλος. τῶν ἀθρόοις

Ἀνδη-

35. οἷς τε Ald. ἀκοντίζειν αἰχμαῖς et ἴεναι δίσκοις insolens visa est
 structura, nec expedit rem, si cum Oxon. distinguas: εἷα χερσίν
 ἴεν καὶ ὁπότε δίσκοις ἴεν. ὁπότε suspectum erat Schmidio, propter
 ultimam productam; sed est ea vltima in penthemimeri dacty-
 lica. Alioquin ὁπότεν in promptu erat. Eustath. ad Hom. p. 1591.
 l. 29. secundum Tryphonem laudat ex Pindaro: λιθίνοις ὁπότεν
 δίσκουσιν. vnde δίσκους ἴεν, diuinare, obuium est. Ammonius in
 δίσκος habet: λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοις, quae haud dubie est depraua-
 tio lectionis, quam Tryphon habuit. Vir doctiss. ad Ammon.
 p. 61. ex illo coniciebat: λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοις ἴεν. His vulga-
 tum haud posthabebo. Aldus: δίσκουσιν ἴεν, metro inuito. Pauw
 emendabat: οἷά τε, χερσίν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκους
 ἴεν. Nihil mutandum; eget vulgata tantum interprete. 35. ἦς
 Ald. ἔτ' primus Morell. adsciuit ex Schol. puto: οὐ γὰρ ἦν. —
 36. ἔργματι Ald. Ita olim alii quoque codd. nam occurrit eadem
 depraua-

33. 4. Vti dicitur ἀκοντι-
 ζειν αἰχμαῖς (sc. ἀκοντίζειν
 absolute, et pro σύν αἰχμαῖς),
 ita ἴεναι (σύν) δίσκοις. Nec
 tam insolens hoc quam vi-
 dentur credidisse viri docti.
 Ipse Homerus Iliad. ξ, 402. 3
 Αἴαιτος δὲ πρῶτος ἀκόντισε
 Φαίδιμος Ἐκτωρ ἔγχει. At
 χερσίν friget, dices. Immo
 vero: οἷα τε (ἐν) χερσὶ sc.
 λάμπει ἀρστέ σφιν! in lucta
 et in pugilatu: Castor enim
 in hoc insignis fuit. Sicque
 Pindarus loquitur: Isthm.
 V, 11 χερσὶ νικάσαι τε. Pyth.
 X, 36 ὅς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν

ἀρετῆ κρητήτας, et al. *Quantum eminet, clara est, eorum virtus cursu, et cum hasta certarent, et disco!*
 ut continuetur oratio hunc
 in modum: οἷα τε λάμπει
 ἀρστέ σφιν (ἐν) χερσίν, ὁπότε
 τε (aut forte ὅτε τε) ἴεν ἀκον-
 τίζοντες (σύν) αἰχμαῖς καὶ
 (ὁπότε ἴεν) λιθίνοις δίσκοις.

35. 6. ἀλλὰ ἔκειτο (ἦν) τέ-
 λος, νίκη, ἐφ' ἐκάστῳ ἔργμα-
 τι, ἀγῶνι. Erant singula
 quinq;ue genera, quibus quis
 victor esset, nondum in
 πένταθλον collecta.

Ἀνδυσάμενοι θαμάκις
Ἔρνεσιν χαίτας βρέθροισί τε Δίρκας ἔφανε
Καὶ παρ' Εὐρώτα πέλας,

E. β'. K. α'.

40 Ἴφικλέος μὲν παῖς, ὁμόδαμος ἑὼν
Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ', ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἔδος.
Χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδά-
45 ῶνι Ἴσθμῶ τε ζαθέα
ἽΟγχηστίασιν τ' αἰόνεσσιν περι-

στέλλων

deprauatio ap. Ammon. p. 61. nec proficias, si cum viro docto legas ἔρμα τι. Porro eod. v. Ald. ἀθρόους ἀνδυσάμενοι et mox βρέθροισί τε. 38. ἔφανεν præclare emendatum a Schmidio (pro ἰφάνησαν ἀνδυσάμενοι. nam haec iungenda.) Vulgo ἔφανε et grammatica, et sensu, metro etiam, violato; nam in ἔφανε media longa ex ἔφανε. 39. εὐρώτα male Morell. et Steph. 46. αἰόνεσσι sine v lectum ante Schmid. metrum vitiabat.

36. Iolus et Castor saepe victorias in singulis his certaminibus reportarunt. Pro hoc dicit: alter Thebas, alter Lacedaemonem, victores redierunt.

42. ἐν Ἀχαιοῖς. nam haec ante Doricensium et Heraclicidarum professionem in Peloponnesum euenerunt.

44. χαίρετε, recte Schol. ἰλήμοιτε, sitis propitii. retrahit se a digressionem et ad victorem redit. Sic iam vidimus siniri carmen Nem. III, 132. Pyth. II, 124. Est

adeo inter formulas transitus faciendi.

46. ἽΟγχηστίασιν τ' αἰόνεσσιν pro Onchesto dicta esse volunt. At quorsum hanc celebrat? propter Neptuni lucum, sacra, ludos? At haec aliena. Littus Onchestium, pro lacu Copaide aut pro regione vicina est dictum. Itaque malo ad Orchomenum renocare, unde oriundus victor fuit. Solenne autem poetae in celebrando victore, tria haec coniungere: ludos, deum,

στέλλων αἰοιδᾶν,

Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν

Τιμαῖσιν ἀγακλέα τᾶν Ἀ-

50 σωποδώρου πατρὸς αἴσαν,

Σ. γ'. Κ. ζ'.

ἽΟρχομενοῖό τε πατρῶαν ἄρουραν·

Ἄ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις

Ἐξ ἀμετρήτας ἀλὸς ἐν κρυέεσσα

Δέξατο συντυχία. νῦν δ' αὖτις ἀρ-

55 χαίας ἐπέβασε πότμος

Συγγενῆς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ, νόω

Καὶ προμάθειαν φέρει.

Α. γ'. Κ. ζ'.

Εἰ δ' ἀρετὰ κατὰ κεῖται πᾶσαν ὄργαν

Ἄμφοτερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,

Χρη

52. ναυαγίαις leg. Schmidius, nam tabulae seu reliquiae navis
pactae, quibus quis ἐρειδόμενος, suffultus, insidens, enatat, τὰ ναυά-
για vulgo appellantur. Sed recte monent Oxon. et Pauw, ναυα-
γίας exquisitiorē esse Pindari eiusdem sensus vocem. 56.
πονήσαις δὲ omnes vett. vsque ad Brubach. 58. Erat κατάκειται
Statuebat

eum, cui illi sacri sunt,
et patriam. Apparet pa-
rem victoris in discordiis
civilibus eiectum Thebis
xulasse apud Orchome-
dos; vnde tamen aliquan-
to Thebas rediit. περιστέλ-
ων αἰοιδᾶν, a στέλλω, κοσμῶ,
ἐπιεικῶς 48. ἐν τιμαῖς, in-
ter laudes Herodoti 50. αἴ-
σαν, felicitatem.

56. Volebat procedere:
et consequutus ille est for-
tunae adversae experimen-
tis prudentiam, προσηΐθειαν
vt Nem. XI, 60. Mutavit
hoc in sententiam.

58-62. Nondum locus
tam feliciter expeditus est,
quam equidem antea puta-
bam: εἰ δὲ (κατὰ) πᾶσαν ὄρ-
γαν κεῖται ἀρετὰ, ἀμφοτερον
(ἐν)

60 Χρῆ νιν εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπου
Μὴ Φθονεραῖσι Φέρειν γνώμαις. ἐπεὶ
Κούφα

Statuebat Pauwius: κατκείσθαι h. l. esse propositum esse, prostare, προτίθεσθαι. At praestat κείσθαι eodem sensu; ut sensus sit: εἰ δὲ κατὰ πάντων ὄργων, in quouis studiorum genere, ut aliquis virtutem, h. laudem, consequatur, non nisi labore et sumtu effici potest: adeoque virtus proposita est laboribus et sumtibus. Est ἀρετῆ, τὸ ἕξοχον εἶναι, praecellere, superare alios. Veteres haesere in h. l. Alii ἀρετῆ κατὰκείται legere voluere, mira iunctura, de qua v. ad Ol. XI, 5. Aristarchus autem ἀρετῆ scripsit; alii aliter. v. Schol. 60. Ordo: χρῆ μὴ φθονεραῖσι γνώμαις (h. μὴ φθονεραῖς) φέρειν κόμπου ἀγάνορα εὐρόντεσσι νιν (h. τοῖς εὐροῦσι τὴν τῆ αὐτῆν ἀρετῆν), iis qui consequuti sunt hoc, ut excellant aliis.

(ἐν) δαπάναις τε καὶ πόνοις. At quomodo ἀρετῆ κείσθαι, h. προκείσθαι, proposita esse potest, quod de praemiis dici solet? praemia κείσθαι dicuntur τῇ ἀρετῆ, et praemia sunt τὸ κῆδος ἀβρόν v. 72. Huic quidem difficultati occurri possit, si memineris, poetae ἀρετῆν esse virtutem, certamen, victoriam, honorem ac laudem; 72. τὸ κῆδος, quod si cui propositum est, in quocunque sit studio, cum in sumtibus, tum in aerumnis tolerandis, tum εὐρόντεσσιν νιν scil. τὴν ἀρετῆν, laudem qui factis consequuti sunt. Nec tamen Aristarchus omnino male scripsisse videri debet ἀρετῆ: at, si Schol. vera apposuit, minus bene reliqua expediit. Vide an

sic ea sibi constant: εἰ δὲ (ὁ ἀγάνωρ κόμπος ex v. 60) ἀρετῆ κείσθαι, (κατὰ) πάντων ὄργων, (in omni studio) ἀμφοτέρων (ἐν) δαπάναις τε καὶ πόνοις: χρῆ, μὴ σὺν φθονεραῖσι γνώμαις, φέρειν (deb. sequi αὐτὸν) τὸν ἀγάνορα κόμπου (τοῖς) εὐρόντεσσι νιν. Si laudes, quas appetunt, propositae sunt virtuti, h. e. omnibus qui virtutem suam exerunt, fas est, illas liberaliter cumulare in eos, qui eas sibi compararunt. Ita sententia par redditur locis aliis, ut Ol. V, 35-8. Isthm. VI, 14-17. et V, 28-31. vbi μὴ φθονεραῖσι κόμπου τὸν ἐοικὸς ἀοιδῶν κιννάμεν' ἀντὶ πόνων. Contra ἀστῶν ἀφθονῶν ἱμερταὶ ἀοιδαὶ sunt Ol. VI, 10. et ἀφθονῶν ἀοιδῶν dixit Nem. III, 14.

Κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
 Ἐντὶ μόχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ'
 ἀγαθὸν
 Ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

E. γ'. K. ιά.

65 Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀν-
 θρώποις γλυκὺς,
 Μαλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνι-
 χολόχῳ τε καὶ ὄν πόντος τρέφει.
 Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων
 70 Λιμὸν αἰανῆ τέταται·
 Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοισι ἢ πολεμίζων ἀρη-
 ται κῦδος ἀβροῦν,
 Εὐαγορηθεῖς κέρδος ὕ-

ψιστον

62. δέτις non nisi a Steph. illatum fuit. 65. ἐφ' ἔργμασιν vitium
 Ald. 67. Plutarch. de Pyth. orac. p. 406. C. laudat interpolate:
 ἀρότα τε ἔρνιθελβγαι τε Sed omnino mutilus est ille locus, et
 emendatius occurrunt verba, de Tranquill. p. 473. A. Erat an-
 tea μηλοβότα. at v. Ol. VII, 116. Exciderat hoc animo Pyth. III,
 147. venerat in mentem Pyth. IV, 263. IX, 114. XII, 4. 73. εὔ-
 ἀγορηθεῖς peccat in Iambicum; vidit quoque Schmid. sed non
 veniebat

62. ἀνδρὶ σοφῷ. Frequen- λὸν, decus statuere publi-
 titatur sane haec vox Pindaro cum, ductum a monumento.
 eo sensu, ut poeta sit ὁ σο- 65. μισθὸς sc. κεῖται ex 58.
 φός. Erit itaque exiguum 70. ἕκαστος σπεύθει, ὥστε
 nimis quod a poeta dari ἀμύνειν γαστρὶ λιμὸν χαλε-
 potest. Nec minus tamen πόν. Scilicet τέταται, ἐντέ-
 σοφοὶ sunt intelligentes, πε- ταται, de studio, quod quis
 rititi qui aliqua in re excel- intendit, et quo ipse inten-
 lunt. Sic Pyth. IX, 134 ἀνοῶ ditur et intentus est ad ali-
 σοφοῖς. IV, 526. Ol. XI, 10. quam rem, ut sup. Pyth. XI,
 63. ἔπος εἰπόντα ἀγαθόν, 82 ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
 laudando, Ξυνὸν ὀρθῶσαι κα- τέταμαι.

Ψιστον δέχεται, πολιατᾶν
75 Καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

Σ. δ. Κ. ζ'.

"Αμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν
Γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
'Αρμάτων ἵπποδρόμιον κελαδῆσαι,
Καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσει-
80 πείν, τὸν Μινύα τε μυχόν,
Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσίνα,
καὶ Εὐ-
βοιαν, ἐν γναμπτοῖς δρόμοις

Α. δ. Κ. ζ'.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
'Εν Φυλάκα τέμενος συμβάλλομαι.
85 Πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
'Ηροδότῳ ἔπορεν ἵπποις, ἀφαι-
ρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων

"Υμνος

veniebat in mentem, quod Pauwium non fugit, iunctim legere: εὐαγορηθεῖς, ab εὐηγορέω, εὐαγορέω. 77. ἀμειβομένους et v. 31. τὸ δάματρον Ald. 86. Ἡροδότῳ Rom. Crat. et hoc praefert Schmid. Ἡροδότῳ Ald. Brub. Morell. Steph. hoc Oxon. ἔπορεν Ἡροδότῳ ἐν ἵπποις exponunt; Pauw: ἵπποις, vt ἄρματι, esse pro instrumento. cf. ad v. 17. Porro: Ἡ. πόρεν ἵπποισιν ἀφαιρ. Ald. at Rom. Ἡ. ἔπορεν ἵπποις ἀφαι- emendavit ἔπορεν Crat.

76 sq. Lucem accipiunt seqq. si videas laudari nunc victorias ab Herodoto iam ante Isthmiam reportatas, easque designari per deos, quibus sacra erant certamina. Itaque γείτων Neptunus est haud dubie Onche-

stius. Tum Iolaea Thebis; certamina Orchomeni, Eleusine et in Euboea habita, tandemque 83. Iudi funebres heroi Protesilaio Phylacae in Thessalia habiti; συμβάλλομαι, annumero, iis adiungo.

"Υμνος. ἢ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπα-
 μένον εὐ-
 θυμίαν μείζω φέρει.

E. δ'. K. ιά.

10 Εἴη μιν, εὐφώνων πτερύγεσσι ἀερ-
 θέντ' ἀγλααῖς

Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθό-

θεν Ὀλυμπιάδων τ' ἑξαιρέτοις

Ἄλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι

5 Χεῖρα, τιμὰν ἑπταπύλοισ

Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει

Πλουῶτον

σεσωπαμένον pro σεσιωπαμένον edd. principes et sequentes omnes;
 e: praestat synizesin σιω facere. cf. Pauw. et sup. Ol. XIII, 130.

91. ἀγλααῖς vett. edd. emendatum ad metri legem a Morell.
 e: stroph. 92. Ad mentem metrici (vid. ad v. 17. 18.) scribit

Pauw: Πιερίδων ἔτι καὶ Πυ- θόθεν Ὀ. ἔ.

8. ἢ μὰν πολ. non vult
 pia fastidium mouere re-
 cendis aliis victoriis pluri-
 b. Saepe magis gratum
 e: aliqua sileri, quam
 cōiose enarrari. Breuita-
 tudinum iam toties com-
 mūdavit, vt mirum sit,
 grammatikos non id recor-
 dis esse in h. l. vt Pyth.
 l. 7 sq. Nem. X, 35 - 38.

σιωπᾶσθαι τι, (h. e. breuitas,
 qua omittuntur nonnulla
 minus necessaria) ἢ λέγεσθαι
 αὐτό.
 90. Musarum alis aliquis
 h. l. efferri, euolare, dici-
 tur, propter gloriam. Non
 necesse est, vt alas ipsae
 Musae habeant, sed carmi-
 nibus quasi alas addunt ali-
 cui, vt is euolet, inlarescat.

96. εἰ δέ τις. Iterum sen-
 tentiam saepe iam et mox
 Isthm. III. pr. appositam re-
 cantat: cui opes contige-
 runt cum succesu in certa-
 minibus, is bene nonit se
 non inglorium mori. εἰ τις
 νέμει,

σεσιωπαμένον pro σεσιωπημέ-
 νο. vnicum habet, quicum
 cōsaretur, βώτεςθε apud
 A. lon. I, 685 pro βιώτεςθε.
 A. poterat σεσιωπαμένον δι-
 ces, vt Ol. IX, 156. πολ-
 λά φέρει μείζω εὐθυμίαν

Πλοῦτον κρυφαῖον,
 "Ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ·
 Ψυχὰν Ἄϊδα τελέων οὐ
 100 Φράζεται δόξας ἀνευθευ.

98. ἀλλοῖσιν Chrysippus legebat in Schol. h. τυφλοῖς, satis illi-
 pide. Recte alter: τοῖς δὲ δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπιμβαίνων
 καταγελαῖ.

νέμει, fouet, seruat, ταμιεύει,
 ἔνδον, in domo. πλοῦτον
 κρυφαῖον accipio simpl. re-
 conditum. tum ἄλλοισι δ' ἐμ-
 πίπτων γελᾷ, superbit, est
 victor, pro ἐμπίπτει, ἐνέπε-
 σεν, superior factus est
 aliis; ductum ἐμπίπτων a
 lucta: vt Pyth. VIII, 117.

luctator irruit, aduersarium
 prosternit — ille Φράζεται
 pro Φράζει, nouit, οἶδε, τε-
 λέων (ἑαυτὸν τελεῖν, reddere
 animam) ψυχὰν Ἄϊδα ἠνευθευ
 ἀνευθευ δόξας. Sic ἐφράσθη
 obseruauit, intellexit, Nouit
 V, 62.

Ι Σ Θ Μ Ι Α

εἶδος β'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ

ἄρματι.

Argumentum.

Ad Thrasybulum, Xenocratis victoris filium, missus est hymnus; se id facere, profitetur Pindarus, more veterum poetarum, qui pueros pulchros amarent, et carmina non lucri causa scriberent, quod vulgo nunc fieri solet. - 19. Victoriam patris esse Isthmiacam, quam ille addidit suis victoriis - 42. omninoque Aenesidami stirpem victoriis et hymnis nobilitatam esse; - 50. imprimis Xenocratis virtutes laudibus et carmine hoc esse dignas, quod per Nicasippum mittitur.

Σ. α. Κ. η.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε,
Φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων

Es

Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ. exciderat ἄρματι. Mira Grammatico-
n dissidia de eo, in quem carmen scriptum sit. v. Schol. pr.
Schmid. Si ad ipsa poetae verba attenderis, haec fere satis
stare videbis: *Xenocratem*, Aenesidami f. Theronis fratrem,
(ad Pyth. VI. pr.) vicisse curru Isthmiis, hymnum vero, ut
hymni missi fuere, v. c. Pyth. II, 125. missum esse (per
Nicasippum aliquem v. 68) ad eius filium, *Thrasybulum*, pul-
chrum adolescentem, cui adeo veterum poetarum exemplo, qui
formosis

Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον
 Κλυτᾶ Φόρμιγγι συναντόμενοι,
 5 Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευ-
 ον μελιγάρυας ὕμνους,
 Ὅς τις ἐὼν καλός εἶχεν Ἀφροδίτας
 Εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὑπώραν.

A. a.

formosis pueris carmina dicare solebant, se hymnum suum mittere dicit Pindarus. Eidem Xenocrati patri Pythica inscripta est sexta; ad quam vidè. et cf. Schol. ad hanc Isthm. II. pr. — 2. φῶτες ὃ a Schmid. est interpolaturh, quasi dactylicus trochaicum dedeceret. vulgo ὄσαι. φόντες, ὄσαι Schol. φῶτες etiam Schol. Aristoph. Pac. 669. qui h. l. sed corruptum laudat. 3. 4. Metricus cola haec aliter distinxit: ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον, κλυτᾶ Φ. Pauw ad eundem modum stropharum et antistropharum reliquarum cola constituit. 5. 6. Plutarch. Pyth. orac. p. 405. F. Ῥίμφα παιδείους τοξεύει μελιγάρυας ὕμνους habet: memoriter recitans vt solet.

4. Musarum curru vehi poetas iam vidimus Ol. IX, 120. vbi cf. Notam. ἔβαινον συναντόμενοι, pro συνήντοντο, an, quatenus adeunt eum, cui hymnum ferunt? Coniectabam, an possit Φόρμιγγι σὺν ἀντόμενοι scribi et accipi. Praestat (σὺν) κλυτᾶ Φόρμιγγι συναντόμενοι, pro simplici ἀντόμενοι, assumpta lyra venientes, quomodo Ol. II, 173 σὺ (σὺν) ὄλκα συναντόμενος scil. τῷ ἄλκῳ, occurrens, adortus. At Schol. videtur accepisse ἀντεσθαι τῇ Φόρμιγγι, accedere ad eam tractandam, tractare lyram: nam τῆς λύρας μετασχόντες reddit.

5. In Ῥίμφα mihi facit difficultatem, qua notione hic dictum accipiam. Nam ταχέως, aut vt Hesych. et Svidas, εὐχερῶς, συνεχῶς, aut vt Schol. ῥαδίως, nullum est satis accommodatum; non, quasi Ῥίμφα τοξεύειν non per se dici possit, celeriter sagittas emittere; sed quia alienum id nunc est a re, saltem nullam vim habet; nisi quod tela forte possent esse Ῥίμφαλέα, velocia tela: an pro hoc dictum videri debet? παιδείου ὕμνους, εἰς παιῖδας. Tum ὅς τις (αὐτῶν), alias εἴ τις.

8. Ephebos declarat per pubertatem. Ὀπώρα propr. puber-

Α. α. Κ. ή.

Ἄ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής
 Πω τὸτ' ἦν, οὐδ' ἐργάτις
 Οὐδ' ἐπέριαντο γλυκεῖαι
 Μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας,
 Ἄργυρωθεῖσαι πρόσωπα,
 Μαλθακόφωνοι αἰοδαί.

Nūν

αἰώ τότε Rom. et cett. edd. Schmid. τὸτ' ex Ald/ v. ad v. 2. —
 ἐπέριαντο passiva vi pro ἐπιπράσκοντο insolens videtur. Forte
 resingendum: οὐδὲ πέρναντο pro πέρνηντο, ἐπεπέρνηντο.

partas, tum omnino Iu-
 uenis cum notione pulcri-
 timis. v. sup. ad Nem. V,
 II/III. pr.

οὐδὲ πέρναντο γλυκεῖαι
 μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχό-
 ρα ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα,
 μαλθακόφωνοι αἰοδαί. Ha-
 bent αἰοδαί tria epitheta;
 Terpsichore nullum; ergo
 meliphthogus μελίφθογγος. Vi-
 detur etiam Mingarellum ita
 appellare, vel γλυκεῖας. Vir-
 g. Gurlitt conj. ἀργυ-
 ρώθαι, scil. Τερψιχόρας.
 ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα
 αἰοδαί. In vocis sensu labo-
 rat. Videamus an sic
 dici possit: ἀργυροῦν
 proprie argentare; tum
 τρεῖς ex argento facere:
 ἀργυρώματα, vasa ar-
 γυρέα. Supra Nem. X, 80
 ἀνικτορες, qui ἀργυρω-
 ντες οὐν Φιάλις ἐπέβην.
 ἄλτις, Φέροιτας Φιάλις
 ἄλτις; pro praemiis. Ergo

ἀργυροῦσθαι est argento in-
 structum esse, habere. Iam
 porro; merces venum ex-
 positae habent πρόσωπον,
 frontem, partem anteriorem,
 in qua vel pretium adscri-
 ptum est, vel quae ipsa
 fronte titulum fert, vena-
 lem eam esse numis; dici
 ergo merces bene possunt
 ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, ha-
 bentes quasi in fronte titu-
 lum hunc, venales eas pro-
 stare. Habent hactenus ar-
 genti notam, ἔχουσιν ἀργυ-
 ρὸν ἐν προσώπῳ, quo ipso
 illae in personas mutantur
 lyricae. Nunc pro mercibus
 αἰοδαί, carmina a Musa ve-
 nalia proponuntur. Hac-
 ret autem venalitatis notio
 in ἀργυροῦ, vt Pyth. XI, 65
 Φωνὴ ὑπ' ἀργυροῦ. Apud So-
 phoclem Antig. 1091. quem
 locum Schneider. Fragm.
 Pind. p. 111. excitauit, κα-
 τ' ἀργυροῦσθαι est ἀργύρω πει-
 σθῆναι, corrumpi.

15 Νῦν δ' ἐφίητι, τὸ τ' Ὠργείου Φυλάξει
Ῥῆμα, τῆς ἀλαθείας ἀγχιστα βαῖνον,

E. á. K. ζ'.

Χρήματα, χρήματ', ἀνῆρ,
Ὅς Φᾶ, κτεάνων θ' ἅμα λειφθεῖς καὶ φίλων.
Ἔσσα

15. Νῦν δ' ἐφίητι τ' Ὠργ. vulgo enecto metro Schmidius correxerat Νῦν ἐφίητι δὲ, τ. α. dura collocatione τοῦ δέ. Pauw offert alia: Νῦν δ' ἐφίητι γε τ. vel Νῦν δ' ἐφίητι τὸ Ἄργείου. Mingarell. Νῦν δ' ἐ. τὸ Ἄ. Debebat saltem τὸ γ' Ἄ. Mihi visum est satis probabile esse excidisse τὸ ante τ' Ὠργείου, pro τοῦ Ἄργείου, aut, quod suspicari fuisse τὸ τ' Ὠργείῳ pro τὸ τῷ Ἄργείῳ. Porro supplent: Musa ἐφίητι, ἢ ἐφίησι. Malo hoc absolute dictum, nunc res ita ferunt, ita tempora se habent. Νῦν ἐφίησι sc. τὸ πρᾶγμα, δ καιρὸς, ὥστε φ. In seqq. interpunctionem mutavi vulgarem, qua interpungebatur post ἀνῆρ. Erat enim iciumum: ἀνῆρ ὅς φᾶ. Monuerat quoque Pauw 16. Ῥῆμ' ἀλαθείας Ald. vno pede intercepto. Scribo ἀλαθείας, v. aliis locis. 18. λείφθε, Oxon. edit. quasi Aeolice ita dici posset pro ἐλείφθη, sic refinxerat Schmidius, metro male veritatis λειφθεῖς recte tuetur Pauw; colon enim esse asynartetum ex Anapaestico et monometro Iambico, quod promiscue et diiambum et epitritum tertium admittit.

15. Nunc locum habet, memorem esse dicti, proxime ad veritatem accedentis, quo vsus fertur Aristodemus Spartiata, vna cum opibus, priuatus quoque amicis: heus, heus, homo, (vulgare esset ὦ ἄνδρες) numi! numi! Videndus de hoc homine Schol. qui Alcaei verba apponit: — ὡς γὰρ δὴ ποτέ Φασιν Ἀριστό- δαμον ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν. (Χρήματα) χρήματ'

ἀνῆρ. πενιχρὸς δ' οὐδὲς πέλετ' ἐσθλός, Τίμιος οὐδέ. Transtulit in Fragmenta Vaticanus. Leguntur quoque apud Diog. Laert. I, 30. 3 vbi secundum Andronem Aristodemus inter eos refertur, ad quos tripus aureus fuit missus. Laudantur illa: χρήματα, χρήματα ἀνῆρ! inter prouerbia: ἐπίειχον iam ap. Zenob. et Svidan vt iam ante a Chrysippo τῷ περὶ παροιμιῶν.

Ἐσοὶ γὰρ ὦν σοφὸς, οὐκ ἀγνώτ' αἰδῶ.

- 10 Ἴσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
 Τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
 Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμαν
 Πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Σ. β'. Κ. η'.

Εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων,

- 5 Ἀκραγαντίνων Φάος.

Ἐν Κρίσῃ δ' εὐρυσθενῆς εἶ-
 δ' Ἀπόλλων μιν, πόρε τ' ἀγλαΐαν

Καὶ

1. ἀγνώτ' pro ἀγνώτα, ἀγνώστα, vet. edd. ad Stephanum, qui ἀγνώτ' πρὸ ἀγνώτι, non ignaro tibi, ex Schol. repetiit. Vnus e Scholiastis quoque distinguit οὐκ ἀγνώτ'. 'Αἰδῶ' 1. Vulgo male oratio coniunatur οὐκ ἔ. ἔ. Ἴσθμίαν. 20. Ad rem iam accedit, sed facta. Nec expeditur oratio, si νίκαν τὰν pro ταύτην acceperit. Saltem pro τὰν legere prodesset ὦν, et interponere δ' hoc pro: Ἴσθμίαν δ' ἵπποισι νίκαν Νῦν Ξενοκράτει Π. Pauw emendat: Ἴσθμια δ' ἵπποισι νίκαν τὰν Ξ. Isthmia est victoria curulis, quam ego curro. quam X. Aldus Ἴσθμίοις ἵπποισι. 22. κόμα Ald. et Rom. 23. ἀναδεῖσθαι ante Schmid. ἀναδεῖσθαι Oxon. cum Schmidio ad formam reliquorum colorum. Esset trochaicum. 26. καὶ κρίσῃ δ' Mingarell.

3. *Iam vero tu es poetam lectione imbutus, cuius versus sit Alcaei ap. Scholiast. ut modo dictum. Comparant Horat. I, 1, 53. Cuius, ciues, quaerenda prima primum, Virtus pro numos. οὐκ ἀγνώτι σοι εἶπ', tibi haud ignaro. Vix qui licet, quomodo viri in hoc inciderint, ut οὐκ ἀγνώτι αἰδῶ ad mercedis exactionem referrent. Dictum Argini repetere se nolle ait, ex vetere isto carmine, Thrasybulo haud ignotum.*
 20. *Isthmia victoria haec Neptuno debetur. Sed verba corrupta. v. V. L.*
 26-8. *Praeter Isthmicam etiam Pythicam victoriam conse-*

Καὶ τόθι κλειναῖς δ' Ἐρεχθεῖ-
δ' ἄν χαρίτεσσιν ἀραρῶς

30 Ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
Ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο Φωτός,

A. β'. K. η'.

Τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν
Νώμ' ἀπάσαις ἀνίαις.

Ὅν τε καὶ κάρυκες ὠρᾶν

35 Ἀνέγνω, σπονδοφόροι Κρονίδα

Ζηνός

28. Interpungebatur Scholiis praeceuntibus post ἀγλαίων, ita ut nullus sensus commodus esset seqq. Iungo: πόρε τ' ἀγλαίων καὶ τῶν. h. e. καὶ ἐκεῖ, ἐν κρίσει, in Pythiis. Nunc manifestum sit, excidisse δ' post κλειναῖς. 33. Νώμ' Schmidii commentum est, quod vulgo lectum, ut metro succurreret pro νένομε. νωμᾶ Ald. Rom. et seqq. quod Stephanus in νόμ' mutavit. Procline erat emendare Νεῖμε, cūm Pauwio et Dawesio. Modo νέμειν χεῖρα ἀνίαις facile dici posset. Nisi dicas esse pro ἐπένειμε, adhibuit, admonit habenis. Esset adeo, manum admonit omnibus habenis: immit-tendo eas equis concitato cursu ruentibus. Usu sermonis νωμᾶ ἀνίαις χεῖρα) aliquis dicitur, ut I, 20. Forte retineas vulgatam, vo-cibus tantum aliter diuisis: Νώμ' ἀπάσαις, si longa elidi potest. Porro plene post ἀνίαις distinxī: non ad Nicomachum, sed ad Xenocratem spectant sequentia. Malim tamen etiam sic

τὸν δὲ καὶ κ. 35. σπονδιφόροι Ald.

consequutus est. κλειναῖς δ' Ἐρ. consequutus victo-riam adeoque laudes Erech-thidarum claris (λιπαραῖς) Athenis (h. Atheniensium), οὐκ ἐμέμφθη, celebratus est per dexteritatem aurigae Nicomachi: (διὰ) τὴν χεῖρα ῥυσ. Φωτός πλαξίππου (auri-gae) τὰν, pro δ: ἦν, ἦ. Forte τᾶ — ἀπάσαις ἀνίαις.

32. 33. Regebat ille (cur-rum) omnibus habenis (h. effusis) opportuno tempore (eo temporis articulo, quo concitatio cursu opus erat, ut alios praeuerteret ad me-tam properantes.)

34-42. Etiam Olympicam victoriam est adeptus. ἀνέ-γνω Xenocratem Elei, qui agonothetae sunt, recte vi-
dentur

Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες
 Πού τι Φιλόξενον ἔργον·
 Ἀδυνόω τέ νιν ἀσπάζοντο Φωνᾶ
 Χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνῶντα Νίκας

E. β'. K. ζ'.

40 Γαῖαν ἀνὰ σφετέραν,
 Τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
 Ἄλσος· ἴν' ἀθανάτοισ Αἰνησιδάμου
 Παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.

Καί

Ἀλεῖοι Ald. ἄλεῖοι Rom. retinuerunt quoque Brub. et Morell.
 εἰου dedit Crat. et hinc Steph. qui utique Scholiasten pro se
 ndare poterant. Sed Ἀλεῖοι cur eiectione sit, non video; prae-
 sendum adeo alteri, si comparentur singula inter se. Elei, οἱ
 περὶ τὸν ἀγῶνα Ὀλύμπιον, omnino sunt κάρυκες ὄραν et σπονδοφόροι
 κρονίδα, hospitio iidem iuncti cum Xenocrate publice. 39.
 εἰας Schmid. ad Scholiorum ductum, in quibus legitur: τῆς
 εἰας νίκης τοῖς γούνασιν. Vulgo legitur: χρυσεῖς, et Ald. χρυσεῖς τ'
 εἰς πιτνῶντο v. 42. Potest et Ἀθανάτοισ scribe, ut sit Horatia-
 num: diis misceri superis; nec displicet Pauwio.

icitur accepisse grammati- V, 76. in amplexu Victoriae
 ἐγγνώρισαν, recognouerunt, ruebat victor: Νίκας ἐν ἀγ-
 τια additur, Φιλοξενίαν eius κώνεσσι πιτνῶν. Fuit autem
 in ante eos esse expertos. victoria haec Olympica se-
 πθόντες πού τι Φιλόξενον rior altera Theronis; quam
 ἐν h. c. ξένοι αὐτοῦ ὄντες. poeta Ol. II, 87 sine fratre
 ξισθέντες ὑπ' αὐτοῦ. Quod Xenocrate obtinuisse The-
 νῖν irruit in gremium vi- ronem ait. Etiam, quae
 oriae, ductum est a cursu, ibidem v. 90. memoratur
 in victor metam attingit, Isthmiaca victoria diuersa
 atque si deam ibi seden- fuit ab hac, quae in hoc
 te finxeris, in gremium carmine celebratur; nam
 et prolabitur. Sic Alcibi- illam communi nomine ob-
 des sedens in gremio tinuerant Thero et Xeno-
 Thaeae pictus erat: Athen. crates. Sunt hi Αἰνησιδάμου
 p. 534. D. Supra Nem. παῖδες 42.

Pp

Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
 45 Οὔτε κώμων, ᾧ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
 Οὔτε μελικόμπων αἰοιδᾶν.

Σ. γ. Κ. ή.

Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης
 Ἄ κέλευθος γίνεται,
 Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν
 50 Ἄγοι τιμὰς Ἐλικωνιάδων.
 Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντί-
 σαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὄργαν
 Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
 Ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὀμιλεῖν,

A. γ.

51. ἀκοντίσ- Ald. 53. Ξεινοκράτης Schmid. cum Aldo. Vulgo: Ξεινοκράτης. Eos, qui eum iam tum mortuum esse voluere, vetus Grammaticus refellit. Mingarellus iungebat ὅσον ὑπὲρ ἔσχεν ἀνθρώπων (κατ') ἰργάν γλυκεῖαν. 54. Mingarell. conj. ἐμιλῶν. Verum doctius ponitur infinitivus.

44. *Domus vestra frequentes habet victorias: pro his memorat κώμους et αἰοιδὰς,romptam victoris et cantum.*

47. *Est enim carminum argumentum in promptu, si quis laudet viros claros. πάγος, τραχεῖα ὁδός, montana, — ἐς ἀνδρῶν εὐδόξων sc. οἴκον. Videtur in generalem sententiam mutasse, quod proprie erat: in domum vestram.*

51. *Longe mihi (laudibus) iaculandum esset, si attingere vellem fastigium illud*

virtutis, quo Xenocratis in doles pervenit. Virtutem per partes declarat. ἐπί τοσοῦτο, ἐφ' ὅσον Ξ. ἔσχεν ὄργαν γλυκεῖαν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἄλλων, h. moderationem animi et humanitatem.

54. *Dubitat Schol. sitne αἰδοῖος active an passive dictum: pro modestus, an venerandus. Praestat ex solenni Homericō vsu accipere: αἰδέσιμος ἦν τοῖς πολλοῖς ἀναστρεφόμενος. reverentia dignus habitus. Laborat, puto, interpunctio in seqq. et cum hac sensus.*

Ineti-

A. γ. K. ή.

55 Ἴπποτροφίας τε νομίζων
 Ἐν Πανελλάνων νόμῳ
 Καὶ θεῶν δαΐτας προσέπτυ-
 κτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν
 Οὔρος ἐμπνεύσαις ὑπέσται-
 60 λ' ἰστίον ἀμφὶ τράπεζαν

Ἄλλ'

55. Ἴπποτροφίας τε Ald. et Rom. sed emendatum Ἴπποτροφίας τε statim in Crat. ex Scholiis. νομίζων — νόμῳ Lyricum decere, et Pindaricum esse, nondum mihi persuadeo, (verba singula per se recte dici posse, nemo neget) et amplector Schmidii emendationem κομίζων, Pindaricum voc. de studio, cui quis deditus est, ut sup. Nem. VI, 51. 52. ut κομίζειν, κομιδῆ, de cura omnino dicitur. 57. δαΐτας omnes vett. vsque ad Morell. qui emendauit δαΐτας vel metro monente. 58. ξενίαις (α τὰ ξένια) Ald. Rom. et cett. Primus Steph. ξενίαν dedit, ex Scholiis haud dubie, quae τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν interpretantur, et iam in Rom. ed. ξενίαν praefixum habent. Porro οὐδέ ποτε diuisim scripsi; nisi cum Pauwio velis: κ' οὐδέ ποτε. 60. -λεν ἰστίαις Ald. Rom. et cett.

Emendauit primus Morell. hinc Steph.

Instituenda illa est sic: αἰδοῖός μὲν ἦν ἀστοῖς οὐκ ἐπιτείνων, Ἴπποτροφίας τε κομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ, καὶ θεῶν δαΐτας προσέπτυκτο πάσας. et rei equestris studiosus, more Hellenico, omnia certamina sacra adiit. Certamina coniuncta sunt cum festis et sacris, sacra autem declarantur per epulas deorum.

59. Quae sequuntur tumida sunt et inflata; habent tamen quo se defendant. Vela dare liberalitati virum munificum et hospitalem facile dixeris. Sic Pyth. I, 175 μὴ πάμπαν λίσαν δαπάναις· ἔξλει δ', ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ, ἰστίον ἀνευθέν. Iam Xenocratis hospitalitas latissime fuit effusa, patuit quasi per omnes terras. Hoc ita effert: nihil eius φιλοξενίας circumscribit; nunquam ventus compressit vela, h. nunquam ille remittit in hospitalitate (pro qua ἀμφὶ τράπεζαν ξενίαν). οὔρος h. l. omnino ventus; siue vt accipias de vento cessante:

'Αλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν Θερραίας,
'Εν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτᾶς.

Ε. γ'. Κ. ζ'.

Μή νυν, ὅτι Φθονεραὶ

Θνατῶν

61. 'Αλλ' ἐπέρα πλέων l. ὁ οὖρος l. Xenocrates. v. Not. 62. Νείλου πρὸς ἀκτᾶς ἢ ἀκτᾶς Schol. πλέων exciderat Oxon. ed. operar. incuria. 63. μή νυν Schmid. cum Aldo. μή νῦν Rom. cum cett.

cessante: vt sup. Pyth. IV, 520. sine de adverso vento, qui cogit nautas vela contrahere ac demittere. Pergit nunc in similitudine: sed latissime eius Φιλοξενία patet; nauigat ille usque ad extremos terminos; nil eius cursum sistit. Iam extremos nauigandi fines memorat, Phasin et Nilum. Ita terrarum fines aliquando fuisse declaratos, constat quoque ex Herodoto IV, 45. cf. Strab. XI. p. 761. B. Hinc Eurip. Androm. 651 ἦν χρῆν σ' ἐλαύνειν τῆνδ' (ὁδόν) ὑπὲρ Νείλου ῥοᾶς ὑπὲρ τε Φᾶσιν. Simili modo et inf. VI, 33. 4. qua terrarum orbis patet, dictum est: καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους. Iam reliqua, quae addita sunt, non Xenocratis hospitalitatem temporibus et vsibus hospitem accommodatam declarant, sed spectant tantum ad ornatum verborum: ad Phasin Θερραίας, ad Nilum ἐν χει-

μῶνι. Accipiunt grammatici de partibus anni, et substituunt Θερραίας ὄροις. Ita nihil esse potest quod magis frigeat: aestate versus boream, hieme versus meridiem nauigari; quid? quod hieme omnino non nauigabant veteres. Substituimus potius Θερραίας αὐραῖς vel πνοαῖς, aestiuis, calidis, adeoque australibus ventis: quibus vtitur, qui versus Pontum Euxinum nauigat; ita ἐν (σύν) χειμῶνι erit pro σύν χειμερταῖς πνοαῖς pro borealibus accipiendum ventis, qui versus Aegyptum ferunt. Ornatus quidem sic est forte otiosus, nec tamen absurdus. Illud adhuc monendum: ἀλλ' ἐπέρα v. 61. potest subiectum esse ὁ οὖρος, ventus παρὰ τὴν νῆα: vel ipse Xenocrates παρὰ τῆνδ', traicit, nauigat: hoc melius, vt iungatur ἐπέρα πλέων.

63. Ne ὅτι nos teneat, neue ὅτις scriberé malis, est illud

Θνατῶν Φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
 65 Μῆτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρώαν,
 Μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεὶ τοι
 Οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην.
 Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
 Ξεῖνον ἐμὸν ἠΐθειον ἔλθῃς.

64. De ἀμφικρέμονται non erat laborandum: est vitium operarum ed. pr. Steph. et earum quae eam exscripsere, emendatum in ed. sec. Steph. 65. σίγασον emendauit Schmid. Sed σιγάτω Thrasybulus, quandoquidem a v. inde 51. de Xenocrate egerat, et mox Nicasippi nomen excitat poeta. 66. Malim μή τε. nam iungenda: Μῆ νυν — μήτε — μήτε. 67. οὐκ ἐλινύσοντας Schmid. Παυρ ἐλινύσοντας. Recte Bened. ἐλινύσοντας. cf. ad Nem. V, 2. 69. ξ. ε. Αἰτναῖον Crat. perperam, cum de Agrigentino agatur. Ceterae ἠΐθειον pro ἠΐθειον, Dorice, docente Etymol. M. in Ἐταῖρος.

illud declarandum sic, vt *causam* contineat, cur Thrasybulus patriam virtutem liberrimo animo celebret, quia aliorum inuidia virtutis laudibus, adeoque eas premit et obscurat. — Φθ. ἐλπίδες. ἐλπίς vt ὄργη, προγρησίο animi. οὐκ ἐλινύσοντας, non inertes, stantes vno loco; vel, vti statuas: v. ad Nem. V, 2. sed qui per totum terrarum orbem vagantur.

68. Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν Ξεῖνον ἐμὸν ἠΐθειον ἔλθῃς. Scriptum ergo est carmen, non, vt alia, vt τῷ κῶμῳ, pompae a victore ducendae inseruiat, aut inseruire fingatur; sed est ἐπιστολιμαῖον, vt P. II. Tricas hic nectunt Gram-

matici in ἀπόνειμον. Cum carmen pro epistola mittatur per Nicasippum, quis dubitet, ἀπόνειμον esse, *redde*, vt est ἀπονέμειν, παρέχειν, δίδόναι. At Schol. ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. quam contorte! carmen non mittitur vt *praelegatur*. Etsi grammaticus hunc significatum docte declarat, allerendo exempla non modo τοῦ ἀπονέμειν, sed et τοῦ ἀνακνέμειν simili sensu. Itaque in hoc Scholion inuolauit virorum doctorum studium exquisitae dictionis: Hemsterh. ad Hesychium; Toup. et Valk. ad Theocr. XVIII, 48. 69. Quandoquidem carmen ad Thrasybulum scriptum est, necesse est et hunc versu vltimo declarari per ξεῖνον.

ΙΣΘΜΙΑ

Ι Σ Θ Μ Ι Α

εἶδος γ'.

Μ Ε Λ Ι Σ Σ Ω Ι Θ Η Β Α Ι Ω Ι

ἵπποις.

Argumentum.

Praeclara facta laudibus sunt ornanda, - 14. vti et nunc Isthmiaca Melissi victoria post aliam Nemeam curulem, - 21. quibus ille aemulatur laudes maiorum.

Σ. α. Κ. ι.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσῃς,

ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,

ἢ

ἵπποις. Grammaticis deberi carminum inscriptiones, passim monuimus. Scholion eorum acumen redolet. πρόκειται δὲ τῇ ᾠδῇ ἵπποις, διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον μέλιτι ἢ τεθρίππῃ. μόνον δὲ ἵπποδρομία λέγει ἐστεφανῶσθαι. (v. 21.) Si vero μέλιτι victor erat, ἵππῃ, non ἵπποις, erat scribendum, quod Schmidius quoque monuit. Similiter ἵπποις victor inscriptus Psaumis h. τεθρίππῃ Ol. IV. De quadrigis ἵπποδρομία etiam Pyth. IV, 119. dicta poetae. Adde quod εἰδένος πλούτου v. 3. proprie ad quadrigarum alendarum studium spectat. Saltem Nemeae victoriam curulem consequutum esse Melissum, vss. 18 sqq. manifeste produnt. Debuit ea victoria annum saltem praecedere hanc Isthmiacam. v. Not. Melissus autem Telesiadae f. (IV, 77.) ab aliquo Cleonymo genus paternum, maternum vero a Labdacidis (v.

Suspiciatus eram, esse *diuisa*, et ea spectare ad *Carmina II. et III. male* vnam eandemque victoriam Isthmia-

Ἡ σθένει πλούτου, κατέχει
 Φρεσὶν αἰανῆ κόρον,
 5 Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.

Ζεῦ,

(v. 24 sqq.) ducebat. Attriuerat maiorum opes calamitas bello accepta: ceciderant enim vno praelio quatuor ex ea domo. IV, 251 sqq. Reuixit pristinus gentis splendor in Melisso. Idem in Heraclis, qui ἀγὼν ἐπιτάφιος Thebanorum erat, pancratio semel puer, bis virili aetate victor fuerat. v. inf. IV, 104. 107 sq. 1. εὐτυχάσαις Oxonienses nouarunt. Vulgo εὐτυχῆσαις. Erasmus in Chiliad. laudarat εὐτυχάσαις. 4. φασὶν Erasmus ibid. φρεσὶν, vulgo legitur. Vix tamen dubito, quin φρεσὶν legi necesse sit; α enim ex η Doribus longum esset, et requiritur h. l. breuis. αινῆ vitium Rom. et Brub.

Isthmiacam, eamque pancratio. Memoratur tamen in III. etiam altera Nemea quadrigis, v. 15. quam putes illustriorem fuisse. Isthmiaca vero IV, 4 et 36. tanquam prima celebratur, nec alterius Nemeae mentio fit. Vnde puto, melius me nunc ita statuere: esse carmina diuersa, sed male hoc ordine collocata. Quartum fuit tempore prius: nam in hoc vna Isthmiaca victoria celebratur, et tanquam prima periodica, quae maiorum famam sepultam iterum in lucem reuocarit: v. 29 sqq. eaque pancratio: v. 75. Quae aliae memorantur v. 42 sqq. Athenis, Sicyone, e periodicis certaminibus, ad maiores Melissi spectant; et quae sub finem 117 seqq. trinae Melissi victoriae,

non erant periodicae: cuius generis prima ei obtigit victoria Isthmiaca. Iam huic successit intra breue tempus altera Nemea quadrigis: vtramque breuiore carmine complectitur, quod est in hac collectione tertio loco positum: εἴ τις ἀνδρῶν. Ita consentire videntur inter se omnia. Breue autem interuallum intercedere potuit inter Isthmiacam et Nemeam, nam v. c. anno tertio Olympiadis habebantur Isthmia verna, anno quarto, aestatis initio, Nemea aestiua. Et altera Isthmia aestiua anno primo, et tum anno secundo Olympiadis Nemea verna. Proximo igitur loco se isti duo agones subsequabantur.

4. αἰανῆς κόρος, tetra ὕβρις, iam Pyth. I, 161. vbi vide.

Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονται
Ἐκ σέθεν. ζῶει δὲ μάσσω

Ἔλβος ὀπιζομένων· πλαγίαις

Δὲ φρένεσσι οὐχ ὁμῶς πάν-

10 τα χρόνον θάλλων ὀμιλεῖ.

A. α'. K. I.

Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα.

Χρῆ μὲν ὑμῆσαι τὸν ἔσλόν·

Χρῆ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς

Χαρίτεσσι βαστάσαι.

15 Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσω

Μοῖρα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν

Ἦτορ

11. *εὐκλεῶν* ante Schmid. sed Pindaro est *εὐκλῆς, ἑός*. Versu 11. 12
continuant sententiam veteres Grammatici, sicque editum inde
a Rom. ut *ἄποινα* sit per appositionem adiectum: *χρῆ ὑμῆσαι τὸν*
ἔσλόν, (ἅ ἐστιν I. ἵνα εἶη) *ἄποινα εὐκλέων ἔργων*. Immutavit Schmidius
et interpunxit cum Aldo. 12. *ὑμᾶσαι* edebatur: cum alibi
seruetur in hac voce a Pindaro. 14. *χαρίτεσι* vitiose Rom. et
Brub. *χαρίτεσσι* Ald. Crat. et al. recte, quippe in Ionico anaclo-
meno. Schmidius, a Pauwio obiurgatus, *χαρίτεσσι*.

15. *ἀέθλων* dissyllabum.

6. ἀρεταὶ (quacunque re
aliquis excellit, seu certa-
minibus seu victoriis) ob-
tingunt beneficio tuo. Fe-
licitas autem ζῶει (μοχθάλλει)
durat magis, diutius,
si quis te metuit, veretur,
τῶν ὀπιζομένων sc. σου, ad-
eoque moderate vivit, ὕβριν
non sequitur.

8. 9. ταῖς πλαγίαις φρεσίν
(opp. τοῖς ὀπιζομένοις τοῦ
Διός) οὐχ ὁμῶς (ὁ Ἔλβος)

ὀμιλεῖ (πᾶρεσι, παραμένει)
ἅπαντα χρόνον.

11. *Praeclaris facinori-
bus sunt, debentur, sua
praemia.*

12. — τὸν ἔσλόν. Senten-
tiam vidimus Nem. III, 50. —

13. *Fas est, etiam victorem
extollere blandis, dulcibus,
hymnis.*

15. Contigit ei duplex vi-
ctoria, Isthmiaca et Nemea.
(τὰ μὲν) ἐν βάσσαισιν sq.

ἦτορ' ἐν βάσσαισιν Ἴσθμοῦ
 Δεξαμένω στεφάνους· τὰ δὲ κοί-
 λα λέοντος ἐν βαθυστέρ-
 10 νου νάπα κάρυξε Θήβαν

E. α'. K. ιά.

Ἴπποδρομία κρατέων.
 Ἄνδρῶν δ' ἀρετὰν
 Σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
 Ἴστε μὰν Κλεωνύμου
 15 Δόξαν παλαιὰν ἄρμασι.
 Καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι

Σύννομοι

Interpunctimus, vt vides: — ἦτορ' ἐν β. — στεφάνους· τὰ δὲ etc.
 p more suo Pindarus immutauit communem orationis stru-
 cturam, quae erat: τὰ μὲν ἐν βήσσαις Ἴσθμοῦ ἔδεκτο στεφάνους· τὰ δὲ ἐν
 θήβαις ἐκάρυξε Θήβαν, Ἴπποδρομία κρατέων, ἢ ἄρματι νικῶν. Pauw et
 alii se irretiri passus emendat: — ἦτορ' ἐν βάσσαισιν Ἴσθμοῦ Δε-
 λεινος στεφάνους τὰδε, (nunc, τότε τὸν χρόνον) κοί- λα λέοντος etc. Min-
 jell. στεφάνους· ἔτι δὲ 19. καὶ λέοντος. vel ἐν βάσσαις γὰρ ἴ. 18. Δεξ.
 19. ἔτι δὲ 19. τῆ δὲ λ. Non videbant viri docti, esse vsum
 didacticum omitti τὰ μὲν ante τὰ δὲ. Contra alibi τὰ μὲν et alte-
 ro loco simpliciter δὲ poni, vt Pyth. VI, 70. 26. ματρόθε me-
 tam postulat: et sic Schmid. recte edidit. μακρόθεν ed. Brub.
 non correctio, sed error.

12. 3. Maiorum gloriam
 utilem paterni generis
 laud dedecorat.

14. Ἴστε μὰν, nostis vero,
 p vulgari: Quis nescit?
 (1) ἄρμασιν studiis et vi-
 riis curulibus paratam.
 6. ἐξ.

16. καὶ ματρόθε (cuius ma-
 tris ex v. 22.) cum essent,

σύννομοι πλούτου Λαβδακί-
 δαις, c gente Labdacidarum,
 qui opibus valebant, διέστι-
 χον (ἐν) τετραοριῶν πόνους,
 certaminibus quadrigarum
 addicti fuerunt. στείχειν, in-
 cedere, pro viuere, vitam
 transigere, aliquoties vidi-
 mus, vt Nem. I, 38. 98. ἔρ-
 χασθαι Pyth. V, 17. nunc
 etiam

Σύννομοι πλούτου, διέστι-
 χον τετραοριᾶν πόνοις.
 Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
 30 Ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ-
 ἄλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

27. πλούτου διέστιχον pro ἔστιχον διὰ πλούτου, Schol. explicat: διὰ πλούτου ἔρχοντο, ταυτέστι, πλοῦτον ἐκτῶντο. At praestare nunc video id quod alter Grammaticus habet, qui iungit σύννομοι πλούτου ταῖς Λαβδακίδαις qui insignes erant opibus, πλούτῳ. Iam sententia requirit: diuitias eos impendisse in quadrigas alendas. hoc est στείχειν, versari, ἐν πόνοις τετραοριῶν, in certaminibus curibus. Sed Pauw totum locum sollicitat: πλούτῳ διέστιχον τετραοριᾶν πόνοις, diuitiis suis perambularunt quadrigarum labores.

etiam de genere vitae et studio. Pro vulgari: materium genus ducebant a Labdacidis, qui diuitiis clari erant, συγγενεῖς Λαβδακιδῶν πλουσίων, dixit: communes sibi habebant opes Labdacidarum: σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις. Inde v. 29. innuit: ab aliquo in-

de tempore neminem fuisse ex ea gente, qui equos aleret: v. IV, 23 sq. Αἰὼν δὲ (σὺν) κ. — ἐξἄλλαξεν pro ἐξἄλλάττει. Nam mortales casibus fortunae obnoxii sunt. Reddit hoc per contrarium: soli δὲ αὖ ἀφ' ἄλλων casibus intacti sunt.

ΙΣΘΜΙΑ

Ι Σ Θ Μ Ι Α

εἶδος δ'.

Γ Ω Λ Α Υ Τ Ω Λ Μ Ε Λ Ι Σ Σ Ω Λ.

Argumentum.

Laudes maiorum Melissi; - 24. fatum gentis
 aersum ex clade in praelio accepta. - 28. Sed
 obscurata hinc fama nunc in Melisso iterum elu-
 cicit victoriam Isthmiacam adepto. - 41. Clari-
 tam maiores certaminibus; verum nulla iis ob-
 tit victoria e periodicis. - 57. Etiam fortes
 vi possunt vinci a deterioribus; quod Aiacis
 exemplum docet, qui Vlysse inferior fuit; - 62.
 Iam tamen famam immortalem Homeri carmine
 consequutus est. - 72. Gloria carminis etiam
 Melisso debetur victori pancratio, etsi statura
 in adeo procera; similis in hoc Herculi, qui
 Antaeum vicit. - 93. Inde digressio de
 Hercule et de inferiis a Thebanis quotannis ei
 dari solitis.

Σ. α. Κ. ι.

Ἔστί μοι θεῶν ἑκατι
 Μυρία παντᾶ κέλευθος,

Ω

Supple in titulo carminis: *παγκρατίω*. inf. 75. Mallet sequi
 linum exemplar, quo continuatur hoc carmen eodem tenore cum
 anteced.

1. θεῶν ἑκατι *deorum be-* gentem, ἔχω ἀφορμὰς πολ-
ficio et fauore in tuam λὰς εἰς ἐπαίνους σου. vt sae-
 pe

ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν
 Γὰρ ἔφανασι Ἰσθμίοις,
 5 Ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνω διώκειν·
 Αἴσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
 Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχον-
 ται τὸ βίου τέλος. "Αλλοτε δ' αἰλ-

λοῖο.

denti, scriptum eidem victori, Melisso, et eodem prorsus me-
 tro: nam quod colo nono nonnullarum, stropharum et antistro-
 pharum, nec omnium, duo epitriti secundi occurrunt pro duo-
 bus ditrochaeis, metrum non variat. Sed istam rationem euer-
 tit, non modo, quod prima strophe sic videtur paullo importun-
 nius repetere sententiam ex sup. Odae epodo, sed multo magis
 hoc, quod inf. v. 75. manifeste de victoria ex pancratio, tan-
 quam de summa argumenti, agitur: nec illud siue in praeterita
 reiici, siue pro praedictione rei futurae accipi potest. Diuersa
 itaque est victoria haec Isthmiaca ab illa altera, de qua superius
 carmen agit. Sane an curulis victoria superiore carmine cele-
 brata sit, ad liquidum perducere nequit. Etenim si quis inficie-
 tur, et vss. 19-21. quidem de victoria curuli Nemeaea agi dicat,
 vss. autem 17. 18. Isthmiacam laudari indefinite, nihil est, quod
 opponi possit. Sed iam sup. ad Carmen III. pr. suspicatus sum
 hanc quartam Odam priore loco collocandam esse ante tertiam.
 1. τῶν θεῶν ἕκατι Schmidius, versus antitheticos respiciens, non
 genus metri trochaicum. 3. εὐμαχανίαν recte Ald. ceteri εὐμα-
 χανίαν. 4. Vulgg. ἔφανες. ἔφανασι ἐν 'I. Schmid. saltem ἔφανες 'I.
 haud dubie requiritur, monente quoque Pauwio, cui Ionicus est
 anaclomenus, varians cum paeone tertio. Aldus diuersam habet
 lectionem v. 4. 5. γὰρ ἔφανες ἀρετὰς. εὐφροσύναισι κλυταῖς ὕμνων διώκειν
 hic alter recte, prior versus male se habet. Pauw in libro
 fuisse conij. γὰρ ἔφανες ἄρ' ἀρετὰς.

pe v. c. Nem. VI, 75. et inf.
 Isthm. VI, 31.

τὸν βίου. pro simplici, ἁ-
 ρενί.

6. θάλλοντες αἰεὶ διέρχον-
 ται τὸ βίου τέλος θνατὸν pro

8. A loco communi ordi-
 tur memoratiōnem fortunae
 aduersae,

λοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώ-
πους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

A. α. K. i.

Τοὶ μὲν ὦν Θῆβαισι τιμά-
εντες ἀρχᾶθεν λέγονται
Πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων
Κελαδεννᾶς τ' ὄρφανοὶ
5 Ὑβριος. ὅσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
Μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
'Απλέτου δόξας, ἐπέψαυ-
σαν κατὰ πᾶν τέλος ἀνορέαις
Δ', ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-
10 λαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις,

E. α.

primus pes modo epitritus secundus, modo ditrochaeus. 11. ἴσσω Ald. 13. ἀμφικτιόνων legebatur ante Schmid. Meliora esse poterat Schol. προξενίαν παρέχειν τοῖς περιοίκοις. 14. κελαδεννᾶς solus Bened. edidit. 16. ζωῶν in Oxon. exciderat ante τε φωτῶν. 17. ἀπέψαυσαν Ald. 18. ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν malit legere Pauw. Ita fere Ald. et Rom. ἀνορέας δ' ἐσχάταισιν, οἴκοθεν, fere Schol. locum explicat: nisi quod male στήλαις pro στήλων dictum ait. ἄπτεσθαι est h. l. necti, iungi, non tangere. alias ἐκτεσθαι, vt ap. Homer. Sententiam illustrant loca Ol. III, 77 sq. Mem. III, 35 sq. 20. Ἡρακλείαις Schmid. cum Aldo. Ceteri: —έαις, inciso metro.

uersae, quae aliquando
pugnerat. ἄλλοῖος οὖρος nunc
aduersus; ἐπαΐσσων, ἐμ-
εύσως II, 59.
15-22. Quotquot sunt
ἄηται. Φέρσται) laudum
maeconia, ea fecerunt sua
omni parte. (τόσων) ἐπέ-
ψασαν κατὰ πᾶν τέλος h. e.
τελέως, et virtute (quod ad
fortitudinem attinet, ἀνο-
ρέαις δὲ, ἀνορέα) gentilibus
(οἴκοθεν) decoribus summum
fastigium attigerunt, ita vt
ultra virtute aut gloria
procedi nequeat. Haec ly-
rice extulit: ἄπτοντο, ἐνή-
πτοντο, στήλαις Ἡρακλείαις.
perue-

E. α. K. ιά.

Καὶ μηκέτι μακροτέραν
Σπεύδειν ἀρετάν.

Ἴπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
Χαλκῆω τ' Ἄρει ἄδον.

25 Ἄλλ' ἀμέρα γὰρ ἐν μιᾷ
Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο
Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμω-
σεν μάκαιραν ἐστίαν.

Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον.

30 Ποικίλων μηνῶν ζόφον

Χθῶν ἄτε Φοινικίοισιν ἀνθήσαν ῥόδοις

Σ. β.

21. Dura oratio. Schmidius *σπεύδειν* pro *σπεύδει* dictum accipit. Pauw *ἔστιν* intelligit, mox coniecit: *καὶ μὴ κ' ἐνι μ.* Hoc est con-
suere verba, non, contexere. Schol. *καὶ προσήκει ταύταις ταῖς ἀρε-*
ταῖς μὴ ζητεῖν μείζονα. in quem fere sensum Schmidius acceperat.
Nuper doctiss. Jacobs ingeniose coniecit *Exercitation. p. 105.*
μαίνη δ' ἐτι μακροτέραν σπεύδων ἀρετάν. 24. ἄδον emendavit Steph.
Eodem Scholion spectat *ἤρκεσαν leg. ἤρεσαν.* Antea ubique legeba-
tur *ἄδον.* 25. *γὰρ τ' ἐν* Schmid. propter antitheticos. 31. *ἐν*
a Romana illatum iambum iugulat. Schmidius edidit *ἔστε*, Al-

peruenerunt ad. καὶ μηκέτι
(ἤν, ἐξῆν) μακροτέραν (ἔτι)
ἀρετάν σπεύδειν (τινὰ, vel
αὐτούς.) *vt ii nequirent ar-*
petere maius decus, maiorem
gloriam. Incideram in eam
opinionem, vt interpunge-
rem aliter et iungerem:
ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος,
ἀνορέαις δ', — ἄπτονθ' Ἡρα-
κλειαῖς, καὶ, (ὡς) μηκέτι μα-
κροτέραν σπεύδειν ἀρετάν,
ἵπποτρόφοι τ' ἐγένοντο χαλ-

κῆω τ' Ἄρει ἄδον. attigerunt
Herculeas columnas, h. e.
summum fastigium, et, ne-
longiores laudes persequar-
(h. e. longiore enarratione),
certamina equestria et stu-
dia militaria sunt sectati.
Non minus durum tamen
et hoc: itaque antiqua prae-
fero, quae etiam leniri pos-
sunt, si pro *καὶ* legas: *ὡς*
μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν
ἀρετάν.

Σ. β'. Κ. ι.

Δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινή-
τηρ δὲ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκέων

Καὶ γέφυραν πορτιάδα

35 Πρὸ Κορίνθου τειχέων,

Τόνδε πορῶν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον,

Ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαν παλαιάν

Εὐκλέων ἔργων. ἐν ὕπνῳ

Γὰρ πέσεν. ἀλλ' ἀνεγειρομένα

40 Χρῶτα λάμπει, Ἄωσφόρος θα-

ητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

Α. β'. Κ. ι.

"Ατε κ' εἰν γουνοῖς Ἄθανᾶν

"Ἄρμα

as ἔτε, voluit ἔτε, quod teneri poterat. cf. ad Nem. VI, 47. VII,
n. Pauw emendat ἔτε. Porro φοινικίαισιν ἄνθησαν ῥόδοις post Mo-
ll. a Schmid. restitutum est; ante edebatur ab Aldo φοινικίαισιν
δοις ῥόδοις, a Calli ergo φοινικίαισιν ἄνθος ῥόδοις, et in Crat. (e Schol.
nto) in marg. Brubach, et Steph. φοινικίαισιν ἄνθησαν ῥόδοις. Pauw
mendat ἄνθησαν, quia ἔστια praecessit. 38. εὐκλεῶν ante Schmid.
modo ad III, 11. 39. ἐνεγειρομένα Ald. 40. ἄωσφόρος Moxell.
Steph. nouarunt: praefert quoque Pauw, vt λάμπει εἰ dactylus
t. In ἄωσφ. contrahendae ἄω. 42. κῆν γουνοῖς Ald. et 43. κα-
ρύκεα. hoc recte; nam vbique κάρυξ. et κάρυξε etc.

32. Victoria hac Isth-
iaca vetus gentis gloria
iuniscit. 36. ὕμνον, νικη-
νῆμῃ, vt Κλέος, in perso-
am mutata, obdormiit, cui-
ilat, hilari vultu ridet;
im hoc coniunxit iuuen-
ae nitorem ac pulchritudi-
em: χρῶτα λάμπει, fulget
iuenili decore, quae ob-
ormierat vetula, παλαιά.

Audacius haec extulit, quam
Isthm. VII, 23. 24 ἀλλὰ πα-
λαιὰ γὰρ εὐδαι χάρις, et P.
IX, 181 αὐτίς ἐγεῖραι παλαιάν
δόξαν προγόνων. cf. Schneid.
in Vita Pind. p. 133. Prae-
clare coniuncta notio Luci-
feri mane quasi denuo ef-
fulgentis.

42. Est eadem illa Φάμα
παλαιά. Ea ὤπασε v. 46.
Φύλλα

Ἄρμα καρύξαισα νικᾶν,
 Ἐν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοισι
 45 Σικυῶνος, ὥπασε
 Τοιάδε τῶν τότε ἔόντων Φύλλ' αἰοιδᾶν.
 Οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπειῖχον
 Καμπύλον δίφρον· Πανελλά-
 νεσσι δ' ἐριζόμενοι, δαπάνα
 50 Χαῖρον ἵππων. τῶν ἀπειρά-
 των γὰρ ἄγνωστοι σιωπαῖ.

E. β.

45. Post ὥπασε distinguunt Schol. et vet. edd. Emendate Crat. Morell. Steph. Schmid. 50. τῶν ἀπειράτων. τὰ ἀπειρήτα, quae quis non est expertus. h. e. si quis omnino non accessit certamina. At Schol. active οἱ ἀπειρήτοι: vt sit τῶν μὴ πειρωμένων ἀγῶνος. τῶν μὴ καδιέντων ἑαυτοὺς εἰς ἀγῶνας περιοδικούς.

Φύλλα αἰοιδᾶν τῶν τότε ἔόντων τοιάδε, *paria carmina*. Φύλλα αἰοιδᾶν pro hymnis: vt ἕμνων ἄνθος Ol. VI, 180. etsi hoc pro ἄωτον esse potest. Verum Φύλλα etiam accipi possunt pro στέφανος, vt Φύλλα αἰοιδᾶν Nem. I, 25. iam autem *hymni στέφουσι*. Et στεφανῶσαι carmine dixit Ol. I, 163. Interea manet durum aliquid, imprimis in τοιάδε. si cum τῶν τότε ἔόντων iungas, erit, *pariter ac nunc tibi hymnus canitur*. In vss. 43. 44. Gloria illa antiqua, Φήμη, ἄτε καὶ καρύξαισα νικᾶν sc. αὐτοὺς (καθ') ἄρμα, vt νικᾶν δρόμον Ol. IV, 34. 35. XIII, 42. αὐτοὺς

vero elicies ex sequenti τῶν τότε ἔόντων.

47 - 55. *Frequentarunt quoque agones periodicos; etsi nullas victorias reportarunt*. Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι aut sic accipitur, vt illi sint qui in idem certamen se demittunt, vt Pyth. XI, 75. ἤλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιῶν ὠκύτατι. et Ἑλλανα στρατὸν sic dixit Nem. X, 46. aut est ἐν Πανελλάνεσσι. — 50. 51. et ii inde gloriam consequuti sunt; pro hoc dixit generaliter: *ex iis enim, quae quis non experitur, per se omnino nulla esse potest memoratio*.

E. β. K. ιά.

"Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.

55 Τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος.

Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων

"Ἐσφαλλε τέχνα καταμάρψαι-

σ'.

55. Vt nunc legitur, accipiendum esset: τῶνδε γὰρ (τῶν μαρναμένων, certaminibus publicis, non, praeliis) τέλος διδοῖ sc. ἡ τύχη, exitum enim certantium, seu certaminis, dat fortuna. τῶν τε γὰρ καὶ τῶν Ald. quod etiam in Schol. occurrit. τῶν τε etiam Rom. Brub. Morell. Steph. τῶνδε ex Crat. repetiit Schmidius. Pauw emendat: τῶνδε γὰρ διχοῖ τέλος, noua voce διχῶν, a δίχα. anceps est. non video quid inde lucretur. Si versus vitium habet, latet in τέλος perperam iterato. v. Notam. 57. καταμάρψαι corrupte legerat Schol. et accipere necesse habuit pro καταμαρψῆναι, et τέχνα pro τέχνα.

52. Est tamen etiam obscura fama victoriae eorum, qui in certamina quidem descendunt, necdum tamen victorias consequuti sunt periodicis certaminibus. τύχη est victoria: v. ad Nem. X, 47.

55. τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος. Schol. videri potest legisse τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ sc. ἡ τύχη τὸ τέλος. Nam habet: πολλάκις γὰρ τοιῶν τε κακείνων ἡ τύχη δίδωσι τὴν νικῆν καὶ ἡτταν. Et alter: ἄλλα γὰρ ἄλλως ἡ τύχη δίδωσι. At enim poetæ sententia hæc esse debuit: celebritas eorum, qui in cer-

tamina, etiam periodica, se demittunt, nulla obtingere potest, nisi victoriam consequuti fuerint. Haud dubie τέλος corruptum; repetitum ex v. anteced. Lego κλέος. διδοῖ γὰρ (sc. τοῦτο, τὸ ἰκέσθαι ἐπὶ τέλος ἄκρον) τὸ κλέος τῶνδε. viuit hoc, victoriam si adipiscuntur, certantium laudem et gloriam continet; alioqui nulla memoratio ad posteritatem fit certantium. Esset clarior oratio, si dictum esset, τοῦτο γὰρ (sc. τὸ ἰκέσθαι τέλος ἄκρον, victoria) διδοῖ κλέος. 57. ἔσφαλλε, pro σφάλλει, a lucta petitum.

Qq

σ'. ἴστε μὲν Αἴαντος ἀλκὴν
Φοίνιον, τὴν ὀψία

60 Ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ ᾧ
Φασγάνῳ, μομφὰν ἔχει
Παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρώανδ' ἔβαν.

Σ. γ.

60. Dura haud dubie oratio in ταμῶν; sed ἀλκὴν Αἴαντος puta dictam esse pro ipso Aiace, corpore Aiakis, quod ille confodit ense; ita erit: τὴν ταμῶν, ἣν, quod suum robur, h. se, postquam ille confecit ense, h. se transfixo. περὶ ᾧ φ. nihil noui. v. Schmid. Sic περιπίπτειν etiam in vulgari oratione. ἔχει μομφὰν noto graecismo pro ποιῆται, περιποιῶ. Melanchthon creditur legisse καμῶν. 61. μομφὴν sphalma Aldi. 62. τρώανδ' iota subscriptum primum in Morell. Steph. non, vt Dores pro τρώανδε, quod Pauw arbitratur, ita dixerint, sed pro τρώϊανδε sc. χώραν, γῆν. cf. Nem. IV, 40. Ita etiam vetere caractere exarabatur, itaque Eustath. ad Iliad. α. p. 65. m. ex h. l. laudat τρώϊαν.

58. Quis nescit, Aiace[m] a deteriore victum esse in certamine armorum? conf. Nem. VII, 37 sq. Scholia ad h. l. vix aequo animo feras. Etiam h. v. sanatione indigere arbitror. Quomodo enim feras: Aiace[m] suam ἀλκὴν περιταμόντα suo ense? Vt saltem aliqua ratione succurratur, pro ταμῶν probandum erit καμῶν, hac sententia: τὴν (ἣν ἀλκὴν Φοίνιον, pro, ὃν Φόνον) μομφὰν ἔχει, h. e. facit probrium, vt sit opprobrium, παίδεσσιν Ἑλλάνων, καμῶν (deficiens, interemtus) περὶ ᾧ Φασγάνῳ, ἐντὶ suo succumbens. Priora autem ἴστε μὲν Αἴαντος ἀλκὴν, τὴν —

μομφὰν ἔχει, per graecismum dicta, pro ἴστε, ἣν μομφὴν ἔχει ἢ Αἴαντος ἀλκὴν Φοίνιος, h. ὁ Αἴας, Φονεύσας ἑαυτόν. Sententia adeo totius loci: notum autem est, quantum opprobrium faciat Graecis, Ajax suo gladio interemtus, sc. quia iniquis eorum suffragiis fortior ille deteriorem sibi praelatum videns, mortem sibi consciuit. μομφὴν ἔχειν pro ποιῆσθαι. Gottleber ad Epitaph. p. 93. hos versus a Pericle expressos coniectabat; vt etiam mox p. 100 alterum locum qui sequitur v. 68 sqq. (sc. in Thucyd. II, 41. vbi v. Bauer. et 43.)

Σ. γ'. Κ. ι'.

Ἄλλ' Ὀμηρός τοι τετίμα-
 κεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ

65 Πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὰν
 Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν
 Θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.

Τοῦτο

64. —κεν δι' postulat trochaicum metrum, pro —κε δι', monuit Pauw. Homerus tamen utique eum, Aiace, celebravit inter homines. Non audiendi Scholiastae. Loca Homeri conguessit Schmidius. 67. Memorabilis locus est, etsi difficilis ad constituendum sensum poetae; quandoquidem verba impedita sunt et variis modis possunt iungi. Quod primum occurrit, ut ipse Homerus sit, qui κατὰ ῥάβδον ἔφρασε, quasi ille decantauerit carmina cum ῥάβδῳ, sceptro; (fuit utique σκήπτρον insigne dignitatis, adeoque vatum, et εὐιδῶν) quod seu ita traditum, seu ex hoc aut similibus locis creditum, non conuenit cum grammatica verborum ratione: quorsum enim ἐπέων referas? et ipsum hoc κατὰ ῥάβδον quomodo dictum est? Aiunt, ad sceptrum; quid est: ad sceptrum canere? an pro σὺν ῥάβδῳ? μετὰ ῥάβδου? Callimacheum notum est (Fragm. 138.) τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον (vertunt: carmen super virgam contextum; quid hoc est? Saltem erit ἐπὶ de conditione: carmen conditum eo consilio, ita, ut cum sceptro recitetur illud.) Quodsi de rhapsodis dicta accipias, ut grammatici κατὰ ῥάβδον explicant κατὰ βραχιδίαν· etsi non intelligo, quomodo hoc ita dici possit; manet eadem difficultas iuncturae:

κατὰ

63. Veteres dubitarunt, sintne de Vlysse haec accipienda. Sententiarum tamen nexus satis docet, de Aiaee agi: qui ab Homero propter eximiam virtutem celebratus est, etsi invidia olim Achiuorum et obtrectatione posthabitus. Multis tentatis verborum ordi-

nem et sententiam constituo sic: τετίμακεν αὐτὸν δι' ἀνθρώπων pro ἐν, κατὰ. ὀρθώσας ἔφρασε h. ὀρθώσε καὶ ἔφρασε. Scilicet ὀρθοῦν est exaltare, efferre, celebrare: cf. ad Ol. III, 5. πᾶσαν ἀρετὰν, summam, ὀρθώσας κατὰ ῥάβδον Θεσπεσίων ἐπέων. κατ' ἔπος, ἐν ἔπεσιν, pro his ῥάβδον

Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον Φωνᾶεν ἔρπει,
 Εἴ τις εὖ εἶπη τι καὶ πάγ-
 70 καρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόν-
 τον. βέβακεν ἐργμάτων ἀ-
 κτίς καλῶν ἄσβεστος αἰεὶ.

A. γ.

κατὰ ῥάβδον ἐπέων ἢ. Itaque Pauw, qui cum aliorum iniuria hoc vnum praetulit, debebat interpretatione hoc declarare. Licet forte verba sic ordinare: ἔφρασε τοῖς λοιποῖς (posteris) ἀθύρειν (illam ἀρετὴν, αἰεῖν, διὰ) θεσπεσίων ἐπέων κατὰ ῥάβδον. *ut celebrent seniores Aiacis virtutem per carmina (Homeri) sceptro adhibito, quod rhapsodis tribui solet. Relictis his alius est modus, quem veteres tentarunt: ut ῥάβδος sit dictum pro στίχος, adeoque κατὰ θεσπεσίων ἐπέων ῥάβδον pro ῥάβδους, sit κατὰ στίχους ἐπέων, h. ἐν στίχου, στιχηδόν, versibus.* Quantum nunc constat, a Menaechmo ista acceptio profecta est in Schol. ad Nem. II. pr. Vsus quidem voc. ῥάβδος exempla non habemus; analogiam tamen, puto, habet ex eo, quod *virgae, ῥάβδοι, sunt striae, lineae productae, adeoque et esse possunt στίχοι, versus.* Ad emendationem si confugeris, ad manum est Benedicti inuentum, quod ipse Pindarus suppeditat Nem. II. pr. κατὰ ῥαπτῶν — ἐπέων carminibus suis contextis Aiacis virtutem celebratam declaravit aliis poetis, *ut eam carminum argumentum facerent.* Admittit autem versus in hoc loco et brevem et longam syllabam. Exposui haec copiosius, ut hoc quoque exemplo constaret, non ad liquidum perduci posse omnia in priscis poetis, adeoque nec pro imperio posse pronuntiarī.

68. ἔρπει Ald.

ῥάβδον ἐπέων dixit, h. e. κατὰ ῥάβδους, στίχους, ἐπέων, ἔφρασε τοῖς λοιποῖς, auctor fuit posteris, ἀθύρειν, h. e. αἰεῖν, ludere docuit eos, h. e. illam virtutem poëseos argumentum facere. De ceteris v. V. L.

68. τοῦτο γὰρ ἔρπει, *progredditur, durat, est, aeternum sonans, εἴ τις τι pro ὅ, τι ἂν τις εὖ εἶπῃ, quicquid carmine aliquis celebrauerit.* Mox 71. ἀκτίς et 74. πυρσός spectant ad splendorem, gloriam et laudem.

A. γ'. K. i.

Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν,

Κεῖνον ἄψαι πυρσὸν ὕμων

75 Καὶ Μελίσσω. παγκρατίου

Στεφάνωμ' ἐπάξιον,

Ἐρνεῖ Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκῶς

Θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων

Ἐν πόνω μῆτιν δ' ἀλώπηξ,

80 Αἰετοῦ ἄτ' ἀναπιτναμένα

Ῥόμβον ἴσχει. χρῆ δὲ πᾶν ἔρ-

δοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

E. γ'.

76. v. ad princ. Carminis. 77. Olim quidam post ἔρνεϊ inter-
rumpserunt, vt sequeretur: Τελεσιάδα γὰρ εἰκῶς. sed quid tum ἔρνεϊ
fieret, non addiderunt. Structura est: (κατὰ γὰρ τὸν) θυμὸν ἐν πόνω
εἰκῶς τόλμα λεόντων etc. 78. θηρᾶν aiunt esse Acolicum pro θηρῶν.
Immo vero est vitium, ex proximo ἐριβρεμετᾶν natum. Simile
vitium iam aliquoties notauimus: est quoque sublatum in Eu-
rip. Hel. 584. θηρᾶν, venari, intulit Steph. inductus, suspicor,
ab vno Scholiastarum; alter videtur θηρᾶ legisse: εἰκῶς ὡν τόλμα,
τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνωις θηρᾶ. 82. Laudat versum Plu-
tarch. de aud. poet. pr. Verum ex tali locorum memoracione
nil discas, nisi forte criticam varians lectio adiuvat.

73. *Vtinam habeam Mu-
sas propitias, dum.*

77. Praedicat in victore
audacem in certamine ani-
mum, et calliditatem. Al-
terum leonis, alterum vul-
pis indole insignit. ἐν πό-
νω (in certamine, pancratio)
(κατὰ) θυμὸν εἰκῶς (ἐστὶ)
τόλμα λεόντων, par est au-
daciae leonum, h. leonibus:
ἐριβρεμετᾶν θηρῶν. Est au-

tem duplex epitheton: leo-
nes feroces rugientes. ἀλώ-
πηξ δὲ (ἐστὶ κατὰ τὴν) μῆ-
τιν, ἄτε ἀναπιτναμένα, ὑπτία,
(quasi mortua esset) ἴσχει
Ῥόμβον (ὄρμην) αἰετοῦ, ad-
volantem enim aquilam un-
guibus comprehendit.

81. Non iungenda sunt
τὸν ἐχθρόν ἔρδοντα πᾶν, vt
facere video, sed *fas ad-
uersarium superare tenta-
do*

E. γ'. K. ιά.

Οὐ γὰρ Φύσιν Ὀαριω-
 νείαν ἔλαχεν·

- 85 Ἄλλ' ὄνοτος μὲν ἰδέσθαι,
 Συμπεσεῖν δ' αἰχμᾶ βαρύς.
 Καί τοι ποτ' Ἀνταίου δόμους
 Θηβᾶν ἀπὸ Καδμηϊᾶν, μορ-
 φᾶν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτos,
 90 Προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνήρ
 Τὰν πυροφόρον Λιβύαν,
 Κρανίοις ὄφρα ἔένων
 Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθαι,

Σ. δ'. K. ι.

- Ἵγιος Ἀλκμήνας. ὃς Οὐλύμ-
 95 πόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας

Καὶ

86. αἰχμᾶ Schol. κατὰ τοὺς ἀγῶνας. Alienum hoc, cum de corporis viribus et ἀγῶσιν agatur. Παιων ἀκμᾶ, vigore corporis, substituit; haud dubie vere. 88. καδμηϊᾶν Schmid. probante Pauw: nec nil puto referre ad metrum. καδμηϊᾶν omnes vett. vsque ad Morell. Steph. qui καδμηϊᾶν dederunt. 95. γαίας τε πάσας, καὶ — ἀλὲς θέναρ iunxit etiam Schol. πάσης τῆς γῆς καὶ πολυβαδοῦς θαλάσσης ἀνερευνησας καὶ κατειληφῶς τὸ τέλος. accepit igitur θέναρ pro τέλος; est enim

vola,

do omnia, πᾶσαν ἀνακινουῦν-
 τα μηχανήν. — ἀμαυρῶσαι,
 obscurare, pro ἠττᾶν, vt
 Hesiod. Erg. 325. ῥεῖα δέ
 μιν μαυρῶσι θεοί. Contra
 victoria illustrat.

εὐτελής, adspectu. At 86,
 terribilis ipso congressu.

93. ὄφρα σχέθαι (μιν) ἐρέ-
 φοντα ναὸν Π. κρανίοις ἔένων.
 Spectat ad morem hominis
 affigendi crania aduenarum
 parieti templi.

83. Φύσιν, φύην, statu-
 ram Orionis. 85. ὄνοτος,

95. Quī, postquam om-
 nem terram et maris pro-
 fundum

Καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς
 Ἄλως ἐξευρῶν θέναρ,
 Ναυτιλίαςί τε πορθμὸν ἀμερώσαις.
 Νῦν δὲ παρ' Αἰγίοχῳ κάλλιστον ὄλβον
 100 Ἀμφέπων ναίει, τετίμα-
 ταί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἡ-
 βαν τ' ὀπυίει, χρυσέων οἴ-
 κων ἀναξ καὶ γαμβρὸς Ἡρας.

A. δ'. K. i.

Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὑπερθεῖν
 105 Δαῖτα πορσύνοντες ἄστοι
 Καὶ νεόδματα στεφανώ-

ματα

vola, cauum manus, hinc πυθμῶν, et τέλος. Melius dices: θέναρ γαίας esse ornate pro γαῖαν, vt ἄλως θέναρ pro ἄλα, superficiem maris pro mari. Etiam alter Schol. τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης. vt πλάκα ἄλως et aequor maris dixerunt poetae. Schmidius γαίας πάσους, terras omnes, interpretari malebat. 96. βαθυκρήμνου πολιᾶς ἄλως θέναρ. Putes maluisse poetam, ne nudum esset θέναρ, adiungere βαθύκρημον. Est autem hoc pro simplici βαθύ. ἔξεργων plus est quam ἐπελθῶν, cf. Nem. III. 42 sq. 98. ναυτιλίαισι bene Schmid. tertio casu, vt nauigari posset. πορθμὸς Schmid. vt Lat. freta pro mari.

Sed fretum Herculeum inprimis respicitur. cf. Pauw.

fundum aequor adierat, et mare nauigationi aperuerat, vt adiri illud posset, in Olympum abiit.

99. ὄλβον ἀμφέπων, *fovens, habens.*

104. Ex Schol. tantum haec teneri possunt: In Herculis honorem, ἐνάγιζον, inferias tulerunt, Thebani liberis ex Megara. Locus

erat extra portam Electricam, ad quam habitauerat Amphitruo et Hercules, et ad quam fanum eorum erat cum liberorum sepulcro. Inferiae habebantur sub vesperam ex more, et altero die erat ἀγὼν ἐπιτάφιος γυμνικός. δαῖτα appellat *sacrum*. Inferiae autem haec factae victimis caesis. αὖ-

ξομεν

ματα βωμῶν, αὔξομεν
 Ἔμπυρα χαλκοαράν ὀκτὼ θανόντων,
 Τους Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντίς υἱούς,
 110 Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν
 Φλόξ ἀνατελλομένα συνεχῆς
 Παννυχίζει, αἰθέρα κνι-
 σάντι λακτίζοισα καπνῶ·

E. δ'. K. ιά.

Καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτεί-
 115 ῶν τέρμ' ἀέθλων Γίνεται,

108. χαλκοαράν. χαλκοάρας vix aliter quam ex ἄρω, ἠρμοσμένος τῷ χαλ-
 κῷ, pro χαλκῆρας, formatum esse potest: (cf. ad Pyth. V, 47. vbi
 χειράρας pro κερήρας.) Ita vero esset armatus, fortis. Sic et oc-
 currit inf. V, 51. Verumtamen videtur simpliciter vis et no-
 tio requiri: ferro caesorum; an hanc χαλκοάρας habuit? Coniicit
 Pauw esse vocem χαλκοάρος, ab ἄρᾳ, ferro deuotus: quod parum
 satisfacit. An χαλκοάρας est cui admouetur ferrum? Versum ex-
 citat Schol. Lycophr. 662. vbi Barocc. ms. legit χάλκηραῖν, quod
 deberet esse χαλκήρων, ab ἄρω, moueo, concito in me, aut potius
 χαλκείρων, (vbi est χαλκιομίτης) nam breuis syllaba requiritur.
 109. Μεγάρα vitiose inde a Romana: restituit Schmidius ex Aldo;
 et οἱ τέκε lectum vsque ad Morell. qui metro paruit. Tandem
 Κρειοντίς Schmid. propter antitheticos. 111. Φλόξ τις ἀντελομένη
 Ald. 112. Plutarch. de princip. frigido p. 949. A. interpolate
 laudat et argutatur: καὶ γὰρ ὁ καπνὸς ἀέρος ἐστὶν εἶδος, καὶ ἡ κατὰ Πίν-
 δαρον ἀέρος κνίσσ' ἀντιλακτίζουσα καπνῶ λιγνὸς καὶ ἀναθυμίασις. 115. ὡν
 τέρμ' ἀέθλων cum Schmidio ex metri lege legere cunctari non de-
 bebant Oxonienses. Vulgo ἀέθλων τέρμα.

ξομεν pro facimus. vt iam sit, qui ferrum sibi aptat,
 dixi interdum esse αὔξειν ὁ ἄρων τὸν χαλκὸν, seu facit,
 pro ἔχειν vel ποιῆσθαι, quo- vt ferrum sibi, suo iugulo,
 ties res magna vel copiosa aptetur.
 est.

108. χαλκοαράν. quod esse sit, qui ferrum sibi aptat,
 debet ferro caesus, χαλκοά- 111. Φλόξ est sacri facti.
 ρας, forte sic expedias, vt 115. τέρμα videtur dies de-
 finitus esse.

Γίνεται, ἰσχύος ἔργον.

Ἐνθα λευκῶδεις κάρα

Μύρτοις ὄδ' ἀνὴρ διπλόαν

Νίκαν ἀνεφάνατο, παίδων

120 Τὴν τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-

τῆρος οἰακοστρόφου

Γνώμα πεπιθῶν πολυβού-

λω. σὺν Ὀρσεᾷ δέ νιν

Κωμάζομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν.

117. λευκανέες conj. Schmidius, non videns spondeum hac regione recte admitti. At Pauwium mireris ad v. 76. hic de canis Messis cogitare, qui pancratio vicisse, Orsea alipta et magistro, narratur. Nam v. 120. κυβερνατῆρα aliptam esse dubitari non debebat. Nem. VI, 110 ἠνίοχον aliptam dixerat. Myrtorum pallori exprimit praeclare poeta in λευκῶδεις pro στεφανῶδεις. Erat autem corona in hoc epitaphio agone praemium myrtea. 118. μύρτοις ὄδ', ἀνὴρ, h. in virili aetate, interpungit Schmidius, prostante quoque Pauwio. 122. 3. πολυβού- λω reuocarunt Oxon. ut editum fuit vsque ad Morell. et Stepl. qui πολυβού- λω, melius antiquae, ne γνώμα nude incedat. Ὀρσεῖα Schmid. 124. ἐπιστάζων Ald. quod praefero. κωμάζομαι emendat Abresch. Obs. misc. nov. T. I. p. 89.

117. λευκῶδεις κάρα μύρ- scunt tempora vittis. 122. τοις pro στεφανῶδεις, alba γνώμα πεπιθῶν, parens, disciplina usus Orseae. — myrto. Statius Achill. I, 11. — mec mea nunc primis albe- χάριν, hymnium.

ΙΣΘΜΙΑ

Ι Σ Θ Μ Ι Α

εἶδος ε.

ΦΥΛΑΚΙΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
παγκρατίω.

Argumentum.

Gloriae et famae illustris caussa, quam per Thyiam designat, homines magna quaeuis suscipiunt, etiam in certaminibus. - 20. Transit ad victorem; excurrit inde in heroum Aeginetarum commemorationem, - 59. et desinit in pugna Salaminia - 67. subiunctis nonnullis de victore.

Σ. α. Κ. η.

Μᾶτερ Ἀλίου πολύωνυμε, Θεία,
Σέο γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
Χρυσὸν

Phylacides, Lamponis f. natu minimus (VI, 9.), Cleonici nepos (v. 71), adeoque Pythae frater, cui, cum et ipse Nemeis pancratio vicisset, Nemea V. inscripta est. Sed et Phylacides Nemeis pancratio vicerat, inf. v. 22. idem bis victor fuerat pancratio Isthmiis v. 21. vt adeo hic hymnus in secundam victoriam Isthmiacam factus sit. Oden sequentem sextam ante hanc quintam scriptam esse recte Grammatici contendunt. v. ad pr. Odae. Ceterum illa gens inter Aeginetas admodum clara pancratii studiis esse debuit. Auunculus Pythae et Phylacidae erat
maternus

2. Propter te, o Thyia, aliis rebus (νομιζουσι, cen- homines aurum praeferunt. sent te multum praeualere)
h. e.

Χρυσὸν ἀνθρώποι περιώσιον ἄλλων,
Καὶ γὰρ ἐριζόμεναι

5 Νᾶες ἐν πόντῳ, καὶ ἐν ἄρμασιν ἵπποι,
Διὰ τεᾶν, ᾧ ἴνασσα, τιμᾶν,
᾿Ωκυδινάτοις ἐν ἀμίλ-
λαισι θυμασταὶ πέλονται

A. α.

maternus Euthymenes, qui plures pugilatu victorias consequutus erat. Nem. V, 75 sq. Isthm. VI, 85. 89 sq. unde patet, vnam eius Isthmiam fuisse victoriam: forte et Nemeis vnam (nam v. 91. τὰς δ') Etiam Themistius ex ea gente, auus, vt Schol. ad Nem. V, 91 tradit, maternus, variis agonibus paucratio victor fuit. v. Nem. V, 91 sqq. Isthm. VI, 95. — 1. ἀλίου omnes vet. quod ad metrum primus recte emendauit Morellius ἀλίου. Cererum splendidum hoc carminis exordium et τηλαυγές πρόσωπεν Iovis foedarunt veteres et recentiores interpretes, ad Pindari caritiam omnia reuocantes, praeter vnum Pauvium, qui tamē interpretando parum satisfacit. Disputandi locus hic non est; meam quod ipse sentio. De Thia fabula esse debuit ex theogoniam prisca aliqua, tanquam de dea, a qua omnis splendor et lux proficiscitur: quippe quae ex Hyperione Solem, Lunam et Auroram peperit. v. Hesiod. Theog. 371 sqq. Apollod. I, 1, 3. Eius gratiae beneficio omnibus rebus splendor suus venit: etiam *aura*, *auram* *victoriis ex praeliis naualibus, certaminibus curulibus et gymnasticis*. Haec autem erant illa, quibus Aeginetas inter Graecos insignes exhibuit poeta. Idem in Nem. III, sqq. fecit. Naumachiam aliquando Graecis fuisse institutam, nunc ignoratur: nec verba v. 4. eo, arbitror, ducunt, vt eam fuisse cum Pauvio statuamus: sed splendor est et gloria Aeginetarum ex re nautica et naualibus praeliis, inprimis nupera ad Salaminem pugna cf. v. 60 sqq. 6. ἴνασσα Ald. ἰῆνασσα Rom. emendate ἰῆνασσα Crat. ἰῆνασσα Brub. et rell. Non emam talia teruncio; vera amen est Cratandriana scriptura. 8. θαυμασταὶ Ald. Rom. Morell. θαυμαστοὶ illatum a Crat. Steph. minus bene.

1. e. propter splendorem illud conciliat. — 4. *quintae* auri, tanquam metalli, *etiam per decus tuam* (nunc veni, quod verius puto, pro est tropice dictus splendor est tropice dictus splendor fame, gloriae) *pugnae mari*
terraque

A. α. K. η.

- Ἐν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν
 10 Κλέος ἔπραξεν, ὅν τιν' ἀθροοὶ στέφανοι
 Χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
 Ἡ ταχυτᾶτι ποδῶν.
 Κρίνεται δ' ἀλλὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
 Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
 15 Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ-
 πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ

E. α.

9. ἐν δ' Benedictus reprehensus a Pauwio. Spectat adhuc ad τὴν τιμὴν (h. σοῦ ἔκρητι, vt v. 2.) itaque post ἄλλων v. 3. maiorem distinctionem sustuli. Iung. καὶ — καὶ γὰρ — ἐν τ'. 13. διὰ δαίμονα ex Rom. ed. alii. Schmidius ex Ald. repetiuit, probante Pauwio, διὰ δαίμονας. Pindarus in tali sententia non plūrali, sed singulari vtitur; nec dubito fuisse διὰ δαίμονος. 14. δύο vett. edd. sed emendatum a Morellio. 15. Aldus recte exhibebat ἄλπνιστον. Sed Rom. ed. intulit ἄλπιστον quasi pro ἀέλπιστον, et in marg. γρ. ἀέλπιστον, quod ex Schol. sumtum etiam apud Apostol. Prouerb. III, 30. occurrit; arripuit hoc Crat. renuente metro et sensu; Stephanus autem, relicto Morellio, ἄλπιστον. Recte eum itaque deseruit Schmidius, et ex Aldo repetiit, quod Brub. quoque et Morell. sequuti erant, ἄλπνιστον, cuius Scholion bonum est: τούτέστι τὸν ἤπιστον καὶ προσημέστατον. De voce v. ad

Pyth. VIII, 120.

terraque admirationem faciunt. — 9. et per te in certaminibus, quisquis victorias consequutus est, assequitur laudem dulcem. ἐν τ' α. respondet τῷ καὶ — καὶ γὰρ vss. 2 et 4. ἔπραξεν pro πράσσει.

13. κρίνεται δ' ἀλλὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν. Pindaricum est διὰ δαίμονος. Cernitur virtus, δοκιμάζεται,

adeoque iudicium fit eam excellere, h. e. vt excellent homines viribus (in certamine), diuino munere contingit.

14 - 20. Duo sunt quae vitam iucundissimam contineant: si quis res feliciter gerat, successumque habeat, et, si laudem inde consequatur. Sententia toties variata et ornata. v. Pyth.

X,

Σ. β'. Κ. ή.

Τάνδ' ἐς εὐνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
 Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν' καθαρὰν
 30 Μὴ φθόνηι κόμπον τὸν εἰκότ' αἰοιδᾶ
 Κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
 Καὶ γὰρ ἠρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
 Λόγον ἐκέρδαναν κλέονται
 Δ' ἔν τε Φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
 35 λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

Α. β'. Κ. ή.

Μυρίον χρόνον μελέταν δὲ σοφισταῖς
 Διὸς ἑκατι πρόσβαλον, σεβιζόμενοι

'Εν

28. Pauw (ad v. 44.) conj. εἰ δὲ τέτραπται Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν' καθαρὰν, etc. et Mingarell. vel, τέτραψε. At v. Not. 30. Pauwius, qui μὴ φθόνηι nil habere ait, quo referatur, μὴ φθονεῖ repernit sc. πόλις εὐνομος, ad quam et εἰ δὲ τέτραπται spectet. At dictum μὴ φθόνηι indefinite, ο quisquis es, noli inuidere, sic Nem. VII, 111. 2α με. Scholiasta sic accipit, vt se alloquatur, vti toties in exordio laudum facit: ο anime mi, μὴ φθόνηι κιρνάμεν etc. Ελληνικὸν comma post τὸν εἰκότ'. Sententia est eadem quae supra Isthm. I, 58. 60. 61. 33. ἐκέρδαναν cum Schmid. vt medium α producat, vulgo ἐκέρδανον. 34. φορμίγγεσσιν vett. edd. vsque ad Morell. qui metri curam habuit et primus —σσιν scripsit. 37. Erat πρόσβαλλον. πρόσβαλον in tertio coli trochaici loco Schmid. recte ad metrum,

28. εἰ δὲ — Eadem sententia sup. I, 60 sq. τέτραπται sc. ἡ πόλις, cum Aegineta, h. Aeginetae incedant, ἀνὰ καθαρὰν κέλευθον, puto, regiam, patentem, 30. nemo ei recuset hymno impertire aerumnosis factis debitam laudem. κιρνάμεν, vt iam al.

hymnum per dulcem potionem declaratum vidimus.

32. Nam etiam prisci heroes bellica virtute clarum laudem per carmina consequuti sunt, alii quidem aliis ex gentibus, ex Aeginetis autem Aeacidae. — 36. μελέταν δὲ σοφισταῖς, argumentum

Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι Φαενναῖς
Οἰνεῖδαι κρατεροί·

40 Ἐν δὲ Θήβαις ἵπποσῶας Ἴόλαος
Γέρας ἔχει· Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει·
Κάστορος δ' αἶχμὰ Πολυδεύ-
κεός τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροισ.

E. β'. K. iá.

Ἄλλ' ἐν Οἰνῶνα μεγαλήτορες ὄργαι
45 Αἰακοῦ παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις
Δις πόλιν Τρώων πράθον, ἐσπόμενοι
Ἑρακλεῖ πρότερον,
Καὶ σὺν Ἀτρεΐδαις. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν.
Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἑκτορα πέφνον,
50 Καὶ στρατάρχον Αἰθιοπῶν ἄφοβον
Μέμνονα χαλκοῦραν·

Τίς

etrum, et debebant ei obtemperare Oxon. Ad σεβιζόμενοι Scho-
astes: τοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδρισάμενοι παρέσχοντο τὴν τῶν ἰγκωμίων φροντίδα,
i.e. ἀνδραγαθεύοντες. Interpungebatur πρόσβαλλον σεβιζόμενοι. ἐν μὲν —
οἰνεῖδαι ante Schmidium, simili vitio ac IV, 38 καδμευᾶν, vbi
mivius suspicabatur, Doros ita loqui, et h. l. similiter οἰνεῖδαι
luisse. 43. -κευς Doricum reponit Pauw.

entium carminis poetis 45. σὺν μάχαις pro ἐν μάχαις,
caebuerunt, πρόσβαλον, σε- δια μαχῶν.
ζόμενοι ἐν μὲν Αἰτωλῶν 48. ἔλα νῦν. pro vulgari:
debebat sequi: ἐν δὲ Θή- Possem nunc commemorare
βαις Ἴόλαος sc. σεβιζόμενος; — Age nunc mihi currum
sc. mutavit γέρας ἔχει. tuum, ο Μυσα, per campum.
tumque de honoribus di- Meminimus δίφρον Μοισᾶν
mis seu heroum, quibus sup. II, 3.

144. μεγαλήτορες ὄργαι, vir- 51. χαλκοῦραν, aere cae-
s, μαγνητιῖα mens. — dimus.

Τίς ἄρ' ἔσλον Τήλεφον
 Τρῶσεν ἐῷ δορὶ Κα-
 ἴκου παρ' ὄχθαις.

Σ. γ'. Κ. ρ'.

55 Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
 Διαπρεπέα νᾶσον. τετείχισται δὲ πάλαι
 Πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
 Πολλὰ μὲν ἀρτιεπῆς
 Γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
 60 Κελαδῆσαι· καὶ νῦν ἐν ἄρει

Μαρτυ-

52. τίς γὰρ ἔ. vulgo lectum ante Schmid. qui metrum sanavit per
 τίς ἄρ' ἔ. Cratander ediderat: τίς δ' ἄρ' ex Schol. puto. 55. Αἴ-
 γίναν. videtur mediam corripere, si antitheticos compares. Quod
 hoc quidem loco necesse non est statuere; at v. inf. Isthm. VIII,
 36. 122. προφέρει, quod Portus interpretatur, (v. Schmid.) non
 ex scripto aliquo codice petiit, sed sphalma est ed. Commel-
 natum ex attrito caractere τοῦ ρ in Steph. pr. 56. διαπρεπέα.
 ea vna syllaba. τετείχισται Mingarell. supplebat ὡς, vt subiectum
 sit Aegina. Equidem continuo orationem vsque ad v. 65 sqq.
 Iam dudum cumulus praeclarorum facinorum Aeginetis eductus est
 altissimus; multa etiam habeo carmina in promptu etc. τοξεύματα,
 laudes. 59. περὶ κείνων scil. de Aeginetis v. 55. recte Schmid.
 cum Cratandr. et Ald. κείνον inuexit Romana. 60. κελαδέμεν
 recte emendat Schmidius, Pauwio nec renitente, vt re-
 spondent antitheticis: "ἀρει male ante Schmid.

55. ἐκεῖνοι (ἔπεφνον) ὧν
 πάτραν — etsi de vno Achil-
 le accipiendum.

56. Subtumidior oratio.
 τετείχισται, exstructa est,
 πάλαι πύργος ὑψηλῆς ἀρε-
 ταῖς (πύργος ὑψηλὸς ἀρετῶν
 ὥστε) ἀναβαίνειν (τινα δεῖν
 αὐτόν), vt ascensu opus sit.

Maximas dudum laudum
 suarum copias sibi para-
 verunt.

58. πολλὰ μὲν — respon-
 det 65. ἀλλ' ὅμως. γλῶσσα
 ἀρτιεπῆς, diserta. 60. Sa-
 lamis seruata bello Persico
 ab Aeginetis: (nam hi sunt
 ναῦται 62. ὑπὸ ναυτῶν. Vul-
 gari

Μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἰ-
αντος, ὄρθωθεῖσα ναύταις

A. γ. K. η.

Ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμῖς, Διὸς ὄμβρῳ,
Ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
65 Ἄλλ' ὅμως κἀύχημα κατὰβρεχε σιγαῖ.
Zeὺς τάδε καὶ τὰ νέμει,
Zeὺς, ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
Μέλῃτι καὶ τοιαῖδε τιμαῖ
Καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
70 ζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων

E. γ'.

65. κατέβραχε Ald. 66. τάδε καὶ τὰ Mingarell. victorias et in bello et in certaminibus. vid. Notam. 68. τοιαῖδε male edd. Rom. cum al. praeter Ald. Crat. et Schmid. Sed sensum non videntur assequi Intpp. qui, si rectum video, hic est: Habebat res Aeginetarum bello praeclare gestas, quas celebrare poterat. Sed eas seponit, omittit, καταβρίχει, mergit, opprimit silentio. Interea καὶ τοιαῖδε τιμαῖ (victoriae etiam hae h. etiam hoc hono- rum genus ex agonibus) ἀγαπάζοντι καλλίνικον χάρμα ἐν ἐρατεινῷ μέ- λῃτι, non minus amant hymnos epinicios dulces. χάρμα ἐν μέλιτι pro μελιτόεν, ὡς ἵπποι ἐν ἄρματι, ἀγῶνες ἐν ἀέθλοις, ἵπποι ἐν πτεροῖς.

Monuit quoque Pauw.

gari oratione: ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν.) qui in pugna Salaminia τὰ ἀριστεῖα tulerunt. v. Herodot. et Ephorus in Schol.

65. Nec tamen temere gloriaandum de his: nam beneficio diuino debentur. — 66. τάδε καὶ τὰ, τὰ Φαῦλα καὶ τὰ ἀγαθὰ h. l. vid. sup. Myth. VII. fin.

67. Verum haec quoque decora. quae e certaminibus proueniunt, poscunt hymnum. χάρμα καλλίνικον ἐν μέλιτι, h. e. μελιτόεν. v. V. L.

70. Certet mihi aliquis, h. e. nemo, qui gentem Cleonici nouerit, contendat facile cum ea de numero victoriarum. Nec enim certaminum, quae illi subie-

Rr

runt,

E. γ. K. ια.

Ἄμφ' ἀέθλοισιν, γενεάν Κλεονίκου
 Ἐκμαθών. οὐ τοι τετύφλωται μακρὸς
 Μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι
 Ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιιν.

Aίνέω

74. ἔκνισ' Ald. Morell. ἔκνισ' Rom. Brub. cum Schol. vtrunq̄ue
 metum respuit, et recte Crat. ἔκνισ', quod Steph. Schmid. Oxon.
 sequuntur, ex iisdem Scholiis: vbi tamen Aristarchus ἔκνισα, alii
 ἔκνισε pro ἔκνισάν scil. δαπάναι accipiebant: neutrum commodo
 sensu. Nec felicius recentiores Intpp. οὐδ' ἔκνισεν ὄπιιν, ὀπόσαι ὁ. ἰ.
 sc. ἐγένοντο, neque, quanti sumtus spei fuerint, molestia affecit cu-
 ram eorum. Pauw emendat ἔκνισ' ἔπις, sed sensum multo minus
 expedit: neque sumtus, quos fecerunt ingentes spebus suis, abrasit
 aut vellicauit vindicta, ἔπις, inimicorum odium, lingua maledica.
 Hoc vix quisquam aut percipiet satis aut probabit. Sententia,
 si totum teneas, sic procedere debet a v. 70. Contendat mihi
 nunc aliquis in certaminibus cum Cleonici stirpe, vbi audie-
 rit, quantum studium illi in re athletica posuerint. Nec vero
 vtique labor virorum per tam longum tempus insumtus obli-
 teratus est, nec dum memoria excidit, quantae impensae ab iis
 factae sint ad consequenda vota sua sc. victorias in certaminibus.
 Ex sententiarum contexto igitur κνίζειν ἔπιιν debet esse, curam,
 qua obseruamus, recordamur aliquid, atterere, imminuere, extin-
 guere: quod a vulgari vsu recedit. v. Not. Venit in vltimis
 Pythae memoria in animum: 75. laudo Pytheam quoque etc.

Tam

runt, memoria obliuione de-
 leta est, neque impensae in
 ea factae oblitteratae sunt
 hominum memoria. ἀμφ'
 ἀέθλοισιν, pro victoriis. Etsi
 et hoc laudi esse debuit, si
 quis multa certamina obie-
 rat. 73. μόχθος ἀνδρῶν pro
 αὐτῶν, τῶν ἐκ γενεᾶς Κλεονί-
 κου. et μόχθος certamina
 respicit, vt πόνοσ.

73. 4. οὐδ', ὀπόσαι δαπάναι,
 ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιιν. Sane
 vt in V. L. exposui, κνίζειν
 habet hanc vim, vt sit πιπ-
 gere, fricare, excitare, θυ-
 μόν, μνήμην, ergo et ὄπιιν.
 Sic amor, seu studium κνί-
 ζει Φρένας Pyth. X, 94. κνί-
 ζει κόρος Pyth. VIII, 44. do-
 lor Ol. VI, 75. iucunditas
 et gaudium Isthm. VI, 74.

Alio

- 75 Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαϊς
 Φυλακίδα πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορήσαι·
 Χερσὶ δεξιὸν, νόω ἀντίπαλον.
 Λάμβανέ οἱ στέφανον·
 Φέρε δ' εὖμαλλον μίτραν·
- 80 Καὶ πτερύεντα νέον
 Σύμπεμψον ὕμνον.

Tam abrupti orationis, imprimis laudum, transitus lyrico satis frequentes, et ad aliptas aliquoties occurrunt, ut de Orsca sine Odae sup. et de Melesia, N. VI, 108. IV, 158 sqq. 76. Mingarell. accipiebat (ᾧ) φυλακίδα, vel σὸν φυλακίδα. 80. νόω qui legat, Aldus est. Sed ad νέον vid. Ol. IX, 75-5. Mingarellus ὕμνον νέον intelligebat Nemeam quintam, missam vna cum hac. Ita illa scripta esset in solum Pytheam; quod colligit ex Isthm. VI, 5. quae in vtrumque scripta sit. 79. φέρε δ' malim τ'.

Alio modo dicta excitant indignationem, κνίζουσιν ὀργήν. Nem. V, 59. Est igitur vsui consentaneum, ut etiam h. l. sit: *memoriam refricat, animum memorem vellicat, animis inhaeret adhuc.* Ita tamen dura est oratio; et obstat οὐδ', quod esse deberet ἢδ' affirmatiue. Si itaque οὐδ' seruatur: οὐδ' ἐκνίσ' ὅτιν alio sensu est accipiendum: *non erasit memoriam ex animo, non obliteratum est, ὅσαι δαπάναι ἐγένοντο ἐλπίδων, quae factae sint impensae in vota, h. e. in victorias speratas.* Esset adeo κνίζειν h. l. ἀποκνίζειν, ἀποκνῆν, *abradere; delere, exprungere.* Mingarellus hoc omisso tentabat alterum: οὐδ' ὀπάσαι δαπά-

νας l. δαπάνα. ἐλπίδων, *votorum, pro certaminibus.*

75. Αἰνέω καὶ — *Complector hymno meo quoque Pytheam aliptem, inter, praee aliis pugilibus.* Erat is frater nati maior. — εὐθυπορήσαι. iterum pro participio εὐθυπορήσασα. Et nescio an praestet, εὐθυπορήσαι, χερσὶ δεξιὸν, νόω α. iungere: ut sit δεξιὸν (ὥστε) εὐθυπορήσαι. — 77. νόω ἀντίπαλον vel firmo et constante animo acriter pugnantem, vel prudenter et circumspecte. Nisi malis ἀντίπαλον accipere *parem, aequalem, aliis sollertia.* νόω, quod IV, 79 μῆτις. 78. ο Phylacida, communica victoriae laudem cum fratre.

ΙΣΘΜΙΑ

Ι Σ Θ Μ Ι Α

εἶδος ε΄.

Φ Τ Λ Α Κ Ι Δ Αι

(ἐν παισὶ.)

Argumentum.

Laudes victoris cum gratulatione et bonis votis.
-- 28. Excurrit poeta in fabulas de Telamone eiusque filio Aiace, pro quo Hercules preces fecerat cum bonis auguriis. - 32. Victoriae cognatorum et tribulium -- ad f.

Σ. α. Κ. ιγ΄.

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου,
Δεύτερον κρατῆρα μοισαίων μελέων

Κιρνά-

Perperam Grammatici et hic tria nomina praescripserunt, Φυλακίδα, Πυθέα, Εὐθυμένης μάτρωϊ. vt et alibi v. c. Ol. VIII. Carmen celebrat Phylacidam victorem pancratio Isthmiis. Exspatiatur deinde poeta, vt solet, in laudes cognatorum. Tempore praecedere debuit haec ode quintam, vt iam ab Intpp. obseruatum est, quandoquidem v. 7. vnam tantum Isthmiam victoriam memorat: si post quintam Oden scripta esset sexta, debuisset haec victoria esse altera. 2. μοισείων (ex μουσεῖος pro vulg. μουσιδός) Bened. et Pauw legendum esse monuerant. Grammatici veteres μουσικῶν ἑγκωμίων interpretantur. Vulgata erat lectio: μοισίων. Schmidius perperam Μουσάων emendauit. Parum aberat, quin κρατῆρα

1. Iterum hymnum cum conuiuio quod cum maxime potione comparat. Vt in celebratur, Θάλλοντος, ἀκμάζοντος.

Κιρνάμεν Λάμπωνος εὐά-
 θλου γενεᾶς ὑπερ. ἐν Νεμέᾳ
 5 Μὲν πρῶτον, ᾧ Ζεῦ, τίν, ἄωτον
 Δεξάμενοι στεφάνων
 Νῦν αὖτ' ἐν Ἴσθμῳ, δεσπότη
 Νηρεΐδεσσί τε πεντή-
 κόντα, παίδων ὀπλοτάτου
 10 Φυλακίδα νικῶντος. εἶη δὲ τρίτον
 Σωτήρι πορσαίνοντας Ὀλυμ-
 πίῳ Αἴγιναν κατα-
 σπένδειν μελιφθόγοις αἰοδαῖς.

A. α.

κρατῆρα Μοισαίων reponerem haud timide. Nam sic iam scriptum vidimus Nem. VIII, 80. inf. Isthm. VIII, 134 Μοισαίων ἔργα. λίθον Μοισαίων. 5. τίν ne produci necesse sit, Schmid. conj. τίν, vt binae breues pro vna longa sint. Παυω τίν γ'. 7. ἐν Ἴσθμῳ Ald. Rom. emendauit Crat. 8. Νηρεΐδεσσι Schmid. ex Ald. et Cratandr. pro quo al. Νηρεΐδεσσι aduersante metro. 10. τρίτον Schmid. qui male descripsit metrum coli, quod trimetrum trochaicum est, vt Pauw. cf. v. 23. 47. 60. 84. 97. quibus in versibus cum in prima et tertia sede interdum tribrachys pro trochaeo sit, tribrachyn vbique inferre voluit Schmidius.

ζοντος. 5. πρῶτον sc. κρατῆρα, miscuimus tibi, o Iupiter, propter Nemeam victoriam: scil. in honorem Iouis hymnum sum modulatus. Potest esse Carmen Nem. V. scriptum; etsi etiam Phylacidas Nemeis vicerat, vt Isthm. V, 22. memoratur, et carmen in eum scriptum esse potuit. δεξάμενοι. poeta decus Pythae sibi communicat. 7. Nunc

poculum misceo (hymnum condo) Neptuno et Nercidibus propter Isthmiacam Phylacidae victoriam. 10. Vtinum obtingat etiam celebrare victoriam Olympicam. Comparat tertium carmen cum libatione Ioui Seruatori sub conuiuio finem fieri solita. Dicuntur autem pocula diis misceri, quatenus iis libatur.

A. á. K. ιγ'.

- Εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνη τε χαρεῖς
 15 Καὶ πόνῳ πράσσει θεομάτων ἀρεταῖς,
 Σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
 Δόξαν ἐπήρατον ἑσχατιαῖς
 Ἦδη πρὸς ἔλβου βάλλετ' ἄγκυ-
 ραν θεότιμος ἑών.
 20 Τοίαισιν ὄργαις εὐχεται
 Ἀντιάσαις αἶδαν γῆ-
 ράς τε δέξασθαι πολιὸν
 Ὁ Κλεονίκου παῖς. ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
 Κλωθῶ κασιγνήτας τε προσεν-
 25 νέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς
 Ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

E. á.

16. Argutantur et h. l. Intpp. σύν τε — φυτεύει, συμφυτεύει, est ἐπι-
 φύει, περιποιεῖ, vt toties apud Pinđarum. cf. Nem. IV, 96. 17.
 ἑσχατιαῖς inuexit Romana, ἑσχατιαῖς primus Morell. dedit, ex
 Schol. puto. Aldus ἑσχατιαῖς edidit, nec ipsum male. 23. ὑψί-
 θρονον aũ Schmid. ex praua de metro concepta opinione. v. ad 10.
 — 25. κλυταῖς a Schmidio restitutum erat; Oxonienses renoca-
 verant vulgatum κλυταῖσιν, quod metrum haud admittit. In ca-
 pite quoque colon peccabat: νέπω σπέσθαι. Ionicus debet esse υυ--
 Schmidius: κ. κ. τε ποτι- ἐνέπω, σπέσθαι κλυταῖς. Pauw laxum hoc
 et ingratum pronuntians emendat: προσεν- νέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς,
 aut,

14. Eadem sententia, quae
 sup. V, 17 seq. I, 58 seq. et
 saepe antea fuit lecta.

18. βάλλετ' I. βάλλετο I.
 βάλλεται.

20. Lampron in hisce stu-
 diis consenescere cupit. ἀν-
 τιάσαις potest et ad sequens

referri, δέξασθαι ἀντιάσαις
 h. ἀντιάζειν καὶ δέχεσθαι ἐν
 τοιαῖσδε ὄργαις. et ἀντιάσαις
 τοιαῖσδε ὄργαις iungi potest:
 his studiis utens, in iis
 versans.

24. Κλωθῶ κασιγνήτας τε,
 Μοίρας — ἔσπεσθαι ἐφετ-
 μαῖς, exaudire preces.

E. α'. K. ια'.

"Υμμε τ', ὧ χρυσάρματοι Αἰακίδαί,
 Τέθμιόν μοι Φαμί σαφέστατον εἶναι,
 Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον

30 Πραινέμεν εὐλογίαις.

Μυρία δ' ἔργων καλῶν
 Τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῶ κέλευθοι,
 Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν,

Καὶ

aut, si idioma in προσεν- νέπω restituendum sit, ποτεν- vel ποτεν νέ-
 πω. Sequor prius, quod statim haerenti ad metrum in animum
 venit. 26. In Μοίρας tricantur Intpp. Pauwius quoque expo-
 nit: sequi ut *Parcas*. Sed verborum ordo faciendus erat hic:
 ἐγὼ δὲ προσενέπω (inuoco) κλωθῶ κασιγνήτας τε Μοίρας, (ὥστε αὐτὰς)
 ἔσπεσαι ἰφειμαῖς κλύταῖς οἴλου ἀνδρῶν, ut obtemperent precibus, (nam
 ἰφειμαῖ sunt εὐχαί) exaudiant Lampronem hoc vnum in votis ha-
 bentem, ut summum honorum ex agonibus fastigium consequa-
 tur. ἔσπεσαι pro *adesse*, frequens Pindaro; et Μοῖρα ἔσπεται etiam
 Pyth. X, 26. μοίρας pro ipsis hominum fatis poetae dici posse
 non puto; sed tum μοῖρα solenne est. Alioquin iungi possent:
*Inuoco Clotho et sorores, ὥστε τὰς μοίρας (fortuna Lampronis) σπέ-
 σθαι, vel ἔσπεσαι, ἰφειμαῖς, eius votis respondeat.* Sensum bene
 reddidit Schol. 29. ἐπιστείχοντι legit Benedictus sine caussa
 idonea. 32. ἐν σχερῶ recte scriptum statim in Rom. Aldus:
 ἐν χερῶ. v. sup. ad Nem. I, 106. Bene Schol. ἰδοὶ μεγάλαι (nam ἑκα-
 τόμπεδοι ex πῆδον pro πούς, *centum pedes latae*, II. ψ, 164) καὶ κατὰ
 τὸ ἐξῆς φέρονται per totum terrarum orbem v. 33. 4. — 33. πέραν
 inuexit Romana. πέραν Cratandrinam tantum habere, perperam
 prodit

27.8. *Esse mihi legem im-
 mutabilem.* De re vid. ad
 Isthm. V, 24 sq. *laudare Aea-
 cidas, quotiescunque hanc
 insulam attingo, mentio-
 nem eius facio.* L. "Υμμε δ'.
 31. Latissime fama rerum
 ab Aeacidis gestarum sparsa

est per orbem terrarum.
 Similis locus Nem. VI, 75 sq.
 κέλευθοι, quibus factorum
 clarorum gloria diditur: ut
 sup. IV, 2. ἑκατόμπεδοι sim-
 plic. *latae, ἐν σχερῶ, conti-
 nuo tractu, de viis conti-
 nuis, τέτμηνται* pro sunt.

καὶ

Καὶ δι' Ὑπερβορέους. οὐδ' ἔστιν οὕτω
 35 Βάρβαρος οὔτε παλίγγλωστος πόλις,
 "Ἄτις οὐ Πηλέος ἀΰει κλέος
 "Ἡρώς, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν·

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἄτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
 Καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
 40 Ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι
 Πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τροίαν,
 "Ἡρώσι μόχθον, Λαομεδοντί-
 αν ὑπὲρ ἀμπλακίαν,
 Ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
 45 Εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέ-

Φνευ

prodit Schmidius; sed ita Ald. tum Steph. altera cum omnibus edd. quae inde fluxerunt. Fuit Porphyrii liber περι τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν. vt ap. Svidam lectum. Non potuit hic locus satis materiae suppeditare; et debuere esse alia loca in carminibus perditis. 36. Πηλέος Ald. Πηλέως Romana induxit; ad idem redit vtrumque, est enim synizesis facienda. Argutatur Pauw, ne Schmidius vsquam sapere videatur. 42. ἐς Τροίαν h. editi ante Schmid. iugulato metro. Idem ἐς Τροίαν. vt ipsum dactylum haberet. 42. μόχθων Steph. intulit et σύμμαχον μόχθων iunxit. Sed Troia est Ἡρώσι μόχθος. Mox vel synizesis facienda in Λαο. vel legendum, quod Schmid. coniicit et Pauw praefert, Λαομεδοντί. 45. εἶλεν δὲ ante Schmid.

καὶ πέραν Ν. καὶ — vsque ad extremum Austrum et Septentrionem, vt sup. II, 61. 62. Similiter Euripid. Androm. 650. 1. — 35. παλίγγλωστος, τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος. πόλις pro populo.

36. ἀΰει, vt ἀκούει, ponit, ex auditu tenet.

42. μόχθον sc. οὔσαν. ἀμπλακία h. l. fraus.

45. εἶλε δὲ Hercules. σὺν κελνώ Telamone ex 39. πατρός, Μεγροπες Coi Nem. IV, 42.

Φνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
 Τ' ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρει ἴσον,
 Φλέγραισιν εὐρών, Ἀλκυονῆ,
 Σφετέρας δ' οὐ Φείσατο
 50 Χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

A. β'. K. γ'.

Ἡρακλῆς. ἀλλ' Αἰακίδαυ καλέων
 Ἐς πλόον κάρυξε πάντων δαινυμένων.

Τὸν

47. οὔρει tribrachys pro trochaeo, vel scrib. οὔρει, ac potius ἔρει.
 v. ad 10. 49. Parua mutatione liberari possit sententia: εἶλε
 — πέφνε εἰ — τ' ἔθνεα· καὶ τὸν βουβόταν — εὐρών Ἀλκυονῆ, Σφετέρας οὐ
 Φείσατο νευρᾶς Ἡρακλῆς. 52. κῆρυξε Ald. possit sic iungi: κῆρυξε
 καλέων, ἔτυχε καλέων, sed metrum repugnat. κήρυξε Rom. emendate
 κήρυξεν Crat. etsi debuit κάρυξε a Pindaro efferri. Exponi potest
 varie: vel καλέων ἐκάρυξε simpl. pro ἐκάλει, vel κάρυξε simpliciter
 dictum est pro ἔφη. Tum πάντων suspectum. etiam Pauwio, qui
 coniecit, quod et nobis in mentem veniebat: κήρυξεν ἀστῶν δαινυ-
 μένων. Ex Schol. apparet, iam olim Aristarchum cum aliis hae-
 sisse in hoc loco, quem inter splendidissima Pindari refero.
 Herculem intellige se conferre ad Telamonem, vt ad nauigatione-
 nem secum suscipiendam eum inuitet. Ingressus domum Te-
 lamonem inuenit epulas celebrantem: (vt fere fit in heroum
 vita. Sic Telemachus Nestorem Odys. γ, 32 sqq. et Menelaum
 Od. δ, 3 sqq. offendit) adstat repente heros leonis spoliis indutus.
 Pro veteris vitae more, ex Homero satis noto, statim Telamon
 offert

42. vbi et 44. Alcyoneus. v. νευρᾶς τόξων, adhibuit ar-
 Apollodor. Not. p. 71. 49. cum et eum traiecit sagitta.
 ὃν ἔπεφνε σὺν οἴστῳ.

48. Praestat post Ἀλκυονῆ minorem interpunctio-
 nem ponere pro maiore, quae olim erat, et conti-
 nuare sententiam vsque ad Ἡρακλῆς. 49. οὐ Φείσατο
 51. Ἀλλ' Αἰακίδαυ καλέων
 ἐς πλόον, κάρυξε πάντων δαι-
 νυμένων. Sed tum, cum Te-
 lamonem vocabat ille (Her-
 cules) ad societatem nauig-
 ationis, dixit inter omnes
 qui conuiuantes aderant;

in

Τὸν μὲν ἐν ῥινῶ λέοντος
 Στάντα κελήσατο νεκταρέαις
 55 Σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεραίχμαν
 Ἀμφιτρωνιάδαν,
 Ἄνδωκε δ' αὐτῶ φέρτατος
 Οἰνοδόκον Φιάλαν χρυ-
 σῶ πεφρικυῖαν Τελαμών.

offert hospiti, antequam cum ceteris accumberet, pateram vino plenam, ut libationem faciat (vide v. c. Od. γ, 41 sqq.) et bibat, tumque ipse accumbat mensae. Libando heros facit vota ad Iouem patrem, ut Telamoni, qui adhuc domum habebat prole vacuum, eaque de caussa navigationis societatem detrectare poterat, filius nascatur. Hac narratione utitur poeta, ut simul de Aiakis virtute iudicium et existimationem faciat. Esse eam ex μεγάλοις ἡοίαις Hesiodi petitam Scholiastes auctor est. Occurrit quoque ap. Apollod. III, 11, 7. Tzetz. ad Lycophr. 455. et Schol. Sophocl. Argum. Aiac. 849. Paulo aliter fabula fuit tractata ab aliis, ut iam natum Aiacem leoninis exuuiis inuolutum manu sustulerit et preces fecerit Hercules: (v. Lycophron v. 455 sqq. Schol. ad Iliad. ψ, 821. repetiit Philostr. Heroic. XI, 1.) quod argumentum nobilis in Hortis Vaticanis signi ex marmore, quod Commodum cum puero manus insidente vulgo edebant, esse Winkelmannus Monument. inedit. T. I. p. xcix. coniecit: idemque numis expressum Iuliae Domnae et Anthemii. Venia esto, in tam longo per salebrosos criticae anfractus cursu semel nos ad amoeniora viridia de via deflexisse. 54. κελή-

σαντο Ald. quod vel metrum refellit.

in medio conuiuantium. Sequentia sunt in parenthesi; et redit ad ea, quae κάρουξε dixit, v. 60. ὁ δ' — αὐδάσε. Venerat in insulam Aegina Hercules, ut ad expeditionem in Laomedontem inuitaret Telamonem: χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον 39. pro-

fectus Tirynthe, vbi copias collegerat, ut e v. 40 apparet.

53. Praeclare seqq. narrata propter ἐνάργειαν. 55. σπονδαῖσιν ἄρξαι, exquisitius ἄρξαι absolute σὺν σπονδαῖς, pro vulgari ἄρξαι σπονδῶν. Μοχ Φιάλαν χρυσῶ πεφρικυῖαν int. auream asperam signis,

60 Ὁ δ' ἀνατείνας οὐρανῶ χειρας ἀμάχους
 Αὐδάσε τοιοῦτον ἔπος· εἴ
 Ποτ' ἐμάν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
 Θυμῶ θέλων ἀρὰν ἀκουσας,

E. β. K. ιά.

Nūn σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις
 65 Λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
 Ἄνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν,
 Μοιρίδιον τελέσαι
 Τὸν μὲν ἀρρήκτον Φυάν,

Ὡσπερ

60. δ' ἀνατείνας pro ἀντ—, metro exigente, Schmid. 61. τοιοῦτόν τι ἔπος inuexerat Rom. τοιοῦτόν τ' metro quidem consentaneum, sed copula importune adnexa, ex Aldo repetiit Schmidius. τοιοῦτό τι ἔπος Mingarellus; posse enim iambicum in tertia sede habere kactylum pro spondeo. Sustuli insertum male τ', forte fuit quoque τοιοῦτο ἔπος, cum hoc olim per digamma pronuntiatum fuerit. 63. εὐχὰν conj. Schmidius primam in ἀρὰν breuem esse videns in loco, quem Antithetici longa syllaba explent. Est tamen colon Iambicum. 64. θεσπεσίαν Rom. Brub. 66. ξεῖνον ἴμδν BC. γεννησόμενον τὸν παῖδα nondum concoquo: etsi video esse quod in altera veteris Grammatici ratione non minus desideres: καὶ λίσσομαι — σε τὸν ἴμδν φίλον τελαμῶνα εὐτυχῆ τελέσαι. Malim versusquam legi: Ἄνδρὶ τῷδε, ξεῖνω ἀμῶ, quod corrumpi potuit inter cetera quarto casu posita. Mox probem etiam: τὸν μὲν — φυάν. vt sit: ἀρρήκτον μὲν (κατὰ) τὴν φυάν, ὡσπερ etc. θυμὸς δ' ἐπίσθω, animi virtus et fortitudo par esto corporis robori.

signis, anaglyphis. Mirum in hoc haecisse Aristarchum in Schol. Sequentia a v. 60. puta poculo in manus sumpto inter libandum ab Hercule stante pronuntiarum. 61. Fecit has preces. 63. Θυμῶ θέλων, proprius. 64. λίσσομαι, σε τελέσαι ἀνδρὶ τῷδε παῖδα μοιρίδιον, dare ei prolem a fato impetratam. ξεῖνον ἀμὸν v. V. L. et

Ὡσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
 70 Θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων
 Κτεϊνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ θυμὸς δ' ἐπέσθω.
 Ταῦτ' ἄρα οἱ Φαμένω πέμψεν θεὸς
 Ἄρχον οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.
 Ἄδεια δ' ἔνδον μιν ἔκνιξεν χάρις,

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

75 Εἶπέν τε Φωνάσαις ἄτε μάντις ἀνήρ
 Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών.
 Καί νιν ὄρνιχος Φανέντος
 Κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν
 Αἴαντα, λαῶν ἐν πόνοις ἔκ-
 80 παγλον Ἐνναλίου.
 Ὡς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα

Ἔζετ'.

69. Argutatur Pauw, ὥσπερ τόδε δέρμ', ὃ με νῦν περιπλανᾶται. Quod poeta posuit, exquisitoris artis et vere lyricum est. Pro με νῦν Ald. et Rom. cum Brubach. corrupte μέμνοι. In Crat. Ceporinus emendavit μέμνειν, hoc Morell. sequitur. με νῦν praeclara est Stephani emendatio. 74. αἰ δεῖα Ald. αἰδεῖα Rom. Brub. emendatum in Crat. καρὰ pro χάρις videtur legisse Schol. saltem ex interpretamento. χάρις est voluptas. 75. φωνήσαις. at alibi φωνάσαι. φωνάσαι. 78. Κέκλετ' pro κέκλετο manifeste turbat sententiarum et verborum ordinem. Legendum cum Melanchthone et Pauwio κέκλευ vel κέκλεο. ad Telamonem conuersus loquitur Hercules. Infantiam grammaticae vides in etymologia nominis Αἴαντος ab αἰετός. aliud exemplum in Iamo v. Ol. VI, 93 sq. 81. ταῦτα pro ἄρα conj. Schmidius: recte monet Pauw, in ἄρα primam esse ancipitis vsus.

et 68. haud dubie τὰν μὲν — Φυάν. — 69. ὥσπερ — Ornata fabula ab aliis v. Lycophr. 455 sq. Forte iam tum spem proliis ex vxore suscipiendae habebat.

78. Iung. ἐπώνυμον ὄρνιχος Φανέντος — (κατὰ) λαῶν (alias αἰθρῶν. Hesiod. Sc. H. 330 φέρτατε λαῶν.) ἔκπαγλον ἐν πόνοις Ἐνναλίου.

"Εξέτ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πά-
σας ἀγήσασθαι ἀρετάς.

Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, Μοῖσα, ταμίας

85 Πυθία τε κώμων Εὐθυμένει

Τε. τὸν Ἀργείων τρόπον,

Εἰρήσεταιί που κ' ἐν βραχίστοις.

A. γ'. K. γ'.

"Αραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου

Τρεῖς ἀπ' Ἴσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου
Νεμέας,

90 Ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μά-

τρως. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς Φάος οἴ-

άν

33. ἀγήσασθ' Ald. metrum trochaicum vel sic laborat in prima
pede: nam α in ἀγήσασθαι ex ἡγήσασθαι longum est. Vidit et Schmi-
dius. Pauw emendat: -σας διαγύσασθ' ἀ. (ex Schol.) vel -σας τοὶ
ἀγήσασθ' vel -σας ἀφαγήσασθ' ἀ. Mingarell. probat -σας τοὶ vel -σας
ἀναγήσασθ' ἀ. 84. Et hoc colōn trochaicum aegrotat. Schmid.
φυλακίδα γὰρ τ' ἦλθον, Μοῖσα, ταμίας. Pauw: φ. γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, τ.
Seniore utique medicina φ γὰρ ἦλθον, Μοῖσα Benedict. et Minga-
rell. 87. πα pro που Ald. nec deterius, indice quoque Pauw.
ἐν debet esse pro καὶ ἐν. poterat scribi κἄν βρ. 88. ἀπὸ παγκρα-
τίου. Sequitur ἀπ' Ἴσθμοῦ. Noli conicere ἐπὶ παγκρ. Nam non
ita dicitur; sed νίκη ἐξ. ἀπὸ, π. Nem. II, 30. 91. Schmidius et
Pauwius μά-τρως emendant: nam de vno modo Euthymene
agitur. Nisi -τρως per synizesin est efferendum, et poeta
doctius loquendi genus, pluralem pro singulari, sequutus est.
ἀνὰ δ' ἄγαγον etiam Schmid. pro ἄν δ'.

86. τὸν Ἀργεῖον τρόπον. Ἰος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν
βραχύς.

89. (τὰς μὲν) τρεῖς. 91.
vel carminum argumenta
praebuere suis factis, vel
carmi-

αν μοῖραν ὕμνων; τὰν Ψαλυχι-
δᾶν δὲ πάτρην Χαρίτων

"Αρδοντι καλλίστα δρόσω.

95 Τὸν τε Θεμιστίου ὀρθώ-
σαντες οἶκον, τάνδε πόλιν

Θεοφιλῆ ναίουσι. Λάμπων δὲ, μελέταν

"Εργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου

Μάλα τιμᾶ τοῦτ' ἔπος,

100 Ἵιοῖσί τε Φράζων παραινεῖ,

Ε. γ'. Κ. ιά.

Ξυδὸν ἄστει κόσμον ἐῷ προσάγων.

Καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται

Μέτρα μὲν γνώμα διώκων,

Μέτρα δὲ καὶ κατέχων.

Γλῶσσα

92. Pro Ψαλυχικᾶ δᾶν: Schmidius ad formam antitheticorum: male ob id habitus a Pauwio; λυχι, ait, pro vna longa posita videri possunt. 101. ἄστει binis syllabis Schmid. pro —ει. Probat quoque Pauw; vti mox v.102. ξένων, pro εἰ, vtrumque metro exigente.

104. κατέχων, obscure: vi oppositi suppl. κερῶ καὶ πράξει.

carminibus vere celebrati fuere. — 92. Psalychidas tribules illustrarunt multis hymnis, scil. quos poetae condiderant in Lamponis filiorum victorias.

95. Etiam Themistii, aui materni (v. ad V. pr.) stirpem illustrant sua gloria: quae in eos redundat.

98. Hesiodi dictum erat: μελέτη τοι ἔργον ὀφέλλει. Lampon igitur τιμᾶ, probat;

laudat, id, continuo ipse se pugilatu exercens, (ὀπάζων μελέτην ἔργοις) et filios adhortans, Φράζων, recitans, repetens dictum.

104. μέτρα κατέχων videtur esse tenaciter, perscueranter tuendo, moderationem, aequitatem, seruando. Non male Schmidius conj. subesse et in his aliud Hesiodicum: μέτρον δ' ἐπὶ πάσις ἄριστον.

105 Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω Φρενῶν.
 Φαίης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
 Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις,
 Χαλκοδάμαν ἀκόναν. πίσω σφε Δίρκας
 Ἄγνόν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι

Χρυσο-

106. ἐν ἀεθληταῖσιν legi metrum iubet: p. ἀθλη— sicque Schmid. et Pauw. νιν ἄνδρα vix sanum. v, Not. 108. Erat τ' interpositum, χαλκοδάμαντ' ἀκόναν. Iungenda tamen sunt Ναξίαν χαλκοδάμαν ἀκόναν. Similis lapsus sup. Nem. IX, 37. vbi ἀνδροδάμη Ἐριφύλη. Porro πίσω γε Etymol. M. in πίσκα. sed σφι, αὐτοῦς, carmine Thebano irrigabo. Mingarellus suspicabatur fuisse scriptum πίσκα, h. e. ἐπίστια, irrigavi. Nam carmen iam est finitum.

105. Γλῶσσα l. cum Schol. οὐδὲν προπετῶς φθέγγεται. l. consentit oratio cum animi sensu.

106. *Dicat aliquis eum virum esse idem inter athletas, quod est cos inter lapides; eodem loco — quo — puto, quatenus acuit, alit, accendit aliorum studia. Non satisfaciunt Scholia in explicando νιν ἄνδρα. Bene quidem memini vsum crebriorem τοῦ μιν et τιν in Pindaro risum mouisse Aristophani Auib. 931. et posse forte per appositionem dictum esse νιν, τὸν ἄνδρα. Ferri tamen hoc in lyrico vix potest, cui otiosis vocabulis vti minime licet. Nec vti licet v. c. simili exemplo in Argonaut. Orph. 729. ὃν δὴ Καλλίχορον μιν*

ἐπώνυμον οἱ καλέουσι. Est enim probabilius verba esse contaminata in hoc et illo. Si νιν verum est, ἄνδρα est intrusum. Si ἄνδρα tenes: τὸν ἄνδρα scribam: Φαίης κέ τὸν ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν Ναξίαν — χαλκοδάμαν ἀκόναν. acuentem alios ad studium pugilatus. Vix tamen probabile sic νιν irripuisse. Immo vero fuit: Φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν N.

108. πίσω σφε Δίρκας ἄγνόν ὕδωρ erit nouum inuentum, si est, ego illis potandam praebebo aquam e fonte Musarum: pro, eos celebrabo. Forte tamen est idem illud, quod iam aliquoties vidimus, siue a libatione petitum: ῥαίνειν εὐλογίαις sup. v. 30. κατασπένδειν αἰοδαῖς

110 Χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
τειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

111. παρ' εὐτειχέσιν legendum, cum v, vt Pauw quoque monuit.
εὐτυχεῖ Ald.

δαΐς v. 13. 14. siue ab irri-
gandis agris, vt sup. v. 94
ἀρθεῖν Χαρίτων δρόσω. conf.
Nem. VII, 90 sq. adeoque si-
mili exemplo πλεῖν (διὰ τὸ)
ὔδαρ Δίρμας σφε, (tres illos
patrem cum duobus filiis,)

est irrigare, vt ποτίζειν.
ῥοὰς Μοισᾶν dixerat N. VII,
17. Suauiter autem carmen
Thebis factum comparat
cum fonte Musis sacro, Dir-
ce, ante Thebas.

ΙΣΘΜΙΑ

Ι Σ Θ Μ Ι Α

ἔϊδος ζ'.

Σ Τ Ρ Ε Ψ Ι Α Δ Η Θ Η Β Α Ι Ω

παγκρατίω.

Argumentum.

Vetustis Thebarum laudibus memoratis, subsistit in Strep-siadae victoria Isthmiaca - 27. tum in auunculo, qui in pugna occubuerat - 55. redit inde ad victorem, e cuius successu voluptatem ipse capiens praesenti felicitate frui se velle asseuerat.

Σ. ε. Κ. ή.

Τίνι τῶν πάρος, ὧ μάκαιρα Θήβα,
 Καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
 Εὐφρανάς; ἢ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
 Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
 5 Ἄντειλας Διόνυσον; ἢ
 Χρυσῶ μεσονύκτιον

Νίφοντα

Strep-siades Thebanus ex matre Diotimi filia auunculum habebat cognominem, qui in pugna occubuerat. v. inf. 34 sqq. et Not. ad 41.

1. Mirum vero, poetam, sed ὄλω τῶ θυλάκω fabulas Corinnae moniti oblitum, seuisse: v. Plutarch. de glor. iterum, et multo magis Ath. p. 348. Fragm. Pind. quam Nem. X, non manu, p. 44. 45. ὧ μάκαιρα Θήβη,
 Ss diua,

Νίφοντα δεξαμένα
Τὸν φέρτατον θεῶν,

A. á. K. ή.

Ἵππότε ἄμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
10 Σταθεὶς ἄλοχον μετήλθεν Ἡρακλείοις
γοναῖς;

Ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίῳ βουλαῖς;

Ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;

Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογ-
χᾶν; ἢ ὅτε καρτεράς

Ἄδραστον

11. Non respondet versus, quem Asynartetum prodit metricus, gemellis reliquorum colon. Schmidius resinxit v. 10. Ἡρακλείοις γοναῖς; ἢ ποτ' ἀμφὶ Τειρεσίῳ βουλαῖς; Benedictus: ἢ ἀμφὶ Τειρεσία πυκναῖσι βουλαῖς. Oxonienses ὅτ' tantum omisso colon restitui putabant: quod non assequor. Pauw traiectione facta: ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίῳ βουλαῖς restituit. Praestat sic ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίῳ βουλαῖς. Est ἢ ὅτ' vna syllaba efferendum. 12. ὅτ' eiecit Schmid. Ita Benedictus quoque et Oxonienses versui consulendum censent. Sed ἢ ὅτ' in utroque versu in vnam syllabam coalescit. Pauw mauult pro binis breuibus numerare.

diua, dea. In v. 6. 7. *aireus imber*, cum quo ad Alcmenam venit, fidem facit, fabulam non aliunde esse natam, quam quod a vetere poeta aduentus Iouis hoc ostento erat ornatus. Iude et natales Minervae simili prodigio ornati Ol. VII, 64. 89. nec Jupiter primo aliter ad Danaen forte accessisse narratus, nisi aereo cum imbre, vt numen testatum fieret. Hoc post-

ea poetae aliis modis inuenterunt.

9. σταθεὶς ἐν θυρέτροις, *ingressus aedes*, ἄλοχον μετήλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς, h. ἐπὶ τῆν γονήν, γέννησιν, Ἡρακλέους. 11. ἢ (μάλιστα εὐφρανας θυμόν τεόν τότε) ὅτ' (εὐφρανας αὐτόν) ἀμφὶ Τειρεσίῳ βουλαῖς pro διὰ βουλαῶν. βουλαῖς autem pro μαντεῖαι, v. ad Isthm. VIII, 68. Mox 13. permutat cum casu secundo: Σπαρτῶν (ἔνενα) pro ἀμφὶ Σπαρτοῖς.

15 "Αδραστον ἐξ ἀλαλαῖς
"Αμπεμψας ὄρφανόν

E. á. K. η.

Μυρίων ἐτάρων ἐς "Αργος ἵππιον;
"Η Δωρίδ' ἀποικίαν ἀνίκα' ὄρφῳ
"Ἔστασας ἐπὶ σφυρῳ

20 Λακεδαιμονίων, ἔλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι,

Μαντεύ-

17. Retinuerunt Oxonienses Schmidianam lectionem ad simi-
liam colon formam factam. *Μυρίων ἐτάρων ἐς Ἄ. ἢ. ubique legi-
tur, Pauw ait, recte in antispastico.* 18. Laborat metrum.
Vulgo *ἀνίκα' δ.* Aldus: *οὔνεκα δ.* Rom. *οὔνεκα' δ.* Cratandr. *ἀνίκα' δ.*
ex Scholiasta, in quo est *δτε.* Vt metro subveniret, refinxit
ἀνίκα' ὄρφῳ Schmidius turpi cum hiatu. Excidit puto particula,
cum esset *ἀνίκα' ἄρ' ὄρφῳ* — 21. Aldus corrupte: *ἀιδεῖσθαι*, et
olim nonnulli indocte *Ἀργεῖδαι* scripserant: v. Scholia, in qui-
bus plura falso et inepte tradita Intpp. transversos egerunt.
Αἰγεῖδαι nonavit Schmidius, male, si quid usquam. Nam de
Aegimio (de quo v. Pyth. I, 124. V, 96.) hic non agitur, sed de
Aegidis, qui Heraclidas in Peloponnesum redeuntes sequuti sunt,
cum hi Aegidas in partes vocare a deo iussi (hinc *μαντεύμασι Πυ-
θῶις* v. 22) in itinere per Boeotiam facto in sacrificantium coe-
tum

18. Aegidae, qui e The-
banis fuere, Heraclidis ad
Peloponnesum occupandam
proficiscentibus comites se
adiunxerant, iisque in La-
conica in ditionem redi-
genda operam praestiterant.
v. sup. ad Pyth. V, 99. ibi-
que Schol. ex Ephoro. Ita-
que Aegidae *ἀποικίαν Δωρί-
δα Λακεδαιμονίων ἔστασαν*
(nunc deae Thebae tribui-

tur, adeoque *ἔστασας*) ἐν
σφυρῳ, ἐπ' ἀσφαλῶς, in tu-
to, constituerant: ut iam La-
cedaemone Heraclidae cer-
tas sedes haberent.

20. ἔλον δ' Ἀμύκλας pro-
prie est accipiendum: *ex-
pugnarunt Amyclas*; nam
vere id factum. v. Exc. ad
Virgil. Aen. X, 564. Agrum
Amyclaeum Philonomo as-
signatum fuisse, praeter
Strabo-

Μαντεύμασι Πυθίοις;
 Ἄλλὰ παλαιὰ γὰρ εὔδει
 Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

Σ. Β'. Κ. η'.

25 Ὅτι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
 Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγόν.

Κώμαζ'

tum incidissent, audinissentque Aegidas esse, quae Thebanorum tribus erat. vid. sup. ad Pyth. V, 99. ibique Schol. ex Ephoro. Amyclis considerant Aegidae. Potuit vel sic Spartaē tribus haberi Aegidarum, quam Herodot. IV, 149. memorat, ubi tamen a seriore quodam Aegeo. Therae nepote, Oeolyci filio, nomen accepisse traditur. conf. Pausan. III, 15. p. 245. 23. ἀλλὰ γὰρ ἰungo. Alii aliter. 25. ὅ, τι primum Cratandrina pro ὅτι emendauit. 25. 26. Vt vulgo haec accipi video: ὅτι μὴ ἐξίκηται σοφίας ἄωτον ἄκρον, eius rei, quae non ad sapientiae summum florem peruenerit, ζυγὸν κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν, inclitis carminum fluxibus copulata, ut ζυγὸν participium sit: dura est oratio et sententia vix expedita. Accipiendum ζυγὸν est pro ζυγεῖν, et sensus est, quem in Nota apposui. Oblitterantur prisca decora (παλαιὰ εὔδει χάρις) nisi carmine celebrata fuerint. Ita videtur quoque accepisse verba vnus inter Schol. ἀμνήμονες δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται τούτου, ὅπερ ἂν μὴ τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάντισμα ἐπικαταλάβῃ καὶ ἐπαίνοισι ἐπιζεύξῃ. 26. ῥοπαῖε in notis ab Oxon. excusum. Sed ἐπέων ῥοαῖς verum est. Sic Nem. VII, 17. Μοισῶν ῥοαῖ. ζυγὸν ἂν ζύγεν pingas, nil interest.

Strahonem ex Ephoro tradiderat quoque Nicolaus Damasc. Exc. p. 445. Volebat pergere poeta: enimvero huius rei obscura est memoria, quia carmine non celebrata est. Mutauit hoc in sententiam: Ἄλλὰ γὰρ παλαιὰ χάρις, decus, fama. vt sup. Isthm. IV, 37. De

v. 25. 6. verborum iunctura recte, puto, statuo: ἀμνάμονες εἰσι βροτοί (ἐκείνου) ὅτι μὴ (τὸ) ἄωτον ἄκρον σοφίας (πραεclara aliqua ars poetae) ἐξίκηται ζυγόν (ζυγεῖν, assequuta fuerit, ut innectat carminibus) κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖς pro ἐγζεύξαι ἐπέσιν. ζεύξαι μέλος ἐργασίαν

Κώμαξ' ἔπειτ' ἄρ' ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
 Καὶ Στρεψιάδα. Φέρει γὰρ Ἴσθμοῖ
 Νίκαν παγκρατίου, σθένει
 30 Τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορ-
 Φάεις' ἄγει τ' ἀρετὰν
 Οὐκ αἰσχίον Φυᾶς.

A. β'. K. η'.

Φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοῖσαις,
 Μάτρωί θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
 Χάλκασπις

27. ἔπειτ' ἐν ε. inuexit editio Romana deprauatum: quod et Schol. in suo repererat. Schmidius ex Aldina restituit ἔπειτ' ἄρ' ε. Potuisse deprauationem nasci ex scriptura ἔπειτεν suspicatur Pauw.
 31. μορ- φάεις Rom. cum Schol. Brub. et Morell. Emendarunt Crat. Steph. φυᾶς recte de corporis specie accipit Pauw. cf. Ol. VIII, 24. 25. Nem. III, 32. 33. — 33. ἰοβοστρύχοισι praeclara est Schmidii emendatio, quam metrum postulat. Vulgo ubique legitur Scholion: ἰοπλοκάμοισι. 34. πάτρωί θ' Schmid. vt breuem syllabam haberet, quam metrum nec desiderat. v. Pauw ad v. 2. δέδωκε suspectum habeo: est enim tenue, nec satis ad sensum idoneum.

μασιν dixerat Nem. I, 10. et ζευξαι τέλος Χαρίτων Isthm. I, 7. Ergo et ζυγὲν pro ζυγεῖν τι ἔπεσιν, et pro hoc ἔπεων ῥοαῖς.

27. κώμαξε. Vix commode ad Theben potest referri; multo minus ad Musam, quae non est memorata. Saltem se alloqui videri potest, vt solet pro κωμάσω. — 31. Grammatica ratio haec esse videtur: οὐκ αἰσχίον (nec minus, nec de-

terius) Φυᾶς (quam corporis speciem) ἄγει (ἔχει) ἀρετὰν (virtutem animi). Sane nunc sententia aequipollet, si idem dixeris: ἀρετὰν οὐκ αἰσχίον Φυᾶς, aut si ipse ἀρετὰν esset οὐκ αἰσχίον Φυᾶς, animi pulcritudine acque commendabilis quam corporis.

33. 34. Illustratur iam carminibus, et aui materni memoriam illustrat. Hanc sententiam v. 33. 4. inesse necesse est; verum in altero

35 Χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξε
 Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
 Ἴστω γὰρ σαφὲς, ὅς τις ἐν

Ταῦτα

idoneum. Forte δέδορκε fuit: *decus et splendor ex huius Strepsiadæ ornamentis redit ad nomen et memoriam auunculi cognominis*, (Strepsiadæ etiam ille dictus) qui pugna cecidit: Nem. III. f. τὴν ἀπὸ Νεμέας δέδορκεν φάος, tibi lucet, affulget decus ex Nemea victoria. Nem. IX, 98 δέδορκε παιδί Ἄ. φέγγος. v. Notam. Ceterum ante Schmid. omnes distinguebant: κοινὸν θάλος χάλκασπις. ᾧ π. 35. π. μὲν ἄρ' ἔμιξε Ald. 36. τιμὰ δὲ inter veteres aliqui legerunt ap. Schol. τῆ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἰσθῆται. Dubitatur ἀγαθοῖς sitne ex οἱ ἀγαθοί, an ex τὰ ἀγαθά. praestare hoc alterum; sic enim accommodatius esse ἀντίκειται, indicabant Pauwius et Mingarellus: *fortibus factis proposita est gloria*. 37 sq. Dolendum est, tam praeclarum, qui sequitur, locum corruptelis esse contaminatum. Iungenda primum Ἴστω γὰρ σαφὲς (pro σαφῶς) — γενεῖ μ. κ. αὔξων. Pauw propter concursum participiorum malebat αὔξεν. perperam. Nam alterum, per participium, est doctius. v. Not. v. 38-39.

νεφέλα

tero versu laboramus. Debet esse iunctura: Strepsiadæ δέδωκε κοινὸν θάλος μάρτυρι ὁμωνύμῳ. Schol. τῷ μητρῷ τὴν τῆς νίκης εὐδοξίαν καὶ ἡδονὴν παρέσχετο. Bene; modo esset κοινὸν κλέος, aut si docuisset τὸ θάλος ita dici pro gloria, decus. Si itaque τὸ θάλος nunc pro flore, adeoque pro decore, ornamento dictum esse debet, noue ita dictum erit. Nam alioqui non occurrit dictum nisi de fronde, ramo. Supra I, 94 ἔρνος victor tenet manu. Potest etiam esse corona frondea: *haec victor communicat*

αὐτο: δέδωκε κοινὸν, h. e. *redundat victoris gloria in auium*. Hoc Catone si contenti sumus, carebimus proposita emendatione δέδορκε, inprimis cum haec lectio, quod etiam Schneider sensisse videtur, aliam quoque mutationem requireret φάος pro θάλος. Alias τὸ θάλος de propagine, progenie dicitur; verum et hoc alienum ab h. l. Mox 35. ᾧ πότμον Ἄρης ἔμιξε, παρέσχε, ἐπήγε. 36. *Viris fortibus gloria in conspectu posita est*.

37. Ἴστω αὔξων, haec perpetua iunctura, pro Ἴστω αὐτὸν

Ταύτα νεφέλα χάλα-
ζαν αἵματος πρὸς Φίλας
40 Πάτρας ἀμύνεται,

E. β. K. η.

Λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ στρατῶ,
Ἄστῶν γενεᾶ μέγιστον κλέος αὖξων

Ζῶων

νεφέλα et χάλαζα αἵματος de pugna, vt sup. Isthm. V, 63. 4. vbi etiam χαλαζαίαις φόνος. Tum 39. 40. πρὸς Φ. πρ Schmid. perperam: nam ἀμύνεται (propulsat) τίς τι πρὸς τινος. ab. At colon 41. inani-
feste corruptum. ἀμύνων turpiter insedit locum vocabuli, quod vim habebat similem. Schmid. λοιγὸν ἐξελάων coniiciebat, non satis feliciter. Schol. habet: ἐναντίον φέρων ἕλεθρον τοῖς πολεμίοις. Eandem sententiam expresserat Nem. IX, 91. Παύων totum locum sic constituit: ὅς τις ἐν ταύτῃ νεφέλα χάλαζαν αἵματος πρὸς Φίλας Πάτρας ἀμείνεται, Λοιγὸν ἀρ' ἀμύνων (vel λοιγὸν ἐξαμύνων) ἐναντίῳ στρατῶ Ἄστῶν, γ. Sunt quae placeant; plura displicent. Mendum alieno loco quaerere videtur. Pro ἀμύνων v. 41. requiritur voc. quatuor syllabarum, quod sensum habeat: vicissim inferens perniciem hostili exercitui: v. c. ἀντενάγων. ἐντί' ἔγων pro ἀντία, ἀντίον. Eo ducit Schol. ἐναντίον φέρων ἕλεθρον τοῖς πολεμίοις. Tum ἀστῶν omnes male iungere video cum superioribus; immo vero: αὖξων γενεᾶ μέγιστον κλέος ἀπὸ ἀστῶν, ζῶων τε καὶ θανῶν. Etiam Schol. μέγιστον παρὰ τῶν

ἐαυτὸν αὖξειν. Nem. IX, 107 ἴστω λαχῶν. Ol. VI, 12 ἴστω ἔχων. Simile μεμνάσθω περὶ στέλλων N. XI, 20. et alia. Alibi est sine regimine, vt Nem. V, 87. αὖξειν autem iterum pro ἔχειν de re magna ac praeclara. Male autem Schol. de bello Peloponnesio cogitat. Respicit enim poeta antiquiorem pugnam; Marathoniam intelligi nequit, nec magis Sco-

lion nobile Ἴω Πάν Ἀρκαδίας in Fragm. p. 19. et ap. Brunck. Anal. To. I. p. 136. nam ei pugnae Thebani non interfuere, vti nec ceteris praeliis cum Persis; quippe ipsi ἀπδίζοντες. Verum in nostro loco de bellis mutuis inter Athenienses et Boeotos cogitandum esse videtur, de quibus Herodotus agit lib. V, 77 sqq.

Ζώων τ' ἄπο καὶ Θανών.

Τὸ δὲ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν

45 Αἰνείων Μελέαγρον, αἰ-

νείων δὲ καὶ Ἔκτορα

Ἀμφιάραόν τε, εὐαν-

θὲ ἄπέπνευσας ἀλικίαν

Σ. γ'. Κ. η'.

Προμάχων ἀν' ὄμιλον, ἐνθ' ἄριστοι

50 Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.

Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ Φατόν. ἀλλὰ νῦν μοι

Γαῖάοχος εὐδίαν ὅπασσεν

Ἐκ χειμῶνος. αἰείσομαι

Χαίταν στεφάνοισιν ἀρ-

55 μόζων. ὁ δ' ἀθανάτων

Μὴ θρασσέτω Φθόνος,

A. γ'.

τῶν ἀστῶν κλέος, bonam existimationem, quae a ciuibus venit. Pro
ἀπὸ, quod erat, vett. edd. praeter Crat. et Steph. melius scribunt
ἄπο. 45. Αἰνείων hic et v. seq. Schmid. ad metrum: pro vulg.
αἰνείων. cf. Pauw ad v. 69. 49. ἄριστον Ald. 50. ἔχον malebat
Schmid. propter antitheticos. Sed ferri debet ἔσχον in Iambici
princ. In fine Ald. ἐσχάταις ἐπ' ἐλπίδι corrupte. 52. Γαῖάοχος Ald.
cf. ad Ol. XIII, 114. 55. ἀρ- μόζων legit Schmid. vt primam coli
breuem haberet; est tamen prima in Iambico. Etsi Schol. quo-
que ἀρμόζων habet. 56. μὴ θρασσέτω. v. Not.

44. Conuertit se ad eun-
dem illum μήτρωα, qui in
pygna occubuerat. αἰνείων
aemulatus.

50. ἔσχον, ἀνέσχον, susti-
nuerunt, ἐσχάταις ἐλπίσιν,
in extremo discrimine.

51. ἔτλαν, ἔτλην, ipse Pin-
darus magnum iuctum ex

cuius morte suscepit. — 52.
εὐδίαν, ex victoria nepotis.

55-68. Non facile est sen-
tentiarum vinculum eno-
dare. Τὸ τερπνὸν ἐφάμερον
aut est felicitas huius diei,
praesens. (τὸ τερπνὸν ἐπὶ
ταύτης τῆς ἡμέρας γεγεννημέ-
νον· vti Nem. VI, 10. ἐφάμε-
ριαν

A. γ'. K. η.

"Ο τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων

Ἐκαλος ἔπειμι, γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον

Αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες

Δαίμων

57. ἐφάμερος Ald. sed recte τερπνὸν ἐφάμερον, *iucunda quae se de die in diem offerunt, pro vitae conditione.* Scholiastes: τὸ ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο ἀεὶ κατὰ τὴν παρούσαν ἡμέραν διώκων καὶ θηρεύων.

ριχὺν στέφανον, *terminus vitae, quem μετ' ἡμέραν attingimus aut μετὰ νύκτας.*) aut τὸ ἐφάμερον τερπνὸν, *res laetae quae in singulos dies obveniunt.* Hom. Od. C, 85 νῆπιοι ἀγροῖῶται, ἐφημέριχ φρονέοντες. Philem. Fragm. p. 322 τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφήμερα φρονεῖ. Ἄθανάτων Φθόνος est *Nemesis*, quae nimis elata et euectia ultra communem modum tanquam ex inuidia euertit. μὴ θρασσέτω, *ne euertat.* vid. paullo post. Iam structura institui potest haud vno modo; sermonis tamen rationi conuenientissime sic: μὴ θρασσέτω Φθόνος Ἄθανάτων (pro, conseruet) (ἔς) γῆρας, ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα, ὃ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων ἔκαλος ἔπειμι. vt διώκων ἔπειμι sit ornate pro διώκω τὸ τερπνόν. Ita sensus: *Nemesis ne euertito, adeoque incolumem seruato ad senectutem et mortem, fructum voluptatis praesentem quem amplector, quo*

fruo. Superest quaestio de nexu sententiarum cum sequentibus, quae sic procedunt: 59. 60. *etsi in diuersa fortuna constituti morimur tamen omnes.* 60. 61 sqq. *et immortalitatem appetere velle stolidum esset.* Sequitur adeo, in sorte mortali, mortalem acquiescere debere: quam cum declarent dno: fortunae inconstantia et mors; ad hanc potissimum poeta animum conuertisse videri debet. *Seruet mihi deus iucunda, quibus fruor, usque ad mortem; nam immortalem vitam appetere velle stolidum esset.* 56. θρασσέτω, alter Schol. ταρασσέτω, cum Suida et al. alter συνθραυέτω. hic utique doctus. Est enim ἀθραύω (vnde θραύω) θράσσω, Attic. θράττω. v. Timaeum Lex. Platon. in ἐνθράττειν, cum praestantiss. Interpr. Noster Ol. VI, 164 μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον simili modo dixerat: *ne euertat, adeoque, utinam sit incolumis*

ac

60 Δαίμων δ' αἴσος. τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
 Παπταίνει, βραχὺς ἐξικέ-
 σθαι χαλκόπεδον θεῶν
 Ἔδραν ὃ τε πτερόεις
 Ἔρριψε Πάγασος

E. γ. K. η.

65 Δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμούς
 Ἐλθεῖν μεθ' ὀμάγυριν Βελλεροφόνταν
 Ζηνός. τὸ δὲ παρ' δίκαν

Γλυκὺ

60. Δαίμων ἄστος vulgo legebatur. At δαίμων δ' αἴσος legendum esse cum Benedicto, post Pauwium nullus dubito. Iubet metrum, ducitque eo sententia et Scholion. Sed interpretationem nec Schmidii et Benedicti nec Pauwii probare possum. Longum esset singula persequi. v. Not. 61 sq. Sententiam hanc iam alibi ornauit Ol. V. f. Pyth. X, 42 sqq. Nem. IX, 109-15. Isthm. V, 17. 18. Eandem Horatius imitatione expressit: *Immortalia ne speres etc. Caelum ipsum petimus stultitia*, et pl. βραχὺς conj. Schmidius; sed βραχὺς, μικρός, a Schol. bene expositum ἀσθενής. Vulgare esset: ἀσθενέστερός ἐστιν, ἢ ὡς etc. 63. ὅτε Rom. intulit; idque sequitur Schmid. esse dicens: *postquam, quandoquidem. ὅτε Ald. et Crat. cum Schol. Diremi ὃ τε. sed verum puto εἰ δὲ π.*

65. οὐρανοῦς Ald.

ac perpetua felicitas. 60. δαίμων αἴσος, alias ἄστος; fortunae, qua utimur, inaequalitas. τὰ μακρὰ, τὰ μακρότερα, λίαν μικρὰ, quam vt quis ea assequi possit, (opp. βραχὺς, qui ea assequi nequit) dixit respectu τοῦ ἐθαμέρου τερπνοῦ v. 57. ea, quae sunt supra sortem humanam, felicitas perfecta et absoluta. hoc idem

est τὸ γλυκὺ παρ' δίκαν, felicitas quam nefas est appetere v. 68. Ἐὰ εἴ τις παπταίνει, τὰ ὑπὲρ ἑαυτὸν, βραχὺς ἐστίν (ὡς) ἐξικέσθαι (ἐς τὴν) χαλκόπεδον θεῶν ἔδραν imbecillius est, pro, est imbecillior, quam vt immortalis fieri possit. 64. De Pegaso cf. Ol. XIII, 130. Iliad. ζ. 155 Schol. et laud. ad Hygin. f. 57. Hesiod. Θ, 284.

Alludit

Γλυκὸν πικροτάτα μένει τελευτά.

"Αμμιν δ', ὦ χρυσέα κόμα

70 Θάλλων, πόρε, Λοξία,

Τεαῖσιν ἀμίλλαισιν εὐαν-

θεά καὶ Πυθοῖ στέφανον.

68. Laudat Plutarch. and. poet. 4. 71. τεαῖ vna syllaba effe-
rendum. Quidni igitur scribimus σαῖσιν? Mingarell. σαῖ; εν. —

72. Colon epionicum est mutilum. Schmidius ποθοῖ scribebat;
Pauw paullo elegantius ποθεῖεν.

Alludit Horat. IV, 11, 26 sq.

— 67. 68. Si quis felicitatem, quae in eius sortem
hand cadit, prae appetit,
cum acerbus exitus manet.

h. e. si quis conditionem, vt

Bellerophon, quae in homi-
nem non cadit, appetit, ma-

lum is sibi arcessit. τὸ γλυ-
κὸν παρ δίκην est h. l. cupi-

ditas, appetitio τοῦ γλυκέος

stolida. Vides me in lo-

co, de quo nihil licet cum

certa fide pronuntiare, mo-

desti interpretis more ap-

posuisse, quae ex sermonis

indole, Pindari more et

sententiarum nexu, asse-

quutus eram.

ΙΣΘΜΙΑ

Ι Σ Θ Μ Ι Α

εἶδος ἡ.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

(παγκρατίῳ.)

Argumentum.

Calamitate belli Persici liberatos hymnis applicare iubet animum in victoris honorem. -- 53. Consentaneum esse, vt Thebanus Aeginetae victori gratuletur victoriam, propter communem vtriusque gentis originem. - 45. Vnde in fabulas Aeacidarum excurrit, et subsistit in nuptiis Thetidis et Pelei - 104. et in Achillis laudibus. - 133. Redit ad victorem, et primo eius patrem, et ipsum pugilem, victorem, laudat - 142. tum Cleandrum.

Διαίρεσις α. Κ. κβ'.

Κλεάνδρῳ τις ἀλικία τε λύτρον
 Εὐδοξόν, ὦ νέοι, καμάτων,

Πατρός

Cleander, Aegineta, Telesarchi f. (v. 3), cum aliis victoriis nobilis, inprimisque Nemea, tum Isthmiaca, quam poeta celebrat, proxime a bello Persico et Xerxis copiis deletis: quo vsq. 9 sqq. respici tradunt veteres Grammatici. Pancratio vicisse mani-

1 - 12. Ordinem verborum constitue sic: ὦ νέοι, ἰὼν τις ἀγλιότῳ παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν πατρός Τελεσάρχου,

Πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου
 Παρὰ πρόθυρον, ἰὼν ἀγειρέτω
 5 Κῶμον, Ἴσθμιάδος τε νίκας
 Ἄποινα καὶ Νεμέα
 Ἄέθλων ὅτι κράτος

Ἐξεῦρε.

manifestum sit ex v. 145. 6. ad exemplum patruelis Nicoclis, qui et ipse pancratio Isthmia vicerat (v. 134 sq.) Abindicat carmen Pindaro Dawes Miscell. crit. p. 55. Sed v. ad calc. Odae. 1. κλεάνδρω et ἀλικία Rom. Crat. Brub. κλεάνδρω Ald. et utrumque dativum Morell. restituit; idem ὦ νέει primus distinxit; antea edebatur: ὠνέει, quasi ab ὠνέω esset. Admodum contaminatum est mendis vltimum hoc carmen, deficientibus quoque ad v. 26. Scholiis. 4. συναγειρέτω Schmid. syllabas colorum respiciens, non metrum Iambicum. Benedictus: διεγειρέτω, quoniam Schol. ἐγειρέτω τὸν ὕμνον. 6. Praua erat, si Aldum excipias, omnium edd. et interpretum praeter Benedictum interpunctio iam a veteribus recepta — καὶ Νεμέα. Ἄέθλων ὅτι κ. ε. Etiam Pauw monuit.

σάρχου, Κλεάνδρω ἀλικίᾳ τε λύτρον εὐδοξὸν καμάτων, ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινα τε Ἴσθμιάδος νίκας καὶ κράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. *Ducitor pompa victori: cui et ego hymnum vt condam, poscitur.* Iam sententiae ornatae sunt: *Iuvenes, cogat aliquis pompam ad aedes victoris Male* interpungitur v. 4. παρὰ πρόθυρον ἰὼν, ἀγειρέτω. Immo ἰὼν ἀγειρέτω τις κῶμον παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν Τελ. *Pompa enim victorem deducit domum. Dicitur κῶμος λύτρον καμάτων, idem quod mox ἄποινον, praemium, compensatio.* Sic Pyth. V, 142 λυτήριον δαπαναυ. Nem. V, 88 ἀόχθων ἀμοιβῆ. Nem. X, 45 πόνων λάθων. *Ducenda pompa in honorem victoris Cleandri. Κλεάνδρω ἀλ. κίχ τ = forte pro robore iuuenili: est enim victor pancratio, in certamine Isthmiaco et Nemeo. ἄποινα Ἴσθμιάδος νίκας, debebat sequi: καὶ Νεμέας, hoc extulit, καὶ ὅτι κράτος ἐξεῦρε ἀέθλων Νεμέα. Iunctura autem, vt nunc video, est, ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινα Ἴσθμιάδος νίκας, καὶ κράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. Tum τῷ*

- Ἐξεῦρε. τῷ καὶ ἐγὼ,
 Καίπερ ἀχνύμενος
 10 Θυμὸν, αἰτέομαι
 Χρυσέαν καλέσαι
 Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων
 Δὲ πενθέων λυθέντες,
 Μὴ τ' ἐν ὄρφανίᾳ πέσωμεν
 15 Στεφάνων, μὴ τε κά-
 δεα θεράπευε. παυ-
 σάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν
 Γλυκύ τι δαμωσόμεθα
 Καὶ μετὰ πόνον· ἐπειδὴ
 20 Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
 Γε Ταντάλου λίθον παρὰ τις ἔ-
 τρεψεν ἄμμι θεὸς,

Δ. β'.

13. πενθέων dissyllabum. 18. δαμωσόμεθα Ald. aduerso metro.
 21. τοῦ ταντάλου Schmid. propter antitheticos. Sed metrum est
 Iambicum. τε ταντάλου Ald.

τῷ, in cuius honorem posci-
 tur a me vt Musam inuo-
 cem. αἰτέουαι, vt Horat.
Poscimur, si quid.

12 - 25. *Magnis malis bel-
 licis liberati, luctu abiecto
 celebremus victorias ex cer-
 taminibus reportatas.* Ex-
 tulit haec poeta per varias
 inuersiones. Primum sub-
 int. Φυλάξομε·, βλέπωμεν, ὧ
 θυμὲ, ὅπως μὴ ἐμπέσωμεν,
 quae nota ellipsis est et a
 Valken. ad Theocrit. I, 112.
 ἐμπροσθὶν ὄρφανίᾳ στεφάνων,

est dictum pro altero, *pa-
 remus nouas victorias et
 hymnos*: ne scilicet inci-
 dant Graeci in obscuritatem,
ἀδόξιστον. De modo loquendi
 conf. Muncker. ad Hygin.
 p. 115. — Nunc debet
 sequi, *μῆτε κάδεα θεραπεύω-
 μεν, ne foueamus luctum,
 ne indulgeamus moerori.* —
 Noua inde inuersio, pro,
*sed deposito luctu dulce
 carmen condamus*; dixit:
 γλυκύ τι δαμωσόμεθα. ἀπρη-
 κτα κακὰ, *luctus inutilis,
 αἰωφέλητος λύπη*, vt bene
 Schol.

Δ. β. Κ. κβ'.

Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλ' ἔ-
μοι δεῖμα μὲν παροιχόμενον

25 Καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν.

Τὸ δὲ πρὸ ποδῶς ἀρειον αἰεὶ

Χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰῶν

Ἐπ' ἀνδράσι κρέματα,

Ἐλίσσων βίτου πόρον.

Ἰατὰ

24. 5. Erat δεῖμα μὲν παροιχομένου. Ita laborat verborum structura; nam deficit subiectum idoneum. Sane quidem ad ἔπαυσε substituit Schol. νίκη vel simile quid, alii θεός repetunt ex v. 22. ita saltem δεῖμα — καρτερὰν τ' ἔπαυσε μέριμναν copulandum erit; alii τὸ δεῖμα subiectum faciunt; sed vt commodus sensus exeat, cum Benedicto et Pauwio δειμά μὲν παροιχόμενον legendum est: *metus praeteritus* (h. sublatus) *grauem leuauit sollicitudinem*. Ita facere praestat; nec enim melius succedit, si μέριμναν de carminum paugendorum studio accipias, quod superiorum discriminum metus infregit. 26. Colon in fine laborat. Schmidius: ἀρεῖόν ἐστ' αἰεὶ. Pauw: ἀρεῖόν γ' αἰεὶ, vel ἀρεῖόν ἐστ' αἰεὶ. Saltem αἰεὶ praestare cum Mingarello dicam, vt gemelli omnes clauduntur. 29. βίου metrum requirit: quod reposuit Schmid. probante Pauwio.

Schol. Idem tamen reliqua minus feliciter expedit. — v. 23. ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον h. *ingentem, arduum*. Schol. ἀνυπομόνητον. (Sane *τολμᾶν* exponi potest per *τλῆν*, *tolerare*. τόλμα τὰδε Eurip. Hec. 326. 333. Sed is a loco alienus significatus.) Scilicet ἀτόλμον, quod quis aggredi non audeat. 24. *Vetum cum metu malorum dispulso abiit cura*. Pro δειματος παροιχομένου, μέριμνα ἐπαύσατο, dixit, δεῖμα

παροιχόμενον ἔπαυσε μέριμναν. δεῖμα, quod antea μόχθος, πόρος 26. τὸ δὲ πρὸ ποδῶς. conf. Nem. VI. 94. *melius est in re praesenti animum continere*, adeoque laetis, quae se offerunt, frui, *in incerta hac rerum humanarum conditione*: hoc sic extulit: ἐπικρέματα ἀνδράσιν αἰῶν δόλιος ἐλίσσω βίτου πόρον. *urget, instat, επικρατει, hominibus Tempus insidiosè voluendo vitae cursum*, (p- titum

30 Ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς
 Σὺν γ' ἑλευθερία
 Καὶ τὰ. χρῆ δ' ἀγαθὰν
 Ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.
 Χρῆ δ' ἐν ἑπταπύλοισι
 35 Θήβαις τραφέντα
 Αἰγίνα χαρίτων ἄωτον
 Προνέμειν πατρὸς οὐ-
 νεκα δίδυμαι γένον-
 τὸ θυγατρὲς Ἀσωπιδῶν
 40 Θ' ὀπλόταται, Ζηνὶ δ' ἄ-

δον

32. 34. Duplex hoc χρῆ molestum est meo sensu. Priore loco vitiose Aldus: καὶ τὰν χρῆ δ' ἔ. Potest substitui δεῖ δ' ἀγαθὰν. In seqq. colis metra turbant vett. edd. 34. ἐν exciderat ed. Crat. 36. Αἰγίνα media breui mirationem facit. v. ad calcem carminis. 37. 8. Melanchthon distinguebat post πατρὸς οὐνεκα. hocque cum superioribus iungebat. 39. θυγατρὲς Schmid. pro θυγατέρες. Con- tendit Pauw et alterum a metro admitti: 40. Θ' ante ὀπλόταται importunum est: aut delendum, aut cum γένοντο copulandum. γένοντό τε ἄδον τε Ζηνί. quod tamen durum. In fine coli metrum postulat

titum a flumine) h. caecos, incertos casus adducendo.

Oculto aeuo Horat. I, 12, 45. Αἰὼν tanquam persona, de tempore.

30. Concinit locus praeclarus in Periclis oratione apud Thucyd. II. 62 καὶ γινῶ- ναι (δεῖ,) ἑλευθερίαν μὲν, ἣν ἀντιλημβανόμενοι αὐτῆς δια- σώσωμεν, βραδίως ταῦτα ἀνα- ληψομένην, ἄλλαν δὲ ὑπακού- σασι καὶ τὰ προσκεκτημένα φιλεῖν ἑλασσοῦσθαι etc.

32. 33. cf. Fragm. Pind. p. 61. XX. e Platone.

34. Mihi vero etiam tanquam Thebano fas est carmine celebrare victorem Aeginetam propter utriusque gentis cognationem: quae mythice ducitur ab Aeacī filius, altera Thebe altera Aegina, vtraque a Ioui amata, et pro parente ac praeside altera Thebarum, altera Aeginae constituta. De his cf. sup. ad Nem. III. pr. Ol. VI,

δον βασιλῆϊ. ὁ τὰν μὲν
 Παρὰ καλλιρόω
 Δίρκα Φιλαρμάτου πόλιος ὤ-
 κισσεν ἀγεμόνα·

Δ. γ'. Κ. κβ'.

45 Σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκῶν
 Κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
 Αἰακὸν βαρυσφάραγω πα-
 τρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὁ καὶ
 Δαιμόνεσσι δίκας ἐπέιραι-
 50 νε. τοῦ μὲν ἀντίθεοι
 Ἄριστευον υἱέες
 Ὑιέων τ' ἀρηίφιλοι
 Παῖδες ἀγορέα
 Χάλκεον στονόεν-
 55 τ' ἀμφέπειν ὄμαδον·

Σώφρο-

postulat syllabam; ζηνί τε & Schmid. et Pauw effingunt; at cum
 hiatu. Fuit puto ζηνί δέ 9' ἄδον. Nam digamma in hac voce non
 agnoscit Pindarus. 41. βασιλῆϊ omnes edd. βασιλεῖ qui legat,
 non inuenio. βασιλεῖ Schmid. metri lege. Μοκ ζ, ταν Aldus.
 ὕταν Rom. Emendauit Crat. 48. ὅς καὶ Brub. Morell. Steph.
 aduerso metro. 52. ῥιῶν Schmid. alioqui synizesin in
 υἱέων admittebat.

VI, 143 sq. v. Herodot. V,
 80. Pausan. II, 5. V, 22.

45. σὲ δὲ, Aegina. in *Oe-
 nopiam*, antiquo nomine
 insulam Aeginam: cf. Nem.

IV, 75. Pausan. II, 5. De
 amore Aeginae v. Ouid. Met.
 et Statius Theb. VII, 315 sq.
 κοιμᾶτο, παρεκοιμᾶτο.

48. 49. Attingit fabulam
 mihi ignotam; debuit ali-
 quando Aeacus arbiter se-
 dere inter deos litigantes.

55. Aeaci filii et nepotes
 ἀριστευον (ἐν τῷ) ἀμφέπειν
 (σὺν) ἀγορέα ὄμαδον χάλκεον
 στονόεντα.

T t

Σώφρονές τ' ἐγένον-
το πινυτοί τε θυμόν.

Ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναν-
τ' ἀγοραὶ, Ζεὺς ὅτ' ἀμ-

60 Φὶ Θέτιος ἀγλαός

Τ' ἐρίσας Ποσειδᾶν γάμω,

"Αλοχον εὐειδέα θε-

λων ἐκάτερος εἰν ἔμ-

μεν. ἔρως γὰρ ἔχεν.

65 Ἄλλ' οὐ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐ-
νάν· θεῶν πραπίδες,

Δ. δ'. Κ. κβ'.

Ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν. εἶπε

Δ' εὐβουλος ἐν μέσοισι θέμις·

Εἶνεκεν

62. 3. θέλον- 9' Schmidius pro ἐθέλοντο, vt verbum absolutum haberet: quod sententia desiderat. At inauditum est ἐθέλωμαι. Lyricum decere duriores rationem per participia ἐρίσας (ἦν) (deb. ἐρίσαι) Pauw censet cum Oxoniens. Equidem haud vereor legere ἐρίσαν; nisi Ποσειδᾶν pro vocatiuo habeas, vt scribas ἐρίσαι, et tu, o Neptune, contendisti. 63. 4. ἔμμεναι male Crat. c. Aldo. 64. ἔσχεν erat. ἔχεν haud dubie cum Schmidio legendum, vt anapaestum habeamus; monet etiam Pauw. 67. -των ἤκου- Mollus pro Choriambo: quod ferri vix potest, Pauwio quoque iudice;

58. Haec, has laudes ac virtutes Aeacidarum, recordati sunt dii. (deorum coetus) cum de Thetidis nuptiis certamen inter eos esset, easque decreuerunt Peleo: vt v. 84. videbimus. cōnf. Apollon. IV, 791 sqq. Schol. Lycophr. 178 sq. — In 61. substitue ἔρισαν. cf. V. L.

65. ἄμβροτοι θεῶν πραπίδες sunt ipsi illi duo dii, Iupiter et Neptunus; ii destiterunt a consilio ducendi Thetidem.

67. Θέμις εὐβουλος fatidica; vt iam vidimus βουλάς, consilia, pro vaticiniis dici: Isthm. VII, 11 πυκναῖς Τειρεσίαιου βουλαῖς. Vnde et εὐβουλος

Εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, Φέρ-

70 τερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν

Ποντίαν θεόν, ὅς κεραυνῷ

Τε κρέσσον ἄλλο βέλος

Διώξει χερὶ τριό-

δοντός τ' ἀμαιμακέτου,

75 Διὶ μισγομένην

Ἡ Διὸς παρ' ἀδελ-

φοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν

Παύσατε. βροτέων

Δὲ λεχέων τυχοῦσα

Ἰὼν

iudice; emendat ille: θεσφάτων ἀκούσαν. ab ἀκούω, noua forma pro ἀκούω. Cur non Schmidium audiebat multo elegantius emendantem: θεσφάτων ἐσάκουσαν? θεσφάτων ἄρ' ἀκουσαν Mingarell. coniecit. 70, Deficiente syllaba vt antitheticis responderet versus, γόνον ἄρ' ἄνακτα inseruit Schmid. γόνον γ' ἄνακτι Pauw vt pote in Iambico. πατέρος Mingarell. vt tertius pes iambici sit dactylus. 73. χερὶ cum Schmidio haud dubie scribendum pro χερὶ. 75. ζηνὶ re- finxit Schmid. propter antitheticos. Antispastum hic a pyrrhichio incipere ait Pauw. 76. παρ' scil. iungenda: ἢ Διὶ παραμισγομένην ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν. (pro vno ἀδελφῷ Neptuno) Esset tamen Ienius περ. ἢ Διὸς περ ἀδελφοῖσιν. Assentitur quoque Mingarellus. Praeclare mox oratio Thetidis obliqua in rectam transit. 79.

λεχέων dissyllabum. Nisi malis antispastum esse pentesyllabum. τυχοῦσα deb. τυχοῖσα.

εὐβουλος Nereus Pyth. III, 162. et Themis iam Ol. XIII, 12. εἶπε δὲ, pro γὰρ, vaticinata est. εἵνεκεν. ὅτι πεπρωμένον ἦν, τὴν θεὸν ποντίαν τεκεῖν γόνον, ἄνακτα Φέρτερον πατρός. Ad rem v. Aeschyl. Prometh. 930. et Schütz. p. 156. Prometheo tribuitur apud Quintum V,

338. — 73. ὅς διώξει, pro κινήσει. fere vt Apollo fides Nem. V, 44. — 75. παραμισγομένην (ἢ) Διὶ ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν pro ἀδελφῷ Neptuno. Mox 77. ex oratione obliqua fit recta.

78 sq. Habeto virum mortalem, e quo susceptura est, fatali necessitate, filium patre

- 80 Ὑἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν
 Πολέμῳ, Ἄρει
 Χέρας ἐναλίγκιον
 Στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.
 Τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλεΐ Θεύ-
 85 μοιρον ὀπάσαι γάμου Αἰ-
 ακίδα γέρας, ὄν
 Τε εὐσεβέστατον Φασ' Ἰαωλ-
 κοῦ τρέφειν πεδίον:

Δ. ε.

82. χεῖρας erat. χέρας ad metrum cum Schmidio legere etiam Pauw iubet. 84. Πηλεΐ θεά- Ald. Πηλεΐ θεά- Rom. Grat. Brub. quod nec improbandum censet Pauw, vt dactylus pro tribrachy sit in metro trochaico. Πηλεΐ θεά- Morell. Steph. Ita θεά vna syllaba pronuntiandum. Optime Πηλεΐ θεύ- μοιρον Schmidius, adstipulante quoque Pauwio. 85. Colon antispasticum aegrotat. Schmidius ad reliquorum numeros: ὕπασε. vt sit: *meum votum iam destinavit Peleo has nuptias.* Scilicet τὸ ἐμὸν accepit; νόημα, vel φρόνημα. Bened. τὸ μὲν ἐμὸν, (*quod ad me attinet, equidem*) — ὀπάσα. Sed bene se habet vulgata: *Mea quidem sententia est, Peleo conciliare, vt Peleo procemur has nuptias: vt πασαι γα loco tribrachyos sit.* Pauwius transponit: —μοιρον γάμου ὀπάσαι Αἰ- —
 87. Versus vitio laborat haud vno; primo τε εὐ— hiatu. tum φασ' correpte, cum syllabá producta sit. Pro τε, καί Schmid. Pauw vel φὰν emendare iubet, vel, quod ipse mauult, τέ φασιν εὐσεβέστατον Ἰωλ- Sine Ἰωλκιδε scribas, siue Ἰαω- vna syllaba pronunties, idem est; sic sup. Pyth. IV, 157. Nem. III, 58. — 88. τραπεῖν emendatio est Oxoniensium, a Benedicto mutuata, vt sit πεδίον ἱ. pro vrbe Iolco, quam euertit Peleus, secundum Nem. IV, 88. sed ibi v. 90 προστραπῶν plane alio sensu positum. Constans lectio est τρέφειν, eaque ad sensum bona: *quem alit Iolci solum*

3C.

patre praestantiorē; at ille non immortalis erit; quin praematura morte occumbet.

84. Vsū loquendi sic constituenda esse videntur:

(κατὰ) τὸ μὲν ἐμὸν, κατ' ἐμὲ, *mea sententia*, (θεΐ) ὀπάσαι. — 86. Φασί, τὸ πεδίον Ἰαωλκοῦ τρέφειν αὐτὸν τὸν εὐσεβέστατον. h. e. αὐτὸν εἶναι εὐσεβέστατον.

Δ. ε. Κ. κβ'.

Ἴόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθύς
 90 Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
 Μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νει-
 κέων πέταλα δις ἐγγυαλιζέτω
 Ἄμμιν· ἐν διχομνηίδεσσι
 Δὲ ἐσπέραις ἐρατὸν

Λύοι

sc. mons Pelius in vicinia vrbs situs. τραφεῖν, quod Oxonienses laudant, nusquam occurrit; τράφειν est Aeolicum, i. e. antiquum, pro τρέφειν. Alias licet τράφειν vel τραφῆν scribere, pro τραφεῖν. 89. ἀφθίτου — χείρωνος conj. Benedictus, nisi sit antrum ἀφθιτον propter incorruptam Chironis disciplinam, *purum, intemeratum*. Ita et Pauw cum aliis. Durum vero. Mihi sic videtur: aut antri naturam saxis montium excisi intelligit: quis enim non sentiat antrum esse ἀφθιτον, διὰ τὸ στερεὸν, a soliditate natiua; aut ἀφθιτος dictum est, vt θεσπέσιος, ἀθάνατος, θεῖος, simpliciter in laudem, pro *eximius, praeclarus*; ita antrum Chironis *σεμνὸν* dixit poeta Pyth. IX, 50. et IV, 410 ἄφθιτον σεμνὸν de aureo vellere dixerat. At prior interpretatio facile firmatur vsu Homero, qui quae aurea, adeoque ἀφθαρτα, sunt, appellat ἀφθιτα, vt sceptrum Agamemnonis B, 46. ἴτυς χρυσεὴ radiorum rotae E, 724. θρόνον E, 236. ex aere δῶμον ἀφθιτον Σ, 370. et δῶματι χρύσεια ἀφθιτα αἰεὶ Iliad. N, 22. 91. Scribendum μηδὲ cum Morell. Steph. Mox in διχομνηίδεσσι ἐσπέραις male vrgent plenilunium Intpp. Ornat poeta noctem; nihil amplius. 92. Reprehendit Galen. T. III. Opp. p. 38. extr. ed. Basil. Pindari ὠκεανοῦ πέταλα pro fontibus, quod in deperdito carmine lectum esse debuit; ad hunc versum non spectat. πέταλα h. l. dicta sunt vt φύλλα, ψῆφοι, pro sententiis vel suffragiis. 94. δὲ ἐσπέραις. Nisi poeta per digamma extulit, fuit δὲ θ' ἐσπέραις.

89. ἀγγελίαι Ἴόντων, pro *Peleo*. πέταλα νεικέων sunt ἴτρωσαν. *perferatur statim sententiae diversae dissidentius ad Chironem.* 91. *Neque Thetis iterum esto causa dissidii inter deos; et hac nocte statim nubat* noctem *inblustrem* luna *mediata.* ἐν διχομνηίδι ἐσπέ-
 ρα.

- 95 Λύοι κεν χαλινὸν ὑ-
 φ' ἤρωι παρθενίας.
 Ὡς φάτο Κρονίδαις
 Ἐννέποισα θεά.
 Τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
 100 Νεῦσαν ἀθανάτοι-
 σιν. ἐπέων δὲ καρπὸς
 Οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ συν-
 αλέγειν καὶ γάμον
 Θέτιος ἄνακτα. καὶ
 105 Νέαν ἀνέδειξαν σοφῶν
 Στόματ' ἀπείροισιν ἀρε-

τάν

99. βλεφάροις Schmid. nec apparet, cur repente Dorismum dam-
 nauerit, iam ex supp. notum. 105. Mutilum colon; multo
 etiam magis apud Ald. νέαν δείξαν. Schmid. pulcre explet: Νεαράν
 ἔδειξαν. Pauw, etsi damnare nequit, tamen praefert traiecta vo-
 ce: ἀνέδειξαν νέαν σοφῶν. 106. ἀπείροισιν ad metrum Schmid. et
 Pauw, cum esset ἀπείροις. Etiam Aldus στόμασ' πείροισιν.

ρα. — 96. χαλινὸν παρθε-
 νίας. Vix cogitavit poeta de
 zona. Verum χαλινός est
 δεσμός. Si virginitas solui-
 tur, potest etiam vinculum,
 nexus, ἄμικ, δεσμός, recte
 ei tribui. — 99. Iupiter et
 Neptunus ἐπένευσαν.

101. ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ
 κατέφθινε. pro vulgari: nec
 verba caruere euentu. καρ-
 πὸς ἐπέων, verborum effectus,
 vt floris fructus est. οὐ κα-
 τέφθινε, non decidit, adeo-
 que vigorem et vim habet.
 Schneider. in Vita Pind. p.

129 docte comparat Aeschyl.
 VII. ad Theb. 625 εἰ καρπὸς
 ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου. Et
 Eumenid. 717 μὴδ' ἀναρπώ-
 τους κτίσαι (τοὺς ἐμούςς χρη-
 σμύς.)

102-8. ἄνακτα. Peleum.
 Narrant quoque Peleum vna
 cum diis curasse, prope-
 rasse nuptias; Peleo nuptias
 Thetidis probatas esse. —
 195. 6. Pro vulgari: natus
 quoque est ex eo coniugio
 Achilles, dicta sunt: et poe-
 tarum carmina iuuenilem
 Achillis virtutem declara-
 runt

τὰν Ἀχιλῆος ὁ καὶ Μύ-
σιον ἀμπελόεν
Αἶμαξε Τηλέφου μέλανι ραί-
110 νων Φόνῳ πεδίον·

Δ. ε'. Κ. κβ'.

Γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
Ἐλέναν τ' ἐλύσατο, Τροίας
Ἴνας ἑκταμῶν δορὶ, ταί μιν
Ῥύοντό ποτε μάχας ἑναριμβρότου

Ἔργον

107. Ἀχιλῆος, pro Ἀχιλλῆος, ad metrum Schmid. et Pauw emendarunt. 111. Ἀτρεΐδαισι vulgg. quod nullo modo defendi potest. Ἀτρεΐδαισι vel Ἀτρεΐδαισι Benedictus iam coniecerat. Nec ab Ἀτρεΐδαισι aliud ducitur. cf. Eustath. p. 13. 112. Τροίας Schmid. nam brevis requiritur, pro Τρωΐας. Post Τρωΐας interpungit Crat. 114. Editum erat Ῥύοντό ποτ' ἐκ μ. Iterum eicci ἐκ, quod iam sustulerat Schmidius, ut colon parilibus adaptaret. conf. Pauw. Τρωΐαι, seu Τρεΐται, Ἴνες, nerui et robora belli, ii, ad quos summa belli redibat, Memnon, Hector et reliqui ἄριστοι. Sed Ῥύοντο suspectum est; vertunt: auertebant eum. Ab ἰρῶντο ductum esse non potest; si quidem ε sic in principio abesse non posset.

Debet

runt ignavis: h. iis qui nondum audiuerant. — 107. ὁ καὶ. ὅς καὶ, inter alia, — De Telepho iam V, 52 memorauit.

111. γεφύρωτε νόστον, *effecit reditum Atridis: ut Troia capta redire possent.* Similis vocis vsus est in eo, quod, quae transiri et perueniri possunt, γεγεφυρωσθαι dicuntur. Hesych. γεφύρωσε. διαβατήν ἐποίησε τήν

ὁδόν, et Polyb. γεφυροῦν τήν διάβασιν. Sententia ipsa frequentata est poetis inde ab Homero Iliad. ω, 243. ῥήγιοι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε κείνου ταδνευῶτος ἑναριμέεν. et Horat. II, 4, 12 — *adentus Hector tradidit fessis leuiora tolli Pergama Graiis.* — 113-8. ἑκταμῶν δορὶ Τρωΐας Ἴνας, (*neruos, vires, Troianorum, h. e. προμάχους*) Μέμνονός τε βίαν, ὑπέρ-

- 115 Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσον-
 τα, Μέμνονός τε βίαν
 Ὑπέρθυμον Ἐκτορά
 Τ' ἄλλους τ' ἀριστεάς οἷς
 Δῶμα Περσεφόνας
 120 Μανύων Ἀχιλεὺς,
 Οὔρος Αἰακιδᾶν,
 Αἰγίναν σφετέραν
 Τε ῥίζαν πρόφαινε.
 Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' αἰοδαί
 125 Ἐλιπόν γ'· ἀλλά οἱ
 Παρά τε πυρὰν τάφον.

Ⓢ

Debet ἔρουντο, ῥούντο, ductum esse a ῥύομαι, seruo, tueor. Hoc ta-
 men priorem habet longam. Attamen ea etiam in versus Iam-
 bici capite recte locum obtinet. ῥούντο, retardarunt, obstiterunt.
 Supra nos tenebat simili positum sensu ἐρυσάμενοι νόστον γλυκὺν,
 Nem. IX, 54. 115. 116. κορύσσον- τε Ald. Rom. sed emendauit
 Crat. 120. Ἀχιλλεύς iterum inuexerat Rom. Ἀχιλεὺς cum Al-
 do Schmidius restituit. 122. Αἰγίναν media breui. v. ad finem
 Carminis. 123. τερίζαν omnes vett. Emendauit Morell. —
 125. Erat ἐλίποντ'. Si semper λείπεσθαι τινος dicitur, et λείπειν τινὸς,
 utique ἐλίπον γ' legendum, vt sup. Olymp. VII, 109. λίπον γ' le-
 gendum erat cum Ald. et aliis, emendante quoque sic Dawesio
 Miso. crit. p. 51.

Ὑπέρθυμον Ἐκτορά τα, ἄλλους rare, moderari. vt ap. Ho-
 τε ἀριστεάς, ται (refertur ad merum κορύσσειν πόλεμον. et
 Ἴνας) μιν ῥούντο (sustinuerunt, repulerunt) κορύσ- βλον sup. Pyth. VIII, 106. —
 σοντα ἔργον μάχης ἐναριμ- 121. οὔρος Αἰακιδᾶν, h. ἀρ-
 βρότου ἐν πεδίῳ instrumentem χός, vt apud Homer. οὔρος
 pugnam in campo, pugnan- Ἀχαιῶν. 123. suam gen-
 tem in acie. nam κορύσσειν, tem illustrauit.
 armare, tum, instruere, πα- 124 sq. v. Homer. Od. ω,
 58. — 129. et probarunt,
 iustum

Θ' Ἐλικώνια παρθένοι

Ἔσταν, ἐπὶ θρήνον τε πολύ-

φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν

130 Ἄρα δ' ἀθανάτοις,

Ἔσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕ-

μνοῖς θεῶν δίδόμεν.

Δ. ζ'. Κ. κβ'.

Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε

Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλέους

135 Μνᾶμα πυγμαίου κελαδῆσαι,

Γεραῖά τέ μιν, ὅς Ἴσθμιον ἂν ἀπὸ

Δωρίων

128. g. Sensus sic satis constat: sed cola laborant. Aldus versusum 128. finit: πολύ- 129. φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν 130. ἔ' ἄρα δ' ἀθανάτοις, et Romana: πολύφαμον ἔχευαν. ἔδοξεν Ἄρα δ' ἀθανάτοις. Emendat itaque Schmidius: ἔσταν, ἐπεὶ θρήνον ἐϋ- φαμον ἔχεαν. ἔδοξεν etc. pro ἔσταν tamen malit ἔσαν. Pauw vero: ἔσαν, ἐπὶ θρέον τε πολύ- φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν etc. Lenior, puto, medicina est: ἔσταν ἐπὶ θρήνον τε πολύ- φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν etc. ἔσταν pro ἔσταν, ἔστησαν, notum est. Incidit quoque in hoc Mingarellus. 131. Aldus corrupte ἐς λόγον γε. 133. τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον. Acceperam: id quod etiam in praesenti rationem et locum habet, in hoc Nicocle non minus valet, qui, etsi iam fato functus, laudandus mihi est. Nam mortuum iam fuisse declarat μνᾶμα. Schmidius acceperat: δι' ὃ δ' Ἀχιλλεὺς φέρει λόγον (reportat laudem, celebratur) καὶ νῦν. — 136. Genuinum Pindari textum sine libris hic expectare non licet. Schmidius resinxit: Γεραῖά τέ μιν· ὅς Ἴσθμιον αὖ ἀπὸ, et subintelligit

iustum esse iudicarunt, dii, tradere carminibus vitum praeclarum etiam post mortem. δίδοναι ὕμνοῖς, vt tradere Musis ap. Horat.

133. *Id quod etiamnum rationem habet, et facere consentaneum est; et (propterea) procedit Musarum currus (vt sup. Isthm. II, 3. h.*

Δωρίων ἔλαχεν σελίνων·
 Ἐπεὶ περικτίονας
 Ἐνίκασε δήποτε
 140 Κἀκείνος ἄνδρας ἀφύ-
 κτω χερὶ κλονέων.
 Τὸν μὲν οὐ κατελέγ-
 χει κριτοῦ γενεᾶ
 Πατραδελφεοῦ. αἰ-
 145 λίκων τῷ τις ἀβρὸν

Ἄμφι

intelligit Ἴσθμιον στέφανον. Benedictus: γερᾶραί τε μιν, δε Ἴσθμιόνικος
 ὄν Δ. quae pedestria sunt. Pauw tandem noua voce procusa:
 Γεράσαι τε μιν γ', δε Ἴσθμιον ἄρ' ἀπὸ, ντ Ἴσθμιον στέφανον vel γέρας sub-
 intelligatur. Mingarell. γέραρέ τε μιν, δετ Ἴσθμιον ἄν' πεδίον vel δά-
 πεδον. Sic tamen Δωρίων σελίνων sine regimine relinquitur. Equi-
 dem coniciebam: γέραρέ τε μιν, δε Ἴσθμιον ἄνθεμον 137. Δωρίων ἔλα-
 χεν σελίνων quae iam memorauerat sup. Isthm. II, 22. Nem. V, 69.
 — 137. ἔλαχεν metrum postulat. Erat ἔλαχε. 138. Eiecimus
 turpe mendum Oxoniensium περικτύονας, quod iam Schmidius
 sustulerat. vid. sup. Isthm. IV, 13. Nem. XI, 24. — 140. 1.
 ἀφύ- κτε Ald. Rom. emendauit primus Ceperinus in Crat. quod
 et in marg. Brubach. vbi simul vir doctus conj. ἀφύκται, per-
 peram. 143. γενεᾶν Ald. cum Rom. Emendauit Ceperinus in
 Crat. Possis coniecere fuisse: τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτὰ γενεᾶ πα-
 τραδελφεόν. Ita κριτὰ γενεᾶ, ντ κριτὸν γένος Pyth. IV, 89. Temere ta-
 men.

h. carmen progreditur) ad
 memoriam patruelis Nico-
 clis celebrandam, qui et
 ipse post multas victorias
 in certaminibus vicinarum
 urbium Isthmiacam victo-
 riam consequutus est. vid.
 V. L. 140. 1. inuicta manu

eos versans, exagitans, tan-
 quam pugil.

142. Hunc auunculum
 suum praeclarum progenies
 h. e. nepos eius e fratre,
 Cleander, haud dedecorat.
 οὐ κατελέγχει. Pyth. VIII, 50.
 Isthm. III, 23. — 144. Ita-
 que

Ἄμφι παγκρατίου Κλεάνδρω
 Πλεκέτω μυρσίνας
 Στέφανον. ἐπεὶ νιν Ἄλ-
 καθίου τ' ἀγῶν σὺν τύχα
 150 Ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεό-
 τας πρὶν ἔδεκτο. τὸν αἰνεῖν
 Ἄγαθῶ παρέχει.

Ἦσαν

men. Nam est inuersio Pindarica. et pro his iisdem est hoc quod legimus. Corrupte quoque v. 152. παρέχει Aldina.

In bibliotheca Medicea bini sunt codices cum Montefalconio tum Bandinio in Catalogo Codd. Gr. Bibl. Medic. To. II. p. 201. Cod. XLI. et p. 210. Cod. LII. commemorati, qui soli inter ceteros ibi asseruatos Nemea et Isthmia complectuntur, alter etiam Scholia pleniora vsque ad huius Odae versum 137. producta. In iis sub finem subiiciuntur "decem alii versus „instar alterius carminis, quorum primus est: κλεινός (saltem, κλεινός scribendum erat) Διακοῦ λόγος. vltimus: Μοισῶν ἀγωνίων τ' „ἀέθλων." Vellem apposuisset vir cl. decem hos versus integros, vt de eorum auctoritate tuto pronuntiare liceret. Ad extremam Oden vtique nullo modo spectant, quae et ipsa in suspicionem adduci potest, an Pindarica sit; et Pindaro abiudicauit eam Dawesius Miscell. crit. p. 52. quod in ea Ἄγινα bis correpta v. 36. 122. occurrit, quae quatuordecim in locis et apud alios poetas produci soleat. Hoc vno puncto confectam rem equidem pronuntiare vix ausim, imprimis cum tota ratio et ipsa

que aequalium aliquis — τεσ, vt v. 2. — 151. παρέχει, πάρεστι, suppetit, in ipsi corona. — 148. Ludi Megarensium, quos iam vidimus Nem. V, 84. σὺν τύχα, cum fausto euentu h. e. Alibi παρέχειν transitue: victorem. v. ad Nem. X, 47. παρέχοντι ἔπος. Pyth. II, 124. νεότης, sunt νέοι κωμάζον-

Ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χει-
 ᾧ καλῶν δάμασεν.

ipsa labefactari possit, quandoquidem in utroque versu ἄγινε quoque mediam productam habere potest. Exemplum aliud in contrariam partem habemus sup. Isthm. V, 55. sed et ibi pro producta haberi potest syllaba.

153. ὑπὸ χειᾶ, *in latebris, in otio obscuro non perdit, non consumsit iuuentutem inexpertam studiorum honestorum. Vt alibi Ol. XI, 18 ἀπείρατον καλῶν.* δαμᾶν dictum vt sup. Pyth. IV, 331 πέσσειν. Nam quae domantur, v. c. aqua, molliuntur, consumuntur, diffluunt.

Τ Ε Λ Ο Σ .

